

ΕΥΣΕΥΟΣ ΔΕΣΧΗ
ΠΟΝΤΙΑΚΩΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΕΘΝΙΚΗ Βιβλιοθήκη Αργυρούπολης

Εἰσεὶνος Λέσχη
Ποντίων Νάουσας
Εθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀργυρούπολης

97

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥΤ ΧΡΙΣΤΟΥΤ.

ΜΗΝΑΙΟΝ
ΤΟΥ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀπολυτίαν,
μετὰ καὶ τῆς προσθήκης
ΤΟΥ ΤΥΠΙΚΟΥ,

κατὰ τὴν ἀρχαίαν μὲν, νεωστὶ δὲ τυπωθεῖσαν διάταξιν τῆς Ἁγίας
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ·
διορθωθὲν καὶ, ὡς ἦν δυνατόν, ἐξακριβωθὲν

ὑπὸ
ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΗΝΙΟΥ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ἀναθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐπιδιορθωθείσά τε,
καὶ πολλὰς προσθήκας πλουτήσασα.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚῆ
ΤΩΝ ΑΥΤΑΙΕΛΕΦΘΩΝ ΒΕΛΟΥΣΩΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ
Ἐκ τῆς **ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ**
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

1868

Εύξεινος Λέσχη
Ποντίων Νάουσας
Εθνική Βιβλιοθήκη Αργυρούπολης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ

Τῆς Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, Κοσμᾶ
καὶ Δαμιανοῦ.Εἰ βούλει ἑορτάσαι τοὺς Ἁγίους τούτους, ἔρα τὴν ἑορτά-
σμεν αὐτῶν καὶ πλήρη Ἀκλουθίαν εἰς τὴν Α' τοῦ
Ιουλίου.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων
τοῖα, δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος πλ. β'. Ὀλην ἀποθέμενοι. Αὐτόμελον.

Ὀλην ἀποθέμενοι, ἐν οὐρανοῖς τὴν ἐλπίδα,
Ἐπισταυρόν ἀσύλητον, ἐαυτοῖς οἱ Ἅγιοι
ἐψησάρισαν· δαρεῶν ἐλάσων, δωρεῶν δεδούσι,
τοῖς νοσοῦσι τὰ ἴαματα· χρυσῶν ἢ ἀργυρον,
εὐαγγελικῶς οὐκ ἐπτήσαντο· ἀθρώποις τε
καὶ κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας μετέδωκαν· ἵνα
διὰ πάντων, ὑπήκοοι γενόμενοι Χριστῷ, ἐν παρ-
ρήσιᾳ προσβέουσι, ὑπὲρ τῶν φυγῶν ἡμῶν.Ὑλὴν ἐδεδελύξαντο, τὴν ἐπὶ γῆς φθειρομέ-
νην, οὐρανοπολιταὶ δὲ, ἐν σαρκὶ ὡς Ἀγ-
γελοι ἐχορημάτισαν, ἡ δόξωρον σύσκηνος, ξυ-
νωρίς ὁμότροπος, τῶν Ἁγίων καὶ ὁμόφυχος.
Διὸ τοῖς κάμνουσι, πᾶσι τῶν ἰάσεσι βραβεύου-
σιν, ἀνίσχυρον παρέχοντες, τὴν εὐεργεσίαν
τοῖς χρήζουσιν· οὓς ἐν ἐτησίοις, ὑμνήσωμεν
ἀζήτως ἑορταῖς, ἐν παρρήσιᾳ προσβέουστας,
ὑπὲρ τῶν φυγῶν ἡμῶν.Ὀλην εἰσοικίσασα, ἐν ἑαυτῇ τὴν Τριάδα,
Θυὰς ἢ αἰδίμους, Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός
οἱ ἑσφόρονες, ὡς κρονοὶ βλύζουσιν, ἐκ πηγῆςνάματα, ζωηφόρου τῶν ἰάσεων· ὧν καὶ τὰ
λείψανα, πάθη δι' ἀφῆς θεραπεύουσι· καὶ
μόνα τὰ ὀνόματα, νόσους ἐκ βροτῶν ἀπελαί-
νουσι· πάντων τῶν προσφύγων, σωτήριοι τε-
λοῦντες, τῷ Χριστῷ, ἐν παρρήσιᾳ προσβέου-
σιν, ὑπὲρ τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Ἀτελεύτητος ὑπάρχει τῶν Ἁγίων ἡ χάρις,
ἣν παρὰ Χριστοῦ ἐχομίσαντο· ἔθεν αὐ-
τῶν καὶ τὰ λείψανα, ἐκ θείας δυνάμεως, διη-
νεκῶς ἐνεργοῦσι τοῖς Σαύμασιν· ὧν καὶ τὰ
ὀνόματα μόνα, ἐκ πίστεως ἐπιδοσόμενα, τῶν
ἀνιάτων ἀληθινῶν ἀπαλλάττουσι· δι' ὧν Κύ-
ριε καὶ ἡμεῖς, τῶν τῆς φυγῆς καὶ σώματος
παθῶν ἐλευθερώσοι, ὡς φιλόθρωπος.

Καὶ νῦν, Θεοδοκίον. Ὀλην ἀποθέμενοι.

Γνώμη ὀλιθίσσας τε, καὶ δουλωθεῖς τῷ τυ-
ράνῳ, ἀπάτη Θεόνυμφε, πρὸς τὴν ὑπερ-
Σαύμαστον εὐσπλαγγίαν σου, καὶ θερμῆν
θέησιν, Παναγία Κορη, καταφεύγω ὁ πανά-
θλιος. Διὸ με λύτρωσαι, τῶν πειρατηρίων καὶ
θλίψεων, καὶ σώσον με Πανάμωμε, τῶν δαι-
μονικῶν ἐπιθέσεων, ἵνα σε δοξάζω, καὶ πόθῳ
προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, καὶ μεγαλύνω σε Δε-
σποινα, τὴν αἰμακαρίστον.

Ἡ Σταυροθεοδοκίον.

Ρομφαία, ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν,
τὴν σὴν διετήληθε, Παναγία Δέσποινα,
ὅτε ἐβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λαμβάνοντα, ἀποφρή-
τῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάλοιτον, Σταυρῷ
ὑφούμενον, ὅσος καὶ χολῆν ποτιζόμενον, πλευ-
ρῶν δὲ ὀρυττόμενον, χεῖρας τε καὶ πόδας ἡ-

λούμενον· και οδυρομένη, ἠλαλαξες βοῶσα
μητρικῶς· Τί τοῦτο Τέκνον γλυκύτατον, τό
καινόν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα, Ἦχος β΄.

Η πηγή τῶν ἰαμάτων, ἓνα και μόνον ἐθε-
ραπευε τοῦ εἵους· ἡ σκηνή τῶν Ἀναρ-
γύρων, ἅπαν τό πλῆθος Θεραπεύει τῶν νο-
σοῦντων· ἀνευθεῖς γάρ ὑπάρχει και ἀδαπά-
νητος, ὁ πλοῦτος τῶν Ἀγίων. Ταῖς αὐτῶν
ἰκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός. Θεοφάνους.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις.

Πόθω Σείω και ἔρωτι τῶν μελλόντων, πρα-
κτικῶς πολιτευσάμενοι, τάς σωτηρίου
ὁδοὺς διαρῦσατε. Ὅθεν τό καθαρὸν τῆς ψυχῆς,
ἀκλιδῶται τηρήσαντες, τῶν ἐνύλων τελείως
ἀπέστητε. Πνεύματι δὲ Θείῳ χρυσαῖντες, ἀ-
χρῶσας τάς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι παρέχετε, δυάς
ἱερά, φωταυγῆς ξυνορίας, πεφωτισμένον Σείον
ζεύγος Ἀναργυροῖ, ἐν Ἐπίψει και νόσοις ἐ-
πισκεπτόμενοι ἡμᾶς, και τῶν ψυχῶν ἡμῶν
τάς νόσους, ἀναργύρωις ἰώμενοι.

Ὁ αὐτός. Γερμανῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Μεγάλων ἀξιωθέντες δωρεῶν πανευφημοῖ,
ἐν ταπεινότητι βίου, ἐν τῇ γῇ ἐπολιτεύ-
σαθε· και διερχόμενοι πανταχοῦ, δωρεῶν τῶν
νοσοῦντων τά πάθη ἰώμενοι, ὠφθεις Ἀγγέλων
συνόμιλοι, Κόσμᾳ σὺν τῷ Δαμιανῷ τῷ σοφῷ·
ἀδελφοὶ τερπνοτάτοι, και ἡμῶν τά πάθη, ταῖς
εὐχαῖς ὑμῶν ἰάσαθε.

Δεῖξα, Ἦχος πλ. β΄.

Πάντοτε ἔρχοιτε Χριστόν, ἐνεργοῦντα ἐν
ὑμῖν Ἄγιοι Ἀναργυροῖ, Σαυματοουργεῖτε
ἐν κόσμῳ, ασθενοῦντας Θεραπεύοντες· και
γάρ τό ἱατροεῖον ὑμῶν, πηγή ὑπάρχει ἀνεξάν-
τλητος· ἀντλούμενη δὲ μᾶλλον ὑπερεκβλύζει,
και χρομένη περισσεύεται· καθ' ἑκάστην κε-
νοῦμενη και πληθυνομένη, πᾶσι χορηγοῦσα
και μὴ λειπομένη· και οἱ ἀρόμενοι κορέν-
νυνται ἰάματα, και αὕτη διαμένει ἀδαπάνη-
τος. Τί οὖν ὑμᾶς καλέσωμεν; Θεράποντας
ἱατροῦς ψυχῶν τε και σωμάτων, ἱατήρας πα-
σῶν ἀνιάτων, δωρεῶν ἰωμένους ἅπαντας, εἰ-
ληφότας χαρίσματα, παρά τοῦ Σωτῆρος Χρι-
στοῦ, τοῦ παρεχόντος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σύ εἰ ἡ ἀμπελοῖ, ἡ ἀληθινή, ἡ βλα-
στήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκε-

τεύομεν, πρόσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν Ἀναρ-
γύρων, και πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τάς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθετοκίον. Τριήμερος ἀνεστής.

Ασὸν τὸν ἀνομιώτατον, ἀδικῶς καθηλούντᾶ
σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος και Ἀγνή,
και Μήτηρ σου ὁρῶσα, ὡς Συμεῶν προέφη,
τά σπλάγγνα Σῶτερ ἐπιτρῶσατο.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Αγιοῖ Ἀναργυροῖ και Σαυματοργοῖ, ἐπι-
σκέψασθε τάς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεῶν
ἐλάβετε, δωρεῶν ὅτε ἡμῖν.

Και Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχηλομένην τοῦ Ψαλτη-
ρίου, ἀναγινώσκου ἐνα Κανὸν τῆς Ὀκτωῆ-
χου, και τοὺς δυο παρόντας τῶν Ἀγίων.

Κανὸν ποιῶτος, οὗ ἡ Ἀρεστικῆς.

Υμνοῖς γεραίῳ τοὺς σοφοὺς Ἀναργύρους.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνῷ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ἰσχυροὶ πάντες λαοί.

Υπό τῆς γάρβιτος, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος, ἡ
δυάς ἡ Σαυμαστή και σεβάσμιος, φω-
τιζομένη πᾶσιν ἰάματα, τοῖς προσιοῦσι πιθᾶς,
παρέχει ἀεννάως, ἀναβλυστάνοῦσα.

Μυσταγωγούμενοι, τοῖς ζωηφόροις λόγοις,
ὡς φωτῆρες ἐν κόσμῳ ἐξελαμψαν, τὴν
τῶν παθῶν ομίχλην, εὐκόλως διασκεδάζοντες,
τῇ ζῆσει τῆς πίστεως, οἱ παμμακάριστοι.

Νόμῳ πεθόμενοι, τῷ τοῦ Σωτῆρος πάσαν,
ἠδὲ ὑπέβαινε σαρκὸς μὲν ἀπέβητο, ταῖς
ἀρεταῖς ψυχᾶς δὲ, φινότατα καταλαμπρύναν-
τες, ἐν κόσμῳ διέπρεψαν, οἱ ἀξιάσμοι.

Θεοτοκίον.

Ολον τὸν ἄνθρωπον, ἐν σῇ γαστρὶ σκηνῶ-
σαι, Θεομήτορ ἀπορόρτως ἡμερίασατο, ὁ
ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας, Υἱὸς ἀχρόνωος ὁ ὑπέρ-
θεος· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδοῦσται.

Κανὸν δευτέρως, ἔχων Ἀρεστικὴν τῆς τῆς.

Δυάς με σώζεις τῶν σοφῶν Ἀναργύρων.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Δυάς φωτειδῆς, τῶν σοφῶν Ἀναργύρων,
Τριᾶδι τῇ σεπτῇ, σὺν πᾶσιν ἐλεκτοῖς,
παρστώσα ἱκέτευε, μνήμη σου τὴν φωτῆ-
φόρον, τοὺς τελούστας φωτίζεισθαι, ταῖς τοῦ
Πνεύματος Σείαις λαμπρόταις.

Υπέρτερον τὸν νοῦν, τὸν ἐνύλον δεικνύντες, τὰς αὐλοὺς ἀστραπᾶς, τοῦ Πνεύματος σοφοί, ὑπεδέξασθε Ἁγιοί· ὅθεν σκότος νοσημάτων, διαλύετε πάντοτε, ἐπισκέψαι Ζεΐαις Ἀνάργυροι.

Ανύστακτον ψυχῆς, κεκτημένοι τὸ ὄμμα, πρὸς ἐκπλήρωσιν Θεοῦ, τῶν Ζεΐων ἐντολῶν, τοὺς ὑπνοῦντας νοσήμασιν, ἐνδοξοί πρὸς ευρωσιαν, διῦπνίζετε χάριτι, συμπαθεῖς Θεοφόροι Ἀνάργυροι.

Θεστοχίον.

Σωτήρα καὶ Θεόν, ἐξ ἀγῶν σου αἱμάτων, ἐσωμάτων Ἄγνη, τὸν δεῖξαντα ἡμῖν, Γατροὺς τῶν παθῶν ἡμῶν, ἄχραντε σωτηριώδεις, καὶ Φερυρὸς ἀντιλήπτορας τοὺς σεπτούς Ἀναργυροὺς ἐν Πνεύματι.

Ἡσυχ. Στερέωσόν με Χριστέ.

Ιάσεων τὰς πηγὰς, τῶν δωρεῶν τε τῶν Ζεΐων τοὺς ὀχετοὺς, τοῦ αὐλοῦ φωτὸς τὰ λαμπρότατα, ὀργεῖα ἀπαντες ἀξίως ὑμνήσωμεν.

Σωμάτων τε καὶ ψυχῶν, ὡς ἰατρεῦνόντες πᾶση τὰς ἀρρώστιας, τῶν προσιόντων ἡμῖν πανσεβάσμιοι, προθύμας νῦν, ὡς ευεργεταὶ Θεραπευεῖτε.

Γοιμίμοι ἐν ἀρεταῖς, κατακοσμούμενοι πᾶσαν τὴν φθειρομένην, τροφήν τοῦ βίου σπαῶς ἀπεκρούσαντο, τῷ Ζεΐῳ κάλλει ἀνεπτότως ἀτενίζοντες.

Θεστοχίον.

Εγ εἶδε τῷ καὶ ἡμᾶς, ὁ πρὶν ἀνείδεος ὠφθη Θεογεννήτορ. συνεισοραμούτης σαρκὶ τῆς Θεότητος, ἐν μήτρᾳ σου τῆς παναγίας Θεόνυμφε.

Κανὼν δευτέρος. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Μύρον εὐώδες, ἰαμάτων ὁ Ζεῖος ναὸς ἡμῶν, ἀνοβλίστων ἱερῶς, ταῖς ἐπομβρίαις τοῦ Πνεύματος, πᾶση δυσωδέατα, ἐκπλύνει πάντοτε.

Επουραναίαι, ἐν σκηναῖς αὐλιζόμενοι πάντοτε, τὴν σκηνὴν ἡμῶν αἰεὶ, πηγὴν ἰάσεων Ἁγιοί, χάριτι δεικνύετε, τοῦ Παντοκράτορος.

Σαρκοῦ τὰ πάθη, ἐγκρατείας κημῶ χαλινώσαντες, τὰς τοῦ Πνεύματος ἀνάγας, πλεσιωτάτως ἐδέξασθε· ὅθεν ταῖς ἰάσεσι, κόσμον πλουτίζετε.

Θεστοχίον.

Οραιοτάτην, ἐν γυναίξί σε Θεὸς ἐξελέατο, καὶ ἐκ σοῦ σωματικῶς, Ἄγνη τεχθῆναι εὐδόκησεν, ὁ ἀναπανόμενος, ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυναμὶ καὶ πλούτῳ, καυχόμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἐφιν· Ἁγίος, πλήν σου Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Οὐρανόθεν Ζαυμάτων τὴν δωρεάν, παραδόξως λαβόντες παρὰ Χριστοῦ, πάντα Θεραπευεῖτε, ἀνεύχας τὰ πάθη· ἐν ἡμῖν γὰρ ὤφθη, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, χρηγοῦσα Ζεΐων, ἰάσεων δύναμις· ὅθεν καὶ ἀφθάρτων, ἀγαθῶν ευπορίαν, τῇ πίστει ἐκτίησασθε, ἀναργυροὶ φρονηματι. Θεοφόροι Ἀνάργυροι, προεβύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ταῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ἡμῶν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Γαμάτων δοτῆρας Ζαυματοῦργοι, καὶ Ζαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί, πᾶσιν ἀνεδείχθητε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι· τῶν γὰρ παθῶν τὴν φλόγα, τῇ πίστει ὀροσιζόντες, τῶν πιστῶν ἐν ταύτῃ, τὸ φρόνημα ἑάλπετε· ὅθεν ἰατροῦν, τῶν ψυχῶν κεκτημένοι, τὸν Ζεῖον ναὸν ἡμῶν, ἐν αὐτῷ καταφεύγομεν. Θεοφόροι Ἀνάργυροι, προεβύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ταῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεστοχίον.

Τὴν Βασιλισσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, φωναῖς μεγαλύνωμεν, καὶ ὑμνούντες βοήσωμεν· Ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία, Παρθένε πανύμνητε, τοὺς τιμῶνταί σε σῶζε, καὶ σέπε προσεβίαις σου· ἔχεις γὰρ ὡς Μήτηρ, τοῦ Θεοῦ παρρησίαν, οἰκτιρεῖν βραβεύειν τε, νοσημάτων τὴν ἴασιν· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρόεσθε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ἡ Σταυροῦ θεστοχίον.

Τὸν Ἄμνον καὶ Ποιμένα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὡς ἑώρα κρεμάμενον ἡ Ἄγνη, τὰ σπλάγγνα ἐκόπητο, μητρικῶς ἀλαλάζουσα· Οἱ μοι, φῶς τοῦ κόσμου, Θεέ μου καὶ Κύριε· τίνας χάριν ταῦτα, ἐκῶν νῦν ὑφίστασαι; Ξέλων πάντως σῶσαι, γηγενεῖς καὶ πρὸς Ζεῖαν, ζωὴν μετοκίλασθαι, τὴν φλαρεῖσαν εἰκόνα σου. Μεγαλύνω τὰ πάθη σου· ὅτι διὰ σπλάγγνα οἰκτιρῶν, μακροθύμως ταῦτα καθυπηνεγῆας, τὰς τῶν ἀπάντων ὀδύνας, ταῖς σαῖς ἐξιώμενος.

Ἐξήσθη ἡ Κατενόησα Παντοδύναμη.

Ρῆσι Ζεῖα σαφῶς ἐπόμνησι, οὐ χρυσοῦ λαμπρόνας, οὐδὲ ἀργυρίου Ζεῖοι ἐκτίσασθε.

Απαστράπτοντες Ζεῖοις Θαύμασιν, οἱ Ἀνάργυροι πάντας, εὐεργετοῦσι χάριν βραβεύοντες.

Ιατροὶ σοφοὶ ἀνεδείχθητε, τῶν παθῶν ταῖς ὁδύνας, ἀλεξιμάκους χεῖρας προσάγοντες.

Θεοτοκίον.

Ραπίεσθωσαν νῦν τὰ πρόσωπα, τῶν μὴ σέ Θεοτόκον, ὁμολογούντων, πάναγνε Δέσποινα.

Κανὼν δεῦτερος. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Ζωηφόροις ἐνεργείαις, δικαίαις ἐπιδόσεσι, τὰ θανάτηφώρα, πάθη τῶν βροτῶν θεραπεύετε, φωτισθέντατο φῶλι, πύργου ἀσειφοί, τῆς ἀμπέλου, τῆς ἀληθινῆς Ζεῖα κλήματα.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὸ γάλα προχέοντες, τὸ τῶν ἰαμάτων, οἱ πεφωτισμένοι Ἀνάργυροι, οἱ διατρέφοντες πάντας Ζεῖοις βρώμασιν, εὐφημείσθωσαν, χαρμονικαῖς μελωδήμασιν.

Ιατρῆον ἀνεδείχθη, ὁ ναὸς ὑμῶν Ἅγιοι, τῶν χειμαζομένων, ἀκλυστος λιμῆν καὶ σωτήριος, ἐν ᾧ προστρέχοντες πάντες κοιμίζομεθα, τὴν γαλήνην, καὶ τὴν τῶν θειῶν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας με Παρθένε, τῆς ἐν σοὶ καταξίωσον, ἡ τεκοῦσα Λόγον, μόνον ἀληθῶς συμπαθέστατον, τὸν συμπαθεῖς τοὺς Ἅγιους ἀναδείξαντα, Ἰατῆρας, ἡ θανατοῦσθους ἐν τοῖς πέρασιν. **Ἐξήσθη.** Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες,

Οἱ κρουνοὶ θεοδύνατοι, παλάξτε πιστοῖς, εὐεργεσίας ναμάτα, τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, θεραπεύοντες νόσους, Ἀνάργυροι ἐνδοξοί.

Τὴν πηγὴν τῆς χάριτος, Ἀνάργυροι σεπτοί, ἀναστομούντες ἀπασιν, εὐρωστίαν διανεμέετε, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόλῃ, ὑμῖν νῦν προστρέγουσιν.

Οἱ λαμπροὶ καὶ πάνσοφοι, ἀστέρες οἱ τὴν γῆν, προφανῶς οὐρανώσαντες, ἐν μιμήσει τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγγέλων ἀπαύσθω, ἡμᾶς καταυγάζουσιν.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα φέφνηας, τὸν πάντων Ποιητὴν, τὸν τῷ Πατρὶ συνάνταρχον, συλλαβούσα Μητροπάθενε, καὶ τεκοῦσα τῷ κόσμῳ, Σωτήρα καὶ Κύριον.

Κανὼν δεῦτερος. Ἐξήσθη τὰ σύμπαντα.

Ταῖς Ζεῖαις λαμπρότησι, σαφῶς καταφωτισμένοι, πάντα περιερχοῦσθε τὸν κόσμον, πάντας ἀνθρώπους καταφωτίζοντες, σκότος ἐκδιώκοντες παθῶν, δαίμονας ἐλαύνοντες, θεοφόροι Ἀνάργυροι.

Οἱ δὴ φωτίζετε, φωστῆρες τὴν ὑψηλίον, πνευματικονίτως θεοφόροι, πάσαν τὴν κτίσιν περιερχόμενοι, καὶ τοὺς ἐπὶ κλίνης ὀδυνῶν, προσεπισκεπτόμενοι, καὶ θειῶν ἐξαιρούμενοι.

Νοσοῦσι τὴν ἴασιν, παθῶν τὴν σπολύτρωσιν, ἐπιγορηγῶντες ἀναργύρας, πάντων προστάται μεγίστοι ἀσθηταί, πάντων βοηθοὶ μετὰ Θεοῦ, πάντων ἀντιλήπτορες, θεοφόροι Ἀνάργυροι.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν ἐκύησας, Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, ἄχαρτε Παρθένε Θεοτόκε, τὴν τοὺς Ἁγίους πανσόφους δεῖξασαν, δι' ἣν τοῦ κακίαις σφιστοῦ, πέπτωκε τὸ φράγμα, καὶ θειῶν πανουργήματα.

Ἐξήσθη. Τὸν Προφήτην διέσωσας.

Σωτηρίους θεραπεύοντας, εὐεργετὰς θεοφρονάς, Κοσμίαν καὶ Δαμιανόν τοὺς Ζεῖους, προδύμους τιμήσαμεν.

Σωφροσύνην τηροῦσαντες, καὶ φρονήσει κοσμοῦμενοι, Κοσμάς καὶ Δαμιανὸς οἱ Ζεῖοι, Χριστῷ συναγῶλλονται.

Ομοφρονῶς οἰκήσαντες, ὁμοφύγως ἀσκήσαντες, ὁμοῦ τὰς ἰάσεις βραβεύειν, ἡμῖν ἐπιστεύθητε.

Θεοτοκίον.

Φως ἀπόροιστον τέτοικας, μετὰ σώματος ἄπανάγνε, τὸ πάντα τὸν κόσμον φωτίζον, ἀγλαῖς τῆς Θεότητος.

Κανὼν δεῦτερος. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Οὐ τέγγε, ἀνθρωπίνῃ, ἐν Ζεῖα δὲ χάριτι, ἀποκαθαίρετε νόσους, τῶν ἀνθρώπων ἐνδοξοί, διὰ τοῦτο, κατὰ χρέος, εὐφημοῦντες ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Φιλία, πρὸς Χριστὸν θεοφόροι συνδοῦμενοι, πάσαν κακίαν δαιμόνων, διαλύετε Ζεῖα χάριτι, διὰ τοῦτο, τὴν ὑμῶν ἐκτελούμεν πανήγυριν.

Οἱ ὄντες, τῆς ἀμπέλου τῆς Ζεῖας βλαστήματα, οἶνον ἡμῖν ἰαμάτων, τοῖς ἐν κατηφεία τῶν νοσημάτων, κεραννύντες, εὐφροσύνης πληροῦτε Ἀνάργυροι.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε, καθαρὸν ἀπειργάσατο Δέσποινα, ὁ καθαρῶτατος Λόγος, ὁ τὸν Ζεῖον οἶκον

τῶν Ἀναργύρων, μεγαλύνων, ἐν σημείοις καὶ τέρασι πάντοτε.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἦσώ σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
- Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύ-
- θρου κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἰκτον, ἐκ τῆς
- πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'.

Οὕτῃ χάριν λαβόντες τῶν ἰαμάτων, ἐφάπλουτε τὴν ῥώσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἰατροὶ Σαυματοουργοὶ ἔνδοξοι· ἀλλὰ τῇ ὑμῶν ἐπισκέψει, καὶ τῶν πολεμίων τὰ θράση καταβάλετε, τὸν κόσμον ἰάμενοι ἐν τοῖς Σαύμασιν.

Ὁ Οἶκος.

Πάσης συνέσεως καὶ σοφίας ὑπέγκριται, ὁ λόγος τῶν σοφῶν Ἰατρῶν· τοῦ γὰρ Ὑψίστου χάριν λαβόντες, ἀοράτως τὴν ῥώσιν δωροῦνται πᾶσιν· ὅθεν καί μοι, διηγήσεως χάριν δεδωκέναι, βυνησὶ αἰς Θεοφόροις, εὐαρέστοις Θεοῦ καὶ Θεράπονταις, ἰαμάτων πλήθη παρέχοντας· ἀληθῶν γὰρ πάντας λυτροῦνται, τὸν κόσμον ἰάμενοι ἐν τοῖς Σαύμασι.

Συναξάριον.

Μὴν Νοέμβριος, ἔχων ἡμέρας X.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ι', καὶ ἡ νύξ ὥρας ιδ'.
Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ Σαυματοργῶν Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Διαμαντοῦ, υἱῶν Θεοδοτίης τῆς ἐξ Ἀσίας.

Στίχοι.

Εἰ καὶ παρήκαν γῆν Ἀναργυροὶ δύο,
Πληροῦσιν, ὡς ποῖν, καὶ πάλιν γῆν Σαυμάτων.
Πρώτῃ Ἀλέξορε φάτε Νοεμβρίου ἔκπατον
ἐκ γῆς.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι εἶλον τὸ γένος ἐκ τῆς Ἀσιατίδος γῆς, πατρός μὲν ὑπάρχοντας Ἑλλήνους, μητρὸς δὲ Χριστιανῆς, τοῦνομα Θεοδότης· ἥτις χρεῖαν ἐκ τοῦ ἀνόρου ὑποστάσα, καὶ ἀδείας ἐκκαίρου λαβομένη, πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς τελείας αὐτοὺς ἐξέπαιδευσε. Πάσης δὲ ἐπιστήμης ἐν πείρᾳ γενόμενοι, ταῖς λοιπαῖς χαίρειν εἰπόντες, τὴν ἰατρείαν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἠσπᾶσαντο, Θεραπεύοντες πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν· καὶ οὐκ ἀνδρώϊας μόνον ἐπικουροῦντες, ἀλλὰ καὶ κτήνεσιν. Ἀναργυροὶ δὲ ἐκλήθησαν, διότι οὐδὲν παρὰ τινός τι λαβεῖν ἠνέσχοντο πώποτε, ἀλλὰ δωρεὰν καὶ ἀμισθὶ ἰατροῦντες διετέλουν· οὕτως οὖν καλῶς τὸν ἑαυτῶν βίον διαπεράναντες, ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ. Ταῖς δὲ τίμια

αὐτῶν λείψανα κατετέθησαν ἐν τόπῳ καλουμένῳ Φερεμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Κυριαίνης καὶ Ἰουλιανῆς.

Στίχ. Καὶ Κυρίανα πρὸς τὸ πύρ ἀποπέσει,
Πάσης πνοῆς τιμῶσα Κύριον μέγαν.

Τῷ πρὸς σέ φίλτρῳ, Σῶτερ, ἐκκεκαυμένη,
Ἰουλιανὴ καύσιν ἐκ πυρός φέρει.

Αὐτὰς ἤλθισαν ἐπὶ Μαξιμιανῶ τοῦ βασιλέως· ὑπῆρχε δὲ ἡ μὲν Κυρίαίνα ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίαν ἐπαρχίας, ἡ δὲ Ἰουλιανὴ ἐκ πόλεως Ῥώσου· καὶ συλληφθεῖσαι ὑπὸ Μαρκανοῦ ἡγεμόνος, καὶ ἀναγκασθεῖσαι, οὐκ ἠρνήσαντο τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἡ Κυρίαίνα ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν, καὶ γυμνὴ ὑπὸ ἀτάκτων στρατιωτῶν τὴν πόλιν περιάγεται· καὶ ἀπαγχθεῖσα ἐν τῇ πόλει Ῥώσῳ μετὰ τῆς Ἁγίας Ἰουλιανῆς, τῷ πυρὶ παραδίδονται· καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Καισαρίου, Δασίου, καὶ ἐτέρων πέντε.

Στίχ. Σὺν ἐξ συναθλοῦ, τῆς ἀληθείας φίλοις,
Τέμνουσι Καισάριον οἱ ψεύδους φίλοι.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι κατασχεθέντες ἐν Δαμασκῷ, καὶ διαφόροις βασάνοις ἐξετασθέντες, τέλος τὸν διὰ ξίφους δέχονται θάνατον. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων, Ἰωάννου Ἐπισκόπου, καὶ Ἰακώβου Προεδούρου.

Στίχ. Σὺν ἰακώβῳ τῷ Θύτῃ Χριστοῦ, ξίφος Ἰωάννης ἠνεγκεν ὁ Χριστοῦ Θύτης.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβαρίου βασιλέως Περσῶν, τὸν τῆς πίστεως διδάσκοντες λόγον, καὶ ἀλείπται γινόμενοι πολλῶν πρὸς εὐσθεΐαν· οἱ καὶ κρατηθέντες ὑπὸ τῶν τοῦ βασιλέως ὑπηρέτων, καὶ κοιλίους βασάνοις προσομιλήσαντες, ὕστερον διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν, τῷ Κυρίῳ τὰ ἑαυτῶν παραθέμενοι πνεύματα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐρμηνυγέδου.

Στίχ. Ἐρμηνυγέδος ἐκπλυθεὶς βαφῆν πλάνης,
Σφαγῆν ὑποτάς, βάπτειται λύθῳ κόχλῳ.

Οὔτος πατρός μὲν ἔσθ' Αἰουβιγγέδου, Ῥηγός τῶν ἔσθ' Γόθων (*), Ἀρσιανοῦ σὺν

(*) Οἱ τινες καὶ Οὐσιγιγέθου, ἢ Βισιγιγέθου, ὅ ἐστι Δουκεῖοι Γόθοι, ἐκκληῖοντα.

παντὶ τῷ ἔθνει τυγγάνοντος. Μυθεις δὲ τὸν ὀρθόδοξον λόγον παρὰ Λεάνδρου τοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπου, καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ τὴν μεταβολὴν χαλεπήναντος, ποικίλας ἦν οὗτος ἐξ αὐτοῦ θωπείας καὶ ὕβρεις δεχόμενος· καὶ καθ' ἑκάστην τούτων αὐτῷ προσαγομένω, ἀκλήθης ἦν ὁ παῖς καὶ αἰαταγωνιστος. Ὅθεν στερείται μὲν τῆς βασιλικῆς διαδοχῆς, χειρὰς τε καὶ πόδας δεσμευθεὶς, εἰρκτῆ ζοφώδει ἐγκλείεται.

Ἐφιστήκει δὲ ἡ τοῦ Πάσχα ἑορτὴ, καὶ τὸν Γερέα ἀποστείλας ὁ πατήρ, πείθειν ἐπεχείρει, μετακαλέσασθαι δοῦναι τῶν Μυστηρίων. Ὁ δὲ οὐκ ἐπίσθη, ἀλλὰ βδελυζόμενος αὐτὸν ἀπέπεμφεν. Ὅθεν προστάττει ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἐν τῇ εἰρκτῇ, οὐ ἦν δεδωμένος, ἀποτιμηθῆναι. Οὐ γενομένου, αἰδαὶ καὶ μελωδία ἀσωμάτων Δυνάμεων μετὰ λαμπάδων περὶ τὸ σῶμα τοῦ μακαρίου Ἐρμηνυγέδου καταπέμπονται. Καὶ τὸ ξένον τοῦ Θεάματος τοὺς πιστοὺς εἰς εὐχαριστίαν ἐκίνησε, τὸν δὲ σφαγέα κατέπληττε, καὶ συνετάραττε, καὶ μεταμελεσθαι ἐπὶ τῷ μιάσματι ἐβιάζετο.

Οὐ πολὺς ὁ χρόνος, καὶ νόσος ἐπελθοῦσα, πολλοὺς ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλυνεν. Ὅθεν ὁ Λεβιγγέλος καλεῖ Λεάνδρον τὸν τῆς Εὐσεβείας Ἐπίσκοπον· καὶ τὸν νεότερον παῖδα Ἐκχάρεδον Βασιλέα ἀναγορεύσας, ἰκετεύει ἄξιον τοῖς ἰσοῖς τελείσαι τὸν παῖδα, οἷς καὶ τὸν Μάρτυρα Ἐρμηνυγέδον προτελέσασθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔνθισκει. Ἐκχάρεδος δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας τὰ σπέρματα δεξάμενος, συνορθοδοξεῖν καὶ τὸ ὑπὴρνον ἔπεισε. Καὶ σκόπει μοι Θεοῦ πρόνοιαν Ἐρμηνυγέδον συγχωρεῖ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας σφαγῆναι, καὶ ἅπαν τὸ γένος τῆ Ὁρθοδόξου Πίστες προστίθεται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου προσεβίαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Σὲ νοητὴν.

Ὅλοι Θεοῦ, Θεοφρόνως ὤρθητε, ὅλοι Θεοῦ χωρητικοί· τὸν γὰρ κόσμον διὰ Θεοῦ πάντα κατελίπετε, ἔχουσιν ἐπόμενοι, τοῖς τοῦ Σωτῆρος πανένδοξοι, Θεοπρεπῆς, τὸν τῶν Ἁγέρων Θεὸν καταγαυρούμενος.

Υπεροφῶς, ἰατροὶ πανάριστοι, τῶν ἀσθενούντων τὰς πληγὰς, χειρουργίας ταῖς μυστικαῖς, πάσας θεραπεύετε, φάρμακα σωτήρια, ἐκ Ἰησοῦσων ἀρῶμενοι, τῶν Σεϊκῶν, ἀνυμνοῦντες Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Στέφει τῆς σῆς, βασιλείας Δέσποτα, καὶ διαδήματι λαμπρῷ, κατεκόσμησας εὐπροεπῶς, τοὺς ὑπερποθήσαντας, κάλλος τὸ αἰψάχανον, Χριστέ τῆς σῆς ωραιότητος, καὶ τοῖς πιστοῖς, εὐεργέτας κοινούς τούτους ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον.

Ἀνατολῆς, τῆς ἐξ ὕψους Πάναγνε, φανερωθείσης ἐπὶ γῆς, ἀνεδείχθης πανευπροεπῆς, πύλη καὶ ὀλόφωτος, κόσμον καταναγάζουσα, μαρμαρυγαῖς καθαρότητος, καὶ τοῖς πιστοῖς, λαμπρόσας αἰεὶ θανμάτων πέμποσα.

Κανὼν δευτέρως. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἀναστομοῦντες, τὴν πηγὴν τὴν Θεόδοτον Ἄγιοι, πᾶσι ποταμοὺς ἐκδύζετε καθαρόν, ἰαμάτων ἀποπλύνοντες, πᾶσιν μιάσματα, καὶ δαιμόνων κακίαν ὀλέθριον.

Νενευρωμένη, τῇ ῥωστικῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, ῥάσις ἀσθενοῦσι πάντοτε χορηγεῖ, ἡ δύνας τῶν Ἀναργύρων σου, ἡ ἀξίειπανος, Λόγε Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Ἄγιος μου, εἰ ὁ δεξάξων τοὺς Ἁγίους σε· Ἄριστον δὲ αὐτῶν λυτροῦσαι γὰρ τῶν δεινῶν, καὶ ῥυτίξεις τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἰ, ἐν τῇ γαῖᾳ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ράδος ἐκ ὀίξης, Ἰεσσαὶ σὺ ἀνεβλάστησας, ἄνθος, τὸν Χριστὸν βλαστήσασα Μαριάμ, τὸν ὡς ἄνθισι τοῖς θανάμοις, καθαραιάσαντα, τοὺς αὐτοῦ Ἀναργύρους Θεράποντας.

ᾠδὴ η. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Νεκρωθέντες κόσμου τοῖς τερπνοῖς, καὶ τῆς φιλαργυρίας, τὴν νόσον ἀποτεμόντες, ὠνομάσθητε σοφοί, τοῖς πᾶσιν Ἀνάργυροι, τοῖς βωῶσι· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄϊανίου μέτοχοι ζωῆς, γεγονάτε προδήλιως· ζωῆς γὰρ τῆς φθειρομένης, κατελίπετε τερπνά, συμφώνως κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρύσαι πάντας Δέσποτα Χριστέ, δεινῶν ἀρρωσθημάτων, προσεβίαις τῶν Ἀναργύρων, καὶ ἀξίωσον αἰεὶ, συμφώνως κραυγάζειν σοι· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Περγηθέντες πάντες οἱ πιστοί, καὶ χάριτι ῥωσθέντες, οἱ τόκω λελυτρωμένοι, Μητροπατέ-

Θεοὶ τῶ σῶ ἀπαύστως κραυγάζομεν· Ἐυλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶν δευτερος. Χεῖρας ἐκπετάσας Δαυηλ.

Γυμνὸ πάσης ὥρῃς ἐχθροῦ, καλῆς Ἄγγιοι, τῶ Θεῷ Πνεύματι, ἡμῖν γενόμενοι ἐνδύμα, σωτηρίας καὶ ἀφέσεως, καταστολή καὶ τῶν δεινῶν, ἀπαλλοτριώσις τοῖς βοᾶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Υιοὶ κατὰ μέθεξιν Θεοῦ, Δαμιανὲ καὶ Κομᾶ, πίστει γενόμενοι, πατρῶν κληρον νῦν εὔρατε, τὴν οὐράνιον ἀπολαυσιν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν φαίδραν, ὄντως ἐνέργειαν, καὶ βοᾶτε· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ρανίσιν ὑμῶν Θεουργαίς, τὸν ῥύπον πλύνατε, τὸν ψυχικὸν ἥμαρ, καὶ τὰ ἐπώδυνα Ἄγγιοι, φυγαδεύσατε νοσήματα, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ἁμαρτίας, ἀποδιώξατε, ὡς ἱατῆρες ἡμῶν συμπιέσονται.

Ως κρίνα ὡς ἄνθη νοητὰ, ὡς ῥόδα Πνεύματι, ἀραιζόμενοι, ἡμῖν ἐδείχθητε Ἄγγιοι, εὐωδῖαν ἀποπέμποντες, καὶ τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν ἀποδιώκοντες, τῶν βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκροῦται ὁ θάνατος ἐν σοί· ζῶν γὰρ ἔτεκες, τὴν ἐνυπόστατον, Χριστὸν τὸν Κύριον Ἄχραντε, τὸν προστάτας τῆς ζωῆς ἡμῶν, τοὺς Ἀνασγύρους ἱατροὺς, βοῶντας δείζοντα· Ἐυλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰσός.

- Χεῖρας ἐκπετάσας Δαυηλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμι ἐσέσασαν, ἀσθητὴ περιζωσάμενος, οἱ εὐσεβεῖας ἐρασταί, Χαίδες κραυγάζοντες,
- Ἐυλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδὴ Σ. Σὲ τὴν φαιρινὴν λαμπάδα.

Υμνοῖς τὴν σοφὴν δυάδα, τοῦ φωτός τοῦ νοητοῦ, ἀπαστράπτουσαν αἴγλην, καὶ φωτισμοῦ τοῖς πᾶσι μεταδιδοῦσαν, ἀπαύστως μακαρίσωμεν.

Ρῶμην ψυχικῆς ὑγείας, ἐμποιοῦντες τοῖς πηλοῖς, καὶ σωματῶν ἰάσθαι πεπιτηυμένοι, πάθη οἷα σωτήρες, ἀξίως ἀνυμνεῖσθε αἰεὶ.

Οὐ Θεοφργεῖς φωστήρες, νοητῶς τὸν οὐρανόν, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, φωτοδοσίας χύσει νῦν δαδουχοῦντες, ἀπαύστως καταυγάζουσι.

Υπὸ τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἡ Θεόκλητος δυάς, σθενομένη προχέει, τῶν ἰαμάτων πᾶσι τὰς χορηγίας, τοῖς πόθῳ μακαρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ φωτός νεφέλην, καὶ ἁγίαν κιβωτόν, τὴν ὀλόφωτον πύλην, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου ὡς Θεοτόκον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καὶν δευτερος. Εὐα μὲν τῶ τῆς παρακοῆς.

Γδοῦ δὲ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν φησιν, ἀλλ' ἡ μόνον τὸ οἰκίζεσθαι, νῦν ἀδελφοὺς ἐν ὁμολογίᾳ, εἰς τόπων φωταυγείας, εἰς σπυρνάτων οὐράνια, εἰς δόξαν ἀμάραντον· οὐς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ως μέγιστος οὗτος ὁ ναὸς τοῖς θαύμασι, καθ' ἐνάστην σεμνυνόμενος· ἐνθα αἰεὶ ἐπιδημοῦντες, Κοσμᾶ Δαμιανὲ ἀξιάσασται, τὴν ῥῶσιν τῶν θεομένων παρέχετε· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν μακάριοι, ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν Ἄγγελοι, Σεῖοι Ἀπόστολοι Προφῆται, καὶ Ὅσοι καὶ Δίκαιοι ἅπαντες· μετ' ὧν περιχαρῶς αὐλιζόμενοι, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἱκετεύσατε.

Η Σεῖα δυάς καὶ φωταυγῆς Ἀνάργυροι, Θεοφόροι πανσεβάσμιμοι, ἄφεισι τῶν ἀμαρτημάτων, διόρθωσιν τε βίου αἰτήσασθε, καὶ πάντων τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμᾶς πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἄγῃ γεγέννησι, τοῦ τὰ πάντα καταυγάζοντος, καὶ φωτοφόρου τοῦς Ἄγίους, δεικνύοντος νῦν τὸ σῶτος ἐξαιρουτας, παθῶν τῶν ψυχοφθόρων ἐν Πνεύματι, Ἄχραντε μόνη πολυύμνητε.

Ὁ Εἰσός.

- Εὐα μὲν τῶ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν καταράν εισαχίσαστο· σὺ δὲ Παρθένε· Θεοτόκε, τῶ τῆς κνυφορίας βλαστήματι, τῶ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Ἐν Πνεύματι τῶ ἱερῷ.

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ εἰληπότες, Ἀνάργυροι μακάριοι, Θεραπεύετε νόσους, καὶ ἰάσθε ἅπαντας, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας, τῶ Σεῖα ὑμῶν τευμένη· διὰ τοῦτο συμμῶνας, μακαρίζομεν ἀξίως, τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Εκχύσας Πανάχραντε, τοῦ Θεοῦ Θεοῦ Λόγον, τῶ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελοῦντά

πανσόφας, οικονομίαν ἀρίστην· διὰ τοῦτο σε πάντες, ὑμολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύσαν τούτου, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, ἀναργύρωι τὰ πάθη, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, Θεραπεύετε, παγκόσμιοι Ἀναργυροί· ὅθεν δι' ὑμῶν Χριστὸς τοῖς πιστοῖς, τὴν δεδομένην εὐρωστίαν χαριζόμενος, φωφῆρας ἀπλανεῖς ὑμᾶς, ἀναδείκνυσσι τῇ οἰκουμένῃ· αὐτῶ πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Ὁ αὐτός.

Εκ τῆς ἀνάσθεν προμηθείας, τὴν τῶν ἰαμάτων ἀξυσσον ἐξαντλήσαντες, πᾶσιν ἀναβλύζετε τοῖς πιστοῖς, τὰς ἰάσεις Ἀναργυροί· ὑπερφυῶς γὰρ τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη, ἐν χειρουργίαις μυστικαῖς, ἐκ Θεσαυρῶν τοῦ Πνεύματος, φάρμακα προτιθέντες σωτηρία, τοῖς κάμνουσι Θεραπεύετε· ὅθεν ναὸς σεπτὸς γεγονότες, τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος, ἐν ὑμῖν σαφῶς τὴν κατοικίαν ποιησάμεντες, αὐτῇ πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Αγάλλεται ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων εἰς αἰῶνας· βασιλείαν γὰρ οὐρανῶν ἐκλήρουμένησαν· γῆ τὰ λείψανα αὐτῶν δεξαμένη, εὐδοκίαν διέπνευσε· δοῦλοι Χριστοῦ γεγονᾶσι, κατασκευάσαντες εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ αὐτός.

Ιατροὶ τῶν ἀσθενούντων, Θεσαυροὶ τῶν ἰαμάτων, σωτήρες τῶν πιστῶν, Ἀναργυροὶ πανευκλεῖς, τοὺς ἐν ἀνάγκῃ κρᾶζοντας, καὶ ὀδυνωμένους ἰάσασθε· σὺν τῇ Θεοδότῃ ἰκετεύοντες, Θεὸν τὸν ἀγαθὸν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Δόξα, Ἦχος δ'. Θεοφάνους.

Πηγὴν ἰαμάτων ἔχοντες, Ἅγιοι Ἀναργυροί, τὰς ἰάσεις παρέχετε πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιωθέντες, παρὰ τῆς ἀεινάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Φησὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοζήλους τῶν Ἀποστόλων· Ἰδοὺ δέδοκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν, κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐμβαλεῖν, καὶ Θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διὸ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ, καλῶς πολιτευσάμενοι, δωρεὰν ἐλάβετε,

τε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρούνοντες τὰ πάθη, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδώκας σημειώσιν.

Χαῖρε καταρτύγιον, Χριστιανῶν, καὶ κραταίωμα· χαῖρε κλίμαξ οὐρανε· χαῖρε τὸ κειμηλίον, τὸ τῆς παρθενίας· χαῖρε Θεοτόκε, ἡ κιβωτὸς ἡ λογικὴ· τῆς Θείας δόξης χαῖρε τὸ καύχημα, τοῦ κόσμου καὶ στερέωμα, τῶν πεπτωκότων ἀνάκλησις, ἡ σικνὴ ἡ ὀλόφωτος, ἡ ἁγία καὶ πάγκραλος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέποντα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρούτῳμενον, ὑπὸ λόγγης ἡ Πάναγος, Χριστὸν τὸν ἀκλόνητον, ἔλλαιε βρούσα· τί τοῦτο γιέμου; τί σοι ἀχάριστος λαὸς ἀναποδίδουσιν ὡν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπεύθεις με, ἀτεκνωθῆναι καυφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγγχε, σὴν ἐπουσίῳ φάρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τίς μὴ θαυμάσει; τίς μὴ δοξάσει; τίς μὴ ὕμνησει πιστῶς, τῶν σοφῶν καὶ ἐνδόξων Ἀναργύρων τὰ θαύματα; ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἁγίαν αὐτῶν μετάσασιν, πᾶσι χορηγοῦσι τοῖς προστρέχουσι πλουσίως τὰ ἰαμάτα· καὶ τὰ τίμια καὶ ἅγια λείψανα αὐτῶν, βούουσι τὴν χάριν τῶν ἰάσεων. Ὁ Δυὰς ἁγία· ὦ τίμια κᾶσαι· ὦ σοφία καὶ δόξα, τῆς ἐκ Θεοῦ δοξείσης ὑμῖν χάριτος. Διὸ ὑμνοῖς ἄτωμεν τῷ ἐνεργῆτι Θεῷ, τῷ ἀναδείξαντι τούτους, εἰς ἰατροίαν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Οἱ Μάτορες σε Κύριε.

Οὕ φέω Τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορον πᾶσι διδοῦντα, ἔβλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπὸν ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασσι, Θεῖαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορον παράσχης· ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηναδοῦσα· ἦν μεγαλυνομένη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων ἡ γ'. καὶ ε'. Ἐδθ'.

Κωνωνικόν. Εἰς μνημόστυνον αἰώνιον.

ΤΗ Β΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου, Πηγάσιου, Ἀφθονίου, Ἐπιδηφόρου, καὶ Ἀνεμποδίστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, **φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων τρία.**

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸ πεντάριθμον σύνταγμα, τῶν Μαρτύρων, ὑμνήσωμεν, τὸν σοφὸν Ἀκινδύνον καὶ Πηγάσιον, Ἐπιδηφόρον, Ἀφθόνιον, καὶ τὸν Ἀνεμποδίστον, τοὺς γενναίους Ἀθηλάτας, καὶ Σερμούς ἀντιλήπτορας, τοὺς πηγάζοντας, ἀνεμποδίστον χάριν καὶ ἐλπίδος, ἀφθονίαν ἀκινδύνου, τοῖς εὐσεβεῖσι παρέχοντας.

Ονας, οὐ λεβήτων βροάσματα, οὐ γῆς γάσματα, οὐδὲ θηρίων τὰ στόματα, χωρίσαι ὀδυνηται, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὑμῶν καρτερόφρονες, γενναϊότητα· πρὸς αὐτὸν γὰρ ἀπαύστως ἐνορῶντες, καὶ αὐτὸν μόνον ποθεῖντες, τοὺς δυσμενεῖς ἐτροπώσασι.

Οὶ τρυφῆς ἀπολαύοντες, καὶ φωτὸς ἐμπορουμένοι, καὶ ζωῆν αἰώνιον κληροσάμενοι, τοὺς πρὸς ὑμᾶς καταφεύγοντας, κινδύνων λυτρώσασι, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ παντοίας κακώσεως, τῇ Θεόφρονι, πρὸς Θεὸν παρήσσια μεχοσμένοι, καὶ συμπάθειαν δεικνύντες, τὴν ἀληθῶς χριστομιμῆτον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Ἀνατάνου.

Σήμερον ἡ πενταριθμὸς τῶν Μαρτύρων οὐμήγυρι, ὡς σελασσοῦον ἀστέρας συνελθεῖς, τοὺς πιστοὺς σελαγχίζουσα, πρὸς μυστικὴν εὐφροσύνην ἐκάλεσεν. Οὗτοι καὶ γὰρ, ὡς τοῦ νοητοῦ Ἥλιου θεοάπουτες, καὶ τῶν Περσικῶν καθαιρέται δογμάτων, τοὺς τῷ αἰσθητῇ ἡλίῳ προσανέχοντας, καὶ προσκυνούοντας τὸ πῦρ, ἐχειραγωγῆσαν πρὸς εὐσέβειαν· ἐκέρασαν δὲ πλήρη τὸν ἀθλοφορικὸν αὐτῶν κρατήρα, καὶ τοῖς διὰ Χριστὸν ἐκχυθείσιν αἵμασιν ἐοσφάν, ἡμᾶς προτροπόμενοι, τοὺς εὐσεβείας ἐραστάς, δεῦτε, λέγοντες, τοὺς ἀγῶνας ἡμῶν ἐσιάθητε, καὶ τοὺς στεφάνους καὶ τὰ γέρα προσδύψατε· ὁ γὰρ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια ἀπεφηνάτο· ἵνα κοινοῖσι γενήσῃσι τῶν στεφάνων ἡμῶν, καὶ προσευταῖς ἡμᾶς, πρὸς Κύριον ἔχητε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ὅλην ἀποθέμενοι.

Κητώας κολίας με, τῆς πονηρᾶς ἀμαρτίας, ἐξάγαγε Δέσποινα, ἐν γαστρὶ χωρήσασα τὸν ἀχωρητὸν χαλεποῦ κλύδωνος, πειρασμῶν λυτρώσαι· καταγιγὸς παραπτώσεων, κόρη ἐξάρπασον, τῶν ἀνομιῶν μου ξεραίνουσα, τὸ πέλαγος καὶ παύουσα, τῆς δαιμονικῆς παρατάξεως, τὰς ἐπανατάσεις, τῇ θεῖα συμπάθει σου Ἀγνή, ὅπως ἀπαύστως δοξάζω σε, τὴν αἰεμακάριστον. **Ἦ Σταυροθεοτοκίον.**

Τὸν Ἄρνα τὸν ἴδιον, Ἄμνός ἡ ἄσπιλος πάλαι, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον ὡς ἐώρακε, μητρικῶς ἠλάλαξε, καὶ ἐκπληττομένη, ἀνέθοα· τί τὸ ὄραμα, τέκνον γλυκύτατον, τοῦτο τὸ καινὸν καὶ παράδοξον; πῶς δήμος ὁ ἀχάριστος, βήματι Πιλάτου παρήστικε, καὶ κατακρινούσῃ, θανάτῳ τὴν ζωὴν τῆν τῶν βροτῶν; Ἄλλ' ἀνυμῶ σου τὴν ἀφανοῦ, λόγος συγκαταβάσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β΄.

Δεῦτε ἀγαλλιασάμεθα τῷ Κυρίῳ, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τῶν Ἀθλοφόρων, ὡ φιλέσσοι. δεῦτε εὐρημήσωμεν αὐτοὺς, μυστικῶς ἐκωμιάζοντες· Χαίροις Ἀκινδύνε, χαίροις Πηγάσιε, χαίροις Ἀνεμποδίστα, χαίροις Ἐπιδηφόρε, χαίροις Ἀφθόνιε, οἱ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων εἰς χάος βυθίσαντες, καὶ Χριστὸν τὸν Κύριον, ἐν μέσῳ τοῦ γαστῆρα τρανώς κηρύξαντες. Διὸ παμμακάριστοι καὶ πολυάθλοι, μὴ παύσῃτε προσεβύειν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Εὐλα, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτήσασα· δεῖτα ὄρασα, ἡ ἀπειρόγαμος, ἔλλαξε καὶ ἔλεγε· τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεύσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχασι θεῖας, οἱ τῷ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β΄.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πικρὰ θεῖα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καὶ ἄγρια αἰ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθροιαμείψασα, καὶ Χριστὸν μετὰ παρήσσιας ἐκρούσατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἐκτεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπολυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήρου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ταῖς σαῖς λιταῖς με, Μαρτύρων πληθὺς, σκέπε.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥῆθ' ἅ. Ἥχος δ'. Ἀνοίξο τὸ στόμα μου.

Τριάδος ἰσάριθμοι (Σ), τῆς Παναγίας παύλοιοι, Τριάδος ἐδείχθητε, προσκυνῆται τῆς σεπτῆς, καὶ παρίστασθε, τῷ Ἐρόνῳ τῆς Τριάδος, θερμοὶ ἀντιλήπτορες, τῶν προστρεχόντων ὑμῖν.

Ἀκίνδυνον Ἄγιοι, ἀνεμποδίστως πηγάζετε, τὴν χάριν προσνέμοντες, τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, πάντα κίνδυνον, καὶ πάσαν ἀθυμίαν, καὶ ζῆλον καὶ τάραχον, καταπραΰνοντες.

Ἰσχυὴν τὴν αἰκίητον, περιεσχάμενοι Ἄγιοι, σαρκὸς τὴν ἀπένειαν, οὐκ ἐλογίσασθε· ἀλλ' ἀπόητον, τὸ φρόνημα δεικνύντες, πυρὸς καὶ κολάσεων, κατετολήματε. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη Θεοτόκος, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας, σάρκα γεόμενον· σὺ γὰρ πέφηνας, ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπέθεον, τοῦ Παντοκράτορος.

Ῥῆθ' γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Στερεωθέντες, τοῦ Χριστοῦ τῆ δυνάμει πανάριστοι, διανοίᾳ σταθήσῃ, διὰ πυρὸς τε καὶ ὕδατος, ἀθλοῦντες διηλεθετε, πρὸς τὰ οὐράνια.

Ἀρόραγεστάτη, τῶν μελλόντων ἐλπίδι νεύομενοι, τῶν παρόντων ἀλγεῖνων, ἀνδρειοτάτῳ φρονήματι, πανένδοξοι Μάρτυρες, κατεφρονήσατε.

Ἰσα φρονούντες, τοῖς τρισὶ Νεανίαις πανεύφημοι, ἀπονοίας Πεσεκῆς, τὸ πῦρ σθενύντες ἐφάνητε, τῆ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, περιχεόμενοι. Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν, ἀσφαλῆ Θεομητορ κεκτῆμεθα, τὰς ἐλπίδας, ἐπὶ σοί, ἀνατιθέντες σωζόμεθα, πρὸς σέ καταφεύγοντες, περιφρουρούμεθα. Ὁ Ἐιρμός.

Ὁὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ κενυχόμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Χριστέ· σὺ γὰρ ἐστὶν Ἄγιος, πλὴν σου Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἥχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησάν ποτέ, τῶν ἀνομιούντων οἱ λαοὶ, τὸ ἀνδρεῖον τῶν ψυχῶν, βλέποντες

(*) Ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται: Τριάδος ὑπέφραστοι.

Μάρτυρες ὑμῶν, καὶ τῷ Κυρίῳ πιστευόντες ἀνεκραυγάζον· Δόξα σοι Χριστέ, παντοδύναμη· σὺ γὰρ εἶ Θεός, ἄλλον δ' οὐκ οἶδαμεν, ὁ ἐνεργῶν παράδοξα θαυμάσια, ἐν τοῖς ἁγίοις σου Μάρτυσιν. Αὐτῶν πρεσβείαις, Σωτῆρ τοῦ κόσμου, φώτισον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, Ἥχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ἀκίνδυνος τὸν δρόμον τὸν εὐσεβῆ, ἐν σταδίῳ ἀθλοῦντες οἱ εὐκλεεῖς, ἐλπίδι διήνυσαν, τῶν στεφάνων βαννύμενοι· τοὺς γὰρ ὑπεναντίους, εἰς τέλος ὤλεσαν, ἀνεμποδίστως τὴν νίκην, αὐτῶν περαιώσαντες· ἔθεν καὶ ἀφθίμως, τοῖς αἰτοῦσιν ἐν πίστει, πηγάζουσι πάντοτε, τὴν πληθύν τῶν ἰάσεων· οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Προσβέυσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησάσθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μητῆν ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβούσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν προσώδῳ πανταῖν, καὶ Πλάστην καὶ Κύριον· ἔθεν δυσωπῶ σε Παναγία Παρθένη, ρυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένη ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι πάντα, ὅσα θέλεις πανάμωμε. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμὸν καὶ Ποιμένα καὶ Αὐτρωτὴν, ἡ Ἀμνὴς Θεορροῦσά σε ἐν Σταυρῷ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνηδούσα ἐβόᾳ σοι· Ὁ μὲν κόσμος εὐφραίνεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μου τέτρωται, ὀρώσης σου τὴν σταυρῶσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέος, Θεῆ υπεράγαθῃ, ἀνεξίκακε Κύριε· Ἡ πῖστος ἐκδοθήσωμεν· Σπλαγγχίσθητι Παρθένη ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥῆθ' δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἀμπερυνόμενοι τῷ κάλλει, τῆς ἀρίστης ἀθλήσεως, φαεινοὶ λαμπτήρες, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀνεδείχθητε, φαεινοτάταις ἀκτίσι καταυγάζοντες, τοὺς κρυνυγάζοντας· Δόξα Χριστέ τῆ δυνάμει σου.

Ἰλαστήριον τὸ αἷμα, τῶν Μαρτύρων γεγένηται, καὶ εὐδαιεστάτη, ὅπως τῷ Θεῷ κατεφέρασι, ἀνεμποδίστως διδοῦσα τὴν αἰκίνδυνον, ἀναβρύουσα, πᾶσι πηγὴν τῶν ἰάσεων.

Τῶν ποικίλων πειρασμῶν τε, καὶ κινδύνων τὴν ἔροδον, ταῖς ὑμῶν πρεσβείαις, ταῖς πρὸς τὸν Χριστὸν διακρουσασθε, τῶν ἐκτελούντων ἐν πίστει τὴν πανίερον, καὶ πανέροτρον, μνήμη ὑμῶν ἀξιάγαστοι.

Ανατρέψαντες τῆς πλάνης, τῶν εἰδῶλων τὸ ἄθεον, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, τὴν ζωοποιούσαν ἐνέργειαν, ἐπὶ τῶν ἔργων δεικνύντες ἐκραυγάζετε, αἰσιέδαστοι. Δόξα Χριστέ τῆ δυνάμει σου.

Θεοτοκίον.

Ισχυρότατον σε ὄπλον, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, δυσχερείας πάσης, καὶ τῶν χαλεπῶν περιτάσεων, ἀποσιώμεθα βλάδην καὶ τὸν κλύδωνα, τῶν αἰρέσεων, Μήτηρ Θεοῦ διαφεύγομεν.

ᾠδὴ ε΄. Ἀσβείεις οὐκ ὄφονται.

Σεαυτὸν Ἀρμόνιε, προσήγαγες Θεῶν, καρτερῶς τὴν τυραννικὴν, διελέγχας ἐνδοξῶς, γνώμην τὴν ἄθεον, καὶ φωτὶ προσέδραμες, τῷ τῆς πίστεως γηθόμενος.

Μηθεὶς Ἀρμόνιε, τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, δι' αὐτὸν σοῦ τὴν κεφαλὴν, ἀπετυμήθης ἄριστα, καὶ πρὸς τὴν ἀληκτον, εὐφροσύνην ἐσπευσας, καὶ ἀθάνατον ἀπώλαστον.

Επι τὴν ἀσάλευτον, ἐλπίδα ἑρηχθεῖς, καὶ τερπνῶν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καταπτύσας πάνσοφε Ἐλπιδοφόρε, ἐπετρώθης ἔρωτι, τῆς ἀγράντου φραιότητος.

Μακαρίας λήξεως, ἀφράστου τε τρυφῆς, ἐν σπηλαῖς ταῖς ἐν οὐρανοῖς, ἡζιώτης ἐνδοξῆς, Μάρτυς Ἀκίνδυνος ἀκινῶς γὰρ ἔδραμες, σὺ τὸν δρόμον τῆς ἀλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ανατείλας Ἥλιος, ἐκ σοῦ ὁ νοητὸς, τηλαυγῶς τὰς μαρμαρυγὰς, τῆς αὐτοῦ Θεότητος, πᾶσιν ἐσηπλώσας, Θεοτόκε Δέσποινα· διὸ πάντες σε δοξάζομεν.

ᾠδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ρέντων, τὸ φθαρτὸν παριδόντες τὰ ἄφθαρτα, κατηξιώθητε βλέπειν· πειρασμῶν οὐκ ῥύσασθε καὶ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει, ὑμᾶς προσκαλουμένους ἀήττητοι.

Τριάδος, τῆς ἀρχικῆς πανένδοξοι Μάρτυρες, τοὺς χαλεπῶς δεδεμένους, καὶ φρουραῖς ἀφύκτους κατεχομένους, διαλύσαι, ταῖς ὑμῶν ἰεραῖς σπλαγγίσθητε.

Υπὲρ σοῦ, ἑαυτοὺς παραδόντες εἰς θάνατον, ἀθανασίας Σωτῆρ μου, οἱ γενναῖοι ἔτυχον καὶ σωτῆρες, τῶν ἐν ζῆλῃ, καὶ συμφοραῖς καὶ ἑλίψει γεγόνασι.

Θεοτοκίον.

Ρῆζόν μου, τὸ τῶν πταισμάτων Κόρη χειρόγραφον, τῆς συνεχούσης με λύπης, καὶ παθῶν τὴν λύσιν χαρίζομένη, καὶ τηρούσα, διηνεκῶς ἀλάβητον Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
 • Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύ-
 • θρου κεκλαυμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς
 • πλευρᾶς σου ρύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆ τῆς Τριάδος καλλογῆ λαμπουνηθεῖσα, ἡ πενταυγῆς τῶν Ἀλητῶν Σία φάλαγγε, τὰς τῶν τυράννων ἠμβλυεν δεινὰς προσβολὰς, ἄφθονον ἀκίνδυνον, ἀνεμπόδιστον χάριν, ἀπασὶ πηγάζουσα, τοῖς ἐλπίδι καὶ πόθῳ, ἐν Σέως προσῆυσι δι' αὐτῶν, τῷ πάντων Κτίστη, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ὑπωθεῖσάν μου φυγῆν, τῷ βείρω τοῦ ἑλέους τῆς σῆς φιλανθρωπίας, ἀπόσμηξον οἰκτίρμον, καὶ ἐν φωτὶ αἰελαμπεῖ, αὐγασσον ὑμῖνσαι τὸν πεντάριθμον χορὸν τῶν Μαρτύρων σε, Ἀκίνδυνον καὶ Θεῖον Πηγασίον, σὺν Ἐλπιδοφόρῳ καὶ Ἀφθονίῳ, τὸν γενναῖον Ἀνεμπόδιστον, τοὺς σεπτῶς Ἀθλοφόρους· οἱ πᾶσαν προσβολὴν βασιάνων, ἀνδροεῖας τῆ ἀγάπῃ σου σαφῶς τρέψαντες Λόγε, θῦμα λογικῶν προσήγαγόν σοι ἑαυτοὺς, τῷ πάντων Κτίστη, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ Β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ἀλήσεως τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀκινδύνου, Πηγασίου, Ἀφθονίου, Ἐλπιδοφόρου, καὶ Ἀνεμπόδιστου.

Στίχοι.

Ἀκίνδυνον πῦρ· τῶν δὲ λοιπῶν τετάρων, Οὐς μὲν τὸ πῦρ ἔκτεινε, οὐς δὲ τὸ ζέφος.

Δευτέρῃ Ἀφθονίῳ καὶ τέτταρσι, πῦρ, ἄρο, ἄθλος.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι, τῆς Περσῶν γῆς ὄντες, τὰ πρῶτα παρὰ Σαβαώρη βασιλεῖ Περσῶν ἔφερον. Ὁ οὖν Ἀκίνδυνος, Πηγασίος καὶ Ἀνεμπόδιστος ἀρῶς τὴν εὐσέβειαν ἀγαπῶντες, ἀμολόγουν τὸν Χριστὸν· δι' ἣν αἰτίαν συλληφθέντες, τύπτονται κρεμασθέντες, καὶ τὰς πλευρὰς πυρὶ καταφλέγονται. Ἐπεὶ δὲ βλασφημεῖν ὁ βασιλεὺς εἰς Χριστὸν ἤρξατο, ἀφανίαν τοῦτον καταδικάζουσιν οἱ Ἅγιοι, καὶ αὐθις λύουσιν. Εἶτα ἐπὶ κραβδίτων σιδηρῶν πεπυρακτωμένων ἀπλούνται· καὶ ὄμβρου κα-

ταρράγηντος, ἡ φλόξ σβέννεται, καὶ τὸ τοῦ Διὸς ἀγάλμα εὐγῆ καταβάλλουσι. Διὰ τοῦτο ὑποχαλῶνται λέβησι, μεστοῖς μολύβδου καχλαζόντος· καὶ ἀνέπαφοι μείναντες, Ἀφθόνιον πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐπισπῶνται πίστιν, ὅς καὶ παραχρῆμα τὴν κεραιὴν ἀφροῆθῃ. Καὶ ἐν βοεῖσις Συλάκοις βληθέντες, καὶ τῆ Σαλάσση ῥιπέντες, ἀνασώζονται, καὶ τὸν Ἐλπιδοφόρον, πρῶτον οὐτα τῆς Συγκλήτου, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐκκαλοῦνται πίστιν, μεθ' ἑτέρων ἑπτακισχλίων, οἳ τινες τὰς κεφαλὰς ἀπετιμήθησαν. Οἱ δὲ περὶ Ἀκινδύνον, Πηγάσιον, καὶ Ἀνεμωπόδιστον, εἰς βέθρον ῥίπτονται μεστὸν Θηρίων καὶ ἀδελφεῖς διαμεινάντες, τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν πίστιν εἰλκυσαν. Ὅθεν καμίνω πυρὸς ἐμβληθέντες, τέλος ἐδέξαντο τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ ἀπὸ τῆς Συγκλήτου βουλήσ' Ἅγιοι ζίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Συγκλητικὸι ποθοῦντες ἀφθαρτον γέρας, Συγκλητικὰ τυφλῶνται ἀροῦνται γέρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Εὐδοξίου, Ἀγαπίου, καὶ λοιπῶν Ἁγίων ὁκτώ.

Στίχ. Τὸ πῦρ ἀριστεῖς καρτεροῦσαντες δέκα, Πρὸς τὴν ἀρίστην λήξιν ἴκον οἱ δέκα.

Οὔτοι ὑπῆρχον στρατιῶται ἐν Σεβαστείᾳ, ἐπὶ Ἀκινίου βασιλέως. Ἐξετασθέντες δὲ ὑπὸ Ἀδελφῶν ἀρογόντος τῆς πόλεως, καὶ Μαρκέλλου δουλῆς, καὶ Μαρίου τοῦ Ἀγριοκλάου, καὶ ἀνυπερβλήτοις βασιάνοις ὑπόβληθέντες, πυρὶ παραδίδονται· ἐν ᾧ καὶ τὰς ἑαυτῶν φυγὰς τῷ Θεῷ παρέβητο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκιανοῦ τοῦ ἐν τῇ Κύρῳ.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Μαρκιανός, πατρίδα μὲν ἔσχε τὴν Κύρον, μετὰ δὲ ταῦτα τὴν ἔρημον. Καταφρονήσας γὰρ τῆς τοῦ γένους περιφανείας, τῆς ἐρήμου καταλαμβάνει τὸν ὀμφαλόν. Καὶ σμικρὸν οἰκίσκον δειμάμενος, ὡς μόνον τὸ σῶμα καλύπτεισθαι, καὶ τριχίνοις ῥάκεσιν αὐτὸ περιβεῖαι, καθεῖρξεν ἑαυτὸν ἐκείσε. Σιτίων δὲ ἦν αὐτῷ ἐκάστη ἑσπέρα, τρεῖς οὐγγια ἄρτου, καὶ ὕδωρ ὀλίγον πρὸς τὸ ζῆν. Χρόνου δὲ τινος διεληλυθότος, οὐα φοιτητὰς ἐδέξατο, καλύβας μικρὰς πῆξαν· ας.

Οὗτος οὖν ὁ μακάριος, αἰεὶ ἐμκεκλεισμένος αἶν, οὐδέποτε λύγγων ἐκτίσαστο, ἀλλὰ φῶς Θεῶν περιέλαμπεν αὐτὸν ταῖς νύξιν, καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν γραμμάτων ὑπεδείκνυν· εἶχε γὰρ

μικρὸν Ψαλτήριον σὺν αὐτῷ. Καὶ ποτε δὲ μεγίστου δράκοντος προκύψαντος ἐκ τῆς πλησίον ἐρήμου, καὶ θληθρον ἐπαπειλούντος, οἱ συνασκηταὶ ἐθροῖθησαν· ὁ δὲ Ἅγιος τῷ μὲν δακτύλῳ τὸν Σταυρὸν ἐτύπωσε, τῷ δὲ γόματι τὸ Θηρίον ἐνεψύσῃ· καὶ ὡς περὶ καλαμῆν ὑπὸ πυρὸς, οὕτω τὸ Θηρίον εὐθὺς εἰς πολλὰ διελύθη.

Φλαβιανός ποτε, ὁ τῆς Ἀντιοχείων πρέσβρος, καὶ ὁ τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος, καὶ ἕτεροι τινες τῶν Ἐπισκόπων ἐπίσημοι τε καὶ λόγιοι, ἀπελθόντες πρὸς αὐτὸν, καὶ πολλὰ παρακαλέσαντες, ἐτι δὲ καὶ τῆς Σείας Γραφῆς πλείστα κατατηλήσαντες εἰς αὐτὸν, προέσπερον αὐτὸν εἰς τὸ ἐλθεῖν εἰς εἰλείας ἐσκεν πολλῶν ὁ δὲ οὐδὲ ἀκούσαι ἠνέσχετο. Πολλοὺς δὲ καὶ ἀπὸ διαφόρων αἰρέσεων, ὁ Σαυμαστός οὗτος ἀνὴρ μετέβαλεν εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ὁρθοῶζον Πίστιν.

Ποτὲ αὐτοῦ ἡ ἀδελφὴ, ἐκ τῆς πόλεως Κύρου, τινὰ βρώσιμα λαβούσα, τοιαῦτα Ἀσκητῆ προσφορά, καὶ τῶν υἱῶν αὐτῆς, πρὸς τὸν Ὁσίον ἀφίκετο· ὁ δὲ ταύτην μὲν οὐκ ἐδέξατο, τὸν δὲ ἀνεψίον προσεδέξατο, μηδὲν ἐξ αὐτοῦ εἰληρώσ. Ὡς δὲ ἐνέκετο παρακαλῶν προσδεχθῆναι τὸ προσαχθέντα, ὁ Ἅγιος ἔφη· Ὡς πρὸς ἡμᾶς πορευόμενοι, πόσα διήλθετε Μοναστήρια· τοῦ δὲ τίσιν ἐκείνων ἐκ τούτων μετεδώκατε· τοῦ δὲ εἰρηκότος, Οὐδὲ τὴν τὸ οἰονοῦν δεδώκαμεν· Ἀπιτε λοιπὸν, ἔφα, μεθ' ὧν ἐκομίσασθε· φυσικῆς γὰρ συγγενείας, καὶ οὐ Θεραπειᾶς, ταῦτα ἠνέγκατε.

Οὗτος μέγας καὶ διαδόχτος τοῖς πᾶσι γενόμενος, καὶ τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν ποθητός, ἐπεὶ ἔργω πολλοὺς διαμαρμένους τὸ τοῦτε σῶμα λαβεῖν μετὰ τὴν πρὸς τὰς ἀνὴ Σείας μονὰς αὐτοῦ μετὰστασιν, Σίκας ἐτοιμάσαστας, καὶ ναοὺς οἰκοδομήσαστας, τὸν μακαρίτην Εὐσέβιον, τὸν πρῶτον αὐτοῦ μαθητὴν, ὄρκιος κατησφαλίσαστο, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν ἀποκρύφῳ κατακρυφῆαι τόπῳ, μικροῦν τῆς καλύβης αὐτοῦ· καὶ οὕτω διαβέμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις προσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.
Ως ἐλυτρώσω τῆς φλογός, τοὺς τρεῖς εὐσεβεῖς Νεανίας, οὕτω καὶ νῦν τοὺς Ἀθλητάς, ἐν καμίνω πυρὸς διεφυλάξας, ὀμφρόνως βωδυντάς σοι· Ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Νέμεις ἀφθόνους δωρεάς, καὶ Σαυματοργίας πηγάξεις, τοὺς Ἀθλοφόρους σου Χριστῆ, συνεργῶν καὶ συμπράττων ὡς εὐσπλαγγχοι, καὶ φαινόμενοι φάλλουσιν· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Πλήθη Μαρτύρων ἀψευδῶς, συγκεκροτημένα τῇ πίστει, προσενηνόχητε Χριστῶ, παρὰ δόξαν Σαυμάτων ἐπίδειξι, ἐνεργοῦντες καὶ φάλλοντες· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Αελυτρωμένοι διὰ σοῦ, τῆς τῶν Προπατόρων κατάρτας, καὶ πρὸς αἰδιον τρυφήν, μεταστάντες τὸ Χαίρει σοι κράζομεν, ὑπερένδοξε Δέσποινα, ἢ Θεὸν πεσαρκωμένον ἡμῖν τεκοῦσα.

Ῥῆθ' ἡ. Παίδας εὐαγεῖς.

Ηεὐαγεστάτη τῶν Μαρτύρων, πανήγυρις χαρμοσύνης ἐπέδημησε, κόσμον καταυγάζουσα, πάντας κατευφραίνουσα, καὶ τηλαυγῶς φαιδρύνουσα, πίστει τοὺς φάλλοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θηρίων καὶ βόθρων καὶ βασιάνων, ἀγρίων κατετολήματε μακάριοι, ἔχοντες συλλήπτορα, τὸν ἀκαταγνώστου, καὶ τὸν τῆς δόξης Κύριον, ᾧ νῦν κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Ἀκίνδυνον Πηγάσιον Ἀφθόνιον, αὐθις Ἀνεμπόδιτον, καὶ τὸν παναιοίδιμον, Ἐπιδοτρόπον ἔχοντες τείχος ἀκράδαντον, τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν ἀπαύστως, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στεράνω τῆς νίκης κοσμηθέντες, καὶ κάλλεις διαδῆματι λαμπόμενοι, αἴγλην τὴν ἀνέσπερον, τέλος τὸ μακάριον, ἐν οὐρανοῖς εὐλόγητε, Μάρτυρες κράζοντες· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στόματα καὶ γνάμη Θεοτόκου, φρονούντες ὁμολογοῦμέν σε Πανάμωμε· τέτοκος γὰρ πάναγε, πάρα περιθέμενον, τὸν Ποιητὴν καὶ Κύριον, καὶ Βασιλέα Χριστόν· διὰ σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῆθ' ἡ.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καρμῶ, ὁ τόκος ἐν τῆς Θεοτόκου διεσάσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργοῦμενος, τὴν οἰκουμένην

• ἀπασαν, ἀγείρει φάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῆθ' ἡ. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Καμάτων ὑμῶν τοὺς ἐπὶ γῆς οὐρανοῖς, εὐφροσύνην διεδέξατο, ἐν τῷ Μαρτύρων αἰχορσῆαι, καὶ τὰ τῶν Ἀθλοφόρων στρατεύματα, καὶ πάσα τῶν Πρωτοκόμων ὁμήγυρι, τοὺς οὐρανοῖς συνευφραίνειται.

Εκ τῶν δεσμῶν τῶν ὀδυνηρῶν πανόλβιοι, ἢ κινδύνων διασώσατε, πάντας τοὺς πίστει τὴν ἀγίαν, πανήγυρι ὑμῶν ἐφορτάζοντας, εἰρήνην ἢ γαλήνην αἰτούμενοι, καὶ σωτηρίαν πανσεβάσμοιο.

Πλοῦσιοι λαμπόμενοι φωτὶ καὶ χάριτι, Ἀθλοφόροι διαπρέποντες, λύσι πταισμάτων καὶ φροντιδῶν, αἶμα τοῖς σὺν ὑμῖν αἰσιψεύσασσι, δοθῆναι τοῖς πρὸς ὑμᾶς καταφειγούσι, τὸν εὐεργετὴν δυσωπήσατε.

Θεοτοκίον.

Εὐὰ μὲν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἐξώρισται, καθυβίστα τῆς μεθέξουσ· σὺ δὲ Παρθένη Θεοτόκε, ζωῆν τὴν πρὸ αἰῶνων ἐκύνησας, τῷ κόσμῳ τὴν ζωηφόρον ἐνεργεῖαν, χαρίζομένη διὰ πίστεως.

Ῥῆθ' ἡ.

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάρταν εἰσακίσατο· σὺ δὲ Παρθένη Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ἄθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστελλάριον. Γυναῖκες ἀκτισθήτε.

Ακίνδυνον πηγάξτε, τὴν χάριν τῶν ἰσέων, ἀνεμποδίτως ἀφθόνως, τοῖς ἐπ' ἐλπίδι τελούσι, τὴν μνήμην ὑμῶν Ἄγιοι· ἀλλὰ καὶ νῦν πηγάξτε, ἰάματα πανήγυρι, τοῖς ὑμᾶς πόσω τιμῶσι, πεντάριθμοι Ἀθλοφόροι.

Θεοτοκίον.

Τὴν φύσιν ἀνεκαίνισας, φθαρῆσαι τοῦ Πρωτόκομου, ὑπερυψῶς συλλαβοῦσα, καὶ ἀπειράνδρους τεκοῦσα, τὸν Πλάστην πάσης φύσεως· ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἤλθησαν, χοροὶ Μαρτύρων μελπόντες, σε τῆς γῆς σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου· εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο·

Ἦχος β.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἄγιοις αὐτοῦ. ἰμάτων τοῖς χρόνοις τὸ σῶμα βάψας, ἀκίνδυνως δὲληθες, τὴν τοῦ μαρτυρίου ὁδόν, Ἀθλοφόρε Ἀκίνδυνε· ὄθεν καὶ ἰσχύν τὴν

ἐνθεον περιζωσάμενος, τὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξέκοψας μηχανουργήματα, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Η πενταφεγγής τῶν Ἀλλήτων λαμπάς, ὡς ἐν ὄρμηξί ξύλων ἀΐζου, δαυτικῶς ἐξέκοψε τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ὁμολογῆσαντες Χριστὸν, ἐναντίον βασιλείων, ἀπαύστας πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν.

Μακαρίζω σε Πάναγνε, τὴν βροτοῦς ἀπαρπάσασαν, ἐκ βουθῶ κακίας καὶ ἀπογνώσεως· ὁμολογῶ σε Θεόνυμφε, τὴν αἵμακαρίσαν· καὶ δοξάζω σε σεμνή, τὴν ἀπόρρητον κήσιν· ὅτι ἔτεκες, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κἀτάρας, ἠλευθέρωσας Παρθένε, προγονικῆς τοῦ ἀνθρώπου. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Εν Σταυρῷ ὡς εἰώρασε, καθήλουμένον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σε, ἐξεπλήττετο, καὶ· Τί τὸ ὄραμα ἐκράζεν, γιὲ ποθεινότετε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, ὄχμος ἀναποκρίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θανάτων ἀπολαύσας; Ἄλλα δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπολυτίου.

Τῆ Γ. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξίμῃ, Ἰωσήφ, καὶ Ἀειθαλᾶ· καὶ τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ ἐν Λυδῶν, ἡτοῦ τῆς Καταβέσεως τοῦ τιμίου σώματος αὐτοῦ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξαι, ἰστώμεν **Στίχους 4'.**
καὶ φάλλομεν προσόμοια **Στιχηρὰ**
τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἡ τῆς Τριάδος τριάς, τῶν ἀρετῶν τὰ καθαρά καταγώγια, κρατήρας, τὸν Στεῖον οἶνον, τῆς εὐσεβείας ἡμῶν, τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα οἱ προχέοντες· μαζοὶ οἱ τὸ γάλα, τῶν ἰαμάτων πηγαῖοντες· ἀστρα τὸ φέγγος, ἀληθείας πυρσεύοντα, καὶ τὰ πέρατα, φωταυγαίαι λαμπρύνοντα. Μάρτυρες μεγαλῶνυμοι, οἱ ἄνκτα μειώσαντες, τῆς ἀγνοσίας καὶ πάντων, τὰς διανοίας φωτίσαντες, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις Ἀλεξίμῃ ἱερέ, Ἀειθαλᾶ καὶ Ἰωσήφ ἀξιάγαστοι, τῷ Στεῖω, πυρὶ τὴν πλάνην, πυρσολατρῶν δυσσεβῶν, ἐπιγνώσει Σεία κατασβέσαντες· δι' ὧν οἱ θρησκουόντες, παρανόμως τὸν ἥλιον, καὶ τοὺς ἀστέρας, παντελῶς ἠμαυρώθησαν, καὶ κατήγονται, ἡ τῶν Μάρτων ἐπίνοια. Μάρτυρες αἰσιδέεσθαι, Τριάδος ὑπέρμαχοι, φῶς τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, τοῦ ἀληθοῦς Ἀρχιπομῆνος, Χριστοῦ τοῦ τυθέντος, καὶ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσαν ἐπιφορὰν τῶν δεινῶν, ἀνδρειοτάτω **Π**λογοισμῷ ὑπηνέγκατε, ἀλόγοι τε ὡς περ φῶτος, ἐπιτεθέντες σοφοί, πρὸς βασάνων πλείω πείραν ἤγεσθε· διὸ συγκοπτόμενοι, καὶ ῥοπαλοῖς τυπτόμενοι, καὶ ταῖς αἰκίαις, χαλεπῶς δαπανώμενοι, οὐκ ἐκάμψητε, οὐ Θεοῦ ἐξηρησάσθε. Ὁθεν προσαπηνέγκατε, τῆς νίκης τὸν στέφανον, καὶ ταῖς Μαρτύρων ἀγέλαις, περιφανῶς ἠριθμῆθητε· μετ' ὧν ἐξαιτήσθη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὁμοία.

Χαίροις αὐτοκινήτως ὀρμαῖς, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς προσεχώρησας, καὶ πᾶσαν, ἐκπλήξας φρένα, τῇ καρτερίᾳ τῆ σῆ, τὸν τυρόντων Σείαση κατεπάτησας· λαμπρὰν πρὸς Ἀγγέλων, διαγωγὴν μεταβέβηκας, περιγορευθῶν, σὺν αὐτοῖς καὶ γηθόμενος, σώζων πάντοτε, τοὺς πιστῶς σε γεραίροντας, Μάρτυς ἐπιστασίαις σου, παμμακάρο Γεώργιε, καὶ συμπαιθία πενήτων, τοῖς ὄδυμοῖς ἐπικλιώμενος, Χριστὸν ἱκετεύεις, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσι τοῖς εὐφημοῦσιν ἡμῖν, καὶ ἑλιδομένους **Π**άρωγός γενησόμενος, τὸν πόνον, ἐπικουφίζων, τῶν χαλεπῶν πειρασμῶν, καὶ τὸ βῆρος τούτων ἀμυρούμενος, φερῶν καὶ φυλάττων, καὶ διασώζων Γεώργιε, διαβιβάζων, πρὸς Θεοῦ διὰ πίστεως, καὶ προστάγματος, ἐμβιβάζων τοῦ Κτίσαντος· ὅπως δι' ἀγαθότητος, τῆς τούτου βιώσαντες, τυχοῖμεν πάντες τῶν Σείων, ἐν οὐρανῶς ἀντιδόσεων, Χριστὸν ἀνυμνοῦντες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἀληθῶς, τῆς σῆς ἀρῆτου μαρτυρίας κηρύττεται, τὸ κλέος, ἐνόσθε Μάρτυς· ὡς γὰρ λαμπρὸς ἀριστεὺς, διατρέχεις πᾶσαν ἀξιάγαστε, τὴν κτίσιν Γεώργιε, πλείσταις ὄντως κοσμοῦμενος, θαυματουργαίαι, καὶ τὰς νόσους ἰώμενος, καὶ τοὺς πάσχοντας, Θεραπεύων πρεσβείαις σου· ὅθεν

ως ἀντιλήπτορα, θερμόν σε γινώσκουμεν, και εὐεργέτην παμμάκαρ, τοὺς αἰχμαλώτους ρύθμενον. Χριστὸν οὖν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος (*).

Δόξα, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἦχος πλ. β.

Αξίας τοῦ ονόματος, ἐπολιτεύσας στρατιῶτα Γεώργιε· τὸν σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης, κερσωθείσαν γῆν ἐκαλλιέργησας, και τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκρίζωσας, τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, κλημα κατεφύτευσας. Ὅθεν βλυστάνας ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς, και Τριάδος γεωργός, δίκαιος ἀνεδείχθης. Πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, και σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Και νῦν, **Θεοτοκίον.**

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἡ Σταυροεσοχίον.

Ορῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σὲ κησασα, ἀνεβόα· τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυστήριον γίε μου; πᾶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἦχος δ. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Αθλοφόρε Γεώργιε, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε, τῶν Μαρτύρων σύσκησε, καταφύγιον, τῶν θλιβομένων ἐκαστότε, λιμὴν ἀναψύξεως θαλαττεύοντι κάμοι, ἐν τῷ βίῳ γενήθητι, και υδέρησον, δυσωπῶ τὴν ζωὴν μου, ὅπως πίστει, ἀδιστακτῶ μακαρίζω, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγνώσας σου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Εν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθυδόντα περιφρούρησον, ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, και ὁδήγησον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα, ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ καταφύγιον τῆ σκέπῃ σου.

(* Τὸ χριστόγραφον εἶχει, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω Ποσοποιεῖων, ἔπειρα, εἰς μὴν τοὺς τοῖς Μάρτυρας, πρὸς τὸ, ἢ τοῦ παρὰ ὁμοῦ θανάτου, εἰς δὲ τὸν Ἁγ. Γεωργίου, τὰ ἐν ταύτῃ τῷ Ἀποστίχῳ. Βασίλειος και οἱ ἐκεί Κανόνες εἰσὶν ἔτιτοι τῶν μὲν τριῶν, ἀνώνυμοι και χαρῆς Ἀκροστιχίδος, πρὸς τὸ, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου· τὸ δὲ Ἁγ. Γεωργίου, πρὸς τὸ, Τριστάτας κραταιοῦς, μετ' Ἀκροστιχίδος ταυτάτης· Γεώργιον Θεοῦ σε δοξάζω, ἀκάθαρ. Ἰωσήφ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τῷ τῆς πίστεως θάρρακι, και ἀσπίδι τῆς χάριτος, και Σταυροῦ τῷ δόρατι συμφραζόμενος, τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος, ἐγένου Γεώργιε· και ὡς θεῖος ἀριτεὺς, τῶν δαιμόνων τὰ φάλαγγας, τροπωσάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύει· τοὺς πιστοὺς δὲ, περιέπων ἀγιαξίαις, και διασώζεις καλυμμένος.

Δόξα. τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. β. Ἐφραῖμ Καρίας.

Προοίμιον τυπικῶς, τῆς τρισσοφηγούδς ὑμῶν ὁμοιοῖας, και ἐν Χριστῷ μαρτυρίας τῆς ἀκράτου Τριάδος, και ὑπερουσίου Μονάδος Ἀληθείαι, οἱ ἐν Περσίδι ἀφλεκτικο συντηρηθέντες, τρεῖς Παῖδες γεγόνασιν· ὡς γὰρ ἐκείνοι φλογὸς κατετόλησαν, εἰς Θεὸν μὴ ὑβρίσαντες, οὕτω και ὑμεῖς θανεῖν οὐ παρητήσασθε, μὴ ὑπεδόντες τῇ τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσει. Ἀλλ' ὡς ἐκείνους ὁ φανείς τέταρτος, ἐν τῇ φλογὶ ἐδρόσισεν, οὕτω και ὑμᾶς Χριστὸς, ὁ εἰς τῆς Τριάδος, προσεδέξατο ἐν τοῦ ἀναψύξεως. Ἀκροσφῆμα σὺν τῷ Ἰωσήφ, και Ἀειθαλᾷ θεόληπτοι, προσευσάτε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Και νῦν, **Θεοτοκίον.**

Θεὸν ἐκ σου σαρκωθέντα ἐγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. **Ἡ Σταυροεσοχίον.**

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ηπάναγνος ὡς εἶδὲ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηναδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· γίε μου και Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πᾶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτικίον τῶν Μαρτύρων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Και τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς.

Και Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ **Ὁσίου** Ἁγίου, ἀναγινώσκονται οἱ **Κανόνες**, εἰς τῆς **Ὁσίου** κτωήχου, και οἱ δύο παράντες τῶν **Ἁγίων**.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ανθ τὰ τερνὰ Μάρτυρων ἐπάνεινός.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α. Ἦχος α. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Αἴγλη τρισπλίου ἀγραπῆς, φωτιστικῶς ἀγαζόμενοι Μάρτυρες, ταύτην τὴν πανέρονον μνημῆν ὑμῶν, τοὺς εὐσεβοὺς γεραίροντας,

στότους ἀμαρτίας, καὶ παθημάτων λυτρώσασθε.

Νόμοις τοῦ Δεσπότη τοῦ Θεοῦ, συμπεφυρμένοι τὸν νοῦν ἱεράτατοι, νόμους τοὺς κελύοντας παρανομεῖν, ἀνδρείως ἐξεκλίνατε· ἄθεν ἐναθλοῦντες, νομίμως δόξης ἐτύχητε.

Θύματα προσήχθητε Χριστῷ, τῇ ἐκουσίῳ σφαγῇ καθαρῶτατα, Μάρτυρες πανόλβιοι, ἱεροουργοὶ καὶ θῦται χρηματίσαντες, τοῦ ἐβελουσία, σφαγῇ τὸν κόσμον ζώσαντος.

Θεοτοκίον.

Ητὸν ἀπερίληπτον Θεόν, περιγραφόμενον σώματι τέσσαρα, σάρκα χρηματίσαντα, ὑπερβολῇ Παρθένης ἀγαθότητος· τοῦτον ἐκδυσάπει, κινδύνου σάσαι τοὺς δούλους σου.

Ὁ Κωνὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς
Τὸν σεπτὸν ἐν Μάρτυρι ἡμῶν προφρόνως.

Ὁδὴ α΄ Ἦχος δ΄. Τῷ ὁδηγήσαντι.

Τὸ δυστυχὲς τοῦ νοός μου, καὶ ἀδρανές Ἄγιε, τῷ διαπύρῳ τῆς σεπτῆς, σοῦ προσευχῆς μεταποίησον, εὐδυσσένῃ ἐργαζόμενον, ὅπως σοῦ τὴν παναγίαν εορτὴν ἐγκωμιάσῃμι.

Ὁ ὑφίβαων ἐν ἀμφῷ, καὶ τῶν πολλῶν ὑπερθεῖν, ἔργῳ καὶ λόγῳ περηνῶς, σοῦ οὐκ ἰσχύει Γεώργιε, ἀνευφημεῖν τὰ τεράστια· πέλεις γὰρ παγκρατιάρχης ἀκραιφῆς, καὶ αἰχμητῆς κραταῖος.

Νόμοις ἐπαίων οὐδόλω, ἡ σὴ σεπτῇ ἄθλοισι, υποπεσθεῖται ἄθλητά· ἠλιγμῶ γὰρ καὶ δέδοικα, καὶ ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι, φαῦσαι σου κἄν γούν ποσῶς, ἄθλοφορε τοῖς προτερήμασι.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα πάντων τεκούσα, τὴν τῆς ζωῆς ἐκπύρωσι, ἐπνηρωθῆσαι Ἀγαθῇ· τὴν γὰρ ζῶν ἀπεκλήσας, πᾶσιν ἡμῖν πρυτανεύουσαν, ἀφῆσιν ἀμαρτιῶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὁδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Τὰ πάθη ἀσκήσεως πυρί, τεφρώσας ἱερώτατε, Ἀκεψιμᾷ προ πείρας ἀθλήσεως, κριάς καθάπερ ἐπισμητότατος, ὑπ' ἀνομίῳν τέθυσαι, ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος, ἀγάσας, πιστῶν τὰ πληρώματα.

Αδίκως στρεβλωμένος σοφῆ, καὶ ῥάδοις ἐξόμενος, οὐκ ἐξηγήσῃ τὸ θεῖον ὄνομα, οὐ πυρὶ ἐπέθυσας, Ἰωσήφ πανάριστε, πυρακτούμενος ζῆλῳ τῆς πίστεως.

Τὸν γάτου καὶ τὰ στέρνα ἀφειδῶς, τυπτόμενος ὑπέφερες, Ἀειθαλᾷ ἐτέρου ὡς πά-

σχοντος· νοὶ γὰρ Μάρτυς τελείως ἐνδόξῃ, πρὸς Θεὸν ἠτένιξες, σώζειν τὸν δυνάμενον, τοὺς αὐτῷ ὀλοφύχως πιστεύοντας. *Θεοτοκίον.*

Εκ σοῦ ἀνατέταλκεν ἡμῖν, ὁ Ἥλιος ὁ ἄδυτος, φωτιστικαῖς παναμίωμε λάμψεσι, φωτίζων κόσμον σκότει κρατούμενον, καὶ προσπολλύμενον, πλάνη τοῦ ἀλάστορος, Παναγία Παρθένη Θεοῦνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ στερεῶν βροντῆν.

Επιπαφλαζὼν πῦρ τὸ τῆς ἀπάτης, οὐ φέρον βλέπειν Ἄγιε, ὡς ὁ πυρίπνους καὶ ζηλωτῆς, ἀνομοῦντας διελέγγων· οὐκ ἔστιν ἄλλος ἔλεγε, Θεὸς ὡς ὁ Κύριος.

Πρὸ τοῦ τοῦ Λόγου ὅπερ ἦλθε Μάκαρ, βαλεῖν εἰς κόσμον ἀπαντα, σοῦ καθ' ἀψάμενον τῆς ψυχῆς, στέγειν ὄλωσ οὐκ εἶα, ἀλλὰ θερωῶς ἀνεκράξες· Χριστὸς μοι στερέωμα.

Τὰ τὴν βασανίαν εἶδῃ σοι δεικνύων, ὡς περ φοβεῖν ὁ τύραννος, τὴν ἀκατάπληκτον σε ψυχῆν, ὑπετάπασε θεόρρον· σὺ δὲ στερέως ἀνεκράξες· Χριστὸς μοι στερέωμα.

Θεοτοκίον.

Ὁρος σε μέγα βλέπων ὁ Προφήτης, ὑπερκειμένην ἔχον, τὴν κορυφὴν ἀπάντων τῶν βουνῶν, τῶν ἀγγελικῶν ταγματῶν, ὑπὲρ αἰτίαν ἔλεγε, Παρθένος γεννησεται.

Ὁ Εἰσός.

Ὁ στερεῶν βροντῆν καὶ κτίζων πνεῦμα, στερεώσόν με Κύριε, ἵνα ἡμῶ σε εἰλικρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θέλημά σου· ὅτι οὐκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ θεῖα σοφῆ, σεπτῶς ἐμυσταγωγῆσας, ὕψισια δεκτῆ, ἐγένου παιχνμακάριστε· τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἔπιες, τὸ ποτήριον ἐνδόξως Ἄγιε, Ἀκεψιμᾷ σὺν τοῖς συνάλλοις σου, πρεσβύνων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. *Ὁ Οἶκος.*

Τὴν χερσὼθεισάν με καρδίαν πολλοῖς πταιμασι, Ἰησοῦ παντοδύναμη, ὁμόριος τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεῖξιν καρποφόρου ἀρεταῖς· καὶ παράσχου φωτισμὸν γνώσεως τῇ διανοίᾳ μου, ἵνα ὑμνήσω γηθόμενος, τὸν ἱεράρχην καὶ Ἀποφόρον, Ἀκεψιμᾷν τὸν μέγαν, σὺν Ἀειθαλῇ τῷ γενναίῳ, καὶ Ἰωσήφ τῷ πανόλβιῳ· ἐν σοὶ γὰρ θάρρουντες, ποικίλων βασάνων ἀνδρείως κατετόλμησαν· διὸ καὶ παρέχουσι νοσοῦσι τὴν ἴασιν, ὡς χάριν θεζάμενοι, πρεσβύνοντες ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τωσὴν ὁ γενναῖος ἀγωνιστής, Ἀκεφιμᾶς ὁ τῆς πλάνης ὀλοθρευτής, Ἀειθαλᾶς ὁ ἔνδοξος, ἀθλητής καὶ αἰτήτιος, οἱ φαῖδροι ἀστέρες, τῆς Πίστewας ἄσμασιν, ἐπαξίως ὄντας, ὑμνεύσθωσαν σήμερον· οὗτοι γὰρ τὴν δόξαν, τὴν Περασάν ἀναρουύντες, ἤλιψιν οὐκ ἔθυσαν, οὐ τὸ πῦρ ἐσεβάσθησαν. Οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Προσεβύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Τοῦ Χριστοῦ τῷ σημείῳ καθολπισθεῖς, ἐν αὐτῷ τῶν τυράννων πᾶσαν ἰσχὺν, ἀνδρείως κατέβαλες, ὡς τῆς Πίστewας πρόμαχος· τὴν ἀθείαν πᾶσαν, εἰδῶλον διηλέγξας· καὶ τοὺς πιστοὺς Ξεφρον, τῇ πίστει ἐστήριξας· ὅθεν ἐπαξίως, τοὺς τῆς νίκης στεφάνους, ἀθλήσας ἐπέλαβες, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου σου, Ἀ-θλοφόρε Γεώργιε· πρόσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη, ἐμῇ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἶμα με ἐξαιρούσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογίζουσης καμίνου, ῥυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, προσβένουσα τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἄμνας Θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε θακρυδύνα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγασεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχθνα μου τέτρωται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχθνα ἐλέους, Θεέ ὑπεράγαθε, ἀνεξίτηκε Κύριε· Ἡ πιστῶς ἐκδοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένη ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δάρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι τῇ Δεῖα.

Ρήμασι σοφῆ Ἀκεφιμᾶ Δεῖας γνώσεως, τοὺς ἀγνωσίας σκοτασμά, κερρατημένους δυσ-

μενεῖς, στερόδας καταπάλαισας, τὰς ὑπ' αὐτῶν μὴ πτήξας στρέβλας μακάριε, προσαγομένης τῷ Δεῖῳ σου σώματι.

Πυρὶ σε πυρὸς οἱ λατρευταὶ κατηνάγκαζον, σέβας προσάξει δολερῶς· ἀλλὰ τὸν νοῦν τῇ τοῦ Θεοῦ, ἀγάπῃ πυρούμενος, πυρσολατρεῖν ἀνείπας ὄλας δεχόμενος, ἀναφυχὴν Ἰωσήφ δυναμοῦσάν σε.

Ναμάτων τῶν Δεῖων πεπλησμένος τοῦ Πνεύματος, Ἀειθαλᾶ τὰ Δολερά, τῆς ἀπιστίας καὶ μικρᾶ, ἐξέφυγες ὕδατα, καὶ ταῖς ῥοαῖς τῶν ἐκχλύθεντων αἱμάτων σου, τοὺς ἀοράτους ἐχθροὺς κατεπόντισας. Θεοτοκίον.

Αγίαν Μαρτύρων ἱερὸν ἐγκαλλώπισμα, ὠφθης Παρθένη ἀληθῶς, καὶ τῶν πιστῶν καταφυγή, τεῖχος τε καὶ στήριγμα, καὶ παντελῆς ἀπολυτρώσεως· μεγαλοφῶνας οἶό σε δοᾶζόμεν.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Νέμοις πᾶσι τοῖς ὑμνηταῖς, τὴν εὐκλήτῃ καὶ σεβασμίαν, ἀρωγὴν σου καὶ ἀντιληψιν, παμμάκαρ Γεώργιε, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸν Κύριον.

Εχὼν ἄμαχον τὴν ἰσχὺν, δωδωρημένην σοι ἐξ Ἁγίου, τῶν Ἁγίων ἀεροθίνου, τὴν βαρβάρων ἐφοδὸν, σαῖς προσευχαῖς ταχέως κατὰλυσον.

Νῦξ με πάνταθεν πειρασμῶν, ἐπιπολάξει καὶ ἀνευδότης, συναθῆι με πρὸς τὴν χάρυδον, τῶν παθῶν Γεώργιε· ἀλλὰ προφθάσας διάσασσον. Θεοτοκίον.

Μὴν ἔσχες ἐν τῇ γαστρὶ, τὸν συνοχέα παντός τοῦ κόσμου· μὴν τοῦτον ἀπεκύνθης, Θεοτόκε Πάναγγε, τὸν ἀκαταληφία νοούμενον.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει·

Μακάριοι ἀπεφάνθητε, Λόγον μακάριον, κηρύξαντες ἐν σταδίῳ, ἀνδρείως αἰδιμοῖ, τὸν ὑμᾶς συνάφαντα, τὸν μακαρίων ταῖς χορείαις, πανευλιεῶς ἀριστευσαντας.

Απόρητοι ἀνεδείχθητε, πυργοὶ τῆς Πίστewας, ἐλπίοις τοῦ ἐχθροῦ, παντέλως ἀφανίσαντες, Ἰωσήφ Δεσπέσιε, Ἀκεφιμᾶ ἱερομύστα, Δεῖθαλᾶ ἱερώτατε.

Ρηγγύμενα ταῖς πληγαῖς, τῶν Μαρτύρων τὰ σώματα, διεῖρήσαν ἀθείας, ἀνίσχυρον δύναμιν, καὶ ἐδηλον ἀρίστα, τὴν ἀράγῃ φυγῆς ἀγάπῃ, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τηρίσας σε ὡς πρὸ τόκου, παρθέσον ἀκράτον, Πενάμαμε ὁ αἰχίσας, ἀσπύρωξ ἐν

μήτρα σου, διπλοῦς προελήλυθε, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, Δεῦρας, τὸ προσληφθῆν ἀγαθότητι.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἀνατίλον μοι Κύριε.

Ατίθασσον παράταξιν, δαιμόνων τροπώσαμενος, καὶ Σταυρῷ τῷ ὅπλῳ χρησάμενος, ὡς Δεῖω ἀκουσίῳ, τούτῳ ἐξεκέντησας, καὶ εἰς γῆν κατέρραξας, φαλαγγάρχης ζοφερούς.

Ρώμη τῆ Παυτοκράτορος, ῥωμνύμενος Γεώργιε, καὶ τῆ προνοίᾳ ποδηγούμενος, τῆ πάντα κυβερνώσῃ, τὸ σκάφος διέσωσας, τῆς ψυχῆς ἀκύμαντον, πρὸς λιμένα τῆς ζωῆς.

Τί με Δωπειάεις ἐλεγες, τῷ κακερογὰτῳ Ἄγιοι, τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ἀγαπῆσεως, ἐλπίζεις μεταστῆσαι; λίθον ἔψιν εἰκας, γράφειν τε εἰς θάλασσαν, καὶ τοξεύειν οὐρανόν.

Θεοτοκίον.

Υψάυχενας κατάβαλε, αἰρετικούς Πανάμωμη, τοὺς ἀθεϊῶς κατεπευδαίνοντας, Λαῶ τῷ Ὁρθοδόξῳ· ἔχει γὰρ τὸ δύνασθαι, τῆ Δελήσει σὺνδρομον, οἷα Μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

ᾠδὴ 4. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Υψούμενα σφοδρῶς βρασάνων κύματα, ὑμῶν οὐ κατεάλυψε, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ εὐτονον σοφοί· Δεῖα κυβερνήσει γὰρ ἐφθάσας, τὸν γαληνόν τῆς σωτηρίας ὄρμον γηθόμενοι.

Ράνισιν ἱερῶν αἱμάτων Ἄγιοι, φοινίζαντες μακάριοι, περιβόλαιον τὸ Δεῖον ἑαυτοῖς, τοῦτο τε οἷως ἐνδυσάμενοι, τῷ Βασιλεῖ τῷ ἀθανάτῳ συμβασιλεύετε.

Ωραῖοι καλλοναῖς ἀθλων γεγονάτε, συμφώνως ἔνδον Ἄγιοι, ἐχαρήσατε Θεοῦμενοι φαίδραῶς, Δέσει καὶ υἱοὶ ἀποδεικνύμενοι, πανευκλεῶς Πατρός τῶν φάτων ἀξιοτάμαστοι.

Θεοτοκίον.

Νενέκρωται ἔγβρος τῷ ζαφρόρῳ σου, Παρθένη τότῳ ἀγράντε, καὶ ἐζώεται Ἀδάμ παρακοῆ, πάλαι νεκρωθεὶς καρποῦ γενεσάμενος· ὅθεν ὑμεῖ καὶ μακαρίζεις σε παναμώμητε.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ζάλη με λογισμῶν.

Σωιά σου παραδοῦς ταῖς τιμωρίαις, τὴν ψυχῆν ἐτήρησας, ἀπήμαντον Θεομάκαρ· τὴν ἄνωθεν γὰρ ἔσχες ἀρωγῆν, φρουρᾶν προμήλιστατήν, ἐν τοῖς πολέμοις Γεώργιε.

Γλευν τὸν Δεσπότην ταῖς εὐχαῖαις σου, ἀπεργάζου πάντοτε, τὴν μνήμην σου τοῖς ἐκ πύθου ἐτελοῦσι, καὶ ζάλης ὁρατῶν, ἐχθρῶν καὶ ἀσράτων, ἀπήμονας διαφυλάττε.

Νόες σου κατεπλάγησαν ὀρώντες, τὴν ἀνδρείαν ἄνωθεν, πῶς ἀγγεμάχοις ὅπλοις κατεπαλαισας, ἄσρακον ἐχθρῶν, τὸν πάλαι τοὺς γεννάρχας, ἐν Παραδείσῳ πτερίσαντα.

Θεοτοκίον.

Υφανας ἱστουργία τῆ ἀρρήτη, ἀλουργίδα Πάναγγε, Πατρός καὶ Πνεύματος Θεοῦ, εὐδοκία τῷ πάντων Βασιλεῖ, ἀτρέπτως καὶ ἀφύρτως, σάρκα τὴν σὴν ἀμφιάσασα.

Ὁ Εἰρμός.

Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθόν καθέλει με, ἀμέτρων ἀμαρτημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα ἀγαθὲ, κυβερνήσον· προσθάσας, ὡς τὸν Προσθήτην καὶ σώσον με.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἦχος πλ. δ. Τῆ ὑπερομάχῳ.

Τῆ ὑπερομάχῳ καὶ ταχεῖα ἀντίληψι σου, προσπεφυρότε· οἱ πιστοὶ καθικετεύομεν, λυτρωθῆναι παρὰ σοῦ, Χριστοῦ Ἀλλοφῶρε, τῶν σκανδάλων τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ παντοῖαν ἐκ κινδύνων καὶ κακώσεων, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Μάρτυς Γεώργιε.

Ὁ Οἶκος.

Μέγας ἐν προστάσει, ἐπὶ γῆς ἀνεδείχης, τοῦ Κυρίου Θεράπων καὶ φίλων τὸν πιστῶν γὰρ λαόν, περισκέπων σώσεις αἰεὶ ἔνδοξ· διὸ πιστεῖ καὶ πόθῳ, βωῶμέν σοι πολυάθλε·

Χαῖρε, δι' οὐ φρονκωρεῖται ὁ κόσμος· χαῖρε, δι' οὐ ὁ στρατός καταλάμπει.

Χαῖρε, τῶν πιστῶν αἰχμαλώτων ἢ λυτρωσις· χαῖρε, δεσποτῶν ἢ ὀξεία ἀντίληψις.

Χαῖρε, ὕψος τῶν ἐκ πίστεως προστρεχόντων σοι Θερωῶς· χαῖρε, πλοῦτος τῶν ποθούτων σε, καὶ ἐν ἔλπιει χαρμονή.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλείων τὸ τεῖχος· χαῖρε, ὅτι παρέχεις ἐν πολέμοις τὸ νίκος.

Χαῖρε, ἀσπὴρ φωτίζων τοὺς πλέοντας· χαῖρε, λυτῆρ παντοίας κακώσεως.

Χαῖρε, εἰς ὃν πᾶς πιστὸς καταφεύγει· χαῖρε, δι' οὐ εὐφημεῖται ὁ Πλάστης.

Χαίροις, Μάρτυς Γεώργιε.

Συναξάριον.

Τῆ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀεφσιμᾶ, Ἰωσήφ, καὶ Ἀειθαλά.

Στίχοι.

Ἀεφσιμᾶν κτείνουσιν ἐκ ραδισμάτων· Ἀεφσιμᾶ δὲ τοὺς φίλους ἐκ λευσμάτων.

Τύσαν Ἀκεφιμῶν τριτάτη, λῦσαν δὲ συνά-
θλους.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβαρίου βασιλέως
Περσῶν· καὶ συσχεθέντες, παρίστανται
Ἀδραγοσχάρ τῷ ἀρχιμαγείρῳ εἰς ἐξέτασιν.
Καὶ εὐθὺς ὁ Ἅγιος Ἀκεφιμᾶς ῥάβδοις ῥοίταις
τύπεται· ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωσήφ τείνεται καὶ μα-
στιζέται, ὡς διαιρεθῆναι τὰς σάρκας αὐτοῦ μέ-
χρι τῶν ὀστέων, καὶ φρουρεῖται δεδεμένος. Ὁ
δὲ Ἅγιος Ἀειθαλᾶς, δεσμευθεὶς χερσὶ καὶ πο-
σὶν ὑπὸ τὰ γόνατα, ἐξαρροῦται τὰς ἀρμονίας
μαστιζόμενος, καὶ τῇ εἰρικτῇ ἐγκλείεται. Μετὰ
ταῦτα ὁ μὲν Ἅγιος Ἀκεφιμᾶς ὑπὸ τριάκοντα
τυφθεῖς στρατιωτῶν, τὴν ψυχὴν παρέδωκε·
κατὰ κεφαλὴν δὲ ὁ Ἰωσήφ κρεμασθεὶς, κατε-
λύθη. Ὁ δὲ Ἀειθαλᾶς, ὑπὸ τεσσαράκοντα
στρατιωτῶν ταβεί, κρεμάται καὶ αὐτὸς κατὰ
κεφαλῆς· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ πα-
ρέδωκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐορτάζομεν τὰ Ἐγκαίνια τοῦ
Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν
Αὐδῃ, ἧτοι τὴν κατάθεσιν τοῦ ἁγίου σώμα-
τος αὐτοῦ.

Στίχ. Ναοῦ τὰ ἐγκαίνια, Μάρτυς, καὶ Θέσις

Τῶν λειψάνων σου ὡν γεραίρει ἡ κτίσις.

Οὔτος ὁ ἔνδοξος τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρ-
τυρος Γεώργιος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλη-
τιανοῦ, πρὸς πατρός μὲν Καππαδόκης, ἐκ μη-
τρὸς δὲ Παλαιστίνος. Ἀγωγῆς δὲ Θεῖας καὶ
φύσεως τυχὼν ἀγαθῆς, καὶ ῥίξης εὐκλεοῦς,
τῶν γεννητόρων ἀνωθεν ἐγένετο καὶ εὐσεβεῖα
κεκοσμημένω, πρὸς πολέμου· μέγιστον ἐπιτη-
δειότητα καὶ λαμπρότατος. Ὅθεν καὶ παρὰ
Διοκλητιανοῦ, τῆς ἥβης τῷ τινικαδὲ ἀρέζαμε-
νος, Τριεσθῆνος νομῆρου ἐπισημότητος, εἶτα
καὶ Κόμης διὰ τὸ ἀπέτητον τῆς ἀνδρείας γνω-
ρίζεται, λανθάνων τὸ μέχρι τούτου, ὅτι Χρι-
στιανὸς ἦν.

Εἰκόστων δὲ λοιπὸν τῆς ἡλικίας χρόνον ἀ-
νώων, ὁρατὸς ἀπὸ πατρός ἐγγόνει, ἐν τοῖς
τῆς εὐσεβείας ἀγῶσιν ἐκείνου τὸν βίον ἀπολι-
πόντος· Ἀπάρας δὲ τῆς Καππαδοκῶν σὺν τῇ
μητρὶ, πρὸς Παλαιστίνην, ἐξ ἧς αὐτὴ ὄρητο,
μετοικίζεται· εἰς ἣν δῆτα γῆν κτήματά τε πολ-
λά καὶ κληροὶ αὐτῶ ἐτύχωνον. Τῆς οὖν μη-
τρὸς παρὰ τὸν καιρὸν τούτου τὰ τῆς ἀλλά-
ξαμένης, κατελειφθῆσαν αὐτῶ χρήματά τε καὶ
περιουσία πραγμάτων πολλή· ἃ καὶ λαβὼν,
σὺν πᾶσι καὶ τοῖς αὐτῶ προσοῦσι, πρὸς τὸν

Διοκλητιανὸν παραγίνεται (πιθανὸς εἰς Ῥώ-
μην), μείζονος ἀρχῆς τυχεῖν ἐπιέμενος. Ἐκ
πρώτης δὲ ἐωρακῶς τὴν τοσαύτην αὐτοῦ ἑκ-
τά Χριστιανῶν μακίαν, μηδὲ οἷός τε ἀν τοιαῦτα
ὄρα, βουλευται τῷ, ἃ παρ' αὐτῷ περιέφερος
χρήματα, τοῖς πένσι διανεῖμαι, αὐτὸν δὲ ἐ-
νώπιον Διοκλητιανοῦ καὶ πάσης τῆς Βουλῆς
Χριστιανῶν κηρύξει· ὃ καὶ πέποιθε. Ταχέως
οὖν ταῦτα τοῖς πένσι διανείμας, τοὺς τε παῖ-
δας ἐλευθερίᾳ τιμήσας, καὶ περὶ τῶν ἀπόντων
τὰ δοκοῦντα εἰκότως διαταξάμενος, τῇ τρίτῃ
τῆς βουλῆς ἡμέρᾳ, (βουλὴ γὰρ ἦν αὐτοῖς, ὡς τε
τοὺς Χριστιανούς ἐκ μέσου ποιήσασθαι) αὐτό-
κλητος ἐν μέσῳ τῆς Βουλῆς παραγίνεται, ἐπέ-
σε τότε καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ τυγχάνοντος.

Λαμπρῶς οὖν τὸν Χριστὸν Θεὸν τε καὶ Θεοῦ
Υἱὸν ἀνακηρύξας, παρρησιάζεται τὴν εὐσέ-
βειαν. Διὸ κρατηθεὶς, παντοίας καὶ ἀμετρή-
τοις σχεδὸν βασάνοις ἐκδίδεται· κωντῶ γὰρ
τῶν γαστέρα κεντάται· τροχῶ καὶ βουνεύροις
πολλὰκις προσμιλεῖ, καὶ λίαν τιτάνου πλή-
ροι ἐμβάλλεται. Ἀσπῆς δὲ ἐκ πάντων τῆ τοῦ
Χριστοῦ χάριτι διατηρηθεὶς, τὴν ὁμόζυγον τοῦ
Διοκλητιανοῦ Ἀλεξάνδρον, σὺν αὐτῇ δὲ καὶ
Γλυκερίῳ τινα, ἢ ἑτερον, Ἀθανάσιον τοῦτομα,
τὸν μὲν ἐκ νεκρῶν ἀναστήσας, Σατέρον δὲ τὸ
κτῆνος ζώσας, καὶ ἄπειρον, ἀπλῶς εἰπὼν,
πλήθος ἀνθρώπων μετῆγάγετο πρὸς Χριστὸν,
Σαύματα παντοῖα τῇ Χριστοῦ ἐπικλησεὶ ἀ-
περογατάμενος.

Τούτων οὖν οὕτως ὑπ' αὐτοῦ τελουμένων,
ἀσπροδέσιμος, Διοκλητιανοῦ προστάξει, πρὸς
φρουρὴν ἄγεται. Τῇ δὲ νυκτὶ ἐκείνῃ, ὁ Χριστὸς
αὐτῷ ἐν ὄραματι φαίνεται, εὐαγγελιζόμενος τὰ
ἀποκειμένα αὐτῶ ἀγαθὰ. Ἐξυπνος οὖν γεγο-
νῶς, ἀσμένως ἐπηνυχαρίσσει τῷ Θεῷ, τὸν τε
δεσμοφυλακὰ ἠντιβόλει, συγχωρηθῆναι προσ-
ελθεῖν τὸν ἐξ ἔθους διακονοῦντα οἰκέτην. Ἐ-
πινεύσαντος δὲ τοῦ δεσμοφυλακῶ, εἰσῆλθεν ὁ
οἰκέτης ἐξωθεν γὰρ τῆς φυλακῆς παραμεινὼν
ἦν, ὃς καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἅγιον ὑπομνήματα
σὺν ἀκριβείᾳ πάσῃ ἐξέθετο. Τὸν αὐτοῦ οὖν
Δεσπότην ἐν τῆς δεσμῶς ἰδὼν, καὶ προσκυ-
νήσας, ἐπ' ἐδάφους ἔειπετο κλαίων. Ἀναστήσας
δὲ τούτων ὁ Ἅγιος, εὐθυμειν παρεκλήθετο, εἶτα
καὶ τὸ ὄραμα διεσάφη· προσέτι δὲ καὶ ἐπέ-
σκηπτεν αὐτῶ, μετὰ τὴν ἐξόδον αὐτοῦ, τὸ, τε
σῶμα αὐτοῦ, καὶ τὴν πρὸ τῆς κατασχέσεως
αὐτῶ ἐκτεθεῖσαν διάταξιν λάβεῖν, καὶ πρὸς

τῶν τῆς παροικίας αὐτοῦ ὀκνῶν τὸν κατὰ Παλαιστίνην ἀπαίρειν, καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων, τοῦ τε Θείου φόβου μηδαμῶς τοῦτον ἀπολιπέσθαι. Τοῦ δὲ συνθεμένου, ἀπελύθη παρὰ τοῦ Ἁγίου.

Τῆ σὺν ἐπαύριον, αἰθρὴς αὐθιῆς ὁ Μάρτυς εἰς ἐξέτασιν, καὶ μὴ πεισθεὶς θύσαι τῷ Ἀπολλωνί, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ ἐν τῷ ναφῷ ξόανα οἰοῦντι χοῦν ἐκλεπτύννας, ὡς εἰκόσ, δι' εὐχῆς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Ὁ μὲν τοι Θεράπων ἐκείνος, τὸ κομιδῆ τίμιον ἐκεῖνο σῶμα τοῦ Ἁγίου ἀναλαβόμενος σὺν τῇ αὐτῷ διατάξει, εἰς Παλαιστίνην ἀπαίρει, ἔνθα τὸ μαρτυρικὸν ἐκεῖνο σκῆνος σὺν ἄλλοις Χριστιανοῖς εὐλαβῶς πάνυ καὶ ἐντίμως κηδεύει, τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ παρὰ τοῦ Ἁγίου διαταγέμενα αὐτῷ μετ' εὐγνωμοσύνης πληροῖ.

Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ τῆς εὐσεβείας διαλαμφάσης, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ αἰοιδίμου μεγάλου Βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου τὴν βασιλείαν ὑποζωσαμένου, καιροῦ δραξάμενοι οἱ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ Μάρτυρος ἐρασταί, ναὸν τῷ Ἁγίῳ χαριέστατον ἅμα καὶ κάλλιστον ἐν Αὐδῶν ἀνεγείρουσι· τὸ, τοῦ πολυθλήτου καὶ ἁγίου ἐκεῖνο σῶμα τοῦ Μάρτυρος, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τόπου, οὐ ἐκείτο, ἀνελόμενοι εἰς τοῦμφανές τὸ πολλοῦ πάνυ φωτός, καὶ πολλῶ πλέον ἐμφανείας ἐπάξιον, ἐν αὐτῷ φέροντες κατατιθέασιν· καὶ δι' αὐτοῦ τῷ τότε νεωστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνεγερμένῳ τῷδε ναφῷ τὰ Ἐγκαινία ἄγουσι, τρίτην ἄγοντος τηνιαδὸς τοῦ Νοεμβρίου μινῆς ἡμέραν, ἀενάους κροννοῦς Σαυμάτων παρέχοντος, τοῖς πιστῶς προαιούσιν αὐτῶ· δωδέκῃσιν γὰρ οἴδς Θεοῦ τοὺς αὐτὸν δωδέκῃστας. Ἐκτατὸς τοίνυν ἡ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἐτησίως κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν Ἀνακομιδὴν ἐορτάζει τῷ Μάρτυρι, εἰς δόξαν καὶ αἰνεσίαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τοῦ αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίμῃ.

Στίχ. Τῆξας ἐαυτὸν ἐγκρατεία καὶ πόνοι, Ἀλεξίμῃς μετῆλθεν, ἔνθα μὴ πόνοι.

Ὅτις ἦν ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ Μεγάλου· ὁς ἐν οἰκίῳσῳ καθειρῶξας ἐαυτὸν, ἐξήκοντα διετέλεσεν ἔτη, μὴτε ὀράμενος, μᾶτε φλεγγόμενος· ἀλλ' εἰς ἐαυτὸν νεύων, καὶ τὸν Θεὸν φανταζόμενος, πᾶσαν ἐκείθεν φυγαγωγίαν ἐδέχετο. Τὸ δὲ ὄρυγμα, οὐ δι' ὄλου ἦν κατ' εὐθὺ

καταρῳγμένον, ἀλλ' ἐγκάρσιον ἐλικοειδῶς κατασκευασμένον. Τροφή δὲ αὐτῷ ἐκομίζετο φακὸς διάβροχος ὕδατι. Ἀπαξ δὲ τῆς ἐβδομάδος, νύκτωρ ἔξωιν, τὸ ἀροῦν ὕδωρ ἀπὸ τῆς πελαζούσης ἀνιμάτο πηγῆς, παρὰ μηδενὸς βλέπόμενος. Καὶ πολλῶν Σαυμάτων γεγόμενος αὐτοῦργος, καὶ τὴν τοῦ Πρωσβυτέρου ἀξίαν βίαν καταδεξάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοδώρου, Ἐπισκόπου Ἀρχύρας· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Δασίου, Σεβήρου, Ἀνδρωνᾶ, Θεοδότου, καὶ Θεοδότης ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Σύμμαρτυς ἔστω καὶ γυνὴ τοῖς ἀνδράσι, Τετυχημένοις τέσσασιν συντετυχημένη.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἠλίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τῶν ἀρετῶν εἰς ἄρμα προβάς Ἠλίας, Πόλῳ προσήλθεν, ὡς περ ἄλλος Ἠλίας.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, οἱ Ἅγιοι ἐννέα Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ψυχᾶς ἀτρέπτους χεροὶ τμηθέντες πλανῶν,

Πλάνην περιτρέπουσιν ἄνδρες ἐννέα.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, οἱ Ἅγιοι κη. Μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Φλέγουσιν ἄνδρας πέντε δις καὶ δις δύο, Οἷς συμπλέγουσι πέντε δις καὶ δις δύο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀχμενίδου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰσθγέρου, τοῦ υἱοῦ Γορράνη βασιλέως Περσῶν, γεγόνε τις ἀνὴρ Σαυμαστός, Ἀχμενίδης καλούμενος, υἱὸς Ἐσάρου τῆς πόλεως γεγονός. Οὗτος καταλείψας τὴν πατρικὴν Σρησκίαν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς, καὶ πολλὰ καμῶν τοῦ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν προτέραν Σρησκίαν, οὐκ ἠδυνήθη. Τότε γυμνάσας αὐτὸν τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἀξιωμάτων, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἐσθῆτος, προσέταξεν αὐτὸν γυμνὸν ἔλκειν τῆς στρατιᾶς τὰς καυήλους, διαζώματι χρώμενον μόνον. Πολλῶν δὲ διεληθουσῶν ἡμερῶν, διακύνθας ὁ βασιλεὺς τῆς στοᾶς, εἶκε τὸν ἄριστον ἄνδρα ἐκεῖνον, ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς καύσεως φλεγόμενον, καὶ κόνεας οὐκ ὀλίγας ἐμπλεων· καὶ τῆς πατρῴας περιφανείας αὐτοῦ ἀνακηνηθεὶς, ἀχθῆναι καὶ ἐνδύσασθαι χιτῶνα τοῦτον προσέταξεν. Εἶτα νομίσας ὑπὸ τοῦ

πρωτέρου πόνου, καὶ τῆς γενομένης αἰσχύνης αὐτὸν μαλακισθῆναι, φησὶ πρὸς αὐτόν· Νῦν γοῦν τῆς ἔριδος ἐκείνης ἀπαλλαγείς, ἀπόθου τοῦ τέκνονος τὸν υἱόν· Ὁ δὲ, ζήλου πλησθεὶς διεβρόχῆξέ τε τὸν χιτωνίσκον, καὶ προσερόριφεν ἐπειπῶν· Εἰ διὰ τοῦτόν με οἶσι τῆς εὐσεβείας ἐσπῆναι, ἔχε τὸ δῶρον μετὰ τῆς ἀσεβείας. Ταῦτην αὐτοῦ τὴν παρόρησιν ὁ βασιλεὺς θεασάμενος, γυμνὸν οὕτως τῶν βασιλείων ἐξήλασεν. Ὁ δὲ τὸν λοιπὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον, οὕτως εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως διαβιώσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Ταῖς αὐτὰν ἀγίας πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἠμέρη ζ. Σε νοητὴν, Θεοτόκε κάμινον.

Εκ Περσικῆς, χώρας ἀναλάμπαντες, ὡς περ ἀστέρες φωταυγείς, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶς, ἄλλων ταῖς λαμπρότησι, κόσμον κατεφώτισαν, ἐν εὐσεβείᾳ κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Πόνοις πολλοῖς, ζωὴν ἐκληρώσασθε, ἄπονον Μάρτυρες Χριστοῦ· πάντα πόνον καὶ πειρασμὸν, ὅθεν ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν, πάντοτε κουφίζετε, τῶν ἐκθούτων πανένδοξοι· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ακείμην, νῦν τὸν ἱεράτατον, καὶ Ἰωσήφ τὸν θαυμαστὸν, καὶ τὸν μέγαν Ἀειθαλᾶν, τοὺς Ἱερομάρτυρας, λόγοις μακαρίσωμεν, ἱερωτάτοις κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Ιεραρχῶν, Ζειὸν ἐγκαλλώπισμα, καὶ Ἀθλοφόρον ἐκλεῶν, Παναμίμητε ἀληθῆς, στέφανος γεγένησαι· πάντων τε κραταιώμα, τῶν μελωδούντων ἐκάστοτε· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Μόνα πόθων τὰ νοητὰ, μόνος τε γαννύμενος μάκαρ, τοῖς ἐν ἐλπίσιν ἀγαθοῖς, τὰ παρόντα ὡς ὄναρ λελόγησαι, ἐκθῶν· Ὑπερμίμητε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

Νοῦν ἡγεμόνα τῶν παθῶν, ἐνόθεε ἐποίησας ὡς νόμος, Θεοῦ ὁ κάλλιστος ἐστίν, ἰσχυρῶς· ἐπὶ πάσης τῆς κτίσεως, ἐκινῶν τὸν βελτίονα, τῶν χειρόνων τὰ κινήσεις χάριτι Ζεῖα.

Ωμάκαρ πᾶς ὄλβον, ὡς χοῦν λελόγησαι; βῶν· Τοῦ Δεσπότητος τῶν ὄλων ἀντάξιον, τῆς ἀγάπης οὐ κέκοικα, κόσμον ὅλον ἐξισοῦσθαι, κἂν χρυσὸς πέλη.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, θραῦσον τῶν βαρβάρων τὰ θράση, καὶ τὰς βουλὰς τῶν ἀσεβῶν, τῷ πιστῷ Βασιλεῖ καθυπόταξον· καὶ τὸ κέρασ ἀχγήμασι, τῆς ἀνδρείας μεγαλύναι τῶν Ὁρθόδοξων.

Ἠμέρη η. Ἐν καμίνῳ Παίδας Ἰσραὴλ.

Νομισθέντες ἐναντι ἐχθρῶν, σοφοὶ ἐβδελυγμένοι, μετήγεσθε ἀπὸ τόπων, ἐπὶ τόπους πρὸς πολλῶν, πείραν μαστιγώσων, ἐκθούτων· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν γυμνάσει σώματος ὑμεῖς, πληγαῖς προσομιλοῦντες, ἐπλήξατε τὸν ἀσώματον, πανεύφημοι ἐχθρῶν, λόγῳ κατερότητα, μελωδούντες· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συντριβέντες λίθις ὡς ποτὲ, ὁ πρῶτος τῶν Μαρτύρων, τὴν πέτραν οὐκ ἐξηρησάσθης, τὴν ὄντως ἀφράγη, Χριστὸν μεγαλάνυμοι, μελωδούντες· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριακόν.

Ὁς Μονάδα φύσει μὲν ἀπλήν, Τριάδα δὲ προσώποις, δοξάσωμεν τὸν Πατέρα, τὸν προάναρτον Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μελωδούντες· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Καὶ ὡς κλίμακα ποτὲ, εὔρακε Παρθένε, δι' ἧς μὲν ὁ Θεὸς Δόγος, κατήλθεν ἐπὶ γῆς, ἡμᾶς δὲ ἀνήγαγε πρὸς τὸ ὕψος· τοῦτον ἀπαύστα· νῦν ὑμνοῦμεν, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἐὶ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Ράβδα λόγων σου ἱερῶν, ἀνέτρεψας δαιμόνων τὴν πληθύν, καὶ ἠλευθέρωσας πιστῶν, τὰς ἀγέλας τῆς τούτου λύμης, Χριστῷ μελωδούντων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, καὶ ὑπερψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁμμα τίειναι· εἰς οὐρανόν, ἀνέτειλέ σοι· ἐπὶ γὰρ σου προσευχομένῃ, παρέργη βῶν σοι· Ἐπιτάροθος ἦκα σοι· πτόσιον, πάσαν ἀπορρίψας, ἀνδρίζου εἰς αἰῶνας.

Φοβερὰν σου τὴν προσβολὴν, ἀνέδειξέ Χριστός· τοῖς πονηραῖς, καὶ ἀλαζόσι λογα-

γοῖς· τὰς γὰρ τούτων μηχανουργίας, ἰστὸν ὡς ἀράχνης, ἐξηπάνισας κράζων Γεώργιε· Ὑπερυλογῶ σε, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρύμην ἄστατον καὶ φθοράν, ὁ τόκος σου κατέλυσεν Ἀγνή, τὴν τοῦ Θανάτου καὶ ζωῆν, τοὺς ἀνθρώπους πᾶσι παρέσχε, τοὺς τοῦτον ὕμνοισιν, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ θάλασσα
καὶ πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψύχος καὶ καύσων,
υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν
Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὠδὴ 3. Τύπου τῆς ἀγνῆς.

Ως περ ἄνθοι καὶ κλίμακες, πρὸς οὐρανὸν ἀνάγκασαι ἡμᾶς ὤρθησαν, μάκαρ Ἰωσήφ, Αἰθθαλᾶ τε πανένδοξοι, αἱ τῶν λίθων νιφάδες πανεύφημοι· δι' ἧν Θανατωθέντες, ἀθανασίας κτήθητε.

Στῶμεν εὐσεβῶς γεραίροντες, Ἀκσιμῶν τὸν Θεῖον Ἱερομάρτυρα, τὸν ἱερουργόν τε Ἰωσήφ τὸν πανάριστον, καὶ Χριστοῦ μυστηρίων Διάκονον, Αἰθθαλῶν τὸν μέγαν, τοὺς εὐκλεεῖς Θεοῦ Σεράποντας.

Ηδῆ πρὸς Θεὸν σκηνώσαντες, καὶ φωτισμοῦ ἀρήτου καταξιούμενοι, καὶ ἀγγελικαῖς χοροστασίαις ἐνούμενοι, καὶ συνόντες Μαρτύρων φρατενμαίαι, σὺν τούτοις Ἀθλοφόροι, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ προσδύσατε. **Θεοτοκίον.**

Φράσαι τὸ φρικτὸν μυστήριον, τοῦ τοκετοῦ σου γλῶσσα θλας αὐ' δύναται· τὸν γὰρ οὐρανοῦ καὶ πάσης κτίσεως Κύριον, ἐσωμάτωσας σάρκα· πτωχεύσαντα, ἀγνή Παρθενομητορ· ὅθεν συμφώνας σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ὁ τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη.

Ορεὶ μαρτυρίου προσπέσεις, καὶ στέφος ἐδέξω Ἀθλοφόρε, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ γέρας τῶν Μαρτύρων· ὅθεν σε πάντες, ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Νήμεις λύσιν τῶν ἀμπλακημάτων, καὶ νόσους διώκεις Ἀθλοφόρε, τὰς τοῦ σώματος πόρρω, καὶ ἄρτιον ὄλον με ἀποδεικνύεις· διό σου πόθω, τὴν ἐμφέρειαν προσπύσσομαι.

Ως πόλον πολεῖων Ἀθλοφόρε, καὶ θρόνον τοῦ πάντων Βασιλέως, παριστάμενος αἰ-

γλην, τὴν σκεδάζουσαν νέφος ἀμαρτημάτων, πέμψον τῷ πόθῳ, τὴν ᾠδὴν σου ἐξυφάναντι.

Θεοτοκίον.

Σύμμορφος Υἱὸς ἐξ ἀγεννήτου, Πατρός γεννηθεὶς πρὸ τῶν αἰῶνων, ἐπ' ἐσχάτων δὲ αὐδῆς, διὰ Πνεύματος Ἁγίου ἐδημιήσας τῇ Παρθένῳ, σάρκα πτωχεύσας, τὸ ἀνθρώπινον ἐθέσας.

Ὁ Εἰρμός.

Ο τόκος σου ἀφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προήλθε, σαρχοφόρος ὡς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεγράφη· σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμέν.

Ακσιμῶν ὁ ἐνδοξος, Ἰωσήφ ὁ γενναῖος, Αἰθθαλᾶς ὁ πάνσοφος, τὸν Χριστὸν τῇ ἰσχυῇ, ἐνήθησαν καὶ τὴν πλάνην, τῶν Περσῶν καθελόντες, ὑπὲρ ἡμῶν προσδύνουσι, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι· ὡς εὐσεβῶς, ὡς Ἱερομάρτυρας εὐφημοῦντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τὴν λαμπρὰν τούτων μνήμην.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τοῖς εἰσθεοῖς τῶν αἰμάτων σου, τῆς ἀπάτης τὴν φλόγα, ἀπέσβεσας μακάριε, καὶ τυράντων τὰ θράση, εἰς τέλος ἐξηράνισας, καὶ Χριστὸν ἐδόξασας, Γεώργιε Ἀθλοφόρε· ὅθεν στέφος ἐδέξω, ἀφθαρσίας καὶ ζωῆς, ἐκ δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. **Θεοτοκίον.**

Οὐκ ἔστιν θλας ἐν ἐμοί, σωτηρία Παρθένε· ὅτι κακῶς εἰσπέπτωκα, βάλθος ἀμαρτημάτων, καὶ προσδοκῶ τὴν ἀπειλὴν, τῆς φρικτῆς κολάσεως, καὶ τῶν ἐρίφων τῆς μοίρας· οἴκτειρον με πρὸ δίκης, ὡς ὑπάρχουσα Σεμνή, ἀντίληψις Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ψῆχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῦ Χριστοῦ τοῦ γεωργίου, τὸν γενναῖον ἐν Μάρτυσι, τὸν σοφὸν Γεώργιον εὐφημησωμεν, τῆς ἀληθείας τὸν κήρυκα, κλημα τὸ αἰεζῶνον, τῆς ἀμπελοῦ τῆς ζωῆς, τὸν καρπὸν ἐξανθήσαντα, καὶ πηγάζαντα, εὐσεβείας τὸ γλυκύος, καὶ τοὺς πίστει, ἐκτελοῦντας ἐπτασίως, τούτου τὴν μνήμην εὐφραίνοντα.

Ως ἀστέρα πολὺφωτον, ὡς περ ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ στερεώματι σὲ γινώσκωμεν, ὡς μαργαρίτην πολυτίμητον, ἀλλοθεν αὐγάζοντα, ὡς ἡμεῶς σε υἱὸν, ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ὡς ὑπέρμαχον, τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις

εὐφημοῦμεν, ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην, τρό-
πισοφόρε Γεώργιε.

Εν Θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδί-
ζοντα, ἐν νυκτὶ καθυδόντα περιφρού-
ρησον, ἐπαγρυπνοῦντα διάσασσι, παμμάκαρ
Γεώργιε, καὶ ἀξίωσον ποιῆν, τοῦ Κυρίου τὸ
ἔλεημα, ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δικῆς τῶν
ἐν βίῳ, πεπρωγμένων μοι τὴν λύσιν, ὃ προσδρα-
μῶν ἐν τῇ σκέπῃ σου. Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὸν νοερόν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελ-
φοί, πνευματικῶς εὐφημῶμεν, Γεώργιον
τὸν αἰδίδιμον Μάρτυρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυ-
ρούμενον, ἐχάλκευσαν κινδύνου, καὶ ἐστόμωσαν
βάσανοι, καὶ ποικιλία κλοάσις ἀνήλωσαν, σώ-
μα τὸ φύσει φθειρόμενον· ἐνίκα γὰρ ὁ πόθος
τὴν φύσιν, διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστήν,
διαβῆναι πρὸς τὸν ποθούμενον, Χριστὸν τὸν
Θεόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτακίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ζόρος φοβερώτατος, ὁ τοῦ θανάτου Θεό-
νυμφε, τὴν ψυχὴν κατατρώχει μου· τὸ δὲ
λογοθέσιον, ἐξιστᾶν καὶ τρέμειν, αἶε τῶν δαι-
μόνων, παρασκευάζει ἀγαθῇ· ἐξ ὧν με ρῦσαι
τῇ δυναστείᾳ σου, Παρθένε ἀπειρώγαμε, καὶ
πρὸς ἡμεῖς σωτήριον, καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀνέ-
σπερον, τῶν Ἀγίων κατὰ τάξιν.

Εἰ βούλει,

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπολυτίκιον.

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωαννῆς τοῦ
Μεγάλου· καὶ τῶν Ἀγίων Ἱερομαρτύρων,
Νικάνδρου, Ἐπισκόπου Μύρων, καὶ Ἐρ-
μαίου Προσβυτέρου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστάμεν Στίχους ε'·
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἀγίων,
ἀνά τρία.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εγκρατείας τοῖς βέλεσι, τὸν ἐγθρόν ἐτραυ-
μάτισας, καὶ τὰς τούτου φάλαγγας ἐξε-
πόρησας· διὸ τῆς νίκης ἀπέλαβες, βραβεῖα
μακάριε, παρ' αὐτοῦ τοῦ κραταιῶς, σὲ Χριστοῦ
ἐνισχύσαντος· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κιν-
δύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας,
τὴν ἀεισεβάστων μνήμην σου.

Novembre.

4

Θεωρίας τῆς κρείττονος, ἐπιβίῳ παμμάκα-
ριστε, τὰ γεωδῆ ἅπαντα καὶ ἐπίκηρα,
καὶ περιῶν ἐν τῷ σώματι, παρείδες· καὶ αὐ-
λον, πολιτείαν ἐπὶ γῆς, ἐπέσπασω αἰδίμῃ,
Θεῖῳ Πνεύματι, ὀδηγούμενος· ὅθεν μοναζόντων,
ὀδηγὸς κανὼν καὶ τύπος, γέγονας πίστει πε-
ριδόσος.

Τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, ταῖς ἐνθόσις
ἐλλάμψεσι, φαιδρυνθείς Θεόφρον Ἰωαν-
νίσι, φωστήρ ἐδείχθης τοῖς πέρασιν, ὀδύνας
κακώσεων, καὶ τὸ σκότος τῶν παθῶν, ἀπελαίν-
ων προεβίαις σου, καὶ ρυόμενος, νοσημάτων
παντοίων καὶ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει ἐκτε-
λοῦντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου (*).

Τῶν Ἱερομαρτύρων.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ἔμλου σε.

Κλησιν, τὴν φερόντων πλουτῶν, ἐκ τῆς
τοῦ Θεοῦ προμηθείας, ταύτην τοῖς πράγ-
μασι, μάκαρ ἐπεσφράγισας, καὶ ἐβεβαίωσας·
πολεμῶν γὰρ σύστημα, καὶ στίφος τυράννων,
ἐν τῇ καρτερίᾳ σου, κατεπολέμησας· ὅθεν, νι-
κητήρια φέρων, πίστει ἀνεκραύγαζες· Δόξα,
τῷ ἀμάρτυ κρατεῖ σου Φιλάνθρωπε.

Μύρα, ευωδέστατα ἡμῖν, τὰ τῶν ἱαμάτων
ἐκβλύξεις, σήμερον Νικάνδρε, ἐν τῇ Δείξι
μνήμῃ σου, καὶ ἀπελαίνεις σοφῆ, δυσωδίαν τῶν
ἐλίψεων, καὶ πάθη σωμάτων, καὶ πλουσίας
χάριτος, πληροῖς τὸν σύλλογον, πάντων τῶν
Χριστῷ ἐβουδόντων· Σὺ εἶ τὸ ἀένωτον μύρον,
τὸ εὐωδιάζον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εξάξομενον μόνον, ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ,
τοῦτον καθικέτευε, Ὅσιε Νικάνδρε, ὑπὲρ πάν-
των τῶν πόθῳ σου, τελούντων τὴν μνήμην, καὶ
ἀνευφημούντων σου, τὰ κατορθώματα, ὅπως,
τῶν ἀφράστων ἐκείνων, Δείων ἀγαθῶν καὶ τῆς
δόξης, κοινωνοὶ γενώμεθα προεβίαις σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου, Ἦχος β'.

Ανδρειοφρόνως τελήσας τὸν ἀσχητικὸν στά-
διον, τὸν διαυλον τῶν ἀρετῶν διήλθες
προθύμως· τοὺς τῶν παθῶν Σηράς τε νεκρώ-
σας, τὸ κατ' εἰκόνα ἀλαίεθρον διεσώσας· Πνεύ-
ματος δὲ ταμίης γενόμενος, τὰ πάθη ὡς ἐνε-
στάτα προείδες, καὶ θανματοουργὸς ἀνεδείχθης,
Θεοφόρε Πατῆρ ἡμῶν Ἰωαννῆσι· καὶ νῦν τῷ

ἁγίῳ σου κοίτηλαοτᾷ

(* Τὸ Χειρόγραφον ἔχει ἕτεραν Προσόμοια τοῦ Ὁσίου,
πρὸς τὸ, Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς. Τὴν δὲ Ἀποδιότιον
τῶν Ἱερομαρτύρων εἶπαι ἐν ταῖς Ἀποδιότιοις.

Ἐρόνῳ τῷ Θεῷ παριστάμενος, πρεσβεύεις ἀπαύστως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρῶν.

Α ἴλην, κραταίαν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τείχος, ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεκτῆμεθα, εἰ μὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκδοῦμεν. Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὴν σὴν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τὸν πλοῦτον, καὶ τῆς εὐσπλαγγίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἀχραντε, ἔστερες ἄκαρτά, καὶ ἀλαλάουσα· Οἱ μοι τέκνον γλυκύτατον· ἀδίκως πᾶς θνήσκει, Σὺ δὲ ἔλευσάσθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γεννηεῖς; Ὅθεν Παναγία Παρθένη, σὲ παρακαλούμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. **Τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. β΄.**

Τῷ τοῦ Χριστοῦ ἔρωτι τραβῆς τὴν διάνοιαν, εἰς ὅρος ὕψηλον, ἀνήλθες Ἰωαννίκε· καὶ ἔλαβες ποικίλα χάρισματα, ἰατροῦεν τὰς νόσους, τῶν ἀνυμνουμένων σου πόθῳ, τὴν Θεῖαν κοίμησιν.

Καὶ νῦν, **Θεοτοκίον.** Ὅλην ἀποθέμενοι.

Νὸς καθάρτητι, ὁ Ἰσαΐας Παρθένη, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεζομένην σε, ὃ σέμνη πάναγνε· σὺ γὰρ ἄφθιτος μόνη, ἐξ αἰῶνος παναώμιον. Διὸ σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθίρῃσον καὶ λάμψαι, Θεῖας κοινωνῶν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρίναι κόσμον ἀπαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτὸν σε στήσαντες ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα, καὶ τοὺς ζῶντας Σάτερ· καὶ Πιλάτα σε παρέδωκαν, καὶ κατακρίνουσι, πρὸ τῆς δικῆς φυῆ, οἱ παράνομοι· καὶ βλέπουσα τιτράσκομαι, καὶ συγκριτακρίνομαι Κύριε· ὅθεν καὶ προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τοῦ ζῆν ἐν στεναγμαῖς· ἢ Θεοτόκος ἐκράγαζε, μόνε Πολυέλεε.

Ἀπολυτικὸν τοῦ Ὁσίου.

Ταῖς τῶν θαυράων σου ῥοαῖς.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος· Καὶ τρώπων μέτοχος.

Καὶ Ἀπολύεις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν ἕνα Κανὸν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοὺς δύο παρόντας τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοῦ Προδρόμου σε τὸν μνηστῆρῃ αἰνέσω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοῖξαι τὸ στόμα μου.

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος, καταυγαζόμενος Ὅσιε, τοὺς πιστεῖ τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζοντας, φωταγώγησον, καὶ σκότους ἀμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι, Ἰωαννίκε.

Ὁδὸν τὴν εισάγουσαν, ανεπιστράφως διώδυσας, πρὸς πᾶν οὐράνιον, Ἰωαννίκε· τὸ γὰρ Ἅγιον, ἀδήγησέ σε Πνεῦμα, ἐπαναπαυσάμενον, ἐν τῇ καρδίᾳ σου.

Υψοῦσαν ταπεινώσιν, Ἰωαννίκε ἔσχηκας· διὸ σου δέομεθα, οἰκτιρεῖον Ὅσιε, τὴν ταπεινώσιν, ἡμῶν καὶ τὰς αἰῶνας, πάσας ἐπικουρίσιν, τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Πεπόντων ἀνακλήπαι, καὶ ἱσταμένους βεβραϊώσις, ὑπάρχεις Παναμίμω· ὅθεν σου δέομαι, συμπέσοντα μου, τὸν νοῦν τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀνὸς ἴσασον Δέσποινα, ὅπως δοξάζω σε.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἱερομάρτυρων.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός. Χοροὶ Ἰσραὴλ.

Σεπτῶν ἀλλήτων σεπτην ἑορτῇ, Ἱερομάρτυρων ἱερῶν μνήμην σημερον, ἱεραῖς μελωδίαις, νῦν ἡ τοῦ Χριστοῦ ἱερωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ, ἱεροπρεπῶς ἐκτελοῦσα, ἄσμασι κατατέρεται, τούτους γεραίρουσα.

Σεπτῷ κεχρισμένους γοῖσματι, τῆς ἱερωσύνης πιστῶς, Ἱεράρχα Νικανόρε, τιμωτέρου τοῦτο, ταῖς ἐκ τῶν αἰμάτων σου βαφαῖς ἐναπειράσῃ, ἐν ἀγαλλίᾳσι κραυγάζων· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδοξάσται.

Ὁδὸν μαρτυρίου τρέχοντες, τέρφην ἀληθῆ ἐν αὐτῇ σαφῶς ἐνδείκνυμενοι, ἐπλουτήσατε χάσιν, θυματοσργιῶν καὶ δωρεῶν ἐπουρανίων, Μάρτυρας συμφωνῶς βοῶντες· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδοξάσται.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀπεργράπτως κόλπους τοῦ Πατρὸς, κολποῖς τῆς Μαρτῆς σαρικῶς Χριστὸς περιγράφεται, μετὰ γέννησιν ταύτην, ἀληθῆ Παρθενοῦ ὑπὲρ νῦν διακλύδας· ὃ μεγαλοφάνως βοῶμεν· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδοξάσται.

Ῥοδῆ γ'. Τους σους ὑμνολόγους.

Ρέοντων τὰ μένοντα ἠλλάξω, ἐμφρόνας τὸν σὸν ἀναλαβῶν, σταυρὸν Ἰωαννίαιε, καὶ ἐν ἀβάτοις ὄρεσιν, ὡς Ἥλιου ὁ μέγιστος, ὑποχωρῶν διετέλεσας.

Οδὸν σοι τὴν λίαν ποθουμένην, Πατέρων ὑπέδειξε δυάς, ἣν εὖρες χρόνοις πλείοισιν, ἐγκεκρωμένην ὄρασι, προφητικῶ χαρίσματος, λελαμπρυσμένους μακάριε.

Δουοῦμενοι πάθεισι ποικίλοις, ἐν πίσει προστρέχομεν τῇ σῇ, σκέπη Ἰωαννίαιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου, πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, ἐκδυσωπῶν τὸν φυλάτρωπον.

Θεοτοκίον.

Ραΐσιον ἐλέους σου Παρθένε, τοὺς ἄνθρωκας σέβασον τῶν ἐμῶν, παθῶν Θεοχαρίτωτε, καὶ ἐσβεσμένοι ἀναφον, τὸν λύγρον τῆς καρδίας μου, γουσῆ λυγρία πανάμαμε.

Τῶν Ἱερομαστῶν. Ὅτι στείρα ἔτεκεν.

Τὰ τῶν λόγων δίκτυα, προσεραπλῶν τοὺς ἐν πλάνῃ, θαυματουργῶν ἐξώργει, σφώνιον πολυτελές, τῷ ἐκ Παρθένου Νικάνδρῳ ἐκλάμπαντι, τούτους προσαγόμενος.

Κλῆμα εὐφροάτων, τίτου φυτείας ἐγένου, τοῦ τῶν Κρητῶν φαστήρος, βότρυας φέρον λογικούς, γλευκός ἡμῖν πηγάζοντας σωτήριον, Νικάνδρῳ μακάριε.

Σὺν τῷ Ἑρμαίῳ τῷ Σείῳ, κτερασωμένης καρδίας, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἀότρον, κατενώπατε σοροί, καὶ καρποφόρους Νικάνδρῳ ἐδεΐξατε ὄθεν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Νοὺς οὐδὲ οὐράνιος, τὴν ὑπὲρ νοῦν σου λοχείαν, διερμηνεύει Κόρη· Νοῦ γὰρ τοῦ πρώτου ἐν γαστρὶ, Λόγον ἀγνῆ συνέλαβες τὸν ἅπαντα, λόγῳ συστασάμενον.

Ὁ Εἰσός.

Οτι στείρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοισι, ἠσθένησε συναγωγή, τῷ θαυμαστῷ ἡμῶν Θεῷ βοήσωμεν Ἅγιος εἰ Κύριε.

Καθίσμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος γ'. Τὴν φραϊότητα.

Κόσμου τερπνότητα, προλήμας ἔλιπες, καὶ τῷ Δεσπότη σου, κατηκολούθησας, ἔρωτι Σείῳ τὴν φυγῆν, τραβείς Ἰωαννίαιε· ὄθεν καὶ τῶν κάμινων, τῶν παθῶν ἐναπέσβεσας, ὁρόσω τῇ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πανελθίε· διὸ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις χορευεῖς νῦν, τούτων τὸν βίον μιμησάμενος.

Δόξα. Τῶν Ἱερομαστῶν. Ὅμοιον.

Νίκης ἐπάνυμος, Μάρτυς γεγόμενος, ἀνδρῶν ἐνίκησας, ἄθεον ἐνστασιν, καὶ τὰ σεβάσματα αὐτῶν, Νικάνδρῳ ἠράνισας, ἔχων συνάθλουτά σοι, τὸν Ἑρμαῖον τὸν ἐνδοξόν, πᾶσαν τε ὑπήνεγκας, σὺν αὐτῷ μάκαρ βίβασον· καὶ νῦν τὰς ἀθανάτους κληρούσθε λίξεις, πρεσβεύοντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απάναγε· καὶ νῦν προσήγγισα, τῷ τῆς ἐξόδου μου καιρῷ, καὶ δέδοκα τοὺς ἐχθρούς μου, μὴ διασπαράξῃσι, τὴν φυγῆν με Θεόνυμφε, καὶ τῆς ἀπωλείας με, τῷ βυθῷ παραπέψωσιν· ἀλλ' οἰκτεῖρον τὸν δούλον σε Κόρη, καὶ ρῦσαι με τῆς τούτων κατακρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐπονεδίστον, οἰκτίριμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας· ὃν ἡ τεκούσα σε Χριστέ, ὄρωσα ἐπιτρόσκειο· σπλάγγνα κοπτομένη γὰρ, μητρικῶς ἐπαυδύροτο· ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγγνα ἐλέους σου, οἰκτεῖρησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον, ὁ αἶραιν τὴν τούτου ἀμαρτίαν.

Ῥοδῆ δ'. Τὴν ἀνεξιγνίσαστον.

Ορῆ ὑψηλτάτα καταλαβῶν, κορυφὰς δαιμόνων ὑφούμενος, ἐταπεινώσας σοφέ, καὶ κατ' αὐτῶν ἠρίστευσας, κλέος Μοναστῶν καὶ ἐδραΐωμα.

Μάχαραιν ὡς δίστομον τὸν τοῦ Χριστοῦ, φῶδον ὀπισθισμούς δράκοντα, τὸν ἀποστάτην, καταβάλλεις νοητῶς, καὶ αἰσθητῶς μακάριε, νίκαις ἱεραῖς κλειζόμενος.

Ολος Ὁσίῳ Πνεύματι πυρακτωθείς, Πάτερ ταῖς ἐρήμοις προσχωρῶν, καὶ ἐκζητῶν τὸν Κύριον, χάριτι σε Σείῳ συνθαλάπηνα.

Υπό φυγικῶν ἡμᾶς ἀσθενειῶν, Πάτερ δουμένους καὶ πίσει σε, προσκαλουμένους, νῦν ἐπίσκεψαι ταῖς σαῖς, πρὸς τὸν Θεὸν δεήσεις, ὅπως εὐσεβῶς σε γεραίρωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ διαστήριον πάντων βροτῶν, πίστει ἰκετεύω καὶ δέομαι· Εὐλογημένη, Ἰλεῶν μοι τὸν Κριτὴν, τὸν σὸν Υἱὸν ἀπεργάσαι, ὅπως κατὰ χρεὸς δοξάζω σε.

Τῶν Ἱερομαστῶν. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Αρμα ἀρῆντε τοῦ Λόγου, νοητῶς τούτου φέροντες· ὄθεν προσδεθέντες, ἴποισι ἀ-

πνῶας τε συρόμενοι, οὐκ ἐξηρησάσθε τούτων, οὐχ ἠτήθητε, πρὸς οὐράνιον, νύσαν σαφῶς ἐπειγόμενοι.

Ταῖς φρουραῖς προσομιλοῦντες, καὶ δεσμὰ περικείμενοι, τῶν δεσμῶν τῆς πλάνης, πόλιν καὶ λαὸν διεσώσατε, καὶ τῷ δεσμῷ τῆς ἀγάπης συνεδόσατε, τοῦ θεμένου, σαρκὶ δὲ ἡμᾶς ἀγαθήτητι.

Σὺν Ἀγγέλοις τὸν Δεσπότην, κεκλεισμένοι ἐδόξαζον, οὐρανίῳ ἄρτῳ, οἱ πανευκλείεις ἐκτρεφόμενοι· ἔθεν σαρκὸς ἀληθίνων οὐκ ἐφροντίσαν, δυνατώτεροι, τῶν αἰκισμῶν χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον.

Επὶ θρόνου ἐπληρόμενος, φοβερός ὁ καθήμενος, μητρικαῖς ἀγαλαῖς, βρέφος χρηματίας καθέζεται, τὴν συμπεσοῦσαν εἰκόνα ἀνορθούμενος, καὶ τὴν Γέωσιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ χαριζόμενος.

Ὠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εβάδισας Ὅσιε, φεγνὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, Ζεῖαις ἀνάβασαι καρδίας, καὶ θεωρίας ἐμπλατυνόμενος, καὶ Ζέσει Θεούμενος σαφῶς, πόλιν τὴν οὐράνιον, νῦν οἰκίεις ἀγαλλόμενος.

Τὸ ὄμμα καθίστασι, τῆς διανοίας Ὅσιε, χάρις σοι ἐδόθη προφητείας, ὡς ἐνεστῶτα λέγειν τὰ μέλλοντα, βλέπειν τε τὰ πόρρω ὡς ἐγγύς, ὦ Ἰωαννίε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Οδύνην με λύτρωσαι, ἀμαρτιῶν καὶ Ἐλίφω, παῦσον τῆς καρδίας μου τὸν πόνον, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν βράβευσον, τὸν ἀγαθοδότην καὶ Θεόν, ἔχων ὑπακούοντα, τῶν σεπτῶν σου δεήσεων.

Θεοτοκίον.

Νοός μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς Πανάμωμε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ραθυμίας σκότος εἰδωλομανίας, τέχνα δὲ φωτὸς γεγεννημένους, μεσιτεία σου Νικάνδρε.

Τῶν Ἱερομαρτύρων. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε. **Ε**ἰς φωτισμὸν τῆς πίστεως, ὠδήγησας λαοὺς, λιπόντας σκότος εἰδωλομανίας, τέχνα δὲ φωτὸς γεγεννημένους, μεσιτεία σου Νικάνδρε.

Φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος, ἀυγάζοντες αὐγαῖς, βασιάνων σκότος διήλθον ἀδελφοί, λύνοντες ἀχλὺν τῆς ἀθείας, οἱ φωστῆρες οἱ εὐδοξοί.

Παύλου ναμάτων ἐμπλεως, ὁ Τίτος γεγυγώς, σὲ καταρθεύει δεικνύων ποταμῶν, ρεῖθρα Ζολερά τῆς ἀθείας, κατακλύζοντα Νικάνδρε.

Θεοτοκίον.

Ητὸν Ἀμνὸν καὶ Κύριον, κησάσα σαρκί, Παρθένε μόνη, ἀμόλυττε σεμνή, Ζεῖα κιβωτῆ, σεπτῇ λυχρία, τὴν ψυχὴν μου καταύγασον.

Ὠδὴ ς΄. Τὴν Ζεῖαν ταύτην.

Μαράνας πάθη τοῦ σώματος, ὡς δένδρον καθωραθῆς ὑψίκομον, καρποὺς τὰ θαύματα, καὶ τὰ σεπτά κατορθώματα, ἱερωτάτως φέρων, Ἰωαννίε.

Πάσατό σε ὁ Κύριος, ὁράσει Εὐσταθίου τοῦ Μάρτυρος, ἰὸν ὀλέθριον, καταπιόντα πανόλβιε, διὰ χειρὸς ἀδίκου, καὶ κινδυνεύοντα.

Μυριοὶς πόνοις ἀμίλησας, τὸ σῶμα ἀσθενῶς διακείμενος, Ἰωαννίε· ἔθεν ἐν πίστει κραναζῶ σοι, τὰς ἀληθῶνας παύσον τῶν νοσημάτων μου.

Θεοτοκίον.

Ημὴ μὴ πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὀρέξου, καὶ πρὸς λιμένα ἐμβέδισσον, τῆς σωτηρίας Κόρη Θεοχαροῦτα.

Τῶν Ἱερομαρτύρων. Ἐξήσσε, προτυπῶν.

Ηλούμενοι, ταῖς περὶ σοὶ τὸ σῶμα οἱ Ἄρτους, παθημάτων, μιμηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἐδείκνυτο, τοῦ προσηλωθέντος, ἐν Σταυρῷ καὶ φθορᾶς κόσμον σώσαντος.

Τὸ πέλαγος, τῶν βασιάνων διήλθετε Μάρτυρες, κυβερνήσει, τοῦ Ἁγίου πανεύφημοι Πνεύματος, καὶ πρὸς Ζεῖον ὄριον, κατηντήσατε δόξης πληρούμενοι.

Ενίκησας, φερωνύμους ἀνδρῶν πᾶσαν ἐνστασι, μαιφόνων, Ἱεράρχα αἰοῖμι Νικάνδρε, καὶ στεφάνους δόξης, ἐκομίσω Θεῷ παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ηφάνισας, τῆς Προμήτορος Κόρη τὸ ὄνειδος, εὐλογίας, τὸν ἡμᾶς στεφανοῦντα κησάσα, καὶ τὴν λύπην ταύτης, εἰς χαρὰν ἀγαθὴ μετενίνοχας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ξήσσε, προτυπῶν τὴν τάφην τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωάννης ἐν τῷ κήτει
• δέομενος· Ἐκ φθορᾶς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυναμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦγος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ασπὴρ ἐφάνης παμφανῆς ἐπὶ γῆς λάμπων, καὶ τοὺς ἐν ζόφῳ, τῶν παθῶν περιουγάζων, ἱατρὸς δὲ ἀρωγότατος τῶν νοσοῦντων· ἀλλ' ὡς χάριν, εἰληφῶς τὴν τῶν ἰάσεων, τοῖς αἰτουσὶ σε, παράσχου πᾶσαν ἴασιν, ἵνα κράζωμεν Χαίροις Πάτερ Ἰωαννίε.

Ὁ Οἶκος.

Ηστραφεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ Ξελοηπτος βίος, τῶν σῶν κατορθωμάτων, Παμμύκαρ, καὶ ἀπλάσε πᾶσαν ἀχλὺν, φυγκίων παθημάτων, καὶ φῶς αὐλον, κατηύγασε τοῖς πίστει σοι, καὶ πόθῳ ἐκδοῶσι ταῦτα.

Χαίροις, τερονὸν Μοναζόντων κλέος· χαίροις, φωστήρ διανυγῆς τοῦ κόσμου.

Χαίροις, τῶν νοσούντων ταχεῖα παράκλησις· χαίροις, εὐρωστούντων ἀλλόγητον ἔρεισμα.

Χαίροις, ὅτι τὴν ἐπίγειον ἀπεβάλου στρατιάν· χαίροις, ὅτι τὰ οὐράνια ἀντηλλάξῃ τῶν φθαρτῶν.

Χαίροις, τῶν Ξεῖων ὄντας ἀρετῶν ὁ ταμίαις· χαίροις, τῶν ἀπορόρητων αὐτουργός Θαυμασιῶν.

Χαίροις, πᾶθῶν παντοίων καθαίρεισις· χαίροις, ἡμῶν προστάτης Ξερμότητος.

Χαίροις, πασῶν ἐτοιμότητος ρύσσης· χαίροις, παντός καταφύγιον κόσμου.

Χαίροις, Πάτερ Ἰωαννίσις.

Συναξάριον.

Τῇ Δ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.

Στιχοί.

Τὸν Ἰωαννικίου ἐκ γῆς λαμβάνει
Ὁ τῷ λόγῳ γῆν τοῦ Θεοῦ πῆξας Λόγος.

Σημά σοι ἐν γε τετάρτῃ, Ἰωαννίσις, χεῦσαν.

Ουτός ὁ μακάριος γεννᾶται τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς τοῦ Σηριανίου Λέοντος τυραννίδος, χώρας μὲν φύς τῶν Βιθυνῶν, πατρός δὲ Μυριτρικῆ, καὶ μητρός Ἀναστασοῦς. Οὗτος εἰς μέτρον ἡλικίας πεφθακώς, τῷ τεσσαρακοστῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, κατὰ Βουλγάρων ἐστρατευσῶς σὺν τῷ βασιλεῖ, τὰ μεγάλας ἀνδραγαθήσας, καὶ πολλοῦς τῶν Βουλγάρων κατακόψας, καὶ τοὺς ὁμοφίλους περισώσας ἐπ' ὄψεσι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπωσάμενος τὴν μελετωμένην παρὰ τοῦ βασιλέως τιμὴν τε καὶ ὄψαν, καταλαμβάνει τὸ τοῦ Ὀλύμπου ὄρος· ἐν ᾧ Ξεῖας φωνῆς αὐτίκῃσιν γεγονῶς, τὰ τῶν ὀρέων ὑψηλότερα φθάνει· ὅπου οὖν ἀπεριτυχῶν Μοναχοῖς, οὐχ ὁραθεῖσι παρὰ τινος πώποτε, τρίχινά τε περιβεβλημένοι, καὶ βοτάναις ἀγρίαις τρεφομένοις, περὶ πάντων ἂν εἶχε κατά σκοπόν, ἤκουσε, καὶ περιβόλαιον ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν εὐχῆς χάριν. Ἐκείθεν τε ἀπολυ-

Ξεῖς, τὸ τοῦ Τριχάλικος ὄρος καταλαμβάνει· εἶτα τὴν τῶν Ἀγνάρων Μονήν· εἶτα τῆς Κουτουρίας τὰ ὄρη. Καὶ μαθὼν τριάκοντα ψαλμοὺς, ἐβάλλε μετὰ τινος Τροπαρίου, οὕτω συντεθειμένον· Ἡ ἐλπὶς μου ὁ Θεός, καταφυγή μου ὁ Χριστός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Οὗτος ὁ Μακάριος, πολλοὺς τόπους διαμεφάμενος, καὶ μέγιστα ἐργασάμενος θαύματα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων προειπὼν, καὶ πρὸς τὴν Ἀντιδίου Μονήν ἔλθων, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, ἐτὼν ὑπάρχων ἐνενηνίκοιτα πρὸς τοὺς τέσσαρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων, Νικάνδρου, Ἐπισκόπου Μύρων, καὶ Ἐρμαίου Προεσβυτέρου, χειροτονηθέντων παρὰ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου.

Στιχ. Χριστὸν ποθοῦντας ζῶντα Μάρτυρας οὖν·
Καὶ ζῶντας ἐθάπτεισι περὶ τῷ τάφῳ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, πολλοὺς τῶν εἰδῶλων ἀποσπῶντες, καὶ τῷ Χριστῷ προσάγοντες, τῷ τῆς πόλεως Κόμητι Διβανίῳ διελθίθησαν. Ὁ δὲ, τοῖς ἀμυλλιτρίοις αὐτοῦ προσθήσας ἵπποις, τοὺτος ἐλαύνων ἐτιμῶρει. Ἐκλυθέντων οὖν τῶν Ἁγίων ἐπὶ πολλῷ, αἱ σάρκες αὐτῶν κατεκόπησαν, ὡς πᾶσαν τὴν γῆν φοινηχθῆναι τῷ τούτων αἵματι. Εἶτα πάλιν ἐκέλευσεν ἀναρτηθέντας σπαθίζεσθαι, καὶ εἰς κάμινον πυρὸς ἀπορόρηθῆναι. Καὶ ἐπεὶ Ξεῖα ῥοπή ἀβλαβεῖς διεμειναν, ἐκέλευσεν ὁ μάταιος κατὰ τῶν καρδιῶν αὐτῶν καὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν σπλαγγῶν ἤλους ἐμπαγῆναι, καὶ ἐτι πνέοντας ἐν τύμβῳ ἀσφαλισθῆναι· καὶ οὕτω κατακλιθέντες, τῇ σκληρᾷ καὶ ἀνυποκίτω βίᾳ, τῷ Θεῷ παρεδῶκαν τὰς ἀγίας αὐτῶν ψυχάς. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πορφυρίου.

Στιχ. Ὁ Πορφύριος εὐστόλιτος ἐκ ξίφους,
Λαμπρῶν στολισθεὶς πορφυρῶν ἐξ αἰμάτων.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρρηλιανοῦ, ἐκ τῆς Ἐφεσίων πόλεως ὁρμώμενος, καὶ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας μίμοις καὶ Ξεάτροις ἐτραφεῖς· ὅς διὰ τὴν αὐτῆν αἰτίαν τῷ Κόμητι Ἀλεξάνδρῳ παραστάς ἔχαίρει. Τὰ τῶν Χριστιανῶν δὲ ποτὲ ὑποκρίθει, ὑπ' ἑτέρου μιμουμένου τὸν Ἐπίσκοπον, μᾶλλον δὲ ψευδομένου, βαπτίζεται, καταπαίζοντων δὴθεν καὶ χλευαζόντων τὰ ἡμέτερα. Οὐ γενομένου, καὶ

στολὴν λευκὴν ὑπόδυσ, αὐτὸς μὲν τῆ χάριτι τοῦ Θεοῦ τέλειον Χριστιανισμόν ὑπεδέξατο. Ἄγγελοι δὲ ἄφθησαν προηγουμένοι αὐτοῦ, λαμπάδας κατέχοντες, οἱ καὶ κατὰ Ἀνατολάς προσεῦχσθαι τοῦτον εἰδοῦσαν, καὶ τῷ μετώπῳ καὶ παντὶ τῷ σώματι τὸν Σταυρὸν διαγράψαι· ὅθεν καὶ πολλοὶ προσῆλθον τῆ τοῦ Χριστοῦ πίστει· οἱ καὶ διὰ νεφέλης ἐβαπτίσθησαν, καὶ τῆ καθολικῆ Ἐκκλησίᾳ προσῆλθον. Εἶτα τοῦ Κόμης τὸν Ἄγιον προσλαβασμένου, καὶ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀρνήσασθαι κελεύοντος, αὐτὸς μὴ βουλευθείς, προτάξει τοῦ Κόμης, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευταίαν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Διόγης εἰς τὸν Σῶνον τοῦ Προφήτου Ἰερεμίου περὶ τῆς Ἱερουσαλῆμ, καὶ εἰς τὴν ἄλυσιν ταύτης, καὶ περὶ τῆς ἐκστάσεως Ἀβιμελεχ.

Ιερεμίας, οὗτος ὁ μέγας Προφήτης, ἐξ Ἀναθαβ τυχγάνων τῆς κώμης, περὶ Ἱερουσαλῆμ καὶ Βαβυλωνός πολλά προηγόρευσεν, ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς Σεΐας σαρκώσεως, ἐν οἷς τὸ κραταῖον τῆς προφητείας ἐμφαίνεται. Τοῦτον ποτε Πασγάρ, ὁ υἱὸς Ἐμῆρ, ὁ τοῦ οἴκου Κυρίου ἠγούμενος, τυφάσ σφοδρῶς, εἰς τὸν καταρράκτην () ἐνέβαλεν, ὡς τῆς Ἱερουσαλῆμ πενθούσα τὴν ἄλυσιν. Ὡς δὲ τοῦτον ἡ Σεΐα δίκη ἐν τῷ καταρράκτῃ οὐκ εἴασεν, αὐτὸς τῷ Πασγάρ ἀπεφθέγγατο· Τὸ ὄνομά σου τῆς γῆς ταύτης μέτοικον σε διαγορεύει, καὶ ἐν ταύτῃ ἐλέγξει σε ἡ ἀποκασία σου· διότι ἐπικατάρρατος ὁ ποιῶν τὸ ἔργον Κυρίου ἀμελεῖς.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως Ἰακείμ, ἐβρήκει τὴν Ἱερουσαλῆμ Ἰερεμίας, οἱ δὲ ψευδοπροσῆται τοῦτον διελθεῖν τοὺς ἱερεῖς ἔπειθον. Οἱ δὲ υἱὸς Σαφᾶν Χροαγκάμ, τῷ Ἰερεμίᾳ συνῶν, τὸν φόνον ἐκέλευε. Τότε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Ἰερεμίαν ἔφη· Ποίησον σεαυτῷ δεσμούς, ἦτοι κλοιοὺς ξυλίνους περὶ τὸν τράχηλόν σου, καὶ ἀποστελῶ σε πρὸς τὸν Βασιλέα Μισῆ, καὶ Ἰδομείας, καὶ Ἰύρου, καὶ Σιδῶνος· ἃ τινὰ καὶ ποιήσας, ἐπέθηκε τῷ ἑαυτοῦ τράχηλῳ. Αναστάς δὲ Ἀνανίας, ὁ υἱὸς Ἐζῶρ, ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ περιελών τοὺς κλοιοὺς ἐξ αὐχένος τοῦ Ἰερεμίου, ἐπὶ ὀφθαλμῶν τοῦ λαοῦ συνέτριψε, λέγων· Οὕτω πρὸς με Κύριος εἶπε· Συντρίψω τὸν ζυγὸν Βασιλέως Βαβυλώ-

νος ἐξ αὐχένος πάντων ἐθνῶν. Τότε πρὸς τὸν ψευδοπροφήτην φησὶν Ἰερεμίας· Δόλια σου τὸ χεῖλι, ὡς ἰὸν τῆς καρδίας ἐρευνημένης, τάδε τῆς ἀληθείας διασαφούς. Κλοιοὺς ξυλίνους συνέτριψας· ἀντὶ τούτων, σιδηροῦς ποιήσω, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν ἐθνῶν ἐπιθήσω· σὺ δὲ τάχιον, Ἀνανία, τὴν ψυχὴν ἀπορρήξεις. Καὶ τὸ ἔργον τῷ λόγῳ ἐπικυλοῦθει· ἐν γὰρ ἑπτὰ ἡμέραις οὗτος τοῖς θεθνεῖσιν ἀπαίρει.

Τῷ δὲ δεκάτῳ ἔτει Σεδεκίου βασιλέως Ἰουδα, Ἰερεμίας, πενθῶν τὴν Ἱερουσαλῆμ, ἐν εἰρητῇ ἐναποτίθεται, ἥδη τῶν Χαλδαίων ταύτη προσεγγισάντων· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐξελθὼν ὁ Προφήτης, καὶ ἀπελθὼν πρὸς γῆν Βενιαμὴν, γείας αὐτὸν κατεπίουσης, κατασχέσει ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῶν Χαλδαίων ὡς πρόστυξ, εἰ καὶ ψευδὲς ἦν, ὅμως τύπεται, καὶ ἐν εἰρητῇ πάλιν ἀποτίθεται. Καὶ ἐφ' ἱκανὸν ἐκάστος διατρίψας, ἀποστείλας Σεδεκίᾳ κυρίως, ἀνήγαγεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς εἰρητῆς, καὶ φησὶν· Ὡς εὐ πεπονηθὲς παρ' ἐμοῦ, τὸ μέλλον ἐπὶ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἐπέε. Καὶ ὁ Προφήτης· Οὐκ ἐγὼ, βασιλεῦ, ὁ λαῶν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ λαλοῦν ἐν ἐμοί, καὶ ἃ γέγραφα, γέγραφα· καὶ ἐπὶ τούτοις πάλιν ἡ φρουρά τοῦτον δέχεται. Οἱ δὲ διαβρῆτες κατ' αὐτοῦ πάλιν ὄχλον τῷ βασιλεῖ, λέγοντες· Ἰνα τί οὗτος, καὶ ἐν τῇ εἰρητῇ ὧν, τῶν πολεμιστῶν τὰς καρδίας ἐκλύει, μὴ κηρύσσωσιν εἰρήνην, ἀλλὰ μάλλον τὰς ὁδοῦσιν; κηρύσσωσιν ἕνα ἀναίρεθῆναι ὑπὲρ πολλῶν. Καὶ ὁ βασιλεὺς· Ἴδου ἐν τῇ χειρὶ ὑμῶν οὗτος. Τότε ἔβριψαν ἐν λάκκῳ Μελχίου τὸν Ἰερεμίαν ἐν τῷ βορβόρῳ τῶν θεθνεῖσιν. Τοῦτο γινούσ Ἀβιμελεχ, εἶπε τῷ βασιλεῖ· Διὰ τί ἐπονηρεύσω κατὰ τοῦ ἀνδρὸς, βασιλεῦ; Καὶ ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτὸν· Οὐχ ἐκῶν ἐποίησα, ἀλλ' ὑφορώμενος τὸν λαόν· λάβε δὲ μετὰ σοῦ τριάκοντα ἄνδρας ἰσχυροῦς, καὶ ἀπελθὼν ἀνάγαγε αὐτὸν ἐκ τοῦ λάκκου. Καὶ σπουδῇ Ἀβιμελεχ χροσάμενος, συνεργεῖα Θεοῦ, ἀπὴν τὸν Προφήτην ἐκ τοῦ λάκκου ἀνήγαγε. Πρὸς ὃν ὁ βασιλεὺς, ἐγγυτερον παραστήσας, ἔφη· Μὴ κούψης ἀπ' ἐμοῦ ὅπερ ἐπιζητῶ. Καὶ ὁ Προφήτης· Διὰ τί ἀπώθη τὴν ἀλήθειαν, βασιλεῦ; ψεύδεις ἐγὼ διαγυλεύς οὐκ εἰμί, εἰ καὶ πολλὰς θανάτω κατακρινεῖς με. Τότε ὁ βασιλεὺς ὤμοσεν αὐτῷ λέγων· Ἰη ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων με, οὐκ ἀποκτενώ σε, εἴτι ἂν εἶπης μοι, οὐδὲ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἀν-

(*) Γράφεται καὶ Καταράκτης, δι' ἑνὸς Ρ. Διηοὶ δὲ ἡ λέξις ἐν τῷ ὄνομα τῶν ὑπόδυσ, δι' οὗ ἔβριψεν αἱ ἀνακλιταίαι.

δρῶν ἐκδοτὸν σε ποιῶσα. Τότε Ἰερემίας ἔφη τῷ βασιλεῖ· Ἐάν τὴν βουλὴν μου κρατήσης, καὶ ἐξέλθῃς πρὸς τοὺς Βαβυλωνίους, σωθήσεται σου τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ πόλις αὕτη οὐκ ἀπολείται. εἶδὲ τοῦτοις προσεναυτιούμενος στῆς, γινώθι ὅτι τὰς χεῖρας αὐτῶν οὐκ ἐκπέυξῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις αὕτη πυρὸς γενήσεται παρανόλῃα. Λήρον δὲ τὰ τοῦ Προφήτου Σεδεκίας ἠγοούμενος ῥήματα, τῶν Βαβυλωνίων τὴν ἐφοδὸν οὐ διέφυγε. Περιστοιχασμένων γὰρ ἐκείνων τὴν πόλιν, καὶ ταύτης ἐπικατασχόντων τὰ σῖτα, οὐ τὸν τυχόντα λιμὸν τῆ πόλει προσήγαγον. Σεδεκίας δὲ τὸν ἐνδον ἐβλεθρον ὑφορμύμενος, ἀποδιῶράσκεε νυκτὸς μετὰ τῶν συν αὐτῷ, ὃν καὶ συνέλαβον διαΐξαντες οἱ Χαλδαῖοι· καὶ ἐπὶ φθάλμων αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἀποτέμνουσι μαχίρα, καὶ Σεδεκίου τὰς κόρας ἐξώρυσαν, καὶ δεδεμένον εἰς Βαβυλῶνα κατήγαγον, καὶ ὡς παίγιον τοῦτον ἐπέσειε εἶχον, καὶ ἦν ἐν αὐτοῖς ἕως ἐσχάτης ἡμέρας αὐτοῦ. Ὁ δὲ γε Ναβουζαρδάν, τοῦ βασιλέως ὁ ἀρχιμάγειρος, τὴν Ἱερουσαλήμ εἰσελθὼν κατενέπρησε, καὶ τὸν οἶκον Κυρίου πάντα κωνιορτὸν ἀπέτελλεσε, κατὰ τὴν Ἰερემίου φωνήν, πᾶσαν δὲ τὴν ἀποσκευὴν εἰς Βαβυλῶνα κατήγαγε. Μετὰ δὲ χρόνου ἐβδόμηκοντα, πάλιν ἀνῆκτο εἰς Ἱερουσαλήμ ἡ αἰχμαλωσία, καθὼς καὶ πλατύτερον ὑστερον δηλωθήσεται. Πρὸ δὲ τῆς ἀλασείας τινὰ εἰσὶ τὰ κληθέντα ὑπὸ Κυρίου πρὸς Ἰερεμίαν, καὶ ὅπως γέγονεν ἡ ἀλώσις, ῥητέον.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἐλάλησε Κύριος πρὸς Ἰερεμίαν λέγων· Ἰερεμία, ἀναστὰς ἐξέλθε ἐκ τῆς πόλεως ταύτης μετὰ Βαρούχ, ἐπειδὴ ἀπολόα αὐτήν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ· αἱ γὰρ προσευχῆ ὑμῶν, ὡς στύλοι ἐθροῖσι εἰσὶν ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως, καὶ ὡσεὶ τείχος ἀδαμάντινον περικυκλοῦσιν αὐτήν. Νῦν οὖν ἐξέλθε ἐξ αὐτῆς, πρὸ τοῦ τὴν δύναμιν τῶν Χαλδαίων κυλιῶσαι αὐτήν. Καὶ ἐλάλησεν Ἰερεμίας λέγων· Παρακαλῶ σε, Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι τῷ δούλῳ σου ληλῆσαι ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπε Κύριος· Λάλει. Καὶ εἶπεν Ἰερεμίας· Κύριε, παραδίδως τὴν πόλιν ταύτην εἰς χεῖρας Χαλδαίων, ἵνα καυχῶσονται οὕτως, ὅτι ἐνίσχυσαν κατ' αὐτῆς; Κύριέ μου, εἰ θέλημα σὸν ἐστίν, μᾶλλον ἐκ τῶν χειρῶν σου ἀφανισθῶτα, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν Χαλδαίων. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Σὺ ἀναστὰς

ἐξέλθε· αὐτοὶ γὰρ οὐ καυχῶσονται· εἰμὴ γὰρ ἐγὼ πρῶτος ἀνοίξω, αὐτοὶ εἰσελθεῖν οὐ δύνανται. Ἀπέλθε πρὸς Βαρούχ, καὶ ἀνάγγειλον αὐτῷ, καὶ ὦραν ἐκτὴν τῆς νυκτός, δεῦτε ἐπὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, καὶ βλέπετε, ὅτι ἐάν μὴ ἐγὼ ἀνοίξω, αὐτοὶ εἰσελθεῖν οὐ δύνανται. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ἀπελθὼν Ἰερεμίας, ἀπήγγειλε τῷ Βαρούχ. Καὶ ἐλθόντες εἰς τὸν ναὸν, διεῶρήσαν τὰ ἰμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπέθηκαν χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἐθήρουν ἐπὶ πολὺ. Καὶ ἐλθόντες κατὰ τὴν ἐκτὴν ὦραν ἐπὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἤκουσαν φωνὴν σαλπίγγων, καὶ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι ἐκ τῶν οὐρανῶν, κατέχοντες λαμπάδας ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως. Καὶ ἰδόντες αὐτοὺς ἐκλασσαν, καὶ εἶπον· Νῦν ἐγνώκαμεν, ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλάλησεν ὁ Θεός. Καὶ παρεκαλεσαν τοὺς Ἄγγελους, λέγοντες· Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς μὴ ἀπολεσθαι τὴν πόλιν, ἕως ἂν κληθῶμεν τῷ Θεῷ. Τότε ἐλάλησεν Ἰερεμίας, λέγων· Δέομαί σου, Κύριε, κελυσόν μοι λαλῆσαι ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπε Κύριος· Λάλει. Καὶ εἶπεν Ἰερεμίας· Ἰδού, Κύριε, ἐγνώκαμεν, ὅτι παραδίδως τὴν πόλιν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, καὶ ἀπαίρει ὁ λαός σου εἰς Βαβυλῶνα· τί ποιῶμεν τὰ ἁγία σου σκευή; Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Παραδίω αὐτὰ τῇ γῆ, λέγων· Ἄκουε, ἡ γῆ, τὴν φωνὴν τοῦ κτίσαντός σε ἐπάνω τῶν ὑδάτων, τοῦ σφραγισαντός σε ἐν ἐπτά καιροῖς, καὶ μετὰ ταῦτα λήψῃ τὴν ὠραιότητα σου· φυλάξον τὰ σκευή τῆς λειτουργίας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ ἡγαπημένου λαοῦ. Καὶ ἐλάλησεν Ἰερεμίας λέγων· Παρακαλῶ σε, Κύριε, τί ποιῶσα Ἄβιμελεχ τῷ Λίθισαι; ὅτι πολλὰς εὐεργεσίας ἐποίησε τῷ δούλῳ σου· ὅτι αὐτὸς με ἀνείκλυον ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ βορβόρου, οὐ ἐνέβαλον ἐκ αὐτοῦ. Ψελοῦν αὐτὸν ἡν ἰδῷ τὸν ἀφανισμόν τῆς πόλεως, καὶ ἀποπαγῆ, ὅτι μικρόφυχός ἐστι· Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἰερεμίαν· Ἀποστείλον αὐτὸν πρὸς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Ἀγρίππα, καὶ ἐν τῇ σιγῇ τοῦ ὄρου σκεπάσω αὐτόν, ἕως οὐ μέλλῃ ἐπιστρέφει ὁ λαός ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας.

Τότε ἀπελθόντες εἰς τὸν ναὸν, καὶ λαβόντες τὰ σκευή τῆς λειτουργίας, παρεδῶκαν αὐτὰ τῇ γῆ, καθὼς ἐλάλησεν αὐτοῖς Κύριος· Πρῶτα δὲ, λέγει τῷ Ἄβιμελεχ ὁ Ἰερεμίας·

Λαβῶν τὸν κόφινον, τέκνον, ἀπέλθε εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ἀγρίππα διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ὄρους, καὶ ἐνεγκε σῦκα τοῖς νοσοῦσι τοῦ λαοῦ, ὅτι ἐπὶ σέ ἡ εὐφρασία τοῦ λαοῦ αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου ἡ δόξα αὐτῶν. Καὶ εὐθὺς ἐπορεύθη. Τοῦτου δὲ ἐκίστες ἀπελθόντος, καὶ τοῦ ἡλίου ἀποκαλύψαντος τὴν ἡμέραν, ἰδοὺ ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων ἐλθοῦσα, ἐκύκλωσε τὴν πόλιν Ἰερουσαλὴμ. Ἐσάλπισε δὲ ὁ μέγας Ἀγγελος, λέγων· Εἰσέλθε εἰς τὴν πόλιν πᾶσα ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων· ἰδοὺ γὰρ ἠνεψύχθη ἡ μὴν ἡ πύλη. Τότε Ἰερεμίας λαβὼν τὰς κλειδας τοῦ ναοῦ, ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως· καὶ ῥίψας αὐτάς ἐνώπιον τοῦ ἡλίου, εἶπε· Λάθε αὐτάς, καὶ φυλαξὸν ἕως ἡμέρας, ἐν ἧ ἔξετάσει σε Κύριος περὶ αὐτῶν· διότι ἡμεῖς οὐχ εὐρέσθημεν ἀξίον φυλάξαι αὐτάς. Ὁ δὲ Ἀδριμελεχ, λαβὼν τὰ σῦκα ἐν τῷ καύσῳ, κατακάδων δένδρον, ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σιάν αὐτοῦ ἀναπαυθῆναι ὀλίγον· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὸν κόφινον, ὑπνωσεν ἐπὶ χρόνους ἑβδομηκοντα. Τοῦτο δὲ γέγονε κατὰ πρόσταξιν Θεοῦ, διὰ τὸν λόγον, ὃν εἶπε τῷ Ἰερεμίας, ἔτι ἐγὼ σκεπάσω αὐτόν. Μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναι αὐτόν, ἠθέως ὑπνωσα, εἰρηκεν, ὀλίγον δὲ, καὶ διὰ τοῦτο ἐστὶ βεβαρημένη ἡ κεφαλὴ μου, ὅτι οὐχ ἐκορέσθην ὕπνου. Ἀνακαλύψας δὲ τὰ σῦκα, εὗρε στάζοντα γάλα, ὡς πρὸ μισροῦ συλλέξας αὐτά· καὶ εἶπεν· ἠθέλον κοιμηθῆναι ἔτι ὀλίγον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν σπουδῇ πολλῇ με ἀπέστειλεν Ἰερεμίας, εἰν τοῦτο ποιήσω, βραδύνα ἔχω, καὶ ἀνιαθήσεται· μὴ γὰρ οὐκ ἐστὶ κόπος καὶ καύσων καθ' ἡμέραν· ἀπέλω μάλλον συντόμας, κακῆ κοιμώμαι. Καὶ λαβὼν τὰ σῦκα, ἤλθεν εἰς Ἰερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν οὔτε τὴν πόλιν, οὔτε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὔτε τινὰ τῶν συγγενῶν ἢ φίλων αὐτοῦ· καὶ εἶπεν· Εὐλογητός Κύριος, ἕκστασίς μοι ἐγένετο σήμερον· οὐκ ἐστὶν ἡ πόλις αὕτη· πεπλάνημαι, μὴ κορεσθεῖς ὕπνου. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως, καὶ κατανοήσας τὰ σημεῖα, λέγει· Αὕτη μου ἐστὶν ἡ πόλις, πεπλάνημαι. Καὶ εἰσελθὼν πάλιν καὶ ζητήσας, οὐδένα εὗρε τῶν φίλων, ἢ συγγενῶν· καὶ εἶπε· Εὐλογητός Κύριος, μεγάλη μοι ἕκστασις γέγονε. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔμεινε λυπούμενος, μὴ εἰδὼς ὃ ποιήσει. Καὶ ἦεις τὸν κόφινον, λέγει· Ὅδε ἔχω καθῆσθαι, ἕως οὗ ὁ Κύριος ἄρῃ τὴν ἕκστασιν ἀπ' ἐμοῦ.

Καθημέρον δὲ αὐτοῦ, ἰδοὺ γηραιός, ἐρχόμενος ἐξ ἀγροῦ· καὶ λέγει αὐτῷ· Σοὶ λέγω, πρεσβύτατε, ποία ἐστὶν ἡ πόλις αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰερουσαλὴμ, τέκνον. Καὶ λέγει Ἀδριμελεχ· Ποῦ ἐστὶν Ἰερεμίας ὁ Ἰερεὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ Βαρούχ ὁ Ἀνγκωστής, καὶ πᾶς ὁ λαὸς τῆς πόλεως; ὅτι οὐχ εὗρον αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ πρεσβύτερος· Οὐκ εἰ σὺ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης; σήμερον ἐμνήσθης τοῦ Ἰερεμίου, καὶ ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ μετὰ τοσοῦτους χρόνους; Ὁ λαὸς ἐστὶν ἐν Βαβυλῶνι χρόνους ἑβδομηκοντα, ἐπειδὴ αἰχμάλωτοι γεγονασιν ὑπὸ Ναβουχοδονόσορο τοῦ βασιλέως· καὶ πᾶς σὺ, ἕως ἡν, καὶ μὴ πω τότε γεγεννημένος, ἐρωτᾷς ἃ οὐδέποτε ἐφασάμ; Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀδριμελεχ, λέγει· Εἰμὴ ἡς γηραιός, καὶ ὅτι οὐκ ἐξὼν ἀνθρώπῳ Θεοῦ ὕβρισαι τὸν μείζονα αὐτοῦ, κατεγέλωσαν σου, καὶ ἔλεγον, ὅτι μαινῆ, λέγων ὅτι ὁ λαὸς αἰχμάλωτος, ἀπῆλθεν εἰς Βαβυλῶνα. Εἰ οἱ καταράται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεψύχθησαν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἡλίου λαβῶν αὐτούς μετὰ δυναμείας καὶ ἐξουσίας, οὐπω εἶχον ἀπελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα· πῶτη γὰρ ὦρα ἐστὶν, ἀπ' οὗ με ἀπέλυσεν ὁ πατήρ μου Ἰερεμίας εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ἀγρίππα δι' ὀλίγα σῦκα, ἵνα δάμην τοῖς νοσοῦσι τοῦ λαοῦ; καὶ ἀπελθὼν εἰς δένδρον, ἀπὸ τοῦ καύσωνος, μικρὸν ἀφύπνωσα· καὶ νομίζων ὅτι ἐβράδυνα, ἀποκαλύψας τὰ σῦκα, εὗρον αὐτὰ στάζοντα γάλα, καθὼς συνελέγησαν· καὶ σὺ λέγεις ὅτι ἠχμάλωτίσθη ὁ λαὸς εἰς Βαβυλῶνα; ἵνα δὲ γνῶς καὶ αὐτὸς μὴ διαψευδόμενόν με, λάθε τὰ σῦκα καὶ ἴδῃ. Καὶ ἰδὼν ὁ γηραιός, εἶπεν· Ὡ τέκνον, δικαίου ἀνθρώπου υἱὸς εἶ, καὶ οὐκ ἠθέλησεν ὁ Θεὸς δεῖξαι σοι τὴν ἐρήμωσιν τῆς πόλεως ταύτης, καὶ ἠνεγκεν ἐπὶ σέ τὴν ἕκστασιν ταύτην. Ἰδοὺ ἔτη ἑβδομηκοντα ἔχει ὁ λαὸς εἰς Βαβυλῶνα, ἀπ' ἧς ἡμέρας ἠχμάλωτίσθη. Καὶ ἵνα μάθης, υἱέ μου, ὅτι ἀληθῆ εἰσιν ἃ περ σοὶ λέγω, ἀνάβλεψον εἰς τὸν ἀγρόν καὶ ἴδε, ὅτι οὐπω ἐφάνη αὐξήσις τῶν γεννημάτων· ἴδε καὶ τὰς σκῆδ' αὐτῶν οὐκ ἐστὶ· καὶ γῶθι καὶ αὐτὸς, καὶ πείσθητι μοι ἀληθεύοντι. Τότε Ἀδριμελεχ, ὡς περ ἐκ μέθης ἀνανήψας, καὶ καταμαθὼν τὴν γῆν ἀκριβῶς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα, εἶπεν· Εὐλογητός ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἡ ἀνάπασις τῶν φυχῶν τῶν δικαίων. Καὶ λέγει τῷ γηραιῷ· Ποῖος μὴν οὗτος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δωδέκατος. Καὶ λαβὼν

ὁ γρηαὸς παρὰ τοῦ Ἀβιμελεχ σὺκα, ἀνεχώρησεν εὐλογήσας αὐτόν (*).

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Τὴν καρδίαν τῆς Τριάδος οἰκητήριον, ἀπεργασάμενος, τρεῖς ἐδομήσω ναοὺς, ἐν οἷς θεία χάριτι, Ἰωαννίκε, μύρα βλύζουσιν, εἰς φωτισμὸν καὶ κάθαρσιν, τῶν πιστῶς σοι προσόντων.

Ἡ ψυχὴ σου φωταυγεία θείου Πνεύματος, ἐλλαμπομένη αἰεὶ, ψυχῶν ἑώρα πιστῶς, τῶν προσερχομένων σοι, Ἰωαννίκε, τὰ βουλευματα, προφητικῶς προγνώσεσιν, ἰσραῶς θαυμαζομένη.

Νοσημάτων χειμαζόντων με μακάριε, ψυχῆς καὶ σώματος, ταῖς ἰκισίαις σου, συντόμως ἀπάλλαξον, καὶ μέλπειν ποιήσον ὕπερμυνητῆς, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Αναλλοίωτον τεκοῦσα μόνη Κύριον, Θεοχαριτώτα, τῇ δεξιᾷ τῆ αὐτοῦ, Ἀγνή ἀλλοιωσαί μου τὸν νοῦν ἰκέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα, δεινῶς περιτρεπόμενον, ταῖς τοῦ βίου ἀσχαλίαις.

τῶν Ἱερομαρτύρων. Ἀβρααμίαι ποτέ.

Τὴν ἱεράν σου στολήν, προσεπιχρῶσας μάκαρ, βαφαῖς αἱμάτων ἀπετέλεσας, λαμπροτέραν Νικανδρε, ἀνακραυγάζων· Χριστέ εὐλογητὸς εἰ.

Προσομιλοῦντες πυρὶ, ἀνενοδιόστα πύθω, τῷ πρὸς τὸν Κτίστην οὐκ ἐφλεχθῆτε, βωάοντες μακάριοι· Ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητὸς εἰ.

Τὴν τῆς καμίνου φλόγα, ὑμῖν ἐτοιμασθεῖσαν, εἰς τιμαρίαν μετετρέφατε, εἰς δρόσον Πνεύματος, τῷ παντοῦργῷ βωάοντες· Χριστέ εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Συμματοῶντα Λόγον, ἀνερμηνεύτως τίχτεις, ἄγνη Παρθένε τούς κραυγάζοντας, θανά-

του λυτρούμενον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεός εὐλογητὸς εἰ.

ᾠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγείας.

Ἰστάμενος ἄνω πρὸς τὸ ὄρος, ὡς ἐπὶ λυχνίας λύχνος Ὅσιε, πάντων τὰ νοήματα, πιστεῖ κατεφοδίξεις, ὑποδεικνύων ἄριστα, Ἰωαννίκε, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, καὶ ἀνάγων, τούτους θείω λόγῳ, πρὸς ὕψος ἀπαθείας.

Νοὶ ἀπαθεία καθαρῶντι, ὠμίλησας Κυρίῳ παντοκράτορι ὑφ' οὗ τὰ ἀπόρρητα, Ὅσιε μουόμενος, προφητικῶς προέλεγες, εἰς σωτηρίαν ψυχῶν, ὡς μέγιστος παμμάκαρ προφήτης ὅθεν σε συμφώνως, πιστοὶ ἀνευφημοῦμεν.

Επὶ ἄλλοι μοι μάλιστα βαρεῖαι, καὶ νόσοι ἀλλεπαλλήλως με χειμαζοῦσι τούτων με ἀπάλλαξον, Πάτερ ἰκετεύω σε, ὡς ἐκ Θεοῦ δεξιόμενος, Ἰωαννίκε, τὴν χάριν ἰατρεύειν τὰ πάθη, καὶ τὰς ἀλγηδόνας, πιστῶν ἐπικουρίζειν.

Τριαδικόν.

Σὺν πάσαις ταῖς ἄνω στρατηγίαις, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, Τριάδα ἀμέριστον, ἀκτιστον Θεότητα, ὑμνολογοῦντες, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, βοήσομεν ἐν ἀγαλλιάσει, μία ἐξουσία, ἀρχὴ καὶ βασιλεία.

Θεοτοκίον.

ᾠραθὴς Ἀγγέλου ὑπερέτρα, Θεὸν ἀπορρήτως σωματώσασα· τούτον οὖν ἰκέτευε, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν σαρκικῶν ἀνώτερον, παθῶν γενέσθαι με, νοὸς ἐν ὑψηλῇ ταπεινώσει, ἀνυμνολογοῦντα, τὴν σὴν μεγίστην χάριν.

τῶν Ἱερομαρτύρων. Αὐρωτά τοῦ παντός.

Ἰεράρχης σεπτὸς ἐχρημάτισας, οὐδαμῶς ἀλλοτριῶν ἐν αἱματι, τὰ δὲ οἰκίαι Νικανδρε, εἰσελθὼν εἰς τὸν ἄνω ναόν, καὶ μέλπων· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εν καθέδρᾳ αἰνέσας τὸν Κύριον, Πρεσβυτέρων Ἐρμαῖος ὁ ἐνδοξός, καλλωπισθεῖς ἐν αἱματι, μαρτυρίου κραυγάζει· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἰεράς προτελοῦντες τὰ ἅγια, ἱερεῖα σεπτὰ ἀνεδείχθητε, καὶ εἰς ὁσμὴν προσήχθητε, εὐδοκίας Κυρίῳ ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τῶν κακῶν μου τὸ πέλαγος ἐξήρανον, ἐσπλαγγίνας κυήσασα πέλαγος, τὸν Αὐρωτὴν καὶ Κύριον, ὃ βωῶμεν Παρθένε· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμὸς.

Αυρωτά τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλόγος εὐσεθέσαντας, συγκα-

(*) Ἡ περὶ τῶν σὺκων τούτων ἱστορία, μὴ ἀνεμνησμένη ὄντως ὑπὸ τῆς θείας Γραφῆς, ὅλον ἐστὶ ἐληφθῆ ἐκ παραδόσεως. Ὁ δὲ ἐνταῦθα ὀνομαζόμενος Ἀβιμίλεχ, ἐν τῷ Γερμανίᾳ λέγεται, Ἀβδεμύλεχ ἢ Λιβίσιφ, ἀνὴρ εὐνοικός, καὶ αὐτὸς ἦν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ βασιλέως (Σεδάκιος) (Κρι. μὲ. ἢ λθ. 7). Πρὸς τὸν Ἀβδεμύλεχ τούτου εἶπεν ὁ Κύριος διὰ τοῦ Ἰσραήλ· Οὐ μὴ παραδώσω σε εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων, ὃν σὺ φεβῆ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν (τῶν Καλιδαίων δηλ.)· ὅτι σώσω σε ὡς καὶ ἐν βομφαίᾳ οὐ μὴ πέσης, ὅτι ἐπεποιθήσεις ἐπ' ἐμοί. (μσ'. 11-18.)

ταβάς ἐθρόσισας, καὶ ἐδιδάξας μελεπιν Πάν-
τα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ἡμεῖς τὸν Κύριον.

Ὡδή Σ. Ἄπας γηγενής.

Ισχυσας Θεοῦ, τὸν νοῦν σου κρατύναντος κατακρατῆσαι παθῶν. Ἄγγελος ἐν σώματι, ἐντεῦθεν Πάτερ σὺ ἐχρημάτισας, καὶ σὺν Ἀγγέλοις πάντοτε, τοὺς οὐρανοὺς κατοικεῖς, τῷ τῆς δόξης, φρόνῳ παριστάμενος, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου πληροῦμενος.

Ὡς περ οὐρανόν, τὰ ὄρη καὶ σπηλαία ἄκησας Ὅσις ἔθεν σοι εἰρήνευσας, ἄγριοι θῆρας καθυποτάξαντι, πάθη ψυχῆς δυσκόλεκτα, Ἰωαννίικε, καὶ δικαίω, ἦδη χρηματίσαντι διὰ τοῦτο πιστοὶ σε γεωροῦνται.

Σὸ τὸ ἱερὸν, καὶ ἄγιον λείψανον ἐν τάῳ κείμενον, θάπτει τὰ νοσήματα, καὶ φλέγει στήθεα δαιμονίων πάντοτε, σοφὲ Ἰωαννίικε, τῇ θείᾳ χάριτι, ἀναβλύζον, πᾶσι τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς σε αἰεὶ μακαρίζουσιν.

Ἡδη τῷ Χριστῷ, ἐγγίξων τρανότερον καὶ καθαρώτερον, μέμνησο τῶν πίστεϊ σου, μνημονευόντων Ἰωαννίικε, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, ἡμῖν αἰτούμενος, νοσημάτων, πάντων ἀπολύτρωσιν, καὶ Θεοῦ βασιλείας οἰκίσασιν.

Θεοτοκίον.

Φώτισον Ἄγνη, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα φῶς ἢ κηρύσασα, καὶ μὴ καταλάβῃ με, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψῃ με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλ' αὐτὴ με, σώσον καὶ κυβερνήσον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου Σελήματος.

τῶν Ἱερομαρτύρων.

Ἐγὼ μὲν τῷ τῆς παραλοῆς.

Ικρῶ σοφὲ κατερικῶς τεινόμενος, καὶ λαμπάσι φλογίζομενος, δρόμον οὐράνιον ἐδέξω, χειρὶ ἀγγελικῇ Μάρτυρ Νικάνδρῃ· τοὺς φλέγοντας νεκροὺς δὲ ἀπέθειξας, ταῖς ζωηφόροις σου ἐντεύξασιν.

Ὡράθητε θείαμα φοικτὸν γυμνούμενοι, καὶ ἀλόγοις συνδεσμούμενοι, καὶ ἐπὶ πλείστον Ἀλλοφόροι, συρόμενοι καὶ σώσι δεικνύμενοι, πυρὶ προσομιλοῦντες καὶ ἀφλεκτοί, Πνεύματι Θεῷ συντηρούμενοι.

Σήμερον τῶν Μύρων ἱερὰ μητρόπολις, ἐορτάζει, πάλιν ἅπασαν, πρὸς εὐαχίαν συγκαλοῦσα, τῇ μνήμῃ ὑμῶν ταύτῃ πανευφήμοι, ἐν ᾗ τὴν ἱερὰν ὑμῶν ἀθλῆσιν, μεγαλοφρόνας ἐτελέσατε.

Ἡ νόησιν ὑμῖν ὁ οὐρανὸς καὶ Ἄγγελοι, τῇ ἀνοδῷ ἐπεκρότησαν· τάξεις Ἁγίων καὶ

Δικαίων, ἠψφράνθησαν ἐστῆρθησαν Μάρτυρες· μεθ' ὧν κατασκηνώσαντες μνησθήτε, τῶν μεμνημένων ὑμῶν Ἁγιοί. **Θεοτοκίον.**

Φωτὶ με καταύγασον τῷ σῶ Πανάμωμε, ἢ τεκνύσα φῶς ἀπόσιτον· λύτῳ τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου, καὶ σκότους με ἐξάρπασον θεομαί, καὶ θείας σωτηρίας ἀξίωσον, ἵνα ὑμῶς σε τὴν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

Εγὼ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε· Θεοτόκε, τῷ τῆς κυρορίας βλασθήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ἔθεν σε πάντες μεγαλύνοντες.

Ἐξασπαστῶν. Γυναικὶς ἀκούσθητε.

Εμρῶνας καθυπετάξας, σοφὲ Ἰωαννίικε, τῷ αυτοκράτορι Πάτερι, νῆ· σαρκὸς τὰς ὀρέξεις· ἐντεῦθεν τὸ ἀκούρατον, τῶν ἐρετῶν κατέλαβες, καὶ θείας δόξης ἔτυγες· ὑπὲρ ἡμῶν οὖν προσβένων, μὴ διαλίπῃς παμμακάρι.

τῶν Ἱερομαρτύρων.

Φυσία τοῦ παμμακάριος, εἰδείχθης Τίτου Νικάνδρῃ, ὑπ' οὗ τῆς πόλεως Μύρων, ἐχρημάτισθης Ὅσις Πάτερ, Ἀρχιερεὺς θεοληπτός· ἐν ᾗ καὶ τὸ μαρτύριον, σὺν τῷ Ἐρμῶν πάνσοφῃ, ὑπὲρ Χριστοῦ διανύσας, ἐν οὐρανοῖς βασίλευεις. **Θεοτοκίον.**

Καὶ σχετικῶς ἀσπάζομαι, καὶ πόθῳ τὴν προσκύνῃσιν, προσέμω πιστεὶ καὶ φόβῳ, τῇ παναχρόνῳ καὶ θείᾳ, εἰκόνι σου πανάμωμε, ἀφ' ἧς ψυχῶν ἐκδύζουσι, καὶ τῶν σωμάτων Δέσποινα, ἰάματα τοῖς ὑμνοῦσι, σε Θεοτόκον κυρίας.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου, ὡς συνήθης, καὶ Ἀπολυτικῆς.

Τῆ Ε. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσομοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος πλ. δ. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Γαλακτι τραφεὶς ἀσκήσεως, διὰ βασιάνων πολλῶν· Γαλακτίων καὶ θλίψεων, εἰς Χριστοῦ κατήνησας, ἠλαίαν γενόμενος, δεκτὴ θυσία, τέλειον σφάγιον, τῇ αὐθαίρετῳ ὀρμῇ πανόλιε. Ω τῆς ἐσθίας σου, καὶ βεβασίας

πίστεως! δι' ἧς Θεοῦ, ἔτυχε Θεούμενος, νῦν τελευτήσῃ.

Επιστημόνας ἐζήτησας, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον, ταῖς αὐτοῦ λαμπρότησι, καὶ ψυχῇν καὶ διάνοιαν, καταναγασθεῖσα θεομακάριστε, καὶ καθελούσα στερεοαῖς ἐναστάσει, τὸν πολυμήχανον, καὶ ἀρχαῖον δράκοντα, Μοναζουσῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, Μάρτυς πολυάθλι.

Δύω φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, Ἀνατολῆς νοσητῆς, ἀνατέλλουσι χάριτι, καὶ τὴν κτίσιν ἀπασαν, εὐσεβῶς καταγράφουσι, ὑπερβαλλούσας ἄλλων λαμπρότησι, καὶ ἰαμάτων θείους πυροεὐμασιν· ὧν τὴν ὑπέρφωτον, ἑορτὴν γεραιρόντες, τὸν δι' αὐτῶν, πάντες ἀγιάζοντα, Χριστὸν δοξάζωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Δεῦρο ψυχῇ μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων κρονονούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, ἢ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου Ἀγνή, τῆς φοβεραῖς με ρῦσαι κολάσεως, ἢ κατασκῆνωσον, ἐνθα ἡ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ χαρὰ, ἡ διαιωνίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Ουτὸ παραδόξου Σαύματος! ὦ Μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φοικτῆς ἐγγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φοικτῶς ἐκύθησεν. Ἐκλαίει λέγουσα· Οἱ μοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ θεῖος, ὄμιος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήγου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπεριοῦ καὶ Ἀπολυτίς.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχηλογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήγου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρών. **Ὤδῃ α'. Ἦχος πλ. β'.** Ὡς ἐν ἡμέρῳ (*).

Τοὺς ἀνεσπερούς φωστῆρας τοὺς λογικούς, οὐρανοῦς τοὺς λάμπαντας, ὑπὲρ ἡλίου ἐν γῆ, τοῦ Χριστοῦ τοὺς θεῖους Ἀθλητάς, ἐν ὧσιν πνευματικαῖς, πίστει τιμῆσωμεν.

Ελληνικῆς ἀπὸ ρίζης στειωρατικῆς, εὐθαλῆς ἐδλάστησας, θεοδώρητος βλαστός, Γα-

λακτίων κόσμῳ τοὺς καρπούς, προβαλλόμενος τῆς σῆς, ἀτρέπτου πίστεως.

Επιστημόνας τὴν πίστιν τὴν πρὸς Χριστὸν, ἐκζητούσα ἔδραμας, πρὸς ἐπίγνωσιν αὐτοῦ· καὶ τυχοῦσα θείας δωρεᾶς, Ἐπιστήμην νυμφικῶς, τούτῳ νενύμφευται.

Θεοτοκίον.

Κατεποντίσθην ὁ τάλας ἐν τῷ βυθῷ, τῶν πολλῶν μου πράξεων, καὶ πρὸς σέ τὴν ἀγαθὴν, καταφεύγων Μήτηρ τοῦ Θεοῦ· δός μοι χεῖρα βοήθειας, καὶ διάσωσον.

Ὤδῃ γ'. Οὐκ ἐστὶν ἅγιος ὡς σύ.

Εφέσει κρείττονος ζωῆς, καὶ τρυφῆς ἀνεφράστου, τῶν φθαρτῶν ὑπερβίβας, καὶ ρευστῶν πάντα τερπνά, σὺν Ἐπιστήμῃ Χριστῷ, Γαλακτίῳ, εὐπειθῶς ἐπόμηνος.

Ρυσθῆνας βρογῶν σαρκικῶν, ἢ παθῶν πολυπλόκων, ἐν ἀσκήσει τῷ πόθῳ, συνεδέσθητε Χριστοῦ· Ἑσθία δὲ καθαρά, ἐν ἀθλήσει, τούτῳ προσπνεύθητε.

Τῷ θεῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀρνησάμενοι κόσμον, συνεδέσθητε μᾶλλον, τῷ Πνεύματι Ἀληθείας, καὶ διὰ πόνων πολλῶν, Βασιλείας, θείας ἠξιώθητε. **Θεοτοκίον.**

Οὐκ ἐστὶν ὅς τις πρὸς τὴν σὴν, καταπέφθουσε σκέπην, καὶ οὐκ ἔτυχε Κόρη, τῶν πολλῶν σου οἰκτιρῶν· διὸ δέομαι τῆς σῆς, ὅπως τύχα, Κόρη ἀντιλήψῃς.

Ὁ Εἰρμός.

- **Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
- ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
- ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρῳ,
- τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ασκήσει λαμπρύνας σε, τὸ ὀπτικόν τῆς ψυχῆς, ἀκτίσιν ἀθλήσεως, φαταγωγεῖς τοὺς πιστοὺς, Γαλακτίῳ μακάριε· ὅθεν σου τὴν ἀγίαν, καὶ φωσφόρον ἡμέραν, πίστει ἐπιτελούμεν, εὐσεβῶς σοι βοῶντες. Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπερούσιον, Θεὸν ἡκυνήσασα, σὺν Ἀσωμάτοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄρῃσιν τῶν παισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ἡμῶσι σε κατὰ χάρος, μόνῃ πανήμῃτε. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς εὐθεάσατο, ἡ ἀχαριστος Μήτηρ σε, Δόγε Θεοῦ μητρικῶς

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανόνα, εἰς Ἦχον πλ. δ'. Τῷ ἐκτιναξάντι ἐν θαλάσῃ, φέροντα καὶ Ἀκροστιχίαν· Ζυγὴν Ἀθλητῶν ἀσύγων μέλειν ἑμείς Γωσῆρ.

Ἐρήνωσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαύμα; πᾶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, οὐμῖλαι τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεώτας, Ἐέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Θεοῦ σε πρόνοια, βλαστὸν ἀνεδείξε, στεῖρουούσης νηδύος τῶν ἀρετῶν, τοὺς καρπούς πληθύνοντα, καὶ καρποφόρον δεικνύντα, παραινέσει τὴν σύζυγον.

Χριστὸν ἐπόθησας, κόσμον ἐμίσησας, κατεφρόνησας πλοῦτου, δόξης τρυφῆς, καὶ τιμῆς πλόγησας, φθαρτῶν τὰ ἀφθάρτα σαφῶς, ἀλλάζαιμος πανόλβιος.

Χριστὸς τοῖς ἔχρυσι, καθηκολούθησας, ἀλιγιῶς Γαλακτίων σὺν τῇ σεπτῇ, Ἐπιστήμῃ ἐνόησε· διὸ καὶ δόξης παρ' αὐτοῦ, καὶ στεφάνων κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ναὸν ἐμολύνα, κακῶς τοῦ σώματος, Παναγία Παρθένη τὸ καθαρὸν, Θεοῦ οἰκητήριον, καθάρων ῥύπου με παντός, τῶν παθῶν μου ταῖς πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ ε'. Τῷ Θεῷ φέγγει σου.

Τῷ Θεῷ φέγγει καταυγασθεῖς, καὶ τῆς ἀπαθείας καλλοναῖς, περιλαμφθεῖς Γαλακτίων σοφῆ, ἔπεισας ἀγνεύειν σὺν σοὶ τὴν σύζυγον, ζυγὸν ἀνελομένην, τὸν ἐλαφρὸν τοῦ Χριστοῦ.

Πυρὶ πυρούμενοι πειρασμῶν, πῦρ φιληδονίας ἢ πυρᾶν, πολυθείας ἐσβέσατε, ἀμφω τὰ συμφέροντα συμφρονήσαντες, ἐν πόνοις πολυτρόποις, φυγῆς καὶ σώματος.

Νόμφ πειθόμενοι τοῦ Θεοῦ, ἄρατον ἐπ' ἡμῶν τὸν Σταυρὸν, εἰσέλθε βίον τὸν ἀμειπτον, καὶ διπλοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθητε, ἀσκήσεως νομίμοις, ἀθλοῖς ἐκλάψαντες.

Θεοτοκίον.

Ηλίου ὄχηρα φαιτεινὸν, καθάρων τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς, κήμω τοῦ δούλου σου δέομαι τάχυνον τὴν χάριν τῆς εὐσπλαγχνίας σου, καὶ ἴασαι νοσοῦντα, Κόρη θείονυμφε.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τοῦ βίου τὸ βίαιον, βδελυζόμενοι σαφῶς, εἰσελθε βίον ἀμειπτον, ὡς βιασταὶ τῆς φύσεως, καὶ διπλοῖς, ἐν ἀθλοῖς προλαμπήσαντες, οὐτωκαὶ καὶ τοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθητε.

Σωμάτων διάστασιν, ὑποστάντες τῶν ψυχῶν, ἐνώσει διὰ πίστεως, ἀσάρκους πρὶν καθέλιπε δυσμενεῖς· αὐτῆς ὀραμένους δέ, κατεβάλετε, σθένει Θείου Πνεύματος.

Νομίμως ἠρίστευσαν, Γαλακτίων ὁ κλεινός, καὶ ἡ θεόφρων σύζυγος, Ἐπιστήμη ἀνδρείας καὶ καρτερῶς· αὐτὸν ταῖς δεήσεσι, τὰ ἐλέη σου λόγε πάσι δῶρησαι.

Θεοτοκίον.

Αγάθυνον Δέσποινα, τὴν ψυχὴν με ἐν πολλοῖς, κεκακωμένῃ πταισίματι, καὶ τὸν δοτήρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, Θεὸν καθικέτευε, βασιλείας τῆς ἀνω αἰτιάσαι με.

Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑφουμένην καθάρων, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδόξῳ λιμένι σου προσδοκῶν, βῶθ σοι· Ἄνα· γαγε, ἐκ θορᾶς τῆς ζῆνῃ μου Πολυέλευ·
Κοντάκιον, Πνεξ β'. Τὰ ἀνω ζήτων.

Μαρτύρων Χριστοῦ, τοῖς δήμοις ἠριθμηήντες, ἀγάσι στεφάνοις, φαιδρῶς ἀγωνισάμενοι, Γαλακτίων ἐνόησε, σὺν συζύγῳ σεπτῇ ἢ συνάθλων σου, Ἐπιστήμῃ, τῷ μόνῳ Θεῷ, προσβέου·
Ὁ Οἶκος.

Τὸν γενναῖον ἐν Μάρτυσι Γαλακτίωνα, ἐν ἁσμάτων ὁδοῖς εὐσημησάμεν, σὺν τῇ πανευκλεεῖ συζύγῳ, τῇ φερανύμῳ Ἐπιστήμῃ· αὐτοὶ γὰρ καθέλιον τοῦ ἐχθροῦ τὸ φρούραγμα, καὶ εἰδώλων τὸ ἄβηον ἤλεγξαν, τὴν δὲ Πίστιν Χριστοῦ ἀνεκήρυξαν· Διὸ περιφρονῶς λαθόντες παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀφάρσιας, ἀκαίωστως πρεσβεύουσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης.

Στίχοι.

Ἄσυνδυάστους συζύγους κτείνει ζήφος,
τὴν ψυχικὴν συζεύειν ἠγαπηκότας.

Τριτῆν Ἐπιστήμην Γαλακτίων τ' ἐνὶ πέμπτῃ, αλακτίων καὶ Ἐπιστήμῃ ὑπάρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, καὶ Σεκουῦδου ἡγεμόνος. Καὶ ὁ μὲν Γαλακτίων υἱὸς ἦν Κλειτοφάντος ἢ Λευκίππου, ἀμφοτέρων Ἑλλήνων. Κατηγήθησαν δὲ τὴν εὐσεβείαν παράτινος Μοναχοῦ, Ὀνοφρίου τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ἅγιον Βάπτισμα δέχονται. Ἡ δὲ Ἐπιστήμη, καὶ αὐτὴ γεννητορας Ἑλληνας ἔχουσα, ἐπεὶ τῷ Γαλακτίωνι πρὸς γάμον ἐξεδόθη, παρ' αὐτοῦ βαπτίζεται. Καὶ διατηροῦσαντες ἀμφοτέροι τὴν παρθεναίαν ἄτρωτον, τὸν μοναχικὸν βίον ὑπέρχονται. Πάσαν δὲ σκληραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν διενεγ-

κόντες, συνελήφθησαν παρά τοῦ Ἀρχοντος Οὐρσα. Καὶ ἐρωτηθέντες, τύπτονται σφοδρῶς, καὶ καλὰ μίσι οἴξει τοὺς ὄνυχας ἐμπειροῦνται, καὶ μαχαίρα χεῖρας καὶ πόδας ἀκρωτηριάζονται· τελευταίου τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Ἦν δὲ, ὁ μὲν Ἅγιος ἐτῶν τριάκοντα, ἡ δὲ Ἀγία Ἐπιστήμη ἐτῶν δέκα ἕξ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἐβδομήκοντα, Ἐρμά, Πατρόβα, Λίνου, Γάιου καὶ Φιλολόγου.

Στίχ. Ἐρμάς, Πατρόβας, καὶ Γάιος τρεῖς ἅμα Ἀπόστολοι Σησκαίου· οἱς Τριάς φίλη.

Καθεὶς Ἰησοῦς γνώσεως Ξείας λίνου,
Ζωγρῆ σε, Λίνε, καὶ μεθιστὰ τοῦ βίου.

Φιλόλογος φίλων σὲ τὸν Θεὸν Λόγον,
Πληρὸ λόγους σοῦς, καὶ Σανῶν συνεστῆσαι.

Οὔτοι πάντες ὑπῆρχον ἐκ τῶν Ἐβδομήκοντα Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ μὲν Πατρόβας, οὐ καὶ ὁ Ξεῖος Ἀπόστολος Παῦλος ἐν ταῖς αὐτοῦ μὲνυται ἐπιστολαῖς, Ἐπίσκοπος Ποσιδίων ἐγένετο, πολλοὺς βαπτίσας καὶ τῷ Χριστῷ προσαγαγῶν. Ὁ δὲ Ἐρμάς, οὐ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ μὲνυται, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, Ἐπίσκοπος Φιλιππων γέγονεν. Ὁ δὲ Λίνος, μετὰ Πέτρον τὸν κορυφαῖον, τῆς μεγάλης Ῥώμης Ἐπίσκοπος ἐχημάτισεν. Ὁ δὲ Γάιος, οὐ καὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος μὲνυται, μετὰ τὸν ἀγιώτατον Τιμόθεον, Ἐπίσκοπος Ἐφέσου ἐγένετο. Ὁ δὲ Φιλόλογος (καὶ τούτου μὲνυται) ὑπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Ἐπίσκοπος Σινώπης κατέστη. Οἱ καὶ πλείστους πειρασμοὺς καὶ θλίψεις διὰ τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον ὑπομείναντες, καὶ πολλοὺς διαδάξαντες, καὶ τῷ Χριστῷ προσαγαγόντες, ἐτελειώθησαν ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Δομνῖνος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀνασκοπῶν πῦρ τῆς γέννης Δομνῖνος,
Τὸ τῇ δε πῦρ ἐφορτιτεν οὐμεινον ὄλας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Τιμόθεος, Θεόφιλος, καὶ Θεότιμος, πυγμαῖς τελειοῦνται.

Στίχ. Τὸν Τιμόθεον, καὶ συναθλητὰς δύο,
Κτείνουσι πυγμαί, ἢ Θεὸς τιμὰ Λόγος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Δωρόθεος, Θηρίους ἐκδοθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Δωρόθεος ἐκδοθεὶς τοῖς Θηρίοις,
Δῶρον προσήχθη τῷ Θεῷ προσδεκτέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Εὐφύχιος καὶ Καρτέριος, τὰ αἰδοῖα τμηθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Αἰδοῖα Καρτέριος ἐκτετμημένος,
Σὺν Εὐφύχιῳ καρτεροῦχως φέρεσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σιλβανός, εἰς μεταλλά βληθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐν τοῖς μεταλλοῖς Σιλβανός βεβλημένος,
Λεῖπει μέταλλα, καὶ μεταλλάττει βιον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Πάμφιλος, Ξεσθεὶς καὶ φυλακισθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Φρουρᾷ δαμασθεῖς, καὶ πρὸ τῆς φρουρᾶς ἕξει,

Διπλοῦν λάβοι Πάμφιλος εἰκότως σέφος.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ τυράννου, καὶ Οὐρδανοῦ τοῦ Παλαιστίνης Ἀρχοντος. Πολλὰ γοῦν καὶ πρὸ τῆς τοῦ μαρτυρίου τελειώσεως ὁ μακάριος Δημῖνος ἐναθλήσας, πλείστα δὲ πρὸς αὐτὰ τῶ τέλει, ἐτι καὶ τῇ τῷ πυρὶ κολάσει κατακρίνεται. Τιμόθεον δὲ, καὶ Θεότιμον, καὶ Θεόφιλον, τὴν αἰμὴν τοῦ σώματος φέροντας, καὶ ὠραίους καὶ καλοὺς τῇ ὄψει, ἐπὶ πυγμαῖ μονομαχίας καταδικάζει ὁ τυράννος. Δωρόθεον δὲ, σεμνὸν τινα καὶ ἱερὸν πρεσβύτερον, Θηρίους πρὸς βορῶν δίδωσι. Τὸν δὲ Καρτέριον καὶ Εὐφύχιον, τελείων ἀνδρῶν φέροντας ἡλικίαν, ἀπομνησθῆντας τὰ αἰδοῖα, ἐπὶ τῶ τῶν ἐνούχων μεταφέρει γένος. Τὸν δὲ Σιλβανὸν τοῖς κατὰ Φανὸν μεταλλοῖς ἐγκρίνει. Καὶ παρθένους τρεῖς πορνότροφοις ἀκολάστοις ἐκδίδωσι· καὶ ἑτέρας δεσμοῖς καθειργνυσι· καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ μίαν ὥραν ἐπράττετον τῷ δικαστῇ. Ὁ δὲ Πάμφιλος, πάσῃ σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ κοσμοῦμενος, σφοδρότατα αἰκισθεὶς ἀπᾶς καὶ δις, καὶ τῇ εἰρηκτῇ σὺν ἑτέροις ὁμολογηταῖς ἐναπορρέφεις, τὸ τέλος τῆς μαρτυρίας εὐραντο, τελειωθέντες ἐν Χριστῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Γρηγόριος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, κατεκόμησεν ἑαυτὸν πάσαις ταῖς κατὰ Θεὸν ἀρεταῖς. Ὄθεν μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἀγιωτάτου Πάπα Ἀλεξανδρείας, ἐκ Ξείας πρωνοίας, χειροτονεῖται παρά τῶν συνελλυθῶτων Ἐπισκόπων καὶ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας. Καὶ γέγονε διδάσκαλος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκριβοῦς, πρᾶος, ταπεινός,

ἐλεήμων, ὀρφανῶν πατῆρ, χρηρῶν ὑπερασπιστής, ὁδηγὸς τῶν πεπλανημένων, τῶν νοσούντων ἰατρός, τῶν θλιβομένων παράκλησις· καὶ ἦν ἰδεῖν πάντας χαίροντας καὶ εὐφραينوμένους. Ἀλλ' ὁ σκανδαλοφρόνς διαβόλος, τῷ τότε Λέοντι ὑποβαλὼν εἰκονομαχίαν, πείθει τὸν Ἅγιον ἀπὸ Ἀλεξανδρείας μεταστείλασθαι δέσμιον ἐν Κωνσταντινουπόλει. Κεὶ τοῦτου γενομένου, παρσάσας ὁ Ἅγιος, ἠλεγξεν αὐτὸν, ἐνώπιον πάσης τῆς Συγκλήτου, αἰρετικὸν καὶ ἄθεον καὶ ἀσεβῆ τοῦτον ἀποκαλέσας. Ὁ δὲ μὴ φέρων τὰς ὕβρεις, βουνεύριος κατέβηκε τὰς σάρκας αὐτοῦ, καὶ καθέριξε λιμαγρονήσας. Ὁ δὲ Ἅγιος εὐχαριστῶς πάντα φέρων, ἔλεγε πρὸς τοὺς παρόντας· Ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου ἁγίας εἰκότος, ἐτοίμως ἔγω μεληθδὼν κατατηρήσασθαι. Ταῦτα μεμαθηκώς ὁ ἀλιτήριος ἐκείνος βασιλεὺς, τοῦτον ἐξορισθῆναι προσέταξεν. Ἀπελθὼν δὲ ὁ μακάριος ἐν τῇ ἐξορίᾳ, καὶ ἐπὶ χρόνοις τρισὶν ἐκεῖσε διαρκήσας, εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν ψυχὴν παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀγαθάγγελος εἶρει τελειοῦται.

Στίχ. Χροστάγγελός τις ὤψρος Ἀγαθάγγελο
Ἡ τῆς τελευτῆς ψῆφος ἦν ἐκ τοῦ ζήφους.
Ταῖς τῶν Ἁγίων σου προσεβίαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Δροσοβόλον μὲν.

Δροσοβόλος ὑμᾶς χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, πανσόφως προσανέψυχε, ψυχοπλουμένους πειρασμῶν πυρὶ καὶ ἀλγυνῶν, ἀτήσεως καὶ τῶν αἰκισμῶν, οὓς ἐν ἀθλήσει κατεργάσας, αὐθις ὑπέστητε.

Τῆς ἀγνείας μὲν τῷ πόθῳ καὶ ἀσκήσεως, στέργετε τὴν διάστασιν· ἐν ὁμοιοῖα δὲ ψυχῆς διὰ πίστεως στερόβας, συνδούμενοι πρὸς ἀθλητικὰς, αὐθις ἠνώθητε λαβὰς, Ὁσιμαρτυρες.

Γαλακτιῶν ὁ πανένδοξος Θεσπίσματος, πειθήσιος τοῦ Παντάνακτος, τὰ Θεσπίσματα ὡς ληρήματα τῶν δυσσεβῶν, ἠγήσατο ὁ Θεὸς οὐρανῶν, τὴν βασιλείαν ἐν Χριστῷ, κληρὸν ἀπέληφεν.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα ἐχρημάτισας Πανάμωμε, τῶν νοερῶν Δυνάμεων· ὃν γὰρ ἐκείνοι οὐ τολμῶσιν ὄλως κατιδεῖν, ἀγκάλαις ἐβάστασας ταῖς σαῖς· χαριστήριος σε φωναῖς, ὅθεν δοξάζομεν,

Ὡδή η. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὄσιος.

Τοῦ τῆς φύσεως πόθου, φίλτρον θερμότερον, πρὸς Χριστὸν ἐσχηκότες, σαρκὶ καὶ αἵματι, ὄλω τῷ νοῦ προσανέγειν ἀπέπασθε, σχέσεις υἰώδους, ἐμφρόνως ἀποστάντες.

Τῆς πρὸς σάρκα φιλίας, ξένως διέστητε, τῆς ἀγνείας τῷ φίλτρῳ, θείως ἠνώθητε, καὶ τῷ τοῦ Χριστοῦ, ἀγάπῃ συνηρμόστητε, κλέος συζυγίας, ἀζύγων μέγα θαῦμα.

Βασιλεῖαν τὴν ἀνω, Μάρτυς Θεσπίσις, κατοικήσασθαι σπουδάζων, ταύτην κατέλαβες, αἵμασι τοῖς σοῖς, Γαλακτιῶν ἀνούμενος, σὺν τῇ Ἐπιστήμῃ, τῇ σῇ καλῇ συνάλλῃ.

Θεοτοκίον.

Ως περ πύρρος ἄρνος φέρεις Πανάμωμε, τὸν ἐν κόλπῳ πατρός ἀναπαυόμενον· ὃν ὑπὲρ ἡμῶν, Θεοτόκε ἱκέτευε, ὅπως αἰωνίου, βυσθῶμεν καταδόξης.

Ὁ Εἰρμός.

Εκ φλογὸς τοῖς ὄσιος, ὅσπου ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν, ὕδατι ἐπλεξας· ἀπαντα γὰρ ὄσῃ· Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσίνι. Σε ὑπεσφύομεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ. Θεὸν ἀνθρώποις.

Χριστοῦ τῷ πόθῳ θερμῶς φορούμενοι, σγέσιν ψυχοῦν, τοῦ βίβει καὶ τοῦ φίλτρος τῆς φύσεως, καὶ δεσμούς τῆς σαρκὸς διεσπρήξατε, διὰ τὴν ἐν Τριᾷδι μίαν Θεότητα, Μάρτυρες θαλάσσης, υἱλικῆς υπεργενόμενοι.

Χοροὶς Μαρτύρων, Παρθένων τάγματι, ἐν οὐρανῶς, χορεύων καὶ φωτὶ ἀγαλλόμενος, σὺν τῇ σῇ συζύγῳ Ἐπιστήμῃ κακῶν, λύσιν ἡμῶν βραβεύσις, νίκας τῷ Ἀνακτῇ, κοσμῷ Γαλακτιῶν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στερόβας ἐν πίστει εἰς ἐν ἐνούμενος, πανευκλεῶς, ὁ θείος Γαλακτιῶν ὁ πάντοφος, καὶ τῇ σεμνῇ Ἐπιστήμῃ συνδούμενος, συνήσθησε γενναῖος· τούτων δεήσεις, οἰκτιροῦν ἡμᾶς Λόγε Θεοῦ, ὡς υπεράγαθος.

Θεοτοκίον.

Φωναῖς ὑμνοῦμεν χαριστήριος σε, οἱ διὰ σοῦ, τυγόντες ἀληθῶς τῆς ζωῆσεως, καὶ βωθῶμεν σοι· Χαῖρε Πανάμωμε· χαῖρε εὐλογημένη· χαῖρε καλιῖον, τοῦ Παμβασιλέως καὶ Θεοῦ· χαῖρε Μητρόβες.

Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ, Ἀγγέλων ἀνεῖσαι τὰ τάγματα

- διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ἀράθη βροτοῖς, Λόγος
- σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
- οὐρανίαις Στρατιαῖς, σέ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστολαίριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τραπαῖς τῇ γαλακτῇ Μάρτυς, τῆς πίστεως
Γαλακτῶν, σὺν τῇ σεμνῇ Ἐπιστάτῃ,
ἐνήθλησας μέχρι τέλους· ὑμῶν ἀγίαις πρεσ-
βείαις, ῥυσθηίμεν τῆς γέννης. **Θεοτοκίον.**

Χαριστηρίοις ὑμῖνοις, δοξάζοντές σε Παρθέ-
νε, σὺν τῇ Ἀγγέλῳ τῷ Χαίρει, βωθόμεν
σοι Θεοτόκε· Χαίρει ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ
Βασιλέως τῆς δόξης.

**Καὶ ἡ λατὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρβρου,
καὶ Ἀπολυσις.**

Τῆ 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

**Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Παύλου,
Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ
Ὁμολογητοῦ.**

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

**Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστάμεν Στίχους 4.
καὶ Φέλλορον Στιχηρὰ προσόμοια τέσσαρα,
δευτεροτοντες τὰ δύο πρώτα.**

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Παῦλος ὁ Ἰεσπέσιος, σέ μιμητὴν προχειρί-
ζεται, ὁμωνύμως καλούμενον, καὶ τρέ-
ποις κομισόμενον, τοῖς αὐτοῦ παμμακαρ, καὶ
Ἰεσοσεβεία, καὶ τῇ ἀνδρείᾳ τῆς φυγῆς, καὶ
καρτερίᾳ τῶν περιστάσεων, καὶ ζῆλῳ πυρα-
κτούμενον, Ὁρθόδοξιας υπέρμαχε· ἧ καὶ νῦν
συνδεδόξασαι, οὐρανόιοις σκηνώμασιν.

Αρειὸν τὸν ἄθιον, καὶ δυσσεβῆ Μακεδόنيον,
ταῖς στερραῖς τῶν ἀσχημάτων σε, νευραῖς
ἀπηγγόνισας· τῷ ὁσῶν δὲ λόγῳ, τῆς διδασκα-
λίας, τῶν Ὁρθόδοξων τὴν πληθύν, ἱερομύστα
μάκαρ ἐστηρίξας· διό σου τὴν υπέρλαμπρον,
ὁμολογίαν δεξάμενος, βασιλείας ἀνέδειξε, κοι-
νωλόγῳ ὁ Φιλάνθρωπος.

Δρόμον ἐκτελέσαντα, σέ καὶ τὴν πίστιν τη-
ρήσαντα, Ἰεράρχα μακάριε, Χριστὸς ἐ-
στεφάνωσε, τῇ λαμπρῷ στεφάνῳ, τῆς δικαιο-
σύνης, καὶ κατελάμπρυνε τὴν σὴν, ὁμολογίαν
ἀξιοθαύμαστε· διό τῶν ἐπουράνιων, κληρονο-
μίαν δεξάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσώπων, υπέρ
τῶν ἀνυμνούντων σε.

Παῦλε παμμακάριστε, ὁμολογίας ἐπώνυμε,
τῶν θερμοῦς ευφημούντων σε, προστάτης

γενόμενος, ἐκ παντός κινδύνου, πάσης ἀμαρ-
τίας, καὶ καταγιγῶς τῶν παθῶν, καὶ τυραννί-
δος Πάτερ διάσωσον· ὡς Μάρτυς γὰρ ἀήτη-
τος, καὶ Ἰεράρχης ευπρόσδεκτος, παρῥησίαν
σὺ κέκτησαι, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος α'.

Αρχιερατικὴν στολὴν ἐνδυτάμενος, Ὅσιε
Πάτερ, τὸν ὁμωνύμον Παῦλον ἐξήλωσας,
διωγμοῦς υπομείνας καὶ περιστάσεις, καὶ ἐν
τοῖς σοῖς οἰκειαῖς πόνοις, τὰ βλάσφημα δόγμα-
τα Ἀρειοῦ κατέβαλες· παθῶν γὰρ υπέρ τῆς
ἀνιέρου, καὶ ὁμοουσιου Τριάδος, τὸν δυσσεβῆ
καὶ πνευματομάχου καθείλες Μακεδόنيον· καὶ
τὴν Ὁρθόδοξον πᾶσι τρανώσας Πίστιν, τοῖς
αὐλοῖς συναυλιζῆ Ἀγγέλοις· μεθ' ὧν καὶ νῦν
ικέτευε, τοῦ σῴζειναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, Αὐτόμειλον.

Τῶν οὐρανίων ταρμάτων τὸ ἀγαλλίαμα,
τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταία προστα-
σία, ἀγχατὴ Παρθένε, σώσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς
σέ καταφεύγοντας· ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας με-
τὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεβλήμα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱὸς σε παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα
τῇ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι,
παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτὸν, καθικέτευε
πάντοτε, παθῶν παντοίων με ῥύσασθαι καὶ
ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πανύμνητε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'. Βυζαντίου.

Ασκήσεως τὸ πέλαγος διαπλέων, τῆς ἐγ-
κρατείας αἴρας, τὸ τῶν παθῶν κλυδώνιον,
ἐξέφυγες Ὅσιε· ὅθεν τῇ ὁμωνυμίᾳ φερωνυμή-
σας τοῦ Ἰεσίου Παύλου, διωγμοῦς ὑπὲρνεγμας
καὶ περιστάσεις, κακωχόμενος ἐν ταῖς τῶν
αιρετιζόντων γλωσσαλγίαις. Διὸ Ἀρειοῦ κα-
τέβαλες τὰ δόγματα· καὶ Νεστορίου τὰς αἰρέ-
σεις τρεφάμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὡ-
φθης ζηλωτῆς. Αὐτὸν ἱκέτευε, Ἰεράρχα μα-
κάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ἔθλου σε νεκρόν.

Ὡς περ, ἐν λιμένι προσδραμῶν, ὑπὸ τὴν ἀ-
γίαν σου σκέπην, Παρθενομήτορ ἀγνή,
δέομαι σπλαγγνίσθητι, μὴ ἀπορρίψης με· ἀλλὰ
ῥύσαι τὸν δουλὸν σε, τῆς νῦν ἐπελούσης, Ἐλι-
φωας, ἐξ ἔχουσα, τὸ συμπαθὲς φυσικόν. Μήτηρ,
τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, πάντοτε πρεσβεύουσα
σάξε, πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Βότρυν, ἡ τεκοῦσα τῆς ζωῆς, τὸν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, σοῦ ἐκπλασθήσαντα, ξύλου ὡς ἐάρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἠλαλάζεις, καὶ ἔκραζεις· Τέκνον, γλευκός ἐναπόσταζον, δι' οὐ ἡ μέθῃ ἀρθῆ, πάσα τῶν παθῶν εὐεργάτα, δι' ὅμοι τῆς σέ τετοκίαις, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδοικνύμενος.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος γ'. Αὐτόμελον.

Θείας πίστεως ὁμολογία, ἄλλον Παυλὸν σε τῇ Ἐκκλησίᾳ, ζηλωτῆν ἐν Ἱερουσὶν ἀνέδειξε. Συνεκοῦσά σοι καὶ Ἄβελ πρὸς Κύριον, καὶ Ζαχαρίου τὸ αἶμα τὸ δίκαιον. Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπολυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου ἀναγινώσκωμεν τοὺς Κανόνας τῆς Ὁρατήχου· εἶτα τοῦ Ἁγίου τούτου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίᾳ·
Τὸν μυσταγωγὸν Παυλὸν ὑμῶν προφρόνας.

Ἦχος α'. Θεοφανούς.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.
Τῆς πίστεως ἔρεισμα, τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλον, καὶ στύλον ἀκατάκτανον, ὁμολογίας σε, καὶ πολύφωνον, τῆς χάριτος φωστῆρα, καὶ στόμα πυρίπυρον, Παῦλε κηρύττομεν.

Ο Παῦλος ὁ μέγιστος, τῆς οἰκουμένης ὁ ἥλιος, τρισμάκαρ προβάλλεται, σέ Παῦλον δεύτερον, ὡς πῦρ φλέγοντα, εὐτόνος τὰς αἰρέσεις, καὶ πέλεκυν κόπτοντα τὴν ἀθεοῦτητα.

Νομίμως ἠγώνισαι, προκινδυνεύων θεσπέσις, τοῦ Θεοῦ κηρύγματος, ὡς Ἱεράρχης πιστός· καὶ κατέπνιξας, νευραῖς τῶν σάν δογμάτων, ὡς Σῆρα τὸν Ἄρειον τὸν ματαιόφροντα.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, δεῦτε μνήσωμεν ἅπαντες, τὴν μόνην κοσμήσασαν, τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν κηύσασαν, Θεὸν σσαρκωμένον, Παρθένον τε μείναςαν ἀδιαλώθητον.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Υποθηθῆεις χάριτι Θεῆς, τὸν φύσει Υἱὸν Μονογενῆ, εἰς κτίσιν οὐ κατήγαγες, τὸν τῷ Πατρὶ συνἀναρχον, Παῦλε τοῖς Παῦλε δόγμασι, τοῦ Θεοφόρου ἐπίμενος.

Στόματι καὶ γλώσσῃ καὶ καρδίᾳ, σοφίαν καὶ δύναμιν Θεοῦ, καὶ Λόγον ἐνυπόστα-

τον, σὺ τὸν Χριστὸν ἐκήρυσας, Παῦλε θεόφρον Ὅσιε, τὸν δυσμετῆ φανουλίας Ἄρειον.

Τῆς ὑπερουσίου ἐξουσίας, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Θεοῦ, δι' οὐ θεοποιούμεθα, κρίσει δικαία πάνσοφε, φύσει Θεὸν ἐδίδαξας, καὶ παντοῦργον καὶ παντοδύναμον. **Θεοτοκίον.**

Αναρχοῦ Γεννήτορος ὁ Λόγος, ὁ πάσης ἀνώτερος ἀρχῆς, ἀρχὴν νῦν σωματοῦμενος, ἐκ σοῦ Ἁγῆς ἐδέξατο, καὶ ὑπὸ χρόνον γέγονεν, ὁ χρόνων πάντων ὑπέρτερος.

Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ἡ ζωσα καὶ ἄρθρος πηγῆ, Σίασον συγκροτήσαντας, πνευματικῶν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ Σείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο δμῶνυμος Πάτερ καὶ μιμητῆς, κενδύνονος ὑπέμεινας, καὶ διωγμῶς ὑπὲρ Πίστεως, καὶ ὡς αὐτὸς τὸν Ῥώμην, κατέλαβες Ὅσιε, πανταχοῦ κηρύσσων, Τριάδος ὁμότιμον· ὅθεν καὶ τὸν ὄρονον, ἐν Ἀρμενίᾳ τέλεσας, ἀξίως ἀπέπληξας, ἐκ Κυρίου τὸν στέφανον, καταισχύνας τὸν Ἄρειον. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος γ'. Θεῆς πίστεως.

Δόγμα ἐνθεον ἐπικρατύντας, ῥῆμα ἄθεον ἐξοστρακίστας, Παῦλε θεόφρον κατήσχυνας Ἄρειον τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοουσίον, ἀνακήρυσας, πιστοὺς ἐβεβαίωσας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, ἀρτῆ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένου σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Η αἰμίαντος Ἄμνας τῷ Λόγῳ, ἡ ἀκήρατος Παρθενονήτορα, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίως βλαστήσαντα, μητροπρεπῆς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι, Τέκνον μου· πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον!

Ὡδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον Σείαν.

Γέρας πολυτίμητον σὴ κορυφῇ, τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον, ὡς νικηφόρα, ζωφόρα

δεξιᾷ, ὁ πλαστουργός ἐπέθηκε, Παῦλε Θεοφάντορ μακάριε.

Ως περ προηγήμισαι τῶν εὐσεβῶν, πάνσοφε δογματῶν ἀπειλήσας, τὰς ἀντιδόσεις, νῦν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τετυχηκῶς μακάριε, Παῦλε Θεοφάντορ Θεσπέσιε.

Τῆν τὴν ἐπουράνιον χοροβατεῖν, ἣν πόδες πραεῶν χορευούσι, κατῆξιώθης, ὡς λαμπρὸς ἀγωνιστής, τῆς ἀληθείας πάντιμε, Παῦλε γεγονώς και ὑπέραμαχος. **Θεοτοκίον.**

Ομοιοσύνητι τῇ τοῦ Πατρὸς, Σῶτερ ὡς Υἱὸς καθωρώμενος, ἐκ τῆς Παρθένου, ὁμοιούσι ἡμῶν, σωματῶθεις γεγέννησαι, σώσαι βουλήθεις τὸ ἀνθρώπινον.

Ὤθι ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νομῆν τῆς αἰρέσεως, και σιηπεδόνα ἔσθησας, βαλῶν δραστηκώτατον Σόφρον, φάρμακον Πάτερ, ὁμολογίαν τὴν σὴν, και τῶν σῶν δογματῶν τὸ λαμπρὸν, νοῦ τε καθωρώτατον, και τὸν ζῆλον τὸν ἐνθεον.

Πλουσίως ἐκέχθηται, ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χάρις σου τοῖς χεῖλεσι παρμάκαρ, πρόμαχον ὄντως Ὀρθοδοξίας στερέθον, εὐρουσάσε και προασπιστήν ὄθεν καταφύτισας, Ὀρθοδοξῶν συστήματα.

Αρείου τὸ ἄθεον, Μακεδόνην βλάσφημον, Παῦλε Θεοπνεύστῃ σου δογματῶν, και διδογματῶν ἐκσπενδονίσας πλοκαῖε, Δαυὶδ ὡς ἀλλόφυλον τὸ πρὶν, τούτους ἀπηγγόνισας, και στερέθως καταδίκασας.

Θεοτοκίον.

Υπάρχων αἰώνιος, νῦν ὑπὸ χρόνον γεγόνε, σάρκα προσλαβόμενος Παρθένης, ἐμφύχον ἐννονον, Λόγος ὁ ἀναρχος, ἐκ σου ἀπειρόχαμε Ἀγνή, πᾶσι τοῖς ὕμνουσί σε, τὴν εἰρήνην δωρούμενος.

Ὤθι ς΄. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Αλήσας εἰς ὕφος βλασφημίαν, και τὸν Υἱὸν και Λόγον, τοῦ Θεοῦ ὁ Ἄρειος εἰς κτίσιν, καταγαγῶν, ὑπὸ σου ὁ δειλῆτος, Θεοφόρε κατακέρνεται.

Οἄνους και ἄθεος και ἄφρων, ὁ ἀθετήσας Πάτερ, Μακεδόνης τὸ Ξεῖον Πνεῦμα, διὰ τῆς σῆς, καρτεράς ἐνστάσεως, Θεοφάντορ καταβεδλίηται.

Νεκροῦται συρόμενος ὁ ἔφις, τοῖς ζωτικαῖς σου λόγοις, προσβαλῶν αἰρέσεων τὸ στίφος, Ἀρχιερεῦ, τοῦ Θεοῦ πανόλιε, Θεορρήμον ἰερώτατε.

Novembre.

6

Θεοτοκίον.

Υμνούμεν Παρθένε Θεομητορ, τὸν ὑπὲρ φύσιν τόκον, και τὴν σὴν ἀμύλοντον ἀγγελίαν· και γὰρ ἐν σοὶ, Σαυμαστῶς συνέδραμε, παρθενία τόκος ἄθορος.

Ὁ Εἰρμός.

Ηλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, και κατεπόντισέ με, καταγιγῖ πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Αστράφας ἐν γῆ, ὡς ἄστρον οὐρανόφωτον, τὴν καθολικὴν, φωτιζεις, Ἐκκλησίαν νῦν, ὑπὲρ τῆς και ἡθλήσας, τὴν φυγῆν σου Παῦλε προθέμενος, και ὡς Ζαχαρίου και Ἄβελ τρανώε, βοᾷ σου τὸ αἶμα πρὸς Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Ομολογίας στύλος ὑπάρχεις, και ὁμώνυμος Παύλου τοῦ φωστήρος τῆς γῆς, ὁμότροπός τε και συναθλός, τὰ στίγματα τοῦ Ἰησοῦ βασταζῶν ἐν τῷ σώματι, Παῦλε ἱερομύνα, και ἐν αὐτοῖς ἐντουφῶν, και καυχόμενος πάντοτε, ἐνώπιον βασιλέων κακοδόξων ἄφθης ἱστάμενος, και μὴ πτοούμενος, μάλλον δὲ δυνατούμενος. Ὅθεν τρανώτερον βοᾷ σου τὸ αἶμα πρὸς Κύριον.

Συναξάριον.

Τῆ Σ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι.

Τὴν εἰς φάρυγγα Παύλος αὐχῶν ἀγγόνην,
Λύει φάρυγγι ρευμάτων τὴν ἀγγόνην.

Οὐνεκα ὠμολόγηε Παῦλος Θεόν, ἄρχεται ἔκτη.

Παῦλος ὁ μέγας Ὁμολογητῆς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης, Νοτάριος γενόμενος και ὑπογραφεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, και Διάκονος τῆς αὐτῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας· ὄν περ οἱ Ὀρθόδοξοι, μετὰ τὴν τελευταῖν Ἀλεξάνδρου, Πατριάρχην προχειρίζονται Κωνσταντινουπόλεως. Κωνσταντίος δὲ ὁ Βασιλεὺς, Ἀρειανὸς ὢν, ὑποφρέσας ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἐκβάλλει τούτον ἀπὸ τοῦ Ξεῖνου, και ἀντ' ἐκείνου εἰσάγει Εὐσέβιον τὸν Νικομηδείας. Ὁ δὲ, καταλαβὼν τὴν Ρώμην, εὗρε τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, ἐκβεβλημένον κἀκείνου ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ οἰ-

κειῶν θρόνου. Διὰ γραμμάτων οὖν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντος, ἀπολαμβάνουσι ἀμφοτέροι τούς οἰκειούς θρόνους· καί πάλιν ἐκβάλλονται παρὰ Κωνσταντίου τῆ τῶν Ἀρειανῶν συμβουλή. Τότε γράφει πρὸς Κώνστας τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Κωνσταντίου, ὅτι ἐπιμὴ ἀπολαύσεις τούς θρόνους αὐτῶν, ἐλεύσομαι μετὰ δυνάμεως κατὰ σοῦ. Ἀπέλαβεν οὖν τὸν θρόνον ὁ θεῖος Παῦλος μικρόν, καί μετὰ τὸν θάνατον Κωνσταντος, ἐξορίζεται εἰς Κουκουσὸν Ἀρμενίας· καί ὑποκλεισθεῖς ἐν οἰκίῳ λειτουρογῶν, ἀπεπύγη παρὰ τῶν Ἀρειανῶν μετὰ τοῦ ἰδίου ὁμοφροῦν, παραδούς τὴν φυγὴν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνης, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μεγάλου.

Στιχ. Φλέγεις, ἀπειλεῖς ἀλλὰ πάλιν οὐ φλέγεις, Ὁργὴ κεράσας μακροθυμίαν, Λόγε.

Τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς αὐτοκρατορίας αὐτοῦ, πέμπτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνός, περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας, ἅπας ὁ οὐρανός συννεφῆς γεγονώς, τὴν συνήθη τῶν νεφελῶν μελανίαν εἰς πυρῶν θῆαν μεταβάλλων, ἐδόκει τὰ πάντα καταφλέγειν. Εἰς τοσοῦτον γὰρ ἐξέπληξεν ἅπαντας, ὥς τε καὶ ἐκ μόνης τῆς ὀφειας ὑπολαμβάνειν, ὥς εἰ καὶ βρογῆ κατενεχθεῖ ἐκ τῶν νεφῶν, πάντως πῦρ ἔσται, καὶ φλόξ κατακαίουσα, ὡς πάλαι τὰ Σόδομα. Διὰ τὴν ἀμφίβολου οὖν ταύτην προσδοκίαν, πάντων τοῖς ἱεροῖς οἰκίαις μετ' οἰαγῶν, καὶ ἄλλης ἱερασίας προσπεφυγῶτων, ὁ φιλόανθρωπος κερασάμενος τῆ τιμωρίᾳ τῆν ἀγαθότητα, ἐκέλευσεν ὕειν τοῖς νέφεσιν ἀσυνήθη ὕετον καὶ ξένον, καὶ φόβον ἐμποιοῦντα τοῖς ἀμαρτανούουσιν. Ἀπο γὰρ ἐσπερινῶν ὡρῶν ἀρχάμενος, παρῆλθε μέχρι μεσονυκτίου. Τὸ δὲ κατερχόμενον, κόνην ἦν μελαινα, καὶ σφοδρότατα ζέουσα, καὶ παραπλοσία τῆ καμινιαία αἰθάλη, καὶ πλείστη ὡς εὐρεθῆναι ὑπεράνω τῆς γῆς καὶ τῶν κεράμων ἐπιτεθεῖσα πλέον ἀνδρικῆς ἐπιθαμῆς. Κατέκαυσε δὲ καὶ κατέφλεξε τὰ ἐκ τῆς γῆς ἀνιόντα, βοτάνας τε καὶ φυτὰ. Ἐγένετο καὶ δυσέκλυτος πᾶνυ, τὴν τε τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν ὑπερβαίνουσα, καὶ τὴν ἀμαρτιαν εἰκονίζουσα. Πολλῶν γὰρ καὶ ῥαγδαίων ὄμβρων ἐπὶ πολλαῖς ὥραις καὶ ἡμέραις κατενηνεγμένον, μόλις ποτὲ ᾗσθηθη ἐκπλῦθῆναι· δηλοῦντος τοῦ πράγματος, ὡς τῆς ἐν ἡμῖν ἀμαρτίας, καθάπερ πυρίνης καὶ μελαίνης κόνης, ἐπιτεμένην, καί

τὰ τῆς ἀρετῆς ἀναστήματα, κατεσθίουσης ὡς πῦρ, πολλῶν ἡμῖν δεῖ τῶν θακρῶν, σφοδροῦ τοῦ θρόνου, ἐκ τῆς ἀδύσσου τῆς καρδίας κατῶθεν, ἐν στεναγμῷ καὶ πικροῖα φυγῆς ἐπίβροχόμενον ἵνα τὴν τῆς κακίας φλογώδη αἰθάλην ἐκπλύναντες, τὴν καλὴν γῆν τοῦ νοσὸς πιαυθεῖσαν, καρποφοροῖεν τὰ θεῖα παρασκευασόμεν, καὶ τὴν ἐν τῇ γέννη τιμωρίαν ἐκφύγωμεν, καταφλέγουσαν τῶν ἐμπίπτόντων σὺν τοῖς σώμασι καὶ τὰς φυγάς, καὶ τῆς βασιλείας τῆς οὐρανόων ἐπιτύχωμεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκά.

Στιχ. Ἀρεστὰ Λουκά, τῷ Θεῷ πράξας Λόγω, Τῆς εὐαρέστου ἐκθανῶν μοίρας γίνῃ.

Οὗτος ὁ μακάριος Λουκάς ἐκ πόλεως ἑομητο Ταυρομενίας, τῶν Σικελῶν ἐπαρχίας· νέαν δὲ ἄγων τὴν ἡλικίαν, αἰεὶ χρόνων ὀκτωκαιδεκα, νουνηχῶς ἐσχολάζεν ἐν τοῖς οἰκίαις τοῖς Θεοῦ, τῶν θεῶν λογίω ἀκροατῆς καὶ ποιητῆς γεόμενος. Ὡς δὲ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐβουλεύσαντο τοῦτον γυναικί συζεῦσαι, αὐτὸς νικητῶ ἀναστάς, καὶ εἰς ἄδοτον τόπον ἀναχωρήσας, μετὰ τῶν θηρίων ἔκει. Ἡμέρας δὲ τεσσαράκοντα διατελέσας ἄσιτος, θεῖας καὶ ἀγγελικῆς ἠξιώθη ὄψεως τε καὶ ἐπισκέψεως. Καὶ καταλαβὼν Μοῆσιν τινα, περιβάλλεται τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα. Καὶ σκληροτέρα διαγωγῆ αὐτοῦ ὑποβαλλόμενος, (διὰ τριῶν γὰρ, ἡ τεσάρων ἡμερῶν γεόμενος ἢ ἄρτου καὶ ὕδατος, καὶ μηδὲως σωματικῶς ἀναπαυόμενος) διετέλεσε μῆνας δέκα καὶ ὀκτώ.

Ἐξείθεν ἀτάρας, ἐρχεται μετὰ τινος Μοναχοῦ ἐν τῷ τῆς Αἴτης ὄρει, ἐκ τῶν εὐριστομένων βοτάνων ἐκίσει τρεπόμενος. Καὶ διὰ τὴν τῆς φύτας ἀνάγκην, ἐκάθευθε μὲν ὀλίγον κατακλιόμενος, μονοχίτων ὑπάρχων καὶ ἀπέδιλος. Ὅρος δὲ ἦν αὐτῷ καὶ κανὼν κερδισμένος· μὴ ἐξίεναι τῆς κελλῆς, μέχρις ἂν τὸ ὄλον ἐπισυναβῇ Φαλτήριον. Εἶτα τὸν κανῶνα τῆς τριτῆς ὥρας ἐτέλει. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, τοῦ ἔργου ἤπτετο, μέχρις ἂν ὁ τῆς ἕκτης ὥρας καιρὸς ἐπιστῇ. Καὶ μετὰ τὴν ἕκτην, τοῦ μικροῦ σιτηρεσίου ἐρόντιζε, καὶ τῆς λοιπῆς Ἀκολουθίας.

Ἐν ταῦτοις ὡν, χάριτος ἠξιώθη θεῖον μεγίτης, καὶ διαλύσεως λόγων δυνασθέντων, ὡς καὶ τινας ἀποροῦντας λέγειν. Πόθεν οὐτως οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; Καὶ μετὰ

ταῦτα τόπον τινά δι' ἀποκαλύψεως καταλαμβάνει, καὶ δώδεκα Μοναχοὺς συναθροίσας, τούτων ἐπεμελεῖτο. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τὸ Βυζάντιον κατάλαβαναι, καὶ περιελθὼν τὰ τῶν Μοναζόντων οἰκίδια, καὶ τοῖς Πατράσι κοινωσάμενος, ὑποστρέψας ἀπ᾿ ἅλης μέχρι Κορίνθου· καὶ ἐν τινι κώμῃ οἰκήσας οὐ πλείους μηνῶν ἑπτὰ, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Παῦλος, ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὑποκριθεὶς ὁ Παῦλος ἐν γῆ μαρίαν, Χορᾷ Ξανῶν σύνεστι τῶν Σεοφρόνων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥωδή Γ. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Μεταβέβηκας Σεοφρόν πρὸς οὐράνια, Παῦλε σκηνώματα· καὶ προσπελάσας Θεῶν, μεθέξει Σεοφύμενος, ἔθνην γέγονας, φάλλων Ὅσιε· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Νουθετούμενοι σοῖς λόγοις διδασκόμεθα, Παῦλε πανεύφημε, ὡς ἐν ἡλίαις τρισίν, ἀμέριστον ἄτμητον, σέβειν Θεότητα, ἣ καὶ φάλλομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ως πανίρεος ἡ Δεῖα καὶ Σεάρστος, ὁμολογία σου· ὡς γὰρ χρυσοὺς καθαρθεὶς, Θεῶν προσενηνεξάει Ξύμα εὐπρόσδεκτον, ἀγαλλόμενος, τῇ ἐκμμήσει Ὅσιε, τῶν παθῶν τῶν τοῦ Σωτήρος.

Θεοτοκίον.

Πᾶσι πρόξενος ἀνθρώποις ἐναπέφνης, Σεῖας λυτρώσεως, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ παντός, τεκοῦσα Πανάμωμε, ὡς πάντες φάλλομεν· Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ῥωδή η. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ρέουσι πηγαὶ τῶν σῶν δογμάτων, καὶ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν καταρθεύουσι· σῶ δὲ Πάτερ αἵματι, πάντας καθηγίασας, τοὺς ὀρθοδόξῳ πίστει σοὶ ἀκολουθήσαντας, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βωδῶτας, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ορμῶ γαληνῶ σὺ προσωμίσης, τοῦ βίου τὰς τρικυμίας ἀπωσάμενος· εἶχες γὰρ ἰθύνοντα, πᾶσαν τὴν πορείαν σου, τὸν κυβερνήτην Κύριον, Παῦλε πανόλβιε, τὸν νεύματι τὰ πάντα ποιοῦντα· ὁ ὑπερφυόμενος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριάδιον.

Φῶς τὸ τριλαμπὲς τῆς υπερθέου, Τριάδος ἐν σοὶ σκηνώσαν φῶς τε δευτέρον, ἐδεῖξ

φωτίζοντα, ἄμην μὲν Ὀρθόδοξον· αἰρετικῶν δὲ φάλαγγα, Πάτερ ἀβυλύνοντα, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βωδῶτα, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρήσιν Προφητῶν ἀκολουθοῦντας, Παρθένε σὲ Θεοτόκον καταγγέλλομεν· τέτοιας Παιδίον γὰρ, πάντων ἀρχαιότερον, Ἐμμανουὴλ καλούμενον, ὡς καὶ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ἔργα, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρώς.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ Τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει φάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥωδή Σ. Ἄπας γηγενής.

Ολον ἐμαυτόν, προσάγω Σεσπέσιε, τῇ Δεῖα σκέπῃ σου· ὡς Ἱερομάρτυς δὲ, τὴν ἐξουσίαν λύνει τὰ πταίσματα, παρὰ Χριστοῦ δεξάμενος, ἐμῶν σφαλμάτων σειράς, διαρρήξας, σώσον με πρεσβείαις σου, καὶ τῷ Δεῖῳ φωτὶ καταλάμπρυνον.

Νέος πεφνωμένος, τῷ ζῆλῳ πυρούμενος, Παῦλος πανάριστε, τῶν ἐν Παραδείσῳ νῦν, ἀρρήτων λόγων Πάτερ ἀκήκοας· ὡς κοινωνὸς τῶν τρόπων γὰρ, τῆς ἀναρρήσεως, συμμετέσχες, στέφανον δεξάμενος, βασιλείας Χριστοῦ ὑπερπέστατον.

Ως τις ἀρίστευς, ἐφάνης κατήγορος, πλάνης αἰρέσεως· τῆς Ὀρθοδοξίας δὲ, Ἱερομάρτυς Σεῖος συνήγορος, μαρμαρυγαῖς τῆς χάριτος, ἠγλαΐσμένος σαφῶς, καὶ τῇ αἴγλῃ, Παῦλε παναοιδίμε, τῆς ἀκτίστου Τριάδος λαμπόμενος.

Θεοτοκίον.

Σάρκα τὴν ἐκ σοῦ, ὁ Λόγος Πανάμωμε περιβάλετο· σεσωματωμένος δὲ, συνανεστράφη κόσμῳ ὡς εὐσπλαγχνος, μεμενηκὸς οὐκ ἐλάττον, ὡς πρὶν ἀσώματος, καὶ τὸν πάλαι, πάντας τυραννήσαντα, Δεῖκῃ δυναστεία κατέβυλεν.

Ὁ Εἱρώς.

Απας γηγενής, σιμράται τῷ πνεύματι, λαμπαδοφυόμενος· πανηγυρίζτω δὲ, αὐτῶν Νέων φύσις γεραίρητα, τὴν ἱεράν πατριάρχην τῆς Θεομήτορος, καὶ βωδῶ· Χαίροις· παμμακαρίστε, Θεοτόκε ἀγνὴ ἀειπαρθένε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναίκες ἀκουεῖσθε.

Τὸν Παῦλον ἐκμμεύμενος, τὸν κήρυκα τῆς Πίστεως, τῆς ἀνωτάτω σοφίας, τὰ δογ-

ματα κατασπείρας, πάσας αἰρέσεις ἤμβλυνας, Γεραρχῶν ἀγλαΐσμα, Παῦλε μακαριώτατε· διό και στύλος ἐφάνης, Ὁρθοδοξίας Θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Θεὸν σαρκὶ ἐν ἔτεκες, Μαρία Θεομήφευτε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, τῶν σέ ὑμνούτων ἐκ πόθου, και σὴν εἰκόνα τιμώντων, και τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, κολάσεως λυτρώσασθαι, και ἀναγκῶν αἰώνιων, τοὺς σοὶ θερμῶς ἐγκειμένους.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος βαρὺς. Ἀνατολίου.

Ενέκυψας εἰς τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, ὡς ἐπὶ γῆς ἀσάρκως βιβάσας· κηκίθειν ἀντλήσας τὸν πλοῦτον τῆς Ζείας γνώσεως, ὀρθοδοξίαν ἀνθρώποις ἐπήσασας, διδασκαλίαις σου, Ὅσιε Πάτερ.

Και νῦν, **Θεοτοκίον.** Οὐκέτι κωλύομεθα.

Τεκοῦσα τὸν Δεσπότην μου κατὰ σάρκα, ἐξουσίας με και δουλείας, τοῦ αλλοτρίου λύτρωσαι Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ ξυλῷ προσπαγγέντα σε ἐκούσις, ὡς ἐώρακεν ἡ Πανάμωμος, θρηνηδοῦσα ὕμνει τὸ κράτος σου.

Και ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, και Ἀπολυσις.

Τῆ Ζ. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων τριάκοντα τριῶν Μαρτύρων τῶν ἐν Μελιτωῇ· και μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν και θαυματουργοῦ Λαζάρου, τοῦ ἐν τῷ Γαλιλαίῳ ὄρει ἀσκήσαντος.

Εἰς τοὺς Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 4· και ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια

τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Θεοσυλλεκτον σύνταγμα, ἱεράτατον στρατεύμα, Ἐκκλησία ἔθνος, δῆμος ἅγιος, φαλαγγὶς Μαρτύρων θεόπνευστος, ὡραία οὐκ ἡγχις, ἀρράγῃς συναπισμός, ἀληθῶς ἀνεδείχθητε, ἀξιάγαστοι, και τῆς ἀνω πολιτείας ἐπαξίως, μητροπόλεως ἐντεῦθεν, χρεωστικῶς μακαρίζεσθε.

Σὺν Νικάνδρῳ Ἡσύχιον, Ἀθανάσιον Μάμαντα, Ζῶν τε Βαράχιον, και Καλλίνικον,

και Θεαγέρον και Νίκωνα, Λογγίνον Θεόδωρον, Οὐαλέριον ὁμοῦ, και Ξανθιαν Θεοδόουλον, και Καλλιμαχον, και Εὐγένιον πάντες συνελθόντες, σὺν τῷ Ζεῖῳ Θεοδόχῳ, και Ὁστρυχίῳ τιμήσαμεν.

Τὸν γενναῖον Ἱέρανα, τὸν κλεινὸν Ἐπιφάνιον, Μαξιμιανὸν ὁμοῦ, και Δουλιχίτιον, Κλαυδιανὸν και Θεόφιλον, τὸν Ζεῖον Γεγραντιον, και Δωρόθεον πιστῶς, και Θεόδοτον μέλψωμεν, και Καστρίκιον, και Ἀνίκητον ἅμα Θεμελίῳ, Εὐτυχίῳ τε συμφώνως, τῆς ἀληθείας τοὺς Μάρτυρας.

Καὶ τὸ Ὅσιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἴλην ἀποθέμενος, τὴν τῶν παθῶν ἀλογίαν, και σάρκα τῷ πνεύματι, ὑποτάξας γέγονας ἀρετῆς κανὼν, Μοναστῶν ἄρεισμα, Ἀσκητῶν ἀνάμμα, τῶν Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα· και νῦν τὸ ἀρρήτον, κάλλος ἐποπτεύω τοῦ Κτίστη σου, τρυφᾷ αἰεὶ τοῖς κάλλεσι, τοῖς ἐπουρανίοις τῷ πνεύματι· ὅθεν συνελθόντες, ἀσμάτων ἐμμελέσιν ἐν αἰαῖς, τὴν σὴν σεπτήν και πανίερον, ὑμῶν ἑορτάζομεν.

Υπὸς ἀγχοφόρημα, ἐκτιναξάμενος ἅπαν, και σαρκὸς προσπάθειαν, και γήνης σχέσεως ἅπαν ἐφραση, ὑψηλῆς ὠδνευσας, πολιτείας τρίβον, εὐσταλῶς μεταρσιούμενος, και ἀνυψούμενος, πάσης ἀρετῆς εἰς ἀκρόαριαν, και τρέπων τὸν ἀντίπαλον, αὐλον ἐχθρὸν ὕλη σώματος· ὅθεν τοῖς Ἀγγέλων, αὐλοῖς συγκατελεῖξαι χοροῖς, Ἀλάζαρ Πάτερ δέόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κόσμον ὀπασάμενος, ἀπαρνησάμενος σάρκα, και τὰ πάθη Ὅσιε, μετὰ τῶν προλήψεων βεβληξάμενος, ἀκριβῆς γέγονας, τηρητῆς Ἀλάζαρ, προσταγμάτων τοῦ Κυρίου σου, και φιλάξ ἀριστος· ὅθεν σὺν Πατρὶ και τῷ Πνεύματι, μόνῃ ἐν σοὶ πεποιῆται, και τὰ ὑπὲρ φύσιν χαρίσματα, νέμει σοι πλουσιῶς, θαυμάτων ἐξαισιῶν αὐτουργόν, και τῶν ἐν θλίψει θερμώτατον, ὄυστην ἀναδείξας τε.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Οσιε Πάτερ, οὐκ ἐδικας ὕπον σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς βλεφαροῖς σου νυσταγμόν, ἕως οὐ τὴν ψυχὴν και τὸ σῶμα, τῶν παθῶν ἠλευθέρωσας, και σεαυτὸν ἠτοίμασας, τοῦ Πνεύματος καταγάγιον· ἐλθὼν γάρ ὁ Χριστὸς σὺν τῷ Πατρὶ, μόνῃ παρὰ σοὶ ἐποιήσατο· και τῆς ὁμοουσιῶν Τριάδος, θερά-

π.ν γενόμενος, μεγαλοκήρυξ Πατήρ ἡμῶν, πρόσθευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, **Θεοτοκίον**. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Αμφὸν τὸν φωτισμὸν σου ἐμοί, τῇ τῶν παθῶν σκότει δεινῶς ἐνπάρχοντι, τὸ φέγγος, τῆς ἀληθείας, ἡ συλλαβοῦσα Θεόν, καὶ σαρκὶ τεκοῦσα Μητροπάρθενε· βυθοῦ ἀπογνώσεως, διὰ τάχους ἀνάγαγε, καὶ ἐπὶ πέτραν, ἀσφαλοῦς βιατεύσεως, ἐπιστήριζον, τῆς ψυχῆς μου τὰ βήματα· δίκασον τοὺς ἀπαύστας με, πιέζοντας δαίμονας· παῦσον τὸν πόνον ἐν τῇ χειρὶ, τῆς ταλαιπώρου καρδιάς μου, ἐλπὶς τῶν περάτων, ἡ τῇ κόσμῳ δωρομένη, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Στάσα ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, ἡ σὲ τεκοῦσα Σφηναδοῦσα ἀδύρετο, βῶσα· Οὐ φέρω Τέκνον, προσπιμμένον ὄραν, ἐπὶ ξύλου ὃν περ ἀπεκίχησα, ἐγὼ καὶ διέφυγον, τὰς ὡδῖνας ὡς ἀνάνδρος· καὶ πῶς ἀρτίως, τῇ ὀδῶν ἀνέχουμαι, καὶ σπαράττομαι, τὴν καρδίαν ἡ ἀμειπτος; ἄρτι γὰρ οὖν πεπληρώται, ὁ εἶρηκε Συμεῶν· ὅτι ῥομφαία καρδίαν, ἐμὴν πικρῶς διελευσεται. Ἄλλ' ὡ νῦν Υἱέ μου, ἐξανάστηθι καὶ σῶσον, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β̄.

Οσπε Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν καταρθημάτων σου· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ἄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμείπτως ἐξήλσας. Παράρησιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, **Θεοτοκίον**. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὸ ὄμμα τῆς καρδιάς μου, ἐκτείνω πρὸς σὲ Δέσποινα· μὴ παρίδης, τὸν πικρὸν μου στεναγμὸν· Ἐν ὥρᾳ ὅταν κρίνη, ὁ σὸς Υἱὸς τὸν κόσμον, γενοῦ μου σκέπη καὶ βοήθεια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Επάγνη μὲν ὡς ἀνθρώπος, ἐν ξύλῳ καὶ νεκρώσασθαι καὶ ἐν τάφῳ, κατετέθην ὡς Σητής· ὡς δὲ Θεός, ὁ Μήτηρ, νεκροῦς ἐξ-αναστήσας, καὶ σὲ δοξάσω τῇ ἐγέρσει μου.

Ἀπολυτικίον τῶν Μαρτύρων.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. δ̄.

Ταῖς ἐπακουσίαις προσευχαῖς, ἐν ὀχθηταῖς δακρύων τὸν στύλον κατέβρεχας· καὶ

τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκάτον τοὺς πόρους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας ποιμὴν, τοῖς προσκυνοῦσι νεμῶν συγχώρησιν, Ὅσπε Πατήρ ἡμῶν Λάζαρε· πρόσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπολυταῖς.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν λέγονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐφεξῆς ἄνω.

Οἱ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Δόξα κροτεῖσθα Χριστὸς ἡ τῶν Μαρτύρων.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ (').

Ὠδὴ ᾱ. Ἦχος β̄. Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν.

Δεῦτε πιστοὶ, ἀπαντες χεῖρας κροτήσωμεν, καὶ Θεοφθόγγως ἄσμασι, πανηγυρίζομεν τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄλλους, Χριστὸν δοξολογοῦντες, ὅτι δεδόξασται.

Οπλον ἡμῖν, Θεῖον ἐδόθη καὶ καύχημα, τοῦ Σωτῆρος τρόπαιον, ἡ ἀκαβαίρετος, τοῦ Σταυροῦ πανοπλία, δι' ἧς οἱ νικηφόροι, στέφονται Μάρτυρες.

Εἰσὸς καὶ πῦρ, βόθρον σταυρόν τε καὶ Σάνατον, τοῖς αἰοδίμοις Μάρτυσιν, ἐπανετείνοτο, τοῦ Χριστοῦ οἱ δῶνται, ζωὴν πρὸς τὴν ἀμείνω, τούτους ἐνάγοντες. **Θεοτοκίον.**

Αρτον ζωῆς, τὸν ἐπουράνιον τέτοκας, σεσαρκωμένον Πάναγνε, τὸν πρὶν ἀσάματον, ἐνυπόστατον Λόγον, ὃν περ οἱ τῶν Μαρτύρων, δῆμι δοξάζουσιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, ἔχων Ἀκροστιχίδα·

Λάζαρε μάκαρ, τοὺς ἐμόους ὕμνους δέχου.

Ὠδὴ ᾱ. Ἦχος δ̄. Ἀνοῖξα τὸ στόμα μου.

Αμπτῆρ θραυγίστατε, φωτειοδέστατε Λάζαρε, τὸ στόμασ ἀπέλασον τὴν διανοίαν μου, λαμπηδόσι με, φωτὸς ἀνάγασας Θεῖου, ὅπως εὐφημήσω σου, τὰ κατορθώματα.

Αστράβας ὡς πῆλος, φωταγωγεῖς τὴν ὑψίλιον, φωτὸς οἰκητήριον, φῶς Θεῖον Λάζαρε, ἀνατέλλων τε καὶ δύων φατοφόρος, γεννήσεως θαύματι, καὶ τῆς κοιμήσεως.

(') Τὸ Χειρόγραφο ἔχει ἄλλους Κανόνες πρὸς τοὺς ἑκατόν. Καὶ ὁ μὲν τῶν Μαρτύρων, πρὸς τὸ, Ἦχος γ̄ διδοξάσας, ἀλεωσθήσῃς, ἔρημ' Ἀκροστιχίδα· Σοφοῖς ἐπαυεν τὸν δὲ Μάρτυσιν πρὸς τὸ Ἰσχυρῶν. Ὁ δὲ τὸ Ὁσίον, πρὸς τὸ, Δεῦτε λαοί, ἀκροστιχίσει σὺν· Διήσιν ἡ δὲ δευτέρου, οὐρανοῦ.

Ζωῆς ἐπιέμενος, τῆς αἰδίου καὶ κρείττονος, εἰκότως ἠλόγησας, τῆς ἐπιήκερου ζωῆς, μακρυνόμενος, σαρκίνης συγγενείας, Χριστῶ συννεκρούμενος, καὶ συζωούμενος.

Θεοτοκίον.

Α' γνὼν εὐραμένη σε, ἢ πανυπέραγνος Δέσποινα, πανόσιε Δάξαρ, ἐπιφοιτῶσα πρὸς σέ, ὡς εὐγνώμονα, οἰκίτην σε προσεῖπε μεθ' ἧς τὸν φιλόρθρον, ἡμῖν ἰλέωσαι.

Ὠδὴ γ'. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Καθεῖλον οἱ καλλίμοι Ἀθλοφόροι, τῷ πάθει σου τῷ Ζεῖω δυναμαθίντες, τὴν πλάσιν τὴν πολυθεον ἐκβοῶντες· Οὐκ ἔστι Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ράνισι Ζείου αἵματος καθαρθέντες, καὶ αἵμασι οικείοις τελειωθέντες, Ζυσίας οὐκ ἐχράνθητε Ἀθλοφόροι, δαιμόνων κραζόντες· Οὐκ ἔστι Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ολον σε κεκτημένοι οἱ Ἀθλοφόροι, ταῖς ἑαυτῶν καρδίαις εἰσοικισθέντα, τρανοῦντες τὴν εὐαθέειαν ἀνθρώπων· Οὐκ ἔστι Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην παρθενεύσαν μετὰ τόκου, πρὸς πίστιν τῆς Θεότητος τοῦ τεχθέντος, τιμωδύτης σε, κραυγάζομεν τῷ Υἱῷ σου· Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ραυνόμενος σθένει τοῦ Δεσπότη, ἠπίων τοξήματα σοφῆ, τὰ κατὰ σοῦ ἀπέδειξας, τοῦ ποιητοῦ τεχνάσματα οὐ καὶ ἡμᾶς ἐνίσχυσον, ἀποφυγεῖν μηχανήματα.

Εν σώματι Ἀγγέλῳ ἐδείχθης, Θεῶ συν Ἀγγέλῳ λειτουργῶν, πάρος σαρκὸς ἢ φύσεως, ὑπερημένος Δάξαρ, Ζευργικῶς λαμπόμενος, καὶ Ζαυμαστῶς κλιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Μεσίτρια σκέπη καὶ προστατίς, γενουῖ μοι Γεννήτρια Θεοῦ, τὰ τῆς ζωῆς ἰθύνουσα, ἐχθροὺς ἀπεταιγίζουσα, καὶ συμπαθῶς με σώζουσα, καὶ τῷ Υἱῷ καταλλάττουσα.

Ὁ Εἰρμῆς.

- **Τ**οὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ἡ Ζῶσα
- καὶ ἀφθονος πηγὴ, Ζίαςον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ
- Ζεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ιἔρων ὁ ἔνδοξος, καὶ σὺν αὐτῷ ὁ χορὸς, Μαρτύρων ὁ ἔνθεος, τῆς ἀθείας πυρᾶν, τοῖς αἵμασι θέσαντες, τὰς διαιωνίζουσας, ἀπολαύσεις κληροῦνται, καὶ τοὺς τῶν ἀσθενούντων, ἰατρεύουσι πόνους· Λύτων Χριστέ πρεσβείαις, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν λαμπτήρα τὸν μέγαν καὶ φαεινόν, τὸν πρῶτατον αἶμα καὶ συμπαθῆ, τὸν φύσιν νικήσαντα, καὶ σαρκὸς τὰ κινήματα, χαλινώσαντα πάντα, αἰδίμον Δάξαρ, καὶ Χριστῷ ἀπείρω, τῷ πόλῳ λατρεύσαντα, καὶ συγκληρονομοῦ, τῆς αὐτοῦ βασιλείας, γεγόμενον ἅπαντες, οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν, πρεσβυτην ὡς Ζερμῶτατον· πρεσβεύει γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφσειν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δεσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρισμάτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη, ὄμου καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ἐκ μέσου, φλογίζουσης καμίνου, ὄσθεις τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφσειν δοθῆναι μοι· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνῆς Ζευρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε θακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραυγάζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἢ περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, Θεῶ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· Ἡ πιστῶς ἐκβοῶσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δωρήσαι τὴν ἄφσειν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Εμιμησάντο Κύριε, οἱ Ἀθληταί, τὸ πάθος σου, τὸ Ζεῖον, ἑαυτοὺς προθύμως δόντες εἰς θάνατον.

Ικετεύοντας Κύριε, τοὺς Ἀθλητάς, προσδέχου καὶ κινδύνων, καὶ πταισμάτων λύσιν ἡμῖν καταπέμφων.

Σεσιώπηται Κύριε, δαιμόνων πλάνη· ὄντως γάρ Θεόν σε, ἀληθῆ οἱ Μάρτυρες ἀνεκήρυξαν. **Θεοτοκίον.**

Θεοτόκον σε σέβοντες, οἱ Ἀθληταί, Θεόν σεσαρκωμένον, τὸν Υἱόν σου Δέσποινα καταγαγέλλουσιν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Απὸ πλάγης ἐκ δουλείας, ὀλερώς ἠρημένης σοι, καὶ τῷ ρυσαμένῳ, δούλος ὡς εὐγνώμων ἐδουλεύσας, συντονωτάτῃ ἀσκήσει λυτρωσάμενος, τὴν ψυχὴν ἐκ δουλείας, παθῶν **Σεε Λάζαρε.**

Καταρράττεται πρὸς Ἄδην, συρόρηγνύμενος Λάζαρε, ἐπιρρημῶς πέτραις, σὺν ὑποσπικῶν ὁ παρήκοος, καὶ γλυκασμοῦ μελιτώδους ἀντιδοσέπεται, οὐκτροτάτου θανάτου, πικριάν ὁ δειλίαιος.

Ανυπέχθης ὑπερτάτῃ, ἀρετῶν εἰς ἀκρωρείαν, ἐν ἀβάτῳ ὄρει, Πάτερ τῷ Θεῷ συγγεγόμενος, ὡς Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, ὡν τὴν εὐκλειαν, ὡς τὸν βίον ζηλώσας, αὐτῶν ἐναπειλήφας. **Θεοτοκίον.**

Ρυομένη σου τὴν ποιμήνη, Θεοτόκε ἐπίρανον, καταδυναστείας, πάσης καὶ δεινης ἐπιθέσεως, τῶν μηδαμῶς κρυπτόντων τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν κληρὸν σου δίδου νικᾶν τὸν ὀρθόδοξον.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτός χορηγός.

Ωραιότατῃ γολῆν, πεποιτηγμένῃ εὐσεβῶς αἵματι, μαρτυρικῇ καὶ ἐξυφασμένῃ, τῇ χάριτι τῇ σῇ, σοῦ οἱ Ἀθλοφόροι, Χριστέ ἡμψίασαντο.

Χάρις καὶ ἔλεος, τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ στέφουσι, τοὺς Ἀθλητάς, πόθῳ καταλλήλιος, τοῦ νέμοντος ἰσχύῳ· δι' ἧς νικηφόροι, ἐδείχθησαν Μάρτυρες.

Ράβδον δυνάμεως, τοῖς Ἀθλοφόροις τὸν Σταυρὸν δέδωκας, καὶ τῶν ἐχθρῶν κατακυριαυεῖν, ἐποίησας αὐτοὺς· διό σου ὕμνουμι, Χριστέ τὴν Θεότητα. **Θεοτοκίον.**

Ιερουρῶν ἐκ Δαυὶδ, καταγομένη τὸν Χριστὸν τέτοκας· ὅθεν Ἀγνή τῆς ἱεροσύνης, μετατιζομένης, δικαίως καὶ νόμου, μεταθῆσις γίνεται.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τῷ κρείττονι Λάζαρε, τὸ χεῖρον καθυπέταξας, ταῖς πρακτικωτάταις ἐργασίαις, εἰς Σωρίας φθίαςας ἀκρότητα· ὅθεν ἐν μεθῆξει Θεωσθῆεις, θαύματα ἐξαισία, αὐτουργῶν ἐναπέφνης.

Οδοὺς ἐρπετόμενος, τοῦ Βαπτιστοῦ κατὰ κησας, ἔρημον εἰς ἀβάτον Θεόφρον· οἰκείους δ' αὖθις ἐπαναδέδειξαι, Πάτερ ὡς ἐκείνος Ἰσραὴλ, παλαί τῷ ἀγνώμονι, ὀδηγῶν εἰς μετόπιον.

Υπηρεσιος Λάζαρε, στύλοις ἐπτὰ τοῦ Πνεύματος, Πάτερ ἐπαριθμῶς ἐπιπνοίαις, οἶκον οἰκεῖον σέ ἡ ἐνούσιος, καὶ ζωσα Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὡ ἐπανεπαύσατο, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι. **Θεοτοκίον.**

Στενούμενος Ἐλφεισι, καὶ πάθει χωννύμενος, σέ τὸν οὐρανῶν τὴν πλατυτέραν, καθικετεύω Μήτηρ τοῦ ζῶντος Θεοῦ, πλάτος εἰρηναίως μοι ζωῆς, ὕψος ἀπαθείας τε, ταῖς πρεσβείαις σου βράβευσον.

Ὡδὴ ς΄. Ἀβυσσος ἀμαρτημάτων.

Σάλπιγγος ἤχος κροτεῖται, πνευματικῆς ἐπαξίας, λογικῶν χειλέων καρδίας, ὕμνον ἐκπέμπουσα, καὶ μέλπουσα, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους.

Σήμερον ἡ οἰκίμην, παιδρύνεται ἐν τῇ μνήμῃ, τῶν σεπτῶν Χριστοῦ Ἀθλοφόρων, πίσει δὲ ἀλάσσω, τὸν τῇ χειρὶ, φεφανώσαντα τούτους.

Τέρωται καταπληγίσια, τῶν δυσμενῶν ἡ καρδία· Χριστὸς γὰρ ἐντεινας τὸν Σταυρὸν, ὡς τόξον, ἀπέστειλε, τοὺς Μάρτυρας, βέλη κηομητῆς.

Θεοτοκίον.

Οἴτως σε Θεοῦ Μητέρα, οἱ Ἀθλοφόροι εἰδότες, τὸν σεσαρκωμένον Θεόν, τῷ κόσμῳ ἐκήρυξαν, εἰς θάνατον, τὰς ψυχὰς προδιδόντες.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν θείαν ταύτην.

Ερρύσω κόρην ἢ ἔσωσας, ἀγνείας ἐραστὴν ἀδιάρθορον, ὡς καὶ ἀδουλῶτον· διό καμὲ κινδυνεύοντα, ἀπαγωγῆς βιαίας, ῥῦσαι καὶ Σίβειαν.

Μιστῶν δυάδα διέσωσας, γυναίων τῶν αἰσχυρῶν ἐπιθέσων· τὸν μὲν φωνήματι, Πάτερ ἐγείρας τῆς πράξεως· τὸν δὲ σοφῶ τῷ ὄντι, ἐπινοήματι.

Οστήλας ὕδασι ὄρια, ὁ Φρέσας δι' Ἀγγέλων θεράποντας, Ἀγγέλου ὕδατι, σὲ παραδῶξας ἐπότισεν, υπερβαλλούσῃ δόξῃ, αὐτὸς ἐκτρέφων σε. **Θεοτοκίον.**

Υμνοῦσι τάξεις Ἀγγέλων σε, δὲ ἀλάζει καὶ βροτῶν τὰ συστήματα, Θεογεννήτρια, ὡς ἀφανίσασαν δαίμονας, καὶ σωτήριαν κόσμῳ, παντὶ βραβεύσασαν. **Ὁ Ἐκτός.**

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ Θεόφρονες, τῆς Θεομήτο-

• ρος· δευτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ
• αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντα.

Κουτάκιον τῶν Μαρτύρων,

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Χορος Μαρτύρων τλαχυγῆς καὶ φωσφόρος,
ἐξανατείλας νοπτώς κατεφείδουρε, τὴν
Ἐκκλησίαν σήμερον θαυμάτων βολαίς· ὄθεν
ἐορτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐτῶν μνήμην, αἰτου-
μένω σοι Σωτῆρ ἡμῶν· Ταῖς αὐτὰν ἱεσάιαις, ἐκ
τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς ἐλέημων Θεὸς
καὶ φιλόανθρωπος. **Ἐτερον τοῦ Ὁσίου.**

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπεριμάχῳ.

Τοὺς ὑπὲρ ὧν σὺν σε σφεδρόνους καὶ σκάμ-
ματα, αὐτοὶ οἱ Ἄγγελοι ἰδόντες κατε-
πλάγησαν, δι' ἃν εἴληψας Θεόθεν καὶ τοὺς
στεφάνους· Ἄλλ' ὡς ἔχων παρήσταν πρὸς τὸν
Κύριον, ἐκ παντοίων ἡμᾶς σώζε περιστάσεων,
ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Πάτερ Ποιμὴν ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελος ἐξ ἀνθρώπων, Θεοφόρε ἐγένου, ἐκ
• γῆς πρὸς τὰ οὐράνια φθάσας· οὐκ σὺν
ἀσωματοῖς χοροῖς, ἀμιλλώμενον σε Σευραῖον
• Οἴαιε, ἐξίσταμαι, καὶ φόβῳ σοι κραυγάζω,
σχετικῶς τοιαῦτα.

Χαῖρε, κανὼν ἀπλαγῆς μονοτρόπων· χαῖρε,
• λειμῶν ἀρετῆς φυχοτρόφε.

Χαῖρε, πρεσβευτὰ τῶν θυγῶν ἀκαταίτητων·
• χαῖρε, χορευτὰ τῶν Ἀγγέλων ὁμοσκήνε.

Χαῖρε, ὅτι σὺ ἐπλήθυνας τῶν Σπρημάτων τῶν
• χορῶν· χαῖρε, ὅτι σὺ διέσωσας εἰσὼ ταῦτα
• τῆς Ἐδέμ.

Χαῖρε, τῆς αὐταρκείας σὺν Θεῷ ὄντος τὸν ἄρ-
• τον· χαῖρε, τῆς αὐθαθείας τῶν δαιμόνων
• διώκτα.

Χαῖρε, πηγὴ θαυμάτων ἀέννας· χαῖρε, τρυ-
• φῆς μελλούσης ἐχέγγυε.

Χαῖρε, λαμπτῆρ τῆς Ἀσίας ἀπάσης· χαῖρε,
• φωστῆρ Μοκαστῶν ποδηγέτα.

Χαίροις, Πάτερ Ποιμὴν ἡμῶν.

Συνάξαριον.

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
• τριάκοντὰ τριῶν Μαρτύρων τῶν ἐν Μελιτινῇ,
• Γέροντος καὶ τῶν λοιπῶν.

Στίχοι.

Ὡ πᾶς Ἰέρων οὐδὲν ἐξ εὐτολμίας
• Ἄτολμον εἶδεν, οὐδ' ἀγενές πρὸς ἕψος!

Διὰ ἕψους ἀνείλον ἄνδρας τρεῖς δέκα
• Ἄνδρες πανηροὶ, καὶ μίαν ξυνωρίδα.

Οὐδ' ἔλαθ' ἐβδομάτῃ Ἰέρων ἕψος ἀγένητα
• τμηθείς.

Οὔτοι οἱ Ἄγιοι ἤθλησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ
• καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων. Ἦν δὲ
• οὗτος ὁ Ἰέρων ἀνδρείος κατὰ τὸ σῶμα, καὶ
• εὐτεδῆς κατὰ τὴν ψυχὴν, γεωργὸς τὸ ἐπιτή-
• δευμα. Τοῦτον ἐν τινὶ τόπῳ καταλαβούσιν οἱ τῶν
• εἰδῶλων θεραπευταί· καὶ βουλόμενοι τοῦτον
• εἰλεῖν ληστρικῶς, οὐκ ἠδυνήθησαν. Οὗτος γὰρ,
• τοῦ γεωργικοῦ ἐργαλίου τὸ σιδήριον ἀπὸ τοῦ
• φελήχου ἐκβαλὼν, ὅπλον κατ' αὐτῶν τὸ ξύλον
• χρῆσάμενος, αἵματι περιβόρομένους ἢ ἰδοῦσι,
• πάντας ἀπεδίωξε τροφάμενος. Ἐκὼν δὲ παρα-
• γενομένους εἰς τὸν Ἀργοντα, καὶ παρ' αὐτοῦ
• ἐρωτηθείς, ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀρχαῖον τῆν δέξιάν
• χεῖρα κοπτεταί· οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ γῆς ὀφεί-
• ντες, βουλεύροις κατεξαινοῦτο. Τῆ δὲ ἑσθῆν πά-
• λιν, ἐφ' ἱκανὰς ὥρας ραβδισθέντες τὰ σώματα,
• ἕξω τῆς πόλεως Μελιτινῆς τὰς κεφαλὰς ἀπο-
• τέμνονταί.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός
• ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Λαζάρου, τοῦ ἐν τῷ
• Γαλιλαίᾳ ὄρει ἀσκητάντος.

Στίχ. Ἐτοίμασον τὸν κόλπον, Ἄβρααμ Πάτερ,
• Οὐκ ὑστεροῦντι Λαζάρῳ σου Λαζάρου.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
• Μελασίππου, Κασίνης, καὶ Ἀντωνίου.

Στίχ. Οὐ σάρκες ἦσαν, ἀλλ' ἀσαρκίος τις φύσις,
• Ὁ Μελασίππος πρὸς ἕσεις καὶ Κασίην.
• Στάς, Ἀντώνιε, τὴν τομὴν χαίρων δέχου,
• Καὶ δέξεται σε τῆς χαρᾶς Θεοῦ τόπος.

Οὔτοι ἤθλησαν ἐπὶ Ἰουλιανῷ τοῦ Παρα-
• βάτου ἐν Ἀγκύρᾳ τῆ πόλει, τὴν πίστιν
• ὄντες Χριστιανῶν. Καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος ἐβλήθη
• εἰς φυλακὴν· Μελασίππος δὲ καὶ Κασίην, κρε-
• ματισθέντες ἐξέβησαν, καὶ πυρὶ κατεφλέγηθη-
• σαν. Εἶτα τέμνεται τοὺς πόδας ἀφορεῖται ἀπὸ
• τῶν γονάτων. Ὁ δὲ Ἀντώνιος ἀναρτηθείς ἕξε-
• ται, διὰ τὸ ἐμπτύσαι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
• Ἰουλιανοῦ, καὶ τοὺς αὐτοῦ γεννητόρας μακά-
• ρισαί, Μελασίππου καὶ Κασίην, ἐπὶ ἐπὶ τῶν
• βασιανιστῆριων ξύλων κρεμαμένους, καὶ τὰς
• μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς ἀπαδόντας τῷ Κυ-
• ρίῳ. Καὶ τοὺς ἀστρογάλους διαπερνοῦνται,
• καὶ βάσει λίθων τοὺς πόδας ἐλαύνεται, καὶ
• ἐπὶ ἔρονου σιδήρου ἐφιδρῦεται λίαν ἐκπυρω-
•θέντος, καὶ περιώγεται, ἔχων λίθον ἀπηρη-
• μένον ἐν τῷ τραχήλῳ. Καὶ αὐτὸς κρεμάται

καὶ ἔσεται, καὶ παραπέμπεται Ἀγριπίνῃ Δουίᾳ· καὶ παρ' αὐτοῦ εἰς λίθον πυρὸς ἐμβάλλεται, καὶ θηρίοις βορὰ προτίθεται· ἐξ ὧν ἀδριαθὴς διατηρηθεὶς, τεσσαράκοντα ἀνδρας ἐπεσάσατο πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οἱ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Ἐπειτα ἐπὶ κραββάτων πεπυρωμένου ἀπλοῦται, καὶ ῥάβδοις ἀνωθεν τύπεται, καὶ τὰς χεῖρας τέμνεται· καὶ εἰς κείμενον βληθεὶς, ἀφλεκτος ἔμεινε· καὶ πολλοὺς τῷ θαύματι πρὸς τὴν πίστιν ἐφελκυσάμενος, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Αἰκτου, Ταυριῶνος, καὶ Θεσσαλονίκης.

Στιγ. Ἐφεῦρον Αἰκτος, Ταυριῶν ἐν τῷ τέλος, εἶφει τμηθέντες, οἶα ταυροὶ Κυρίου.

Φυγὴν κατακριθεῖσα πατρῶου πέδου,
Πέδον γλῆσς ἤκησε Θεσσαλονικὴν.

Οὔτοι ἠβλήσαν ἐν Ἀμφίπολει τῆς Μακεδονίας. Καὶ ἡ μὲν Θεσσαλονικὴ, θυγάτηρ ἦν Κλέωνος τινος, ἱερέως τῶν εἰδῶλων, ἀνδρὸς περιφανοῦς τὸν βίον, καὶ πλοῦτα κομῶντος. Ἀλλὰ ταῦτα τὴν παῖδα οὐκ ἐχαίνωσαν, οὐδὲ τῆς τῶν Χριστιανῶν ἀπέστησαν πίστεως· πολλὰ γὰρ αὐτὴν λιπαρῶς ὁ ταύτης πατήρ, οὐδὲν ἤνυσε. Διὰ τοῦτο γυμνωθεῖσα, ὡμοῖς ὀσμησιν τύπεται ὑπὸ τεσσαρῶν, καὶ τὰς πλευρὰς ἑλάται, καὶ ἀλλοτριωθεῖσα τῶν προσόντων αὐτῇ πάντων, ὑπερόριος γίνεται. Καὶ τὸν Χριστὸν μὴ παυσάμενη ὁμολογεῖν, ἐν αὐτῇ τῇ ὑπερορίᾳ τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθειν.

Αἰκτος δὲ καὶ Ταυριῶν, πολλὰ κατεπιόντες τοῦ βαρβάρου ἐκείνου καὶ ὠμοτάτου, διαβάλλονται παρ' αὐτοῦ πρὸς Θεοῦσιον Ὑπατικόν, ὡς Χριστιανοί· καὶ αὐτίκα τοὺς χιτῶνας ἐκδυθέντες, τύπτονται ῥάβδοις, καὶ λίθοις βάλλονται, καὶ καμίνῳ σφοδρῶς ἐκκαυθεῖσθαι ἐναπορρίπτονται· καὶ ἀδριαθεὶς ἐξελθόντες, τοξεύονται συχνοτέρως. Καὶ ὡς διέμειναν ἀτρωτοί, ἐν τῇ παρακειμένῃ ἐκεῖσε λίμνῃ ἐναπορρίπτονται· ἀλλὰ καὶ πάλιν, εἰς ῥοπήν, ἐπὶ τὴν ξηρὰν διεσάθησαν. Ὁ δὲ τύραννος ἀπορία κατασχθεὶς, εἶφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτμηθῆναι ἐκέλευσεν· οὐ γενομένου, τέλος εὐρανὸς τῆς ἀβλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αθηνόδωρου.

Στιγ. Ἐκ γῆς καλοῦσιν Ἀθηνόδωρον Νόες,
Πρὸς τὰς νοητὰς δωρεὰς τοῦ Κυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης, εἶφει τελειοῦται.

Στιγ. Τῆς Θετταλῶν γῆς Ἀλέξανδρος φῦς κλάδος, Ἀβλήσεως ἠπλώσεν ἐκτμηθεὶς κλάδους.

Οὔτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανῷ βασιλείῳ, ἐκ τῆς Θεσσαλονικέου ὀρμώμενος πόλεως. Παραστάς οὖν τῷ αὐτοῦ βῆματι, καὶ κατὰ τοῦ βωμοῦ λαῖξ ἐντείνας, καὶ ἀνατρέψας τὰς ἐν αὐτῷ κειμένας τῶν δαιμόνων σπονδὰς, τὴν διὰ εἶφους δέχεται τιμωρίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδοὶ Ἐικόνας χρυσοῦς.

Σαρκῶν Δανιὴλ, οὐ κατίσχυσαν ποτέ, λέοντων χάσματα, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος τῶν Μαρτύρων σου· ἐν τῇ χειρὶ σου γὰρ Κύριε, ζῶσιν αἱ φυγαὶ τῶν Δικαίων, καὶ ἀνακράζουσι χαίρουσαι· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Η πλῆξ τοῖς τρισίν, ἐθροσίετο Παισίν, ἐν Βαβυλῶνι ποτέ· τοῖς Ἀθλοφόροις δὲ ἡ πολυθεός, κατεμαραίνετο κάμινος· ὄθεν τὴν ἀπάτην ὀράντες, τεφρουμένην ἐκραύγαζον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῷ πόθῳ Χριστέ, ἐκκαίόμενοι τῷ σῶ, οἱ Ἀθλοφόροι σου, τὸ τῆς σαρκὸς περιαιζόμενοι, τὸ ἀσθενὲς περιβόλαιον, βασάνων πικρῶν κατεφρόνουν, σοὶ ἐντροφῶντες καὶ λέγοντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως εὐπλοκος ὦν, καὶ ὠραῖος ὁ χορὸς, τῶν Ἀθλοφῶρον σου, ἡ πολυπόθητος καὶ θεόκλητος, τῶν ἐκλεκτῶν σου ὁμήγυρις, Πνεύματι τῷ σῶ κροτουμένη, ἐν ρυθμῷ ἀνακρούσται· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νικᾶται ἐν σοὶ, πάσης φύσεως Θεσμόν καὶ ἐγκωμίων, μόνη Παρθένε ἀπειρογάμη· σὺ γὰρ ἀσπὸρως συνέλαβες, καὶ τίχτις ἀφόρως τὸν Λόγον, τοῦ Πατρὸς τὸν αἰδιόν· ὃν ἀνυμνοῦντες εὐσεβεῖς, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐκ ἐλάτρευαν τῇ κτίσει.

Συναγάλλου οὐρανὲν, συνευφρανείσθωσαν, ἀνθρώποις σήμερον, Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, βροτὸς ἐπουράνιος, Ἀγγελος γῆνιός, ἐορτάζεται, νῦν ὁ Θεόφρων Λάζαρος, εἰς τιμὴν Θεοῦ τῶν ὄλων.

Υψιβάμων ἀρεταῖς ὑπερουράνιος, πάνσοφε Λάζαρε, τῇ πολιτείᾳ τῶν, τὸ φρόνημα μέτριος, ὑπῆρχες καὶ ταπεινός, ὑπὲρ ἅπαν-

τας· Θεός σε και ανύψωσεν, ὑπὲρ πάντας Σαυμασίους.

Μετά πείραν φανεράν, ἦταν τε πρόδηλον, Σατάν ὁ δολίος, ἐκ δεξιῶν σε συλᾶν, ἐπέιρα ὡς Ἄγγελος, ὑπόλας Λάζαρος, ὁ παμπόνηρος· ἀλλά και οὕτως ἠσχύνας, τὰς αὐτοῦ μηχανουργίας.

Θεοτοκίον.

Νειομένην τοῦ θανάτου ὀύμνη ἔσθησας, σέμνη τῷ τόκῳ σου· τοὺς δὲ βροτούς πρὸς ζωὴν, Παρθένη ἀνήγαγες, τῷ Κτίστῃ μελποντας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, και Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὤδὴ η. Τὸν ἀρήτη σοφία.

Μεινῶτων τυράννων, τὴν δυσκἀθεκτον ὀρμὴν καταβαλόντες, οἱ Ἀθλοφόροι μελωδούντες, διαπρωσίας ἔδωκον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ανανήφατε πλάνοι, και ἐπίγνωτε τὸν Θεὸν τὸν ὄντα, πρὸς τοὺς τυράννους οἱ Ἀθηταί, μελωδούντες ἔδωκον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ρητορεῦνι μηδάλως, μελετήσαντες οἱ Χριστοὶ Ἀθλοφόροι, Πνεύματος Θεοῦ ἐμπλησθέντες, φαιδῶς ἀνεδῶκον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς προελθόντα, προαιώνιον και ἀναρχον Θεὸν Λόγον, και ἐπ' ἐσχάτων ἀνατείλαντα ἐκ τῆς Παρθένου, εὐλογεῖτε ἀπαύστως τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἄκουε Κόρη Παρθένη ἀγνή.

Οφίς ποτὲ τὸν γενάρχην Ἀδὰμ, ἐξέσωσεν ἐκ τῆς Ἐδέμ, ἀπάτη Εὐας· σοὶ δὲ σοφὲ προσβαλὼν, δολίως τῇ τῆς αἰσχράς ὀρμῇ Μοναχῆς, κατῆρχυθη και νεκικήται, τῇ καρτερεῖ ἐνώστασι σου· διὸ νῦν γαίρων βοᾷς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Υλὴν τὴν κάτω προσνεύειν αἰεὶ, φιλοῦσαν δὴ ὡς γεηράν, εἰς πόλον ἔλκων τῷ σῶ συναναψύσασα, ἐν στύλῳ βιβάζων αἰθερίως σοφῆ, ὑπὲρ Κόσμου μεσιτεύων τε, ἐνθήρως τῷ Δεσπότη σου, και σὺν Ἀγγέλοις βοᾷς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σκότους τὸν προστάτην καθεῖλες φωτῇ, τῶν Ζειῶν Πάτερ ἐντολῶν τοῦ σου Δεσπότη· σὺ γὰρ τηρήσας αὐτάς, διώδωσας ἀληθῶς ὀδὸν τὴν στενὴν, εὐσχημῶς φωτιζόμενος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, και μελπον τῶν διπνεχῶς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Δέξαι Παρθένη δεσμίων φωνάς· ἀνθ' ὧν τὴν πίστιν τὴν καθαρὰν, αἰρετικῶν οὐκ ἐμίαναν μολυσμῶ, και ὀδοῦ τὰς νίκας εὐσεβεῖ Βασιλεῖ· ἰκετεύει γὰρ ὁ δούλιός σου, σὺν σοὶ και φίλος Λάζαρος, ὑπὲρ ἡμῶν εὐσεβῶς, τῶν βωόντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρηός.

- **Α**κουε Κόρη Παρθένη ἀγνή, εἰπάτω δὴ
- ὁ Γαβριὴλ, Βουλὴν Ὑψίστου ἀρχαίαν
- ἀληθινήν· γενου πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοίμη Θεοῦ.
- Διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχάρητος, βροτοῖς συνανα-
- στρέφεται· διὸ και γαίρων βοᾷ· Εὐλογεῖτε,
- πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὤδὴ θ. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Υλομανήσανταν πάλαι, τὸν εἰδῶλων τὴν πλάνην, Χριστὲ ἐν ταῖς καρδίαις καινῶν βροτῶν, σὺ τῷ πυρὶ τῆς Θεότητος, καταπλέξας Μαρτύρων, τῆς εὐσεβείας ἠρωσῖσας χοροῦς, ἐπαξίως σε ὕμνοι, ἀπαύστως μεγαλύνοντας.

Ρευστήν οἱ Μάρτυρες δοῦσαν, και τὸν ἄστατον πλοῦτον, Χριστὲ καταλιπόντες ἐπὶ γῆς, σὲ τὸ τῆς δόξης ἀπαύγασμα, ἀναφαίρετον πλοῦτον, εὖσον τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐπαξίως σε ὕμνοι, ἀπαύστως μεγαλύνοντας.

Ως ἐλευθῆρα ἡ φύσις, τῶν ἀνθρώπων ἡ πάλαι, τῆς πλάνης ὑποκούψασα ζυγῶ, σοῦ τῆ σαρκῶσι γεγένηται, τοῦ τῶν ὀλων Δεσπότη· ὃν ἐπιγνοῦσα κήρυκας τοῦ νῦν, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τοὺς Μάρτυρας προβάλλεται.

Θεοτοκίον.

Νύμφη και Μήτηρ Παρθένη, σὺν Ἀγγέλοις χοροῖσι, τὸν σὸν Υἱὸν ἰκετεύσον ἀγνή, πάντας ἡ μόνη ἐλπὶς τῶν πιστῶν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ, και ἡμῶν σωτηρίαν, βραβεύσαι τοῖς ὕμνοῦσί σε.

Τοῦ Ὁσίου.

Ὡς ἐμφύχῳ Θεοῦ κίβωτῳ.

Εὐλογήσας τὴν ἄλω ποιεῖς, ἀκάρπου ἐκ καλᾶς καρποδότη· θῆρας θανάτου τῆς τετολμηκότας, βεβρακέναι σοφῆ, Μαθητῶν σου τὸ ὀνάσιον· ὅθεν ἀκαρπίας με ρῦσαι, θῆρας κατ' ἐμοῦ φωνάνας, σαῖς προσευχαῖς θανατῶν.

Χειροθήεις ὡς ἄρνες ἐν σοὶ, και λέοντες και ἄρκοι ὑπεχώρουν, Λάζαρε κρηπίς και ἐγκαλλῶπισμα Ὁσίων· διὸ ἰκετεύομεν τὰ τέχνα σου, ὄρμημα χαλίνωσον ἅπαν, πάντων τῶν λεόντων δίκην, ἐπεμβαινόντων ἡμῶν.

Οὐ θανεῖν ἀλλὰ ζῆν καὶ θανῶν, ζῶν τὴν κρυπτομένην ἐπιστάσω, τὰς διαταγὰς καὶ μετὰ τέλος αὐτοχειροῖς, ταῖς σαῖς ἐσημειώσῃσι πιστοῦμένους, Λάζαρος Πατέρων ἀκρότης· ὅθεν καὶ ἡμᾶς θανάτου, ῥύσαι τὰ τέκνα σου.

Θεοτοκίον.

Υπεφθάρη ποιμέσι πολλοῖς, ἡ ἄμπελος τῆς ποιμνῆς σου Παρθένε, πάναγνος Ποιμένα τὸν καλὸν ἢ τετοκῆσα, αὐτῶν τῆς φθορᾶς ταύτην ἐξάρπασον, ἅμα τῷ ποιμένι Λαζάρω, πρόσβις ὑπὲρ ταύτης οὐσα, σεμνὴ καὶ ὑπέρμαχος.

Ὁ Εἰρμός.

- **Ο** ἐμφύχῳ Θεοῦ κίθωτῷ, φανεῖτω μηδ' αὐμῶς χεῖρ ἀμνήτων· χεῖλη δὲ πιστῶν
- τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, φωτῆν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμειλίχως, ἐν ἀγαλλίασιν βροῦτω· Χαῖρε
- Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σου.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Μαρτύρων.

Γυναῖκας ἀκουστήσῃτε.

Τῷ Θρόνῳ παριστάμενοι, Χριστοῦ τοῦ πανοικτιρμοῦ, τρεῖς καὶ τριάκοντα πύργοι, τῆς ἀρράγαυς Ἐκκλησίας, ὑμῶν πρεσβείαις Ἀγιοι, φρουρεῖτε κόσμον ἅπαντα, καὶ τοὺς ὑμᾶς γεραίροντας, καὶ τὴν ὑμῶν Ἀθλοφόροι, τελούντας πάμφωτον μνήμην.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέβηεν.

Εκ μπητρικῆς ἡγήσατο, σὲ νηδύος ὁ Πλάστης, καὶ Πνεύματος εἰργάσατο, σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου· ὅθεν φωστῆρ ἀνεδείχθη, Μοναζόντων Θεόφρον, ἐκ σκότους παραπτώσεων, ὁσπγῶν πρὸς τὸ φέγγος, τῶν τοῦ Θεοῦ, ἐνταλμάτων Λάζαρε καὶ προσάγων, Χριστῷ, ὃν καθικέτευε, τοὺς ὑμνουδτάς σε σῶσαι.

Θεοτοκίον.

Ορος ποτὲ ἑώρακεν, ὁ Προφήτης σε Κόρη, ἐξ οὗ βροταῖα ἀνευθεν, χειρῶν λίθος ἐτίμηθη, καὶ τοὺς βιωμοὺς τῶν εἰδῶλων, καὶ δαιμόνων τὰς στήλας, ἐλέπτυνε Θεόνυμφε· ὃν δυσώπει συντρίφαι, τὰ ἐμπαθῆ, τοῦ νοός μου εἰδῶλα καὶ τὴν τούτου, εἰκόνα ἀνεγείραι μου, νοερῶς ἐν καρδίᾳ.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἰσθᾶμην Στίχους δ'· καὶ φάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου, δευτερευόντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο τοῦ Κυρίου τὴν ζῶσαν ἐξωσμένος, μὴ ῥίπνουσιν νέκρωσιν, ἐν τῇ σαρκὶ τῇ αὐτοῦ, Λάζαρος ἄλλος καὶ φίλτατος, ἐκ τῶν ἰδρώτων, αὐτοῦ καὶ πόγων ἔτι ἀτιμίζουσαν, στολὴν περι-

κείμενος, νῦν ἡμῖν πρόκειται, εἰς πανδαισίαν ἀδάπανον, καὶ εὐφημίαν. Δεῦτε συμφώνως τούτου τιμῆσωμεν, ὡς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, οἰκονόμου πιστῶν καὶ Σεραπόνα, Μοναζόντων τὰ πλήθη, φιλεόρτων τὰ συστήματα.

Ο ἐν Θαλάμῳ φωτὸς πεπληρωμένῳ, τῷ στύλῳ παρέμεινας, ὃ ἱερώτατε· κύκλῳ δὲ τούτου παρέστῃσας, ὡς περ ἐνόηλους, ὑπισπιστάς τὰς πράξεις σου Ὁσίε, ἐναποτειχίζοντας, παρεμβολὰς τῶν παθῶν· ἐν τῷ νυμφῶνι δὲ ἤλασας, τῷ Ζεῖω μάκαρ, ἐν παρόρησιαν νῦν παριστάμενος, τῷ σῷ Νυμφίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν, τῇ αὐτοῦ ἐντρυφῶν ἀραιότητι· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φατίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο ἐξ ὁσφύος μπρὸς ἡγιασμένους, ὁ Ὁσίος Λάζαρος, τὸ τοῦ Χριστοῦ καθαρὸν, Σῶμα καὶ Σῆψης γεγόμενος, εἰς εὐωχίαν, τῆς αὐτοῦ μνήμης νῦν συνεκάλεσας, τοὺς πάντας ἐν Πνεύματι, εὐωδίαζων σαφῶς. Δεῦτε λοιπὸν καὶ συνδραμοῦμεν, καὶ εὐλογίας, ἐκ τῶν τιμῶν τούτου μετὰσχωμεν, Ζεῖων λευφάνων, καὶ δοξάσωμεν, τὸν ἐν ἁγίοις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, Σαυμαζόμενον ὄντως, καὶ αὐτοῖς ἀναπαύομενον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β.

Οσίε Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ εὐλόγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμείπτως ἐζήλωσας. Παρόρησιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν ἐλθεμένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνην, τῶν χεῖμαζομένων ἢ γαλήνην, ἢ μόνην προστασίαν τῶν πιστῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τρίτημος ἀνέστης Χριστέ.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδὲ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μπητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπολυτίου.

ΤΗ Η. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Η Συναξίς εορτάζεται τῶν Ἀρχιστρατήγων
Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, καὶ τῶν λοιπῶν ἀσω-
μάτων Δυνάμεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέραξα, ἰστώμεν Στίχους ς.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Μιχαὴλ.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τρισηλίου Θεότιτος, παραστάτης φαιδρότα-
τος, Μιχαὴλ δεκνύμενος, Ἀρχιστράτηγε,
μετὰ τῶν ἁγῶν Δυνάμεων, κραυγαῖς γηθόμε-
νος. Ἄγιος εἶ ὁ Πατήρ, Ἄγιος ὁ συναναρχος,
Λόγος Ἄγιος, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μία δόξα,
βασιλεία μία φύσις, μία Θεότης καὶ δύναμις.

Καὶ τὸ εἶδος σου πύρινον, καὶ τὸ κά-
λος θανυμάσιον, Μιχαὴλ πρωτάγγελε τῆ
αὐλῶ γὰρ, φύσει διέρχη τὰ πέρατα, πληρῶν
τὰ προστάγματα, τοῦ τῶν ὄλων Ποιητοῦ, δύ-
νατος ἐν ἰσχύϊ σου, γνωρίζομενος, καὶ πηγῆν
ἰαμάτων τὸν ναὸν σου, ἐργαζόμενος τῆ κλή-
σει, σοῦ τῆ ἁγία τιμώμενον.

Ὅποιῶν τοὺς Ἀγγέλους σου, ὡς περ γέγρα-
πται πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργούντας
σοι φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πορευό-
ντα, ἐνεδείξας Κύριε, σοῦ τῶν Ἀρχαγγελικῶν,
Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγον, σοῦ τοῖς νεύμασι, κα-
θυπνεῖοντα Λόγε, καὶ τὸν ὕμνον, τὸν τρισά-
γιον ἐν φόβῳ, ἀναφανίζοντα τῆ δόξῃ σου.

Τοῦ Γαβριὴλ.

Ἦχος δ' αὐτός. Ἐδωκας σημειώσιν.

Νοῦς ὁ προαιώνιος, φῶς ὑπεστάτηατο δευτε-
ρον, Γαβριὴλ σε μετέβησιν, ἐνθόσιος φωτί-
ζοντα, πᾶσαν οἰκουμένην, καὶ τὸ ἀπ' αἰῶνος,
ἀνακαλύπτοντα ἡμῖν, θεῖον καὶ μέγα ὄντως
μυστήριον, ἐν μήτρᾳ σωματούμενον, Παρθενι-
κῆ τὸν ἀσώματον, καὶ γενόμενον ἄνθρωπον,
εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἠρόνῳ παριστάμενος, τῆς τρισηλίου Θεό-
τητος, καὶ πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς
θεῖαις λαμπρότησι, ταῖς ἐκπεπομέναις, ἀ-
καύστατος ἐκείθεν, τοὺς ἐπὶ γῆς χαρμονικῶς,
χοροστατοῦντας καὶ εὐφημονῶντας σε, παθῶν
ἀγῶνις λύτρωσαι, καὶ φωτισμῶ καταλάμπρυν-
ον, Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Θραῦσον τὰ φρονήματα, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ
τῆ ποιμήνῃ σου, συνεχῶς ἐπερχόμενα· κά-
πασον τὰ σχίσματα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας· πρᾶύ-
νον τὸν σάλον, τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν·
ρύσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ
σε γεραίροντας, καὶ σοῦ τῆ σκέπῃ προσταρέχον-
τας, Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βυζαντιῶν.

Συγχαίрте ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀγγέλων
ταξίαρχιαι· ὁ πρωτοστάτης γὰρ ἡμῶν,
καὶ ἡμέτερος προστατής, ὁ μέγας Ἀρχιστρά-
τηγος, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐ-
τοῦ τεμένει, παραδόξως ἐποπτανόμενος ἀ-
γιαῖζει. Ὅθεν κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες αὐτὸν
βοήσωμεν Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπῃ τῶν
πετερυγῶν σου, μέγιστε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Συγχαίрте ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Παρθένων
χοροστασίαι· ἡ προστασία γὰρ ἡμῶν, καὶ
μεσίτις καὶ σκέπη, καὶ μέγα καταφύγιον,
τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῆς τεμέ-
νει, παραδόξως ἐποπτανόμενη ἀγιαῖζει. Ὅθεν
κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες αὐτὴν βοήσωμεν·
Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πετερυγῶν
σου, ἀχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Εἰσόδος τὸ Φῶς Ἰαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς
ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Ἰησοῦ τὸν Ναυτὸ τὸ Ἀναγνώσμα.

Ἐγένετο, ὡς ἦν Ἰησοῦς ἐν Ἱεριχῶ, ἀναδεδέ-
φας τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδεν ἄνθρω-
πον ἐστνηκότα ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ ἡ ῥομφαία αὐ-
τοῦ ἐσπασμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ προσελθὼν
Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἡμέτερος εἶ, ἡ τὸν ὑπε-
ραντίαν; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ Ἀρχιστρά-
τηγος δυνάμεως Κυρίου, νῦν παραγέγονα· καὶ
Ἰησοῦς ἔπασεν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ
εἶπεν αὐτῷ· Δέσποτα, τί προστάσεις τῷ σῶ-
οικέτῃ; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀρχιστράτηγος Κυρίου
πρὸς Ἰησοῦν· Ἄψον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν

(*). Τὰ ἀνωτέρω εἰς τὸν Γαβριὴλ Προσόμοια ἠλλείπονται
ἐν τῷ χειρογράφῳ ἡμῶν καὶ τὸ Θεοτοκίον Συγχαίρη-
ται μετὰ τὸ ἔρρηξεν Δεσποτιῶν. Ἀντὶ τοῦ β. καὶ γ.
Ἀναγνώματος, ἔχει ἔτινα ἐκ τῆς προφητείας Ἡσαΐου
καὶ Ζαχαρίου. Ἀντὶ τῶν Προσφητῶν τοῦ Ἀποστόλου,
ἔχει τὰ τρία πρῶτα Ἰσάμια τῆς Ἀποκ. πᾶ ὁ λοιπὸν
αὐτοῖς ἔχει εἰς τοὺς Ἄϊονος. Ὡσαύτως, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα
διηγήρου Κανόνος, ἔχει ἔτινον ἀνύμνον, εἰς Ἦχον πλ. δ'.
καὶ αὐτὸν, πρὸς τὸ, Ἐφ' ἐκτενέξανε ἐν θαλάσσῃ.
Ἐκ δὲ τῶν Καθηκῶν οὐκ ἔχει αὐδῆν. Τεσσάρτον ρηθί-
λὸν ὑπάρχει τὸ χειρόγραφον Ἰακωβίου εἰς τὴν λαμπρῆν
τῶν Ἀσωμάτων εορτήν.

σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας ἐπ' αὐτοῦ, ἁγίος ἐστὶ· καὶ ἐποίησεν Ἰησοῦς οὕτως.

Κριτῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 11. **Ε**γένετο ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ κατίσχυσε Μαδιάμ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, καὶ αὐτοὶ ἐδόθησαν πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου παρεγένετο, καὶ ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν θρῶν, τὴν οὐσαν ἐν Ἐφραθᾶ, τὴν τοῦ Ἰωὰς· καὶ Γεδεὼν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐρράβδιζε πυρούς ἐν ληνῶ, καὶ ἔσπευδε τοῦ ἐκφυγεῖν ἀπὸ προσώπου Μαδιάμ. Καὶ ὤφθη αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Κύριος μετὰ σοῦ δυνατός τῇ ἰσχύϊ. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεὼν· Ἐν ἐμοί, Κύριέ μου· καὶ εἰ ἐστὶ Κύριος μεθ' ἡμῶν, ἵνα τί εὗρον ἡμᾶς τὰ κακὰ ταῦτα; καὶ ποῦ ἐστὶ πάντα τὰ Σαυμάσια αὐτοῦ, ὅσα διηγήσαντο ἡμῖν οἱ Πατέρες ἡμῶν, λέγοντες· Οὐ· χί ἐξ Αἰγύπτου ἀνήγαγεν ἡμᾶς Κύριος; καὶ νῦν ἀπίωσατο ἡμᾶς, καὶ παρέδωκεν ἡμᾶς ἐν χειρὶ Μαδιάμ. Καὶ ἐπέβλεψε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πορεύου ἐν τῇ ἰσχύϊ σου ταύτῃ, καὶ σώσεις τὸν Ἰσραὴλ ἐκ χειρὸς Μαδιάμ· ἰδοὺ ἐξαπέστειλά σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεὼν· Ἐν ἐμοί, Κύριε· ἐν τίνι σώσω τὸν Ἰσραὴλ; ἰδοὺ ἡ χιλιάς μου ταπεινωτέρα ἐν Μανασσῇ, καὶ ἐγὼ εἰμι μικρότερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρὸς μου· Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος Κυρίου· Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ, καὶ πατάξεις τὸν Μαδιάμ ὡσεὶ ἄνδρα ἕνα. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεὼν· Εἰ εὗρον χάριν ἐν ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ποιήσεις μὴ σήμερον πᾶν ὃ, τι σὺ λαλεῖς μετ' ἐμοῦ, μὴ δὴ χωρισθῆς ἐντεῦθεν, ἕως τοῦ ἐλθεῖν με πρὸς σέ, καὶ οἶσάω τὴν ὕσϊάν μου, καὶ ὕσω ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἶμι, καθήσσομαι ἕως τοῦ ἐπιστρέψαι σε. Καὶ Γεδεὼν εἰσῆλθε, καὶ ἐποίησεν ἔριφον αἰγῶν, καὶ οἶφι ἀλείφου ἀζύμου· καὶ τὰ κρέα ἐθήκεν ἐν τῷ κοφίνῳ, καὶ τὸν ζωμὸν ἔβαλεν ἐν τῇ χύτρᾳ, καὶ ἐξήνεγκεν αὐτὰ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὴν θρῶν, καὶ προσήγγισε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος Κυρίου· Λάβε τὰ κρέα καὶ τοὺς ἄρτους τοὺς ἀζύμους, καὶς ζῆς πρὸς τὴν πέτραν ἐκείνην, καὶ τὸν ζωμὸν ἐχόμενα ἔχχεε· καὶ ἐποίησεν οὕτω. Καὶ ἐξέτεινεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου τὸ ἄκρον τῆς ράβδου τῆς ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ἤφατο τῶν κροῶν, καὶ τῶν ἀζύμων, καὶ ἀνήρηθ' πῦρ ἐκ τῆς πέτρας, καὶ κατέφαγε τὰ κρέα καὶ τοὺς ἀζύμους· καὶ ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἀπῆλθεν ἀπ'

ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Καὶ εἶδε Γεδεὼν, ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐστὶ, καὶ εἶπε Γεδεὼν· Οἱ μοι Κύριε, Κύριε· ὅτι εἶδον τὸν Ἄγγελον Κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος· Εἰρήνη σοι, μὴ φοβοῦ, οὐ μὴ ἀποθανῆς. Καὶ ἀνοδόμησεν ἐκεῖ Γεδεὼν ὕσϊαστήριον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸ, Εἰρήνη Κυρίου, ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης.

Προφητείας Δανιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 1. **Ε**ν ἑτὶ τρίτῳ Κύρη τῷ βασιλεῖας Περσῶν, ὁ λόγος ἀπεκαλύφθη τῷ Δανιὴλ, οὗ τὸ ὄνομα ἐπεκλήθη Βαλτάσαρ· καὶ ἀληθινὸς ὁ λόγος, καὶ δύναμις μεγάλη, καὶ σύνεσις ἐδόθη αὐτῷ ἐν ὄπτασιᾳ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγὼ Δανιὴλ ἤμην πενθῶν τρεῖς ἐβδομάδας ἡμερῶν. Καὶ ἄρτον ἐπιθυμῶν οὐκ ἔφαγον, καὶ κρέας καὶ οἶνος οὐκ εἰσῆλθεν ἐν τῷ στοματί μου, καὶ ἀλείψιμα οὐκ ἠλειψάμην, ἕως πληρώσεως τριῶν ἐβδομάδων ἡμερῶν. Καὶ ἐν ἡμέρᾳ εικοστῇ τετάρτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει, ἐγὼ ἤμην ἐχόμενα τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου· οὗτός ἐστι Τίγρις. Καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ εἰς, ἐνδοξυμένως βαδῶν, καὶ ἡ ὄσφυς αὐτοῦ περιέστυμνη χρυσίῳ ὠραῖ. Καὶ τὸ σῆμα αὐτοῦ ὡσεὶ Θασαίς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ ὄρασις ἀστραπῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡσεὶ λαμπάδες πυρός, καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ, καὶ τὰ σκέλη, ὡς ὄρασις χαλκοῦ στίλβοντος, καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ, ὡς φωνὴ ὄχλου. Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιὴλ μόνος τὴν ὄπτασιαν, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ μετ' ἐμοῦ οὐκ εἶδον· ἀλλ' ἡ ἔκστασις μεγάλη ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς, καὶ ἔφυγον ἐν φόβῳ. Καὶ ἐγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ εἶδον τὴν ὄπτασιαν τὴν μεγάλην ταύτην, καὶ οὐχ ὑπελείφθη ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, καὶ ἡ δόξα μου μετεστράφη εἰς διαφθοράν, καὶ οὐκ ἐκράτησα ἰσχύος. Καὶ ἤκουσά τὴν φωνὴν τῶν λόγων αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ ἀκούσασαι με φωνὴν ῥημάτων αὐτοῦ, ἤμην καταγεφυγμένος ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἀπτομένη μου, καὶ ἠγειρέ με ἐπὶ τὰ γόνατά μου, καὶ ταρσοὺς χειρῶν μου. Καὶ εἶπε πρὸς με· Δανιὴλ, ἀνὴρ ἐπιθυμῶν, σύνες ἐν τοῖς λόγοις οἷς ἐγὼ λαλῶ πρὸς σέ, καὶ στήθι ἐπὶ τῇ στάσει σου, ὅτι νῦν ἀπεστάλην πρὸς σέ· καὶ ἐν τῷ λαλήσαι αὐτὸν πρὸς με τὸν λόγον τοῦτον, ἀνέστην ἐντρομος. Καὶ εἶπε πρὸς με· Μὴ φοβοῦ, Δανιὴλ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης, ἧς ἔδωκας τὴν καρδίαν σου συνιέναι,

καὶ κακωθῆναι ἐναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, ἠκουσῆσαν οἱ λόγοι σου, καὶ ἐγὼ ἦλθον ἐν τοῖς λόγοις σου. Καὶ ὁ Ἄρχων τῆς βασιλείας Περσῶν εἰσῆλθε ἔξεναντίας μου εἰκοσι καὶ μίαν ἡμέραν· ἢ ἰδοὺ Μιχαὴλ, εἰς τῶν Ἀρχόντων τῶν πρώτων, ἦλθε βοηθῆσαι μοι, καὶ αὐτὸν κατέλιπον ἐκεῖ μετὰ τοῦ Ἀρχοντος βασιλείας Περσῶν. Καὶ ἦλθον συνετάσαι σε ὅσα ἀπαντήσῃ τῷ λαῷ σου ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν· ὅτι ἐτι ἡ ὅρασις εἰς ἡμέρας. Καὶ ἐν τῷ λαλήσαι αὐτὸν μετ' ἐμοῦ, κατὰ τοὺς λόγους τούτους, ἔδωκα τὸ πρῶσώπῳ μου ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατενύγην. Καὶ ἰδοὺ, ὡς ὁμοίωσις υἱοῦ ἀνθρώπου, ἦλθε τῶν χειλέων μου, καὶ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησα, καὶ εἶπα πρὸς τοὺς ἐσθῶτα ἐναντίον μου· Κύριε, ἐν τῇ ὀπτασίᾳ σου ἐστράφη τὰ ἐντόκος μου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκ ἔσχον ἰσχύν. Καὶ πᾶς δυνήσεται ὁ παῖς σου, Κύριε, καλήσῃ μετὰ τοῦ Κυρίου μου τούτου; καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ στήσεται ἐν ἐμοί, ἰσχύς, καὶ πνοὴ οὐχ ὑπελείφθη ἐν ἐμοί. Καὶ προσέθετο, καὶ ἦλθε τὸ μου ὡς ὅρασις ἀνθρώπου, καὶ ἐνίσχυσέ με, καὶ εἶπέ μοι· Μὴ φοβοῦ, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, εἰρήνη σοι· ἀνδρίζου, καὶ ἰσχυε. Καὶ ἐν τῷ λαλήσαι αὐτὸν μετ' ἐμοῦ, ἰσχύσα καὶ εἶπα· Ἀλαίτω ὁ Κύριός μου, ὅτι ἐνίσχυσάς με. Καὶ εἶπεν· Εἰ οἶδας ὅτι ἦλθον πρὸς σέ; καὶ νῦν ἐπιστρέφω τοῦ πολεμήσαι μετὰ τοῦ Ἀρχοντος Περσῶν· καὶ ἐγὼ ἐξεπορευόμην, καὶ ὁ Ἄρχων τῶν Ἑλλήνων ἤρχετο. Ἀλλ' ἡ ἀναγγελῶ σοι τὸ ἐντεταγμένον ἐν γραφῇ ἀληθείας, καὶ οὐκ ἔστιν εἰς ἀντερχόμενος μετ' ἐμοῦ περὶ τούτων, ἀλλ' ἡ Μιχαὴλ ὁ ἄρχων ἡμῶν.

Εἰς τὴν Λιτῆν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα,

Ἦχος α΄. Κυριανού.

Τῶν νοερῶν Δυνάμεων Ἀρχιστράτηγοι, οἱ παρεστῶτες ἀπαύστως, τῷ δεσποτικῷ Ἔρονῳ, προσεβύσατε πρὸς Κύριον, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἀρσενίου.

Ο Ταξίαρχος τῶν ἁγίων Δυνάμεων, Μιχαὴλ ὁ πρωτοστάτης τῶν Δειῶν Ταγμάτων, σήμερον ἡμᾶς πρὸς πανήγυριν συνεκάλεσεν, ὁ καὶ ἐκάστην μετ' ἡμῶν πορευόμενος, καὶ φυλάττων τοὺς πάντας, ἐκ πάσης τοῦ διαβόλου περιστάσεως. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι καὶ φιλόχριστοι, τὰ ἄληθ τῶν ἀρετῶν ὀρεφάμενοι, καθαρὰς ἐννοίας, καὶ συνεϊδοὶ ἐυστάθμῳ, τοῦ

Ἀρχαγγέλου τὴν Σύναξιν τιμῶμεν· αὐτὸς γὰρ ἀδιαλείπτως τῷ Θεῷ παριστάμενος, καὶ τὸν τρισάξιον ὕμνον ἀναμείλων, προσεβύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄. Τοῦ Στουδίου.

Τῆς αὐλοῦ οὐσίας, τῶν νοερῶν Δυνάμεων προστατευόντες, καὶ τῆς τρισηλίου δόξης ταῖς μαρμαρυγαῖς, φωτοδοτοῦντες τὴν οἰκουμένην, Ἀρχιστράτηγος ἀλήκτω φωνῇ, τὸν τρισάξιον ὕμνον ἐξάδετε. Διὸ προσεβύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀρσενίου.

Τῷ αὐτῷ Ἔρονῳ περικυλούντες νοεραὶ οὐσίαι, Δεῖοι Ἀσώματα, τὴν τρισάξιον ᾠδὴν, τῷ πρῦτανι Θεῷ, φλογεροῖς τοῖς χειλέσιν ἄδετε· Ἄγιος ὁ Θεός, ὁ Πατὴρ ὁ ἀναρχος, Ἄγιος ἰσχυρός, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, Ἄγιος ἀθάνατος, τὸ ὁμοούσιον Πνεῦμα, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνδοξάζομενον.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Ασώματος χειλεσι, καὶ νοερῶς στόμασι, τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, τὸν ἀκατάπαυτον ὕμνον προσφέρουσι, τῇ σῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι Κυρίῳ· ἢ Νόες καθαροί, καὶ λειτουργοὶ τῆς σῆς δόξης, αἰνοῦσι σε Κύριε. Σὺν αὐτοῖς δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀσώματος, καὶ πρωτοστάτης τῶν ἁγίων Δυνάμεων, ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀγγέλων, ἐστίατο ἡμῖν, σπριμερον γέγονε, τὰ τῶν Ἀσωμάτων ἄσματα, ποιησόμενος ἡμᾶς ἄδειν, τῇ ἀπροσίτῳ σου δόξῃ Φιλάνθρωπε, ἵνα προσεβῆν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄. Ἐφραίμ Καρίας.

Τῆς ἠλιακῆς ἀκτίνας τῷ Σεπῷ φωτὶ, καταλαμπόμενοι Ἀρχιστράτηγος, τὰς τῶν αὐλῶν κατακαύζετε Ταξιαρχίας· ὡς φῶς λευχειμονοῦντες ἐν ὑψίστοις, τὸ πῦρ κατακαύζετε ἐν κόσμῳ, τῆς ἀπροσίτου Θεότητος· ὅθεν καὶ τὸν τρισάξιον ὕμνον, ἐν φλογεροῖς τοῖς χειλέσιν ἀκαταπαύτως ἄδετε· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ, ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β΄.

Ο Ἄγγελός σου Χριστέ, τῷ Ἔρονῳ τῆς μεγαλωσύνης, ἐν φόβῳ παρεστῶτες, καὶ τῇ σῇ φωτοχυσία αἰεὶ λαμπόμενοι, ἐν τοῖς ὑψίστοις ὕμναδοὶ σου, καὶ τῆς βουλῆς σου λειτουργοί, ὑπὸ σοῦ ἐκπεμπόμενοι, νέμουςι φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος δ΄.

Πυρίνοις χειλέσιν, ὕμνεῖ σε τὰ Χερουδὶμ, Χριστέ ὁ Θεός· ἀσώματος δὲ στόμασιν ἀσιγήτως, δοξολογεῖ σε τῶν Ἀρχαγγέλων, ὁ

χορός. Μιχαὴλ δὲ ὁ Ἀρχιστράτηγος, τῶν ἄνω Δυνάμεων, τὸν ἐπικύβητον ἕμνον, ἀκαταπαύτως προσφέρει τῇ δόξῃ σου. Αὐτὸς γὰρ ἡμᾶς σήμερον κατήγαγε, πρὸς πανίγυριν φαιδράν, κροτήσαι ἐπασίως φαιμικῶς, αἶνον τὸν τρισάγιον, τοῖς πηλίνους χεῖλεσιν· ὅτι τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως ἐπλήσθη, καὶ παρέχεις τῷ κόσμῳ, δι' αὐτοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναφ̄ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἅγια ἀγαλλονται, καὶ ὁ χορός τῶν Ἁγέλων, μυθικῶς πανηγυρίζει· μετ' ὧν καὶ ἡμεῖς εὐχαρίζομεν σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκδοθήσομεν. Χαῖρε κεχαρισμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς Στιχόν. Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζοντες, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένα, βοηθῶμεν τὸν ἕμνον Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος· ὁ συναΐδιος Ἄγγελος Ἅγιος εἶ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Στιχ. Ὁ ποιῶν τοὺς Ἄγγελους αὐτοῦ.

Τῶν οὐρανίων πρωτεύων, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, καὶ παρεσῶς τῷ θρόνῳ, τῷ ἀστέκῳ ἐν δόξῃ, αὐτόπτα τῶν ἀρρήτων, σώσον ἡμᾶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐν ἀνάγκῃς κινδύνῳ καὶ πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σε δεόμεθα.

Στιχ. Εὐλόγη ἡ ψυχὴ μου.

Τῶν ἀσωμάτων Ἁγγέλων, πρώτος ὑπάρχεις σαφῶς, καὶ λειτουργὸς τῆς θείας, φωταυγείας ἐκείνης, αὐτόπτης τε καὶ μύστης, σώσον ἡμᾶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐπιτησίως τιμῶντας σε εὐσεβῶς, καὶ ὑμνουντας τὴν Τριάδα πιστῶς.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ως ταξιάρχης καὶ πρόμαχος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγός Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, νόσῃ καὶ δεινῶν ἀμαρτημάτων ἐλευθέρωσον, τοὺς εὐλικρινῶς ἀνυμνουντας, καὶ αἰτουμένους σε ἐνδόξῃ· ἐναργῶς ὡς ἄυλος, τὸν ἄυλον καθορῶν, καὶ τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ, τῆς τοῦ Δεσπότητος δόξης καταλαμπόμενος· αὐτὸς γὰρ φιλανθρώπως, σάρκα δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου προσεῖληψε, σώσαι βουλήσθεις τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγος, δυσωποῦμεν ἡμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δέησιν, τειχίσῃτε ἡμᾶς, στέπη τῶν πτερύγων τῆς αἴλου ὑμῶν δόξης, φρουροῦντας ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς Ταξιάρχῃ αὐτῶν ἄνω Δυνάμεων.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψώθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε, ὁ κατ' ἐνώπιον Θεοῦ παριστάμενος, καὶ ταῖς ἐκείῃθεν λάμπει λαμπόμενος, φαίδρουν ἀγίασον, τοὺς πιστῶς σε ὑμνουντας, πάσης ἀπολύτρωσαι, τοῦ ἐχθροῦ τυραννίδος, καὶ εἰρηναίαν αἰτησαι ζωὴν, τοῖς Βασιλευσὶ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαριστίας ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσπονα οἱ δούλοι σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένη, πρόφθασον καὶ λυτρώσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ὁρατῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σοὺς γὰρ δούλους σώξεις αἰε, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὴν Β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψώθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὰ Χερουδὶμ καὶ Σεραφὶμ πολυέματα, τῶν Ἀρχαγγέλων λειτουργῶν τὰ στρατευματά, σὺν Ἐξουσίαις Θεοῦ Κυριότητες, Ἁγγέλοι Δυνάμεις τε, καὶ Ἀρχαὶ δυσωποῦσι, σὲ τὸν Ποιητὴν ἡμῶν, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην. Μὴ ὑπερίδῃς δέησιν λαοῦ, ἡμαρτηκόων, Χριστέ πολυέλεε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον αὐτόμελον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσά σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πᾶς ἰσχύει· Ὁρθοδόξων ἡ Πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλήνθρωπε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Τῶν οὐρανίων ἀρχηγοὶ καὶ πρωτοστάται, τῶν ὑψιθρόνων καὶ φρικτῶν τῆς θείας

δόξης, Μιχαὴλ Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγοι, σὺν πάσι τοῖς Ἀσμάτοις ὡς Λειτουργοὶ, Δεσπότες ὑπὲρ τοῦ κόσμου διαπαντός, προσβύουτες αἰτήσασθε τὴν ἄφεσιν, τῶν ἐπιτασμένων ἡμῖν, καὶ ἔλεον καὶ χάριν εὐρεῖν, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Θεοχαρίτως ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλαγχνά οἰκτιρῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἀνω Δυνάμει καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Οἱ Ἀναθάβιοι, τὸ ἄ. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ψαλμοῦ. Προκείμενον, Ψαλμὸς δ΄.

Οἱ ποίων τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς Λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Στιχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Εὐαγγελίον κατὰ Ἰωάννην.

Ζήτηε τῆ β. τῆς Πεντηκοστῆς. Ὁ Ν.

Δόξα.

Ταῖς τῶν Ἀσμάτων, Οἰκτιρῶν προστασίαις, ἐξάλειψον τὰ πληθῆ, τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα, Ἐλέησόν με, ὁ Θεός. κ. τ. λ.

Καὶ φάλλομαι Σπυριδὸν Βιόμιλον.

Ψαλμὸς β. Τῷ αὐτῷ Στόμῳ.

Ζήτηε τοῦτο εἰς τὴν Αἴτην.

Εἶτα φάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου εἰς σ΄. καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀσμάτων εἰς η΄.

Κανὼν πρῶτος τῶν Ἀσμάτων.

Ποίηται Ἰωάννου Μουρῶν.

Ωδή α΄. Ψαλμὸς πλ. δ΄. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοί.

Πάντες ἀνυμνήσωμεν πιστοί, τὴν πάσαις διευθύνουσαν, τὰς αὐλούς τῶν ἀνω, χορῶν Ταξιαρχίας, Τριάδα τὴν ἀκτίστον· Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὸς παντοκράτωρ.

Εθού τῶν κτισμάτων σε ἀρχὴν, οὐσίαν τὴν ἀσώματον, Ποιητὰ τῶν Ἀγγέλων, τὸν ἀχραντὸν σε θρόνον, κυκλοῦσαν κραυγάζειν σοὶ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὸς παντοκράτωρ.

Χαίρεις Γαβριὴλ μυσαγωγέ, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως Μιχαὴλ τε ταγματῶν, αὐλῶν πρωτοστάτα, ἀπαύστως κραυγάζοντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὸς παντοκράτωρ. **Θεοτοκίον.**

Εὐα ἡ προμήτωρ τῆ ἀρχῆ, τὸ γένος καθυπέβαλε, τῆ παραβάσει ποτέ, τὸ τῶν ἀνθρώπων· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόμπε, δλον πρὸς εὐλογίαν μετηγάγου, τὸν Κτίστην τεκοῦσα.

Κανὼν δευτέρος, οὗ ἡ Ἀχοροστιχίς.

Τοῖς Ταξιαρχαῖς τῶν Ἀσμάτων Νόων.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις· Κλήμεντος.

Ωδή α΄. Ψαλμὸς ὁ αὐτός. Ἀρματπλατὴν Φαρααί.

Τοὺς νοερούς τῶν ἀσμάτων τάξεων, Χορῶν ἐν ἄσμασιν, ὡς Λειτουργοὺς Θεῖους, δεῦτε εὐφημησάμεν, χορησίαν συγχροτήσαντες, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ἀδολαίπτως προσβύουτας, καὶ τῆ μετανοία συγχαίροντας.

Οἱ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγοὶ καὶ πρόκριτοι, καὶ ταξιαρχαὶ φαῖδροι, τοὺς ἀσμάτων Νόας, σήμερον ἀγείρουσι, πρὸς τελετὴν ἑόρτιον, τῆς αὐτῶν λαμπρᾶς μνήμης· μετ' ὧν συγχάιρσιν ἄνθρωποι, ἕμουν τῆ Τριάδι προσάγοντες, συνευραλοῦμεν τοῖς Ἀγγέλοις ἄνθρωποι,

πνευματικῶς ἐν χαρᾷ· ὁ Γαβριὴλ αὐτίς, νῦν εὐαγγελίζεται, Ἐκκλησιῶν τὴν ἑνοσίαν, καὶ καθάρεισιν πάσης, τῆς ἐναντίας αἰρέσεως, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς μνήμης αὐτῶν. **Θεοτοκίον.**

Κυφορεῖς τὸν ὑπὲρ φύσιν Ἀρχαντε, ἐν σοὶ σκηνοῦσάντα, τὸν τοῦ Πατρὸς Ἄγιον, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, δυοὶ μὲν ἐν ταῖς φύσεσι, καὶ θελήσειν ὄντα, ἐν ὑποστάσει· ὁ ἀτρέπτως μᾶ, ἥς καὶ τὴν μορφήν ἀσπαζόμεθα.

Καταβάσει Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ωδή γ΄. Τὸν φόβον σου Κύριε.

Τσχυρὴ κατέστησαν ἀθανάτου, δυνατοὺς ἐξάλλουνας, τὸ πανάγιόν σου θέλημα, τοὺς σοὶ ἐν τοῖς ὑψίστοις, αἰεὶ παρστώτας.

Τοὺς μύθας τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, τῆς σεπτῆς· τε ἐγέρσεως, τῶν Ἀγγέλων τοὺς Ἐξάρχους Χριστέ, ὑπὲρ ἡμῶν προσέχευε, ἐπικαλυμένους.

Ἀγγέλους ἐπέστησας φυλάκας, τοῖς ἀνθρώποις ὡς εὐσπλαγχνος, διακόνους τε ἀνέδειξας, Χριστέ τῆς σωτηρίας, τῶν σῶν Θεραπευόντων. **Θεοτοκίον.**

Ἀρρήτως συνέλαβες Κύριον, τὸν Σωτῆρα Θεοῦνομος, τὸν λυτροῦμενον ἡμᾶς τῶν δεινῶν, τοὺς σὲ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικαλούμενους.

Κανὼν δευτέρος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Τῶν Ἀγγέλων πρῶτιστος, καὶ τῆς Τριάδος φῶς δευτέρον, ὠφθῆς ἡμῖν, Μιχαὴλ ὁ Ἀρχων, τοῖς πιστῶς εὐφημοῦσί σε.

Ἀἴγλη θείας χάριτος, ὁ Γαβριὴλ πιστῶς ἐπλήσσε, πᾶσαν τὴν γῆν, τοῦ Θεοῦ κηρύξας, τὴν ἐν σώματι καθόδον.

Ενωκρὶς αἰδίμπε, καὶ φαταγωγῆς δυὰς αὐτε, φῶτα Θεοῦ, τοὺς πιστῶς τελούοντας, τὴν ἡμῶν μνήμην δεῖξατε.

Θεοτοκίον.

Ησεν Ἡσαίας σου, τὴν ὑπὲρ νοῦν Ἀγνὴ κήρην· ἔδωκ' ἐγὼ, ἵνα τῆς ἐκείνου, ἐπιτύχω καθάρσεως.

Καταβάσις. Τους σους ὑμολόγους.

Κόθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τῶν Ἀσωμάτων τους χοροὺς ἐφίεμενοι, ἀνευφημεῖν οἱ ἐπὶ γῆς μιμησάμεθα, ὡς ἐφικτὸν τούτων τὴν ἀγιότητα, νεκρούντες, πάντα τὰ μέλη τὰ τῆς σαρκὸς, αἰτοῦντες, ὡς ὑπερμάχους τε καὶ φρουρούς, πάσης πλάνης λυτρώσεσθαι, τοῦ ἀοράτου ἔγθρου, ἡμᾶς τους ἀνυμνοῦντας αὐτούς, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνὴ καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοᾶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε, παντελεῆμον ὡς ἀγαθὴ, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον λογοθεσίῳ φοβεροῦ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυρῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Ῥῶθ' ὁ. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Επέβης Ἀγγέλοις, ὡς περ' ἐφ' ἵπποις Φιλάνθραπε, καὶ ἐδόξω χροσὶ σου ἡνάς αὐτῶν, καὶ σωτηρία γέγονεν ἡ ἱππασία σου, τοῖς ἀπαύστως βοᾶσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Καλύπτει Ἀγγέλους, ἡ ἀρετὴ σου Φιλάνθραπε, καὶ τῆς γῆς ἐπληρώθη τὰ πέρατα, τῆς σῆς ἐνδόξου ἀναρχε Ζεῖας αἰνέσεως, σὺν αὐτοῖς σοι βοῶσις· Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Εξήλιθς οἰκτιρῶν, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου Χριστέ· συγκαλεῖς δὲ τὰς φίλας Δυνάμεις σου, καὶ εὐφροσύνη γέγονεν ἡ παρουσία σου, τοῖς πιστῶς σοι βοᾶσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Παρθένε καὶ Μήτηρ, ὑπερφυῶς ὤφθης πάναγε, ὡς Θεὸν τὸν αὐτὸν τε καὶ ἄνθρωπον, Χριστὸν τεκοῦσα, οἱ μετὰ δέους κραυγάζουσι, τῶν Ἀγγέλων οἱ τάξεις· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κανὼν δευτέρως. Σὺ μου ἰσχὺς, Κύριε.

Γεργῶ, ὤφθη δυνάμεις Ἀρχιεράτῃος, πολέμουντι, πάλαι Ἰησοῦ τῷ Ναυῇ, νικητοῖων καὶ ὑπερμαχῶν, Μιχαὴλ ὁ μέγας, τῶν Ἀσωμάτων ὁ ἐξάρχος· ὑφ' οὗ λαβὼν τὸ σθένος, ὁ Σεράπων Κυρίου, δορυφάτων εἶλε τὸ φρούριον.

Αρχων ποτέ, τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, ὤφθη φέρων, τέκνου εὐαγγέλιον, τῷ Ζακάρει.

χαρῖα τῷ ἱερεῖ, Γαβριὴλ ὁ μέγας, ὁ Ζεῖος ὄντως Ἀρχάγγελος· διὸ φωνῆ τοῦ Λόγου, γεννηθείς Ἰωάννης, τῷ πατρὶ τὴν φωνὴν ἀποδίδωσι.

Χαίρει χαρᾶ, πάντα τὰ πέρατα σήμερον, τὴν αἰσίαν, μνήμην εορτάζοντα, τῶν Ἀρχαγγέλων σου ὁ Θεός, Μιχαὴλ τοῦ Ζεῖου, καὶ Γαβριὴλ τοῦ Ζεόφρονος· συγχαίρει δὲ καὶ πᾶσα, τῶν Ἀγγέλων ἡ τάξις, ὅτι σώζεται κόσμος τῇ σκέπῃ αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Μὴν ἀγνὴν, πέφυκας καὶ μετὰ γέννησιν· μὴν ὤφθης, ἀνανδρος ἐπιλάζοντα, τὸν τοῦ Πατρὸς, λόγον ἀληθῆ, Πνεύματι Ἁγίῳ, λαβόντα δούλου μορφήν κατ' ἡμᾶς, Παρθένε Θεοτόκε· οὐ τὴν Ζεῶν τιμῶντες, τῆς μορφῆς τὴν ἐμοφείαν ἀδέσπομεν,

Καταβάσις. Τὴν ἀνεξήγηταστον.

Ῥῶθ' ἑ. Τὸν ἐκ νυκτὸς ἀργόλας.

Ανεπιστορέτω τῷ πόνῳ, αἰεὶ πρὸς τὸ ἀναναίτε, πρὸς σέ Χριστέ φερόμεναι, τὸ ἀκρότατον ἀπάντων τῶν ἐφετῶν, Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Σὺ νοερούς κατ' οὐσίαν, ἀθάνατους τῇ χάριτι, τῇ σῇ Χριστέ κατεστήσας, ὑμνωδοὺς τῆς σῆς μεγαλειότητος, τους Ἀγγέλους σου κατ' εἰκόνα, δημιουργήσας ἀκατάληπτε.

Σὺ ἀκλινεῖς πρὸς τὸ χεῖρον, τῇ πρὸς σέ ἐγγύτητι Χριστέ, τους σους ἐφυλάξας λειτουργούς· πηγὴ γὰρ ἀγαθότητος, σὺ ὑπάρχων ἀγαθύνεις, τους ἐπαξίως σοι λατρεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ημετὰ τόκον Παρθένος, μὴν ἀπειρόγαμε ἀγνὴν, Μαρία ἀχραντε, τῷ λιμένι σου ἡμᾶς καθόρμισον, ἐκ κινδύνων ὁδηγοῦσα, πρὸς σωτηρίαν τὴν αἰώνιον.

Κανὼν δευτέρως. Ἴνα τί με ἀπάσσω.

Απειθοῦντι τὸ πάλαι, τοῦ Θεοῦ πρὸς ἄρρητα καὶ Ζεῖα Στάγματα, Βαλαὰμ τῷ Μάντει, ἐν ἀμφοῶν ὁ Ἀγγελοῦ ὄνῳ φανεῖς, φοβερῶς ἤλεγξε, καὶ λογικὸν τὸ ζῶον δειξάς, τὸ τῆς φύσεως ἡμειψε γνῶρισμα.

Συσχεθέντι τῷ Πέτρῳ, καὶ εἰρηκτῇ προσμένοντι Ἀγγελοῦ ὤφθη Θεοῦ, τῶν χειρῶν Ἡρώδου, καὶ δεσμῶν καὶ θανάτου λυτρουμένου· διὸ δευτε πάντες, ὡς τῶν ψυχῶν φρουροὺς ἐν Ζεῶς, τους σοπούς Ἀρχαγγέλους τιμῶσωμεν.

Τῶν πολεμῶν τὰς γάσεις, Ἀγγελοῖ Ἀρχαγγελοῖ Ζεῖας Δυνάμεις Θεοῦ, καὶ τῆς Εκκλησίας, τὰς αἰρέσεις καὶ πάντα τὰ σκάνδα-

λα, ταῖς ὑμῶν λύσεις, πρὸς τὸν Θεὸν ἀσι
προσεύχαις, καὶ ἡμᾶς ἐν εἰρήνῃ φρουρήσατε.

Θεοτοκίον.

Εν δυοῖ ταῖς οὐσίαις, ἕνα σε γινώσκουμεν
Θεὸν τῆς κτίσεως, ενεργεῖαις ἀμφοῖν, καὶ
θελήσασιν ὄντα ἀσύγχετον, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ,
ἐκ γυναικὸς σάρκα λαβόντα· ἧς τὴν θείαν τι-
μῶμεν τοῖς πινάξιν.

Καταβάσις. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὠδὴ γ'. Τὸν Ἰωάνν, ἐν τῷ κήτει.

Θεοπροπέψ, ἐκ μὴ ὄντων Κύριε, τῷ λόγῳ
σου παρήγαγες, οὐσίας τῶν ἐπουρανίων,
ἀθανάτων Στρατιῶν, φωτισεῖς αὐτάς ἐργα-
σάμενος.

Μύσται σεπτοί, τῆς Θεοῦ αἰνέσεως, γεγό-
νατε Ἀσώματοι, πολῖται τῆς ἐπουρα-
νίου, καὶ θείας ὄντως σικηπῆς, τῷ Ποιητῇ ἀξίως
λατρεύοντες.

Τῶν Ἀσωμάτων, τάξεις νοεραὶ σε, Υἱὲ Θεοῦ
προάναρχε, αἰνοῦσιν ἀκαταπαύστως, καὶ
δοξολογοῦσιν, ὡς Ποιητὴν καὶ Κτιστὴν τοῦ
σύμπαντος.

Θεοτοκίον.

Τὸν τῆ Πατρὶ, ἐν ὑψίστοις ἀρχαντε, ἀνάρ-
χος συνεδρῶντα, ἀρχαίαις σαῖς ἐπα-
νακλιναι ἡξίωσαι· ὃν ἡμῖν δίδου Ἀγνή, τοῖς
δουλοῖς σου Γλεων.

Κανὼν δευτέρως. Διδαστή μοι Σατήρ.

Ως πῦρ καὶ φλόγα καὶ φῶς, τοὺς Ἀσώμα-
τους ὑπάρχοντας, ἐκ τῆς ὑλίδος φθο-
ρᾶς, τὸν νοῦν ἀνιπτάμενοι, ὑλαιοῖς ἐν ῥεῖσει,
τοὺς αὐλοὺς φόβα, ἐν τοῖς ἄσμασι τιμῆσωμεν.

Νεκρώσατε τῶν παθῶν, τὰς καταργίδας Ἀρ-
χαγγελοῖ, καὶ παύσατε σὺν αὐτοῖς, τὰ
σκιάδαλα ἅπαντα, τῆς πίστεως, Ἄγιοι, τῆς
Τριᾶδος ὄντες, πυρρῶροισι Ἀρχιστρατήγοι.

Αρχαγγελοῖ τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀσωμάτων οἱ
ἐξαρχοῖ, τῆ παρρησία ὑμῶν, ἐκ πάσης
αἰρέσεως, ἡμᾶς διασώσατε, Μιχαὴλ ὁ Ἄρχων,
καὶ Γαβριὴλ οἱ Ἀρχιστρατήγοι. **Θεοτοκίον.**

Νηδὺς ἀφῆλις ἐκῶν, ἐξ ἀπειράνδρου σαρ-
κόμομος, ὁ ἄσαρκος ὡς Θεός, Χριστὲ
σαρκοφόρος δέ, ὡς ἄνθρωπος πέφυκας, οὐ τῆς
ἐμπερείας, οἱ πιστοὶ τὸ εἶδος σέβομεν.

Καταβάσις. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον, Ἦχος β'.

Αρχιστρατήγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης,
τῶν ἀνθρώπων ὁδηγοί, καὶ ἀρχηγοὶ Ἀσω-
μάτων, τὸ συμπέρον ἡμῖν αἰτήσασθε, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστρατήγοι.

Ὁ Οἶκος.

Εφης Φιλάνθρωπε ἐν Γραφαῖς σου, πλήθη
χαίρειν Ἀγγελῶν ἐπ' ἀνθρώπων ἐνὶ με-
τανουρτί, ἀθάνατε· ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀνομίαις
ἀναμάρτητε, μόνε καρδιογνώστα, σὲ δυσωπεῖν
καθ' ἐκάστην τολμῶμεν ὡς εὐπλάγηρον, υἱ-
κτεῖραι καὶ καταπέμψαι ἀνάξιοις κατάνυξιν,
Δέσποτα, παρέχων ἡμῖν συγχώρησιν· ὑπὲρ
πάντων γὰρ ἡμῶν πρεσβεύουσιν, οἱ τῶν Ἀσω-
μάτων Ἀρχιστρατήγοι.

Συναξάριον.

Τῆ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Συναξίς εορτάζεται
τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ,
καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων Ἀσωμάτων καὶ οὐρανίων
Ταγματῶν.

Στίχοι.

Ἐβουλόμην σοι, Μιχαὴλ, ἄσμα πρόπον
ἄσαι πρεπόντως, ἀλλ' αὐλοῦ οὐκ ἔχω.

Ὁ γδοθὴ οὐρανίης κυδῶναι τάξις Ἀρχούσ.

**Εἰς τὴν Συναξίαν τῶν ἁγίων Ταγματῶν, Σερα-
ρίου, Χερουθιμ, Θεουάν, Κυριοτήτων, Ἐξουσιῶν,
Ἀγγέλων, Δυνατέων, Ἀρχαγγέλων, καὶ Ἀγγέλων.**

Στίχοι. Ἐπάξιόν τι Ταγματῶν τῶν ἐννέα,

Τίς ἂν γένος φλέγεται μηνῶν ἐννέα ;

Μιχαὴλ ὁ διαπρεπέστατος Ταξίαρχος τῶν
Ἀσωμάτων Δυνατέων, ἐν τε τῇ παλαιᾷ
Διαθήκῃ, ἐν τε τῇ νέᾳ Χαρίτι, πολλὰς αὐτοῦ
τάς χάριτας καὶ ευεργεσίας τῶ ἀνθρωπίνῳ γέ-
νει παρέδειξέ τε καὶ παραδείκνυσιν. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἀντίπαλος καὶ πολέμιος,
τραχηλιάσας κατὰ τοῦ κτίσαντος, καὶ, Τὸν
Σρόνον μου ἐπάνω τῶν νεφελῶν θῆσο-
μαι, νεανισσάμενος εἶπειν, καὶ, Τῷ ὑψί-
στῳ ὁμοῖος εἶσομαι, καυχώσαμενος, τοῦ
Ἀρχαγγελικοῦ, ὡς φησιν ὁ Κύριος, ἐξέπεσεν
ἀξιωματός· Ἐθεώρουν, γὰρ φησι, τὸν Σα-
τανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
πεσόντα· τὰ παραπλήσια δὲ τοῦτα καὶ τὸ
ὑπ' αὐτὸν τάγμα ἀλαζονευσάμενον πεπονθεν·
οὗτος ὁ παναιδιμός, τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην
εὐγνωμοσύνην, ὡς πιστὸς οἰκέτης, διαφυλάτ-
των, καὶ περὶ τὸ γένος ἡμῶν πολλὴν τὴν κα-
θεμονίαν ἐπιδεικνύμενος, τῶν νοερῶν καὶ Ἀρ-
χαγγελικῶν τάξεων πρωτεύειν ἐτάχθη παρὰ
τοῦ Παντοκράτορος. Ἰδὼν γὰρ τὸν ἀποστά-
την πεσόντα, συνέγαγε τοὺς τῶν Ἀγγέλων
χοροὺς, καὶ εἰπὼν, Πρόσχωμεν, ὑμῶνσε
μετὰ φωνῆς τὸν τῶν ὄλων Κύριον, ὡσανεὶ

λέγων ὅτι· Πρόσχωμεν ἡμεῖς οἱ κτιστοὶ γεγυ-
νότες, τί πεπόνθασιν οἱ μετ' ἡμῶν μέχρι τοῦ
νῦν φῶς ὑπάρχοντες, καὶ νῦν γενομένοι σκό-
τος. Ἡ τοιαύτη οὖν συγκρότησις, ὠνομάσθη
Σύναξις τῶν Ἀγγέλων, τούτεστι προσοχὴ καὶ
ὁμόνοια καὶ ἑνώσις.

Οὗτος οὖν ὁ μέγας προστάτης, καὶ τῆς σω-
τηρίας ἡμῶν ευεργέτης, πολλὰς σατηριώδεις
ευεργεσίας πρὸς πάντας πλεονάζων καὶ ἑξα-
πλῶν, πολλοῖς ὀπτανόμενος καταφαίνεται. Ὡ-
φθη γὰρ τῷ Ἀβραάμ καὶ Λῶτ, ἐν τῇ τῶν
Σοδῶμων καταστροφῇ. Ἐφάνη τῷ Ἰακώβ, τὸν
Ἀδελφὸν αὐτοῦ φεύγοντι. Προεπορεύετο τῆς
παρευβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ὅτε τῆς Αἴγυ-
πτου ἐλυτροῦντο καὶ κλυθεροῦντο κακώσωντο.
Ἐφάνη τῷ Βαλαάμ, τὸν Ἰσραὴλ ἀπίοντι κα-
ταράσασθαι. Πρὸς δὲ τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ
ἔφη πύθμενον· Ἐγὼ Ἀρχιστράτηγος
Κυρίου, νυνὶ παραγέγονα. Οὗτος καὶ
τοὺς ποταμοὺς, παρὰ τῶν δυσσεβῶν· κατὰ τοῦ
ἀγιάσματος· καὶ τοῦ εὐκτηρίου ἀπολυθέντας,
τελείᾳ χωνείᾳ παρέπεμψε. Καὶ πολλὰ ἕτερα
ἔστιν ἐν τῇ Θεοπνεύστῃ Γραφῇ ιστοροῦμενα
περὶ αὐτοῦ. Διὰ τοι τοῦτο καὶ ἡμεῖς, προσά-
την αὐτὸν καὶ φύλακα τῆς ζωῆς ἡμῶν προ-
βαλλόμενοι, τὴν πάνσεπτον αὐτοῦ πανήγυριν
ταυτὴν ἑορτάζομεν, ἐξαιτούμενοι, ταῖς προστα-
σιαῖς καὶ πρεσβείαις αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νῦν
αἰῶνι τῶν δυσχερῶν εὐρεῖν ἀπολύτρωσιν, καὶ
ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ἐπουρανίου χάριτος καὶ
τάξεως καταξιωθῆναι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέη-
σον καὶ σώσον ἡμᾶς.

Ῥοθ ζ. Παιδὲς Ἑβραίων.

Ω παριστήκεισαν ἀπαύστως, λειτουργοῦ-
σαι μυριάδες τῶν Ἀγγέλων, τοῦ προσώ-
που ὁρᾶν, μὴ φέουσαι τὴν θέαν, Εὐλογητός
εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ἀναδοῦσι.

Φ ὅτα ἀνεδιέξας οἰκτιροῦν, τῶν Ἀγγέλων
σου τὴν αὐλον οὐσίαν, τοῦ ἀερόητου φω-
τός, πληρούμενα ἀπαύστως, Εὐλογητός εἶ κρέ-
ζοντα, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Α ὄγω σου τῷ ἐνυποστάτῳ, τῶν Ἀγγέλων
τὴν πληθὺν δημιουργήσας, ἀγιάσας δὲ
Σεῖψ Πνεύματι, Τριάδα, Θεολογεῖν ἐδιδαξας,
ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρεῖς ἐνοοῦντες ὑποστάσεις, ἀπερίγραπτον
δοξάζομεν οὐσίαν, τὸν Πατέρα Υἱόν, σὺν

Πνεύματι βοῶντες· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δευτέρος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σὺν χοροῖς Ἀσμάτων, καὶ ἀνθρώπων το γέ-
νος δευτε κροτήσωμεν, τὴν αἴσιον ἡμέραν,
τῆς μνήσης ἐκτελοῦντες, τῶν σοφῶν Ἀρχαγγέ-
λων Χριστοῦ, Εὐλογητός εἶ Θεέ, βοῶντες τῶν
Πατέρων.

Ως φιλοῦνοι παλαι, Ἀβραάμ ὁ Θεόπτης καὶ
Λῶτ ὁ ἑνόςθεος, ἐξένισαν Ἀγγέλου, καὶ
εὔρον κοινωνίαν, σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζοντες·
Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Μανὰ τῶ γενναίῳ, καὶ Τωβίτ τῷ πανσό-
φῳ ᾤφθησαν Ἀγγελοι, ἀμείβοντες τὰ
ἄβλα, τοῦ βίου κατ' ἀξίαν· καὶ τῶν Παίδων ὁ
Ἀγγελος, ἔσθεσε φλόγα ποτὲ, πυρὸς καμίνου
ἔντας.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἡμέτερον ὄλον, ἐκ Παρθένου λαβόντα, δι-
χα τροπῆς Ἰησοῦ, ταῖς φύσεσι διπλοῦν μὲν,
ἀλλ' ἓνα ὑπόστασις, πατρικῶς σε κηρύττομεν
ἡς καὶ τὸ εἶδος πιστῶς, σέβωμεν ἐκτυποῦντες.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ῥοθ η. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ.

Τῶν Ἀγγέλων, ζηλώσωμεν τὸν βίον, καὶ τὰς
φρένας, πτερώσωμεν εἰς ὕψος, καὶ σὺν αὐ-
τοῖς αὐλάς ἀναμέλψωμεν, Κύριον ὑμνοῦντες,
καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θιασῶται, χορείας οὐρανόι, οἱ τὸν θρό-
νον, ἀμφέποντες τῆς δόξης, περὶ Θεόν τε
πάντοτε στροφομένοι, Ἀγγελοι ὑμνοῦσι, καὶ
ὑπερυψοῦσι, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν αὐλον, πυρὸς ποιούσαν φλόγα, τοὺς ἐν
ὕψει, ἀπαύστως λειτουργούντας, καὶ τοὺς
Ἀγγέλους πνεύματα δεικνύουσας, Τριάδα προ-
σκυνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ο ἕν ἐν πέλῳ, περικυκλοῦσι τρόφῳ, μυριά-
δες, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων, ἐν ταῖς ἀγ-
καλαῖς φέρειν κατηύχισαι· τούτων Θεοτοκίε,
πρέσβευε σωθῆναι, ἡμᾶς δοξολογούντας.

Κανὼν δευτέρος. Ἐπταπλασίας κάμνον.

Αρχῶν Ἀγγέλων πέφυκε, Μιχαὴλ ὁ Ἀρ-
χάγγελος· ἀλλὰ συνδοξάζεται, αὐτῷ
λαμπρότερον, ὁ μυστικὸς τῆς χάριτος, καὶ τῆς
Παρθένου ἀνήστω σπητῶς, ὁ τῶν Ἀσμάτων,
Στρατηγὸς ἐπαξίας, χαρὰν προδιαγγέλλων.
Γαβριὴλ τοῖς βοῶσι· Λαός ὑπερυψοῦτε, Χρῆ-
στὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, ἢ ποικίλη μορφή κατιῶν, Ἰεζεκιὴλ προΐστροῶν ἐκέρυττεν ἐν οἷς ἐξαπέτοῦγα, τὰ Σεραφίμ παρίσταται, καὶ τὰ Χερουβίμ, πολυμομάτως ἐνύκλου· μεθ' ἂν τοὺς Ἀρχαγγέλους, ηλεκτρίως ἑώρα, Χριστὸν δοξολογούντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ως φοβεράν τὴν ἔλευσιν, τῆς δευτέρας κατὰ τὴν Σέδρας σου, ἐκδηλοποιῶν ὁ Δαυιδὴλ προέλεγεν· Ὡς θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιοὶ ἐκάθισαν καὶ τὰς τῶν Ἀγγέλων, μυριάδας εἰσάγει, ἐν φόβῳ παρεστάσας, καὶ φωναῖς ἀσιγήτοις, βώσας τῇ Τριάδι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ο τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ὁμοούσιος Λόγος ἐκὼν, ὡς ἦν καὶ ἡμεῖς, ἐκ τῆς Παρθένου σύμμορφος, οὐ φύρας εἰς ἀλλήλα, τὰ τῆς φρικτῆς ἐνώσεως· εἰς γὰρ ὁ αὐτός, ἐν ἐκατέρῳ δεικνύται, ἐν ὄντι ταῖς οὐσίαις, καὶ μὴ ὑποστάσει· ἢς νῦν τῆς ἐμπερείας, τὸν τύπον προσκυνούμεν.

Καταδασία· Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὠδὴ Σ'. Ὅρους παρῆλθες τῆς φύσεως.

Σ ἐ τὸν ἀρρήτως ἐνώσαντα, τοῖς ἐπουρανοῖς Χριστὴ τὰ ἐπίγεια, καὶ μίαν Ἐκκλησίαν, ἀποτελέσαντα Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἀκαταπαύστως μεγαλύνουμεν.

Αγγελοὶ τε καὶ Ἀρχαγγελοὶ, Θρόνοι Ἐξουσίας καὶ Κυριότητες, Ἀρχαὶ τε καὶ Δυναμεῖς, Χερουβίμ καὶ Σεραφίμ, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἱκετεύσατε.

Πάντων προστάται δεικνύμενοι, Μιχαὴλ σὺν τῷ Γαβριὴλ, ἐπιπέφασθε τοὺς ἐκ πόθου τιμῶντας, τὴν πανέροτον ὑμῶν μνήμην, καὶ πιστῶς ἀνμυνοῦντας, σάζεσθαι παντοίας περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἀναρχον, φύσιν τὴν ἐμὴν, ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκώμενον, Παρθένε τέτοκας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνουμεν.

Κανὼν δαύτερος. Κυρίως Θεοτόκον.

Νοσοῦντων καὶ πλεόντων, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκῃς, πρὸς σωτηρίαν ὑπέρομαχοι ὤφθητε, τῶν Ἀσμάτων οἱ πρῶτοι, Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ.

Ο Χερουβίμ καὶ Θρόνων, χοροῖς συγχορευῶν, καὶ Σεραφίμ τῶν αἰθῶν καὶ μύτης Θεοῦ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Σωτῆρι, Γαβριὴλ ἱκέτευε.

Ως φύλακας τοῦ κόσμου, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ Ταξίαρχοι τῶν ἁγῶν Δυνάμεων, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα, καθικετεύσατε.

Θεοτοκίον.

Συμφάνως Θεοτόκε, σὲ δοξολογούμεν, ὅτι παθῶν καὶ κινδύνων λυτροῦσαι ἡμᾶς, καὶ τὰς ἡμῶν ἱεσίας, ἐπ' ἀγαθῶς ἐκκληροῖς.

Καταδασία· Ἄπας γαγενῆς.

Ἐξαποστελλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Ως πρόμαχον καὶ πούτανιν, τοῦ βροτείου σε γένους, καὶ προνομέα ἄριστον, Ἀρχιστράτηγε Σεῖτε, ἀνεδείξεν ὁ Ποιητὴς, καὶ Θεὸς καὶ δόξῃ σε, τετιμηχεν ἀπορότητος, τοῦ προσφωγνῆν ἀνευδότης, τὸν τρισάγιον καὶ Σεῖτον, ἐπινικίον ὕμνον.

Ἐξέρον. Γυναικὲς ἀκουσίσθητε.

Αρρήτως πυρσευόμενος, ταῖς Σεϊκαῖς ἐλάμβες, τῆς ὑπερφάντου Τριάδος, διέρχη πᾶσαν τὴν κτίσιν, ὡς ἀστραπὴ Ἀρχαγγέλου, πληρῶν τὸ Σεῖτον προστάγμα, Μιχαὴλ ἀστραπόμορφε, φρουρῶν φυλάττων καὶ σκέπων, τοὺς σὲ φαιδρῶς ἀνμυνοῦντας.

Ἐξέρον. Ταῖς Μελίταις συνέλθωμεν.

Εξουσίαν Δυνάμεων, Ἀρχαγγέλων Ἀγγέλων, Κυριαότητων Θρόνων τε, καὶ Ἀρχῶν πρωτοστάτης, ὑπὸ Θεοῦ κατεστάθης, Ἀρχιστράτηγε Σεῖτε, Μιχαὴλ ὑπερένδοξε· τῷ ἀπέκτω σὺν θρόνῳ, παρεστηκῶς, σκέπε φρούρει φυλάττε σάζε πάντα, τοὺς πιστεῖ σε γεραίροντας, τὸν τοῦ κόσμου προστάτην.

Θεοτοκίον.

Τεμιατέρα πέφυκας, Χερουβίμ τῶν ἐνδόξων, καὶ Σεραφίμ Πανύμνητε, τῶν φρικτῶν ἀσυγκρίτως, ἐνδοξοτέρῳ καὶ πάντων, τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων, ἀγιωτέρῳ Πάναγι· τὸν γὰρ Κτίστην τῶν ὄλων, σωματικῶς, ἀπορρήτως τέτοκας Θεοτόκε· ὃν αἰτῆσαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἱσάμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στεχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων ὡς προεξάρχοντα, καὶ τῶν ἐν γῇ ἀνθρώπων, ἰσχυροῦν σε προστάτην, φύλακα καὶ ῥύστην ὑμνοῦμεν πιστῶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιῦ, ἀληθοῦς ἡμᾶς ῥύσασθαι.

Ο Ταξίαρχος τῶν ἁγῶν Σεῖτον Δυνάμεων, σήμερον συγκαλεῖται, τῶν βροτῶν τὰς

χορείας, μίαν σὺν Ἀγγέλους φαιδρὰν ἑορτὴν, συγχροτῆσαι Συνάξεως, αὐτῶν τῆς **Σείας**, καὶ ἀμα ὕμνον Θεῷ, ἀναμέλφαι τὸν τρισάγιον.

Υπὸ τὴν σκέπην τῶν Σείων ἡμᾶς πτερό-
γων σου, προσπεφυγότας πίστει, **Μιχαήλ** Σείε Νόε, φύλαττε καὶ σκέπε ἐν βίῳ παντί· καὶ ἐν ὧρα Ἀρχάγγελε, τῇ τοῦ θανάτου σὺ πάρεσο βοηθός, ἡμῖν πᾶσιν εὐμενέστατος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Οπου ἐπισκίαση ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε ἐκείθεν τοῦ διαβόλου διαίκεται ἡ δύναμις· οὐ φέρει γὰρ τῷ φωτὶ σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐωσφόρος. Διὸ αἰτοῦμέν σε, τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ κατ' ἡμῶν κινούμενα ἀπόσβεσον, τῇ μεσιτείᾳ σου λυτρούμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν σκαιοτάτων αὐτοῦ, ἀξιῶμεντε **Μιχαήλ** Ἀρχάγγελε.

Θεοτοκίον.

Μαριζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένη, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρραγῆν προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τῶν Κανόνων ἡ γ΄. καὶ ε΄. ᾠδή. Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, εἰ ὁ δὲ Ἀγγέλων λαληθεῖς.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει.

Κοινωνικόν.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα,

Τῆ θ' τοῦ αὐτοῦ ἡμῶν.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ὀνσιφόρου καὶ Πορφυρίου· καὶ τῆς Ὁσίας Μητρός ἡμῶν Ματρῶνης (').

Εἰς τὸν Ἐπιερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους γ΄. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ τοῦ παραδόξου θανάτου.

Μάρτυς ἀθλητὰ μακάριε, Ὀνσιφόρε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἀμολόγησας, ἐναβλῶν

στερότάτα, ἀνομούντων πρὸ βήματος· πληγὰς μαστίγων, καὶ γὰρ ὑπήνεγκας, καὶ πυρρακτώσεις, παντός τοῦ σώματος· ὅθεν σταφά-
νω σε, τῷ τῆς νίκης ἔσπεφε, ζωαρχικῆ, ὁ ζωαρχικώτατος, χειρὶ πανεύρημη.

Μάρτυς ἀθλητὰ Προφύριε, ταῖς τῶν αἱμάτων βαφαῖς, σεαυτὸ προσεπέχρωσας, πορφυρίδα χάριτι, καὶ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ἦν περ φορέσας, ὀφθῆς λαμπρότατος, συμβασιλεῶν, τῷ βασιλευόντι, μόνῳ Θεῷ ἡμῶν, εἰς αἰῶνας ἔνδοξε· ὃν ἐκτενώς, πάντοτε ἰκέτευσ, εἰς τὸ σῶθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυρες ἀξιοθαύμαστοι, διὰ τὴν πάντων ζωῶν, ἱερῶς θανατούμενοι, ἐπ' ἐσχάρως χαίροντες, φλογίζουσις ἠπλάθης, καὶ προσδε-
ζέμενοι, ἵπκοι συρόμενοι, τὸ θεῖον τέλος, κα-
δυπεδέξαθε· ὅθεν δοξάζεσθε, καὶ συμμακα-
ρίζεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δοξομένοι, ἀειμακάριστοι. **Καὶ τῆς Ὁσίας.**

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆς σαρκὸς τὰ σιρτήματα, διὰ πόνων ἀσκήσεως, τῇ ψυχῇ φιλόσεμνε καθυπέταξας· καὶ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, Ματρῶνα οἰκήσασα, Ἀσκητῶν πανευσεβῶν, μέσση κατασθενυνούσα, υπεκαύματα, ἠδονῶν Σείαις διβροῖς τῶν δαιρῶν, καὶ σφοδρότερον τὸν πόθον, τὸν πρὸς τὸν Κτίστην ἐξάπτουσα.

Τερόν φροντιστήριον, εἰς πολλῶν περιποίησιν, τῷ Θεῷ ἀνήμερας χρηματίσασα, ναὸς τοῦ Πνεύματος πάνσοφε, ψυχῆς καθαρότητι· καὶ ἀδήγησας λαοὺς, πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, τῆς ἀσκήσεως· καὶ προσήγαγες τούτους ὡς περ προῖκα, σεωσωμένους τῷ Δεσπότη· μετ' ὧν σε πιστεῖ θεοφρονοῦμεν.

Αἰ νεανίδες ἔστερξαν, τὸν νυμφῖον καὶ Κύριον, τῇ διδασκαλίᾳ σε πειθυρήσασαι, καὶ τῆς σαρκὸς παρωσάμεναι, τὸ χαῦνον ἐν πνεύματι, προθυμία τῶν παθῶν, εὐσεβῶς κατεκράτησαν, καὶ εἰσῆχθησαν, μετὰ σοῦ εἰς νυμφῶνα τοῦ νυμφῖον, τὸν οὐράνιον Ματρῶνα, διὰ παντός εὐφρανόμενα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η Θεὸν τὸν ἀχώροτον, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, φιλαυθράπως ἀνθρώπων χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σου προλαβόμενον, καὶ ζώσαντα σαφῶς, μὴ παροίδησεν Πάναγνε, νῦν ἑλεβόμενον· ἀλλ' οὐκ εἰσῆχθησεν τὰχος καὶ παντοίας, δυσμενεῖας τε καὶ βλάβας, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωτον.

(') Τὸ Χριστόφρου ἐπιγράμμι καὶ τίτλος Ὁσίας ὄνομα, Θεοκτίστης τῆς Λισίας, εἰς ἣν ἔχει καὶ τρίτην Ἀκολουθίαν, φάλλομένην ἐν τοῖς Ἀποδείκνυσι· ἀνάμνησις ὅμως ὁ Κανὼν αὐτῆς, καὶ ἀνεῖν Ἀποστολῆς. Ἐκ δὲ τῶν ἐνταῦθα ὀνομαζομένων πρᾶττεται ἡ τῆς Ὁσίας Ματρῶνης ἐν τῷ Χριστόφρου.

H Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καὶ, Τί τὸ ὄραμα ἐκράζειν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, ὄχλος ἀναποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θουμάτων ἀπολάυσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκρατάσει σου Δέσποτα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκεται εἰς Κανὼν τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Φέρεῖς ὄνησι σὺς ἐπανέταίς, Μάκαρ.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ψχος δ΄. Ἄσμοι σοι Κύριε ὁ Θεός μου.

Φέρουσα τοῖς πίστει σε εὐρημοῦσιν, ὄνησι θεῖαν ἢ σεπτῇ, ἐφέστηκε μνήμη σου, ἐν ἧ σε ἱκετεύομεν, παμμακάκρ ἡμῶν μνήσθητι.

Εχὼν παρόρησις μεμειστωμένον, τὸν σὸν γενναῖον λογισμόν, ἀλόγου προστάγματός, ἠλόγησας θεόπνευστε, καὶ χαίρων μάκαρ ἠθλησας.

Ρώμη δυναμοῦμενος οὐρανόφ, Ὀνησιφόρε πρὸς δεῖνά, ἐγώρησας βάσανα, καὶ πάσαν κατεπάλαισας, ἰσχύϊν τοῦ πολειμήτορος.

Θεοτοκίον.

Εστησας θανάτου τὴν τυραννίδα, ἀλλοκασίαν καὶ ζῶην, τῷ κόσμῳ κηύσασα, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν ἡμῶν, Παχένης ἀπειρογάμει.

Ὁ Κανὼν τῆς Ὀσίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Τὸ τῆς Ματρῶνης προφρόνως ἄδω κλέος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ψχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τάξαισι οὐρανόφ, πάντοτε συνοῦσα καὶ μεθέξει θεῖαις θεομένη, τοὺς τιμῶντας σε σῶζε πρεσβείαις σου.

Ολη τῷ θεῷ πόθῳ, περικασιμένη ὑπεκαύματα, ἠδονῶν ψυχολόρων, ἐγκρατείας τοῖς ἄμβροϊς κατέσβεσας.

Τίμιον τοῦ Δεσπότη, σκευὸς ἀνεδέχθης ἐκκαθάρασα, τὴν καρδίαν Ματρῶνα, τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Η κηύσασα κόσμῳ, θεῖαν σωτηρίαν καὶ ἀνάληψιν, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε, τοὺς πιστῶς σοι προστρέχοντας Ἄχραντε.

Ὡδὴ γ΄. Τόρον, δυνατῶν ἠσθένησε.

Τσον, τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Λόγον ἐν φάδιῳ, ὁμολογούντες οἱ Μάρτυρες, τρικυμίαν τὴν τῶν βασάνων, ἀνδρικῶς ἐναπεκρούσαντο.

Στήσας, ἀσφαλῶς τοὺς πόδας σου, Μάρτυς ἐπὶ πέτρας, ὁμολογίας καὶ πίστεως, τοῖς ἀνέμοις Ὀνησιφόρε, τῶν μαστίγων οὐ σετάλευσαι.

Ολα, τῷ νοὶ μακάριε, Μάρτυς ἐκδημήσας, πρὸς Χριστὸν τὸν ποθούμενον, οὐκ ἠσθάνου τῶν ἐκ μαστίγων, ἀλγηδόνων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον, Πάναγνε σωθῆναί με, τὸν γὰρ θεῖον πνεῦματι, τὸ πᾶν περσιόγοντα, ἐρωμάτας Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Τῆς Ὀσίας. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.
Ράδῳ θεῖας πίστεως, πολλῶν διέτεμες θάλασσαν, θεῖαις φυγαῖς, προσοδοπριοῦσα, τὴν εὐθείαν διάβασι.

Ωφθης ἐγκαλλώπισμα, Μουαζουσῶν σαφῶς πάνσεμνε, καὶ Μουαζατῶν, βίον κτησαμένη, καθάρου καὶ αὐσίητον.

Νέορσιν ἐνδεδῶσαι, φθοροποιῶν παθῶν ἐνώσει, καὶ τὸν ἐχθρὸν, διὰ πολιτείας, εὐσεβοῦς ἀπεργύμωντας.

Θεοτοκίον.

Ηνωταί ἐν μήτρᾳ σε, ὁ Πλαστρογός σαρκὶ Πάναγνε, μείνας ὁ ἦν, ὅπως τὸ εὐ εἶναι, τοῖς ἀνθρώποις δωροῦσται.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρέχόντων
• σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ἡμῶς σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, τῶν Μαρτύρων.

Ψχος α΄. Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Πυρὶ τοῦ θεῖου, ἀναπτόμενοι πόθου, πυρός τοῦ αἰσθητοῦ, τῇ προσφάσει οὐδόλως, μακάριοι ἐπὶ ἐχρήπτες, τὴν δὲ πλάνην ἐφλέξα· ἐκ συμρόμενοι, ἀνηλεῶς ἄθλοφόροι, τὸ αἰδοῦμεν, καθυπεδέξασθε τέλος, καὶ ὄσας ἐτύχετε.

Δόξα. Τῆς Ὀσίας.

Ψχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ανδρεοφρόνως λαθοῦσα τὰς τοῦ ἐχθροῦ, μεθοδείας Ματρῶνα πρὸς τὴν ζῶην, γαιρυντα προσέδραμες, ἀληθῶς τὴν ἐν πνεύματι· καὶ ἀλλινῶς τὸν ὄρομον, θεόφρον τελέεσασα, παρὰ Χριστοῦ ἐδέξαι, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὅθεν καὶ τὰ βέθρα, ἱαμάτων προχέεις, τοῖς πόθῳ γαιρύνουσι, τὴν σὴν μνήμη αἰδοῦμε, Μουαζουσῶν τὸ καύχημα. Πρεσβευε

Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσιν πόθῃ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἔκεινη δὴν ληπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βροῦθια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀσὶ με ἐξαιρούσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογίζουσας καμίνε, ῥυθβίεις τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγῶν σου· Θεοτόκε βροῦθι μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμὸν καὶ Ποιμένα καὶ Αυρωτήν, ἡ Ἄμνας θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε θαυρούσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν λόμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λυτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, τὴν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέε, Θεὲ ὑπεραγαθε, ἀνεξίλικε Κύριε. Ἡ πιφῶς ἐκδοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων ὀμύρσει τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥδὴ δ'. Δι' ἀγάπην οἰκτίρμον.

Ἡ ἀστράπτουσα τῶν πόνων σε φαταυγία, Ὀνησιφόρε Μάρτυς, ἐφειλύσατο πόθῃ, πίστει συναλλήσαι σοι, τὸν Θεῖον Πορφύριον.

Συνωθήσαντες ἐσχάρα πυρακτωδίστη, προσεραπλούσιν ἅμα, τοῦ Χριστοῦ κρατιώτας, χαίροντας οἱ τύραννοι, καὶ ζέοντας πνεύματι.

Ἰερεῖα ὡς ὀλέκηρα Ἀθλοφόροι, καὶ καθαροὶ Ξυσίαί, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, χαίροντες προσήχθητε· διὸ μακαρίζεσθε.

Νουνεγῶς σε ἀνακείμενον τῷ Δεσπότη, προσλαλιαί αἱ δόλια, ἀπατήσαι οὐδόλως, ἰσχυσαν Πορφυρί, Ζέσφρον πανόλδις.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, ὁμοιωθῆναι Κόρη, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, βροτῶν εὐδοκήσαντα, πανάμωμε Δέσποινα.

Τῆς Ὑσίας. Εἰσακήκω Κύριε.

Σταλαγμοῖς τῶν θαυρούων σου, ἤρδουσας καρδίαν καὶ ἐγείρωσας, ἀρετῶν ἑκατοστεύοντα, Μακαρία στάχυν Ζεῖα ἔκωτι.

Πρὸς Χριστὸν ἐπερίεσασα, τὰς τῆς διανοίας βάσεις διέμεινας, ἐπηρεῖαις ἀπερίτρεπτος, πονηρῶν δαιμόνων ἀξιαγαστε.

Ραμαλέφ φρονήματι, σύζυγον λιποῦσα καὶ βίου ταραχόν, τὸν ζυγὸν Χριστοῦ ἐπόθης, καὶ αὐτοῦ ὀπίσω ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Οὐ λιπὼν τὰ οὐράνια, Ἄχραντε κενοῦται Θεὸς ἐν μήτρᾳ σου, καὶ μετρεῖται ὁ ἀμέτρητος, τὰ ἀμέτρητά με λύων πταίσματα.

Ῥδὴ η'. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Οὐ πυρὸς τῆς Χριστοῦ, Ἐκκλησίας οἱ ἄσειστοι, μοχλεύσει τῶν βασιάνων, ἀπερίτρεπτοι σθένει, τοῦ Πνεύματος ἐδείχθησαν.

Ἰνδάλματα Θεῶν, μιαρῶν ἐλεπτύνατε, καὶ ὠφθητε εὐσεβείας, καὶ ἀνδρείας εἰκόνες, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες.

Στρατείαν ἀληθῆ, ἐκ Θεοῦ διεζώσασθε, τὴν πρόσκαιρον δυναξείαν, παρωσάμενοι πίστει, καὶ χαίροντες ἠλίσησθε.

Θεοτοκίον.

Ενώκησεν ἐν σοὶ, χωρηθεὶς ὁ ἀχώρητος, καὶ ἐδείξεν οὐρανῶν σε, πλατυτέρην Παρθένη· διὸ σε μακαρίζομεν.

Τῆς Ὑσίας. Ὁρθίζοντες βοῶμεν σοι.

Φορέσασα τὸ σχῆμα τὸ ἅγιον, ὦ Ματρῶνα, ἐχθρὸν τὸν ἀλάστορα, ἀσχημοσύνην ἐνέδουσα.

Ρέοντων ἀντηλλάξω τὰ μένοντα, καὶ συζυγοῦ, μνήστορα ἀθάνατον, φαταγωγόν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ολονυκτον προσάγουσα δέησιν, τῷ Δεσπότη, Ματρῶνα ἐκοίμασας, τὰς ἡδονὰς τὰς τοῦ σώματος. **Θεοτοκίον.**

Νεκρῶν τε καὶ τῶν ζώντων Δεσπότην, ἀποτεκούσα, τὰ πάθη Πανάμωμε, τὰ τῆς σαρκὸς μου Θανάτῶσον.

Ῥδὴ ς'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Πῶνις αἰκισμῶν ἐγκαρτερήσας, Ὀνησιφόρε Μάρτυς, δρόσον ἦνυσας τοῦ μαρτυρίου, καὶ νικητῆς, γεγωνῶς ἀπειλήσας, τὰ βραβεῖα τὰ οὐράνια.

Αλλήλοις συνδουμένοι τῇ πίστει, προσδεδόμενοι ἄμφω, καὶ συρόμενοι λύσιν τοῦ σκῆψους, οἷα στερόροι, Ἀθληταὶ ὑπέστητε, τῷ Κυρίῳ συναπτόμενοι.

Ἰπποῖς προσδεθέντες καὶ βιαίως, διασυρθέντες γνώμη, τοῦ δικάζοντος βιαιοτάτη, οἱ ευκλεεῖς, τοῦ Κυρίου Μάρτυρες, Θεῖου τέλους ἠξιώθησαν. **Θεοτοκίον.**

Νομίμων δίχρα φύσεως Παρθένε, τὸν Νομοδόκον τὴν τρίτεις, ἀναπλάττοντα τὴν συντρι-

βείσαν, φύσιν ἡμῶν ὃν δυσώπει σῶσαι με, ἀμαρτιαίς συντριβόμενον.

Τῆς Ὀσίας. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ος ὄρνις εὐκέλδος ἐν τῷ ἄλσει, τῆς ἀσκήσεως ἡδὺ προσφρονούσα, ὡς νεπτά, ἐρείλικύσω φρουθία, ἱερωτάτων γυναικῶν συνάθροισιν, τὰ Σήρατρα τοῦ δυσμενοῦς, διαδράσα Ματρῶνα ἐν πνεύματι.

Σαρκὸς μὲν φιλοσοφία κρατοῦσα, καὶ δαμάζουσα τὰ πάθη Ὀσία· τῆς δὲ φυγῆς, τὸ τερπνότερον κάλλος, περιφανῶς τῷ Χριστῷ εὐτρεπίζουσα, ὠραία τε καὶ εὐπρεπῆς, ἐγνωρίσθης Ματρῶνα Θεόσορε.

Αγγέλων ἐπὶ τῆς γῆς πολιτείαν, ἐπεπόθησας ὑμνοῦσα ἀπαύστως, τὸν δὲ ἡμᾶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ὑπερβολῇ σαρκωθέντα χρηστότητος, τὴν φύσιν τῶν γυναικῶν, κατ' ἐχθροῦ τοῦ δολίου νευρώσαντα. **Θεοτοκίον.**

Δεδουλωτο ἀμαρτία ἡ φύσις, τῶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ ταύτην ἐρύσω, τῆς πονηρᾶς, Θεοτόκε δειλίαις, τὸν τῶν ἀπάντων Δεσπότην κυήσασα, τὸν δείξαντα πᾶσιν ἡμῖν, τῆς ζωῆς τὰς εἰσόδους Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
 • ἀπαγγεῶμαι τὰς ἐλπίσεις· ὅτι κα-
 • κῶν, ἡ φυγῆ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου
 • τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δεόμεν ὡς Ἰωνᾶς·
 • Ἐκ φόβου ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Μαρτύρων δυάς, ἀθλήσαντες στερόματα, ἐγθροῦ τὴν ὄφρον, εἰς γῆν κατηράρισαν, ἐλλαμψθέντες χάριτι, τῆς ἀκτίστου Τριάδος οἱ ἐνόδοιοι· καὶ νῦν μετ' Ἀγγέλων αὐτῇ, προσβέβουσι ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ὀσίας, ὁμοιον.

Τὸ σῶμα τὸ σόν, νηστειαίς κατατιθήσασα, ἐν μέσῳ ἀνδρῶν, Ματρῶνα κατοικήσασα, προσευχαῖς σχολάζουσα, τὸν Δεσπότην ἐν-θέως ἐθεράπευσας· δι' ὃν πάντα κατέλιπες, ὁσίων τὸν βίον διανύσασα. **Ὁ Οἶκος.**

Ανοϊζόν με τὸ στόμα Χριστέ με, ἀνυμνήσαι καὶ λέγειν τοὺς ἀγῶνας τῆς σῆς Ὀσίας, φιλόανθρωπε· ὅπως τὰ πάντα καταλιποῦσα, κηπόθησασα μόνον σὲ τὸν Νυμφίον, τὰ ἐπὶ γῆς ὡς φθαρτὰ ἐλογίσαστο ἅπαντα· καὶ τίπου τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ ἐν ἐαυτῇ τυπώσασα δαιμόνιον Σράση κατήρησε, καὶ εἰς τέλος αὐτοῦς ἐξῆρανισεν, ὁσίων τὸν βίον διανύσασα.

Συναξάριον.

Τῇ Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου.

Στίχοι.

Ἴπποις, Ὀνησιφόρε, πρὸς Θεοῦ τρέχων,
 Ἐχεις συνιπνέοντα καὶ τὸν οἰκέτην.

Νύσσης οὐρανίης ἐπέδθη' ἐνάτη, ὡ ἀθλήται.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι, Πορφυρίου καὶ Ὀνησιφόρος, διωγμῷ καταλαβόντος, διεβλήθησαν ὡς Χριστιανοί· καὶ ἀχθέντες ἐπὶ τοῦ βήματος, ἔστησαν ἐδραῖοι καὶ ἀπτόητοι, ὁμολογούντες τὸν Χριστὸν, Θεὸν ἀληθινόν, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς ποιῆτην. Διὰ γοῶν τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν, μαστίγων πληγῶν διαφόρους ὑπέμειναν, καὶ πυρκαϊῶσις κατὰ παντός τοῦ σώματος. Εἰς τὸ τέλος, ἐπ' ἐσχάρας φλογίζουσις ἀνέπεσον. Ἐν πᾶσι δὲ τούτοις, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐνοπιοῦσθαι τὴν ἀπόλαυσιν, εἰ καὶ ἔπασχον ὑπὸ τῶν ἀθίων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλυψίζοντο. Οἱ δὲ δεινῆ καὶ δυσσεβεῖς ἐκεῖνοι, ἰδόντες τοὺς Ἅγιους ἀσινεῖς, εἰς μανίαν περισσοτέρως ἀνήψησαν· καὶ ἔπασχον τῶν τιμίων αὐτῶν πόδας, ἀγρίοι ἵπποις προσέδησαν· καὶ ὑπὸ στρατιωτῶν διωκόμενοι ἐπὶ πολλαῖς ταῖς ὥραις οἱ ἵπποι, ἐν ἀκάνθαις καὶ τοιβάλοις καὶ τραχινοῖς τόποις τὰς σάρκας αὐτῶν κατέξαναν, οἱ καὶ τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέδωκαν. Τότε Χριστιανοί τινες, ἐν κρουπῶ λαβόντες τὰ ἄγια αὐτῶν λείψανα, κατέθεντο ἐν κώμῃ Παγκεανῶν, δοξάζοντες καὶ εὐλογούντες τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὀσίας Μητρὸς ἡμῶν Ματρῶνης.

Στίχ. Ζωῆς μελιούσης ἀξιοῦται Ματρῶνα,
 Ὡς ἐν βίῳ ζήσασα ταύτης ἀξίως.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μεγάλου βασιλέως, ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Καὶ συναφθῆσα ἀνδρὶ, κ' μιᾶς παιδὸς μήτηρ γενομένη, ἀνέρογεται ἐν Κωνσταντινῶν πόλει μετὰ τοῦ ἰδίου ἀνδρός, δεκαπέντε ἐτῶν οὔσα. Καὶ γενομένη συνήθης παρθένος τινὸς Εὐγενίως, καὶ τὴν αὐτῆς ζηλώσασα ἀσκήσασιν, οὐκ ἀφίστατο τῶν Ἐκκλησιασίων, ἀλλὰ διανυκτερεύουσα, νηστειαίς καὶ ἀγρυπνιαῖς σχολάζε. Τὸν δὲ εὐσεβῆ περὶ Θεὸν ἔρωτα φερόμετον διανύσασα, παραδίδωσι τὴν Συγατέρα αὐτῆς γνωρίμῳ τινὶ γυναικί, τοῦνομα Σωτάνη· αὕτη δὲ παραγιγνεται, ἀνδρικῆν στολήν ὑπόδυσσάμενη, εἰς τὸ

τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ Μοναχῆριον. Καὶ ὑποκρίθῃσα τὸ τῶν Εὐνούχων σχῆμα, ἐν τῇ εἰρημένῃ Μονῇ παραδέχεται, καὶ συνῆν τοῖς Μοναχοῖς. Τοῦ δὲ Ὁσίου Κασσιανοῦ δι' ἀποκαλύψεως μαθόντος τὰ κατ' αὐτὴν, παρεπέμφθη ἐν Ἐμέσῃ τῇ πόλει, εἰς Μοναχῆριον γυναικῶν κἀκείθεν εἰς Ἱεροσόλυμα μεταβαίνει· ἔπειτα εἰς τὸ Σίβαιον Ὀρος· εἶτα εἰς Βηρουτόν, ἔνθα διὰ προσευχῆς, ἐν ἀνύδρῳ τόπῳ ὕδωρ ἐξήνεγκεν. Ὑποστάσα δὲ πολλὰς προσβολὰς δαιμόνων, ἐκ τινος ἐπιφανείας ἀνήλθεν αὐτῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὀφθῆῖσα δὲ αὐτῆς τῷ Ἁγίῳ Κασσιανῷ, παρ' αὐτοῦ ἐπετράπη μένειν ἐν τῇ Μονῇ, ἥτις κατ' ἐπανωμίαν λέγεται αὐτῆς τὸ, Ματρῶνης, μέχρι τοῦ νῦν. Βιωτάσα δὲ τὰ ἑκατὸν ἔτη σχεδόν, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Θεοκτίστης τῆς Λασιθίας.

Στίχ. Λέσβου τὸ Δρέμμα, παρθένος Θεοκτίστη. Κτίστη Θεῷ πρόσεισι νύμφη παγκάλῃ.

Αὕτη ἢ ἐκ πόλεως Μεθύμης, τὸν βίον Μοναχῆ· ἐκ παιδῶν γὰρ πᾶσα τῶν συγγενῶν ἐδόθη εἰς παρθενῶνα, καὶ τὸ μοναχικὸν περιεβάλετο σχῆμα. Οκτωκαίδεκα ἔτων δὲ γενομένη, εἰς τὴν πλῆσιν ἐξέδοραμε κόμητι, τὴν ἰδίαν ἀσπασομένη ἀδελφῆν. Ταύτη δὲ τῇ νυκτὶ ἐπίδρομοντες Κοῆτες, ὧν ἠγεῖτο ὁ Νήσιος ἐκείνος, πάντας τοὺς ἐγγχωρίους ἐκείνους κἀκείνους συνέλαβον. Ἐβλήεν οὖν προσώμισαν τῇ νήστῃ Παύλῳ καὶ προσαγαρόντες τοὺς αἰχμαλώτους, τὰ τιμημάτα διετίθεντο. Ἡ δὲ Θεοκτίστη, λαθρα πρὸς τὴν ὕλην χωρήσασα, ἀνεύροτος ἦν. Αὕτη οὖν ἔκτοτε ἐκείσε μείναςα, καὶ λιμῇ ἢ παγετῷ ἢ καύσῳι πολλῶ προσπαλαίσασα, Ξέρμοις καὶ λαγάνοις ἀγρίοις τρεφομένη, καὶ ὑπ' οὐδενὸς βλεπομένη, διήρκεσεν ἔτη τριακόνα πέντε, Θεῷ μόνῳ προσμιλουσα, (ῶ καὶ ἔζη) καὶ τῇ παναγῶν Θεοτόκῳ.

Τοῦ δὲ τριακοστοῦ πέμπτου ἔτους τέλος ἔχοντας, κατὰ τινὰ Δεῖαν οἰκονομίαν, κληγὸς τις Σηροῦν Σήραν, εἶτα χωρίσας ἑαυτὸν τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, καὶ ἀνιχεύων, εἰσῆλθεν ἐν τινὶ τῆς Θεοτόκου Ναῶ ἱστορίας χάριν ἔρημος γὰρ ἦν ὁ τόπος· καὶ ἐξάμαρς, καὶ μικρὸν ἀνανεύσας, εἶδε κατὰ τὸ δεξιὸν τῆς ἁγίας Τραπεζῆς μέρος, ὡς περ κρόκην ὑπὸ ἀνέμου ριπίζομένην, ἢ ὡς ἰστόν ἀραχῆς. Ὡς δὲ προβάς διαγῶναι τὸ ζητούμενον καὶ φαινόμενον

ἠδουλήθη, ἤκουσε φωνῆς λεγούσης· Στήθι, ἀν-
θρῶπε, καὶ μὴ πλησιάσῃς· αἰσχυνομαι γὰρ,
γυνὴ οὐσα, θεαθῆναι σοι. Αὐτὸς δὲ καταπλα-
γείς, καὶ τρώμῳ ληρθεῖς, ἐβούλετο φυγεῖν·
ἀναρωθόντο γὰρ αἱ τρίχεις τῆς κεφαλῆς αὐ-
τοῦ, καὶ ἀνάμνησις ἦσαν οὐζῦτεραι. Μόλις δὲ
εἰς ἑαυτὸν γενόμενος, ἠρώτα, Τίς, καὶ πόθεν
εἶ. Ἡ δὲ, Ρίβον, ἔφη, χιτώνιον, δέομαι, καὶ
καλυψαμένη, λέγειν οὐκ ὀκνήσω. Καὶ ὁ μὲν
τὸ κελυθῆν ταχέως ἐποίησεν· ἡ δὲ, ὡς ἔλαβε
τὸν ἐπεδυτόν, τοῦτον περιεβάλετο, καὶ τῷ
Σταυρῷ ἑαυτὴν τειχίσασα, ἐράνη τῷ κυνη-
γῆτι. Καὶ ἦν μὲν τὸ εἶδος γυναικεῖον, τὸ δὲ
φαινόμενον ὑπερ' ἀνθρώπων· ἡ Φοῖε λευκὴ, τὸ
πρόσωπον μέλαν, δέρματι μόνῳ συνέχουσα·
τὴν τῶν ὀστέων ἀρμονίαν· τὸ δὲ ὅλον, σκιά ἦν.
Ἐξέπιπυσα δὲ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, προσέ-
θηκε καὶ ταῦτα, ἀξιούσα τὸν κυνηγῆτην δι'
ιερώως κομίσασθαι αὐτῇ μερίδα τοῦ Ἁγίου
Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως ἀπῆλλά-
ττοντο ἀπ' ἀλλήλων ἐκότεροι.

Ὡς δὲ πάλιν ὁ ἀνὴρ ἐπανήκε σὺν ἱεροῖ, φέ-
ροντι τὰ Δεῖα Μυστήρια, αὕτη ἐπευξάμενη,
μετέλαβεν, εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ ἀναπέμφασα.
Αὐτὸς δὲ ἀπελθὼν καὶ Σηροῦσας, καὶ ταχὺ
πάλιν εἰς τὸν τόπον ἐπανελθὼν, εὗρε κειμένην
ταύτην νεκράν· καὶ ὡς αὐτῷ ἦν δυνατόν, ἀνο-
ρύξας τὴν γῆν, καὶ πολλὰ δεηθεῖς, τὴν μακα-
ρίαν ἐκείνην κατέθηκεν ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἐν
ᾧ κειμένην εὗρεν αὐτήν, δοξάζων καὶ εὐλόγων
τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Γυναικῶν,
Εὐστολίας καὶ Σωπάτρας.

Στίχ. Ὅλη καλὴ σὺ πρὸς Θεὸν χωρεῖς Λόγον,
Στολαῖς σταλεῖσα φυχικαῖς, Εὐστολία.

Σωπάτρα Πατὴρ Πνεύματός τε ἢ Λόγῳ
Θρόνῳ παρέστη, δοῦσα γῆ τὸ σαρκίον.

Η' Ἁγία Εὐστολία ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαυρικίῳ
τοῦ βασιλέως, γονέων εὐσεβῶν, καὶ τὴν
Ρώμην οἰκοῦντων. Ἐν ἀπαλῇ δὲ τῇ ἡλικίᾳ σε-
μνείᾳ ἑαυτὴν ἐκδοῦσα, νηστείας καὶ ἀγρυπνί-
αις ἐσχολάζε. Θείῳ δὲ πυρπολουμένη ἔρωτι,
καταλιπούσα τὴν Ρώμην, τὴν Κωνσταντινου-
πολιν καταλαμβάνει. Καὶ περιελθούσα τοὺς
σεβασμίους οἴκους, καὶ τὸν πόθον ἀφοσιωσα-
μένη, Σωπάτρα τῇ τοῦ Μαυρικίου θυγατρὶ,
εἰς τὸν ἐν Βλαχεύοναις Ναὸν τῆς Θεοτόκου ἀ-
πιούστῃ, περιτυγγάνει. Καὶ ἐπεὶ ἀρετῇ κρυβῆ-

και ου δύναται, ἰκέτευεν ἡ Σαπάτρα τὴν μακαρίαν Εὐστολίαν, ἔχειν αὐτὴν μητέρα πνευματικὴν, καὶ σώματος καὶ ψυχῆς φυλακα. Καὶ δὴ, καταλιπούσα τὴν βασιλείαν, τὸν μονήρη βίον ὑπέβη, καὶ πρὸς ἀγνάνας καὶ πόνους ἐχώρησεν. Αἰτησαμένη δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἡ βασιλέως τόπον τινα ἐπιτήδειον, καὶ δειγμαμένη οἶκον εὐκτήριον, ἐκέτισε ἅμα τῇ Ἁγίᾳ Εὐστολίᾳ διήγχε. Πολλοὶ δὲ πρὸς αὐτὰς φροῦδῶσαι παρθένοι καὶ εὐσεβεῖς, σὺν αὐταῖς τὸν σκληρὸν καὶ ἐπίπονον βίον μετήρχοντο. Ἡ δὲ μακαρία Εὐστολία πλείστοις ἔτεσιν ἀγωνισαμένη, πρὸς Κύριον μετ' εἰρήνης ἀνερχεται, διάδοχον καταλιπούσα τὴν μακαρίαν Σαπάτραν· ἥτις τὰ ὄντια τῇ πνευματικῇ ἐπαγωνισαμένη Μητρὶ, καὶ εἰς ἀκρον ἀρετῆς φθάσασα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγνανίου.

Στίχ. Ἀγνανίου κτείνουσι τὸν θεῖον ξύλοις,
Οἱ τὸ ξύλον τιμῶντες ὡς Θεὸν πλάσι.

Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Συρίας γένους, λιθοκόμος τὴν τέχνην. Ἰδὼν δὲ τοὺς Ἕλληνας, ἀπερχόμενος εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ θυνοτάς, παρήνευεν αὐτοῖς ἀποστῆναι αὐτῶν. Ὡς δὲ οὐκ εἰσῆκούσθη, λυπηθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς ἔρημον τόπον, καὶ εὗρισκει δοῦλον Θεοῦ ἀναχωρητῆν, ὀνόματι Τιμόθεον· καὶ σὺν αὐτῷ διατροφῆς ἔτη δύο, καὶ λαβὼν τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, κατήλθε πάλιν πρὸς τὸν πεπλανημένον λαὸν τοῦ χωρίου αὐτοῦ. Καὶ εὗρων αὐτοὺς ἑορτὴν ἐπιτελοῦντας τοῖς δαίμοσιν, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, συνέτριψε πάντα τὰ εἰδωλα. Εἶτα κρατηθεὶς, καὶ τυφθεὶς ἰσχυρῶς, ἀπῆλθεν εἰς Ἀσσυρίαν τῆς Συρίας. Καὶ δεηθεὶς τοῦ Ἐπισκόπου, τὴν κλήσιν Ὀσίου, λαβεῖν ἐξουσίαν τοῦ κτίσαι ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἤρξατο κτίζειν. Καὶ τοῦτο μαθόντες οἱ ἐγγχωρίται αὐτοῦ, νυκτὸς ἐπέλθόντες, τοῖς ξίφεσι μελῆδὸν τούτου κατέκοψαν, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Χριστοφόρος καὶ Μαῦρα ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Πλάνην ἀμαυροῖ Μαῦρα καρθεῖσα ξίφει·
Χριστοῦ δὲ τμηθεὶς φῶς ὅρα Χριστοφῆρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὀσιος Ἰωάννης ὁ Κολοβός ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἰωάννην ἐκρυψε γῆς βραχὺς τόπος,
Ὅς, κὰν βραχὺς τὸ σῶμα, τὴν πράξιν μέγας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὀσιος Ἑλλάδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Εἰ καὶ μετέστης, Ἑλλάδιε, τοῦ βίου,
Πίνας ἔμεινας ἀρετῶν τοῖς ἐν βίῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Ἀβρααμαιοὶ ποτέ.

Εὐγενεστάτης ψυχῆς, τοὺς εὐγενεῖς σου τρόπους, ὑποδεικνύων ἀισιόλησας, τυράννων ἐνώπιον, Ὀνησιφόρε Μάρτυς, Θεοῦ σεσαρκωμένον.

Τὴν δὲ αἰὼνος θείαν, ἐλευθερίαν στέργων, τῷ σῷ Δεσπότῃ ὡς εὐκήσας, οἰκίτης συνήλησας, καὶ σὺν αὐτῷ χορευαῖς, Παρφύριε παμμάκαρ.

Αἶμασι θείοις ἡμῶν, τὴν ἐπαρμένην φλόγα, τῆς ἀλείας κατασβέσσαντες, βοᾶτε πανεύρημοι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰνα τῆς μακαρίας, καὶ ἀθανάτου δόξης, ἀξιώθητε τοῦ μακάρου, ὑπέστῃτε θανάτου, Ξεραγγεῖς ἀστέρες, τοῦ νοητοῦ Ἥλιου.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Λόγον, σὺν ἐξ αιμάτων τίς κτεῖς, βοητοῦς θεῶσαι εὐδοκήσαντα, Παρθένε τοὺς μέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Ὀσίας. Παῖδες Ἑβραίων.

Ως περ τραγῶν ὠραιότατη, διατήρησας Θεῷ τὴν σωφροσύνην, εὐτεχνίαν παθῶν, στεῖρῶσαι μακαρία, ὡς ἀληθῶς πλουτήσασα, διὰ σοῦ τῶν σεσωτημένων.

Κόσμον σεμνὴ καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καταλείψασα ἐνθῶ πεποιθήσει, ὑπερκόσμιον νῦν, κληροῦσαι κληρουχίαν, Μοναζουσῶν ὑπάρχουσα, ἀληθῶς Ματρῶνα κόσμος.

Θεοτοκίον.

Αύουσα Εὐὰς τὴν κατάραν, παναμώμητε ἐγέννησας Παρθένε, τὸν τῶν ὄλων Θεόν, ἀφράστως συλλαβοῦσα, καὶ ὑπὲρ νοῦν κήσασα, σωτηρίαν τοῖς ἀνθρώποις.

ᾠδὴ η. Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Μελλη σπαραγμοῖς ἐκδεικνυόμενος, κατεσπαράξατε ἐχθροῦ, ἀσύνετον καρδίαν, μείκαντες ἀσάλευτοι τὸν νοῦν, μεγαλωνύμμι στεφανηφόροι.

Αίμασιν ἡμῶν τὸ πῦρ ἐσβέσθη, τῆς ἀγνωσίας ἀλληλαί· πιστῶν δὲ κατηρδέσθη, πάντων καὶ καρδία καὶ ψυχὴ, ἀναθάλλουσα Σειργωσίαν.

Κύματα δεινῶν κολαφηρίων, τῇ κυβερνήσει τοῦ Χριστοῦ, διήλθετε ἢ ὄρμω, Σείας βασιλείας οὐρανῶν, προσωρμίσθητε ἐν ἀφθαρσίᾳ.

Αἰθρακες πυρὶ τοῦ Παρακλήτου, προσάπτομενοι σαφῶς, οἱ Μάρτυρες δειχθέντες, ἐφλέξαν τὴν πλάνην τοῦ ἔχθρου, καὶ ἐφώτισαν τὴν οἰκουμένην. **Θεοτοκίον.**

Ρόδον ἐκλεκτὸν ἐν ταῖς κοιλάσι, Κόρη τοῦ βίου εὐρηκῶς, ἠράσθη σου τοῦ κάλλους, Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ σαρκωθεὶς, εὐωδίασε τὴν οἰκουμένην. **Τῆς Ὁσίας.** Νικηταὶ τυράννου.

Ευσεβείας τρίποιος, τὴν ψυχὴν κομήσασα Ματρῶνα Σείου, τῇ Χριστῷ προσήξας, μελωδούσα πάνσημε χορῶν Παρθένων· Ἐυλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῶν σῶν ἰδρωτῶν, ἔμβροϊ Σεία χάριτι τῶν παθημάτων, τοὺς ἔμβρους Ματρῶνα, Σολερούς ξηραίνουσι καὶ τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς φριτῶντων πάντοτε ἀρδεύουσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σεαυτῶν τοῖς ὅπλοις, πίστει καθοπλίσασα τῆς ἐγκρατείας, οὐκ ἐτρόπῃς βέλει, ἡδονῆς διάγουσα ἀνδρῶν ἐν μέσῳ· τὸν τὴν Εὐαν παλαί τρώσαντα δὲ ἐτρόσας, λόγῃ σαφροσύνης, Ματρῶνα μακαρία. **Θεοτοκίον.**

Ιδοὺ ἡ Παρθένος, ὡς σπασίεν ἐν Πνεύματι ὁ Ἡσαίας, ἔσχηεν ἐν κοιλάδι, τὸν ἡμᾶς ρυσάμενον Ἄδου κοιλάδας, εὐσεβῶς βωδῶντας· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Ὁ Εἰρμός.**

Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῇ χάριτι σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι Παιῖδες ἐβόων· Ἐυλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερφυοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ Σ'. Εὐὰ μὲν τῆς παρακοῆς.

Ισχυσαν δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, νευροῦμενοι, τοὺς ἀσάροκους μετὰ σώματος, καταπαλαῖσαι οἱ γενναῖοι, ἀδάμαντες οἱ στύλοι τῆς Πίστεως, καὶ νῦν εἰς οὐρανοὺς συνευφραίνονται, τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐναλλήλασιν.

Ως ἄρμα τοῦ Λόγου ἱερὸν, γενόμενοι, τοῖς ἀλόγοις προσεδέθητε, Μάρτυρες Σείοι καὶ πρὸς νύσσαν, οὐράνιον ἐφθάτατε χαίροντες,

καὶ νίκης τὰ βραβεῖα ἐδέξασθε· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σώματα ὑμῶν Παγκρατωνῶν, περιδοξοῦ, νῦν κατέχει κώμη Μάρτυρες, Σείους πλουτήσασα προστάτας, ὑμᾶς καὶ ἰατροὺς Σεραπειούνας, σωμάτων καὶ ψυχῶν ἀφρωστήματα, τῶν προσιόντων πίστει πάντοτε.

Η Σεία δυὰς καὶ φωταυγῆς, Πορφύρι· Ἀθλοφόρος παναιδιμε, Ὀνησιφόρος γενναίωφρον, Τριάδι τῇ Ἁγίᾳ πρεσβεύσασε, εἰρήνην καὶ δεινῶν ἀπολυτρωσίαν, παρασχεθῆναι τοῖς ὑμνοῦσιν ὑμᾶς. **Θεοτοκίον.**

Φορέσας με ὅλον ἐκ τῶν σῶν, προέρχεται, ὡς νυμφίος παναμώμητε, Σείων αἱμάτων ὁ Δεσπότης, καὶ γαλακτι ἐκτρέφεται ἀπάσαν, τὴν κτίσιν διατρέφων βουλήματι, εὐλογημένη ἀεπάρενε.

Τῆς Ὁσίας. Ἐρριξέ πασα ἀκού· Ὡς Σεία σὺ περιστερά· ἀρετῶν κεχουσωμένας ταῖς πτέρυξι, Ματρῶνα ἐνδόξῃ, ἀνεκουσίσθης καὶ νῦν κατέπαυσας, ἔθθα Ὁσίαν ἐλ χοροῖ, Δικαίον τὰ τῶν ματα, καὶ ἡ αἰώνιος, εὐφροσύνη καὶ χαρὰ ἀνεκλάλητος.

Στέργασα τὸν ἐκ γυναικὸς, διὰ σπλάγγνα σιτικῶν ἀνατείλαντα, αὐτοῦ Ἥλιον, τὴν κωνικήν τε καὶ δυσδιόδοτον, βραδίως ἀδενσας Σεμνή, τρίβον τῆς ἀσκήσεως, δαίμονας φλέγσας, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ἐκλαίνουσα.

Η Σεία μνήμη σου ἡμῖν, τηλαυγέτερον ἡλίου ἀνέτειλε, φωταγαγοῦσα ἡμῶν, τὰς διανοίας, καὶ τὰ νοήματα· ἐν ἡ μνημόνευε ἡμῶν, τῶν μνημονευσίων σου, Ματρῶνα πάνσημε παρρησίαν, πρὸς Χριστὸν ὄντως ἔχουσα.

Θεοτοκίον.
Φέρσας Κόρη ταῖς χερσί, τὸν τὰ σύμπαντα τῷ νευματι φέροντα, χειρὸς με λύτρωσαι, τοῦ αλλοτρίου τῇ μεσιτεία σου· καὶ τῷ φωτὶ σε τὴν ἐμὴν, διάνοιαν φώτισον, καὶ αλλοτρίωσον, τῶν παθῶν τῶν ἀναιδῶς πολεμούντων με.

Ὁ Εἰρμός.
Εφορίζε πασα ἀκού, τὴν ἀπόρροτον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψίστος, ἐκὼν κατέλθε μέχρη καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὰ τὴν ἀχραντον Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνουμεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ματρῶν.
Γυναῖκες ἀλουτισθήτε.

Τοὺς Μάρτυρας τιμῶμεν, τοὺς ἐν ἀλλήλει λάμπαντας, καὶ καταυγάζαντας κόσμον,

μαρτυρικαῖς ἀγλαΐαις, Ὀνησιφόρον τὸν μέγαν, καὶ τὸν σεπτὸν Πορφύριον· καὶ γὰρ αὐτοὶ προσβέβουσι, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, αὐτῶν τελουμένων τῆν μνήμην.

Καὶ τῆς Ὀσίας. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ολον ὑφάσασα τὸν νοῦν, τῆς σγέσεως τῶν γηίνων, ἀνεπιστρόφως Ματρῶνα, ᾤδυσσας τρίβον Θεόφρον, τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος· διὸ ἡμῶν ὑπερέχου. **Θεοτοκίον.**

Ιερωτάταις φωναῖς σε, σεπτοὶ Προφῆται Παρθένη, κατήγγειλαν ἐσομένην, Θεοῦ Μητέρα· διὸ σε, εἰδότες πιστεῖ καὶ πόθῳ, γεραίρωμεν Θεοτότε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, αἰς συνήθεις, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ἱ. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ὀλυμπᾶ, Ῥοδίου, Σωσπάτρου, Τερτίου, Ἐράστου καὶ Κλάρτου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ορέφου. Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχ. 7. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α΄ Πανεύρητοι Μάρτυρες.

Κόσμου τὰ πληρώματα καθά, αἰετοὶ ὑπόπτειοι, περιφανῶς περιβέοντες, ἱεροκήρυκες, τοὺς ἐξωγρημένους ὑπὸ τοῦ ἀλάστορος, εἰλκυσάτε πρὸς Πίσι ἀμύμητον· διὸ προσβέυσσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τερίων Σωσίπατρον φωναῖς, ἱεραῖς τιμήσωμεν, καὶ Ὀλυμπᾶν καὶ Ῥοδιῶνα, σὺν τούτοις Ἐράστου, τὸν ἱερομύστην, καὶ τὸν Σεῖον Κούαρτον, δοξάζοντας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἰκετεύοντας, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐν προσηγάγετε Χριστῷ τῷ Θεῷ μακάριοι, λευκωμένοι τῷ αἵματι, τοῦ εὐδοκασάντος, ἐπὶ γῆς τεθῆναι, καὶ σταυρῶν καὶ Σάνατον, Δελήσει ὑπομείναντος πάνσοφοι· ὧ νῦν προσβέυσσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μάρτυρος, ὁμοία (C).

Ορέστα πανόλβιε βαφαῖς, τοῦ ἰοῦ αἵματος, σαυτῷ πορφύραν ἐπέχρυσας, ἦν φα

στολισάμενος, καὶ τῆς νίκης στέφος ἐπαναθησάμενος, Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ παρίστασαι· ἐν καθικέτευσ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πυρὶ τῶν ἀγῶνων σου σπαρῆ, πλάνην κατέπερσας, καὶ ταῖς σταγόσι τοῦ αἵματος, ἐχθρῶν ἐβύθισας, παρατάξεις πάσας, καὶ πιστῶν κατήρδυσσας, καρδίας βλαστανούσας εὐσέβειαν· καὶ νῦν ἰκέτευσ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ορθρος ἐξανέτειλας αὐγαῖς, καταφράπτων ἅπασαν, τὴν οἰκουμένην τῶν ἄλλων σου, Ὀρέστα εὐδοξῆ, Ἀβιλιτῶν τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀβέσπτος, τὸ σκότος ἐκδιώκων τῇ χάριτι· διὸ ἰκέτευσ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ξένον ἄκισμα Ἀγνή· χαῖρε ξυλον ἀγγιον, τοῦ Παραδείσου Θεόφυτον· χαῖρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων· χαῖρε ξίφος δίφρομον, ἐχθρῶν τὴν κερὰν ἀποτέμνονσα τῷ ξένῳ τὸλμῳ σε, Παναγία ὑπεράμωμε, ξενοθέντα, ἡμᾶς ἀνακάλεσαι. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Τὸν ἰοῦ Ἄρνα ἡ ἀμνάς, καὶ ἀμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς εἰώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! Σπρωφούσασα ἔλεος· ποῦ σε τὸ κάλλος ἐδῶ γλυκύτατε; ποῦ ἡ εὐπρέπεια; ποῦ ἡ χάρις ἡ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Γέ μου παιφιλτάτε;

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἐσπερικοῦ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχηρολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, λέγομεν ἓνα Κανὸν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς δύο παρόντας.

Ὁ Κανὸν τῶν Ἀποστόλων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Θεηγόρους Μαθητὰς ὑμῶν συντόνας.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιᾶ.

Θεῖοι περυσκότες Μαθητὰ, τοῦ σαρκωθέντος διὸ οἴκτου Θεοῦ ἡμῶν, τοῦτον δυσωπήσατε, ἀμαρτιῶν δωρησασθαι συγχώρησιν, τοῖς ἐπιτελοῦσιν, ὑμῶν τὴν μνήμην μακαρίοι.

Εσπυρα Θεοῦ φωσειδῆ, χωρητικὰ τῶν αὐτοῦ διαδόσεων, ὤφθητε μακάριοι, πᾶσι πιστοῖς ἀγαθοδότας νέμοντες, τὰς σωτηριάδεις, αὐγὰς Σεόπται Ἀπόστολοι.

(C) Ἀκολουθία τοῦ Μάρτυρος οὗχ ὑπάρχει ἐν τῷ Κανόνι.

Η ὕψασαν τοῖς πᾶσι φωτισμόν, ἀπαυγάσμα-
των πηγὰς ἀρυσάμενοι, Ἐραστός καὶ
Τέρτιος, καὶ Ὀλυμπᾶς Ῥοδιῶν καὶ Σωσίπα-
τρος, ἅμα τῷ Κουάρτῳ, οὓς εὐσεβῶς μακαρί-
σωμεν.

Θεοτοκίον.

Γένος τὸ ἀνθρώπινον τῇ σῇ, κυφορία Παρ-
θένε ἀνέπλσας· Λόγον γὰρ ἐκύησας, τὸν
τοῦ Πατρὸς σάρκα Σηπτὴν φορέσαντα, καὶ
ἀθανασίας, ὁδοὺς ὑμῖν ὑποδείξαντα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὗ ἡ Ἀχροστιχίς·
Τοὺς σοὺς, Ὁρέστα Μάρτυς, ἄλλους αἰνεῖσας.

Ὤδη α. Ἦχος β. Δεῦτε λαοί.

Ταῖς Δεῖκαῖς, καταστραπτόμενος πάντοτε,
μαρμαρυγαῖς πανευφημε, τὴν φωτοφόρον
σου, εὐρητὴν τοὺς τιμῶντας, καταύγασον, καὶ
σκότους, δεινῶν ἀπάλλαξον.

Ο τοῦ Χριστοῦ, Δεῖός σε πόθος ἐξέκαυσε,
καὶ δυνατόν εἰργάσατο, τὴν εὐκατάπη-
στον, καταφλέγοντα ὕλην, τῆς εἰδωλομανίας,
Μάρτυς παναρίστε.

Υπομονῇ, καὶ καρτερίᾳ διέλεγχας, τοὺς
παρανόμους σέβειν σε, καταναγκάζοντας
ἀθλοφόρε Ὁρέστα, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων,
ἄψυχα ἔσσαν.

Θεοτοκίον.

Σε τοῦ Θεοῦ, τὸ καθαρώτατον σκῆνωμα,
καθικετεῦθ' Ἀχραντε, τὴν σπιλωθεῖσάν
μου, ἡδοναῖς ἀκαθάρτοις, καθάρισον καρδίαν,
τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ὤδη γ. Ὁ μόνος εἰδός.

Οὶ λόγον ὡς λύχνον νοητόν, προσέροντες
Ἀπόστολοι, Δεοπειθῶς τὴν πᾶσαν κτίσιν
διήλθετε, τὸ ταύτης σκότος ἀποδιώκοντες, καὶ
νιούς δεικνύοντες, τοῦ φωτός ἐν χάριτι, τοὺς
νυκτὶ ἀγνωσίας δουλεύοντας.

Ρημάτων ἡμῶν προφητικῶς, εἰς πᾶσαν ἐξ-
ἠλήλυθε, τὴν αἰκουμένην φθόγγος σωτή-
ριος, καὶ ἡ τῶν ἔργων λαμπρὰ ἐπίδειξις, πᾶ-
σαν γῆν ἐπέδραμε, φυγὰς μεταπλάττουσα,
Δεηγοροὶ Κυρίου Ἀπόστολοι.

Οἰκῆσαν φυγαῖς ὑμῶν σοφοί, τὸ Πνεῦμα τὸ
Πανάγιον, Δεοσιδεῖς διόλου εἰργάσατο·
ἐντεῦθεν κόσμον περιερχόμενοι, ναοὺς κατε-
στρέφατε, τῶν εἰδωλῶν χάριτι, καὶ Θεῷ ἐκ-
κλησίαις ἐδείμασθε.

Θεοτοκίον.

Υἰὸν τοῦ Πατρὸς μονογένη, ἁμύτορα τὸ
πρότερον, ἐκ σοῦ τεχθέντα γνόντες ἀπά-
τορα, Θεοῦ Μητέρα ὁμολογοῦμέν σε, ἀπαθῶς
κινῆσασαν, καὶ Παρθένον μείναςαν, ὑπὲρ λό-
γον Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Σθενοῦμενος δυνάμει τοῦ Παρακλήτου, πα-
ρῆσθης τῷ δικάζοντι παρανόμους, καὶ τού-
των τῇ τῶν λόγων σου δυναστείᾳ, παμμάρκα
ἤσχυνας, καὶ φάλλων ἔλεγες· Ὡς οὐκ ἔστιν
Ἄγιος, πλὴν σου Κύριε.

Ο λόγος σε τῷ βίῳ λελαμπρυσμένος, ὁ βίος
σου τῷ λόγῳ πεπυρσευμένος, πολλοὺς
πρὸς φῶς μετήγαγον εὐσεβεῖας, Μάρτυς πο-
λύθαλλε, μεθ' ὧν καὶ ἐφάλλες· Ὡς οὐκ ἔστιν
Ἄγιος, πλὴν σου Κύριε.

Υφούμενον τὸν ἄνομον ἀπονοία, κατέρρα-
ξας ἀνδρεία καὶ καρτερίᾳ· ὑψώθης δὲ
πρὸς Κύριον Ἀθλοφόρε, Ὁρέστα ἐνδοξε, καὶ
φάλλων ἔλεγες· Ὡς οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλὴν σου
Κύριε.

Θεοτοκίον.

Συνελάβες, ἐν μήτρᾳ σε Θεομητορ, τὸν Πλά-
στην σου καὶ Κύριον τῶν ἀπάντων, καὶ
τούτων ἀπεκύησας ὑπὲρ λόγον, σάρκα γενό-
μενον· διό σοι κράζομεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄχραν-
τος, πλὴν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

Εν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας,
ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς
μου· ἠυφράθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ
φάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εράστον Ὀλυμπᾶ, Σωσιπάτρου Τερτίου,
Ῥοδιῶνος ὁμοῦ, καὶ Κουάρτου τὴν μνήμην,
συμφώνως τιμῆσωμεν, πρὸς αὐτοὺς ἀνακρά-
ζοντες· Θεῖοι Κήρυκες, καὶ ὑπηρεταὶ τοῦ Λόγου,
τάς φυγὰς ἡμῶν, αἰωνιζούσης βασιάνε, εὐχαῖς
ἡμῶν ῥύσασθε.

Δόξα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ. Ὁ ψόφος ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆν τῶν μελῶν ἀποκοπὴν καρτερήσας, καὶ
τοῦ πυρός τὴν χαλεπὴν τιμωρίαν, μαρ-
τυρικῶς ἠγωνίσει πανόλβιε· στέφος ἀνεπλέω
δέ, ἀφρασίας παμμάρκα, θρόνω παριστάει-
νος, τῆς Ἁγίας Τριάδος· ἦν ἐκδυσώπει ῥύσα-
σθαι κακῶν, Μάρτυς Ὁρέστα, τοὺς πιστεῖ
ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη,
καὶ τῶν ἀτόπων ἐνοιῶν τὰς νηφάδας,
τίς ἐξείπειν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπα-
ναστάσεις δὲ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς
ἐκδιηγῆσεται καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ
τῇ σῇ προσβεία ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων
τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τεκοῦντα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁράσα σε Χριστέ, Οἱ μοι, ποβεῖνότατε, Ἰησοῦ, ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶν σε μακροθύμει.

Ῥῆθ' δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Στηρίγματα τοῖς πάλαι ἀστηρίχοις γενόμενοι, ἀνεμοχλεύσατε ὑμῶν, θεοπαρόχοις διδασκαίς, ἐγθροῦ ὀχυρώματα, παντοσάπα, καὶ ἀφανεία δεδώκατε, θεοειδῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολοι.

Μεγάλως Χριστοῦ τὰ μεγαλεῖα κηρύττοντες, τοὺς σικαιουθέντας παντελῶς, μεγαλοκήρυκες, βροτῶν, μεγάλως φωτίσαντες, περιφανεῖς, τῇ μεγαλείῳ τῆς χάριτος, ἀπετελέσατε θεῖοι Ἀπόστολοι.

Αινεῖσθε ἐνθέοις Ὀλυμπᾶς μελωδήμασι, καὶ ὁ Ῥομίαν σὺν αὐτῷ, μεγαλυνέσθε εὐσεβῶς, τὸν δρόμον τελείσαντες, μαρτυρικῶς, σὺν Πέτρῳ τῷ θεοκήρυκι, ἐπὶ τῆς Ῥώμης τὰς κάρας τεμνόμενοι.

Θεοτοκίον.

Θαυμάτων ἐπέκεινα πάντων πανάμωμι, τὸ ἐπὶ σοὶ καινουργηθὲν, θαῦμα εἰδείνθη ἐμφανῶς· θεὸν γὰρ ἐκύησας, σαματικῶς, βροτοῖς δὲ οἰκτον ἐνούμενον, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώπει θεοῦνυμε.

Τοῦ Μάρτυρος, Ἐλλήνους, ἐκ Παρθένου.

Οὐκ ἔσασαν, τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον συρρέσαντες, βασάνων οἱ χειμαροῖσι, Μάρτυς Ὁρέστα μακαρίε· πέτρα γὰρ ἐστήρικτο, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης ἀξιάγατε.

Ρημάτων σου, ἀντίθελπει τῷ φέγγει ὁ τύβανος, νυκτὶ παρεούμενος, τῆς ἀγνωσίας σὺν ἰσχυρῶν· ὅθεν κατακίζων σε, υἱὸν φωτός καὶ ἡμέρας ἀπειργάσατο.

Ενέουσε σε, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς θεῖα χάριτι, βασάνοις θλιβόμενον, καὶ αἰκισμοῖς δαπανώμενον, καὶ κατατεινόμενον, ἀηλεῶς Ἀσλοφῶρε παρασιδίμει.

Θεοτοκίον.

Σε ἀχραντε, Ἀββακούμ ὅρος γράφει κατάσκιον, ἐξ οὗ ἐπεδήμησε, μόνος ὁ Λόγος σαρκούμενος, ἄνθρωπος γενόμενος, ὑπερβολῆ εὐσπλαγγίαις ὁ φιλάνθρωπος.

Ῥῆθ' ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμφει.

Ησσοφία τοῦ Πατρὸς ἡ τὸ πᾶν οὐσιώσασα, διδασκαλοῦς εἰς τὸν κόσμον ὑμᾶς ἐξα-

πέστειλεν, ἐν σοφίᾳ Πνεύματος, καὶ ἀληθείας ἐπίδειξει, πάντας ἐνθέως φωτίζοντας.

Τὸ τοῦ λόγου ἐπιβάλλοντες πάνσοφοι ἄγιστρον, ἀνιμάσθε ἐκ βουλοῦ ἀγνωσίας ἐν χάριτι, τοὺς ἰχθύων πέλοντας, ἀφαντοτέρους καὶ Κυρίῳ, πεπιστευκότας προσήκατε.

Αινεσωμεν Ὀλυμπᾶν, καὶ τὸν μέγαν Ῥοδῖωνα, καὶ Τέρτιον καὶ Σωσίπατρον, ἅμα καὶ Ἐραστον, καὶ τὸν θεῖον Κουάρτον, τοὺς Χριστοκήρυκας καὶ πάντων, τῶν εὐσεβῶν ἀντιλήπτορας.

Θεοτοκίον.

Συνελαβῆς διὰ λόγου τὸν Λόγον Πανάμωμι, καὶ ἔτεκες ὑπὲρ λόγον γενόμενον ἄνθρωπον, θεοτόκε Δέσποινα· διὸ σε λόγοις θεοπνεύστοις, διαπαντός μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει.

Τοῖς δαδδοῖσι, συντριβόμενος μάκρο ἄπαν τὸ σῶμα, ἔστης ὡς ἀδάμας εὐσέβειαν, τὴν καρτερίαν ἐνδεικνύμενος πίστει, καὶ κορυγῶν Ὁρέστα ἐνόση· ἕτερον ἐκτός σου θεῖον οὐκ ἐπίσταμαι.

Ασκησάμ, τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων σὺ παραπεύσας· ταῖς ἐρωτάταις σου πρὸς τὸν Κτίστην, ἐνχαῖς Ὁρέστα, αἰκισμοὺς καδυπέστης, σφοδρότατος κατακίζομενος, καὶ τῆν τῆς σαρκὸς σου δορᾶν ἀφαιρούμενος.

Τριαδικόν.

Μίαν ἀρχὴν, τρισυτάτου σέβων μίαν οὐσίαν, μίαν κυριότητα καταγγέλλων, τῆς ὑπερθέου καὶ ἀκτίστου Τριάδος, ψευδωνύμους θεοὺς συνέτριψας, καὶ τοὺς τῶν εἰδώλων ναοὺς κατηδάφισας.

Θεοτοκίον.

Ανατολῆς, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης Μητὴρ εἰδείσθης, Κόρη ἐπ' ἐνδύσει τῆς ἀνθρωπίνης, γεγεννημένη ἀπωσμένης οὐσίας, καὶ τοὺς πάντα καταφωτίζοντας, πάντας ἐκ νυκτός τῶν δεινῶν ἀπαλλάττοντας.

Ῥῆθ' ς'. Ἐκνύλωσεν ἡμᾶς.

Υπέρτιμοι ὡς λίθοι κυλιόμενοι, ἐν γῆ κατεκυλίσατε, πρὸς εὐσέβειαν τοὺς γυνώσκοντες, λίθοις ἀναίσθητοις ἐπιθύοντας, θεοειδέι, τοῦ Λόγου μύσται μακαριώτατοι.

Μνάδα ἐν τρισὶ προσώποις ἀτμυτον, ἀσύγγυτον κηρύττοντες, τὴν πολυθέον ἐξήρατε ἐν γῆς, πλανῶν ἀπλανεῖς Χριστοῦ Ἀπόστολοι, καὶ τοὺς δεινῶς, πεπλανημένους καταδωγήσατε.

Νόημασι τερπνοῖς ἀνοπταίνοντας, τοὺς ἀφρονας οἱ ἐμφρονες, ἐβεβαίωσαν θεῶν

παμβασιλεί, μόνῃ προσανέχειν κτίσιν ἅπασαν, ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις καταφαιδρύνοντι.

Θεοτοκίον.

Ως ἄλλον οὐρανὸν τοῦ πρώην Δέσποινα, δειχθεῖσαν ὑψηλότερον, σὲ δοξάζομεν τὸν Ἥλιον ἡμῖν, τῆς δικαιοσύνης ἀνατείλασαν, καὶ τὸ βαθύ, τῆς ἀγνωσης ἀκότος διαύξασαν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ραντισμῶ τῶν πανσέπτων αἱμάτων σου, λύθρον ἐναγὲς ἀπεπαυθῆ τοῖς δαίμοσι, φρενοβλαβῶς φερόμενον, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ γενναϊότατε.

Τῶν φυγῶν ἱατρῶν καὶ σωματῶν σε, Μάρτυς εὐμοιήσαντες παλῶν λυτρούμεθα, καὶ πειρασμῶν καὶ ἑλιφθῶν, εὐπροσδέκτοις καὶ θείαις πεσθεβίαις σου.

Υφαντὸν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος, ἐν τῇ ἀπεκθύτει τοῦ σώματος ἐνδύμα, ἀπολαβῶν ἐργυμνας, δυσμενῶν παρατάξεις πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας με θείας ἀξίωσον, τὸν ἀσυμπαθῆ καὶ κακίᾳ κρατούμενον, καὶ ἥδοναῖς προσκειμένον, Παναχία Παρθένε θεόνωμφε.

Ὁ Εἰρῆος.

• **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος,
• τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγίας
• σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ σφοδρᾶς ὁ
• Θεός· με ἀνάγαγε.

Κουακίον τῶν Ἀποστόλων,

Ἦχος α΄. Χορὰς Ἀγγελιαῶς.

Τριαδὸς τῆς σεπτῆς, ἐκπύξαιτε πίστιν, πολύθεν σοφοί, τῶν εἰδώλων ἀπάτην, ἐκ μέσου ποιήσαντες, ταῖς σεπταῖς διδαχαῖς ὑμῶν· ὅθεν εὗρατε, τὴν αμοιβὴν τῶν καρμάτων, αἰωνίζουσαν, ἐν οὐρανοῖς τοῖς στεφάνους, λαβύντες Ἀπόστολοι.

Συναξάριον.

Τῇ Γ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Ὀλυμπᾶ, Ῥοδιάνου, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Ἐράστου καὶ Κουάρτου.

Στίχοι.

Ἐξάδα μυστιῶν τοῦ Λόγου ὑμῶν λόγοις,
Λόγῳ βροτοῦς λύσαντας ἐξ ἀλογίας.

Ἐξᾶς Ἀποστολέων δεκάτη βίον ἐξέπερσεν.

Οὔτοι εἰσὶν ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα· καὶ ὁ μὲν Ὀλυμπᾶς καὶ Ῥοδιῶν ἀκολουθοῦντες τῷ Ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ, ἀμφοτέροι ἐν Ῥώμῃ τῇ πόλει, ὑπὸ Νέρωνος τὰς κεφαλὰς ἀ-

πετμήθησαν. Ὁ δὲ Σωσιπάτρος, οὐ τινος πρὸς Ῥωμαίους γράφων ὁ Ἅγιος Παῦλος ἐν ἐπιστολῇ μέμνηται, Ἐπίσκοπος Ἰωνίου γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη· καὶ πολλά ἐστὶν εὐρεῖν πολλαχοῦ τὸν Ἀπόστολον μемуνημένον αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς.

Ὁ δὲ Ἐράστος, οὐ καὶ αὐτοῦ μемуνηταί ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὁ μακάριος Παῦλος, οἰκονόμος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας γεροντός, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος Πανσαῶς, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Κουάρτος, Ἐπίσκοπος Βηρυτοῦ γενόμενος, καὶ πολλά παθὼν ὑπὲρ εὐσεβείας, καὶ πλείστας τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέφας ἐπὶ Κύριον, ἐτελειώθη καὶ αὐτὸς ἐν εἰρήνῃ (*). Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ὁρέστου.

Στίχ. Ἀθλητικῶν, Ὁρέστα, σῶν ἱππασμῶν Νικητικᾶ βραδεία πολλὰ προσδόκα.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Τυάωνων, χώρας Καππαδοκίας. Ὁμολογῶν δὲ τὸν Χριστὸν, ἐκρατήθη παρὰ Μαξιμίνου Ἡγεμόνου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· καὶ μὴ πεισθεὶς εὖσαι τοῖς εἰδώλοις, ἀλλὰ παρρησία τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογῶν, τύπτεται μετὰ ῥάβδων ἰσχυρῶς τοσοῦτον, ὥς τε τὰ ἔγκυκα τῶν σπλάγγων αὐτοῦ ἀποσπασθῆναι, καὶ φανεσθαι ἐξώθεν. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀπήχθη εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων· τοῦ δὲ ἐμφυσήσαντος εἰς τὰ εἰδώλα, ἐγένοντο παραχρῆμα ὡσεὶ κοινορτός. Εἶτα παρεδόθη τῇ φυλακῇ, καὶ μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας, παρῆσται τῷ βήματι τοῦ Μαξιμίνου· καὶ πάλιν ἀναγκασθεὶς εὖσαι, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἦλοις μακροῖς ἐτρυπήθη τοὺς ἀστραγάλους· καὶ προσδεθείς ἀγρίῳ ἵππῳ, μετὰ αἰλύσεων ἐλαυνομένῳ βία πολλῇ, καὶ ἐλκυσθεὶς μίλια εἰκοσιτέσσαρα ἀπὸ τῆς πόλεως Τυάωνων, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοστηρίτου τοῦ ἐν Συμβόλοις· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νόννου Ἐπισκόπου, τοῦ κατηχήσαντος τὴν Ἁγίαν Πελαγίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου Ἐπισκόπου.

Στίχ. Βίον διαστάς, οὐ βραχύς τις ὁ δρόμος, Τὸν πρὸς πόλον Μαρτίνος ἔδραμε δρόμον.

(*). Τὸ μὲν Συναξάριον διαλαμβάνει πρὸς τῶν πέντε μόνων Ἀποστόλων, πληρὸν τοῦ Τερτίου· ἐ δὲ Ἰωνιῶδες ἀναγράφει καὶ τοῦτον ἐν τῇ Κανόνι. Ὅθεν καὶ οἱ ἀναγνώστες στίχοι μεταπίπτουσιν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑξ, καὶ οὐχὶ τῶν πέντε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μίλου Ἐπισκόπου, καὶ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐκτειναν ἐχθροὶ σὺν θυσὶν μύσταις Μίλου, Σφαγῇ μὲν αὐτὸν, τοὺς δὲ μύστας τοῖς λιθοῖς.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Μίλος, ἐν μιᾷ πόλει τῶν Περσῶν τεχθεὶς καὶ βαπτισθεὶς, τὰ ἱερά γραμματα ἐξεμάνθανε. Μελλόντα δὲ αὐτὸν στρατευθῆναι τῷ ἐκείσε Βασιλεῖ, εἰς ἡλικίαν ἐλάσαντα, ὀπτασία διεκώλυσε τοῦτον νυκτερινῇ καὶ φοβερᾷ καὶ ἔκτοτε ἐν παρθενίᾳ ἦν καὶ ἀσκήσει, ἐξελουμένος τὸν Θεὸν ὑπὲρ τε αὐτοῦ, καὶ παντός τοῦ γένους αὐτοῦ. Καταλιπὼν δὲ τὴν πόλιν αὐτοῦ μετὰ χρόνους τινας, γέγονε Μοναχός· καὶ οἰκήσας ἐν ᾧ τόπῳ ὁ Προσφύτης Δαυιδὴλ τὰς ὀπτασίας ἐώρακεν, ἀξιούται τῆς ἐπισκοπῆς τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, διὰ χειρὸς Γενναδίου Ἐπισκόπου, Ὁμολογητοῦ καὶ Μάρτυρος γενομένου. Καὶ πολλὰ κοπιήσας ἐκεῖ ὁ Ἅγιος, ἐλέγχων καὶ ἔργους καὶ λόγους τοὺς ἀνομοῦντας, εἶτα τυπτόμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ διακόμενος, ὡς ἔργω τούτους ἀδορθώτους, προκηρύξας αὐτοῖς τὴν μέλλουσαν ἐπελθεῖν αὐτοῖς ἐν Θεοῦ ὀργῇ, ἀνεχώρησεν.

Ἦθ δὲ τριμηναίου παραδραμόντος καιροῦ, καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς πόλεως αὐτοῦ, ἐξ ἀμαρτίας τινός, Συμῶ περιπεσόντων βασιλικῆ, τὴν μὲν πόλιν ὁ Βασιλεὺς, στρατιώτας ἀποστείλας μετὰ τριακοντῶν ἐλεφάντων, τελειῶς κατέστρεψε, τοὺς δὲ ταύτης οὐκίτορας, ἀπέκτεινε ἐν μαχαίρᾳ. Ὁ δὲ Ἅγιος καταλαβὼν τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπῆλθε πρὸς Ἀμμώνιον, μαθητὴν τοῦ Ἁγίου Ἀντανίου· καὶ ποιήσας ἐκεῖ χρόνους δύο, ὑπέστρεψεν ἐν Περσίδι. Ἐν δὲ τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν, ἦλθε πρὸς Μοναχὸν τινα, σπηλαίου οἰκόντα· καὶ ἰδὼν δρᾶκοντα φοβερόν, εἰσιόντα ἐν ᾧ ἦν σπηλαίον, κριαρόντα δύο πήχεων ὄντα, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐφθασε, δράκον, ἐπὶ σὲ ἡ ῥομφαία τοῦ Κυρίου. Καὶ ὡς εἶπε, τὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ σφραγίδα δεξάμενος ὁ δράκων, καὶ φουσηθεὶς, διεῖράθη.

Ὁ δὲ Ἅγιος, ἀπελθὼν ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ, ἀποδόμησεν Ἐκκλησίαν, εἰς συγγνώμην τοῦ ἀπειθήσαντος λαοῦ, καὶ πικρῶ Σανάτῳ τοῦ ζῆν ἀπαλλαγέντος. Καὶ χρόνον ἐκέλευσε ἰκανὸν διαβιβάσας, εἰς τὴν Κτησιφόνταν πόλιν ἀφίκετο· ἐν ἧ καὶ σύνοδον εὐρῶν Ἐπισκόπων, ἔστη

ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐλέγχων τὸν Ἐπίσκοπον, δι' ὃν καὶ ἡ σύνοδος γέγονε. Τοῦ δὲ ἐξευτελιζόντος τὸν Ἅγιον καὶ μυκτηρίζοντος, καὶ τοῖς αὐτοῦ προβλημασιν ἐπὶ πάντων ἐγκανυχομένου, ὁ Ἅγιος πρὸς αὐτόν, Ἐπειδὴ ἀδιόρθωτος, φησὶ, μένων, ἀλαζονεῖν γαυριῶν κατὰ τῶν τοῦ Κυρίου μου Ἀρχιερέων, οὗς ἐπισυνῆψε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἠὲ ἐφθασεν ἐπὶ σὲ ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου, ἠμίζηρόν σε ἀποκαθιστῶσα ἐπὶ χρόνοις πλείστοις, ἐφ' ᾧ διὰ σοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς σφραγισθῆναι. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, σκηπτός ἐξ οὐρανοῦ κατέβη ἀπὸ βροντῆς φοικῶδους, ὡς εἶδος ἀττοαπῆς· ἠμίζηρον αὐτὸν εἰργάσατο, καὶ ἔμενεν οὕτως ἐπὶ χρόνους δώδεκα ἡμίζηρος. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν ἐκείνην λιπῶν, πάλιν εἰς ἑτέραν πόλιν ἀφίκετο.

Ὁ γοῦν Ἀρχὼν τῆς πόλεως, χαλεπῇ μαστιζόμενος νόσῳ, ἐπὶ χρόνοις δυσὶ, τὴν τούτου παρουσίαν μαθὼν, μηθύσας, ἠέτευεν ἀφικεῖσθαι πρὸς αὐτόν, εὐχῆς μεταδόναι, καὶ ἐπισκέψασθαι νοσούντα θειῶτα. Καὶ ὡς κατήγγελε τὴν ἀρίστην ἀποσταλείς, ὁ Ἅγιος πρὸς αὐτόν, Ἀπὸλλε, φησὶν, εἰπέ τῷ ἀποστειλαντί σε ἀθηνεῖ, μεγάλη τῇ φωνῇ· Τάδε ὁ Ἐπίσκοπος σοὶ ὀλοῖ· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν ἐγὼ κηρύττω ὁ ἀνάξιος καὶ εὐτελής, ἀποβαλὼν πάσαν περιέχουσαν σε νόσον, καὶ περιζωσάμενος τὴν ὄσφυν σου, ἔλθε τοῖς ποσὶ σε περιπατῶν, καὶ ὄσφυαί σε. Τοῦ δὲ ἀπελθόντος, καὶ εἰρηκότος αὐτῶ, κατὰ τὸν τοῦ Ἁγίου λόγον, ὁ Ἀρχὼν ἀναρρώσθη καὶ ἐνδυναμώθηκε, ὡς μηδοτιοῦν λείψανον τοῦ θειοῦ νοσήματος περιφέρειν, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἅγιον, οἰκτιροῦν βαδίζων ποσὶν· οὐ τοῖς τιμίαις ἑαυτοῦ προσπίπτειν ἵχνισιν, ἀμροτέρας χερσὶν ἐπιβαλλόμενος, ἐκυλινδούτο καὶ κατασπάσσει, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, τῷ οὕτως αὐτὸν δοξάσαντι. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπεσπάσαντο.

Ἐκεῖσε καὶ δαίμονας ἀπήλασεν ὁ Ἅγιος οὐκ ὀλίγους· καὶ γυναῖκα, κληρῆσιν οὖσαν ἐπὶ χρόνοις ἑννέα παρειμένην, τῆς χειρὸς κρατήσας ἀνίτησιν ὑγιῆ· καὶ ἀδίως τινὰ παρ' ἑτέρου ὑφαιρούμενον, καὶ τὴν ἀδικίαν δι' ὅρου καταφρονητικῶ διαβεβαιούμενον, καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου παρ' οὐδὲν ἴεμενον, διὰ προσευχῆς τὴν τοῦ Γεζζῆ λέπραν καθ' ὅλου τοῦ σώματος σχεῖν παρεσκεύασεν, εἰς διόρθωσιν τῶν πολλῶν, ὡς ἐκ τούτου πλήθος οὐκ ὀλίγον

τῆς πόλεως προσελθεῖν τῷ Ἁγίῳ, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀνακαλεῖσθαι· καὶ ἕτερα σημεῖα ἐν διαφόροις τόποις οὐκ ὀλίγα ἐποίησεν. Ἀλλ' ὁ βασιλικὸς, τούτων ἀκούσας, μετεστῆλατο τὸν Ἅγιον· καὶ παραστήσας σὺν τοῖς δυοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὡς εἶδε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν αὐτῶν ἀκλινῆ καὶ ἀσάλευτον, πάμπολα εἰς αὐτοὺς πρότερον θειὰ ἐνδείξιμους, αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τὸ ἴδιον ξίφος σπασάμενος, βάλλει κατὰ τοῦ στήθους τὸν Ἅγιον· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλικού, τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ συναίρομενος, βάλλει καὶ αὐτὸς τὸν Ἅγιον κατὰ τῆς καρδίας. Ὁ δὲ τοῦ Κυρίου Ἀλλήτης, ἔτι ἐμπνέων, Ἐπειδὴ συνερωνήσατε, φησὶ, ἀνάιτιον ὄντα με ἀποκτείνειν, αὔριον ταύτῃ τῇ ὥρᾳ ἐκ χειρὸς ἀλλήλων τὸ αἷμα ὑμῶν ἐκχυθήσεται, καὶ ἡ μήτηρ ὑμῶν ἀτεκνος ἔσται. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, παρέδωκε τὴν φυγὴν τῷ Κυρίῳ. Καὶ τοὺς δύο μαθητὰς αὐτοῦ, εἰς δύο βουνοὺς ἀναγαγὼν ὁ δυσσεβὴς βασιλικὸς, τοῖς λίθοις συνέχευσε. Τῇ δὲ ἐξῆς ἐξελθὼν ὁ δυσσεβὴς, καὶ ὁ αὐτοῦ ἀδελφὸς εἰς Σήραν, οὐδὲν λογισάμενοι τὸ τοῦ Ἁγίου πρόρρημα, ἔλαρον εὐμεγέθη καταφθάσαντες μονῆτατοι, ἐξ ἑκατέρου μέρους αὐτῆς εὐρεθέντες, ἀφῆκαν τὰς λόγχας κατ' αὐτῆς· αἱ δὲ, ὡς ροίζω τινὶ κατ' αὐτῶν εἰθούσαι, ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐμπεπήγασιν. Καὶ οὕτως τὰς ψυχὰς αὐτῶν βιαίως ἀπορρήξαντες, τοῦ ζῆν ἀπῆλάνθησαν. Οἱ δὲ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπὸ τῶν πιστῶν κληρονομήσαντες, τὴν ἀτελευτήτου καὶ αἰδίου ζωῆς ζωὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Καλλιωνίου, Νίρου, καὶ Ὠριάνου.

Στίχ. Ξίφει τραχηλὸν, Καλλιῶπιε, κλίνας,
Κάλλος Σεμῶεις ἀκλιῶς Θεοῦ Λόγου.

Ἐπῆρξεν ἡμῖν ἡ κεφαλὴ σου, Νίρε,
Θεῖον κεφαλὴ Μάρτυρος διὰ ξίφους.

Κἂν ζῶν ἐδλήθη Μάρτυς εἰς γῆν Ὠρίων,

Ἐπὲρ τὸν Ὠρίωνα λάμπει τοῦ πόλου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ πάσον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ. Σὺ νοπτὴν, Θεοτόκε κείμενον.

Σέ ἱερὸν, οἰκονόμον Ἐραστε, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, γράφων ἀνεκλήρουττε, Παῦλος ὁ Ἀπόστολος· μεθ' οὐ τιμῶντές σε φάλλομεν· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Novembre.

Υπομονῇ, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ διωγμῶν δοκιμασθεῖς, καὶ τοῖς στίγμασι τοῦ Χριστοῦ, ἐγκαλλωπιζόμενος, Ἐραστε πανόβιε, μεγαλοφῶνας ἐκραυγάζεις· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Νόμιε καινοῦ, ἀνεδείχθης Κούαρτε, καταγγελεύς τῆς καλαιᾶς, ἀνομίας, προσφιστῶν, τοὺς ἀλλοτρίοφρονας, καὶ πρὸς ἀνακαινισιν, ζωῆς μετάνων κραυγάζοντας· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος. **Θεοτοκίον.**

Τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον συναίδιον, ἐμφανίσθῃς τοῖς βροτοῖς, ἐσωμάτωσας καὶ σαρκί, Κόρη ἀπεκύνθης, ἄνθρωπον γενόμενον, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰκόνας χροστῆς.

Αιμάτων κρουνοῖς, ἀβείας τὴν πυρὰν ἐναποσβέσας, ὄμβροισιν θανάτων ἀξιάγαγε, τοὺς ἐκτακέντας τοῖς πάθεσι, πάντοτε θροσίζεις βρώντας, καὶ πιστῶς ἀναμέλποντας· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θαυματῶν βυθος, ταμῶντων ποταμῶν κρίνη προχέουσα, πᾶσαν ὑγίαν πᾶσαν ἀφείσιν, τῶν λυπηρῶν ἀναδεδείκται, Μάρτυς ἀλλοφῶρος Ὁρέστα, ἡ σὸρς τῶν λειψάνων σου· ἦν προσκυνοῦντες εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζομεν.

Αυεῖς τῶν παθῶν, τῶν τοῦ σώματος σοφέ διὰ βασάνων, ζῶν δεσμεῖσαι ἀπαγομένους, καὶ ὠμοτάτας συρόμενος· ὄθεν τῆς σαρκὸς ἀπέλυθης, καὶ Θεῷ καθαρώτερος, καὶ τελειώτερον σαυτὸν, Μάρτυς συνέδησας.

Θεοτοκίον.

Οψύσει Θεός, φύσιν εἴληφεν ἐκ σοῦ Ἄγνη βροτειαν, καὶ σὰρξ ὠραθῆ ὑπὲρ ἔθνοισιν, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα, σῶσαι βουληθεῖς τοὺς ἀνθρώπους· ὃν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η. Ἐν καμίῳ Παῖδες Ἰσραὴλ.

Οὐ ἀρραγεῖς κίρνοι τῆς Χριστοῦ, δετχθέντες Ἐκκλησίας, κατέστρεψαν δυσσεβείας, τείχη ἅπαντας πιστοῦς, ὡς λίθους δομησάντες, ἐπὶ πέτρᾳ τοῦ Θεμελίου Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νομοθήτας ὤφθητε ὑμεῖς, τοῦ Πνεύματος τῶν νόμων, ἐγγράφοντες ἐν καρδίαις, παμμακαρίστοι πιστῶν· οἱ οὐ φωτιζόμενοι ἀνεβῶν· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωραιώτης μάκαρ Ὀλυμπᾶ, καὶ ἦν ἡμέραν Πέτρος, ὁ μέγας τέλος ἐδέξατο, σαφῶς τελειωθείς, ἀμα τῷ Ῥοδίῳ διὰ ξίφους, Νέρωνος προστάξει ἀνόμου βασιλέως, καὶ ταῖς οὐρανίαις, συνήρθητε χορείαις. **Θεοτοκίον.**

Στάμνος πάλαι φέρουσα Ἀγνή, ἐτύπου σε τὸ μάνα· Χριστὸν γὰρ τὸν γλυκαυμὸν, ἡμῶν ἐβάστασας γαστρι, καὶ σαορὶ ἐκύνθας ἐξαίρουντα, πάσης πικρίας ἀτόπον ἐγκλημάτων, τοὺς ὑπερυφούντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.

Υπὲρ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, τὴν αἰώνιον σοφὴ ἐπιπόθησας, τῆς ὀνομασίας Ὁρέστα, καὶ φθειρομένης σαρκὸς, οὐδόλως ἐρείτω πανόλκιε· ὄθεν τὰς βασάνους, ὑπέμεινας γενναίαις.

Σὲ τὸ ἀρνίον τοῦ Χριστοῦ, ὡς περ λύκος ποιηρὸς κατασπαράττων, αἰκιμοῖς ὁ διώκτης, ὄμμα δεκτὸν ἱερὸν, καὶ θεῖον εἰργάσατο σφάγιον, ἄξιον τῆς ἀνά, Δεσποτικῆς τραπέζης.

Αρμα τοῦ Λόγου γεννώς, ἐποχοῦμενον αὐτὸν ἔσχες παμμακάρο· ὄθεν δεθεῖς ἀλόγοις, ἀπαγωγῇ πονηρᾷ, συμφῶτε βικίῳ ἐξέπνευσας, καὶ πρὸς τὴν ἀγῆρα, νύσσαν ἐφίλασας χαίρων. **Θεοτοκίον.**

Ιερωτάταις σε φωναῖς, προκατήγγειλαν Θεοῦ ἱεσπτοὶ Προφῆται, ἐσομένην Μητέρα, ξυνοπροπέη τοκετῶ, τοῦ πάντων κτισμάτων δεσπόζοντος· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας. **Ὁ Εἰρμός.**

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἑβραίων
 • τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλέ-
 • γὰ εἰς ὄροσον, μεταβαλόντα Θεὸν ὑμνεῖτε,
 • τὰ ἔργα αἰς Κύριον, καὶ ὑπερυφούτε, εἰς
 • πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὸς 9. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ισον δρόμον διανύσαντες, ἴσον πρὸς τοῦ Δεσπότη λόγον πλουτήσαντες, ἴσων δωρεῶν ἀξιώθητες τοῦ Πνεύματος, καὶ βραδείων τῶν ἴσων ἐτύχετε, Ἀπόστολοι Κυρίου, φωταγωγοὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Ως περ οὐρανοὶ κατάστεροι, θεοσημείαις πᾶσαν γῆν ἐφωτίσατε, σκότος τὸ βαθύ τῆς ἀγνωσίας διώξαντες, καὶ ἡμέρας νιὸς ἀναδείξαντες, τοὺς πάλαι δουλωθέντας, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἀλάστορος.

Στίφος δυσμενῶν ἀλέσατε, τῇ ἀπωλείᾳ πάλαι παραπεφθήμενοι, ἔθη καὶ λαοὺς· δῆμον Θεῷ δὲ προσήξατε, αεσωσμένον πληθύϊ

ἐνούμενον, Δυνάμεων αὐλῶν, πανευκλεῖς σφοὶ Ἀπόστολοι.

Ηρῆθι πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, ὁ Ὀλυμπᾶς ὁ μέγας καὶ ὁ Σωσίπατρος, Τεῖριος ὄμου καὶ ὁ Ῥοδίῳ καὶ Κουάρτος, καὶ ὁ Ἐραστός ὁ ἱερωτάτος· καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, τὸν Αὐτρωτῆν καθικετεύουσι. **Θεοτοκίον.**

Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σε Κύριε, ἐπιδουλοῦς βαρβάρων ἡμᾶς λυτρούμενος, καὶ ἀμαρτιῶν καὶ πειρασμῶν καὶ κολάσεως αἰωνίου, εὐχαῖς τῆς τεκούσης σε, Παρθένου παναγίας, καὶ τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων σου.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Νενικηκίως τοὺς τυράννους, μετὰ πλείστας βασάνους, μετῆλθες πρὸς Θεὸν περιχαρῶς, νίκης βασεία δεξάμενος, ὡς ὀπλίτης γενναῖος, ὡς μέγας ἀριστεύς ὡς ἐκλεκτός, τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης, Ὁρέστα παμμακάριστε.

Εν οὐρανοῖς συγχορεύεις, τοῖς Ἀγγέλοις παμμακάρο, καὶ μετὰ πλείς σὺν αὐτοῖς χαρμονικῶς Ἄγιος, Ἄγιος, Πατὴρ ὁ παντοκράτωρ, Υἱὸς ὁ ὁμοούσιος Πιτρί, καὶ τὸ Ἄγιον Πνεῦμα, Τριάς ἡ παντοδύναμος.

Συναγελάζων χορείαις, Ἀποστόλων Μαρτύρων, Ὁσίων Προφητῶν Ἱεραρχῶν, Μάρτυς σὺν ταῦτοις δεήθητι, τοῖς τιμωσὶ σε πόθῳ, δεήθητι ἵλασμον ἀμαρτιῶν, καὶ παντοῖων κινδύνων, Ὁρέστα ἀπολύτρωσιν. **Θεοτοκίον.**

Ως τοῦ Κυρίου Μητέρα, Χερουδίμ ὑπερέτταν, πανάχραντε Παρθένε δυσωπῶ· τῆς θαλαίπευρον καρδιάς μου, τὰ ἐπώδυνα πάθη, εὐρέπενσον καὶ ρύσαι με πυρὸς, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τὸν καταδίκης ἄξιον.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σφία, ἦγοντα καινοουργῆται τὸν Ἄδαμ,
 • βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας
 • Παρθένου, ἀφάρστας σαρκωθέντα δι ἡμᾶς,
 • οἱ πῖνοι ὁμοφρόνας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλαρίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ροδίῳ καὶ Σωσίπατρος, καὶ Ὀλυμπᾶς καὶ Τεῖριος, καὶ Ἐραστός σὺν Κουάρτῳ, νῦν παρὶ ἡμῶν κατὰ χρέος, λαμπρῶς ἀνευφημείσθησαν, ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι, καὶ μαθηταὶ προσβεβύοντες, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελουμένων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην. **Θεοτοκίον.**

Μαρία καθαριζώματα, χρυσοῦν Συμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον οὕτως ἐγένου· ἐν ᾧ Πατὴρ νυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐ-

σκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκίασαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.
Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου· καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Στεφανίδος· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,
τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάθος Μηνᾶ ἐκμιμούμενος, τοῦ ἀπαθείου σεαυτὸν, ὡς ἀρνίον παρεδώκας, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον, Ἀθλοφόρε πανευφήμη· θυμὸν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλίασας· σαρκὸς αἰκίσεις οὐ κατενάρκησας. Ὡ τῶν ἀγώνων σου, καρτερὰς ἐνστάσεως· δι' ἃν πρὸς γῆν, Μάρτυς καταδέβληκας, τὸν υπέρῃρανον.

Μάστιγι καταζανόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου ὡς ἄπριν, ὁ Δεσπότης τεινόμενος, καὶ σιδήρων πάντοθεν, τὰς πλευράς δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρηνώσω Χριστοῦ τὸ ὄνομα, πρὸς τοῦτο ἔχων φυγῆς τὰ ὄμματα ὡ συννονώτατα, ἀτενίζων Ἄγιε, τὰς τῆς σαρκὸς, ἔφερες ἐπίπαινα, Μηνᾶ μακάριε.

Μάρτυς Μηνᾶ πανασίδιμη, σὺ τὴν τοῦ λόγου ἀγλήν, καὶ στρατείαν ἐπίκτηρον, καὶ εἰδῶλον σκότισιν, ἀρεθῶν τε συνέδρια, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ κατέλιπες, στρατολογία συναριθμούμενος, τῶν ἐλεκτῶν αὐτοῦ· ὅθεν καὶ ἀπίτητος, παναλήθως, Μάρτυς ἀναδέδειξαι, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐναβλῶν (*).

Καὶ τοῦ Ὁσίου, ὁμοία.

Πάτερ ἀληθῶς φερώνυμη, τὰς ὑπὲρ νοῦν ὄψεις, οὐρανίθεν δεξάμενος, εὐσεβῶς μετέδωκας, τοῖς ποθοῦσι Θεόδωρε· καὶ πλεονάσας μάκαρ τὸ ταλαντα, εὐλογημένης φωνῆς ἀκτίσας, ἔνδον καλοῦσης σε, τοῦ νυμφῶνος·

(* Ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐλλείπειν τὰ παρὲντα Προσόμοια τῶν Μαρτύρων· ἀπὸ δὲ τούτων, ἔχει τὰ ἐν ταῖς Ἄποστιχῆς ἐντάσσει ψάλλόμενα. Ἔχει δὲ καὶ ἔσπον αὐτῶν Κοινωνία, πρὸς τὸ, Χρὸς Ἱεροῦ Ἀνάγνωστος ὁμοῦ, καὶ αὐτῶν Ἀκρυστιχίδας.

ἐνθα νῦν, περιπολεῖς, θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος ἐμφανίζόμενος.

Πάτερ Πατέρων Θεόδωρε, σὺ Μοναζόντων πληθύν, τῷ Χριστῷ προσενήνοχας, σωτηρίας αἰτίας, γεγονῶς χριστομίμητος, διδασκαλίας ἀγλαίζόμενος, καὶ προστασίας ψυχῶν κοσμούμενος, στέμα δεικνύμενος, τοῦ Κυρίου· πάνσοφε, προφητικῶς· ὃ νῦν παριστάμενος, ἡμῶν μνημόνευε.

Χαρίς θαφιλῆς τοῦ Πνεύματος, ἱερομύστα σαφῶς, ἐδέχθη σοὶς χεῖλεσι, καὶ πηγήν ἀνέβλυσε, διδασμάτων Θεόδωρε, τῆς εὐσεβείας· δεῖξασα πρόμαχον, τῆς ἀληθείας σφοδρὸν σπηγορον, στύλον ἐδραΐωμα, Ὁρθοδόξου Πίστεως, μοναδικοῦ, βίου ἀκρίβεστατον, κανόνα πάνσοφε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βυζαντινίου.

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ λόγου φωστήρων ἀνέτειλε, Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζοντα, τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ φαιροῦ αὐτῶν ἀγωνίσασσι· διὸ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανώσαντα αὐτοῦ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις τιμῆσωμεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνάστης.

Μεγάλων χαρισμάτων ἀγνή, Παρθένε μόνη Μητὴρ Θεοῦ, ἠξιώθης· ὅτι ἔτεκες σασι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλοῦντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ ἀγνή, καὶ Μητὴρ σου ὁράσασ, ὡς Συμεὼν προσέφη, τὰ σπλάγγνα Σάτερ ἐτιτρώσκειτο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῖς τριβόλοις κεντούμενος, τοῖς βουνευραῖς τυπτόμενος, τῷ πυρὶ τὸ σῶμά σου δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρηνώσω τὸ ὄνομα, Χριστοῦ τὸ σωτήριον, οὐχ ἠτήτης λογισμῶ, οὐ ζοῶντις ἐπέθυσας· ἀλλὰ γέγονας, ἐβελόθυτον θυμῷ καὶ ζυσία, καθαρὰ τε καὶ τελεία, Μάρτυς Μηνᾶ τῷ Δεσποτῇ σου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν ταῖς Ἁγίαις.

Οφθαλμοῖς ἐκκενταύμενος, καὶ ἐν ξύλῳ κρομάμενος, καὶ λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, καὶ ἀπηνεία διακάζοντος, τὰ μέτρα τευνόμενος, καὶ τῷ ξίφει κεραιῶν, ἀραιρούμενος ἔχαιρες, Βίκτωρ ἐνδόξε, Ἀθλητὰ τοῦ Σω-

τῆρος, ὁ νικήσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς παρατάξεις,
τῆ συνσφύγῃ τοῦ Πνεύματος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Εστεφάνους Κύριος, τῶν χαρίτων στεφάνου
σε, Στεφάνις πολυάθλε· ἐκουσίως γὰρ,
σαυτὴν βασάνους ἐκδέδωκας, φυγῆς γενναϊό-
τητι· προσδεθείσα δὲ δυσί, ἐμερίσθης τοῖς
φοινίξι, καὶ ἐπέταξας, πρὸς Θεὸν ὡς στρουθίον,
τὸ σαρκίον, ἐν χειρὶ καταλιπούσα, τῶν θηρα-
τῶν ἀξιάγαστε. Δοῖα, **Ἦχος πλ. β.**

Οσὶε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξῆλθεν
ὁ φλόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι
ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὐρὸς μισθὸν τῶν καμάτων
σου· τῶν δαιμόνων ἄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν
Ἀγγέλων ἐθάσας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον
ἀμέμπτας ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς
Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Τρίτημερος ἀνεύστης.

Τὸ ὄμμα τῆς καρδίας μου, ἐκτείνω πρὸς σέ
Δέσποινα, μὴ παρίδης, τὸν πικρὸν μου
στεναγμὸν· ἐν ᾧ ὥρα ὅταν κρῖνη, ὁ σὸς Υἱὸς
τὸν κόσμον, γενοῦ μοι σκέπη καὶ βοήθεια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον, ὁμοίον.

Οράσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἢ σὲ κη-
άσασα, ἀνεβόα· Τί το ξένον ὁ ὄρω, μι-
στήριον Υἱέ μου; πᾶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις,
σαρκὶ κρεμάμενος, ζωῆς χορηγέ;

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Θεοῦ, **Ἦχος πλ. δ.**

Ορθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε
καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φω-
στήρ, τῶν Μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώ-
πιμα, Θεόδωρε σοφέ, ταῖς διδασκαῖς σου πάν-
τας ἐφάπτεσας, λύρα τοῦ Πνεύματος· πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπολύτις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκου-
ται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ πα-
ρόντες δῶα τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὐ ἡ Ἀχροστικίς·
Τιμῶ σε, Μάρτυρ Μηνᾶ, πίστατος λόγοις.

Ἡοῖμα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Τιμῶντι τὴν μήμην σου, καὶ τοὺς γενναίους
ἀγῶνάς σου, Μηνᾶ παναοίδιμη, αἰγλῆν ἐξ

Ἵψους μοι, φωτοδοτίδα, πεμφθῆναι ἐκδυσάπει,
τὸ νέφος διαώκουσαν, τῆς ἀγνώσιας μου.

Τδεῖν ἐφίεμενος, ἀθανάσιαν τὴν μέλλουσαν,
θανεῖν τιμωρούμενος, Μάρτυρ ἡγάπησας,
τοῦ τὸν θάνατον, θανάτῳ καθελόντος, τὸ πά-
θος μισοῦμένου, Μηνᾶ μακάριε.

Μὴ φέρων αἰδίμῃ, Θεὸν ὄραν ὑβριζόμενον,
ἐμακρυνας ὄρεσιν ἐνδαιτιώμενος, καὶ
πρὸς ἀθλήσιν, σαυτὸν καὶ πρὸς ἀγῶνας, γυ-
μνάζων οὐς ἤνυσας, γνώμης στερρότητι.

Θεοτοκίον.

Ως ἐμφυχος τράπεζα, ἄρτον χωρεῖς τῆς
ζωῆς ἡμῶν ὡς βάτος βαστάσασα, οὐ
κατεφλέχθης τὸ πῦρ· καὶ ὡς ἀμπέλος, ἀπό-
τιστος βιαστάσεις, τὸν βότρου Πανάμωμε, τὸν
ἀγεώργητον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Θεοῦ, ἔχων Ἀχροστικίδα·
Τὸν κλεινὸν Θεόδωρον ἐν ἄσμμασι τοῖςδε γε-
ραῖρα. Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην.

Ταῖς φωτόβολοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος,
καταλαμπόμενος, ὀλοαμπῆς στύλου, Πά-
τερ ἐρημάτισας, καθοδηγῶν θεσπέσιε, πρὸς
τὴν γῆν θεοφρόνως, ἐπαγγελίας τοὺς σπεύδον-
τας, μῖστα τῶν ἀρρήτων Θεόδωρε.

Ολοσχερῶς ταῖς ἀνευδότοις νεύσεσι, πρὸς
τὸν Θεὸν ἐκδημῶν, πρὸ τελευτῆς ἄφθης,
ζωηφόρον νέκρωσιν, ἐπεδουμένους Ὅσιε, καὶ
ζωῆν τὴν ἀγήρω, νῦν ἐπαξίας ἀπειλήφας, Πά-
τερ θεοφόρε Θεόδωρε.

Νενικηκῶς τὰ τῶν παθῶν σικιτήματα, τὰς
τῶν τυράννων ὀρμάς, νεανικῶν μάκαρ,
πάσας ἐξεφαύλισας, πεπαρρησιασμένη φυγῇ,
τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, τιμᾶν διδάσκων Θεό-
δωρε, καὶ τὰ τῶν Ἁγίων μορφώματα.

Κεκαθαρήμενη διανοίᾳ πάσσορε, ταῖς θεο-
πνεύστασι Γραφαῖς, προσομιλῶν πλου-
τον, ἀρετῶν συνήθηροισας, καὶ εὐσεβείας δόγ-
ματα, θεωρίαν πλουτήσας, καὶ βίου μάκαρ
λαμπρότητα, λάμψας ἀμφοτέρωθεν Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Λόγον Θεοῦ σωματωθέντα τέτοκας, τὸν
πρὶν ἀσώματον, θεανδρικῶς κόσμῳ, συν-
αναστρεφόμενον, ὑπερφυῶς πανάμωμε, Θεο-
τόκε Παρθένε· διὸ σε πάντες γενναίρομεν, τὴν
μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Ὠδὴ γ΄. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Σεσοδημένους, τοῖς πανσόφοις σου λόγοις ἰ
τύραννος, σὲ μαστιζεῖ ἀφειδίως, ὡμοῖς βου-

νεύροις οίόμενος, τούτοις κατακάμπτειν σε, Μηνᾶ μακάριε.

Ενατείνων, νοεροῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τὸν Κύριον, τῆς σαρκὸς τὰ δυσαχθῆ, βασάνων βάση ὑπέφερες, γνώμης γενναιοῦτητι Μηνᾶ θαυμάσιε.

Μὴ δειλιάσας, τῶν βασάνων τὸ λίαν ἐπίπονον, πνέων ζήλου θεϊκοῦ, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, κράζων· Μὴ ζητούμενος, ἤλθον αὐτοκλήτως. **Θεοτοκίον.**

Αὐτὰ πυλῶν με, ὃ ἐκ σοῦ σαρκωθείς ἀνηγάγετο, εὐλα βράσει ποτηρᾷ, θανατωθέντα Πανάμωμε, θάνατον ἐκούσῃ, καταδέξάμενος.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νευρωμένος τοῦ Χριστοῦ, παμμακάρι τῆ παντευχία, τῶν πληγῶν τὰς ἀληθῶνας ὑπέστης, μαστιζόμενος δεινῶς, καὶ σκότει καταθειργνύμενος· ὡς κρινῶν δὲ πάθους, καὶ βασιλείας γεγένησαι.

Θεοφιρούμενος σαφῶς, καὶ ζήλω πεπυρωμένος, τὰς βεβήλους διδασχάς τῶν ἀφρόνων, διαλέλυκας ταῖς σαῖς, διδασκαλίαις πάνσοφον· τὴν ἐκ Θεοῦ γὰρ χάριν, Θεόδωρε κατεπλούτησας.

Εν θεωρίαις πρακτικῶς, ἐν πράξει θεολόγος, ἐχρημάτισας Θεόδωρε Πάτερ, ἀσκητικῆς διδασχτικῶς, ἱερομάρτυς ἐνδόξος, Ὀρθοδόξιας στύλος, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραϊώμα.

Θεοτοκίον.

Ο συναΐδιος Πατρί, καὶ Πνεύματι Θεὸς Λόγος, ἀναπλάσαι βουλήθεις τὸν γενάρχη, καθ' ὑπόστασιν αὐτὸν, ἐκ σοῦ ἀγνῆ ἀνέλαβει, ἀγιωτέραν πάντων, σὲ Θεομήτορ εὐράμενος. **Ὁ ἑτάρος.**

Ο στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων· ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστῆ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον· ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἄγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου, Ἦχος β. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν ἀσκητικὸν, ἰσάγγέλων τε βίον σου, τοῖς ἀσκητικαῖς, ἐφαιδύρνας παλαιίσμασι, καὶ Ἀγγέλοις σύσκηνος, Θεομάκαρ ἄφθης Θεόδωρε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ητὸ πρὶν ἀγνωσίας σκότει δεινῶ, κρατούμενθ θεόρρον, Μάρτυς. Μηνᾶ, Αἴγυπτος

ἀνέτειλε, σὲ φωστῆρα παγκόσμιον, ἀθείας νύκτα, συντόνως ἐλαύνοντα, ταῖς βολαῖσι μακάρι, τῶν θείων ἀγῶνων σου· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν σου ἡμέραν, φαίδρως ἐορτάζοντες, ἐκτενῶς σοι κραυγάζομεν· Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου, Ἦχος γ. Θείας πίστεως.

Θεῖα δόγματα καταπλουτήσας, πίστιν ἔσωςας Ὀρθοδοξίας, προκινδυνεύσας ὑπὲρ ταύτης Θεόδωρε, ἐν ἐξορίας ἀλλήσας καὶ μαστιχῶν, ἐν φυλακαῖς καρτερήσας τὴν κακῶν. Πάτερ Ὁσίε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη Παναγνε Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγελουῦς ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γούν γενόμενον, βερυπαμῆνον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρσον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η αἰμίαντος αἰμῶν τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτορ, ἐν τῷ Σταυρῷ θαυμάσιον κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίως βλαστήσαντα, μητροπροπέας θρηνωδοῦσα ἐκραυγάζον· Οἶμοι τέκνον μου· πῶς πάσχεις θείων ὑσασθαι, παθῶν τῆς αἰμιᾶς τὸν ἄνθρωπον.

ᾠδὴ δ. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ραντισμῷ σου τῶν αἱμάτων, κατεσθέσθησαν ἄνθρωποι, τῆς πολυθείας· φάλαγγ' τῶν δαιμόνων βεβύβηται· ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατηρδέθη δὲ, Ἀθλοφόρε, παμμακάρι Μηνᾶ ἀξιάγαστε.

Τῇ ἐν ζυλῷ ἀναρτήσει, εἰκονίζεις τὸ πάθημα, τοῦ Σταυρῷ τὸν ὄφιν, Μάρτυς τὸν περὶ τὸν θάνατον ἀσπασαντος· τοὺς δὲ ξεσμούς ὑπομένεις προξενούντάς σοι, ἀπολαύσεις, τὰς ἐν οὐρανοῖς γενναιοτάτε.

Υπὲρ φύσιν ἀληθῶνων, Ἀθλητᾷ πείρων ἔλαβες· ὃ γὰρ θείος ἔρωσ, σοῦ κατακρατήσας τῆς φύσεως, λήθην Μηνᾶ ἐνεποιεῖ ἐρεθίζον σε, ἐπεκτείνεσθαι, πρὸς αἰμαίου ἀγαλλόμενον. **Θεοτοκίον.**

Σαρκωθέντα ἀπορόφῳ, τὸν Θεὸν ἀπεκλήσας, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, οἶκον ἐκντῶ δομησάμενον, τὸν ἐν δυσι ταῖς οὐσίαις καὶ θελήσει, γωριζόμενον, θεοπροπέας ἀπειράμμε.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Δῶρον Θεοῦ, δέδοσαι κόσμῳ φερώνυμε, ταῖς πλουσίαις, χάρισι λαμπόμενον, ὡς τὴν πηγήν, ἔχων ἀληθῶς, τῶν ἀπαυγασμάτων, τῶν τῆδε μάκαρ Θεόδωρε· ἐντεῦθεν Διδασκάλων, Ἀσκητῶν καὶ Μαρτύρων, συγχορευεὶν τοῖς ἡμοῖς ἤξιωσαι.

Ωτῆς στερέρας, καὶ καρτεράς σου ἐνστάσεως· ἢ τυράννων, θράσος κατεπάτησας· οἷς σαφῶς, σὺ τὴν ὑπὲρ νοῦν, τῆς ἀγαθοχίας, ἐσχάτην μακαριότητα, κατέλαβες Θεόφρον, Ἀσωμάτων συμφάλλων· Τῇ δυνάμει σε δόξα φιλόθρῳπε.

Ρῆμα Θεοῦ, σοὶ ἐνοικήσαν φανότατα, τῶν δογμάτων, πάνσοφε Θεόδωρε, τοὺς ποταμούς, βουεῖ δαφιλῶς· οἷς νῦν ἐντροπῶντες, οἱ φοιτῆται σου θεόπνευστε, βοῶμεν ευχαρίστας, ἐν φωναῖς ἀσχηγίτοις· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλόθρῳπε.

Θεοτοκίον.

Ολον ἐν σοί, ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅλος ὄλω, Πάναγνε ἐνούμενος, ὁ πατρικοῦς, κόλλπος μὴ λιπών, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, οἰκῆσαι καταδεξάμενος· ὁ πλούτω εὐσπλαγχνίας, ἐκούσιως πτωχεύσας, καὶ πλουτίσας τὸν κόσμον Θεότητι.

Ὠδὴ Α΄. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Μαρτυρίου ἡστράσας, φαιδρῶς μαρμαρυγαῖς, ἀμαυρώσας τὴν ζοφεράν, ἀθείαν πάνσοφε, καὶ κατεφώτισας, τῶν πιστῶν πληροίματα, Ἀθλήτα Μηνᾶ πανεύφημε.

Ηφανίσθη ἅπαντα, ἐπίνοια ἐχθρῶν, τῇ φερόσῃ σου ὑπομονῇ· οὐ λιμός σου μάστιγες, οὐσε κατάφλεξι, οὐ τριβῶλων κάκωσις, σοῦ τὸ προθυμῶν ἡμαυρώσε.

Θεοτοκίον.

Νευροργεῖ φθασέντα με, τικτόμενος ἐκ σοῦ, ὑπὲρ φύσιν ὁ λυτρωτῆς, παλαιᾶς κатарάρας με, ἐκλυτρωτάμενος, Θεομητορ ἄχραντε, ὃν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμάς.

Τοῦ Ὁσίου. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Νοῦν ψυχὴν τε καὶ σῶμα, λόγῳ καθηράμενος, ναὸς πανέντιμος, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, ἐχρημάτισας Πάτερ Θεόδωρε, εὐωδίας θυμία, ὄλον σαυτὸν Χριστῷ προσφέρων, ἱερῆς καὶ θυσιά γενόμενος.

Ελλαμπόμενος μάκαρ, αἴγλη τῇ τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἀπέγραψας, Θεολόγῳ γλώσση, τῆς Τριάδος τοῦ φέγγος τοῦ ἄχραντου, τῆς σαρκώσεώς τε, τῆς ὑπὲρ νοῦν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸ ἀπάρρητον Πάτερ μυστήριον.

Νοεράς σὺν Ἀγγέλοις, νῦν συναυλιζόμενος, Χριστὸν δυσώπησον, τῶν παθῶν ρυθθῆναι, καὶ κινδύνων τοὺς σέ μακαριζόντας, καὶ τὴν σὴν τιμώντας, πανευκλεῆ καὶ Ζεῖον μνήμην, παμμακάριστε μάκαρ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Ανεκφράστῳ Παρθένε, τρόπῳ ἐνοικήσας σοί, ἄνθρωπος γίνεται, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἀναλάμβας τὸν ἄνθρωπον, ἐκ φοβράς λυτροῦται, καὶ πρὸς ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν, ἐπαναγεῖ ὡς μόνος φιλόθρῳπος.

Ὠδὴ Γ΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ανάληγτος, διαμένεις πυρὶ δαπανώμενος, καὶ τοιχείοις, τὰς πλευράς προστριβόμενος ῥάκσειν· ἢ γὰρ Ζεῖα χάρις, συμπαραούσα Μηνᾶ σε εἰσχύσε.

Παρίστατο, πρὸ βημάτων τυράννων κρινόμενος, καὶ τὴν πλάνην, στηλιτεύων Μηνᾶ παναοῖοιμ· σεαυτὸν δὲ στήλην, εὐσεβείας πιστοῖς παρεχόμενος.

Ιδρωτῆ σου, τῶν ἀγῶνων τὴν πλάνην ἐξήλασας, τῶν εἰδωλῶν, σεαυτὸν δὲ ναὸν ἠκολούθησας, τῆς σεπτῆς Τριάδος, Ἀθλοφόρε Μηνᾶ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ιάτρευσον, τὰ ἀνίατα παθῆ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου, τῇ μοτοῖσει τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἀγαθὸν Σωτήρα, τὸν Χριστὸν ταῖς ἐν κόσμα κηύσασα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Συφρόνας σου τὴν ζωὴν, Θεόδωρε· μάκαρ ἤνυσας, δικαιοσύνη σαφῶς, ἀνδρεία φρονήσας τε, τερπνότατον ὄχημα, ἀρετῶν ἠρόσω, σεαυτῷ Θεόφρον Ὅτιε.

Μυρίζουσι εὐπρεπῶς, δογμάτων οἱ Ζεῖοι λόγοι σου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, αἰρέσεων ἅπαντας, ἀνάγουσι πάνσοφε, τῆς Ὁρθοδοξίας, πρὸς μετάρσιον ἀκρότητα.

Ανείλε σοὶ τὸ φῶς, καὶ τοῦτο Πάτερ ἡ σύζυγος, νῦν εὐφροσύνη σαφῶς· ὡς φοινιξ γὰρ ἠνθησας, παμμάκαρ Θεόδωρε, καὶ καθάπερ κέδρος, ἐπληθύνθης ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Σωθῆίμην διὰ σοῦ, Θεογεννήτορ Πανάμωμε, καὶ τύχοιμεν ἀληθῶς, τῆς Ζεῖας ἐλλαμψεως, Θεοτόκε ἄχραντε, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀ-

·νάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς στρατείας ἤσπασε, τῆς ἐπικήρου, καὶ ἀφάρτου ἔδειξε, δὲ ἀλλοφῶρε κοινῶν, **Μηνᾶ** Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τῶν Μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

Ὁ Οἶκος.

Μεγάλης πρόξενος ἡμῖν ὑπάρχει θυμηθείας ἡ μνήμη τῶν Μαρτύρων, κατὰ παθῶν ἀνδοσίαν, καὶ ἀριστείαν κατ' ἐχθρῶν ἐπιθεκνυμένη, ἐν φαιδρᾷ καὶ προσηνεί ὁμολογίας χάριτι. Δεῦτε οὖν ἐν ταύτῃ, φιλέορτοι, πάντες εὐφρανθῶμεν, τῆς προσκαίρου ευφροσύνης τὴν κρείττονα καὶ τελωτέραν, **Μηνᾶ** τοῦ Ἀθλήτου τὴν μνήμην τελούντες, καὶ λαμβάνοντες παθῶν ὄρων τὴν λύσιν· τούτων δὲ δοτῆρ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ὑπάρχει, ὁ τῶν Μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, **Μνήμη** τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος **Μηνᾶ** τοῦ ἐν τῷ Κοτυαεῖω.

Στίχοι.

Αἴγυπτος ὄντως, εἰ τέκοι, τίκει μέγα·
Τμηθεῖς, ἀληθῆς τοῦτο Μηνᾶς δεικνύει.

Μηνᾶς ἐνδεκάτῃ ἔτη ξίφος γηθόσυνος κῆρ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανου, στρατευόμενος ἐν τοῖς Νομέοις (στρατιωτικοῖς τάγμασι), τοῖς λεγόμενοις Ῥουταϊκοῖς, ὑπ' Ἀργυρίστῳ ἡγεμονίῳ, ἐν τῷ Κοτυαεῖω Φρυγίας Σαλουταρίας (Ὑρμεινῆς). Μὴ ἀνεγόμενος δὲ καθορᾶν τὴν τῶν εἰδῶλων πλάνην παρῆσιαζομένην, εἰς τὸ ὄρος ἀπῆλθε, ἠστυεῖαις ἑαυτὸν καθαιρῶν καὶ προσευχαῖς. Ἰκανῶς δὲ στομῶσας ἑαυτὸν, καὶ τῷ Ἱεῖω πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ψυχὴν ἀναφλέξας, ἐκ τοῦ ὄρους κατῆλθε. Καὶ στὰς ἐν μέσῳ τῶν εἰδωλολατρῶν, τὸν Χριστὸν ἀνεκῆρυξεν. Ὅθεν αἰκισθεῖς, καὶ τριχίνοις ὑφάσμασι, τὰς σάρκας καταξανθίζεις, καὶ κεντήρησι προσομιλήσας πυρός, καὶ τριβόλοις ἐν τῷ ἀφειδῶς ἔλκεσθαι, ἅπαν τὸ σῶμα διαλωθῆθεις, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Διήγησις μερικῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Ποτὲ τις ἀπεροχόμενος ἐν τῷ Ναῷ τούτου προσεύξασθαι, εἰδέχθη παρά τινος εἰς μονῆν. Καὶ ἐπεὶ ὁ πανδοχεὺς ἔγνω τὸν ὑποδείκνυτον ἐγγόλιον φερεῖν χρυσοῦν, ἀναστὰς ἐν

μέσῳ τῆς νυκτός, φονεῖα χεῖρὶ τοῦτον ἐπέθετο. Καὶ μεληδὸν κατακόψας, εἰς σπυρίδα ἐπέβαλε, καὶ ἀπηώρησε, τὴν ἐν ἐκδεχόμενος· καὶ ἦν λοιπὸν ἐναγώνιος, ὅπως τε καὶ ποῦ ἀπαγάγη, ἐν ἀφανῆ τόπῳ κατακρύψαι βουλόμενος. Καὶ ὡς ἐν τούτοις τὴν ἡμετέραν, ὁ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἐφιππος ὡς ἐν τάξει στρατιώτου ἀναφανεῖς, περὶ τοῦ ἐκείσε καταλύσαντος ἠερέυνα ξένου. Τοῦ δὲ φονεῦς μηδὲν γινώσκειν διαβεβαιουμένου, τοῦ ἵππυ ἀποβάς, εἰτήληεν ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ οἰκίματι. Καὶ καταγαγὼν τὴν σπυρίδα, τί ἐστὶ τοῦτο; φησιν. Ὁ δὲ, ὡς περ' ἐκκληροῦ γενόμενος ὑπὸ τοῦ δέουτος, τοῖς ποσὶ τοῦ ἁγίου πῶμα δεινὸν ἑαυτὸν ἐκτέβαλε. Τὰ γοῦν κατατιμηθέντα μέλη ὁ ἅγιος συναρμολογήσας, καὶ προσευξάμενος, ἀνέστησε τὸν νεκρὸν, εἶπὼν· Δὸς δὲ ἔσταν τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ ὡς ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, καὶ κατανοήσας ὅσα καὶ οἷα ἔπαθε παρὰ τοῦ ὑποδείξαντος, εἰδέξατο τὸν Θεόν. Καὶ τῷ φαινόμενῳ στρατιώτῃ εὐχαριστήσας, τὴν προσκύνειν εἰδίδου. Ἀναστάντος δὲ αὐτοῦ, ὁ ἅγιος τὸν χρυσοῦν ἀπὸ τοῦ φονεῦς λαβὼν, δούς αὐτῷ, ἔφη· Τὴν ὁδὸν σου πορεύου. Τὸν δὲ φονεῖα ἐπιστραφεῖς τύψας, ὡς εἰκός, καὶ κατηγήσας, προσέειπε καὶ τὴν ἄφεσιν τοῦ ἐγκλήματος χαρισάμενος, καὶ ὑπὲρ ἐκείνου προσευξάμενος, τοῦ ἐπιφαινόμενου πάλιν ἵππου αὐτῆς ἐπιβάς, ἀπέπη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ἔτερος δὲ τις, δίσκον ἐξ ἀργύρου τῷ ἁγίῳ ἐπαγγελιάμενος, παραβαλὼν τῷ τεχνίτῃ, οὗν τούτῳ κατασκευάσαι δίσκους ὑπέθετο, καὶ ἐπιγράψαι ἐν μὲν τῷ ἐνὶ τῷ ἁγίου ὀνομα, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ τὸ ἑαυτοῦ. Κατασκευασθέντων οὖν τῶν δίσκων, ἐπεὶ χαριέστερός τε καὶ λαμπρότερος ὁ τοῦ ἁγίου εἰδενκτό, τῆς ἐπιγραφῆς μηδοπισσοῦν μελήσας, ἐαυτῷ τούτου προσήρμωσε. Τοῖνον καὶ κατὰ Σαλασσαν διὰ τοῦ πλοῦς τὴν πορείαν ποιούμενος, καὶ ἐν τῇ νηὶ τοῦ δειπνῶν διὰ τοῦ ἐμπροσθεν αὐτῷ εὐτροπισθέντος, τὰ παρατεθέντα ἐν τῷ τοῦ ἁγίου δίσκῳ ἀνυποστόλως ἤσθη. Μετὰ δὲ ταῦτα, τῆς τραπέζης ἐκ μέσου γενομένης, ὁ ἐμπροσθεν αὐτῷ δούλος, λαβὼν τὸν δίσκον πρὸς τὸ ἐκπλῆξαι τούτον, ἐν τῇ Σαλασσῇ εὐδίζεν. Ὑποσπυροῖς δ' ὁ δίσκος ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, πῶς ἂν τις εἴπῃ; ἐν τῇ Σαλασσῇ εὐδίζον. Ὁ γοῦν δούλος αὐτρομος γενομένος, ὡς οὐκ ἐκείνη καὶ φῶς συσχεθεῖς, εἶτι δὲ καὶ κατακτείν-

Ζεις, υποχαυνώσας ἑαυτὸν, ἀπερρίφη καὶ αὐτὸς κατὰ πόδας ἐν τῇ θαλάσῃ. Τοῦτο ἰδὼν ὁ κύριος αὐτοῦ, ἐλειηνολογούμενος, ἔλεγεν· Οὐαὶ μοι τῷ ἀθλίῳ! ὅτι ζηλώσας τὸν τοῦ Ἁγίου δίσκον, προσάπλωσα σὺν αὐτῷ καὶ τὸν δούλον· ἀλλὰ σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην πεποιήμαι ἐνώπιόν σου, ὅτι ἐάν τὸ λείψανον καὶ μόνον τοῦ παιδὸς εὐρήσῃ, δίδωμι τῷ Σεράποντί σου Μηγᾶ καὶ τοῦτον τὸν δίσκον, καὶ τὴν τοῦ ἀπολεσθέντος διατίησιν. Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐπὶ τὴν ξηρὰν, ἀπέβλεπε πρὸς τὴν παραλίαν, παραδοκῶν, καὶ ὑφωράμενος ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι τὸ ζητούμενον· καὶ διὰ τοῦτο ἀγωνίζομαι, εἰ πως δυνηθεὶς δεύσασθαι τὸ τοῦ παιδὸς λείψανον. Καὶ ὡς προσεῖχεν ἐπιμελῶς, εἶδε τὸν δούλον ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης μετὰ τοῦ δίσκου, καὶ ἔφριξε· καὶ κράζοντας μεγάλη τῇ φωνῇ, ἐξῆλθον ἅπαντες ἀπὸ τοῦ πλοίου. Καὶ ὡς εἶδον τὸν δούλον κατέχοντα τὸν δίσκον, ἐξέστησαν ἅπαντες δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Πυθλιανῶν δὲ τούτων μαθεὶν τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, διεσαφηνεὶ ὁ δούλος λέγων· Ὅτι ἅμα τῷ ἀπορρίφῃναι με ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀνήρ ευεϊδὴς μετ' ἑτέρων δύο κρατήσαντές με, ᾤδυσσαν σὺν ἐμοὶ χθές καὶ σήμερον μέχρι τῶν ὡδῶν.

Ἀλλὰ καὶ γυνὴ τις, ἀπερχομένη εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ βιασθεῖσα παρὰ τινος εἰς αἰσχρὰν μίξιν, τὸν Ἅγιον εἰς βοήθειαν ἐπεκαλεῖτο· ὁ δὲ οὐ παρεῖδεν αὐτήν, ἀλλὰ τὸν βιαστὴν παραδειγματίσας ἀβλαβῆ ταύτην διεφυλάξε. Δήσας γὰρ τὸν ἵππον ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα, πρὸς τὴν γυναῖκα ἠσχολεῖτο. Ὁ δὲ ἵππος ἀγριωθεὶς κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότου, οὐ μόνον εἰς περικοπήν τῆς αἰσχρᾶς μίξεως ἐγγεγονέη, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἔλκων κατὰ γῆς, ἄγριος οὐ τὸν τοῦ Ἁγίου Ναὸν κατάλαβεν, οὐκ ἔσθη. Αὐτίκα δὲ μεγάλῃ καὶ κινρᾷ ἐπιχρηματίσας, ἰκάνους ἐξήγαγε πρὸς Σεωρίαν. Ἐορτῆς γὰρ ἀγομένης, πληθὺς λαοῦ ἐκεῖσε συνέτρεχεν. Ὁ δὲ ταῦτο πεπονθὼς, ἰδὼν τὴν τοῦ λαοῦ συνέλευσιν, τὸν ἵππον δὲ ἐπὶ πλείον ἀγριοῦμενον, καὶ ἑαυτὸν ὑπὸ μηδενὸς βοηθούμενον, πτοηθεὶς μήποτε ὀλεθριώτερον τι ὑποσταίη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου, ἀνευρυριάφως ἐνώπιον πάντων ἐσηθλιτεύσε τὸ ἑαυτοῦ ἀνόμημα. Καὶ εὐθὺς ὁ ἵππος παυσάμενος, ἔσθη ἐν ἡμερότῃ. Καὶ λυθεὶς ὁ ἐπιβάτης, εἰσῆλθε πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ προσεπεσῶν εὐόετο τοῦ Ἁγίου μὴ κλείω πειρασθῆναι ἔτι.

Καὶ χλωῦ ποτε, καὶ ἑτέρας γυναικὸς ἀλάλου, παραμενοντων ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου μετ' ἑτέρων πολλῶν πρὸς τὸ θεραπευθῆναι, μέσης νυκτὸς πάντων ἐν τῷ ὕπνῳ ἀσχολουμένων, ἐφάνη ὁ Ἅγιος, καὶ φησὶ τῷ χλωῖ· Ἄπελθε, ἔτι ἡσυχίας εὐθείας, κρατήσων τὸ παλλίον τῆς ἀλάλου, καὶ Σεραπευθήσῃ. Τοῦ δὲ ἀπελθόντος, καὶ κρατήσαντος αὐτὸ, ἐκείνη σπασθεῖσα, ἀνέκραξεν κατεγκαλοῦσα δῆθεν τοῦ χλωῦ καὶ ἰάθη, λυθείσης τῆς γλώττης. Ὁ δὲ χλωὸς αἰδεσθεὶς, εὐθείας ἀνέστη, φυγῆ μέλλων χρῆσασθαι. Καὶ ἐπιγνόντες ἀμφοτέρω τὴν τοῦ Ἁγίου εἰς αὐτοῦ γενομένην Σαυματοποιίαν, εὐόεσαν τὸν Θεόν.

Ἐβραῖος δὲ τις, ἔχων Χριστιανὸν προσφιλή, εἰς χώραν μακρὰν ἀποδηρῶν, πολλάκις κατελιμπανεν αὐτῷ χρυσοῦς ἰκανόν. Τούτῳ ποτὲ παραθέμενος βαλαντιὸν διακοσίων νομισμάτων, ἀπεδήμησεν· ὁ δὲ Χριστιανὸς ἐμελέτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀρτήσασθαι τὴν παρακαταθήκην, ὁ καὶ πεποιήκειν. Ἐλθόντος γὰρ τοῦ Ἐβραίου, καὶ ζητήσαντος κατὰ τὸ εἶδος, οὐκ εἰδὸς αὐτῷ, λέγων· Μηδὲν παρακαταθήκῃς μοι τῇ φορᾷ ταύτῃ, ὧν ἐπιζητεῖς. Ὁ δὲ Ἐβραῖος, ἀπροσδοκῆτως τοῦτο ἀκούσας, ἄλλος ἐξ ἄλλῃ γέγονε. Καὶ εἰς ἑαυτὸν ἔλκων, ὡστὶ πρὸς τὸν Χριστιανόν· Ἐτέρου μὴ βλέποντος, ἕρκος διαλύσει τὸ ζητούμενον· καὶ εἰρήσει διὰ τοῦ Ἁγίου ἐλεγχθῆναι τὸν μὴ ἀληθεύοντα. Ἀφίκοντο οὖν, ὡς ἐκ συνήματος, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Καὶ παρευθὸς ὁ Χριστιανὸς, μηδὲν μελήσας, δι' ὄρκου τὴν οἰκίαν ἐστάσιν ἐβεβαίωσεν.

Ὡς δὲ, τοῦ ὄρκου ἀπαρισθέντος, ἐξελθόντες τοῦ Ναοῦ ἀμφοτέρω, τῶν οἰκείων ἵππων ἐπέβησαν, ὁ δὲ τοῦ Χριστιανοῦ ἵππος κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότου ἀτακτῶν ἦν· καὶ τὸν γαλινὸν ἐκδακνῶν, πικρὸν ἠπειλεῖ τῷ ἐπιβάτῃ τὸν Σαυματον. Καὶ τῶς μὲν ἔρριξε κατὰ γῆς· διατηρήθη δὲ ἀσινῆς, μόνου τοῦ ἐγχειρίου (μανδηλίου) αὐτοῦ ἀπολεσθέντος, σὺν κλειδίῳ καὶ βουλιτωτηρίῳ χρυσῷ ἐνὶ· εἰθ' οὕτω καὶ αὐθὺς ἐπιβάς ἐπορεύετο, συνόντος αὐτῷ καὶ τοῦ Ἐβραίου, στυγνάζοντος καὶ ἐκ βάλους στένοντος, καὶ τὴν ζημίαν μὴ φέροντος. Ἐπιγράφεις δὲ ὁ Ἐβραῖος λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐπεὶ καὶ ὁ τόπος ἐπιτήδειός ἐστιν ὁ φίλιτατος, καταβάνας τῶν ἵππων, ἀπολαδῶμεν τροφῆς.

Ἀρξάμενον δὲ αὐτῶν ἐσθίειν, μετὰ μικρὸν

ἀτενίσας ὁ Χριστιανὸς, εἶδε τὸν ἑαυτοῦ δούλον ἐστῶτα, καὶ κατέχοντά τῇ χειρὶ τῇ μιᾷ τὸ τοῦ Ἑβραίου βαλάντιον, ἐν δὲ τῇ ἑτέρα τὴν ἀπολεσθεῖσαν κλεῖδα σὺν τῷ ἐγχειρίῳ· καὶ ἰδὼν ἐξεπλάγη, καὶ, Τί τοῦτο; πρὸς τὸν δούλον φησίν. Ὁ δὲ, Φοβερός τις ἐπιφύω, ἀπεκρίνατο, εἰς τὴν κυρίαν μου ἔλθω, καὶ ἐπίδους αὐτῇ τὸ κλεῖδιον μετὰ τοῦ ἐγχειρίου σου, πρὸς αὐτὸν εἶρηκεν· Ἐν σπουδῇ ἀποστείλον τὸ τοῦ Ἑβραίου βαλάντιον, ἵνα μὴ ὁ ἀνὴρ σου κινδυνεύσῃ· καὶ ἰδοὺ λαβὼν τοῦτο, ἦλθον πρὸς σέ, καθὼς ἐπέταξεν. Ὁ δὲ Ἑβραῖος, περιχαρῆς γενόμενος, ὑπέστρεψε μετὰ τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὸν Ἅγιον. Καὶ αὐτὸς μὲν ἠντιβόλη βαπτισθῆναι, ὡς τοιοῦτον θαύματος αὐτόπτης γενόμενος. Ὁ δὲ Χριστιανὸς συγγνώσῃσιν ἤγει το βαλεῖν, ὑπὲρ οὗ τὸ Θεῖον παράσχεσιν. Ἀμφοτέροι οὖν λαβόντες, καθὼς ἠτήσαντο, ὁ μὲν τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ὁ δὲ τὴν συμπάθειαν, ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια χαίροντες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βίκτωρος.

Στιχ. Οὐ δειλιῶν ἦν οὐδὲ Βίκτωρ πρὸς ξίφος, Πᾶσαν μακρὰν πε καρδίας Ζεῖς δειλιῶν.

Οὗτος ἠγωνίσασα ἐπὶ Ἀντωνίνου βασιλέως Ῥωμαίων, καὶ Σεβαστιανοῦ τοῦ δουκὸς ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀναγκασθεὶς γὰρ τὸν Χριστὸν ἀρνίσασθαι, καὶ μὴ πεισθεὶς, τοὺς δακτύλους πρῶτον ἐλάττειται, εἶτα εἰς κλίμακον βάλλεται. Καὶ διαρκέσας ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ τρεῖς, ἐξῆλθεν ἀβλαβής. Καὶ δηλητηρία φάρμακα πίνει ἀναγκάζεται· ὧν μηδὲν ἐνεργήσαντων, ὁ ταῦτα κερασάμενος, τῷ Χριστῷ προσῆλθε πιστεύσας. Καὶ μετὰ ταῦτα, ἐκπατάται τὰ νεύρα, καὶ πυρωθέντι ἐλαίῳ ἐμβάλλεται. Καὶ ἀναρτηθεὶς, λαμπάσι καταφλέγεται· καὶ κόνιαν μετ' ἄξου ἀναγκάζεται· τὰ στόματα δέσσειται· καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττειται· καὶ κατὰ κεφαλῆς κρεμάται ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς· εἶτα τὴν δορὰν ἀφαιρεῖται, καὶ τότε τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βικεντίου Διακόνου.

Στιχ. Βληθεὶς ὁ Βικέντιος ἐν φρουρᾷ, φέρει· Λυθεὶς δὲ φρουρᾶς σαρκικῆς, ἄνω τρέχει.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυρ Βικέντιος, ἐν Ἀυγουστοπόλει τῆς Ἰσπανίας ὑπάρχων, καὶ διδάσκων τὸν λαὸν μετὰ καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Γλαρίου (ἢ Ουαλλερίου), Διάκονος ὧν, κρα-

τηθέντες ἀμφοτέροι, ἤχησαν παρὰ τὸ βῆμα Δατιανοῦ τοῦ ἀρχόντος. Ὅς αὐτίκα σιδήρους αὐτοὺς περιθῆις, εἰς πόλιν Βαλεντίαν ἀχθῆναι κελεύει, καὶ δυσωδεστάτῃ φρουρᾷ καθειρηχθῆναι. Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας ἐξαγαγὼν τὸν Βικέντιον, κελεύει ἐξέσθαι, καὶ σταυρᾷ κατακλιθῆναι, καὶ κατὰ μέλος αἰκίζεσθαι· ἐκείθεν τε ἀποσπασθεὶς, στρεβλοῦται, καὶ μαστιζέται, καὶ τὰς πλευρὰς κατακαίεται. Ἐξαρθρὸς δὲ γενόμενος ὅλος, ῥάβδους σιδηρᾶς πυρωθείσας ἐπὶ τοῦ στήθους δέγεται. Καὶ ἀπορόρηθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ, βοήθειας Θεῖας καὶ ἀγγελικῆς ἀξιούται, καὶ αὐτίκα τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρατίθεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Στεφανίδος.

Στιχ. Δένδροις Στεφανὶς προσδεδείσα φοινίκων, Τῶν Μαρτύρων ἠνθῆσεν ὡς φοινῆς μέσον.

Αὕτη, στρατευομένου τινὸς ὑπάρχουσα γαμμητῆ, καὶ τὸν Χριστὸν ἀνθεν σεδομένη, ἐν τῷ βίβλεπον τὸν Ἅγιον Βίκτωρα ὑπὲρ ἀνθρώπων πάσχοντα, ἤδη τὸν ἀνδρα ἀποβόλυσσα, καὶ ἐν χρεῖα τυγχάνουσα, ἐμακάριος τῆς καρτερίας, καὶ τῶν στεφάνων, ὧν ὁ Θεὸς ἐμελλε δωρῆσασθαι αὐτῷ· δι' ἣν αἰτίαν τῷ Ἡγεμόνι προσάγεται. Καὶ ἐπὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν προαιώνιον ὁμολόγησεν, ἐκτείνεται τὰς γεῖρας, καὶ δυσὶ φοινίξιν βίᾳ καμψθεῖσι προσδεδείσα, ἀφίεται. Ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν ἀποκλιάντων ὀρμην, αὕτη διαιρεῖται, καὶ εἰς δύο μερίζεται τμήματα, καὶ οὕτω τῷ Θεῷ τὴν φυγὴν ἀποδίδωσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου, Ἡγουμένου τῶν Στουδίου.

Στιχ. Πολλὰς ἀμοιβὰς, Θεόδωρε τρισμάκαρ, Βίου μεταστάς, ὡς βιοὺς εὐδ', προσδόξα.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, γονεῶν εὐσεβῶν, Φωτεινοῦ καὶ Θεοκτίστης. Παιδιόθεν δὲ τὸν ἐνάρετον βίον ἐλόμενος, γράμμασιν ἐκπαιδεύεται, καὶ εἰς τὸ ἀκρότατον ὕψος τῆς γνώσεως ἀνήχθη. Τὸν μονήρῃ δὲ βίον ὑπελθὼν, καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς κατορθώσας, χορείας τῆς Ἱερουσαλῆμ παρὰ τοῦ μεγάλου Ταρασίου ἀξιούται. Καὶ τοῦ Ὁσίου Πάτωνος τμηκαῦτα Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Στουδίου τυγχάνοντος, καὶ παραιτησαμένου, ὁ μακάριος οὗτος τὴν ἡγεμονίαν ἀναδέχεται, καὶ καλῶς τὸ πιστευθεὶς αὐτῷ ποιμνίον ὀδηγῶν, καὶ ἐπὶ νομᾶς σωτηρίους ποιμαίνων.

Οὗτος οὖν ὁ μέγας Θεόδωρος, καὶ Ταράσιος ὁ ἐν Ἀγίοις, ὁ μὲν ἀπαλείεται τῆς Ἐκκλησίας, ὁ δὲ, μαστιχθεὶς, ἐν τῇ Θεσσαλονικῇ περιορίζεται, παρὰ Κωνσταντίνου υἱοῦ Εἰρήνης· τῆς Βασιλείσσης, διὰ τὸ τὴν μὲν νομίμως αὐτῷ συναφθεῖσαν γυναῖκα ἀποβαλεῖν, ἀγαγέσθαι δὲ ἐτέραν, καὶ διελεγχθῆναι παρ' αὐτῶν ἕπει δὲ Κωνσταντίνου τυρλωθεὶς, τῆς βασιλείας ἀπεδέραγμα, ἀνακαλεῖται τῆς ἐξορίας Θεόδωρος. Ἄλ-
Ιαὶ καὶ αὐθὺς ἐξορίζεται ἐν τῇ τῆς Ἀπολλωνιάδος λίμνῃ. Ἐκείθεν τε πάλιν παραπέμπεται ἐν τῷ τῶν Ἀνατολικῶν θέματι, ἐν ᾧ περὶ τὰς ἐλατὸν μαστιγὰς περὶ τὸν νῶτον δεξάμενος, γενναίως ἐνεκαρτέρι. Καὶ αὐθὺς παρὰ τοῦ Στρατοπεδάρχου σφοδραῖς μαστίξιν αἰκίζεται. Κρακίειν ἐν τῇ Σιώνῃ παραπεμφθεὶς, εἰρηκτῆ δυσώδεσάτη ἐγκλείεται, καὶ τῷ βασανιστηρίῳ ξυλῷ ἐμβάλλεται. Ἐπει δὲ καὶ αὐτὸς τῆς βασιλείας ἀπερράγη, καὶ Μιχαὴλ τὰ σκήπτρα ἐδέξατο, ἀνακαλεῖται τῶν δεσμῶν καὶ τῆς ἐξορίας ὁ μέγας Θεόδωρος. Καὶ μικρὸν ἀναβείς, τοῖς φίλοις συνῆν, καὶ μετὰ χρηστῆς ἐλπίδος ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ἦν δὲ τὴν ηλικίαν κατὰξρος, ἄρχος τὴν ὄψιν, μισοπόλιος τὴν τρίχα, καὶ ἐπιράλακος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίας προσβίαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁμ. 5. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Συναπεβάλου ταῖς πληγαῖς, σὺ τοὺς δερματίνους χιτῶνας, τῆς ἀμαρτίας καὶ στολῆν, ἐνεδύσω ἠκεῖτι παλαιωσιν, δεχομένην Μακάριε ἢ ἐνύφωεν ἢ χάρις ἐπιφανείσα.

Τῆς πυρπολήσει τῶν πολλῶν, Μάρτυς καὶ σεπτῶν σου ἀγῶνων, ἡ ἀκανθώδης ποιηρῶ, ἀβεία τερφούται, αἱμάτων τε, ταῖς ροαῖς ἀποσβέννυται, πλάνη πάσα ἐπηρμένη Μηνᾶ παμμάκαρ.

Εχῶν ἀφθόνους δωρεάς, καὶ θαυματουργίας πηγᾶς, τοῖς τὴν σεπτὴν σου ἑορτῇ, ἐκτελοῦσι Μηνᾶ ἀξιάγαστε, καὶ συμπράττεις τοῖς ψάλλουσιν· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ευλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς ευλογημένης γαστρὸς σε, ὃν ευλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυναμίεις βροτῶν τε συστήματα, ὃ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας ευλογημένη.

Τοῦ Ὁσίου. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Πῶν ὁ προγνώστης σου, τῆς δευνοίας τὴν καθαρότητα, λογικῶν σε προβάτων, καθηγε-

μόνα Πάτερ προβάλλεται· ᾧ νῦν παμμάκαρ, κραυγαεῖς Θεόδωρε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ Ζεῖον εἰκόνισμα, μορφῆς τρισμάκαρ τῆς ἀνθρωπίνης Χριστοῦ, προσκυνῶν διετέλει, τοῖς θεομάχων ἀντιταττόμενος, μέχρι θανάτου, καὶ ψάλλον Θεόδωρε· Κυλλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο λόγος σου ἄλατι, διηρυμένους ὄψην Θεόδωρε, καὶ ὁ βίος σου Πάτερ, λελαμπρυσμένος αἴγλη τοῦ Πνεύματος· ᾧ νῦν ἀστράπτων, βοᾷ· ἀγαλλόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Πῶν νῦν πεπληρωται, Δαυὶδ τοῦ Ζεῖου ἡ Ζεῖα προόρησις· λιτανεύουσιν ὄντως, τῷ σῶ προσώπῳ Θεογεννητορ ἀγνῆ, οἱ κεικήμενοι τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος, καὶ ευλογοῦσι Θεοῦ, τοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁμ. 7. Παῖδας εὐχαεῖς.

Οράθης ὡς ἄστος ἐν τῷ μέτω, πυρᾶς ἀπτομένους ἐξάπτουενος, Σῦμα ὡς ἀμώμητον, τέλειον ὡς σπᾶνον, ὡς ἱερεῖον ἐμφυχον, ὀλοκαυτωμένους, ἡ Ζεῖαν εὐδοίαν ἐκπέμπων· ἦν Θεός ἀσπράσθη, Μηνᾶ Θεοῦ Σεράπον.

Συρόμενος Μάρτυς καὶ τριβόλοις, ὄξεσι κεντούμενος συνέτριψας, κέντρα τοῦ ἀλάστορος, ξίφει δὲ τρυφόμενος, ὡς ἐν ἐκστάσει πίστεως, ὄπλοις διεκλύδας, ἀνόμων κεφαλᾶς Ἀθλοφόρε, μέλτων· Εὐλογοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αυθὺς τῆς σαρκὸς πληγῇ τοῦ ξίφους, στοργῇ συνεδέθης τελεωτερον, Μάρτυς τοῦ Δεσπότη σου· πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, νῦν δὲ ὄρας Θεούμενος, Μηνᾶ καὶ μέλπεις αὐτῷ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἰκεῖ ἐν γαστρὶ σου ὑπὲρ λόγον, ὁ λόγος δημιουργήσας κτίσιν ἅπασαν· βρέφος καθοράται δὲ, σοῦ ἀποικιτόμενος, ὁ πρὸ αἰῶνων ἄχραντος, ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς, ὃν πάσα ευλογεῖ καὶ δοξάζει, κτίσις Θεοτόκε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπταπλασίας κάμινον.

Σεσοδημένος ἐδειξας, Θεοφόρε Θεόδωρε, τοὺς ἐρευρετάς τῶν δυσσεβῶν αἱρέσεων, διδάσκων τὴν ἄχραντον, τιμητικῶς εἰκόνα Χριστοῦ, σέβειν προσκυνεῖν τε, καὶ τιμᾶν Σεφρόνως, ἡ μέλπειν τῷ Δεσπότη· Ἱερεῖς ευλογοῦτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δια παντός τοῦ βίου σου, Θεοφόρε Θεόδωρε, τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁδηγός γεγεννησαι, φωστῆρ φαεινότατος, Θεοειδής διδάσκαλος, τύπος Μοναστῶν, καὶ ἀκριβὴς νομογράφος, διδάσκων ἀναμείλπειν Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερψυῶτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επί τῆς γῆς ἠγώνισαι, εὐσεβείας διδάσκαλος, καὶ τῆς ἀληθείας, ἀφειδῆς συνήγορος, παρμάκαρο γενόμενος· ἐν οὐρανοῖς δὲ δῶρον Θεοῦ, τῆς δικαιοσύνης ἀνεδήσω στέφανου, τὸν δρόμον ἐκτελέσας, καὶ τὴν πίστιν τηρήσας, Χριστὸν δοξολογήσας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γνώσαι τον νοῦν ἐλάμπρυνας, σωφροσύνη τὴν ἔσπαι, καὶ τῷ Συμικῷ δὲ, τὴν ἀνδρείαν ἐξώσας, ἰθύνας Θεόδωρε, δικαιοσύνη πάνσοφς, ἱεροπροπῶς τὰς ψυχικὰς σου δυνάμεις, συμφώνως ἀναμείλπων Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερψυῶτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ευλογημένη Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς οὐλάς ἐξάλειψον, Θεὸν ἡ κνήσασα, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη ἀγνή, ἐκ παρθενικῆς ἀπειρογάμου νηδύος· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαὸς ὑπερψυῶσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

▶ **Ε**παπλασίως κάμνον, τῶν Χαλδαίων ὁ
 ▶ Τύρανος, τοῖς Θεοσεβέσι, ἐμμανῶς
 ▶ ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέν-
 ▶ τας τοὺτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Δυ-
 ▶ τρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς
 ▶ ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερψυῶτε, εἰς πάντας τοὺς
 ▶ αἰῶνας.

Ὠδὴ Σ΄. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γῆ σου νῦν τὸ σῶμα τὸ στερρόν, μακάριε, ἐναλλήθην κατεκάλυψε· φερεῖ τὸ πνεῦμα οὐρανόσ δὲ, σὺν πνεύματι Μαρτύρων γηθόμενον, καὶ παιδοτάτῃ δόξῃ λαμπόμενον· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Οικεῖς μετ' Ἀγγέλων ἐν φωτὶ, ἰσαγγελον, πολιτεῖαν ἀσπαράμενος· βλέπεις νοῖ κεκαθαρένῳ, Μηνᾶ τὴν τοῦ Κυρίου τερπνότητα, πλουσίως ταῖς ἐκείθεν λαμπόμενος, φωτοχυσίαις ἀξιάγαστε.

Ιδὼν τὸν ποθοῦμενον Χριστὸν, πανεύφημε, ἀπολαύεις τῆς Θεώσεως· ἔσθης τοῦ πόθου ἐπιφθίαςας, Μηνᾶ τῶν ἐρετῶν τὸ ἀκρότατον· ἡμῶν δὲ μνημονεύεις τῶν πόθῳ σου, μνήμην τελοῦντων τὴν πανίερων.

Θεοτοκίον.

Σαρὶ καθ' ὑπόστασιν ἡμῖν ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Μητροπάρθενη· ὅθεν κυρίως Θεοτόκου, καρδία σε καὶ γλώσση κηρύττομεν, φωνὴν σοὶ τοῦ Γάβριηλ προσφθεγγόμεθα, Χαῖρε βδῶντες πάντων Δέσποινα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέσθη ἐπὶ τούτῳ.

Ροαῖς σου τῶν δακρύων ὡς Ἀσκητῆς, καὶ πηγαῖς τῶν αἱμάτων ὡς Μάρτυς Χριστοῦ, ἐκλαμπρυνθεῖς, λάμπεις ἐκατέρωθεν τηλαυγῆς, δικαιοσύνην Ὅσιε, περιδεδημένους ὡς Ἱερεῖς, τῶν Θεῶν ἀνακτόρων, χορῶν τῶν ἐνδοτάτων, περὶ Θεὸν Πάτερ Θεόδωρε.

Αγίως σε τὸν δρόμον διαδραμῶν, ἐν Ἁγίω ἀγίοις σκηνώμασι, νῦν κατοικεῖς, στέφος ἀφρασίως ἀπεικφῶς, καὶ βασιλείας ἐνδύμα, μεγαλοπρεπῆς τε καὶ ἱερόν· ἐν οἷς ἠγλαϊσμένους, Θεόδωρε παρέστης, τῷ σῷ Δεσπότῃ ἀγαλλόμενος.

Ιδεῖν κατηξιώθης τῶν ἀγαθῶν, τὴν πηγὴν Θεοφόρε Θεόδωρε, ὡς μετελθὼν, βίον ἐνθεώτατον ἀληθῶς· καὶ τῆς τοῦ κόσμου σχέσεως, διὰ πολιτείας εἰλικρινοῦς, τὸν νοῦν ἐλευθέρως, καὶ Μάρτυς στεφφόρος γεγεννημένους ἄρθης ἄριστος.

Ρῆματῶν σου ὁ σφόγγος δῶρον Θεοῦ, ἐπὶ πάσας ψυχὰς κούσθη πανεύφημε, οἶα βροντῆ, τὰς τῆς οἰκουμένης ἐσχατίας· ὡς ποταμοὶ δὲ βρῦουσι, τῶν σῶν διδασμάτων αἰ διδάχαι· Θεόδωρε διὸ σε, ὡς Θεῶν θεηγόρον, νῦν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Οράθης ὡ Παρθένη Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σῶματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον· ἐκ καρδίας τῆς εἰαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρέυξαστο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθὸς· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιδεδηλται.

Ὁ Εἰρμός.

▶ **Ε**ξέσθη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
 ▶ κάτεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὡ-
 ▶ φῆ τῶς ἀνθρώποις σωματικῶς· καὶ ἡ γα-
 ▶ στήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρα-
 ▶ νῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
 ▶ πων, ταξιαρχῶν μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλαρίον τῶν Μαρτύρων.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τοὺς οὐρανοὺς ἀστέρες, κατακοσμοῦσιν Οἰκτιρμον, τὴν Ἐκκλησίαν Μηνᾶς δὲ, Βί-κτωρ Βακέντιος κοσμεῖ, καὶ Στεφανὸς δὲ ὡν σῶσον, ἡμᾶς τοὺς σε ἀνυμνοῦντας.

Τοῦ Ὁσίου.

Υπὲρ τῶν θείων εἰκότων, ὑπέμεινας πᾶσαν ἑλίφιν, βασιάνους καὶ ἐξορίας διό διπλοῦν καὶ τὸ στέφος, ἐκ δεξιάς τοῦ Ὑψίστου, ἐδέξω Ὅσιε Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ πανάχραντε Κόρη, ἐθεωρήθησαν ὄντως, αἱ τοῦ Κυρίου πορεῖαι, καὶ τοὺς βροτούς ὀδηγοῦσιν, ἔνθα χορεῖται Ἀγγέλων, καὶ πάντων Ἀγίων δῆμοι.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Εἶτα λέγομεν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθανμάστωσεν ὁ Κύριος.

Καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον,

Ἦχος β΄.

Δεῦτε φιλαθλοὶ, τὴν τρισαυγὴ τῶν Μαρτύρων τιμήσωμεν χορεῖαν, Μηνᾶν τε καὶ Βικτωρα καὶ Βικέντιον, ὅτι αἵματα ἔδωκαν, καὶ ἀνήσαντο τὴν αἰώνιον ζωὴν διό καὶ καρτερικῶς ἀντέλεγον τῷ ἐφευρετῇ τῶν κακῶν. Οὐ προκρίνομεν τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων· οὐ στρατευόμεθα βασιλεῖ θνητῶ γῆιν, ἀλλὰ τῷ ζῶντι Βασιλεῖ στρατευόμεθα, τῷ ἀεὶ βῶοντι τοῖς πιστοῖς· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται.

Δόξα, Ἦχος α΄ Ανατολίου.

Τὴν ἀριστεὰ τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶν τὸν αἰδιδιμον, συνελθόντες οἱ πιστοὶ, ἐγκωμιοῖς μαρτυρικοῖς, καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸν πρὸς ἐχθρούς ἀοράτους πόλεμον ὑπέλθων, καὶ νομίμως ἀθλήσας, ἀξίως τὸ τῆς νίκης βραβεῖον ἐδέξατο. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων χορεύων, τὴν ἀκατάλυτον χορεῖαν, αἰτεῖται τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Φωτὸς ἐνδιαίτημα Ἀγνή, μόνη ἐχρημάτισας, τοῦ ἐκ Πατρὸς ἀναλάμφαντος· ἔβην κραυγάζω σοι. Τὴν ἐσκοτισμένην, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, φωτὶ τῶν ἀρετῶν καταφαίδρυνον, ἢ ἐν σκηνώμασι, φωτεινοῖς σου, κατασκήνωσον, ἐν ἡμέρᾳ, τῆς κρίσεως Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἀδικία Χριστέ, ἢ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη εἶδία σοι. Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις; πῶς τῷ ἔνθα κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δεομαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος· ἢ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νείλου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστάμεν Στίχους ε΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Εσχόρπισας ἔδωκας, τοῖς δεομένοις τὸν ἄρτον σου, Ἰωάννη θαυμασίε, ἔλεος μιμούμενος, τοῦ συμπαιθετάτου, Ὅσιε Δεσπότη· διό σου μένει ἀληθῶς, εἰς τὸν αἰῶνα ἡ μνήμη Ἀγίε· ἦν πίστει ἐορτάζοντας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις περισώσας, πειρασμῶν τε καὶ ἑλίψεων, Ἱεράρχα πανόλιβι.

Σοὺ τὴν καθαρότητα, καὶ τοῦ νοῦς τὴν εὐθύτητα, ἢ τὸν τρόπον τὸν ἔνθεον, ὁ βλέπων τὰ κρυφία, κατιδὼν ἀνάγει, εἰς μέγιστον θρόνον, χρίσας τῷ μύρω σε σοφέ, καὶ τελειώσας· καὶ ποιμνὴς οἰακας, σαφῶς ἐγγχειρισάμενος, ἦν πρὸς λιμένας ὠδήγησας, τοῦ ἐνθέου Σελήματος, Ἰωάννη Θεοπέσι.

Πᾶντα τὰ αἰτήματα, τῆς σῆς καρδίας ὁ Κύριος, ἀξιάγαπτε δέδωκε· πάσας γὰρ ἐπήρησας, τὰς νομοθεσίας, τὰς σωτηριώδεις· τὸν γὰρ Θεὸν ὄλοσχερῶς, καὶ τὸν πλησίον Θεομακάριστε, ὡς σεαυτὸν ἠγάπησας, καὶ δεομένοις ἐπήρησας· διὰ τοῦτο σε σήμερον, Ἰωάννη γεραίρομεν.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἀγίε; ποταμὸν τῆς νοπητῆς ἐκπορευόμενον Ἐδέμ· ὄχετον τῶν τοῦ Θεοῦ, χορηγοῦμένων δωρεῶν· πλημμύραν, διδαγμάτων τῶν τῆς χάριτος· κρατῆρα, τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως· προσεκτικὸν συντονωτάτου· διδακτικὸν πρακτικώτατον· Ἰάτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσωμεν Ὅσιε; γεωργὸν τῶν ἀθανάτων, παμμακάριστον φυτῶν· φυτουργὸν τοῦ νοουμένου, Παραδείσου τῶν πιστῶν· νομίμων, Θεοδότων ἐμπειροτάτου· δογματῶν, Θεοπνεύστων ἐπιστήμονα· ἐρμηνευτὴν εὐφροσύνατον, καὶ παιδευτὴν ἱκανώτατον. Ἰάτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω θαυμασίε; ὀριστὴν τῆς συζυγίας, σωφροσύνης βραβευτὴν· παι-

δευτήν τῶν Μοναζόντων, παρβενίας ὀδηγόν, διακαίως, ἀμφοτέροις ταλαντεύοντα, ὡς πείρα, διελθόντα τὰ ἑκάτερα. Πολλὰ τὰ σὰ προτερήματα, καὶ ἐνθεός σου ἡ ἀσκησις. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'. Ανατολίου.

Η τοῦ ἐλέους πηγῇ, τοῖς ἐνδέσει πλημμυρεῖ, εὐσυμπαθέτους οἰκτιρμούς, Ἰωάννης ὁ Χριστοῦ μιμητής, ὁ μέγας Ποιμὴν τῶν Ἀλεξανδρέων καὶ φωστήρ. Δεῦτε κορεσθῶμεν οἱ πτωχοὶ κατὰ πνεῦμα, μιμούμενοι αὐτοῦ τὴν ἰλαρότητα· φιλευσπλάγχχῳ γὰρ στοργῇ, Χριστὸν ξενίας διὰ τῶν πενήτων, ὡς πάλαι Ἀβραάμ, τοῦ μακαρισμοῦ ἠξιώθη, καὶ παρῶρησά πρεσβεύει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** "Οτε, ἐκ τοῦ ὕλου σε.

Τί σοι, ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, Δέσποινα τοῦ κόσμου προσοίσω; εἰμὴ δακρύων πηγῆς, καὶ ἐξομολόγησι τῶν πεπραγμένων μοι· ἀλλ' ἰλέω σου ὀμματα, ἐπίβλεψαι Κόρη, ἐπὶ τὴν ἀσθένειαν, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς λύσον, τῶν παθῶν μου τὰ νέφη, καὶ τῆς κατεχούσης ἀχλὺς, δέομαι ἀπάλλαξον τὸν δοῦλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὄρωσα, ἡ ἀπειρογάμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προνάρογον Πατρός; Σπεύσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι Θείας, οἱ τὰ Θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσομοία τοῦ Ἰεραρχοῦ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ, τῆς οἰκουμένης τὸ περιβλεπτόν καυχήμα, τὸ κλέος, Ἀλεξανδρείας, Ὀρθοδοξίας κρηπίς, ἐγκρατείας στάβλη, κανὼν ἀσκήσεως, λιμὴν τῶν ἐν ζαλῇ, κινδυνεύοντων ἢ λύτρωσις, πύργος ἰσχύος, καὶ φρουρὸς ἀσφαλίστατος, νόμος ἔμπρακτος, εὐποιίας τὸ πέλαγος· δότης ὁ ἰλαρώτατος, ὁ πᾶσι τὰ πρόσφορα, νέμων πλυσίως παμμάκαρ, τοῖς σοῖ ἐν πίστει προστρέχουσι. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Χαίροις ὁ τῶν πεινῶντων τροφεύς, τῶν δεομένων παροχεύς ἀσθονώτατος, ἡ βρύσις, τῆς συμπαθείας, ἡ τοῦ ἐλέους πηγῇ, καταπονομένων ἢ ἀντιληψίς, χηρῶν ὁ προστάτης, τῶν

ἀσθενούντων ἐπίσκαψις, γυμνητευόντων, ἀσφαλὲς περιβόλαιον, ἡ οὐρόρπος, τῶν πιπτόντων ἀνόρθωσις, Πάτερ ὑπερουράνι, ἰλέω σου ὀμματα, ἀναθεν πρόσχες, καὶ Θεῖας, φιλανθρωπίας μεταδόσον, Χριστὸν καταπέμφαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τί ἀναποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Χαίροις χειραγωγία τυφλῶν, παιδαγωγία τῆς νεότητος ἐνδοξῆ, τοῦ γῆρας, ἡ βακτηρία, τῶν πλανωμένων ποιμὴν, τῶν ἀμαρτανόντων ἢ διόρθωσις, λειμῶν ἐνωδέστατος, μωροβήχη τοῦ Πνεύματος, τῆς εὐδοξίας, ποταμὸς ὁ ἀένναος, καταγάλγιον, τῆς Ἁγίας Τριάδος σεπτόν. Μέμνησο τῶν ὑμνούντων σε, ῥυόμενος Ἐλίφω, καὶ τῶν κινδύνων καὶ νόσων, καὶ αἰωνίου κολάσεως, Χριστὸν ἰκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος (').

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Οσὶε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ θρόγγος τῶν καρποθιμάτων σου· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σε. Τῶν δαιμόνων ἄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίου ἀμείμπτος ἐξήλσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχῆς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον, Τριήμερος ἀνεστής.

Ορώσα σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σὲ κησασα, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· γιέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἰεραρχοῦ, Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῇ ὑπομονῇ σου ἐκτίσω τὸν μισθὸν σου Πάτερ Ὅσιε, ταῖς προσευχαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκαρτερήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγαπήσας, καὶ τούτοις ἐπαρκέσας. Ἄλλα πρεσβεύε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη Ἐλεῆμον μακάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου, ὁ αἰτός.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάλθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τοὺς πόρους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκωμένῃ λαμπῶν τοῖς θαύμασι, Νεῖλε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

(*) Τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων τὸν τόπον ἀναπληροῦσι τὰ τῆς Ὀκτωήχου Ἀποστόχη ἐν τῷ Χειρογράφῳ.

Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογ., ἀναγινώσκεται εἰς Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τῇ Σ. Ὠδῇ.

Ποίημα Ἰωάννη.

Ὠδὴ α. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἡ κεκοιμημένη τὴν ἄτομον ἔτεμε.

Τῆ συμπαθείᾳ τὸν νοῦν λαμπρυνόμενος, καὶ τῇ ἀγάπῃ Χριστοῦ, Πάτερ πυρσευόμενος, ἐλεημοσυνῶν, ἀφράπτων ταῖς λαμπρότησι, τοῦ μόνου ἐλεήμονος Θεοῦ, δοχεῖον καθαρῶτατος, Ἰωάννη γέγονας· διό σε μακαρίζομεν.

Τὰ δι αἰῶνος αἰεὶ διαμένοντα, σκληρῶν σοφῶν λογισμῶν, Πάτερ ἱερώτατε, ἠλλάξω τῶν φθαρτῶν, περιφανῶς τὰ ἀφθάρτα· καὶ νῦν τοὺς οὐρανοὺς περιπολεῖς, βοῶν σὺν ἀσματάτοις χοροῖς· Τῷ Κυρίῳ ἀσάμειν, ἐνδόξως γὰρ θεοδόξασται.

Ο τοῦ ἐλέους δοτῆρ χαριτώσας σου, τὴν ἐλεήμονα πρίν, Ὅσιε διάνοιαν, ἠλέησε πολλοὺς, τῇ Σεῖα μεσιτείᾳ σου· ἐγένου γὰρ παρόκλησις ψυχῶν, πενήτων τε προμῆθεια, Ἰωάννη πάνσοφε, Θεόφρον ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Γνα τοὺς κάτω τοῖς ἄνω συνάψειν, ὁ μόνος πάντων Θεός, μήτραν ἀπειρόγαμον, ὑπέδυν καὶ σαρκός, φανεῖς ἐν ὁμοιωμάτι, τῆς ἔχθρας τὸ μεσότοιγον ἐλῶν, εἰρήνην ἐμεσίτησας, καὶ ζωὴν ἐβροθύεσας, καὶ Ζεῖαν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Ἀρδεὶ με Νεῖλος γνωστικῆ παγκραπία.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραὺν διοδεύσας.

Αρδείας σου μάκρᾳ ταῖς μυστικαῖς, ἀρδεύαν πλουσίας, τὸν φυγεῖντα μου λογισμῶν, ὡς στάχυν τὸν ὕμνον σοὶ προσφέρειν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις καταξίωσον.

Ρημάτων ῥοαί σις ὡς ἐξ Ἐδέμ, πανόλβιε Νεῖλε, προερχόμενοι προφανῶς, τὸ πρόσωπον ἅπαν ἀενάως, τῆς Ἐκκλησίας καταρθεύουσι.

Δογματῶν καὶ λόγων ὁ ποταμός, τῶν σῶν Θεορρήμων, τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν, ἀρδεύνᾳ ποτίξει· δυσσεβῶν δέ, καταποντίζει τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον.

Εξήμεσεν Ἐὐσας ταῖς αἰοαῖς, ἰὸν φυγορθόρον, ὁ ἀλάστωρ καὶ δυσμενής· Χριστὸν δὲ τελοῦσα Θεομητορ, τὴν τούτου βλάβην ἐθεοάπευσας.

Ὠδὴ γ. Οὐρανίας ἀφίδος.

Εὐπροσπῆς ὡς περ κόρη, ἐξ ἐλαιῶν στέφανον, ἐπιφερομένη ἐπώθη, σοὶ ἀξιάγαπτε, τοῦ Ἐλεήμονος, ἡ εὐσυμπάλητος χάρις, προσεφελομένη σε πρὸς Ζεῖον ἔλθοις.

Γερόν ἐπὶ Τρόνον, ψήφῳ Θεοῦ ἐνδόξῃ, Πάτερ Ἰωάννη καλίσσας, καλίσπερ Ἄγγελος, σὺ πεπολιτεύσαι, εἰσηνικὰς ἀναφέρων, ἱεράς θυσίας τε τῷ πανοσιτίωμονι.

Τῇ πολλῇ συμπαθείᾳ, τὸν συμπαθῆ Κύριον, Πάτερ Θεραπεύων, δι οἰκτον, σάρκα πτωχεύσαντα, πτωχῶς ἐπήρησεσας, ξένους ἀστέγους συνήξας, πληρωτὴς προστάξεων Ζεῖων γενόμενος.

Θεοτοκίον.

Επὶ σοὶ Πανακρία, ὁ τοῦ παντός αἴτιος, δι ὑπεροβὴν εὐσπλαγγνίας, Ζεῖων ἐσκήνωσε, καὶ κατήγησας, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, παραβάσει πρότερον ἐξολισθήσασαν.

Τῷ Ὁσίῳ. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Γνα τὰ χαρίσματα, Πάτερ τοῦ Πνεύματος ἁγίου σου, ὁ λογισμὸς, τῶς τῆς πονηρίας, λογισμοὺς ἀπεδιώξας.

Μύρον εὐωδέστατον, τῆς προσευχῆς ἡμῶν ἐπνευσας, Ἱερουργέ, διὰ Θεωρίας, πρακτικῆς ἐκτίθειμενος.

Εβλυσας διδάγματα, σὺ ἐπουράνιαν πάνσοφε, ὡς ἐκ πηγῆς, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς τροφίμους ἐπλύτισας.

Θεοτοκίον.

Νέκυρσον τὸ φρονήμα, τὸ τῆς σαρκὸς ἡμῶν Πάναγνε, ἡ τὴν πηγὴν, τῆς ἀθανασίας, τοῖς ἀνθρώποις πηγάτασα.

Ὁ Βίρμος.

• Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
• σοὶ Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὕμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου,

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπεριμάχῳ.

Τὰς φουγανώδεις τῶν παθῶν τῶν ἐκ τοῦ σώματος, ἐπανατάσεις τμητικῶς Νεῖλε μακάριε, ἐν ἀργύπῳ σου συνέλοφας ἱεσία· ἀλλ' ὡς ἔχων παρόρησιαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράξω σοὶ Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Τίς σου τῶν ἐπιγείων, ἐξισχύσει, Νεῖλε, εἰπεῖν τῆς πολιτείας τὰ ἄλλα, καὶ τοὺς ἀμέτρους βίου τοῦ σου, μόχθους, καὶ πολλοὺς κόπους σου, οὐς ἐπὶ γῆς, ὡς ἄσαρκος ἐτέλεσας; ἀλλ' ὅμως, οὕτω νῦν σοὶ κράζω·

Χαίροις, Θεοῦ ποταμῆ χαριῶν· χαίροις, Χριστοῦ διδασκαλῶν πλημμύρα.

Χαίροις, τῆς σοφίας κρατῆρ καὶ τῆς γνώσεως· χαίροις, ἀθανάτων φυτῶν τὸ γεώργιον.

Χαίροις, δόγμα πρακτικώτατον θεοπνευστῶν λογίων· χαίροις, νόμος ἐμπειρότατε θεοσότου ἑρμηνεύς.

Χαίροις, τοῦ νοουμένου φυτουργεῖ Παραδείσου· χαίροις, τῆς παρεμβάσεως φυλακῆτος μέγα.

Χαίροις, τροπὴ κίβητα τοῦ Πνεύματος· χαίροις, πάλιν ῥιζοτόμος μάχαιρα.

Χαίροις, ἀνδρῶν δικαίων τὸ ἔρεισμα· χαίροις, πιστῶν γηγενῶν ὁ προστάτης.

Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Κάλεσμα τοῦ Ἰεράρχου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ελεῖμνα γνώμην ἀναλαβῶν, εὐσυμπάθητος ὤφθη προπερακῶν, πτωχοῖς ἐνδέσει τε, Ἰωάννη θεοπνευστε· διὰ τοῦτο κλῆσαι, τῆ πράξει κατὰλληλον, παρὰ πάντας μάκαρ, Ἀγίας ἐπλούτησας· ἔθεν ὁ δοτῆρ σε, τοῦ εἰλεῖς μεγάλας, θεόφρον ἠέτης, καὶ φαιδρῶς καταλαμβάνουεν. Ἰεράρχα πανόλβιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισιῶν ἄρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πάρα, τὴν ἁγίαν κλήμην σε.

Δόξα. **Γ**ὺν Οὐκ. Τὸ προσηγμένον μυθικῶς.

Καταλαμβάνου σου τὸν νῦν θεοφίαις, θεολογίας ποταμοῦς ἐξηρῶξω, καταρθεύων καρδίας Νεῖλε θεοφῶς, τῶν πιστεῖ ἀρουμένων σῶν διδασκῶν, τὸ πόμα τὸ διαυγές τε καὶ καθαρὸν, καὶ τιμῶντων τὴν μνήμην σου, τὴν φωταυγῆ τε καὶ σεπτήν, Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα, καὶ Πατέρων τὸ καύχημα.

Καὶ νῦν. **Θ**εοτοκίον.

Τῆ γαθρῶ σε θεομήτορ πρὸς τὸν Κτίστην, καὶ τῆ ἀλήκτω ἱκεσίᾳ τοὺς ἐν πίστει, τὸν πανάγιον Τόκον τὸν σὸν σεβομένους, ἐκ πάσης ῥύσαι ἀνάγκης καὶ συμφορᾶς, καὶ δίδου πρὸς τὸν Υἱόν σε οἰκειακῆν, παρόρησιαν ὡς δυνατῆ, ἐξευμενίσασθαι αὐτόν, ἐφῆσιν ἡμᾶς διαλύσειν, ὧν ἐν βίῳ ἡμάρτομεν. **Ἦ** Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἄγνων σωματαθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ σεμνῆ τεχθέντα,

ἐπὶ ζύλου κρεμάμενον, μέσον τῶν κακούργων, ὄρωσα, τὰ σπλάγγνα ἤλγεις καὶ μητρικῶς, Ἰρηνοῦσα, ἔδοξας· Οἱ μοι, τέκνον ἐμόν! τίς ἡ Ζεῖα καὶ ἄφατος, οἰκονομία σου δι' ἧς, ἐζώσας τὸ πλάσμα σου; Ἀνυμῶ σου τὸ εὐσπλαγγχον.

Ὠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Καθάρων καταγίγιον, ὄφθη τῆς Ἀγίας Τριάδος Ὅσιε, καὶ ναοῦ Ζεῖου κειμήλιον, καὶ Ἀρχιερέων ἀρροβίνιον.

Τῆ πολλῆ συμπαθείᾳ σου, Κύριος προσέχων ὁ συμπάθετατος, τὴν ψυχὴν σου καθηγίασεν, Ἰωάννη Πάτερ ἱερώτατε.

Εντολῶν ἀκαταίσχυντος, γέγονας ἐργάτης τοῦ Πανοικτιρήμονος, καὶ ἐπλήσθης ἀγαθῶν αὐτοῦ, ἐν σκηνῆς ἁγίου ἀυλίζμενος.

Θεοτοκίον.

Γασαί μου τὰ τραύματα, Κόρη τῆς καρδίας καὶ κατευδῶσον, τῆς ψυχῆς μου τὰ κινήματα, εἰς Θεοῦ Πατρὸς τὰ θελήματα.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Επανάγαγε πάνσοφε, τῆς τῶν παθημάτων αἰχμαλωσίας με, ὡς ἀντιλυτρον καὶ τίμημα, τῷ Θεῷ προσάγων τὰς ἐντενείεις σου.

Γεράς ἀνατάξασθαι, τῆς ἐν τῷ Χριστῷ σοφίας τὰ δόγματα, δοκιμάσας δι' ἀσκήσεως, σεαυτὸν παμμάκαρ προεκλήθης.

Λογισμῶν ἅπαν ὕψωμα, Πάτερ ἐπαίρομενον ἐταπεινώσας, τῆ πλημμύρα τῆς σοφίας σου, ἀφανίσας τούτων τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Ο Πατρί συναΐδιος, καὶ ὡς Θεὸς Λόγος τὸ ποῖν ἀσώματος, ἐπ' ἐσχάτων σεσωμάτωται, ἐξ ἄγνων αἱμάτων σου Πανύμνητε.

Ὠδὴ ε΄. Τὸν ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας.

Τοῦ νεκρωθέντος δι' οἶκτον, νέκρωσιν ἐκούσιον, Πάτερ σοφῆ μιμούμενος, ἐσταυρώθης κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσι, καὶ ζωῆς υπερκοσμίου, κατηξιάθης ἀξιάγαστε.

Μακαρισμῷ ἡξιώθης, πρῶτος εὐσυμπάθητος, εἰρηνικῶς γενόμενος, καὶ πεινῶντων ἄρτος ἀδαπάνητος, καὶ πενήτων χορηγία, περιβολῆ τε γυμνητεύουσι.

Θεῖαις μεθέξει Πάτερ, κατακαλλυνόμενος, οἰαί περ' Ἀγγελος, τῷ Θεῷ ἀμέμπτως ἱεραυρήσας, τοὺς πιστοὺς καταφωτίζων, ταῖς ἱεραῖς διδασκαλίαις σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν σποτισθεῖσαν ψυχὴν μου, ταῖς φιληδοξίας τοῦ βίου, Ἀγνῆ πανάμωμε, τῷ

φωτὶ τῷ σῶ ταύτην καταύγασον, ἢ τὸ φῶς
Χριστὸν τεκούσα, τῆς ἀγνωσίας σκότος λύοντα.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Σοφίας ὀρεγόμενος πάνσοφε, τῆς ἐνθεοῦ,
σπουδαίως κατέλιπες, τοῦ βίου πᾶσαν
προσπάθειαν.

Γνωστῶς σὺ τὸν ἐπέκεινα γνώσεως, Θεοφάν-
τορ, νοητῶς κατέλιπας, ἐνώσει Ζεῖα
μουμένος.

Νεφέλην σε τοῖς ὄμβροις τῆς γνώσεως, Θεο-
φόρε, πᾶσαν κατακλύζουσαν, τὴν ἀγνω-
σίαν γινώσκωμεν.

Θεοτοκίον.

Ως κρίνον ἀναμέσον ἐκλάμπουσαν, τῶν ἀ-
καθῶν, εὐρών ὁ Νυμφίος σε, Παρθενομή-
τορ ἠγάπησεν.

Ὁσιόσ. Τὴν δέσπιν ἐκχεῶ.

Δείσει καὶ νηστεία σχολάζων, καὶ ἀγρύ-
πνας τὸν Θεὸν ἱκετεύων, ὀπτασιῶν, καὶ
ὀράσεων Ζείων, κατηξιώθης Θεόφρον πανόλβιε,
μουμένος τὰ ὑπὲρ νοῦν, διανοίας σοφῆ κα-
θαρότητι.

Ως Ἄγγελος μετὰ σώματος Πάτερ, ἐπὶ γῆς
ἐπολιτεύσω Συσίας, εἰρηνικῶς, ἀναιμά-
κτους τῇ πίστει, συντετριμμένη καρδιά καὶ
πνεύματι, μακάριε τῷ Ποιητῇ, Ἰωάννη προσ-
φῆρων γηθόμενος.

Οβίος σου ὑπὲρ ἥλιον λάμπας, συμπα-
Ζείας ἐπαφῆκεν ἀκτίνας, τὸ σκοτεινόν,
νέφος ἐξελανούσας, τῶν δεομένων πενίας πα-
νόλβιε, θαλοῦσας τε τοὺς τῷ κρυμῶ, τῶν δει-
νῶν κρατούμενους Θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες Ζηγῆγοροι Προφῆται, μυστηρίου
σου Παρθένε τὸ βάθος, προφητικῶς, προ-
κατήγγειλαν τοῦτο, φωταγωγοῦμενοι Ζεῖω ἐν
Πνεύματι· καὶ νῦν πιστῆς περιφανῶς, τὰς ἐκ-
βάσεις ὀρῶντες πιστεύομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αυτός.

Σοφίας τῇ δωρεᾷ κοσμοῦστος, καὶ τὸν βίον
πολιτεία φαιδρώνας, ἱεουργός, ἐχηρημά-
τισας Ζεῖος, τῷ Πλαστοργῶ μεισιτεῶν καὶ
πλάσματι, καὶ γέγονας περιφανῆς, καὶ περι-
βλεπτός Πάτερ διδάσκαλος.

Τῷ ὄρει τῶν ἀρετῶν προσήγγισας, καὶ τῷ
Ζεῖω καλυφθεὶς Πάτερ γνώφω, παρὰ
Θεοῦ, τῶν δογμάτων τὰς πλάκας, τὰς Ζη-
γῆγορος ἐδέξω πανόλβιε, καὶ δευτέρως ἡμῖν
Μωσῆς, νομοθέτης ἐδείχθης τῆς χάριτος.

Ιέρευσας σεαυτὸν ἑκουσίως, μυστικῆς ὡς
ἐβελόλυτον θῦμα, τῷ Πλαστοργῶ, παρι-

στάμενος Νεῖλε, καὶ Ζεωρία καὶ πράξει κο-
σμούμενος· μνημόνευε οὖν καὶ ἡμῶν, τῶν πι-
στῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ιδόντες συμβολικῶς ἐφάρασι, τοῦ φοικτοῦ
σου μυστηρίου τὸ βάθος, ὅτι Θεός, ἐν γα-
στρί σου σκηνώσῃ, οἱ Ζηγῆγοροι Προφῆται
προήγγειλαν, Πανάμωμε· καὶ νῦν ἡμεῖς, τὰς
ἐκβάσεις ὀρῶντες δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν δέσπιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
ἀπαγγεῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν,
ἢ φυγὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄ-
δῃ προσήγγισ· καὶ δέομαι ὡς Ἰωάν· Ἐκ-
φθορὰς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντακίον τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος β. Τὰ ἀνά ζητῶν.

Τὸν πλοῦτον τὸν σὸν, ἐσκόρπισας τοῖς πέ-
νησι, καὶ τῶν οὐρανῶν, τὸν πλοῦτον νῦν
ἀπειλίπας, Ἰωάννη πάνσοφε· διὰ τοῦτο πάν-
τες σε γεραίρομεν, ἐκτελούντες τὴν μνήμην σε,
τῆς ἐλεημοσύνης ἡ ἐπάνωμε.

Ὁ Οἶκος.

Ιδὸν κάλλος ἐνθεις τῇ ψυχῇ σε, τὴν γνησίαν
ἀγάπην, καὶ τὴν ὠραίαν συμπάθειαν, κό-
ρην ὠραίας κεκοσμημένην, τὴν ἐλεημοσύνην,
κλάδοις ἐλαίας ἐν τῇ νυκτὶ ἀψευδῶς Ἰωάννη
ἑώρακας, ἰλαρός σοι φθειγγομένην· Ἐάν κτήσῃ
με σίλην καὶ σύνοικον, ἄσω σε ἐνώπιον τοῦ
Βασιλέως Χριστοῦ· καὶ πεισθεῖς, τοῦ σκοποῦ
οὐ διήμαρτες, τῆς ἐλεημοσύνης ἡ ἐπάνωμε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις
Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλε-
ξανδρείας, τοῦ Ἐλεήμονος.

Στιχοί.

Ἰωάννης, πένησι δούς καὶ σκορπίσας,
Ὡ ποῖα Χριστῷ νῦν παρεστῶς λαμβάνει!

Ὡχετο ἀκτεάνων δουκαϊδεκάτῃ Ἐλεπτής.

Οὗτος Κύπριος ἦν τὸ γένος, Ἐπιφανίου τοῦ
τῆς χώρας Ἀρχοντος υἱός. Γυναικὶ δὲ
προσομιλήσας, κατὰ βούλησιν τοῦ πατρὸς, καὶ
παιδῶν πατῆρ γεγονός, ἐπεὶ τὸν βίον ἤτε γυνὴ
αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα ἀπέλιπον, πᾶσαν τὴν ἔ-
φεισιν αὐτοῦ πρὸς ἐπίδοσιν ἀρετῆς καὶ Θεοῦ
ἀρέσκεσαν ἔτρεψε· καὶ διὰ λαμπρότητα βίου,
Ἀρχιεπισκόπος Ἀλεξανδρείας καθίσταται, τοῦ
τῶν Ἀλεξανδρῶν δήμου τούτου Ἡρακλεῖω τῷ
Βασιλεῖ αἰτήσαμένου. Ὅς, ἐπὶ τὴν λυχναίαν
εὐαγγελικῶς τεθείς, δίκην πυρσοῦ τῇ οἰκουμέ-

νη ἐξέλαμψε, πρώτος τὴν ἐν τῇ Τρισαγίῳ Ὑμνῳ προσθήκην κωλύσας, προσθέτων γνώμη κακούργου τινῶν, τῷ, "Ἄγιος Ἀθάνατος, τὸ, ὁ φανρωθεὶς δι' ἡμᾶς. Διαπρέφας δὲ ἐν τῇ Ἀρχιερωσύῃ ἔτη πολλά, καὶ πλείστα πεποικηκώς θαύματα, καὶ τοῖς θεομένοις ἐπαρκεσας τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν ἀφθόνας, καὶ τὴν τοῦ Ἐλεήμονος ἐπίκλησιν ἐντεῦθεν λαβὼν, καὶ τῆς πάσι, καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀπίστοις, αἰδέσιμος καταστάς, ὡς ἡ περὶ αὐτοῦ ἱστορία καὶ βίβλος δηλοῖ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νείλου τοῦ Ἀσκητοῦ.

Στίχ. Αἰγύπτιον ἄρδει Νείλος· ἀλλὰ κ' ἔκτισεν Ἀῶν κατάρσει, καὶ Ξανῶν, Νείλος μέγας.

Οὗτος πολὺς ἦν ἐν λόγοις, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαυρικίου, Ἐπαρχος Κωνσταντινουπόλεως γνωρίζομενος. Σμερῆ δὲ γυναικὶ συζευχθεὶς, καὶ οὗα τέκνα ἄρρειν τε καὶ θῆλυ ἀποτεκῶν, τὴν ἑαυτοῦ πέπεικε σύζυγον, τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλιπεῖν, καὶ τοῖς τῆς Αἰγύπτου μοναστηρίοις κατασκηνώσαι· μερῖσασθαι τὰ τέκνα, καὶ τὸν μὲν παραλαβεῖν τὸν υἱὸν Θεόδουλον, τὴν δὲ τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα. Καὶ οὕτω ποιήσαντες, διέστησαν ἀπ' ἀλλήλων. Καὶ ἐπεὶ ὁ μακάριος Νείλος, τὸ Σίβαιον ὄρος μετὰ τοῦ υἱοῦ κατελιθώσας, συνῆν τοῖς Πατράσι, βάρβαροί τινες ἐξαίφνης ἐπέλωσαντες ὡς θῆρες, τὸν υἱὸν Θεόδουλον σὺν ἄλλοις πλείστοις αἰχμάλωτον ἔλαβον· ὃν, ὡς αἰχμάλωτον, θρηνεῖ πλέον τοῦ καθήκοντος, καθὼς ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ συντεθέντι συγγράμματι ἐμφέρεται.

Τῆς θείας δὲ καταζωθῆς Ἱερωσύνης, καὶ λόγους ἀσκητικὸς πάσης σοφίας καὶ συνέσεως καὶ φρεσίας ἐκθεῖς, δυνάμει λόγου, καὶ Ἀγίου Πνεύματος χάριτι, πρὸς ἀσκησιν ἐπαλειφοντας, επιστάσας τε καὶ κεφαλαια συνθεῖς πλείστα, καὶ πολλοὺς τῷ θεῷ ἔρωτι δι' αὐτῶν τῷ Χριστῷ προσοικειώσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. Κεῖται δὲ, ὡς φασιν, αὐτὸς τε καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόδουλος, μεθ' ἑτέρων Ἀσκητῶν, ἐν τῷ σεδασιμῷ Ναφ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐν τῷ Ὁρφανιτορφίῳ, ὑποκάτω τοῦ Θεοδοσίου, ὑπὸ Ἰουστίνου τοῦ Βασιλέως κατατεθέντες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου τοῦ Θαυματουργοῦ, Ἐπισκόπου Φραγκίας.

Στίχ. Οὐκ ἦν ὁ κόσμος ἀξίος σου, Μαρτίνε· Ὀν καὶ λιπῶν, ἀπῆλθες εἰς κόσμον μέγαν.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ καταστάς ὑπ' αὐτοῦ στρατηγὸς πρὸς τὸν βαρβάρων ἐκπέμπεται πολεμῶν· καὶ τὴν πληθύν τῶν ἐναντίων ἰδὼν, ἔδεισεν, ὡς εἰκός. Κατὰ δὲ τοὺς ὄνειρους, ἐκ θείας ἐπιφανείας, θάρσος λαβὼν, τῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκης ἐπαγγελία, συμμίσθας αὐτοῖς καὶ συμβαλὼν, πάντας ἐτροπώσατο· καὶ μεγάλης διὰ τοῦτο παρὰ τοῦ βασιλέως τυχῶν δεξιώσεως, αὐτὸς μᾶλλον τῶ τῶν οὐρανῶν Βασιλεῖ εὐχαριστῶν διετέλει, ὡς τὴν ἀνέλπιτον νίκην παρασχομένη αὐτῷ δι' εὐποιίας μικρᾶς. Πρὸ γὰρ τῆς συζελῆς τοῦ πολέμου, προσῆλθεν αὐτῷ τις προσαίτης· καὶ τὴν ἀπορίαν ἀποκλιόμενῳ συμπάθησας ὁ Ἄγιος, μέρος τῆς χλαμύδος αὐτοῦ ἀπορρήξας, ἐπέδωκεν· ὅθεν ἔδοξε τὸν Κύριον ἐν τοῖς ὑπνοῖς παραστάτα λέγειν· Ἐπεὶ πεινῶντὰ με ἔθροψας, καὶ γυμνητεῖοντα ἐνέδυσας, ἔσομαι μετὰ σοῦ καὶ ἐνισχύσω σε, καὶ τὴν κατ' ἐχθρῶν παρέω σοι νίκην. Ἀνθ' ὧν εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἐπὶ τὸν μονήρη βίον μετέβηκεν ἑαυτόν. Καὶ ἐπὶ χρόνους ἐπτά τῆ ἀσκήσει ἐγγυμνασάμενος, καὶ τὰς θείας ἐκμελετήσας Γραφάς, Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται Κωνσταντίνης τῆς πόλεως, τῆς κατὰ Γαλλίαν κειμένης. Οὗτος τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι νεκροῦς ἀναστήσας, καὶ περιστερὰν ζωῶν εἰς χροσὸν μεταβαλὼν, ὡς ἀν τοῦ ἐπίδοσμον βοηθήσῃ τῇ χρεῖᾳ, καὶ πάλιν εἰς ὃ ἦν ἀποκαταστήσας αὐτὴν, καὶ ἕτερα πλείστα πεποικηκώς θαύματα, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον μετήμειψε. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀχιά.

Στίχ. Ὅτι Προφήτης Ἀχιά, πρὶν θειθῶναι, Ἱεροδοῦμ μάρτυς, υἱὸς Ναβότου.

Οὗτος ἦν ἀπὸ Σηλῶν, ἐκ πόλεως Ἡλσι, ὅπου ἦν ἡ Σκηνὴ τὸ παλαι. Οὗτος εἶπε περὶ Σολομῶντος, ὅτι προσκρούσει τῷ Κυρίῳ· καὶ ἠλεγξεν τὸν Ἱεροδοῦμ, ὅτι δόλω πορευέται κατὰ Κυρίου. Εἶδε καὶ ζεῦγος βοῶν πατούντων τὸν ναόν, καὶ κατὰ τῶν ἱερῶν ἐπιτρέχοντων· ὃν περ ἑλθόντες οἱ Βαβυλώνιοι, τοῦτον ἠορτρίασαν. Προεῖπε δὲ καὶ περὶ τοῦ Σολομῶντος, ὅτι αἱ γυναῖκες αὐτόν ἐκψήσουσι, καὶ πᾶν τὸ γένος αὐτοῦ· καὶ ἀποθαικῶν ἐν εἰρήνῃ, ἐτάφη ἐγγὺς τῆς θρῦς Σηλῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ῥωμῶν Μαρτίνου, Ἐπισκόπου Ταρακίνης.

Στίχ. Κλέος κράτιστον ἐκ Θεοῦ ὁ Μαρτίνος
Ἐίληφεν, ὡς ἔλεον ἐνδεδυμένος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Σαβωρίας τῆς Ταρωνίας, ἐπίσημος τῷ γένει, καὶ παρὰ τοῖς Ἰλλυριοῖς μέγας γνωριζόμενος, καὶ ἀποστολικοῖς ἐμπρέπων ἀξιώμασιν. Οὗτος ἐπιβουλεύσει παρὰ τῶν τῶν Ἀρείου φρονούντων, καὶ πολλάκις δημοσίᾳ τυφθεῖς, ἐζηλάθη· καὶ εἰς Μεδιόλανον ἀνελθὼν, τὰ αὐτὰ πέπονθεν ὑπὸ Λυξεντίου τοῦ Ἐπισκόπου, Ἀρειανῶν καὶ αὐτοῦ ὑπάρχοντος. Ὄθεν ἀναγκασθεὶς, Ταλάρειαν τὴν νῆσον καταλαμβάνει, ἔρημον οὖσαν καὶ ἄοικον, καὶ τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει ἐγγίζουσαν, ῥίζαις μόναις βοτανῶν ἀρκούμενος. Ὄθεν ὕστερον καὶ ἐπισκοπεῖν ἐπετρέπη τὴν ἐν Ταρακίῃ Ἐκκλησίαν. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ τῆς φιλοπρωχαιῆς ἐξήστραφεν, ὡς τε πρῶν μὲν πάντα πένθαι διαδοῦναι· μετὰ δὲ ταῦτα, εἰ τύχοι αὐτὸν ἐν περιβολαίῳ σκέπασθαι, καὶ ῥιγνύοντα θεάσασθαι, τοῦτο ἀπὸ τῶν γονάτων διακόπτειν, καὶ τῷ θεομένῳ ἐπιδίδοναι. Ἀλλὰ καὶ νεκρὸν ἰδὼν ἐκκοιμίζομενον ποτέ, ἐπεὶ ὁ συκοφάντης δάπτεισθαι αὐτὸν οὐ συνεχώρει, λέγων χρεωφεῖσθαι παρ' αὐτοῦ χροστῶν γαλμῶν, ἐλεῖνον μὲν ἀνέστης· τοῦτον δὲ ψεύτην ἐλεγχεῖντα, ἀποθανεῖν ἀντ' αὐτοῦ ἐκέλευσεν. Οὕτως οὖν θεαρέτως, καὶ ἐπὶ τοιοῦτοις θαυμαστάς βιώσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀντωνίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Σίφος Σεδινῶν, Γερμανῶν, Νικηφόρον,
Σὺν Ἀντωνίῳ θεκνύει νικηφόρος.

Οὗτος ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανῶν. Καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος ἦν τὴν ἡλικίαν προεβηλικῶς ὁ δὲ Νικηφόρος, καὶ Ζεβινῶν, καὶ Γερμανῶν, νέοι ἐτι ἀμάρζοντες. Κατασχεθέντες δὲ ἐν Καισαρείᾳ, καὶ τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ ὁμολογήσαντες, ἔλαβον τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Μαραθῶ δὲ ἡ παρθένος, ἐκ Συνοπολείας οὖσα, ἐν πάσῃ τῇ πόλει θριαμβευθεῖσα γυμνῇ, πυρὶ παραδίδοται, καὶ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίας προσεβίαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. **Ὡδὴ ζ.** Παῖδες Ἑβραίων.

Εργοὶς τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος, ἐβεβαίωσας, καὶ μακαριζόμενων, συνστάτης χορῶν, ὑπάρχας ἐλεήμων, καὶ καθαρὸς τῷ πνεύματι, Ἰακύνθη θεοφόρε.

Μερίτω γεῦσις πῦρτάτη, μετενήνεκται εἰς δόκιμον χουσόν σοι· τῇ πλουσίᾳ σε γὰρ προσέχων προαιρέσει, ὁ Ποιητὴς πλουσίας σοι, χορηγεῖ τὰς ἀντιδόσεις.

Φέργει Τριάδος ἀνεσπέρου, λαμπρυνόμενος· θεράπων τῆς Τριάδος, τοὺς τιμῶντάς σε νῦν, φωτίζεις μελωδούντας· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μὴν τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγέννησας ἐν ὄνῳ ταῖς οὐσίαις, ὑποστάσει μιᾷ, ὁρῶμενον Παρθένη· ᾧ μελωδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Καταρδόμενος Πάτερ, ἕτοις οὐρανόις, ὠφθης πολύφορος, καρποὺς ὠραιστάτους, προσάγων τῷ Δεσπότη, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ἡσὴ καυμάκιον γλώσσα, κατωράκτας ὁρημάτων ἀναπέσασσα, αἰρέσεως τὴν πλάνην, συντόμας καταλύζει, τοὺς πιστοὺς ἐκδιδάσκουσα, Ὁ τῶν Πατέρων βοᾶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Πολιτεῖν Ἀγγέλων, μετὰ σώματος Πάτερ, ἐν γῆ εἰώσας, καὶ θείαις θεωρίαις, τῶν ἁγίων θεαμάτων, ἐνετρέφας καὶ ἐφαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστας κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ η΄. Νικηταὶ τυράννων.

Φωτανυγῇ ἀστέρα, ὁ Χριστὸς ἐν ὕψει σε τῆς Ἐκκλησίας, ἀναδείξας Πάτερ, διὰ σοῦ τοὺς μέλλοντας, πίστει φωτίζει· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ελεήμων ὄφθης, πρὸς εὐσυμπάθητος ἄκακος Πάτερ, πλοῦτος πενομένων, καὶ στολῆ καὶ ἐνδύμα γυμνιτευόντων, εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τοῦ Μάρκου θρόνον, ἱερῶς ἐκόσμησας, ἔργοις ἐνθέοις, ἐξαίρετως Πάτερ, ἐλεημοσύνη τε καὶ συμπαθεία· Ὄθεν Ἐλεήμων, ὑπὲρ πάντας κέλλησαι, τοὺς ἐν συμπαθείᾳ, ἐλάμψαντας Ἀγίους.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθρου ζῶντος ὄφθης, Παναγία σκήνωμα
εἰς οὐ πίντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν
κληρονομήσα ἀναβαδόντες· Εὐλογοῦτε πάντα τὰ
ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Μουσικῶν ὀργάνων.

Αρετῆς ἀντείχου τῆς τελείας, ἀγαθῶν τὸ
πρῶτον ἀγαπήσας, καὶ ταῖς αὐτοῦ νῦν
ἀστραπαῖς, λαμπόμενος κραυγάζεις· Τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Γνωστικὴν πλουτήσας ἐπιστήμην, πρακτι-
κῆς ἐπέθης εὐδοκίας, τῆς χάριτος μαρ-
μαρυγῆς, ἐκπέμπων τοῖς βοῶσι· Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Κοσμικὸς θορύβους ἀποδοῦσας, ἡσυχίας
ὄρμην προσωρισμένης, καὶ τῶν παλῶν τὰς
προσβολὰς, ἐνέκρωσας κραυγάζων· Τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ασφαλῶς γινώσκοντες Παρθένη, τὸν ἐκ σοῦ
τεχθέντα Θεὸν Λόγον, ὑμνοῦμέν σε παν-
ευσεβῶς, οἱ πίστει μελωδοῦντες· Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ
λαῶν ἀπειρῶν προτκνούντων, εἰκόνι
τῇ ἐν Δεσφᾷ, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες,
τὸν Κύριον ἀνύμνου, καὶ ἐδοξολόγου, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Σ. Κυρίως Θεοτόκου.

Ιδοὺ σε μετὰ τέλος, μέσον συλλαμβάνει, δυαῖς
Ἁγίων Πατέρων ἐν μήματι, ἰσρωτάτην τι-
μὴν σοι, Πάτερ προσγέμουσα.

Ως ὄφθρος ὡς ἡμέρα, Πάτερ Ἰωάννη, ἡ φω-
ταυγῆς σου ἐξέλαμψε κοίμησιν, φωταγω-
γοῦσα τοὺς πίστει, σὲ μακαρίζοντας.

Συνήφθης ταῖς χορείαις, τῶν Ἀρχιερέων, τῶν
Προφητῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων τε· με-
τ' ὧν μνημόνευε Πάτερ, τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ηθική ἐθα κείται, Πάτερ Ἰωάννη, τὸ ἱε-
ρόν σου καὶ Ἄγιον λειψάνον, πηγὴ θαι-
μάτων ὑπάρχει, τοῖς σοι προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα πλατυτέρα, οὐρανῶν Παρθένη, τὸν
λογισμὸν μιν στενοῦμενον πλάτυνον, χω-
ρητικῶν χαρισμάτων, Δείων δεκνύουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ρηγνύντα προσπαθείας τῆς κοσμικῆς, τὰ
δέσμα καὶ Θεῷ συγγινόμενον, σὲ καθο-
ρῶν, Πάτερ ὁ ἀλάστωρ βαρβαρικῆς, σοὶ τρι-
κυμίας ἤγειρε, λύειν σου νομίζων τὸ φθηρόν·
τῇ Δεῖα δὲ προνοῖα, τὰς τούτου διεκρούσω,
μηχανουργίας παναοιδίμε.

Πλουσῆσαι διαλάμπων μαρμαρυγαῖς, διδα-
χῆς πολυτρόποις ἐλάμπρυνας, τῶν εὐ-
σεβῶς, πίστει προσιόντων σοὶ τὰς ψυχὰς· καὶ
γὰρ κρατῆρι πάνσοφε, Νεῖλε τῆς σοφίας τῷ
καθαρῷ, τὰ χεῖλη προπελάσας, ἐξήντησας
ἀφθόνως, καὶ τοῖς ποθοῦσι μεταδίδωκας.

Γέρευσας προθύμως Πάτερ σαυτὸν, μυστικῶς
αἰς ἀμάμητον σφάγιον, τῷ Πλαστογενῷ,
τούτου ἀγαπήσας εἰλικρινῶς· οὐ νῦν τῷ θρόνῳ
πάνσοφε, Νεῖλε παρισταμένος ἐκτενῶς, δυσώπει
τοὺς ἐν πίστει, τελουμένους σου τὴν μνημην, ἐπι-
τυχεῖν σου τῆς λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Ανώθησας Παρθένη τῆς γυναικός, τὸ ὀλί-
θημα, Λόγον κηρύσσασα, τὸν ἀνορθοῦν,
τοὺς κατέρραχμένους ὡς ἀγαθόν, ἢ κραταῖον,
δυναμένον, τὸν δι' εὐσπλαγγίας ὑπεροβολῆν, ἐκ
σοῦ σωματωθέντα, καὶ σάσαντα τὸν κόσμον,
τοῖς παθοκότοις αὐτοῦ πάθεισιν.

Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
ὄφθης τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γα-
στῆρ σου γέγονεν, εὐρυχωρατέρα τῶν οὐρα-
νῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
πων, ταξιαρχία μεγαλύνουσιν.

Ἐξασπαστεῖλαριον.

Τὴν μνητὴν φανέντα, τοῦ φιλοκτερόνους
Θεοῦ, μνημόνευε Ἰωάννη, ὅπως χρῶν
ἀποκοπήν, καὶ λύσιν πλημμελημάτων, δι' αὐ-
τοῦ τύχωμεν πάντες.

Τοῦ Ὁσίου.

Ταῖς τῶν δακρῶν ἀρδείαις, τὴν σὴν ψυχὴν
ἐπιτάνας, Νεῖλε θρόνον δυσώπει, τὰς
τῶν ψυχῶν ἡμῶν πλῆναι, ἀκαθαρσίας τῶν πά-
θων, σὲ ἀνυμνούντων καὶ ζῆσει.

Θεοτοκίον.

Ο γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν ἑλισβε-
νῶν ἢ χαρᾷ, Χριστιανῶν ἢ προστάτης,
Παρθένε Μήτηρ Κυρία, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥυ-
σαι, τῶν αἰώνιων βασάνων.

Εἰς τὸν Στίχον Στεγνῆσθαι τῆς Οὐρανόχου.

Δεῖξα, Ἦχος πλ. β΄.

Οσις Πάτερ, εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν, ὁ
ἀβόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· ἀεὶ ἂν ἐν

τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς ψάλλοντας, τῶν ἄγγελων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, **Θεοτοκίον**. Τριήμερος ἀνέστης.

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον ὃν ἔτεκες, ὅπως σῶσῃ, ἅπαν γένος τῶν βροτῶν· καὶ γὰρ σε Θεοτόκον, καὶ γλώσση, καὶ καρδία, ὁμολογοῦμεν Μητροπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμειμπτος ὡς εἶδὲ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάνμενον, θρηναδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκυτάτῳ μου Τέκνον, μὴ καταλίπῃ με τὴν σούλην σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρίων Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπολύσις.

Τῆ Π' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστάμεν **Στίχους δ'**, καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ προσόμοια τριὰ**, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανόων Ταγμάτων.

Τὸν Βαπτιστὴν ἐμιμήσω, συνωνυμίας καλῶς, τῆ ἐγκρατείας Πάτερ, καὶ Ἠλίαν τὸν μέγαν, νηστείας καὶ ἀγρείας, ζήλω τρωθείς, ἀμφοτέρων Χρυσόστομε, βασιλικῆς τυραννίδος κατατολμῶν, ὡς ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ.

Ἡ εἰς ἐμπνεύσει τοῦ Λόγου, διαδραμῶν γραμμῶν, πᾶσαν τὴν γῆν ὁ φλόγγος, τῶν δογμάτων σου Πάτερ, ἐφώτισε τὸν κόσμον, ἀνοίξας ἡμῖν, τῆς μετανοίας τὴν εἴσοδον, τὴν τῶν πενήτων φροντίδα ἀνατυπῶν, τοῦ Χριστοῦ τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ καθαρὸν τῆς φυγῆς σου, καὶ ἀκηλίδωτον φῶς, ἠλιακῆς ἀκτίνας, καταλάμπει τῷ κόσμῳ, δογμάτων εὐσεβείας, Πάτερ σοφέ, Ἰωάννη Χρυσόστομε, καὶ τὴν ἀχλὺν ἐκδιώκει καὶ ἀδαυοῦε, τὴν οἰκουμένην πρὸς εὐσεβείαν.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Γέγονας Χρυσόστομε, θεόπνευστον ὄργανον, οἷ οὐ ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐφώνησε·

τῆ εὐσήμε· γὰρ βοῆ, διέδραμε τὰ πέρατα, ὁ φλόγγος τῆς διδασκαλίας σου· καὶ μιμητῆς γενόμενος τῶν Ἀποστόλων Ὅσιε, τὸν χώρον κατέλαβες ἐκείνον, ὃν ἐπόθησας. Πρόσθευσε τῷ Κυρίῳ παμμακάριστε, εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον**.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μητὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκούσα τὸν τῶν ὄλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν **Στίχον**, **Στιχηρὰ προσόμοια**,

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Σάλπηγξ χρυσοειδῆς, λαμπρῶς ἀναβοῶσα, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, εἰδείχθης Ἰωάννη, εἰς τὰ τὸν κόσμον πέρατα.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Νόμων ὡς Μωϋσῆς, ἐδέξα ἔκ Κυρίου, Χρυσόστομε τὸν κόσμον, σοφίζων καὶ φωτίζων, τοῖς θεοῖς σου διδάσασιν.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Κηρὸς ὡς ἀκθῶς, τῆς θείας βασιλείας, ἐγένων Χρυσολόγε, βῶων, Μετανοεῖτε, βυθίζων τὴν ἀπόγνωσιν.

Δόξα, Ὁμοιον.

Τριαδὸς τῆς σεπτῆς, τὴν μίαν μοναρχίαν, ἐδίδαξας πιστεύειν, Πάτερὰ Λόγον Πνεῦμα, Χρυσόστομε Πατῆρ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον ὁμοιον**.

Παρθένε τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα Θεὸν Λόγον, δυσώπει Θεοτόκε, μετὰ τοῦ Χρυσολόγου, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. **Τὸ, Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπά**.

Ἀπολυτικίον.

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσός.

Καὶ Ἀπολύσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, στιχολογοῦμεν τὴν **Α'** Στάσιν τοῦ **Α'** Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστάμεν **Στίχους ε'**, καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ προσόμοια γ'**, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος γ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν χρυσήλατον σάλπηγγα, τὸ θεόπνευστον ὄργανον, τῶν δογμάτων πέλαγος ἀνεξάντλητον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στήθηγμα, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, τὸν κρατῆ-

ρα τὸν πάγχρυσον, τὸν προχέοντα, ποταμούς διδαγμάτων μελιρρότων, καὶ ἀρδεύοντα τὴν κτίσιν, μελωδικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον, τὸν ἀκτίσι φωτίζοντα, διδαγμάτων ἅπασαν τὴν ὑψηλίον τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸν σπόγγον τὸν πάγχρυσον, τὸν ὑγρότητα δεινῆς, ἀπογνώσεως αἴροντα, καὶ δροσιζοντα, ἐκτακείσας καρδίας ἀμαρτίας, Ἰωάννη ἐπαξίως, τὸν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ο ἐπίγειος Ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, χελιδὼν ἢ εὐλαὸς καὶ πολὺφωτος, τῶν ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα, ἡ πέτρα ἡ ἄρρηκτος, τῶν πιστῶν ὑπογραμμὸς, τῶν Μαρτυρῶν ἐφάμιλλος, ἰσοστάσιος, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀποστόλων, ὁ ὁμότροπος ἐν ὕμνοις, μεγαλυπέσῳ Χρυσόστομος.

Δόξα, **Ύχος πλ. β'.**

Ο σία τρισμάκαρ, ἀγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, καὶ τοῦ Ἀρχιεπίμενος Χριστοῦ μαθητῆς, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν πανελευθερῶς, Ἰωάννη Χρυσόστομος, αἰτῆσαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτὸς. **Θεοτοκίον.**

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόγευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμφας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σου τῆς ἀγνῆς, προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ ἐν δυάδι προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνῇ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος. Φῶς Ἰλαρόν. **Τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνεκγόσιμα.**

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (*).

Κ. 2. Π. 8. Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἔμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ

ἀξίον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἔκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ἃ τέκνα· σέμα γὰρ ἐρᾶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμας ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θῆλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προίεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱὸς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκευάσα βουλήν, καὶ γῶσιν καὶ ἔνοια ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμέ φιλοῦντας ἀγαπᾶ· οἱ δὲ ἐμέ ζητοῦντες, εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν· οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σέμα γὰρ ἐρᾶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀληθείαν μελετήσῃ ὁ λαρὺς μου· ἐδελιυμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιᾶδες. Πάντα εὐθεῖα ἐστὶ τοῖς νοούσι, καὶ ὀρθά τοῖς εὐρίσκουσιν γῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῶν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ Κ. 2. ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν· δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτούς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου, οὐκ ἔλλυται ἔλπις· υἱὸς γὰρ δικαίως γεννᾶται εἰς ζωὴν καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίους διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀνοικαύεσται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὅσας καρδίας· δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμαχοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φασιεῖ πρόσωπον συνευτοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν. Ὁ ἐρρήσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσι· καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν ταχέως ἀμέριμος ἐστί. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τριβείοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐρωστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξέζητσα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐξήτησα νύμφην ἀγαθέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐ-

(* Τὸ παρὸν Ἀνάγνωσμα ἐκ τῶν Παροιμιῶν μὲν τοῦ Σολομώντος ἐστίν, ὡς καὶ τὰ ἐφεξῆς διὰ ἐκ τῆς Σοφίας τοῦ αὐτοῦ· οὐ συμμετρεῖται ὅμως ἢ ἐπὶ περιωπῇ αὐτῶν, κατὰ σμῆνιν τῶν ἰδαρίων τούτου, ἢ ἐκείνου τοῦ Κεφαλαίου, ὡς σημειοῦνται ἐν ἀρχῇ· ἀλλ' εἰς τὴν ἀνακρίσιν ἐνθεν κἀκεῖθεν, καὶ ἐκ τῆς τῶν ἰδαρίων, προβάσειεν τὰ πολλὰ.

αυτήν. Μυστικὸν γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνη δὲ καὶ φρόνησις αὐτῆ διδάσκει· δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστὶ ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἶδὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα· εἰκάξει· ἐπίσταται τροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων· σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων· καὶ πᾶσι σύμβουλος ἐστὶν ἀγαθὴ. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτευχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθη αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας· Θεε Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπῃ τὸν κόσμον ἐν σοσίῳτῃ καὶ δικαιοσύνῃ· ὅς μοι τὴν τῶν σῶν Φρόνων πάροδον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων σου· ὅτι ἐγὼ δούλος σου, καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ Φρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξῃ με, τί εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί. Καὶ ὁδηγήσει με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ Σηνῶν πάντες θεilloi, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπινοίαι αὐτῶν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εγκωμιάζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γὰρ ἐστὶν ἡ μνήμη αὐτοῦ. ὅτι καὶ παρὰ Θεοῦ γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ἀρεστὴ Κυρίῳ ἡ φυγὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαροῦν, ὦ ἄνδρες, σοφίαν, καὶ ποθήσατε, καὶ παιδεύθησθε. Δοχὴ γὰρ αὐτῆς, ἀγάπη καὶ τήρησις νόμων. Τιμῆσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγεῖλὲ ὤμην, καὶ οὐ κρύψω ἀπ' ὤμων μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστὶ, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτὴς· καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις καὶ ἐσχασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέν με σοφία· ἐστὶ γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον· ἀπαύγασμα φωτὸς αἰδίου, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ φίλος Θεοῦ καὶ Προφήτας κατασκευάζει· εὐπρεπέστερα δὲ ἐστὶν ἡλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων δέσιν· φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτέρα. Αὐτὴ τοὺς θεραπεύσασα αὐτὴν, ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ

ᾠδήγηγεν ἐν τριβόις εὐθείας. Ἐδάκεν αὐτοῖς γνώσιν ἁγίαν, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων, καὶ ἀγῶνα ἰσχυρῶν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνώσιν πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντὸς ἐστὶν ἡ εὐσθεσία, καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροῦς ἐλέγχουσα ἢ δίκην. Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς. Καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον· μὴ φεισώμεθα τῆς δσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιά· προσδύτου πολυχρόνιους· ἐσὼ δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς νόμος. Καὶ ἐνεδρευσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχορτος ἡμῖν ἐστὶ, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν, καὶ ἐπιφνημίζει ἡμῖν ἀμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγελῆσται γνώσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παιδα Κυρίου ἑαυτὸν δομαίξει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἐλεγγον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρύς ἐστιν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος· ὅτι ἀνόμοιοι τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένοι αἱ τριβοὶ αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῶν, καὶ ἀπέγχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακκρίζει ἔσχατα δικαίων. Ἴδωμεν αὐν, εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὑβρεῖ καὶ βασιάνω ἐτάσωμεν αὐτὸν, ἵνα γνώμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θανάτῳ ἀσχημον κατὰδικάσωμεν αὐτὸν· ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπιστοχὴ ἐν λόγῳ αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν. Καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ ἔκριναν, ὅτι σὺ εἰ Θεὸς μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων καὶ θανάτου τὴν ἐξουσίαν, καὶ σώζων ἐν καιρῷ ἑλίφωας, καὶ ρυόμενος ἐκ παντὸς κακοῦ· ὁ σικτήρων καὶ ἐλεημων, καὶ διδούς τοῖς ὀσίοις σου χάριν, καὶ τῷ σῶ βασιλῆιοι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

Εἰς τὴν Λατίνην, Στεχηρὰ Ἰδιώματα,
Ψαλμὸς α'. Ἀνατολιῶν.

Φωστὴρ Ἰωάννη, ἑόμα χρυσεμφανές, ἐγκαλλώπισμα τῶν Θεουργῶν ἀρετῶν, καὶ ἐνδιαίτημα Γραφῶν μυσταρχικῶν, σὺ τοῦ παναρχάντου Ἁγίου Πνεύματος, ἀκχηρῶς Σπασαυροῦς ἐχρημάτισας· ὅθεν ἐπέφρανας πᾶσαν Ἐκκλησίαν, σωτηριώδεις σε λόγῳ ὑπαρκτικῶν. Παρόρησιαν οὖν ευσάμενος πρὸς τὸν Θεόν, ἐν τῇ ἀσπλάσει τῆς ἀνω κληρουχίας, πρόσθευες ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ ἀγαθότατε.

Ὁ αὐτός.

Εξεχρηστὴ ἡ χάρις ἐν χειλεσί σου, Ὅσιε Πάτερ, Ἰωάννη Χρυσόστομε· διὰ τοῦτο ἔχρη-

σε σε ὁ Θεός, Ἀρχιερέα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ποιμαίνει τὸ ποίμνιον αὐτοῦ, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Διὸ περιζωσάμενος τὴν ῥομφαίαν τοῦ δυνατοῦ, διέκοψας τὰς γλωσσολαγίας τῶν αἰρέσεων. Καὶ νῦν μὴ παύσῃ πρεσβεῖων, εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ψχος β. Τοῦ Στουδίτου.

Σὲ τὸν μέγαν Ἀρχιερέα καὶ Ποιμένα, τὸν ἀνακον καὶ ὄσιον, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸ χρυσοπνοον στόμα τῆς χάριτος, ἀνευφημοῦντες πόθῃ δεόμεθα. Μετάδος ἡμῖν τῶν πρεσβειῶν σου Πάτερ, εἰς ἀντάμειψιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός. Γεωργίου Νικομηδείας.

Χρυσὸς λόγος σα ἡ Ἐκκλησία, ὡς κόσμῳ χρυσοῦ περικοσμηθεῖσα, Ἰωάννη Χρυσόστομε, νυμφικῆς χαίρουσα βοᾷ σοι. Κεκόρησαι ἐκ τῶν χρυσοβρότων ναμάτων, καταγλαϊσθεῖσα χρυσοφασί καὶ μελιχρῦτοις πόμασιν· ἐκ πράξεως γὰρ εἰς Θεωρίαν ἀνάγομαι, διὰ τῶν πασῶν σου παραίνεσων· καὶ πρὸς Χριστὸν τὸν νοητὸν Νυμφίον ἐνοῦμαι, συμβασιλεύουσα αὐτῷ. Διὸ καὶ ἡμεῖς συναθροισθέντες ἐν τῇ μνήμῃ σου κράζομεν· Μὴ ἀποκάμῃς δεόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτός.

Επίλας Ἱεράρχα, τὴν ἀνάταυ φιλοσοφίαν, καὶ ἐξω κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα· καὶ ἔσπυρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ σαφῶς ἀνεδείχθης· καὶ ὡν αἰεὶ ἠνωμένος φωτὶ, φῶς προσελαμβάνεις, καὶ τρανότερον τοῦ μακαρίου ἐτυγες τέλος. Πρέσβυτε Χρυσόστομε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψχος δ.

Ρήμασι χρυσαυγεστάτοις, τὰ πέρατα σαφῶς κατηρώσους, χρυσοβρότον ἔχων, τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα πανόλβιε· καὶ πάντα διαχρυσώσας τὰς λόγους σου, χρυσοουργὲ τῶν δογμάτων σου, καὶ βίβλους συγγραψάμενος διόδοσογραφικῶς, ἀνέπτυς εἰς οὐρανοῦς. Διὸ βοῶμεν σοι· Χρυσόροάα καὶ Χρυσόστομε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ψχος ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Επρεπε τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων, Ἰωάννη ἀυχεῖν Ἀρχιερέα, ὡσπερ τινὰ κόσμον βασιλικόν, καὶ χρυσοήλατον ἀσπίτην, πάντα περικυλῶσαν τὰ πέρατα, τὰ σωτήρια δόγματα· καὶ πάντας συναγειρούσαν, πρὸς συναπισμὸν ἁμαρτῶν Θεοπρεπῶν· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Χρυ-

σολόγες καὶ Χρυσόστομε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοδοκίου.**

Σὲ τείχος κεκτῆμεθα, Θεοτόκε ἀχραντε, καὶ εὐδοῖον λιμένα, καὶ οὐχύρωμα· διὸ δεόμεθα, οἱ ἐν βίῳ χειμαζόμενοι· Κυβέρνησον καὶ διασῶσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ψχος πλ. α. Χαίροις ασκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις τὸ χρυσαυγὲς καὶ τερπνόν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ Θεοπνευστον ὄργανον· ἡ γλώσσα, ἡ φιλανθρώπως, τῆς μετανοίας ἡμῶν, τοὺς ποικίλους τρόπους ὑπογράφουσα· ὁ νοῦς ὁ χρυσορόφος· κελιδὴν ἡ χρυσοφόμος· περιεργά τε, θαλμικῶς τὰ μεταφράσα, χρυσοαγίζουσα, ἀρετῶν ἐν γλωρότητι· ῥεῖθρον χρυσοειδέστων, προχέον τὰ ναμάτα· τόμα τὸ θεῖον καὶ θεῖας, φιλανθρωπίας ἐγγέγον· Χριστὸν καταπέμφαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ὕσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Χαίροις τῶν ὀφθαλμῶν ὁ Πατήρ· ἀδικουμένην ὀζυτάτη βοήθεια· πενήτων, ἡ χορηγία· τῶν πεινῶντων τροφή· τῶν ἀμαρτανόντων ἡ διόρθωσις· ψυχῶν εὐφροχάτατος, ἰατρός καὶ σεμιότατος· Θεολογίας, ὑψηλῆς ἡ ἀκριβεία· ἡ σαφήνεια, τῶν Γραφῶν τῶν τοῦ Πνεύματος νόμος ὁ πρακτικώτατος· κανὼν ὁ εὐθιτάτος· ἡ Θεωρία καὶ πράξις, αἱ τῆς σοφίας ἀρόρητες· Χριστὸν καταπέμφαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ὕσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν.

Οἶκον τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, ἱερωμένον σεαυτοῦ ἀπετέλεσας· ἐν σοὶ γάρ, τὴν κατοικίαν, ὡς ἐν ἀγίῳ ναῷ, καὶ καθαρωτάτῳ περιέθετο· σαφῶς κυβερνήσας γάρ, τὰς αἰσθήσεις τοῦ σώματος, ὡς ἐν ἀσύλῳ, Ψασουρῷ διστήσας, τὴν διάνοιαν, τῶν καθῶν καθαρεύουσαν· ὅθεν Θεοειδέστατος, παμμάκαρ γενομένος, τῆς Ἐκκλησίας προέστης, Ἱεραρχία κοσμομένουσος, Χριστὸν ἰκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ψχος πλ. β.

Σάλπιγγι χρυσοφώνος, ἀνεδείχθης Χρυσάρρητον Χρυσόστομε, χρυσοβρότῶν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τοῖς χρυσαπῶνις σου διδάγμασι· προφητικῶς γὰρ ἐπέλεν ὁ φλόγγος τῶν δογμάτων σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ κόσμον παντός τὰ πέρατα ἐράττισας. Καὶ νῦν, **Θεοδοκίου.**

Ο ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μὲ Πάναγχε, Χριστός ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς ὑψηλῶς προσε-

ἔω, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶν κατάρτας, τὸν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βωῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Α πολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Η τοῦ στόματός σου καθαίπερ πυρσός ἐλάμφασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐράτισεν· ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ Ξηταυρούς ἐναπέθετο· τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβεις τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θάνατον τὸν θάνατον σκυλευσας, καὶ ἔγερσιν δεῖξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐδ' ἐπλάσας τῇ χειρὶ σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σου Ἐλεῆμον· δεῖξαι τὴν τεκοῦσαν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σώσον Σατήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεργασμένον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν ἐξ ὕψους καταμαθῶν, καὶ τὴν χάριν τῶν λόγων παρὰ Θεοῦ, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας, ὡς χρυσὸς ἐν κελύτρῳ, καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, Μονάδα ἐκέρυξας, τὴν φιλαργυρίαν πλάσων, τοξεύσας τοῖς λόγοις σε· ὄθεν καὶ πρὸς ζῆλον, Βασιλίσδα ἐλέγξας, Ἀρείου κατήσχυνας, τὸ ἀλλόφυλον φρεσάγμα, Ἰωάννη Χρυσόστομε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρησάσθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πᾶσι, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν φυγὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζαλῇ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκλυβερητόν, ποτιουμένην τῷ κλύδωνι, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, φανείσασιν ὑπὲρ ἀντλίου, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσείν κινδυνεύσασα, φθάσον Θεοτόκε, τῇ Σερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σώσον παρεχούσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδοῖον, ἵνα πιστεῖ κρουνηζῶσιν· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δούναί μοι τὴν ἀφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάγκης δουλός σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Σκευὸς ἔνθεν τῆς Ἐκκλησίας, πλοῦτος ἄσυχλος τῆς εὐσεβείας, ἀνεδείχθης Ἱεράρχα Χρυσόστομε, ἐν ἀπαθείᾳ φαιδρύνων τὸν βίον σου, τοῖς θεομένοις ἐπαντλήσας τὸν ἔλεον. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρησάσθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος,

Δόξα. Ἐτερον, Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν λιμῶνα τῶν λόγων τῶν θεοπνευστῶν Γραφῶν, τὸν ἡμᾶς ὀδηγοῦντα πρὸς τὴν μετανοίαν, τὸν τοῦς ποικίλους πειρασμούς ὑπομείναντα, τὸν Χρυσόστομον πιστῶν, ὡς διδασκλήντες ὑπ' αὐτοῦ, τιμῆσαιμεν κατὰ χάριν· προσβύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Τὸ ἑξάισιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἀφραστός τρόπος ὁ τῆς κηύσεως, ἐν σοὶ ἐγνωρίσται, Ἁγνή Ἀειπάρθενε· καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξίστα τὸν λογισμόν, ἡ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοῖς χρυσεῖς λόγοις σου, ἡ Ἐκκλησία, ἀρδομένη ἀπαντας, ποτίζει νάματα χρυσᾶ, καὶ ἰατρεῖει νοσήματα, τῶν σὲ ὕμνουτων, παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Δόξα. Ἐτερον, Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Οὔτε ἐχθρα συνόδοι οὐσα παράνομος, οὔτε μίσος Αὐγούστου οὐσης παράφρονος, τὰς ἀρετὰς τὰς ἐν σοὶ Ἰάτερ κατέσβεσαν· ἀλλ' ὡς χρυσὸς ἐν τῷ πυρὶ, δοκιμασθῆς τῶν πειρασμῶν, καθικετεύεις ἀπαύστως, πρὸς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ὑπὲρ ἧς ἠγωνισώ, ζῶων τῷ πνεύματι. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Τὴν ταχεῖάν σε σκέπην καὶ τὴν ἀντίληψιν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δούλῳ σου· καὶ τὰ κύματα Ἁγνή καταπράυνον, τῶν ματαιῶν λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν με φυγὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ ὅτι Παρθένε, ἰσχυρεῖ ἔσε καὶ βουλῆσαι.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη

τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στ'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

Ὁ Ν. Δόξα, Ἦχος β΄.

Σήμερον σκικρῶσιν ἐν πνεύματι, Ἀρχιερέων ὄμιλοι, σὺν ἡμῖν τιμῶντες σου, τὴν μνήμην Ἰεράρχα, Χρυσόστομε Ὅσιε, φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἶτα, Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κ. τ. λ.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β΄.

Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖρεσί σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ γέγονας Ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι.

Μετὰ τοῦτο φέλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν ἱερῶν εἰς σ΄. λ. τοῦ Ἁγίου εἰς ἡ. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὤδὴ α΄ Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ ἱερός.

Υἱὸν διδοῦσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίω, μοχθηρίαν διαφυγῶν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Δυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Πολλοὶ συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σέ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν ὡ μῆτερ τοῦ Λόγου καὶ Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ θειῶν με διάσωσον.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας, ἐμπιπλῶσαι μου τὴν ψυχὴν· εἰρήνευσον Κόρη τῇ γαλήνῃ, τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου πανάμωμε.

Σωτήρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ Παρθένε, λυτρωθῆναι με τῶν θειῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατέλω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διανοίαν.

Νασούντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς Δείας, καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀζήσωσον μόνη Θεομήτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λογεύτρια.

Ἐν ἑλπίδι με ὄντα καὶ συμφορᾷ, ἐπισκοπῆς Δείας, καὶ προνοίας μόνη Ἄγνη, ἀζήσωσον, ὅπως σε δοξάζω, τὴν Θεοδόξαστον καὶ ὑπεράμωμον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀχορστιχίς

Τοῦ Πνεύματος μέλω σε τοῦ χρυσοῦ στόμα.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὤδὴ α΄ Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματιηλάτῃ Φαραῖ.

Τῆς μετανοίας γεγονώς θερμώτατος, κήρυξ Χρυσόστομε, μετανοεῖν Πάτερ, τῷ Θεῷ

με πρέσβευε, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, καὶ τῶν παλαιῶν πταισμάτων, θεραπευθῆναι τὰ τραύματα, τῇ σῇ συμπαθείᾳ δυσώπισσον.

Ὁλην τὴν αἴγλην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Πάτερ δεξάμενος, ὀλολαμπῆς ὥφης, φωτὸς προσηγόμενος, τῆς Ἐκκλησίας Ὅσιε, φωτεινὴ τε νεφέλη, παμμάκαρ ἐπισκιάζουσα, τὰ τῶν Ὀρθοδόξων συστήματα.

Υπὸ Χριστοῦ προχειρισθείς Διδάσκαλος, Δεῖα διδάγματα, χρυσοειδεὶ γλώσσῃ, γνώμη τε Θεόφρονι, πλουσίας σὺ ἐπήγασας· τοῦ Θεοῦ ποταμὸς γάρ, ὑδάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, ὥφης Θεοφάνον Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη ποικιλία χάριτος, Θεοχαρίτωτος, τὸν τοῦ Πατρὸς Λόγον, σάρκα, χρηματίσαντα, δι' εὐσπλαγγίαν ἄφατον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, εὐλογημένη γεγέννηκας, μείνασα Παρθένος ἀμόλυτος.

Καταδάσασαι· Ἀνοῖξαι τὸ στόμα μου.

Ὤδὴ γ΄. Ὁ ἱερός.

Οὐρανίας ἀΐδος, ὄροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σὺ με φερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στηριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Προστασίαν καὶ στέπην, ζωῆς ἐμῆς τίθημι, σέ Θεογεννῆτορ Παρθένε· σὺ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σε, τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη πανήμυνη.

Γκετεύω Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ζάλην διασκεδάσαι μου· σὺ γὰρ Θεομήτερ, τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκύησας, μόνη πανάχαρτε.

Ἐνεργετήν τεκοῦσα, τὸν τῶν καλῶν αἰτίων, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ, τὸν Χριστὸν κηύσασα, Θεομακάριστε.

Χαλεπαῖς ἀρρώστιας, καὶ νοσηροῖς πάθεισιν, ἐξεταζομένω Παρθένε, σὺ μοι βοήθησον· τῶν ἰαμάτων γὰρ, ἀνελλιπῆ σε γνωσκῶ, Ψευσαυρὸν πανάμωμε καὶ ἀδαπάνητον.

(*) Τὸ Κερόθραστον εἶχει καὶ δεύτερον Κανὼνα τοῦ Ἁγίου, εὐρυθρον καὶ γλαφυρὸν, πρὸς τὸ Ἀνοῖξαι τὸ στόμα μου, καὶ τῶν μὴ Τροπαιοῦν Ἀχορστιχίς εἰς τὸ Ἀλεξήτορον, τὸν δι' Θεοτοκίον, Φιλοθέου ἀναμνηστικὸν Φελοθίου τοῦ Πατριάρχου, τοῦ καὶ ἄλλω Κανόνων ποιητοῦ. Μετὰ τὴν γ΄ Ὤδην, εἶχει προσέτι καὶ δεύτερον Κανὼνα, πρὸς τὸ, Ἦν ὑπερομάχῳ καὶ Οἴκῳ, πρὸς τὸ, Ἀγγελοῦς τῶν τροπαιοῦν τῆς ἀμφοτέρων ἐκατασπάρηται ὄντι, ἰσως τοῦ αὐτοῦ Φιλαθέου ποιήμα.

November.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νοῦν σὺ Χριστοῦ πεπλουτηκώς, σὴ καθα-
ρᾶ πολιτείας, τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας
ἐγένου, συνεργὸς ὑψηγῆτης δημιουργὸς Χρυ-
σόστομο, διδασκαλίας βρῦων, σωτηριώδεις
θεόπνευστε.

Εκ τῶν ἀσύλων θησαυρῶν, τοῦ Πνεύματος
σὺ πλουτήσας, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου
ἀντλήσας, τὴν ἀένναον πηγὴν, τῶν διδαγμά-
των ἠρέυσας, τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν, Ὅσιε
Πάτερ τὸ πρόσωπον.

Υλομανούσας τῶν ψυχῶν, Χρυσόστομο τὰς
ἀρούρας, τῆ πασόφῃ γεωργία τῶν λό-
γων, ἐξεκάθηρας σαφῶς, καὶ καρποφόρους ἐ-
δείξας, τοῖς οὐρανόις ὀμβροῖς, ταύτας ἐπάρ-
δων θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Μῶμος ἐν σοὶ καὶ μόλισμός, οὐκ ἔστιν ὄλος
Παρθένε, ἐνδίαίτημα δὲ μᾶλλον ἐφάνης,
οὐρανίω ἀρετῶν ἐν σοὶ γὰρ κατεσκλήνωσε,
τῶν ἀρετῶν ἡ πάσα, ἀμωσύνη Πανάμωμο.

Καταβάσιαι. Τοὺς σοὺς ὑμολόγησας.

Κάβισμα, Ἦχος πλ. δ. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς ἀρήτου σοφίας θεοπτικῶς, ἐξαντλή-
σας τὸν πλοῦτον τὸν γνωστικόν, πᾶσιν
ἐθνησαύρισας, Ὁρθοδοξίας τὰ νάματα, τῶν μὲν
πιστῶν καρδίας, ἐνέλεξα εὐφραίνοντα, τῶν δὲ
ἀπίστων ἀξίως, βυζίζοντα δόγματα θθεν δι-
ἀμφοτέρων, εὐσεβείας ἰδρωδίν, ἐδείχθης ἀπ-
τησός, τῆς Τριάδος ὑπέριμαχος. Ἰωάννη Χρυ-
σόστομο, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πται-
σμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῃ, τὴν ἁγίαν μήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν φλογμὸν τῆς γενένης καὶ ἐμπρησμόν,
τὸν κλυθμὸν τὸν ἐν ταύτῃ καὶ οὐρμῶν,
τὸν ἐλεεινότατον, χωρισμὸν καὶ πικρότατον,
τοῦ τῶν Ἁγίων κλήρου, καὶ τῆς ὀμηγύρεως,
ἐνθυμουμένη φρίξον, φυγήμου καὶ στέναξον·
καὶ τὰ γραμματεία, τῶν μυρίων χρῶν σου,
ἀπαλειφαί ἐπειγῆπτι, κατανύξεις δάκρυσι,
συνεργὸν ἀκαταίχυντον, ἐγούσα τὴν μόνην
ἀγνή, δι' ἧς πταισμάτων, δέδοται ἡ ἀφεσις,
τοῖς αὐτῇ Θεοτόκῳ, ὀρθοδόξως δοξάζουσιν.

ᾨδὴ δ. Ὁ Εἰρμός.

Εισακήκοσα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
μυστήριον· κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ
ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἢ τὸν κυβερ-
νήτην τεκόουσα Κύριον, καὶ τὸν κλυθῶνα

κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Θεοῦμ-
φευτε.

Εὐσπλαγγχίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένῃ
τῆς σῆς παράσχου μοι, ἢ τὸν εὐσπλαγ-
χον κησάσα, καὶ Σωτῆρα πάντων τῶν ὑ-
μνοῦντων σε.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας
τεῖχος ἀκράδαντον, κεκτημένοι σε Πα-
νάμωμο, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

Απολαύοντες Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημα-
των σοὶ χαριστήρια, ἀναμέλομεν ἐφύ-
μνια, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Επὶ κλίνης ὀδύνης μου, καὶ τῆς ἀρρώστιας
κατακειμένῃ μοι, ὡς φιλάγαθος βοήθη-
σον, Θεοτόκε μόνῃ ἀειπάρθενε.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ μου ἰσχὺς, Κύριε.

Αλλον ἡμῖν, τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον, ὁ
προνοία, πάντων προμηθοῦμενος, ὡς ἀ-
γαθὸς δέδωκε Χριστὸς, σὲ τῆς οὐρανίου, μυσ-
ταγωγίας τὸν κηρυκτα, καὶ Σείον ὑπορήτην,
μυστηρίων τῶν ἀνω, Ἰωάννη παμμάκαρ Χρυ-
σόστομο.

Τὸν χρυσαυγῆ, καὶ χρυσολόγον τιμήσωμεν,
Ἰωάννην, πάντας τὸν χρυσώσαντα, χρυ-
σοειδέσι μαρμαρυγαῖς, τῆς διδασκαλίας· καὶ
κόσμον γλίσση παιδριοντα, χρυσοῦ λαμ-
πρότερα, καὶ φωτὸς πληρεστάτη, ἐκδουούση
τὴν χάριν τὴν ἐλευεν.

Ολος Θεοῦ, γέγονας κατοικητήριον· ὄλος
ᾠφθης, ὄργανον τοῦ Πνεύματος, ἀναφω-
νοῦν, πάσης ἀρετῆς, θεόπνευστον μέλος, καὶ σω-
τηρίας ὑπόθεσιν, καὶ κάλλος ὑποραῖνον, οὐρανόων
βασιλείας, Ἰωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομο.

Σὺ τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐσπλαγγχίαν ἐκλήρυξας,
μετανοίας, τρόπους ἐκτίθεμενος· καὶ τῶν
κακῶν τὴν ἀποφυγῆν, ἀριστα διδάσκων, παμ-
μάκαρ καὶ τελεώτατα· καὶ ἔργων τῶν ἀρί-
στων, παραινέσεις ὑφαίνων, πανσεβάσμιε Πά-
τερ Χρυσόστομο.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεόν, σὲ προστασίαν κεκτήμεθα· σὺ
γὰρ Μήτηρ, Θεοῦ ἐχρημάτισας, τοῦ
Ποιητοῦ καὶ Δημιουργοῦ, τοῦ τὴν ἡμετέραν,
μορφήν λαβόντος πανάμωμο, καὶ ταύτην σε-
σωκώτος, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, καὶ τῆ δόξῃ
τῆ θείᾳ δοξάσαντος.

Καταβάσιαι. Τὴν ἀνεξιγχνιάστον Σείαν.

ᾨδὴ ε. Ὁ Εἰρμός.

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου
Κύριε, καὶ τῷ βραχυῖόν σου τῷ ὑψη-

• λῶ, τὴν σπὴν εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν φιλάν-
• θρωπε.

Εμπλησον Ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν ζωὴν ἡ-
μῶν, τὴν σπὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαρὰν,
τῆς εὐφροσύνης, ἣ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Αύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων Θεοτόκε Ἀ-
γνή, ἡ αἰώνιαν τεκούσα λύτρωσιν, καὶ
τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Αύσον τὴν ἀγλήν, τῶν πταισμάτων μου
Θεοῦμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρό-
τητος, ἡ φῶς τεκούσα, τὸ δεῖον καὶ προαι-
ώμιον.

Ιάσαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν,
ἐπίσκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγείαν,
ταῖς πρεσβείαις σου παράσχου μοι.

Τῷ Ἁγίῳ. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Εκκλησίας σωστῆρα, πάντες σε γινώσκουμεν
φωτεινέστατον, καὶ φυγῶν σωτῆρα, ἀ-
ναρπακτικὰ ταύτας τοῦ φάρυγγος, τοῦ θανα-
τηφόρου, καὶ πρὸς ζωὴν καθοδηγούντα, τὴν
αἰώνιον Πάτερ ἀοιδίμε.

Αύεις τὰς παρατάξεις, τῶν αἰρετικίζοντων,
οὐ περιφραζόμενος, εὐσεβείας ὄπλοις, καὶ
ἀνδρεία ψυχῆς ἱερώτατε· συγχροεῖς δὲ χαί-
ρων, περιφανῶς τῶν Ὁρθοδόξων, τὰς χορείας
συνδέσμῳ τοῦ Πνεύματος.

Πλήρεις ὡσπερ φιάλαι, ἀρωμάτων ἐνθῶν
αἰ διαγόνες σε, καὶ τὴν οἰκουμένην, νοη-
ταῖς ἐσθλαῖς εὐφραίνουσι, τῆ τῶν νοημάτων,
μυρεσφικῆ μυσταγογία, καὶ τῷ καλλεῖ τῶν λό-
γων σου πάνσοφε.

Θεοτόκιον.

Ως Θεὸν συλλαβοῦσα, τὸν δημιουργόν τε
καὶ κτίστην καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶ-
σαι, τῶν ἀνθρώπων Ἀγνή μακαρίζουσι· καὶ
τῶν Ἀσωμάτων, αἱ νοεραὶ Ταξιαρχίαι, ὡς Μη-
τέρα Θεοῦ σε δοξάζουσιν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὤδῃ 5^ᾠ. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὴν δέσπην ἐχέω πρὸς Κύριον, καὶ αὐ-
• τῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς εὐλίψεις, ὅτι κα-
• κῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου
• τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δεόμεν ὡς Ἰωάνης·
• Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὃς ἔσωσεν, ἐν-
• τὸν ἐχθροδικῶς τῷ θανάτῳ, τὴν τῆ φθορᾶ,
καὶ θανάτου μου φύσιν, κατασχέθεισαν Παρ-
• θένε δυσώπισσον, τὸν Κύριόν σου καὶ Υἱόν, τῆς
ἐχθρῶν κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτην σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ
• φρουράν ἀσφαλέςτατὴν Παρθένη, τῶν
πειρασμῶν, διαλύουσαν ὄχλον, καὶ ἐπηρείας
δαιμόνων ἐλαύνουσαν· καὶ δεόμεν διὰ παντός,
τῶν παθῶν μου ρύσθηνα πανάμωμε.

Ως τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ φυ-
• γῶν σε παντελῆ σωτηρίαν, καὶ πλατυ-
• σμον, ἐν ταῖς εὐλίψεσι Κόρη, καὶ τῷ φωτὶ σου
• αἰεὶ ἀγαλλόμεθα· ὃ Δέσποινα καὶ νῦν ἡμᾶς,
ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων διάσασον.

Εν κλίτῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ οὐκ
• ἔστιν ἴασις τῆ σαρκὶ μου· Ἄλλ' ἡ Θεόν,
καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ τὸν λυτῆρα τῶν
νόσων κησάσασα, σοῦ δεόμεν τῆς ἀγαθῆς· Ἐκ
φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Τῷ Ἁγίῳ. Ἰασθήτι μοι Σωτῆρ.

Σοφία πνευματικῆ, τὸν κόσμον ὅλον ἐπλου-
• τισας, τοῦ λόγου διανομεῖς, γενόμενος
• πλουσίας· πλουσία γὰρ ἄνωθεν, Ἱεράρχα χά-
• ρις, ἐξεχύθη σοῦ τοῖς χεῖλεσιν.

Εἰς πᾶσαν ὡς ἀστραπὴ, τὴν γῆν ἐξῆλθεν
• ὁ φλόγγος σου· ἡ δύναμις δὲ τῶν σῶν,
• ρημάτων Χρυσόστομε, ὡς σάλπιγξ πανεύση-
• μος, οἰκουμενὴ πάντα, περιήχουσε τὰ πέρας·
• τὸν ἄνωθεν ὑψαντον, χιτῶνα περιβαλλόμε-
• νος, παμμακάρι τῶν ἀρετῶν, καὶ λόγων
λαμπρότητα, περιποιησάμενος, ἀληθείας ἀφῆς,
περὶ ἑξῆς ἐδραΐωμα.

Θεοτόκιον.

Οπαντοκρατορικῆ, δύναμις φέρων τὰ σύμ-
• παντα, τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκός, ἐκ σοῦ
• περιβάλλεται, Παρθένη πανάμωμε, ἐπ' εὐσεργε-
• σία, τῶν ἀνθρώπων ὁ Φιλάνθρωπος.

Καταβασία. Τὴν δεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπερ ἡμῶν.

Εκ τῶν οὐρανῶν, εἰδέως τὴν δεῖαν χάριν,
• καὶ διὰ τῶν σῶν, χεῖλων πάντας διδά-
• σκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν,
• Γαύνην Χρυσόστομε, παμμακάριστε Ὅσιε, ἐ-
• παξίως ευφημούμενος· ὑπάρχεις γὰρ καθη-
• γητῆς, ὡς τὰ δεῖα σαφῶν.

Ὁ Ὄμος.

Τῶν ὅλων Ποιητῆ κλίτων τὸ γόνυ, τῷ
• προαιωνίῳ Λόγῳ χεῖρας ἐκτείνω, λόγου
• ζήτῶν χάριτμα, ἵνα ὑμνήσω τὸν Ὅσιον, ὃν
• αὐτὸς ἐμεγάλυνε· φησὶ γὰρ τῷ Προφήτῃ ὁ
• ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας· Δοξάζω τοὺς ἐν πίστει
• δοξάζοντας με· Ὁ οὖν ἐν τοῖς παλαι τοῦ Σα-
• μουὴλ ἀνυψώσας, εἰδόσας νῦν τὸν Ἱεράρχην·
• τὸ τάλαντον γὰρ ὁ ἐπιστεῦθη, καλῶς εμπροσε-
• σάμενος, τῷ Βασιλεῖ προσήγαγε· διὸ καὶ ὑπερ-

ὑψωσεν αὐτὸν ὁ ὑπερούσιος. Τούτου χάριν αἰτῶ ὁ ἀνάθεος ἐγὼ λόγον δοθῆναι μοι, ἵνα ἰσχύσω εὐσεβῶς ἀνυμνεῖσαι αὐτὸν τῶν περᾶτων γὰρ ὑπάρχει καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Π'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου.

Στίχοι.

Μῦσας ὁ χρυσοῦς Ἰωάννης τὸ στόμα,
Ἄρῃκεν ἡμῖν ἄλλο, τὰς βίβλους, στόμα.

Ἀμοι τρίτη δεκάτην σίγησεν χροῦσα χεῖλη.

Οὗτος ὁ μέγας φατῆρ, καὶ διαποῦσιος τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλος, ἦν ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως Ἀντιοχείας, πατρὸς Σεκουνδου στρατηλάτου, καὶ μητροῦς Ανθούσης, ἀμφοτέρων εὐσεβῶν καὶ πιστῶν. Εὐθύς δὲ ἐν ἀρχῇ ταῦ βίου πολὺν περὶ τοὺς λόγους ἐκτίσατο ἔρωτα. Τῇ οὖν περὶ τούτους σπουδῆ, καὶ τῇ τῆς φύσεως οὐζύτητι, πᾶσαν ἐλληνικὴν παιδείαν μετήλθε, φοιτήσας παρὰ Λεβάνιον καὶ Ἀνδραγαθιον, τοὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ σοφιστὰς, εἶτα τοὺς ἐν Ἀθήναις. Μελετήσας δὲ καλῶς τὴν τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν Χριστιανῶν γραφῶν, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς περὶ αὐτὴν ἐλάσας γνώσεως, καὶ ἀγνεῖα καὶ καθαρότητι τὸν βίον κοσμήσας, εἰς τὸ τοῦ Κληρικου ἀνάγεται σχῆμα, παρὰ τοῦ ἐν ἁγίοις Μελετίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, παρὰ δὲ Φλαβιανου Διάκονου, καὶ Προσφύτερος γίνεται.

Πολλοὺς δὲ συντάξας λόγους, κρείττους ἀριθμοῦ, περὶ τε μετανοίας, καὶ τῆς ἐν ἡῆσι καταστάσεως, καὶ πᾶσαν τὴν θεόπνευστον Γραφὴν ἐρμηνεύσας, ἐπεὶ Νεκτᾶριος ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πρόεδρος τὸν βίον ἀπέλιπε, φήφω τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τῇ τοῦ Βασιλέως Ἀρκαδίου προσταξεί, ἐκ τῆς Ἀντιοχείας μεταπεμφθεῖς, Ἀρχιερεὺς τῆς Βασιλίδος καθίσταται πόλεως, κανονικῶς τὴν χειροτονίαν δεξάμενος. Ἐπέτεινε δὲ πλέον τὴν ἐν ταῖς ἐρμηνείαις τῆς Γραφῆς σπουδῆν, καὶ τὴν ἐν ταῖς διαλέξεσι διδασκαλίαν, δι' ἧς πολλοὺς πρὸς Θεουργασίαν καὶ μετάνοιαν ἤγαγε.

Τοσοῦτον δὲ ἑαυτὸν ἐπέδωκε τῇ ἀσκήσει καὶ ἐγκρατεῖα, ὡς βραχέος μόνου μεταλαμβάνειν τοῦ ἐκ κριθῆς χυλοῦ, καὶ ὑπνε μικροῦ καὶ τούτου οὐκ ἐπὶ κλίνας, ἀλλ' ἰστάμενος, καὶ σχολίοις τισὶ διαδασταζόμενος, εἰ δὲ ποῦ

ὀκλάσειε, καθεζόμενος. Τῷ δὲ περιόντι τῆς πρὸς τοὺς θεομένους φιλανθρωπίας, καὶ ετεροπλοῦτος εἰς τοῦτο καθίσταται τύπος· ὅθεν καὶ ἐν λόγοις ἐδίδασκει προσφυῶς πρὸς τὴν τοιαύτην ἀρετὴν διακεῖσθαι, καὶ πλεονεξίας ἀπέχεσθαι.

Διὰ τοι τοῦτο, καὶ Εὐδοξία τῇ Βασιλίσσην πρῶτον προσέειπεν, καὶ εἰς ἐχθρὰν κατέστη. Ἡ μὲν γὰρ ἦσπασεν ἀμπελῶνα χήρας τινός, καὶ ἡ χήρα ἐπέδοτο ζήτοῦσα τὸ ἑαυτῆς· καὶ ὁ Ἅγιος παρήγει, τὸ ἀλλότριον μὴ κατέχειν· καὶ μὴ πειθόμενῃν τὴν Βασιλίδαν διήλεγχε, ἢ τῷ κατὰ τὴν Ἰεζάβελ ὑποδείγματι ἐφ' ἠλίτευεν. Ἡ δὲ ἀποθηριούται ἐγκρατῶς ἐζουμένη τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ τοῦ θρόνου ἀπελαύνει αὐτόν, τὸ μὲν πρῶτον δι' ἑαυτῆς, τὸ δὲ δευτέρου δι' Ἐπισκόπων, οἱ ταῖς δυναστείαις μάλλον, ἢ τῇ εὐσεβείᾳ ἐπολιτεῖοντο. Εἶτα πάλιν ἀποκαθίσταται εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Ἅγιος πάλιν τὸ τελευταῖον ἐν Κωνσταντινῶν τῆς Ἀρμενίας ἐξορισθεῖς, ἢ Ἐλίετι ποσειδικήσας πολλαῖς, τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὡς δὲ ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία ὁλοῖ, μετὰ τὴν ταύτην ἀπο τοῦ θρόνου κἀνοδος καὶ ὑπεροριαν, ὁ συνεργήσαντες εἰς τὴν ταύτην ἐξορίαν, νόσις ἐξετασθέντες θειαῖς καὶ διαφόροις, τοῦ ζῆν ἀπῆλλάγησαν, τὰς φυγὰς ἀπορροῆξαντες, τῆς Εὐδοξίας πρώτης τοῦτο παθούσης, ὡς καὶ πρώτης ἀνομιμάτης, καὶ τοῖς Ἐπισκόποις γενομένης ἀπωλείας προσέβου. Φασὶ δὲ, ὅτι μετὰ τὴν αὐτῆς τελευτὴν, πρὸς ἕλεγχον τῆς εἰς τὸν Χρυσοστόμον ἀδικίας, ἡ λαρναῖς, ἐνθα κατετέθη, ἐκινεῖτο ἐπὶ χρόνοις τριακοντα καὶ ὄνω· ἐν δὲ τῷ ἀνακομισθῆναι τὸ τοῦ Χρυσοστόμου τίμιον λείψανον, καὶ ἀποθεθῆναι ἐνθα νῦν ἐστὶ, τοῦ κλόνου καὶ τῆς κινήσεως ἐστὶν.

Ταῖς τοῦ Χρυσοστόμου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὶ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, κατανήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτὲ, τῇ πίστει τῆς
• Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπά-
• τησαν φάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν,
• Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτηρ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρα τῆς Παρθένου, κατὰ κίρκας τῷ κόσμῳ, ἦν προστατὴν ἀνέδειξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θησαυρόν σωτηρίας, και πηγήν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κηύσασα, και πύργον ἀσφαλείας, και θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἐδείξας. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός.

Θελήτην τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας Μητέρα ἀγνήν δυσώπησον, βυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Σωμάτων μαλακίας, και ψυχῶν ἀρρώστιας Θεογεννητήρια, τῶν πῶμα προσιόντων, τῆ σκέπῃ σου τῆ Ζεία, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Τοῦ Ἁγίου. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Χρησιότητος ἀβυσσον, και εὐσπλαγχνίας μεμυνημένος Θεοῦ, ἐγγυῶμενος ὄφθης, τὴν σωτηρίαν μετανοῦσι Φερμῶς, και ὁλοφύχως Κυρίῳ κραυγάζουσιν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρυθμίσεις Χρυσόστομε, ταῖς διδαχαῖς σου πᾶσαν διάνοιαν, και ψυχῶν Θεραπείεις, τὰς ἀρρώστιας ὡς συμπαθέστατος, και εὐδρομοῦς συμπάλλεις γηθόμενος. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υφώθης γηθόμενος, ἐκλελεγμένος ὁσιος ἀκακος, Ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, δικαιοσύνην ἐνδοξυμένους λαμπρῶς, και εὐφροσύνην κραυγάζων πανόλβιος. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτόκιον.

Συνέλεδες Ἄχραντε, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν και Κύριον, εὐδοκῆσαντα σώσαι, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος θανάτου φθορᾶς· ὃν ἐπάξίως ἡμνοῦντες κραυγάζομεν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει.

Ὡδή ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν Βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν, ὃν ἡμνοῦσι,
• στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ἡμνεῖτε, και
• ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρά σου δεομένου, μὴ παρίδης Παρθένε ἡμνοῦντας, και ὑπερψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἱαμάτων τὸ θαυδὸς ἐπιχέεις, τοῖς πτωχῶς ἡμνοῦσι σε Παρθένε, και ὑπερψοῦσι τὸν ἄφραστον σου τόχον.

Τὰς ἀσθενείας μὲ τῆς ψυχῆς ἱατροῖς, και παρκὸς τὰς ἐδύνας Παρθένε, ἵνα σε δοξάζω τὴν Κεχαριτωμένην.

Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδικαίεις, και παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε· ὅθεν σε ἡμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Οἱ νουεχᾶς τοῖς λόγοις σου, ὀμιλοῦντες Χρυσόστομε, τῆς Θεολογίας, τὸ σεπτόν μουμῆμα, και πᾶσαν καρποῦμεθα, τῶν ἀγαθῶν τὴν ὄνησιν, και τὴν τῆς κακίας, ἀποφειγόμεν βλάβην· κοινὸν γὰρ πρυτανεῖον, σωτηρίας ἐγένου, βοῶν· Ὑπερψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Δεσπότην Χρυσόστομε, τῆ συμπαθέστατη, παρρησία χρώμενος, και τῆ ἐλεήμονι, και φιλανθρώπῳ Πάτερ στοργῇ· σὲ γὰρ τῷ Σωτῆρι, προβαλλόμεθα πίστει, μεσίτην και προστατήν, και Φερμῶτατον πρέσβυ, Ζεόφρον Ἰσραῆρα, παμμάκαρ Ἰωάννην.

Νεανικὴν τὴν ἐνστασιν, ἀταπεινωτον φρόνημα, πρὸς τοὺς ἀδικούντας βασιλεῖς ἐνδείξει, Φερμῶς προστάμενος, ἀδικουμένων Ὅσι, και τῶν ὄσφρων, και τῶν χηρῶν και πενήτων, Πατῆρα γεννημένους, στοργικῆ διασέει, βοῶν· Ὑπερψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτόκιον.

Σωματικαῖς μορῶσσει, ἢ παικίλοις αἰνίγμασι, και συμβολικαῖς, και τυπικαῖς εἰφάσσει, τὴν σὴν προεμήνην, οἱ Ζηηγόροι γεννησιν, τὴν ὑπερβαῖ Ζαυμαστὴν σε Παρθένε· διὸ σε γεγηθόεις, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡδή Γ. Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὀμολογοῦμεν, οἱ δια σου σεσωσμένοι Παρθένε Ἀγνή, σὺν
• ἀσωμάτοις χορείαις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ρῶν μου τῶν δακρῶν, μὴ ἀποποιήσης, ἢ τὸν παντός ἐμ προσώπου πᾶν δακρυον, ἀφηρηκότα Παρθένε, Χριστόν κηύσασα.

Χαρὰς μου τὴν καρδίαν, πληρώσον Παρθένε, ἢ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλῆρωμα τῆς ἀμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Λιμὴν και προστασία, τῶν σοῖ προσπεύγοντων, γενοῦ Παρθένε και τείχος ἀκράδαντον, καταφυγὴ τε και σκέπη, και ἀγαλλίαμα.

Φωτός σου ταῖς ἀκτίσι, λαμπρυνον Παρθένε, τὸ ζοφερόν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀθηνείας, ταπεινωθέντα Παρθένε Θεραπεύσου, ἐξ ἀρωστίας εἰς ῥώσιν μετακευάζουσα.

Τοῦ Ἁγίου. Εξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τῆς οὕτως ἀπολαύων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ διαπρέφας ἀγγελικῶ, καὶ τοῦ Χριστοῦ κτησάμενος, γλώσσαν καὶ τὸ στόμα τὸ γαληνόν, σωθῆναι Θεγορε, δυσώπει τοὺς σὲ πίστει, διαφερόντως μακαρίζοντας.

Οἱ λόγοι σου τρισμάκαρ λόγοι ζωῆς, τὴν ζωὴν προξενούντες τὴν ἀληκτον· σὲ γὰρ πηγὴν, βρούουσαν ἀνεδείξεν ὁ Χριστὸς, καὶ ποταμὸν προχέοντα, θείων διδαγμάτων ἐπιρροῆς, τρυφῆς ὄντας χειμαζόντων, ἀφρέσεώς τε ρείθρον, καὶ μετανοίας λαμπρὸν κήρυκα.

Μεῖσις ἀνεδείχθης Ἀρχιερεῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὑπερλαμπρῶς· σὺ γὰρ φωστῆρ, ὡφθης εὐσεβείας Θεοφεγγῆς· καὶ τῆς εὐθείου γέγονας, ἐλεημοσύνης εισηγητής· διὸ σε Χρυσολόγος, καρδίας διαθέσει, νῦν ἐπαΐας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Αγνὴ δεδοξασμένη Μήτηρ Θεοῦ, τοὺς ὑμνουῦντάς σε πόθῳ περισώξει, τῶν πειρασμῶν, ὄχλον διαλύουσα συμπάθως· ὡς γὰρ Θεὸν γεννήσασα, πάντα ὅσα θέλεις ἐπιτελεῖν, ἀνίεις ἀκωλύτως, καὶ δύνασαι Παρθένε· διὸ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καταβάσις. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστολικόν. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱεῶ.

Τοῖς χρυσαυνοῖσι λόγοις σε, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, φαῖδρύνεται λαμπρύνεται, ὡ χρυσόφωμ Πάτερ· ψυχὰι δὲ κατευφραίνονται, τῶν πιστῶν γεραίρουσαι, τὴν παναγίαν σε μνήμην· σὺ γὰρ πᾶσιν ἐφάνης, σωτηρίας ὁδηγός, καὶ κήρυξ τῆς μετανοίας.

Ἔτερον. Γυναῖκες αἰουτίσθητε.

Τὸν μεγαλοφρόντατον, τῆς μετανοίας κήρυκα, τὸν Θεοαυρὸν τὸν πενήταυ, τὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ χρύσειον καὶ εὐλαλον, τῶν Γραφῶν τὴν σαφήνεια, Ἰωάννην τὸν πάνσοφον, ἀνευφημήσωμεν πάντες, ὡς ὑπ' αὐτοῦ στηριχθέντες.

Θεοτοκίον.

Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καὶ Δέσποινα, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδύσωπει, σὺν τῷ κλεινῷ Χρυσόστομῳ, πειρατριῶν ῥύσασθαι, παντοίων τοὺς ὑμνουῦντάς σε, καὶ αἰώνιων ἀπαντας, ἀγαθῶν ἀξιώσαι· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἱσταμένον Στίχου δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσοίμια.

Ἦχος δ'. Ἐδακας σημείωσιν.

Χρυσοῦ τηλαυγέστερον, τὰ ἱερά σου διδάγματα, προχόμενος πάνσοφε, πλουτίζεις Χρυσόστομε, πενοίμενας φρένας· καὶ ἀποδιώκεις, τῶν παθημάτων τὴν ἀχλὺν, φιλαργυρίας πικρὸν χειμῶνα τε· διὸ σε μακαρίζομεν, χρεωστικῶς καὶ τὴν κόνιν σου, τῶν λειψάνων σεδόμειθα, ὡς πηγὴ ἀγιάσματος.

Οστύλος ὁ πύρινος, ὁ ποταμὸς ὁ τοῖς νάμασι, τῶν δογμάτων κατάρφυτος, ὁ νοὺς ὁ οὐράνιος, τῆς Θεολογίας, τὸ πάγχρυσον τόμα, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, ἢ μετανοίας, κήρυξ ὁ ἐνθεός, φωστῆρ ὁ διαυγέστατος, ὁ ἐπουράνιος ἀνθρώπος, ὁ μακάριος σημερον, ἀνυμνίσθη Χρυσόστομος.

Ηλιος πολυφωτός, τὴν οἰκουμένην τοῖς λόγοις σου, καταυγάζων γεγένησαι, ἀστὴρ φαινοτάτος, λαμπρὸς φανοτάτη, πυρὸς τοὺς θαλάσση, τῇ κοσμικῇ διαπαντός, χειμαζόμενος ὁ προσκαλούμενος, πρὸς ὄρμον γαληνότητας, τῆς σωτηρίας ἐν χάριτι, χρυσολόγος Χρυσόστομος, πρεσβυτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αδικίας τῆς ποίμνης σου, ἀπελαθείς Πάτερ Ὀσις, προσωμίλησας θλίψεσι, πικραῖς ἐξορίας τε· ἐν αἰς ἠζιώθης, μακαροῖς τέλεις, οἷα γενναῖος ἀθλητής, καταπαλαίσας τὸν πολυμήχανον, ἢ νίκης διαδόχηται, σὲ ὁ Χριστὸς ἐσφένωψε, Ἰωάννη Χρυσόστομῳ, πρεσβυτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίς.

Χρυσόσις ἔπεσι, ἢ Θεοφθόγγος διδάγμασι, κατακοσμήσας τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, πλουτὸν πνευματικὸν ἑθναύρισας ἐν αὐτῇ, τὰ σὰ Θεοπαράδοτα λόγια· διὸ στέφανον ἐξ ἀκηράτων ἀνίεων, πλεξάμενην τοῖς ἄσμοσι, τῇ ἱερά σου προσφερῇ μνήμῃ, πάγχρυσε τῇ ψυχῇ σὺν τῇ γλώττῃ, Ἰωάννη Θεόσοφῳ. Ἀλλ' ὡς ἔχων παρόρησιαν Ὀσις, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Λίδοται καὶ ἄγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ'· καὶ ε'· Ὡδή. Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν Ἀρχιερεὺς.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Ἔειπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ Θύρα.
Κοινωνικόν. Εἰς μηνόσουον αἰώνιον.

Τῆ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ κενυεῖρημου Ἀποστόλου
 Φιλίππου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 4'.
 καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευ-
 τεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Πράξιν μὲν ἐπίβασιν, εἰλικρινοὺς θεωρίας,
 θεωρίαν τέλος δέ, φιλοθεῖου πράξεως μά-
 καρ ἑμενος, τὸν Χριστὸν ἠξίωσας, τοῦ Πατρὸς
 τὴν δόξαν, υποδείξαι σοι τὴν ἀφραστον· καὶ
 γὰρ ἐπίσταί, πᾶσα λογικὴ φύσις ἔνδοξο, Θεοῦ
 τοῦ ὑποστήσαντος· καὶ τοῦ ποθομένου τετυ-
 χηκας, τοῦτ᾽ ἐπαραντία, δεξάμενος σφραγι-
 σά τὸν Υἱόν· ὃν παρῥησία δυσώπησον, ὑπὲρ
 τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεῖαις ἀναβάσεσι, διαπαντὸς κεκρημένως,
 ὡς Μωσῆς τὸ πρότερον, τὸν Θεὸν θεά-
 σασθαι ἐπέβησας· καὶ γνωσθῆς εἶδος δέ,
 τὴν αὐτοῦ εἰκόνα, δεδωγμένος πρὸς ἐμφέρειαν
 Πατρὸς γὰρ συντομος, γνώσις ὁ Υἱὸς καὶ ἀ-
 πόδειξις· Υἱὸς δὲ καὶ Γεννητόρος, μίᾳ ἡ οὐσία
 γνωρίζεται, καὶ ἡ διὰ πάντων, ταυτότης ἀνα-
 φαίνεται σεπτῶς, καὶ βασιλεία καὶ δύναμις,
 δοξα καὶ προσκυνησις.

Οργάνον κρωόμενον, ταῖς θεῖαις ἐπιπνοί-
 αῖς, καὶ ταῖς ὑψηλάσι, τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
 ματος ἐχορημάσις· καὶ τὸ ὑπερκόσμιον, μέ-
 λιῶδῶν ἐν κόσμῳ, τοῦ Σωτῆρος Εὐαγγέλιον,
 πυρὴν γλώσση σου, πᾶσαν τὴν ἀπάτην κατέ-
 φλέξας, ὡς ὕλην εὐκατάπρηστον, καὶ ὡς χόρ-
 τον γῆς μαραινόμενον· καὶ τὸν ἐπὶ πάντων,
 Δεσπότην τε καὶ Κύριον Χριστόν, τῆ οἰκουμένην
 ἐκήρυξας, Φιλίππε θεσπέσιε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β. Βύζαντος.

Τοῦ μεγάλου Φιλίππου φωτὸς, ταῖς ἀφραπαῖς
 πυρῶναις, παγκόσμιος ἐξέλαμψας φωστῆρ-
 τὸν Πατέρα δὲ τῶν φώτων, ἐν Υἱῷ ζητήσας
 εὐρες· ἐν τῷ φωτὶ τὸ φῶς γὰρ εὐρίσκειται· καὶ
 γὰρ οὗτος σφραγὶς ἰσότητος, δὴλῶν τὸ ἀρχέ-
 τυπον· Ὁν Ἀπόστολε δυσάπει, τοὺς ἐσφραγι-
 σμένους τῷ θεῷ, περισώζεσθαι αἵματι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς
 μὴ ἀνυμνεῖ σε τὸν ἀλόχουτον τόκον;
 ὁ γὰρ ἀχρόνος ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς ἡ-
 μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σου τῆς Ἀγνῆς προήλθεν,
 ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων,
 καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ
 εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι
 φύσεων ἀσυγχύτως γνωρίζομενος. Αὐτὸν ἱκέ-
 τευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεπήθῃαι τὰς ψυ-
 χὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια,
 Ἦχος πλ. δ. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος (*).
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος· ὁ τοὺς ἰχ-
 θύσας ποτέ, σαγηνεύων Ἀπόστολος, τῶν
 ἀνθρώπων γέγονεν, αἰλιεὺς θεοπρόβλητος· λά-
 γων σαγήνη, ἔθνη ἐξάγρησε· Σταυροῦ ἀγκί-
 στρα, κόσμον ἀνείλκυεν· Ὡ οἶον θῆραμα,
 τῷ Χριστῷ προσήγαγεν, ὁ θεουργός· οὐ περ
 τὸ μηνόσουον, νῦν ἑορτάζομεν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος· ἀποσταλεις
 ἐκ Θεοῦ, ὁ Ἀπόστολος Φιλίππος, μέσον
 λύκων πρόβατον, ἀπτόητως νῦν πρόεισι τοὺς
 θῆρας ἄρνας, πιστεῖ ἀνέδειξε· τὸν κόσμον
 θεῖως, μετεστοιχείωσεν· Ὡ ἔργα πίστεως· ὡ
 δυναμεις ἄρρητοι· οὐ ταῖς ἐνχαῖς, σῶσον τὰς
 ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγγχος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος· φρέαρ πηγᾶ-
 ζον ζῶν, ἐν σοφίας ἀντλήματι, τοῖς ἐν
 κόσμῳ πέφνηεν, ὁ Ἀπόστολος Φιλίππος· ἐφ' οὐ
 περ ῥεῖθρα, δογμάτων πρόεισι· ἐξ οὐ θαυ-
 ματων, ρεύματα πίνομεν· Ὡ οἶα δέδρακε, φο-
 βερὰ τεράστια, ὁ θεουργός· οὐ περ τὸ μνη-
 μούσουον, πιστεῖ γεραίρομεν.

Δόξα, Ἦχος β. Βύζαντιου.

Καταλιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, ἠκολούθησας Χρι-
 στῷ· καὶ σφραγισθεὶς τῷ ἐμφυσήματι
 τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπεστάλης ὑπ' αὐτοῦ,
 εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἀπολλοῦτα, ἐπιστρέφειν τοὺς
 ἀνθρώπους, εἰς φῶς θεογνωσίας, Φιλίππε Ἀ-
 πόστολε· καὶ θελάσας τὸν ἀγῶνα τοῦ θεῖου
 σου πόθου, διὰ βεσάνων πολυπλόκων, τὴν φυ-
 χὴν σου τῷ θεῷ παρέδωκας. Αὐτὸν ἱκέτευε
 παμμακάριστε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

(*) Τὸ Χριστογενεῖ ἐν ταῦθα μὲν ἔχει Ἀπόστολα τῆς Ὁ-
 κτωκίτης, εἰς δὲ τοὺς Αἰῶνας τὰ παρόντα Προσόμοια· τὰ δὲ
 ἐκεί Προσόμοια ἐλλείπεται ὅλος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Ἀπόστολε Ἄγιε Φίλιππε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται αἱ
Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου
ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν εὐκλεῆ Φίλιππον ὑμῶν προφρόνας.

Ποίημα Θεοφανούς.

Ὡς ἡ ἐνείρω πεξεύσας.

Ταῖς ὑπερφώταις ἀκτίσι τῆς τοῦ Χριστοῦ,
 Ζεικῆς λαμπρότητος, ἐνδοξομενος τρανώς,
 Θεοκῆρυξ Φιλίππε ταῖς σαῖς, κατὰ μέθεξιν
 αὐγαῖς, ἡμᾶς καταύγασον.

Ο τοῦ Πατρὸς σοὶ τὴν δόξαν δι' ἑαυτοῦ, ὑ-
 ποδείξας Φίλιππε, τῷ χορῷ τῶν Μαθη-
 τῶν, σὲ Χριστὸς ἐνέταξε τὴν σὴν, προγινώσκων
 ἀρετὴν, Θεομακάριστε.

Νῦν οὐκ ἀνίγμιαι βλέπεις, οὐδὲ σκιαῖς,
 οὐδ' ἐσπότερις πάσσοφς, τὴν πηγὴν τῶν
 ἀγαθῶν, ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον Χριστόν· ἀλλὰ
 πρόσωπον ὄρας, σαφῶς πρὸς πρόσωπον.

Θεοτοκίον.

Ελλειοπίοιτῶν Ἀρχόντων ἐκ τῆς φυλῆς, τοῦ
 Ἰουδα Πάναγνε, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεός,
 προελθὼν Ἠγουμένως τῆς γῆς, τῶν περάτων
 ἀληθῶς, νῦν ἐβασίλευσεν.

Ὡς ἡ γ΄. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ.

Υπάρχων ἐμπλῆως φωτός, πρακτικῆς Θεω-
 ρίας, τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ, γενομένῳ μεθ'
 ἡμῶν, κατηξιώθης Χριστῷ, λειτουργήσαι, Φί-
 λιππε Δεσπέσιε.

Κρηπὶς δογματῶν εὐσεβῶν, ἡ σὴ μυσταγω-
 γία, τοῖς πιστοῖς ἀνεδείχθη· δι' αὐτῆς
 γὰρ τὸν Υἱόν, ἐπέγνωμεν συμφυῶς, ἠνωμένον,
 ὄντα τῷ Γεννητόρι.

Αυχρία γέγονας χρυσοῦ, δαδουχῶν τοῖς ἀν-
 θρώποις, τὸ αἰδίον φέγγος, καὶ φωτίζων
 δι' αὐτοῦ, τὴν οἰκουμένην σαφῶς, ἐπ.γνώσει,
 Φίλιππε πανάριστε.

Θεοτοκίον.

Επί σοὶ Πάναγνε σεμνή, πεποισθῶς μὴ ἐκ-
 πέσω, τῆς εἰς σέ προσδοκίας· ἀλλ' ὡς
 Μήτηρ συμπαθῆς, τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τῶν
 παγίδων, τοῦ ἐχθροῦ με λῦτρωσαι.

Ὁ Ἐιρώς.

Οὐκ ἔστιν ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
 ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου

ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρῳ,
 τῆς ἑμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν Σοφίαν.

Ελατῆρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεὶς, καὶ φω-
 στήρ τῶν ἐν ἰσότητι ἀποφάνθεις, ἐδείξας
 τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμφαντα· καὶ
 ναοὺς εἰδώλων, συντρίφας ἀνήγειρας, Ἐκκλη-
 σίας μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν· ὄθεν σε τι-
 μῶμεν, καὶ τὴν Ζεῖαν σου μνήμην, λαμπρῶς
 ἐορτάζομεν, καὶ συμπῶνας βοῶμέν σοι· Ἀ-
 πόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
 τῶν πταισμάτων ἄρῃσι δωρησάσθαι, τοῖς ἐορ-
 τάζουσι πόθῳ, τὴν ἅγιαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοίον.

Ομβροφόρος νεφέλη πνευματικῆ, ἀληθῶς
 ἀνεδείχθης τοῖς ἐπὶ γῆς, ποτίζων ὡς ἄ-
 ρουραν, μυστικῶς τὰς καρδίας ἡμῶν· διαδρα-
 μῶν γὰρ τῷ λόγῳ, φωτίζεις τὰ πέρατα, καὶ
 ἕτοους προγείεις, τὰ μύρα τῆ λάρνακι· ὄθεν
 διαπνεύσας, ταῖς ἀπίστους καρδίαις, ὁσμὴν τὴν
 τοῦ Πνεύματος, ἐν αὐταῖς ἐψησαύρισας. Ἀπό-
 στολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
 πταισμάτων ἄρῃσι δωρησάσθαι, τοῖς ἐορτά-
 ζουσι πόθῳ, τὴν ἅγιαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένη τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ
 βρέφους μολύνας ὁ μαρὸς, καὶ λόγοις
 καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατερύψωσα· καὶ οὐκ
 ἔχω τι πράξει, οὐδὲ καταφυγιῶν, ἀλλ' οὐδ' ἄλ-
 λην ἐλπίδα, πλὴν σε Κόρη ἐπίσταμαι. Φεῦ μοι
 τῷ ἀχρεῖω! Διὰ τοῦτο ἰκέτης, πρὸς σέ τὴν
 Πανάχραντον, νῦν προσρέγω καὶ δέομαι, ὁμο-
 λογῶν σοι τὸ, Ἠμαρτόν. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ
 καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρῃσι δολῆναί μοι·
 εἰς σέ γὰρ πᾶσαν ἐλπίδα, ἀνέθηκα Δέσποινα.

Ὡς ἡ δ΄. Χριστὸς μου δύναμις.

Ηλίου σκῆνωμα, Χριστοῦ τοῦ ὄντως φωτός,
 καὶ ναὸς ἀνεδείχθης χωρητικός, τούτου
 τῆς λαμπρότητος, καὶ οὐράνος δόξαν Θεοῦ,
 τοῖς ἀνθρώποις διηγούμενος.

Φθαρῆσις πάθει, τῆς ἀνθρωπότητος, ἐμ-
 βλήθεις Ζεῖον ἅλας παρὰ Χριστοῦ, ταύ-
 τῆς ἀνεξήρανας, τὴν σπεδόναν τὴν δεινὴν, Θεο-
 φάντορ ἀξιάγαστε.

Ισχυρὸν Φίλιππε, Χριστοῦ ρωννύμενος, τῶν
 δαιμόνων τοῦ στίφους καὶ δυσσεβῶν, ὡ-
 φθῆς δυνατώτερος, τοῖς ἐπὶ γῆς ἀναδούων, ζωῆς
 Ζεῖας εὐαγγέλια.

Θεοτοκίον.

Λιμένα εὐδίων, Χριστὸς ἀνέδειξε, τοῖς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ σὲ ἀληθεῖ, Δέσποινα πανάμοιρε, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ὡδὴ 6. Τῷ Θεῷ φέγγει σου ἀγαθὴ.

Τὸν φυχολεθρον τοῦ ἐχθροῦ, ταῖς ἀλεξικάκους σου, Θεοτόκον παλάμιας ἐξήρανας, τοὺς θανατηφόρα κεκρατημένους βυθῶ, χαλεπῆς ἀληθοδίας ἀναρρῦόμενος.

Παύριπνος ὁλος ἀναδειχθεις, τῇ τοῦ Παρθενίου ἐπιδημῖα, καὶ χάριτι Φίλιππε, τοὺς ἀποφυγέντας ἐν ἀθείας κρυμῶ, τῇ τῆς πίστεως Σέμνη ἐξωσοποίησας.

Πλησίον γένονας τοῦ Χριστοῦ, ταῖς ἐνδοξομένας σοι λαμπρόνας, ἀμέσως δεχόμενος, καὶ διαδιδάσκων ταῖς σοῖς προστρέουσι, φωτίζων καὶ προσάγων, τούτους τῷ Κτίστῃ σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγῳ πάντας δημιουργῶν, καὶ σοφῇ προνοίᾳ κυβερνῶν, μόνος ὡς βούλεται Κύριος, ἄρα εὐσπλαγχνία, δημιουργεῖται ἐκ σοῦ, καὶ σὰς ἀνερμηνευτοῦς, Πάντα γίνεταί.

Ὡδὴ 7. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Νεμομένην, καὶ λυμαινωμένην, βλέπων τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, τὰ σὰ βέβηλα τὰ κηνημένα, τοὺς Ἀποστόλους τείνας ἐξαπέστειλας, καὶ διηνοίξας Σάρακος πτύειν, Χριστέ τοῦ δασκόντος, ἀπαντας τῆς αὐτοῦ, λύμης καὶ φθορᾶς Σῶτερ ἰώμενος.

Υπεριότερα, φέγγει καταλάμπων, ὡφθης κατὰ πᾶσα ἀστραπή, τῇ οἰκουμένη φαίνων, καὶ ὡς ἄρος γλυκασμὸν σταλάζων, ὡς Θεοῦ ἄροσος οὐρανῶν πίπτουσα, ὡς Ἀπόστολος ἐκλελειμμένος, τὴν οὐνεκάρθρων, φαλλάγα συμπληρῶν, τὴν τῶν Μαθητῶν Χριστοῦ πανολβία.

Μηθεις σου, τὸ τοῦ μυστηρίου, βάθος ὁ Θεὸς Μαθητῆς, ὡς ποταμὸν εἰρήνης ἐπιβλύζοντα τροφῆς χαιμαρρῶν, ὡς ἐπικλύζον κύμα ὄξαν ἔθνεσα, σὲ ἐκπαυξὲς μεγαλοφάνως, καὶ τὴν σὴν ἐνδοξον, κένωσιν Ἀγαθὴ, τὴν ὑπερ ἡμῶν ἐνγγεγλισαστο.

Θεοτοκίον.

Νεκρουμένους, καὶ ἀπολλυμένους, πάντας θανάτῳ τοὺς βροτοὺς, πῦ τὸν Χριστὸν τεκούσα, τὴν ἀκήρατον ἀθανάσιαν, ἀνεκαλέσω πρὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐφώτισας ἑκατοσιμένους, καὶ ἠλευθέρωσας λύσασα τὰ δεσμά, τῆς ἀπαγωγῆς ἡμῶν πανύμνητε.

Novembre

14

Ὁ Εἰρμός.

- Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώσις Ἰωάν· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καὶ ταφῆ δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρός ἀνέβηρε· προσεφάνει δὲ τῇ κρυσταδίᾳ· Οἱ φυλασσόμενοι μάταια ἢ φευσῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὁ μαθητῆς καὶ φίλος σου, καὶ μιμητῆς τοῦ πάθους σου, σὴ οἰκουμένη Θεόν σε ἐκέρυξεν, ὁ Θεηγόρος Φίλιππος. Ταῖς αὐτοῦ ἐκείναις, ἐξ ἐχθρῶν παρανόμων, τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου, συντήρησον Πολυέλεε.

Ὁ Ὄμιος.

Ρεῖθρα λόγου, παρασχου μοι Κύριε, ὁ ὑδάτων τὴν φύσιν δευμάμενος· τὴν καρδίαν μου στῆριζον Δέσποτα, ὁ τὴν γῆν στερεώσας τῷ λόγῳ σου· καὶ φώτισον μου τὴν διάνοιαν, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα ἀναβαλλόμενος, ἵνα λέγω καὶ φάλλω τὰ πρέποντα, καὶ ἀξίως ὑμνήσω τὸν τὸν μαθητὴν Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδοξοῦ καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Φίλιππου, ἑνὸς τῆς πρώτης χορείας τῶν Δώδεκα.

Στίχοι.

Ἄρθεις Φίλιππος ἐκ ποδῶν ἐπὶ ξύλλου,
Τὰ τῶν ποδῶν σοι νίπτρα, Σῶτερ, ἐκτίει.

Ἦρθης κακκεφαλῆς δεκάτῃ, Φίλιππε, τετάρτῃ.

Ὁντος ἦν ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς πόλεως, συμπολίτης Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Πολὺς δὲ ὡς τὸν σύνεσι, ταῖς βίβλους τῶν Προφητῶν προσκειμένος, παρθένος διὰ βίου παντὸς ἐργαρίζετο. Τοῦτον εὐρών ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ Βάπτισμα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, προετρέπετο ἀκολουθεῖν. Ὁ δὲ, μετὰ τοῦτο, συντυχῶν τῷ Ναθαναὴλ, εἶπ· Εὐρήκα μεν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ· καὶ ἄλλα πολλὰ ἐστὶν ἰδεῖν ἐν τῇ Ἰερουσαλὴμ Γραφῇ κείμενα περὶ αὐτοῦ. Οὗτος οὖν τὴν Ἀσιασίαν γῆν κληρωθεὶς, τὸν Βαρθολομαῖον εἶχε συνεπομενον, καὶ συναπτόμενον τοῦ κηρυγματος. Σαρδικῇ δὲ αὐτοῦ ἀδελφὴ ὄσθα ἡ Μαριάμνη, τούτοις ἀκολουθοῦσα διεβήσασαν πόλεις εὐαγγελιζόμενοι, καὶ πολλοὺς ὑπό

τῶν ἀπίστων πειρασμούς καὶ ἑλίφεις ὑπέμειναν, μαστιγούμενοι, ῥάβδιζόμενοι, ἐγκλιεῖσθαι, λιθαρίζομενοι, κατέλαβον τὸν ἠγαπημένον Μαθητὴν καὶ Θεολόγον Ἰωάννην, κατὰ τὴν Ἀσίαν κηρύττοντα τὸν Χριστόν· ὅτε καὶ ἡ τοῦ Ἀνθυπάτου γυνὴ Νικάνωρος ἐπίστευσε, καὶ ἡ τοῦ Στάχου οἰκία ὑπὸ τοῦ Ἀνθυπάτου καὶ τοῦ δήμου κατεκαύθη. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ἱερουσαλῆμ συροίς, εἶτα τοὺς ἀστραγάλους τρυπήθει, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἀνηρέθη· καὶ οὕτως εὐξάμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Λυτίκα δὲ ἡ γῆ, τρομῶ ληφθεῖσα, καὶ ἦχον ἐπέμψασα, ἐσχίσθη, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων κατέπιεν. Οἱ δὲ λοιποὶ φοβηθέντες, τῷ Βαρθολομαίῳ καὶ τῇ Μαριάμῃ προσέειπον, κοιμημένοι οὖσι καὶ αὐτοῖς. Καὶ λύσαντες αὐτοὺς, προσήλθον τῇ ἀληθινῇ πίστει. Εἰς οὕτω συνέστειλαν τὸ λείψανον τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τὸν Στάχον Ἐπίσκοπον ἐν τῇ πόλει καταστήσαντες, αὐτοὶ ἐν Λυκαονίᾳ ἐξέδραμον.

Ἐκ τῶν Σαυμάτων τοῦ Ἀποστόλου.

Οὗτος ὁ φαινότατος ἀστὴρ καὶ μέγας τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ὡς ἐπ' αὐτὴν ἦει τὴν Γαλιλαίαν κηρύσσων, εἶ τῷ βίῳ περιῶν, γύναιον αὐτῷ προσυπαντῶν, ἐκκομίζον παιδίον τεθνηκόσ, καὶ ὅλα Μήτηρ, ἀίετως ἐκόπητο. Ταύτην ὁ κηρύσσων κατοικεῖρας, καὶ τὴν δεξιὰν τῷ τεθνηκότι προτεῖνας, Ἐγχειραὶ κελεύει σοὶ ὁ ὑπ' ἐμοῦ κηρυττόμενος, ἔφησεν, Ἰησοῦς ὁ Χριστός· καὶ ὁ λόγος ζωτικὴν αὐτῷ ἔδωκεν ἀνάγασιν, καὶ τῇ πενθούσῃ βακτηρίᾳ τὸν ἀναστάντα γενέσθαι πρὸς τὴν οἰκίαν παρεσκεύασεν. Ἡ δὲ τῶν ἰγγῶν τὸν Θαυματουργὸν δραξαμένη, Ὁν ἀνέστησας, ἔλεγε, δι' ὕδατος ἀναγέννησον σὺν ἐμοί. Καὶ τυχοῦσα τῆς χάριτος, Ἀπόστολος ἐγενόνη, πᾶσιν εὐαγγελιζομένη τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τὴν ἀνάστασιν.

Ἦγε δὲ τούτου (ὁ Φίλιππος) καὶ ἐπ' Ἀθήνησιν· ἐνθα τὸ ἀπλόου τοῦ λόγου καὶ εὐτελιζέει οἱ Ἀθηναῖοι ἐβούλοντο, ἢ πράξις τῶν παραδόξων τούτοις ἀντεπισχεῖν ἐπειθε. Καὶ λοιπὸν τί δὴ ποῖσταιν ὀφείλομεν, ἔλεγον, ἡμεῖς οἱ περὶ λόγους ἐσπουδακότες, τούτου τοῖς λόγοις ἠτάμενοι; καὶ γὰρ, ὡς ὁράτε, ἄγροικος οὗτος καὶ ἀπίστος, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἡμῶν ἐγκρατὴς καὶ περιφανὴς ἀναδείκνυται. Τοιγαρὸν δι' ἐπιστολῆς σηματοῦμεν τῷ Ἀρχιγραι-

ματῷ τῶν Ἰουδαίων ἐν Ἱερουσαλῆμ. Καὶ τὸ δόξαν οὗτοι κρατύναντες, ἱκανὸν πρὸς τὸ λέγειν ἐξαποστέλλουσιν. Ὁ γοῦν ἀποσταλῆς, ἐσὼ τῆς Ἱερουσαλῆμ γεγονώς, μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς γραφῆς, διὰ λόγων τοῖς Ἀρχουσιν ἐπετραύωσε τὰ τῆς Γραφῆς, λέγων· Τούνομα Φίλιππος, ἐκ τῶν ᾧς τις λέγων εἶναι, ἀφίκετο πρὸς ἡμᾶς· ὅς ἄγροικον μὲν ἐπιφύρεται λόγον, οὐ μικρὸν δὲ τὴν ἡμῶν ἐπίσειῶν καρδίαν καὶ πατριᾶν, κινῶν διαγγελῶν ὄνομα Ἰησοῦ· ᾧ καὶ χρωόμενος ἐπὶ γλώττης, ἀποτρόπαιον ἔχει δαιμόνιον καὶ νοσημάτων παντοδαπῶν. Ἀλλὰ γε σὺν τούτοις, καὶ τούτο κατ' ἐκπληξὴν ἔπραξεν. Ἀπολιπούτα τινα τὸν βίον, ἐξ πρὸς τὸν γῆρον τῶν τελευτῶν μεταχωρήσαστα, τῇ τοῦ Ἰησοῦ προσηγορίᾳ ἀνέστησε. Λείπεται τοιγαρὸν οἰχέσθαι τὰ ἡμῶν, καὶ τὰ τούτου αὐξάνεσθαι, εἰμὴ τάχιον τις πρὸς ἡμᾶς ἐξ ὑμῶν παραγῶνιτο. Καὶ ὅτ' ἐξ αὐτῆς μετὰ σοβαρᾶς καὶ ἀλαζονικῆς φαντασίας τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἀρχιγραιματεὺς καταλαυβάνει, κατὰ Φίλιππου σφόδρα γαλιταίαν. Καὶ μήτε ἄρτου γευσάμενος, ὑπὲρ τινὸς ἄλλου τῶν σώματι χαρίζομενος, ὑβλήον αὐτῷ γενέσθαι βῆμα παρηγγυᾶτο. Καὶ τὴν ἑξῆλλον τῆς ἀσχιερτικῆς γλαυῦδα περιβάλων, εἰς τὸν δικαστικὸν περυσιωμένους ἀνεῖσι θρόνον, πάντων τῶν ἐλλογίμων τῆς πατριδος, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ παραγενομένων μετὰ θεοὺς παρεστηκότων. Ὅμως προσκληθεῖς ὁ Ἀπόστολος μέσον, τῷ Ἀρχιερεῖ ἀπολογησόμενος ἵστατο. Καὶ πρὸς τὸν Ἀπόστολον ὁ Ἀρχιερεὺς οὕτω προστήρετο· Οὐχ ἱκανῶς ἔχειν ἔδοξε, τὸ μογηρῶς ὑπεισελεῖν σε, ἀθλιώτατε πάντων ἀνθρώπων, τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ Γαλιλαίᾳ, καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ τοὺς ἐπ' αὐταῖς ἀφελεστέρους ἀποπλανῆσαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν ὑπενοήσω, μεμελετηκῶς τὴν ἀπάτην, περυσνωμένους ἀνδρας οἰόμενος ἀπατᾶν; Καὶ ὡς ἠπατημένους καὶ αὐτὸς καταφρονῶ σου τὸ παρὸν· ἐπὶ δὲ τοὺς σοφοὺς, διδάσκων τὰ κατὰ σέ, τὸν λόγον ποιήσομαι. Ὁ τούτου Διδάσκαλος, ᾧ ἄνδρες, ἐπὶ παρατροπῇ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου γενομένος, ὑφ' ἡμῶν σταυρῷ τεθνήγει εὐλόγῳ νόμῳ κατεκρίθη. Καὶ γυμνὸς τῷ ξύλῳ ἀπαρηρημένος καταλειφθεῖς, διὰ τὸ τῆς ἡμέρας ἐπίσημον, τοῦ Πιλάτου Ἰωσήφ τινος πλουσίου ἰκετηρία ἐπικαμωθέντος, ταφῇ συγκεχώρηται. Καὶ νόμῳ φιλίας οἱ τούτου κρατούμενοι μαθηταί,

λαθραίως ἄωρι τούτων ἀποσυλοῦσιν, εἰς πολλῶν ἀπάτην ἐπιτεχνουσάμενοι τούτου, καὶ πανταχοῦ ἐπισπείραντες ἐκ νεκρῶν ἐγγενεῖσθαι, τῶν ἐαυτῶν ἐπιφροῦνοι Διδασκαλοὶ. Ἐξ αὐτῶν εἰς ἔστι καὶ ὁ Φίλιππος οὗτος, οὐ περικρατῆς ὁ βασιλεὺς ἐπιθυμῆι γενέσθαι Ἀρχιελάς, εἰς πολλῶν ἐνδίκησιν ἀπολέσων αὐτόν. Ὁν περ, εἰ βούλεσθε, πρὸς αὐτόν τὸ τάχος δέσμιον εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπαγάγετε.

Καὶ δὴ τοῦ Ἀρχιερέως παύσαντος τὸν λόγον, οἱ παρεστῶτες ἐντεινίζον τῷ Φίλιππῳ, τί πρὸς αὐτόν ἀντερεῖ. Ἡρέμα δὲ πῶς τοῖς χεῖλεσιν ὑπανοίξας ὁ Φίλιππος, τῷ Ἀρχιερεῖ ἔφησεν οὕτως· Ὅτι ἐν ἀνθρώπου, ἵνα τί ἀγαπᾷς ματαιότητα, καὶ λαλεῖς ψευδῶς; ἵνα τί ἐπὶ ματαίῳ τὴν καρδίαν σου βρῶνεις; οὐ χροστὸν σὺ τὴν φυλάξαν τὰς χεῖρας ἐπιλάτεις, εἰς τὸ πλάσασθαι τῆς ἐγέρσεως συκκοφαντίαν; οὐκ οἶδας ὡς ἐναπέθου σφραγίδας τῷ μνηματι; αὐταὶ σου ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς στηλιτεύσουσι τὸ ἀνόμημα. Ταῦτα τὸν Ἀρχιερεῖα μεγάλως ἐτάραξαν. Θυμικῶς δὲ ὀμνήσας διαχειρίσασθαι τὸν Ἀπόστολον, οὐκ ἰδούνην παρευθὺς γὰρ αἰ χροαὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἀπημαυρώθησαν, καὶ τὸ περιλοιπον σάμα ἀχρηστον ἐγενόη. Τότε τοῖς παρευτυχούσι τὸ γεγονός γοητεία προσεδόκατο. Ὅμως κατὰ τοῦ Ἀποστόλου ὀμνήσαντες, καὶ αὐτοὶ τῆς αὐτῆς κηρώσεως πέτραν ἔλαβον. Ἄλλ' ἐπεὶ οὐκ ἠγνοεῖτο τῷ Ἀποστόλῳ ἡ ἀπιστία καὶ ἄνοια, ὅτι ἐπικράτεια τῶν δαιμόνων ἐνεστὶ τούτοις· ἐπὶ τούτῳ οὐμῶσας μέγα, Δυσωπήθητι ὑπὸ τῆς σῆς ἀγαθότητος, Κύριε, ἔλεγε, καὶ ἀμφοτέρων ἴασαι τὰ συντρίμματα, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωνιν αὐτοὺς μεταποίησον. Κάτωθεν οὖν τοῦ Ἀποστόλου τὴν εὐχὴν ποιούντος, οὐρανῶθεν ἡ ῥῶσις τοῖς πληγείσιν ἐχαρίζετο· καὶ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς ἀναβλέψαντες, τὴν νοσητὴν τῆς ψυχῆς ἐπέζητουν ὑγείωσιν. Ἄλλ' ἐπεὶ πολλὰκις τῶν ἀσθητοῦτων εὐμετάβολον τὴν γνώμην εἶδεν ὁ Ἀπόστολος εἶναι, τὸ φῶτισμα τούτοις οὐκ ἐπένευσεν. Ἐκτενέστερον δὲ τοῦ Ἀποστόλου προσευξαμένου, ὁμοία δύναμις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατιούσα, τὰ ἀφιδρώματα τούτων πάντα κατέρραξε, καὶ τοὺς εὐφωλευόντας ἄρθρην ἀπόλωσε δαίμονας, καὶ κλονος βίαιος τότε τὴν γῆν κατέιχε, καὶ πάντες καταφυγὴν τὸν Ἀπόστολον ἐτίθουν, μεγάλην κράζοντες τῇ φωνῇ· Ἰσχυρὸς Θεὸς ἐστὶν ὁ ὑπὸ

σοῦ κρηττώμενος, καὶ τούτῳ ἀδιστακτως πιστεύουμα, καὶ χαίροντες τὸ λουτρον χαρισόμεθα. Καὶ ἀρξάμενος πάντας ἐβάπτισεν· μόνος δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς, ἀποσπαθέντας ὡς εἶδε τοὺς ὑπ' αὐτόν, τῇ τοῦ δολίου ὑπόβολῃ κατὰ τοῦ πλάστου δύσφημα ἐβλασφήμη ῥήματα. Καὶ τούτου μὴ φέρουσα τὴν παρόνοιαν ἡ γῆ, πάντων ὁρώντων, ὡς ἐπὶ Δαθίαν καὶ Ἀβειρόν, βεβαίαις τούτων ἔνδον αὐτῆς κατασχεθῆναι ζῶντα συνώθησε. Τότε τοὺς φωτισθέντας ἐπιστηρίξας, καὶ Ναρρυσίον τινὰ τούτοις Ἐπίσκοπον καταστήσας, οὐ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μέμνηται, αὐτὸς πρὸς Παρθοὺς ἀφίετο.

Καὶ κλίνας γόνυ, ἐπίσκεψιν οὐρανῶθεν ἐζήτησε. Καὶ αὐτίκα σχῆμα τούτῳ ἐδείκνυτο αὐτοῦ, ὑπὸ χροσῆς πτεούμας, τὸν Χριστόν εἰκονίζουσας ἐστασεύμενος. Ὅθεν ἀναρόφουσθεις, πάλιν εὐχέτο τοῦ κρηττώματος· καὶ τὰς τῶν Κανόκων πόλεις διασφραμῶν, ἐπ' Ἄζωτον ἔπλει, ὑπὸς ἐπίδας. Καὶ σφοδρὰς καταγίδας κλυδωνίζουσας τὴν ναῦν, φωτοφανῆς αὐτίκα σταυροῦ τύπος ἐπ' αὐτῆς τῆς ὀκλήδος, τῆς νυκτὸς τὸ ζῶφῶδες ἐπλάμαψε. Καὶ ἀποβάτας τοῦ πλοίου, ὑπὸ Ἄζωτιδος τινὸς ἐν μεσογαίᾳ οἰκῆματι καταχθεῖς ὁ Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας ἔδη πρὸς ἐπέεραν διαλογούσης, τὴν εὐχὴν παρέτεινε. Τὸ γόνυ θυγάτριον τοῦ ξενοδόχου, ἐν χροῖ τῆς συνέγνης θυρίδος καθιστάμενον, ἠδυνάτο τὸν ὀφθαλμόν· οὕτω δὲ τοῖς λόγοις τοῦ Ἀποστόλου ἠδύνετο, ὡς καὶ τῆς ὀδύνης ἐπιλαθέσθαι. Εἶτα, προσελθοῦσα τῷ οἰκίῳ πατρί, τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν αἰσχύνην σὺν τῇ ὀδύνῃ, ὡς ἀμεληθείσα, προσενεκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν, Ὑπὲρ σοῦ τάχος, τέκνον, ἔφη, προθύμως ἂν καὶ τὴν φυγὴν προίεμην, εἰ τοῦ σοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ δυσειδὲς ἠδυνάτο τις διορθώσασθαι. Καὶ ἡ παῖς χαριεντιζομένη, Ἔστι, πάτερ, εἰ βούλει, ὁ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πάθους Θεραπευτῆς. Καὶ ποῦ, τέκνον, ἔφη; Ἐν τῷ μεσογαίᾳ οἰκῆματι, ἡ παῖς ἀντεπάγει, ὅτι ἐν τούτῳ πλοίῳ τῇ χροῖ ἐφισθέντα κλυτοπέδησα. Καὶ παρευθὺς τὸν Ἀπόστολον προσκλήθητι κελεύει. Καὶ τούτοις τὸν ἠδὺν τῆς ἀληθείας ὁ προσκλήθητι ἐνεργάμενος λόγον, πανοικί καταδέλξας ἐβάπτισεν. Τῇ δὲ κροῖ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπίζητούντος τὴν ἴασιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔφη ὁ Ἀπόστολος· Σοὶ τὴν ἐπιστήμην τῆς ὑγείας χαρίζομαι, καὶ πᾶσι τοῖς προσδέξαι

μένους τὸ χάρισμα τοῦ Βαπτίσματος. Πρωίᾳ ἀναστᾶσα, ὡς Κόρη, τῷ πάσχοντι ὀφθαλμῷ, τὸν Χριστὸν ὀνομάσασα, τὴν χεῖρα ἐπίθεε, καὶ ἄρτιος ὁ βεβλαμμένος ὀφθαλμὸς γενήσεται. Οὕτως ἡ μαθητρία ποιήσασα, ὡς ὁ διδάσκαλος ὑπέλετο, τὸ οἰκτεῖον ἐθεράπευσε πάθος. Καὶ ἔκτοτε ἡ σοφὴ Χαριτίνα, συνεργία τοῦ πατρὸς αὐτῆς Νικολέου, ὁπαδὸς τοῦ Ἀποστόλου ἐγένετο, δοξάζουσα σὺν αὐτῷ καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν.

Τὴν δὲ Ἱεράπολιν καταλαβὼν ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, εἰδῶσακε τοῖς συνεπομένοις αὐτῷ, μὴ ἐκκακεῖν τοῖς πειρασμοῖς. Κκι ἐπὶ τούτῳ οἱ ἐγγῶοιοι δολοφονῆται τοῦτον ἐβούλοντο, ὡς ἀπατεῶνα, προφασεί μὴ καὶ τὰς αὐτῶν γυναῖκας ἀπατηθῆναι, ὡς περ καὶ ἄλλων πολλῶν. Ἡρῶς δὲ τις τῶν πολιτῶν, τὴν τύχην αἰδεσιμώτερος, ἐξᾶρα Σέλων τοῦ λιθασμοῦ τὸν Ἀπόστολον, πρὸς τοὺς σὺν αὐτῷ πιθανολογούμενους, οὕτω πᾶς ἔση. Ἄνδρες πολῖται, τὸ ὑπ' ἐμοῦ βουλευόμενον μαθετε· μὴδὲν ἡμῖν ἄδικον καὶ τῷ ξένῳ ἀνδρὶ· ἀλλ' εἰ δοκεῖ τὴν αὐτοῦ διδασκαλίαν δοκιμάσωμεν, εἶγε εἰς φυγικὴν περιποίησιν ἔσται· καὶ ὡς ἐπιστήμῳ τῷ Ἡρωῖ ἀντειπεῖν οὐκ ἐτόλμησαν. Καὶ αὐτὸς πρῶτος τῶν ποδῶν τοῦ Ἀποστόλου δραξαίμενος, ἐδυσώπει τὸν Ἄγιον ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καταλύσαι. Καὶ ἀμφοτέρων ἀφικομένων, Μάρκελλα ἡ τοῦ Ἡρώος γαμετή, ἐδυσσώρει κατὰ τὸ συνέουον, λύσιν τοῦ συνοικεσίου ζητοῦσα, καὶ τὴν ἀντιστροφὴν τῆς προκῆς, εἰμὴ τῆς οἰκίας ἐξῶ βάλῃ τὸν Φίλιππον. Ἐπει δὲ ἐναγώνιον ὁ Ἀπόστολος τὸν Ἡρῶα ἐωράκει, αὐτὸν παρεσάρρουν ἐπιμένειν τῇ πίστει. Αὐτὸς δὲ γόνυ κλίνας καὶ προσευξάμενος, τὴν πρό μικροῦ χλευπαίνωσαν οἰκίαν τοῦ ταύτης ἀνδρός παρεσκεύασεν, Ὡς ἀνερ γλυκύτατε, λέγῃσαν, πόθεν ὁ Σαρματός οὗτος ἐγένετο ἄνθρωπος; ὡς ἡδὺς ἰ Μετατοῦ λόγος, καὶ ἡ τῶν ἡθῶν κατάφασις! Μεγάλου Θεοῦ, ὁ Ἡρῶς ἔφησε, καταγγελεύεις οὗτος, ὡς γυναῖκα, καὶ αἰωνίου βασιλείας προξενητής· καὶ εἰ δοκεῖ, ἀνευδοκίᾳς προσέλθωμεν τῷ τούτου Θεῷ. Καὶ ἄμφω προσπεσόντες τῷ Ἀποστόλῳ, πανοικί λαμβάνουσι τὴν ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος ἀναγέννησιν. Ἐκ δὲ τούτου πολλοὶ τῆς περιοικίδος χώρας πρὸς Κύριον μετετάξαντο.

Ἄλλ' ὁ τῆς κακίας ἐφευρετής, ὡς ἑαυτὸν ἠτῶμενον εἶδε, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀ-

ποστόλου ἐξωργημένους, πυρπολῆσαι τὴν οἰκίαν τοῦ Ἡρώος ἤγειρε. Καὶ γνούς τῷ πνεύματι ὁ Ἀπόστολος, ἀτρώμας ἐξείσι πρὸς αὐτούς· βου ἀνημέρους κρατήσαντες, εἰς τὸ δικαστῆριον ἀντιπρῆτον ἤγαγον. Ἐμβριθῶς δὲ τῷ Ἀποστόλῳ Ἀριστάρχος ὁ Ἐξάρχος τοῦ βουλευτηρίου προσχῶν, Οἰδᾶ σε ταῖς μαγεῖαις ἐναμβρονόμενον, ἔλεγεν· ἀλλ' εἰμὴ ἀπολέμενος ταύτας ἔση, λιθασμῷ πικρῷ σε ἀπολέσω· τὰ γὰρ περὶ τοῦ σταυρωθέντος Θεοῦ σου, εὐκαίρως ἐπιζητήσομεν λόγῳ. Καὶ τῆς Ἀποστολικῆς δραξαίμενος κήρυξι, ὡθῶν αὐτὸν προσεπλήλιζεν. Ἀριστάρχου δὲ τὸ ἀτακτὸν ἐπιτεχνευσάμενον σωφρονίσαι ὁ μακάριος Φίλιππος, ἴσως καὶ δια τοὺς παρατυγχάνοντας, ἵνα γνῶσιν ὅτι δυνατοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὑπηρετῆς, εἰς ἐπήκουον πάντων οὕτω πᾶς ἐξέφωησεν· Ὁ τὰς καρδίας ἡμῶν πλάσας καταμόνας, καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν πρὸς ὅποι συνῶν τροπομένας, τὸν ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, ὡς ὀργῆς ἀμέτοχον, ἀναγόμενον λόγῳ ἔσχα πικρῶσον, Κύριε, καὶ γενέσθω πᾶσι σωφρονισμός. Ἡ προστάξισα γείρ ἐπὶ τὴν κήρυξιν, καὶ ἡγίασας κεφαλῆς, παρεθήτω. Ἐπικολουθεῖ δὲ τῷ λόγῳ ἡ τοῦ ἀτακτοῦ διαστροφή τῶν μελῶν. Παρευθὺς γὰρ ἡ τοῦτε ἀπεξηρῶντη γείρ, καὶ ὁ πρὸς αὐτὴν ὀφθαλμὸς ἀποτεστέλωτο, καὶ κατ' αἴμα κενώρωτο τοῖς ὡσί. Τούτου τοὺς συνευγεμένους ἐξέφησε, καὶ μετὰ δένους ἰκέτευον δοῦναι συγγνώμην τῷ πλημμελήσαντι. Καὶ ὁ Ἀπόστολος πρὸς αὐτούς· Αἱ τῶν μελῶν διαστροφῆς ἀνθρωπίνης βοηθείας ἐπαποροῦσιν· ὁ γὰρ τούτων διαβρωτῆς εἰς ἐστὶν, ὁ ἐκ χόος καταρχᾶς διαβρωσας τὸν ἄνθρωπον· ὡς εἰ μὴ προσέλθῃτε, καὶ αὐτὸς ὁ πάθων, οὐ τευξεται τῆς ἰσῆσεως.

Καὶ πρὸς τούτῳ, θευνῶς τις ἐξεκομίζετο πρὸς ταρῆν· καὶ κατασχόντες τὴν κλίην οἱ συμπαραόντες Ἀριστάρχει, χλευάζοντες ἔλεγον τῷ Ἀποστόλῳ· Εἰ τούτου ἐγερεῖς, πάντες σὺν Ἀριστάρχει προσκυνήσομεν τῷ Θεῷ σου. Ὁ δὲ Ἄγιος πρὸς οὐρανὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενίσας, προσηύχαστο ἐφ' ἑκατόν· καὶ πρὸς τὸν βεβλημένον τῇ κλίην, πρᾶξια τῇ φωνῇ λέγει· Θεὸς φίλε· καὶ εὐθὺς ἀνελάθῃς, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπανέφῃς. Καὶ προσθεῖς ὁ Ἀπόστολος, εἶπεν· Ὁ Χριστὸς σοι κελεῦει, ἀνάστηθι, καὶ ἀκωλύτως προσομιλεῖ. Ὁ δὲ ἀποδᾶς τῆς κλίης, τῷ Ἀποστόλῳ προσέπεσε λέγων· Εὐχαριστῶ σοι, Ἄγιε τοῦ

Θεοῦ, ὅτι ἐκ πολλῶν κακῶν ἐρρύσω με τῇ ἀρετῇ ταύτῃ. Ὑπὸ δὴν γὰρ ἐξοφωμένων καὶ δυσειδῶν καὶ ἀσπλάγγων ἐξελεχόμενος βιαιώς, ἔτι μικρόν, εἰ οὐκ ἐφθάσας, ἀπερίφθην ἀν εἰς τάρταρον δυσειδῆ καὶ οὐκ ἐλεῖριον. Τότε τὸ παραδόξον τοῦτο ἐξέστησε πάντα, λέγοντας· Πῶς, ὃν οὐδὲ ποτε εἶδεν, ἐξ ὀνόματος φωνήσας ἀνέστησεν; ἐπ' ἀληθείας, ὃν ἰσχυρῶς καὶ λέγει καὶ κηρύττει, καὶ Θεὸν καταγγέλλει, δυνατὸς καὶ ἀληθὴς ἐστί, καὶ ἡμεῖς ἀδιστακτικῶς προστρέχομεν, καὶ πιστεύομεν.

Καὶ τῇ χειρὶ ὁ Ἀπόστολος κατασιγήσας τὸν Δόρυβον, διακελεύεται τῷ Ἡρωῖ· Ἐπὶ τοῦ Ἀριστάρχου τῇ χειρὶ σου Σταυροῦ τύπον ἐπιχαράξας, τῷ τῆς ἁγίας Τριάδος ὀνόματι, τῶν μελῶν τὰ βλαβέντα ἐκ τῆς αὐτῶν ἀφελείας ἀνόρθωσον. Καὶ τοῦτο ποίησας ὁ Ἡῶς, τὸν Ἀριστάρχον ἐπέτελεσεν ἄρτιον. Ἐπὶ τούτῳ πάντες τῷ Ἀποστόλῳ προσπίπτουσιν, ἐν οἷς καὶ Πρόφεικτος, ὁ τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος γενέτης, τὰ πρῶτα ἐπὶ πᾶσι φέρων τοῖς συνειλεγμένοις, σὺν τῇ γαμετῇ προσήλθε τῷ Ἀποστόλῳ. Καὶ τῆς καθηγήσεως εὐμαρῶς τὸν λόγον δεξιόμενος, εἰς βεβαίαν τῆς αὐτοῦ πίστεως ἐνδείξιν, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ σεβόμενους θάδεκα χρυσοῦς θεοῦ, τῶν ἐνδεῶν εἰς διανομὴν τῷ Ἀποστόλῳ γενέσθαι προτίθησιν. Οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ τὰ περιλειφθέντα καλῶς οἰκονομήσας, τῆς ὀρθῆς ἀδιστακτικῆς εἰχέτο πίστεως. Καταρτίσας δὲ ὁ Ἀπόστολος τοὺς ἐκείσας πάντας πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, τὸν Ἡῶα τούτους χειροτονήσας Ἐπίσκοπον, καὶ Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους ἐξ αὐτῶν· ἔτι δὲ καὶ ναοὺς προσταξάς γενέσθαι, καὶ τούτους καθιδρύσας, καὶ πάντα καθηγήσας, καὶ ἐπευξάμενος, αὐτὸς ἐν Ἡρωίᾳ προσέβαλεν, ἀμα τῇ Δικαιοῖνῃ καὶ τῇ Λογίᾳ, κηρύττων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὸν Χριστὸν· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥωθὴ ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βυβυλῶνι.

Ὡς φέγγος ἐξαπεισταλῆς, βολίδος δίκην Ἀποστόλου, σελασφόρου βολαῖς καταναγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ἐυλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πλουσίαις φωτοχυδαῖς, τοῦ Θεοῦ μάκαρ κηρύγματος, διαλάμπων παιδῶς τοὺς ἐν σκότει, μελωδῶν κατεφώτισας· Ἐυλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν τῶν ἀδολεσχίαν, καὶ λόγων πᾶσαν δεινότητα, τῷ συντόνῳ λόγῳ ἐκνικήσας, τῷ τῆς πίστεως ἑφάλλες· Ἐυλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ὡς ἡσυχίας ὑπερουσιῶς, Παρθένε δὴν γεγεννηκάς, ἠνωμένης Ἀγνῆ ἀσυγχύτως, τῷ Χριστῷ, ᾧ κραυγάζομεν· Ἐυλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωθὴ η'. Νόμων πατρῶων.

Φῶς ἐς τοῦ κόσμου ἀπετέλεσε, τὸ πατρικὸν φῶς, Λόγος ὁ ἐνυπόστατος, ἐκλεξάμενος Ἀπόστολον, ἐκ τοῦ κόσμου τρισμακάρο· καὶ καθοπλίσας, Θεῖα δυναστεία τῇ αὐτοῦ, ἐπαφῆκεν ἀντήτητον, ὡς ὀλίγην βοῶντα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥωθὴ θ'. Ἐπι τῷ δυναιόμενος, τὰς ἀντιπάλους τάξεις ὑπερνικήσας, τῶν ἀτίθασσον παράταξιν, τῶν αὐτῶν κατακλύσας· τὴν γὰρ εἰρήνην, κληρὸν ἀναφαίρετον λαβὼν, εἰρηναίαν κατάστασιν, ἐφύτευσας τῷ κόσμῳ, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὡς τῷ πῶθῳ προσεπέλασας, τῷ σαρκωθέντι Λόγῳ Θεοῦ Ἀπόστολε, μαθητῆς τοῦτου γενόμενος, καὶ Θεὸς ὑπηρετῆς, καὶ μυστολέκτης· ὅθεν ὑπ' αὐτοῦ ἀποσταλαῖς, εἰς τὰ ἔθνη ἐκήρυξας, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ὡς ἠγάθη ὑπὲρ ἔθνη, ἀναλλοιώτως ὄλη τῇ ἀνθρωπότητι, ὁ ὑπέροχος ἐν μήτρᾳ σου, Παναγία Παρθένε· ὅθεν ἐν δὴν φύσει, γνωρίζεται Χριστὸς, εἰς ὑπάρχων ἀμφοτέρα, ὃν ἠμνοῦντες βοῶμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοὶ, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλευντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου·
- καὶ συνημμένοι ᾧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ,
- τοῦ κρατούντος ἐπάξιον, ἀνεμεικτον τὸν ἕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥωθὴ θ'. Ἀποσεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν ἀπορήτου δόξης, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πῆξιμένος ἐνθα ἡ ἀνεκπραστος, ὑπάρχει εὐφροσύνη, ἐνθα ἡ χαρὰ ἡ ἄλλκτος, ἐν ἐκκλησίᾳ, τῶν πρωτοτόκων ἐνθα, Δικαίω

αὶ σκηναί, πάντων Χριστιανῶν ὑπερέυχου, Φίλιππε πάνσοφε.

Ωραϊσμένος κάλλι, νοητῆς εὐπρεπειάς, καὶ βασιλείας στέφος περικεϊμένος θεόφρον καὶ πλουσία, Φίλιππε περιχεόμενος, φωτόδωσίαις, τῆς τοῦ ὑπερουσίου, φωτός μαρμαρυγῆς, χαίρων τῇ τοῦ Δεσπότη σου θρόνῳ, μακκὰρ παρίστασαι.

Σὺν Ἀποστόλοις πᾶσι, σεπτοῖς τε καὶ Προφῆταις, καὶ σὺν Ἀθλοφόροις Φίλιππε Ὁσίοις, Ἱεράρχαις Δικαίοις, σὺν τῇ Θεοτόκῳ πρέσβευε, λύσιν πταισμάτων, καὶ τῶν ἀμπλακημάτων, δοθῆναι ἱλασμόν, πιστεῖ τοῖς τὴν φωσφόρον καὶ Ζεῖαν, μνήμην τελούσι σου.

Θεοτοκίον.

Σεσαοικιζόμενον Ἄγγον, τὸν πρὶν ἄσκαρον ὄντα, ὑπερφυῆς Παρθενουπότο τέτοκας· διό σε Θεοτόκον, πάντες εὐσεβῶς κηρύττομεν, ἀληθεστάτην, σοὶ τὴν προσηγορίαν, ἀρμόζοντες Ἀγνή· σὺ γὰρ τῆς τῶν πιστῶν σωτηρίας, ρίζα καθέστηκας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφρμεῖν πρὸς
• ἀξίαν ἱλιγγιᾶν δὲ νοῦς καὶ ὑπερέ-
• σμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· διὸς ἀγαθῆ ὑπέρο-
• χουσα, τὴν πίστιν δόξου· καὶ γὰρ τὸν πόθον
• οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν
• εἰ προστάτις· σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποτελέριον. Ἐν Πνεύματι τῇ ἱερῷ.

Δρόμον ὠραίων σου ποδῶν, Φίλιππε ἀναστρέφας, πορείαν τὴν οὐράνιον, ἀνεκλήλυθας χαίρων· καὶ τῇ Ἰσιᾷ παρεστῶς, ἐν Πατρὶ τεθέασαι, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ Θεῖον· διὰ τοῦτο σου πόθῳ, τὴν πανίερον καὶ Ζεῖαν, ἐροτάζομεν μνήμην.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Πνεύματος Θεοῦ ἅπαντα, θεσπέσιε δεδεγμένους, καὶ κόσμον καταφωτίσας, τῇ φλόγγῳ τῶν σῶν ῥημάτων, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δυσώπει, Κύριον πάντας σωθῆναι. **Θεοτοκίον.**

Υπεραγία Παρθένε, δέξαι νῦν τῷ Υἱῷ σε, ὑπὲρ ἡμῶν σὺν Φίλιππῳ, τῷ Ζεῖῳ καὶ Ζηηγόρῳ, προσφερομένη παντοίων, κακῶν περισώζε πάντας.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες, ἱστώμεν Στίχους δ'· καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν οὐρανίων σου φλόγγῳ, τὰ ἀπηχημάτα, ἐπὶ τῆς γῆς παμμάκαρ, διεγυθῆ καὶ

ταύτην, ἐπλήρωσε δογματῶν· δι' ὧν τὸν Υἱόν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, θεολογοῦντες Ἀπόστολε μυστικῶς, ὁμοούσιον δοξάζομεν.

Ως ἐωσφόρον σε πάντες, τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, καὶ φαινὸν λαμπτήρα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, Φίλιππε τρισμακκὰρ, ἔχοντες νῦν, τὰς φυγὰς φωτιζόμεθα, καὶ ἐκ κινδύνων λυτρούμεθα δυσχερῶν, ταῖς πρεσβείαις σε πανύσφημα.

Διὰ σταυροῦ τὸν ἀγῶνα, τὸν τῆς ἀθλήσεως, διηनुκῶς τῆς νίκης, ἀνεδήσω στεφάνους, Φίλιππε ἀξίως· μετ' ὧν εἰσελθῶν, εἰς τὰ ἄνω βασιλεῖα, συμπαραδρεύεις Ἀπόστολε τῷ Χριστῷ, καὶ πρεσβείαις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, Ἦχος β'.

Φιλία τῶν ἀρματῶν ἐκ κόσμου, αἰ σιαγόμενες σου σαρῆ, ὤφρησεν Ἀπόστολε Φίλιππε, περικινδύνῳ τοῖς πιστοῖς πόμα τὸ ζωοποιὸν· πράξιν γὰρ εἰς θεωρίας ἐπίβασιν ἐσχηκῶς, Χριστοῦ ὁπαδὸς ἐχορημάσας· καὶ τὴν στείραν καὶ ἀτελεῖαν ἐθνῶν Ἐκκλησίαν, εὐτεκνωθῆσαν ἐν αὐτῇ, κατεποίησας διδασκαίαις ἦν καὶ νῦν δυσώπει λυτροθῆναι, δεινῶν καὶ ἀναρχῶν· δύνασαι γὰρ ἐν Θεῷ, πολλὰ ἐγγρίζων αὐτῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ἡ γ'· καὶ ε'· Ὡδή. Ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ Κοινωνικόν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἀπὸ τῆς αἰῶν ἀρχῆς αἰς τὸν Θεὸν τῆς Νουτικίας τοῦ Χριστοῦ γένων.

Τῆ ΙΕ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων ἡ Ὁμολογητῶν Γουρία, Σαμανᾶ, καὶ Ἀδίδου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ε'· καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τέσσαρα, δευτεροῦντες δύο ἐξ αὐτῶν.

Ἦχος δ'. Ἐδάκας σημειώσω.

Αβίβος ὁ πάνσοφος, καὶ Σαμανᾶς ὁ Σαυμασίας, καὶ Γουρία ὁ ἐνδοξος, καινῶν συστασάμενοι, τοῖς πιστοῖς χερσίαν, ἐν ἀγαλλίασει, νῦν συγχορεύουσιν ἡμῖν, οἱ Ἀθλοφόροι

καὶ συνευφραίνονται· φυγαῖς ταῖς τῶν Μαρτύρων γὰρ, παρὰ Θεοῦ τοῦτο δίδεται, τὰ ἐν τῷ θαλάσῳ γινόμενα, νοεράς ἐνοπριζέσθαι.

Πόνους ὑπομείναντες, τῶν ἀφροίτων κολάσεων, καὶ γενναίως ἀλλήσαντες, Τριάδος ἰσάριθμοι, Σαμωνᾶ Γουρία, καὶ Ἀβίβη μάκαρ, τῆς αἰωνίου καὶ τεραπνῆ, κατατροφάτε νῦν ἀπολαύσεως, καμάτων τὴν ἀντίδοσιν, ἀντιμετροῦντος ὑμῖν Χριστοῦ· ὃν Σεριωῶς ἱκετεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς φυγαῖς ἡμῶν.

Μονάδα τρισάριθμον, ομολογίσαντες Ἅγιοι, τῶν Ἑλλήνων ἔλυσται, πολυθεον φρόνημα, καὶ μωρὰν σοφίαν, τῆ νομιζομένη, μαρία εἶναι παρ' αὐτοῖς, Σταυροῦ δυνάμει μακαριώτατοι· ὑφ' οὗ ἐνδυναμούμενοι, τὰς χαλεπὰς τῶν κολάσεων, ὑπεμείνατε μάλιστα, θαρσαλέη φρονήματα.

Ορμον πρὸς ἀκύναντον, καὶ πρὸς ζωὴν ἀσπασίαν, καὶ λιμένα πανευδίου, ἀλλοφύροι Μάρτυρες, ποσειχωρηκότες, τὸ διαιωνίζον, τῆς ἀπαύτου διαμονῆς, καὶ διαρκούσης νῦν ἀντηλλάξασθε, τῶν πόνων τὴν ἀντίδοσιν, καὶ τῶν καμάτων τὰ ἔπαθλα, ἐκ Θεοῦ κομισάμενοι, ἐπαξίως μακάριοι.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἰκασίας Μοναχῆς.

Η Ἐδέσα εὐφραίνεται, ὅτι ἐν τῇ σφοδρῇ τῶν Ἁγίων ἐπλουτίσθη, Γουρία Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου· καὶ τὸ φιλόχριστον ποιμνιον, συγκαλεμένη βῶθ· Δεῦτε φιλομάρτυρες λαμπρύνθητε, ἐν τῇ μηνίῳ τῇ παιδοῦ. Δεῦτε οἱ φιλέροισι φωτισθήτε. Δεῦτε ἰδέτε φωστῆρας οὐρανοῦς, ἐν γῆ περιπολεύοντας. Δεῦτε καὶ ἀκούσατε, οἶον θάνατον περὶ, οἱ γενναῖοι ἀδάμαντες ὑπέστησαν, διὰ τὴν ἀτελευτήτων ζωὴν. Διὸ καὶ ἐγγυηταὶ ὄντες τῆς ἀληθείας, κόρην διέσωσαν ἐν μηνίματι ζωσαν βεβλημένῃν· καὶ τὸν τοῦτους ἀθετήσαντα παμμίανον, τῷ ὄλεθρῳ παρεῶσαν, ὡς φονεὰ καὶ ἀνελεήμονα· καὶ ἐκτενῶς δυσωποῦσι, τὴν παναγίαν Τριάδα, τοῦ ρυθῆναι ἐκ φθορᾶς καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοῖαν κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, αὐτῶν τὰ μηνιόσυνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε.

Τί σοι, ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, Δέσποινα τοῦ κόσμου προσοίσω; εἰμὴ δακρῶν πηγὰς, καὶ ἐξομολόγησιν τῶν πεπραγμένων μοι· ἀλλ' ἰλέω σου ὄμματι, ἐπίδελφον Κόρη, ἐπὶ τὴν ἀσθένειαν, τῆς ταπεινῆς με φυγαῖς· λύσον, τῶν

παθῶν μου τὰ νέθη, καὶ τῆς κατεχούσης ἀχλύος, δέομαι ἀπάλλαξόν τὸν δούλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλα, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρώσα, ἡ ἀπειρογάμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἴνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκούσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχῃσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκταήχου·
Εἰ δὲ βούλει, εἰπέ τὰ παρόντα Προσόμια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανόων ταχυμάτων.

Θαῦμα θαυμάτων ἀξίως, θαυμασιώτερον, τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθη, τὸ ὑμέτερον θαῦμα, Μάρτυρες Κυρίε· ἀπὸ δυσμῶν, τῶν ἐθνῶν γὰρ τὴν κόρην ποτε, ταφῇ δοθείσαν ἀδικῶς, ταῖς μητρικαῖς, διεσώσατε ἀγκάλαις ὑμεῖς.

Στίχ. Θουμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Μαρτυρικὰς ἐναθλοῦντες, θεομακάριστοι, τὰς τῶν ἐχθρῶν αἰκίας, ὡς περ' χάριν πλουσίαν, ἐδέξασθε προθύμως· καὶ ὀρεκτῶν, γερῶν ἀπολαύσεως, ἠλογηκότες τῶν θεῶν τῆ ἐλογῆ, ταῖς ποιναῖς οὐ κατεκάμψθητε.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Ιουριαν πάντες τὸν μέγαν, καὶ γενναίωτατον, σὺν Σαμωνᾶ τῷ θεῷ, καὶ Ἀβίβῳ τῷ πάντῳ, τῷ ὄντι ἐν Λευΐταις, ὕμνοις πιστῶς, ἐφημῶμεν σημερον· ὅτι Σεριωτάτοι πάντων προασπισταί, ἐν ταῖς θλίψεσιν ὑπάρχουσι (*).

Δόξα, Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τοὺς τοῦ Χριστοῦ ἀριστεάς, ὕμνοις τιμῶμεν, Γουρίαν Ἀβίβου καὶ Σαμωνᾶν, ὅτι παραδόξως ἐνεργοῦσι τοῖς θαύμασιν· ὄρα γὰρ οὐ παρεῖδον μεταναστεῦσαι κόρην, ἀλλ' ἐκπληροῦντες τὸ αἴτημα, τὴν παιδα διεσώσαντο, παρασίμως Γόθῳ, ἄμυναν ποιήσαντες. Δι' ὧν Χριστὸς ὁ Θεός, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, σῶσον τὰς φυγαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ζύλου σε.

Μὴν, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκνοσφύρησας, ἀνθρώπων γενομένου, δι' ἀγαθότητα, Παναγία Θεοῦμορφ· διὸ δυσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων με, παθῶν ἀπάλλαξόν· ὅπως, τὴν στενήν καὶ εὐθείαν,

(* Ἐλλείποναι ἐν τῷ χειρογράτῳ τὰ ἀνωτέρω τῶν Ἀποστίχων Προσόμια.

τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τὴν ἐπὶ ζωῆν Παρθένε φέρουσαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υβρεις, ὑπομεινάντα πολλὰ, καὶ ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντός Ποιητὴν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα· Ὑπερῦμνητε Κύριε, Υἱέ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλω σου, τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις, ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν; Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ συγκαταβάσει σου φιλόνηρωπε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α.

Τὰ Σαύματα τῶν Ἁγίων σου Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, βουλαῖς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκίπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθός καὶ φιλόνηρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλμοῦ, ἀναγιγνώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Οὐρανοῦ, καὶ τῶν Ἁγίων οὗτος, οὗ ἡ Ἀσροστιχίς·
Τοὺς τρεῖς ὁμοῦ λέγοντας αἰῶν προφρόνας.

Ποίημα Θεοφανούς.

Ὡδή α. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης· τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Τριάδος τὴν μοναρχίαν Ἄγιοι, Θεολογούντες σεπτῶς, πολυαρχίας ἀστατον ἀγλύν, εὐμάρως διελύσατε, Ἀνατολῆς πολυφῶτοι, ὡς περ ἀστέρες ἀνατείλαντες.

Οἱ τρεῖς Ὁμολογηταὶ τῇ χάριτι, καταλαμπόμενοι, τῆς ἀοχικῆς Τριάδος ἐμφανῶς, τὸ τῆς πλάνης πολυθεῶν, καρτερικὴν τὴν ἐυστασίαν, ἐπιδεικνύντες ἐξηφάνισαν.

Υμᾶς πρὶν υἰοθετήσας ἐνδοξοί, θέσει ὁ φύσει Υἱός, τῆς νῦν αὐτῷ δοθείσης ἐκ Πατρὸς, κληρουχίας ὡς εὐσπλαγχνος, συγκληρονόμος ἔδειξε, καὶ βασιλείας συμμετέχοντας.

Θεοτοκίον.

Σοφίας τῆς ὑπεράσφου γέγονας, σκηνὴ Πανάμωμε· τὸν ἐαυτῆς γὰρ οἶκον ἐκ τῶν σῶν, παναχράντων αἱμάτων σεμνῇ, οἰκοδομεῖν εὐδόκησε, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡδή γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τὸ σῶμα τοῖς αἰκισμοῖς, ἐβελουσίως καὶ δειναῖς μαστίειν, οἱ τοῦ Χριστοῦ παρέδωκαν, Ὁμολογηταὶ καὶ Θεράποντες.

Ρυσθῆναι τῶν χαλεπῶν, τῆς ἀμαρτίας λογισμῶν Ἄγιοι, τοὺς τὴν ὑμῶν ἄθλησιν, πίστει ἀνυμνοῦντας πρεσβεύσατε.

Εν ἔυλῳ καρτερικῶς, ἀναρτηθέντες οἱ σέπτοι Μάρτυρες, πανευσεβῶς ἀτρωτον, τὴν ὁμολογίαν διέσωσαν. Θεοτοκίον.

Γάσσω σέ πηγῆν, ὁ τὴν σὴν μήτραν ὑποδὺς ἔδειξε, Μήτηρ Θεοῦ πάναχρον· τὴν ἐμὴν ψυχὴν οὖν Θεράπευσον. Ὁ Εἰσαός.

Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου· Χριστὴ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, καταγγέλλοντες πίστιν, πολυθεῶν Σοφοί, τῶν εἰδώλων ἀπάτην, ἀνδρείως καθίελετε, ὡς τῆς πίστεως πρόμαχοι· κέρην ζῶσαν δέ, κατακλεισθεῖσαν ἐν τάφῳ, διεσώσατε, θανατηφόρου κινδύνου, ὑμᾶς μακαρίζουσαν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σορίαν.

Τῷ Σταυρῷ ὀπισθέντες τῷ τοῦ Χριστοῦ, ἐν αὐτῷ τῶν τυραννῶν πάσαν ἰσχύν, ἀνδρείως καθίελετε, ὡς τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὴν ἀθείαν πάσαν, εἰδώλων ἐλέγξαντες, καὶ τὴν Τριάδα Ἄγιοι, προθύμως κηρύξαντες· ὅθεν ἐπαξίως, παρ' αὐτῆς τοὺς στεφανούς, τῆς νίκης ἐλάβετε, ὡς νομίμως ἀθλήσαντες· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σορίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβούσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύψασε, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγνάλαις ἔσχε, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροποδότην πάντων, καὶ πλάστην καὶ Κύριον· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, βυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίσταθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Θεοτόκε ἀγνή, τὴν σὴν βόθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι πάντα, ὅσα Σείλες πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀρνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἄμνός· Σειροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε· δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύναζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλεύς, Θεέ ὑπερέσχεθε, ἀνεξίτηλε Κύριε.

Η πιστῶς ἐκδόσωμεν· Σπλαγγχίσθητι Παρθένη ἐφ' ἡμᾶς, αἱ παισιμάτων δάρησαι τὴν ἄσπριν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥῆθ' δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Σταθῆραϊν τῆς καρτερίας οἱ Ἀθλοφόροι, ἀνηλεῶς στρεβλούμενοι, ποικίλαις βασάνοις, πᾶσιν ἐπεδείξαντο, συμφώνως κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οἰ τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι στεφανῶνται, τρισσοφεγγεῖ λαμπάδι, τοὺς νῦν ἐτελοῦντας, μνήμην τὴν πανίερων, αὐτῶν καταυγάζουσι, πᾶσι τὰς ἰάσεις βραβεύοντες.

Μετ' εὐλαδίας προσδράμωμεν τῇ φωσφόρῳ, καὶ φωταυγεῖ θεόφορονες, ἴσκη τῶν Μαρτύρων βρούει γὰρ ἰάματα, τοῖς πίστει κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ομολογούντες τῆς Θείας οἰκονομίας, τὸ ὑπὲρ νοῦν μυστήριον, γλώσσαις θεολόγοις, πᾶσαν ἀθεότητα, οἱ θεῖοι καὶ πάνσοφοι, Ὁμολογῆται καθ' ἑαυτοῖς.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἔνοιαν ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθη, παρβενεύουσα πάλιν. Μεῖγα τὸ μυστήριον, τῆς κυροφίας σου, Μητέρα αἰετάρησεν ἄχραντε.

Ῥῆθ' ε'. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Λαμπρότησι σαφῶς, τῶν ἀγῶνων ἐκλάμποντες, ἐφάβλισαν τῶν τυράννων, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, τῆς πίστεως οἱ προβόλοι.

Εἰς πάντα προσηνάς, οἰκουμένης τὰ πέρατα, τὰ θαύματα τῶν Μαρτύρων, διεδόθη καὶ πάντας, τῇ πίστει ἐδεδαίωσαν.

Γῆ ἡς περ ἀγαθῆ, τὰ τῆς χάριτος σπέρματα, δεξάμενοι πολιτεία, φιλοπόνῳ πλουσῖας, οἱ θεῖοι ἐγεώργησαν.

Θεοτοκίον.

Ομόνος ἀγῶνος, καὶ πελάγι χριστοπότητος, τὰ σύμπαντα Θεομητορ, συγχρατῶν σαῖς ἀγκάλαις, κρατεῖσθαι κατήξιασεν.

Ῥῆθ' ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Νομίμας, ὡς καλοὶ στρατιῶται θεόφορονες, ἐγγρατευσάμενοι πάντα, καὶ τρανῶς τὴν πίσιν τετηροκότες, τὸν τῆς Θείας, δικαιοσύνης ἤρατε στέφανον.

Τὸ πρὶν μὲν, ὁ Ἀβδαχοῦμ μετάρσιος αἵρεται, τῇ τοῦ Δεσπότητος προσταξεί· δι' ὑμῶν δὲ Κόρη τυραννομένη, Θεηγόρει, τῇ θρησκαιμένη ἀποκαθίσταται.

Αστράπτει, ἡ σορὸς τῶν Μαρτύρων τοῖς θαύμασι, καὶ ποταμοὺς ἀναβλύζει, ἰα-

μάτων πᾶσι τοῖς προσιοῦσι, καὶ τοῖς πίστει, τὴν αὐτῶν καρτερίαν θαυμάζουσι.

Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος, ὡς καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὁ Θεομητορ, ὁ Νυμφίος, ὁ νοητὸς ἐν σοὶ κατεσκλήωσεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοὶ, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• κεκαθαρωμένη, τῷ δὲ οἴκῳ, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εξ ὕψους σοφοί, τὴν χάριν κομισάμενοι, τῶν ἐν πειρασμοῖς, προϊστάσθε πανεύφημοι· διὸ Κόρη Ἅγιοι ἐκ θανάτου πικροῦ ἐλυτρώσατε· Ὑμεῖς γὰρ ὄντως ὑπάρχετε, Ἐδέσσης ἡ δόξα, καὶ τοῦ κόσμου χαρὰ.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς τοῦ ἐχθροῦ δουλείας με ῥῦσαι, Ἰησοῦ ζωοδότα, ταῖς τῶν πάντων Ἀθλητῶν ἐντεύξεις δυσωπούμενος· ὅπως, ἀδούλωτον κεκτημένος τῶν παθῶν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἀνεύφημα τὴν αὐτῶν ζευτάτην βοήθειαν· προφθάσαντες γὰρ τοῦ θανάτου ἐρρύσαντο κρᾶζουσιν τὴν Κόρη, ἣν περ παρέθετο ἐκδοῶσα ἡ μήτηρ τοῖς Μαρτύρσι· Ὑμεῖς ὄντως ὑπάρχετε Ἐδέσσης ἡ δόξα, καὶ τοῦ κόσμου χαρὰ.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίδου.

Στίχοι.

Ξίφος τελειῶ Σαμωνᾶν καὶ Γουρίαν,
Καὶ φλόξ Ἀβίδου, οἷς χαρὰ φλόξ καὶ ξίφος.

Πῦρ πέμπτη δεκάτῃ Ἀβίδου πέφνε, χαλκὸς ἐτάρους.

Τούτων ὁ μὲν Σαμωνᾶς καὶ Γουρίας ἤθλησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλείῳ, καὶ Ἀγτανίνου δουκός· Γουρίας μὲν ὀρούμενος ἀπὸ Σαργακητίας κώμης, Σαμωνᾶς δὲ ἀπὸ Γανάδος. Διεβλήθησαν δὲ, ὡς ἀναπειθόντες τοὺς ἀνθρώπους μὴ θῦεν εἰδῶλοις. Καὶ εὐθὺς ἀναστώνται ἀπὸ μίᾶς χειρὸς ἐκείνητος, τῶν ποδῶν αὐτῶν κάτωθεν λίθῳ βαρυνομένων. Καὶ ἐμειναν ἀπὸ ὄρας τρίτης ἕως ὄρας ἑκτῆς κρεμάμενοι. Εἶτα κατενεχθέντες, ἐν σκοτεινῷ τόπῳ τῆς φυλακῆς ἐναπορόπιπτονται· καὶ τῇ εὐλῳ τοὺς πόδας περισφιγθέντες, ἐμειναν ἐπὶ λιμῷ καὶ δίψει, καὶ δεσμοῖς πιεζόμενοι, τετραμη-

ναίων χρόνον. Μετά δὲ ταῦτα, ἐξαγαγόντες αὐτοὺς πάλαι οἱ διώκται, τὸν μὲν Ἅγιον Σαμῶναν ἀναρτῶσι τὸν ἐνὸς ποδός· καὶ τὸ γόνυ ἐξαρθρωθεὶς, κατὰ κεφαλῆς ἀπὸ ὤρας δευτέρας ἕως πέμπτης κρεμάται. Τὸν δὲ Ἅγιον Γουρίαν ἑώσι, ὡς ἡμίθνητον ὑπάρχοντα, καὶ νεκροῦ οὐδὲν ἀμεινον εἰκότα· καὶ τῇ ἔοιθεν ἐξαγαγόντες, τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν οἱ διώκται ἐπιφέρουσιν.

Ἄβις δὲ, Διάκονος ὡν τὴν τάξιν, ἐπὶ Δικιῶν τοῦ Βασιλέως διαδελθείς, ὡς διδάσκων τὰς χώρας καὶ κώμας τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, κρεμασθεὶς τύπτεται· καὶ ἀρεθεὶς πάλιν ἐρωτᾶται· καὶ μὴ εἶξας τῷ θελήματι τοῦ τυράννου, τῷ πυρὶ παραδίδοται, ἱμάτια ἔχων ἐπὶ τοῦ στόματος δίκην φονέως. Καὶ οὕτως ἐτέλεσεν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυντηριανοῦ, Ἐπισκόπου Σελευκείας· καὶ μνήμη τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων, Ἰουστίνου καὶ Θεοδώρας· καὶ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Νέου.

Στίχ. Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπὼν μετρουμένην, Ζωὴν προπόντως εὗρεν οὐ μετρουμένην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἐλπίδιου, Μαρκελλίου, Εὐστοχίου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Στίχ. Πῦρ, Ἐλπίδιε, σὺν δυοὶ στέγειν φίλοις, Ἡ τῶν ἐσθλῶν ἐλπίς ἠρήθεις σε.

Ο μακάριος Ἐλπίδος, εἰς τῆς Συγκλήτου Βουλῆς ὑπάρχων, καὶ νόμου γράφων, Χριστιανὸς ἐγνωρίζετο. Παραστὰς οὖν τῷ ἀποστάτῃ Γελιανῷ, τρίγων ἱμάτιον περιβάλλεται, σιδηροῦς τρίβολους ἐμπεπαρμένους ἔχων, ὡς πίσης καγλαζύσης ἀνάθεν ἐπαλειφομένης, οἱ σιδηροὶ τρίβολοι ἠδραίουντο. Εἶτα τύπτεται κατὰ τὸν μέρος τοῦ ἱματίου, καὶ ταῖς τῶν τρίβोलων ἀνίσαι τὰς σάρκας καταπίρειται. Καὶ βόθρω βληθεὶς, καγλαζονται ὕδατι ἐπιγύεται, καὶ τὰς σάρκας κατακαίεται. Καὶ ἐκ πίσης, καὶ στέατος, καὶ ἐτέρων τοιούτων, κοληπτικῶν ἅμα καὶ καυστικῶν φαρμάκων, κράμα ἐνσκευασάμενος ὁ παράνομος, καὶ σφόδρα ἐκκαύσας, ἐπαντλείσθαι τὰς κατακαείσας αὐτοῦ σάρκας προστάττει, καὶ ὄρμιεις ἐτέρους χυμοὺς, μετὰ καὶ ζείου ἀπύρου καὶ ἀσφάλτου συγκεραμαίνους, ἐγγέσθαι κατὰ τὸ στόματός. Ἐπιεῖτα ἵπκους ἀγροῖς καὶ ταύρους, σὺν ἅμα Εὐστοχίῳ καὶ

Μαρκελλῷ, δεσμεῖται πρὸς τὸ διασπασθῆναι· τὰ δὲ ἀκίνητα ἔκειναι. Καὶ ῥοπάλοις ἀγροῖς τὰ μέλη συντριβῆναι· καὶ πυρὶ ἐναχορῶσθῆναι, ἀφῆκον τὰς φυγὰς αὐτῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Λέγεται δὲ μετὰ ταῦτα, ἐν τῷ Καρομλίῳ μὲν ὅρι τεθάρθαι αὐτῶν τὰ σῶματα· βροντῶν δὲ καὶ ἀστραπῶν εὐθὺς γενομένων, τὸν Χριστὸν μετὰ δυνάμεως ἀγγελικῆς παραγενέσθαι, καὶ τοὺς Μάρτυρας ἀσπάσθαι. Καὶ Εὐφρόγιον μὲν καὶ Μαρκελλόν, μετατεθῆναι εἰς ἓν εὐδόκησον τόπον· τὸν δὲ Σαυμαστόν Ἐλπίδιον, ζῶσθαι τε αὐθὺς καὶ παραλαρόδναι, καὶ πρὸς ἀγῶνας δευτέρους παραπέμψαι· καὶ Ἰουλιανόν, δεκαταμένον αὐτόν, ἐκπλαγῆναι, καὶ ἐκ τρησάρων μὲν ἀπλωθῆναι προστάξαντα, ἀνευδότης δὲ μαστιγῆσθαι, ὁσάκις τε καταπτεῖσθαι, καὶ τρίγωνος ὑρασμασι τοὺς μάλωπας ἀνατοξέσθαι, καὶ ἐπ' ἀνθρώπιαν ζουῖσιν ἀπλωθῆναι, καὶ ἀνθρώπινος ἀνημμένους ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ τεθῆναι, καὶ ἐπὶ τοῦ βασιμασθηνοῦ ζύλου ἀνακαθῆναι, καὶ Συρεῶ σιδῆρῷ, ἔργον κατὰ τὸ κεκαίετον σπῆν, τοῖς ὤμοις αὐτοῦ τεθῆναι, καὶ κόρασι σιδῆρῷ κατὰ κεφαλῆς τύπτεσθαι, καὶ σῶματι πυρὸς ἐπιτεθῆναι, ὡς τὰ αἰσθητήρια καυθῆναι. Καὶ τοῦτου γενομένου, πιστεύεται πολλοὺς ἐπὶ τὸν Χριστὸν, καὶ τὰ εἶδωλα συντριβῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς κάμινον πυρὸς βληθῆναι, ἐν ἧ τελευταίον ἀφῆκε τῷ Κυρίῳ τὸν πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μαρτύρος Δημητρίου.

Στίχ. Ὁ Δημήτριος, χειρὶ τρυφῆς δημίου, Δήμεν ἀθλητῶν συγχορεύει Κυρίου.

Οὗτος κατασχεθεὶς ἐπὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Μαξιμίνου τῶν βασιλέων, καὶ Πουπλίου ἀργοντος, πολλὰς βασάνους διὰ Χριστὸν ὑπέμεινε· καὶ τελευταίον, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις προσβόλαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Α Ἐρχομαι, ἐν τῇ καμίνῳ ὁ ρυσάμενος, αὐτός, καὶ τὴν ξένην Κόρην τῆς γαλεπῆς, περιστάσεως διέσωσε, τῇ μεσιτείᾳ νῦν, τῶν αὐτοῦ θεραπόντων ὡς εὐσπλαγγχός.

Ιταματάτης, ἀπανθρωπίας δίκην ἔδωκε, πάντων, τῶν κακῶν ἀθροῦς ἀπαιτηθεὶς, ὁ ἀλάστωρ καὶ θυσιάνυμος, κρίσει δικαίᾳ σου, Λάγχε Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Νευρωμένη, τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐλπίδι ἔνδοξοι, Κόρη, καθειργμένη τάφω μετὰ νεκρῶν, προσδοκίας οὐ διήμαρτεν, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου βωῶπα καὶ Κύριος. **Θεοτοκίον.**

Ως νεσόμενον, καὶ φωταυγίας πέμpton ἔσοπτρον, αἶγλην, Ζεϊκῆς Παρθένε μαρμαρυγῆς, προσβαλοῦσάν σοι ἐχώρησας. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιεὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ ἡ. Χείρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Παγκόσμιος σήμερον ἡμῖν, λαμπρὰ πανήγυρις, ἡ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ, περιευγάζουσα χάριτι, τῶν Σαυμάτων τοὺς προστρέχοντας, καὶ χαρμοῆνῃ πνευματικῇ, πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ραΐδας οἱ Ὁμολογηταί, τῆς σῆς Θεότητος, πάσαν κατήγησαν, τὴν ἀθεότητα Δέσποτα, τῶν τυράννων μὴ πτούμενοι, τὰς ἀπειλαίς, ἀλλ' εὐσθενῶς, ἀνακραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οἱ πάνσοφοι Ὁμολογηταί, οἱ προϊστάμενοι, τοῦ Θείου δόγματος, ἐχθρῶν τὰς φάλαγγας τρέπονται, διὰ ξίφους ἀναιρούμενοι, νίκην παράδοξον σαφῶς, καὶ διαλαμπουσαν δεδειχότες· πίπτοντες τοὺς ἐναντίους γὰρ ἤτησαν (*).

Θεοτοκίον.

Φύσειν ὀρώμενον διτταῖς, Χριστὸν ἐγέννησας, τὸν μίαν φέροντα, σαφῶς ὑπέστησιν σύνθετον, ἀνθρωπότητι Θεότητος, συνειδηραμύσας ὑπὲρ νοῦν, οὕτως καὶ ἔγκαι· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεοτόκε.

Ὁ Βίρωός.

Χείρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔραξες· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσας, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐραταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ Σ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ρήσεσιν ἐπόμειο Ζεϊαίς, καὶ Ξεσπνεύστωι τοῦ Σωτῆρος, Ὁμολογηταί Ξεφεργεῖς,

σταυρὸν ἐπ' ὧμων χαίροντες ἤρασθε, τοῖς ζωφόροις ἔχουσιν, ἀκολουθοῦντες ἀξιάγαστοι.

Οὕτω τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος, μετ' εὐφροσύνης οἱ γενναῖοι, Ὁμολογηταί προσχωροῦντες, τὰ τῶν ἀγῶνων γέρα κομίζονται, ταῖς Ἀσωμάτοις τάξεσιν, ἀξιώθοντες συναυλιζέσθαι.

Νῦν οὐκ ἐν ἔσοπτρῳ ὁράτε, τῶν μακαρίων τὰς ἐλπίδας, Ὁμολογηταί τοῦ Σωτῆρος, τῆς ἀληθείας μᾶλλον δὲ πάνσοφοι, τὸ κάλλος ἐνοπτήριζεσθε, στεφανηφόροι, σαφῶς ἰσάριθμοι.

Ως τῆς ὑπερέβου Τριάδος, πατρὸς ἰσάριθμοι φανεῖτες, Ὁμολογηταί Ξεργόροι, τῇ ταύτης αἶγλην καταλαμπρύνεσθε, ὡς δὲ αὐτὴν ἀλήσαντες, ζωῆς ἀφθάρτου ἀξιούμενοι.

Θεοτοκίον.

Σαρλι ἐπίδομησαι Ζελησας, ὁ διαλομησας πάντα Λόγος, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε μόνην, ἀγιοτέραν πάντων εὐσάμενος, καὶ Θεοτόκον ἔδειξεν, ἐπ' ἀληθείας Μητροπράσενε.

Ὁ Βίρωός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρου, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀερογωνιαῖος ἐτήρηθη, Χριστὸς συναφάς τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξασπτελλάοιον. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Ως πάλαι διεσώσατε, πικροῦ θανάτου Ἀγγιοι, Κόρην ἐν τάφῳ βληθεῖσαν, τὸν δὲ παράνομον Γόθλον, θανάτῳ παρεδώκατε, καμὲ τῶν ἀκαθέκταν μου, παθῶν νῦν ἐλυτρώσασθε, ὅπως ὑμῶν τὴν φασόρον, μνημην φαιδρῶς ἐροτάσω.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα τῇ Ζεότητι, πληρῶν ὡς ἀπεριγραπτος, ἐκ σοῦ Θεὸς ἀπορόρητως, ἐσωματώθη Παρθένε, διὸ οἶκτον ἀνορθούμενος, τοῦ Ἀδάμ παράπτωμα, νέος Ἀδάμ γενόμενος· ἐν ὧς Υἱὸν σου δυσάπει, ὑπὲρ ἡμῶν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου. Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ 15. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱσταίμεν Στίχ. ς' καὶ φάλ. Στιχ. προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὕψιστου κληθεῖς.
Ο ἐμσατεύου καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὅτε σου τὴν ἔνθεον γνάμην Ἀπόστολε, Ζεϊα

(* Τὸ Ἱστορικὸν τοῦτον τὸ τέλος αὐτῶ διαρθεῖσι τινές· Ἐν γὰρ τῇ πίπτειν τοῦς ἐναντίους πάντας κατετάλαον· πρὸς ἀπεργεῖν οὐκ ἔβλητος ἤττησαν, ὡς ἀχόρτου ἐξ ἐνεργητικῶν φωνῶν. Ἄλλ' ἡ διέδοξας αὐτῶν ἔβλητος τῶν ἀσπαστῶν τῶν ἑλπίδων διὰ τῆς αὐθῆρας συλλήθων τερτίμων, καὶ οὕτω ἐπὶ τὸ ἔργα ἤττησεν οὐκ ἔστι παντάπασιν ἀγέρτου, ἐκ καὶ σπῆνον. Μάλιστα δὲ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ παλαιῶς Σχολιαστῆς, λέγων αὐτῶς· «Ὁκταρὸν γὰρ Ζεϊαία μενομαρτυροῦσας ἀδελφούς ἢ ἰδοῦν, οἷς καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸ ἤττησεν οἰκτρῶν ἢ π. (Φίν. Στιχ. 1380)

προγνώσει ἐώρακε, καὶ ἐκ τοῦ κόσμου, τῆς ἀδικίας σὲ ἐλυτρώσατο· τότε σε παγκόσμιον, φῶς ἀπειργάσατο, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καταφωτίζειν, καὶ διαλαμπέειν ἐγγελευσάμενος· οὐ καὶ τὸ Θεῖον Ἐυαγγέλιον, ἡξιώθη σαφῶς ἀναγγεῖσθαι· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο ἐκ Τελώνου κληθεὶς εἰς μαθητεῖαν, ὅτε σε ὁ ἀναρχος Λόγος ἐφώνησεν, ἀκολουθεῖν προτροπόμενος, καὶ κοινωνίαν, τῆς βασιλείας ἐπαγγεῖλάμενος· τότε παμμακάριστε, πάντων ἀφήμενος, καὶ ταραχώδως συγγήσας, ἀναχωρήσας, αὐτῷ συντάνας ἐπικολούθησας· καὶ νῦν ἑπτά ἐμφορούμενος, τῆς ἀρραστοῦ αὐτοῦ θεωρίας τρανώς, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προφητικῆς τῆς σαφῆς ἐνδεδερκίας, πάλαι μὲν σε Ἅγιον, λίθον τεθιβάται, ἐπὶ τῆς γῆς, κυλιόμενον, καὶ τῆς ἀπάτης, τὰς ἐλεπολείας καταλειπόντα· ὁ Λόγος δὲ πάνοσρε, ὁ ἐνυπόστατος, φῶς σε τοῦ Κόσμου καὶ κήρυκα, δικαιοσύνης, καὶ ἀληθείας ἀποτετέλεσε, λαμπροσμένον ταῖς λαμπρότησι, τοῦ τρισπλίου Φωτός πανσεβάσμι· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν (*).

Δόξα, Ἦχος δ'.

Καλοῦντι Χριστῷ, πρὸς μαθητεῖαν οὐράνιον, προθύμως κηλούθησας ἑδολίπετε, πᾶσαν σχολὴν φροντίδος ἡγήνης, ὃν ἐν παρωσάμενος· ἐπαΐειν γὰρ τῆς ἀνω βασιλείας, ἡμίσην εὐπειθῶς ἀναλαβόμενος, τῆς χαμαιζήλου πολιτείας, καὶ δόξης κενῆς ἀπέστης, Ἐυαγγελιστῆς ἀπὸ Τελώνου γενόμενος, φῶς τε τῶν ἐν σκότει χρηματίσας, καὶ πεπλανημένον ὁδηγὸς πρὸς σωτηρίαν· νῦν δὲ προσεβύεις παντός τοῦ κόσμου Θεοτότος, καὶ τῶν σὲ γεραιρόντων Ματθαῖς, φίλας σωτήριος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς. Σωματώθεντα τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔσχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεομακάριστε, ἀναμορφοῦντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὄψεως· Θεόν γὰρ ἐγέννησας, Λόγον ἀφράστου Ἄγνη, καὶ τῆς φθορᾶς ἡλευθέρωσας, τὴν φύσιν πᾶσαι, κα-

λαιωθεῖσαν διὰ τοῦ τόπου σου· διὸ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, σοῦ τὴν χάριν Παρθένε ἀνύμψευτε, δι' ἧς σκέπε καὶ σώζε, τοὺς ἐν πίστει σὲ δοξάζοντας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆ τῶν λόγων σου σάλπιγγι, τοὺς ἀνθρώπους συνήθροισας, εἰς Θεοῦ ἐπίγνωσιν παναοίδιμε, καὶ τὰ τῆς πλάνης ἀθροίσματα, ἐκ γῆς ἀπεσώθηςας, καὶ εἰς μίαν τοὺς πιστοὺς, τὴν ὁμόνοιαν ἴθυνας, καὶ προσβεύεις νῦν, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελουύσας, τὴν αἰσεβάστον μὴνῆν σου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ο ἐν γλώσση πυρίνη σε, καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, κραταῖον ἀνέειξες πολεμήτορα, κατὰ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, παρ' οὗ ἔλαβες λαμπρὰ, τὰ βραβεῖα τῆς χάριτος· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελουύσας, τὴν αἰσεβάστον μὴνῆν σου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ θαρρύνονται δόξαν Θεοῦ.

Εἰς τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, διακύψας Ἀπόστολε, πλοῦτον τὸν ἀένωτον κατενόησας· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρυσάμενος, τὴν χάριν τὴν ἄσθον, ἡμῖν εὐαγγελίως, πᾶσι ταύτην διένειμας· καὶ προσβεύεις νῦν, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελουύσας, τὴν αἰσεβάστον μὴνῆν σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Εκ πυθμένος κακίας ἐσχάτης, πρὸς ἀκρότατον ὕψος ἀρετῆς, ὡς ἀστὸς ὑψηπέτης, παραδόξως ἀνέδραμες, Ματθαῖε πανεύρημε· τοῦ γὰρ κληυθάντος οὐρανοῦς ἀρετῆ, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ πᾶσαν τὴν γῆν πληρώσαντος, Χριστοῦ ἀκολουθήσας τοῖς ἔχγεσι, μιμητῆς διάπυρος ἐν πᾶσιν αὐτοῦ πεφανέρωσαι, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην, ζωὴν καὶ σωτηρίαν, τοῖς πειθαρχοῦσιν εὐσεβῶς, τοῖς Θεοῖς προστάγμασιν· ἐν οἷς καὶ ἡμᾶς καθοδήγησον, εὐαριστοῦντας τῷ Κτίτῃ, καὶ σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Απόστολε Ἄγιε, καὶ Ἐυαγγελιστά Ματθαῖε, πρέσβευε τῷ ελεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παρασχῇ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπολύσις.

(*) Τὸ Χριστόγενον ἔχει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ δύο ἑτέρα Προσώπια. Ἀπόστολα δὲ ἔχει τῆς Ὀκτωήρου· ἐκ δὲ τῶν ἑνταθῶν Ἀποστόλων τὰ δύο πρῶτα, μετ' ἐνὸς τοῦ ὁμοίου, τάττει εἰς τοὺς ἄλλους· τὰ δὲ τῶν ἑνταθῶν ἄλλων ἐλλειπτοῦν ὅλος ἔχει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγοντες τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου τὸν παρόντα,

Ψῆγμα Θεοφάνους.

Ὡδή α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξὶν τὸ στόμα μου.

Πλουσίως μετὰδος μοι, τῆς ἐνοικίους σου χάριτος, Ματθαῖε πανένδοξε, καὶ ὑπέρβητα Χριστοῦ, καὶ βοήσομαι, λαμπρῶς ἀνακηρύττων, καὶ μέλψω γηθόμενος, τὰ σὰ Σαυμάσια.

Τελείως κατέλιπες, τῶν ἐπιγείων τὴν σύγχευσιν, τοῦ Λόγου ὡς ἤκουσας, τοῦ σαρκωθέντος φωνῆς· καὶ τῆς χάριτος, εδείχθης οικονομίας, καὶ κηρύξῃ θεόληπτος, Θεομακάριστε.

Ανοπίτητος γενόμενος, καὶ ὑπηρέτης διέπρεψας, τοῦ Λόγου Ἀπόστολε, τοῦ πρὸ αἰῶνων Πατρός· καὶ διέδραμες, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, εὐαγγελιζόμενος, πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καθάρουσιν, καὶ τῆς φθορᾶς τὴν κατάλυσιν, ζωῆς τε φανέρωσιν, εὐηγγελίσω Σοφέ· τῆς Παρθένου γὰρ, ἐν μήτρα ἐνοικήσας, ὁ ἀπερίοριστος, κόσμον ἀνέπλασεν.

Ὡδή γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Τοὺς σοὺς Ἀποστόλους Θεοῦ Λόγε, φωστῆρας ἀνεδείξας ζωῆς, τὸν ζῶπον ἀπελευνώντας, τῆς ἀθείας Δέσποτα, καὶ ἐν τῇ Σεῖα δόξῃ σου, τὸν κόσμον ὅλον φωτίζοντας.

Τῆ σὴ καθοπλίσας παντευχία, Ματθαῖον τὸν ἄριστον Σωτῆρ, τυραννῶν δυνατώτερον, τοῦτον εἰργάσω Δέσποτα, καὶ καθαιρέτην εδείξας, εἰδῶλον πλάνης φιλόνηρωπε.

Γλώσσης τῆς πυρίνης σου ὁ φθόγγος, δαιμόνων ἐνέπρησε βωμῶν, Ματθαῖε τὸ θεότευκτον, τοῦ Παραλήτου ὄργανον, δι' οὗ Χριστὸς κηρύττεται, ὁ Λόγος ὁ ἐνυπόστατος.

Θεοτοκίον.

Σάλπιγξ θεολόγος φθεγγόμενη, συντόνας ἐφώτισε λαοῦς, Ματθαίου τοῦ θεόφρονος, τὴν τῆς Τριάδος ἑλλαμφιν, τὴν ὑπὲρ νοῦν τε σάρκωσιν, τοῦ Λόγου ἐκ σοῦ Πανάχαρτε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ἡ ζωσα
» καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτή-
» σατας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ
» Σεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Τῆ. σ. Georgia.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Οπρῶτος τὸ Χριστοῦ, Εὐαγγέλιον γράψας, καὶ πᾶσαν δαδουχῶν, τὴν ὑψηλὴν κτίσιν, Ματθαῖος ὁ σφώτατος, καὶ Χριστοῦ μύστης ἄριστος, νῦν τιμῶμενος, ταῖς ἰεραῖς μελωδίαις, πᾶσιν ἄφεςιν, ἀμαρτιῶν ἐξαιτεῖται, τοῖς πόθω τιμῶσιν αὐτόν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τὸν χρυσὸν καταλείψας ὡς ἀληθῶς, τὸν Χριστὸν δὲ πόθησας φιλευσεβῶς, Ματθαῖε Ἀπόστολε, τῶν περάτων εδείχθης φωστῆρ· καὶ ἐκ Τελώνου ἄφρης, Ἀπόστολος ἐνδοξός, μαθητῆς γεγόμενος, καὶ κηρύξῃ τῆς Πίστews. Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρόος τιμῶμεν, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, καὶ πιστῶς εορτάζομεν, μελωδούντες καὶ λέγοντες· Πρεσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφesen δωρησασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλιν καὶ κίβωτον, τὸ πανάγιον ὄρος, τὴν φαταυγῆ, νεφέλιν ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Ἐσῆς τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπραχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφσεις, τῶν ἀρχαίων ἐγλήσων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρεσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφesen δωρησασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχαρτον τόχον σου.

Ὡδή δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τῷ ἐνυποστάτῳ σου Λόγῳ Θεῷ, μεμαθητευμένος διέλυσες, κόσμῳ σοφίαν, ὁ θεόπτης Μαθητῆς, μεγαλοφῶνως κράζων σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῷ μεμακαρισμένῳ ὑπὸ Χριστοῦ, ποίαν εὐφημίαν προσεΐπαμεν, σοὶ Θεηγόρε; οὐκ ἰσχύει γὰρ βροτῶν, τὴν ἐπανθούσαν χάριν σοι, λόγῳ ἐξεπέειν ἀξιάγαστε.

Σοὺ τὸν ἀκηλίδωτον καὶ ἀκραυφῆ, νοῦν τετραμέμενος ὁ Ὑψίστος, ὡσπερ λαμπάδα, εἰς λυχρίαν ὑψηλὴν, τοῖς ἐν τῷ σκότει φαινουσας, πᾶσι Θεοφάντορ προτέθεικε.

Θεοτοκίον.

Τὴν τεταπεινωμένην φύσιν βροτῶν, ἡ εὐλογημένη ἀνύψωσας, τὴν τοῦ Ὑψίστου, ὡς κησάσα ἰσχύϊν, ὑπερφυῶς πανάχαρτε, Μήτηρ ὡς Ματθαῖος ἐδίδαξεν.

Ὡδή ε'. Ἐξέστη πᾶσι σύμπαντα.

Τὴν χάριν δεξάμενος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θεῖον ἐνδιαίτημα εδείχθης, θεῖως

διδάξας Θεογνωσίας τὸ φῶς, πιστευθεὶς τὰ δόγματα Χριστοῦ, γράμμασιν ἐκτίθεσθαι, ὡς αὐτόπτης Θεοκρίτος.

Η γλώσσά σου κάλαμος, τοῦ Παρακλήτου γέγονεν, ἐνθως τοῦ λύτρωσιν διδόντος, τοῖς ἐπιγνοῦσι τὴν θεαποτειάν αὐτοῦ, καὶ ταῖς σφῶν ἐμπνέοντος ψυχαῖς, γνώσιν ἐπουράνιον, ὦ Ματθαίε πανέντιμε.

Α τράπτονα θαύματα, καὶ ἰαμάτων χάρισι, σέ Χριστὸς ἐξέπεμψε τῷ κόσμῳ, τὴν τῶν δαιμόνων καταπατόντα ἰσχύν, καὶ ψυχὰς φαιζόντα πιστῶν, πάντων τῶν ἡμουντων σε, τῆς εἰρήνης τὸν κήρυκα. **Θεοτοκίον.**

Παρθένος γεγέννηκεν, Υἱὸν τὸν προαιώνιον, φύσιν ἐνδυσάμενον ἀνθρώπων, ὡς ἐκδιδάσκων ὁ Θεογέρονος φησί, καὶ σώσαντα ταύτην ἐκ φθορᾶς, πάθει τῷ τοῦ σώματος, καὶ Παρθένος διέμεινεν.

Ψαλμὸς. Ἦλθον εἰς τὰ βῆθη.

Εὐαγγελιστὴς ἀπὸ Τελώνου, ὡς ἠκολούθησέ σοι, μετεσκεύασται ὁ Θεογέρονος, τῇ παγκαλῇ Παντοῦργῇ δυνάμει σου, ὁ Ματθαίος ὁ πανάριστος.

Ρυθμίζεται τοῦ Εὐαγγελίου, τοῖς ψυχοτρόφοις λόγοις, τῶν ἔθνῶν πληθὺς ἀνυψουμένη, πρὸς ἀρετῶν ὑψηλὴν ἀκρότητα, ὦ Ματθαίε παμμακάριστε.

Ματθαίου ζωγραφεῖται Θεοπλόκοις, τοῦ Μαθητοῦ δικτύοις, τὰ συστήματα τῶν πιστευόντων, διὰ παντός πρὸς τὴν σπὴν ἐπίγρωσιν, Εὐεργέτα ποδηγούμενα. **Θεοτοκίον.**

Παρθένον τελοῦσαν ἀναγράφω, εὐαγγελίζεταί σε, τὸν τὰ σύμπαντα πεποιηκότα, ἀνευ σπορᾶς καὶ φθορᾶς Πανάμωμος, ὁ Ματθαῖος ὁ πανάριστος. **Ὁ Εἰρμός.**

Ηλθον εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ τελωνίου τὸν ζυγὸν ἀπορρίψας, δικαιώθηκες τῷ ζυγῷ προσηρησθέντι, καὶ ἀνεδείχθηκες ἔμπροσθεν πανάριστος, πλοῦτον κομισάμενος, τὴν ἐξ ὕψους σοφίαν· ὅθεν ἀνεκήρυξας, ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ τῶν ραθυμῶν ἡγεῖρας ψυχᾶς, καθυπογράψας τὴν ὥραν τῆς κρίσεως.

Ὁ Οἶκος.

Η τοῦ ἐχθροῦ με τυραννίς βιάζεται ἀπλήστως, καὶ τῆς φυγῆς μου ὄλον τὸν σπό-

ρον καθαρπάξει, Ματθαίε φίλε τοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' αὐτὸς τὸν σπὸρον τῶν εὐχῶν σε δεδωκώς, πρὸς σπὴν δουλείαν κάρπωσον, καὶ δεῖξον ἡμῶν δὸν σου σμικρότατον, καὶ ὑψηλὴν με τῶν πολλῶν σου καὶ μεγάλων κατορθωμάτων, καὶ τῆς πρὸς Χριστὸν σου σχέσεως· πῶς πάντα παρενθύς ἐγκαταλείψας, ἠκολούθησας Θεριῶς τῷ κεκληκῶτι, πρῶτος γεγονώς Εὐαγγελιστῆς ἐν τῷ κόσμῳ, καθυπογράψας τὴν ὥραν τῆς κρίσεως.

Συναξάριον.

Τῇ 15. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

Στίχοι.

• Σάξεις, Ἰησοῦ, καὶ τελῶνας· σοὶ χάρις •, ὣτ' αὐτῷ Ματθαῖος ἐκ πυρὸς μέσου.

Ἄκαμάτου Ματθαίου πῦρ δεκάτη κτάνεν ἔκτη.

Ος, ἐπὶ τὸ τελώνιον καθήμενος, τοῦ Κυρίου ἀκούσας πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ἄκολούθει μοι· αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀνάγας ἠκολούθησεν αὐτῷ. Καὶ ποιήσας αὐτῷ θαγρὴν μεγάλην, καθὼς σοσι τὸ Εὐαγγέλιον, τοῖς Ἀποστόλοις συναριθμεῖται. Οὗτος τὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος σύναμιν δεξάμενος, καὶ σοφισθεὶς τὰ θεῖα, τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον συνεγράψατο. καὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἀπέστειλε. Ἀρθῶν τε καὶ Μήδου διδάξας, καὶ Ἐκκλησίαν συστησάμενος, καὶ πολλὰ ἐργασάμενος θαύματα, ὕστερον ὑπὸ τῶν ἀπίστων διὰ πυρὸς τελειοῦται.

Οὗτος, ὡς τὴν λαχοῦσαν ἕκαστος τῶν Μαθητῶν διατρέχων εὐηγγελίζετο γῆν, ἐπὶ τὸ ὄρος ὁ Ματθαῖος ἀνέδραμε, καὶ ἐν αὐτῷ μονοχίτων διεκαρτέρει καὶ αἰθρίος. Μετὰ δὲ τινος χρόνου διάστημα, ὁ ἐκ χόδς διαβρώσας τὸν ἀνθρώπου, ὡς παιδίον ἐν τῷ ὄρει τῷ Ματθαίῳ ὀπάσεται· καὶ τούτῳ προτείνας τὴν δεξιάν, βακτηρίαν αὐτῷ ἐπιδίδωσιν, εἰρηκώς· Δέξαι ταύτην, καὶ τῷ λόφῳ καταβῆθι, καὶ παραβαλὼν τῇ Μυρμηρῇ, πρὸς τὴν φλιάν τοῦ εἰσεῖσε ἀγιασματος αὐτὴν καταφυτεύσον. Καὶ τῇ δεξιᾷ τῇ ἐμῇ ριζωθείσα καὶ ἀνυφωθείσα, δένδρον πολυκαρπὸν γενήσεται, καὶ γλυκισμὸς ἀπ' ἄκρων αὐτοῦ καταβήσεται μέλιτος, καὶ πηγὴ ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ ἀναδοθήσεται· ἐξ ἧς ἀπολουσάμενοι οἱ τῆς πόλεως ἄνδρες Σηριογυμοῖ, καὶ τοῦ γλυκισμοῦ μεταλαβόντες, τὴν αἰσθησὴν ἡδυνήσονται, τὸ παρανομεῖν καταλιπόντες.

Τότε ὁ Ματθαῖος, τὸ δοθὲν εὐλαδῶς ἐκ χειρὸς Κυρίου δεξάμενος, τὴν λοφίαν ἀφείκε, πρὸς τὸ προκείμενον ἤγετο. Ἡ τοῦ Βασιλέως οὖν ὀμοψύχη Φουλδανᾶ, τῆ Ἀποστολῆ συναντήσασα οὖν τῷ υἱῷ καὶ τῇ νύμφῃ, πονηροῖς δαμαζόμενοι πνεύμασι, φωναῖς τε τραχίαις καὶ συστροφαῖς τὸν Ἀπόστολον δονοῦντες προύλεγον· Τίς σε καὶ τοῖς ἡμετέροις προσβαλεῖν κατηνάγκασεν; ἢ τίς σοι καὶ τὴν ράδιον εἰς ἡμέτερον δέδωκεν ὀλέθρον; Ὁ δὲ, πρῆμα τῆ φωνῆ τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασιν ἐπιτιμῆσας, τῶς ἀτακτοῦντας ἰάσατο, καὶ σωφρονῶς ἐπακολουθεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐπεσπάσατο. Τὴν τοῦ Ἀποστόλου δὲ παρουσίαν μαθῶν ὁ τότε Πλάτων Επίσκοπος, ἐξῆλθ' οὖν τῷ Κλήρῳ προσυπῆντα, καὶ ἄμωρ ἐν τῇ πόλει γενόμενος, ἐπίθεσι πάντων, ὡς ὁ ἐντειλόμενος ὑπέθετο, πρὸς γῆν ὑπερέστας τὴν βακτηρίαν, τὸν ὡς παιδίον ἐπιφανέντα εὐλόγησε. Τότε ῥιζωθὲν τὸ ξηρὸν, αὐτίκα κλάδους καὶ καρποὺς περιάζοντας ἔφερε, τοῦ μέλιτος τὴν ποιότητα ἀποστάζοντα, καὶ πρὸς τῆ ῥίζῃ πηγὴν ἀπορρέουσαν, ὡς ἐκπλαγῆται τὸς παρατυγόντας ἐπὶ τῷ ξένῳ Σέμασι. Ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν πρὸς τὸ παράδοξον τὸ πλῆθος συνεδεδρομήκει, τῆς ἐκ τοῦ δένδρου μεταλαμβάνον ἠδύτητος, τὴν προτέραν ἐτοιμίαν ἀπέπτυσαν ἀγριότητα.

Ὡς δὲ καταφανὲς ἦν καὶ τῷ Βασιλεῖ τὸ γινόμενον, ὡς ἐκ τούτου πλέονα καὶ τὸ τῆς συνουνοῦ ὑγιᾶς ἐτεκμηράτο, καὶ πρὸς μικρὸν τὴν φυγὴν ἀγαθύνας, ὑπὸ σκαιοῦ πάλιν ἀνεφλέγετο ὀαιμῶνος, ποιῆσαι πυρὸς παρανάλωμα τὸν Ἀπόστολον, διὰ τὸ μηδὲ τὴν ὀμοψύχον διαιρεῖσθαι ὅλας τοῦ εὐεργέτου. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Σωτὴρ νυκτὸς ἐπῆνεναι τῷ Ἀποστόλῳ, εἰρηκῶς· Κόρη πονηρὰ κατὰ σοῦ τῷ Βασιλεῖ μεμλετήνται, αὐτός, Ματθαῖε, μὴ δέδοιθι, ἔγωμ με μετὰ σοῦ. Ταύτην οὖν τὴν ὀπτασίαν ὁ τοῦ Θεοῦ Μυστικῆ τῷ Ἐπισκόπῳ κοινωσάμενος, εὐχαριστῶν διετελεῖ. Καὶ δὴ εἰς τὸ συλλαβεῖν αὐτὸν τέσσαρες ἀπεσταλῆσαν, κελεύσει τοῦ κρατοῦντος· καὶ ἀγλῦ περιχρῦθέντες κατ' ὀφθαλμῶν, τὸ γεγονός τῷ ἀποστείλαντι ἀνασκάψαντες λέγουσι, τούτου τῆς φωνῆς, προσθέμενοι, ὀμιλοῦντος ἐπακρωμένοι, ἰδεῖν, ἢ συλλαβεῖν αὐτὸν οὐ δύναμεθα. Ἐπὶ τούτοις ὁ Βασιλεὺς περιμανῆς γενόμενος, ἐτέρους δέκα προσασπαστέλλει, οὕτως εἶπᾶν· Εἰ καὶ κалύσω ἡμᾶς τίς παραγένηται, ξίφει τούτου διαχειρίσασθε. Ὡς οὖν ἐγγίξειν λοιπὸν

ἔμελλον οἱ ἀποσταλέντες, καὶ Ἰησοῦς ὁ Θεὸς παρῶν, ὡς παιδίον ὥραον τότε φανείς. Οὐ τὴν βολὴν τοῦ φέγγυος μὴ φέρουτες ὄραν, τῶν ὀπλων ἀφ' ἑαυτῶν τὴν περιβολὴν ἐκτινάξαντες, στραφέντες ἀπήγγειλαν τῷ Βασιλεῖ τὸ συμβῆναι. Τότε ὑπὸ τοῦ τῆς κακίας ἐφευρετοῦ ἀναδραστηεῖς ὁ κρατῶν, αὐτόχειρ τὸν Ἀπόστολον διαχειρίσασθαι παραγίνεται. Ὡς δὲ πλησίον ἐγένετο, περιεῖ χειραγωγὸν προσδεόμενος, καὶ ἐκλιπαρῶν τὸν Ἀπόστολον οὐκ ἐκαύσατο, Σύγγνωθί μοι, λέγων, τῆ ἀβουλία, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν σκοτομάειαν ἀπέλασον. Δυσωπηθείς οὖν ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς διατυπώσας, τρανῶς αὐτὸν ὄραν παρεπέκασε. Καὶ τῆς χειρὸς ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἀποστόλου λαβόμενος, ὡς ὄθηεν αὐτὸν πρὸς τὴν Βασιλείαν εἰλεν. Ἀλλὰ πονηρὰ ἀνάστασις ἐν τῇ καρδίᾳ Σέμενος πρὸς τὸν Ἀπόστολον, οὐ διεέλαθε. Τούτου δὲ στηλιτεύσαν τὰ ἐγκάρδια, πρὸς φόνον διήγειρε τὸν ἀσυνετόν· καὶ παρεθύς τοῖς στρατιώταις συλλαβεῖσθαι διακελεύεται τὸν Ἀπόστολον, καὶ χεῖρας τούτου καὶ πόδας εἰς γῆν καταπέτραι. Εἶθ' οὕτω, φορητὸν τούτω καταστεγῆσαι, ἐκ δελφιναίου ὑγρανθέντα ἐλαίου, καὶ ἀσφάλτῳ καὶ πίσσῃ τὴν σόρον ἀνάθεν ἐπίρραντίξασθαι, πρὸς ἐπὶ τούτοις καὶ κληματίσει τὴν φλόγα ἐπερθεῖσαι. Καὶ ἔσταν οἱ φονεῖς ἀρπάσαντες τὸν Ἀπόστολον, εἰς τὸν ἡτοιμασμένον ὡς ἱερῶν βαμῶν ἦγαγον. Καὶ τῇ γῇ προσπλάσαντες, ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὕλην ἀνάπτουσι. Τότε ἡ συρίζουσα δρόσον ἐδέξατο κάμινος, σῶμα τὸ ἱερὸν τὸ παράπαν μὴ φλέξασα. Τούτο τοὺς ὀρώντας ἐξέπληξεν, ἀπίστους ὄντας, καὶ τὸν τοῦ Ἀποστόλου ἀνευρήμουν Θεόν, ὡς ἐκ τῆς κραυγῆς καὶ τὸν Βασιλεῖα ταραχθῆναι, καὶ τὸν Σουλτοῦμένον διατυπώσασθαι. Ὅς καὶ τὸ γεγονός ἀναμαθῶν, Ἐναργέστερον, ἔλεγε, τοῦ ἀνδρός τὴν εὐσέβειαν ἀποδείξει βούλωμαι, εἶγε ἀληθῆς τὸ γινόμενον. Καὶ πολλὴν ἀνθρακίαν ἐκ βαλανεῖων συλλέξας, καὶ φρυγάνων καταδέσμιους συναγαγῶν, καὶ τοὺς χρυσίνους αὐτοῦ Θεοῦ ἀνάθεν τῆς κάμινου, τῆς τὸν Ἀπόστολον ἐχούσης, περιβείς, καὶ κύκλῳ τῆς κάμινου ἐτέρους ἀνδράντας παραστήσας, καὶ τῆ ξηρᾶ ὕλη τὴν ἀνθρακίαν ἐπιόρνας, εἰς βοήθειαν τούτους ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ Ἀποστόλου δὲ κάτωθεν προσευχομένου, τέρας ἐξίσιον δεικνύται. Τὸ γὰρ ἐπικυρωθῆν πρὸς τοὺς ἔξωθεν ἀνδράντας πῦρ, ὡς ξηρᾶν

ἤλυν τούτους ἀποτεφρώσαν, τὸν ἀλαζόνα φεύγοντα ἐδίωκεν. Ὁ δὲ ὑπονοστήσας πρὸς τὴν κάμινον, δεδοικῶς μὴ καταληφθῆ, καὶ τὸν Ἀπόστολον εὐρών προσευχόμενον, τοῦ πυρὸς ἐζήτηε διαδράναι τὸν κίνδυνον. Καὶ ὅς, ἐν αὐτῇ τῇ καμίνῳ πάλιν προσευξάμενος, καὶ τὴν φλόγα βροντοειδῶς ἐκλύσας πρὸς ἑαυτὸν, καὶ, εἰς χεῖρας σου Κύριε, προτείπων, τὴν ψυχὴν παρατίθημι, τὸν Βασιλέα τοῦ κινδύνου ἐρύσασατο. Τότε κλίην βασιλικὴν ποσειαχθῆναι κελεύει, καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ἐκ τοῦ πυρὸς ἄψαυστον ἀνακομισθὲν λείψανον ἀποτεθῆναι προστάττει, καὶ μεγιστάνων ὅμοις φερόμενον ἀπαγαγεῖν πρὸς τὰ βασιλεία.

Ἄλλ' ἐπεὶ περ οὐκ ἄρτιον, ἀλλὰ γωλεύουσιν ἔτι τὴν πίστιν ἐκέκτιστο, σιδηροῦν ὁ Βασιλεὺς προστάσσει γενέσθαι γλωσσόκομον. Καὶ τούτου γενομένου, τὸ ἱερὸν ἐν αὐτῷ τοῦ Ἀποστόλου ἀσφαλίσάμενος λείψανον, οὕτω πως πρὸς τὴν Σύγκλητον ἔφη· Ὁ ὑπὸ τούτου ἡμῖν Θεὸς ἀναγνωσθεῖς, εἰ ἐκ βυθοῦ θαλάσσης, ὡς ἐκ πυρὸς τηρήσει πάλιν ἀμέτοχον, κραταῖός τις ἐστί, καὶ τῶν στοιχείων ἀνώτερος· ὅθεν τοὺς Θεοὺς ἡμεῖς, μὴ δυνηθέντας ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ πυρὸς ῥύσασθαι, καταλείψαντες, αὐτὸν σέβειν πάντες ἀδιστακτικῶς ὀφείλομεν. Τοῦτο εἰπὼν, ποταθῆναι τὴν σιδηρᾶν λάονακα προστάσσει· Ὡς δὲ πέρας εἶχε τὸ πρακτέμενον, νυκτὸς ὁ Εὐαγγελιστὴς τῷ Ἐπισκόπῳ ὄπτανεται, πρὸς ἀνατολὴν, λέγων, τοῦ παλατίου γενόμενος, θεία δυνάμει τὸ ἐμὸν λείψανον, σὺν τῷ γλωσσόκῳ εὐρήσεις φερόμενον. Τότε σὺν τοῖς λογάσιν ὁ Σηηπόλος τὸν ὀληθθέντα αὐτῷ τόπον καταλαβὼν, τὴν σορὸν, ὡς ἐν ἀκατίῳ φερομένην, ἑωρακῶς, ἐπιτιμῆσις φωναῖς τὸν ἐκ πυρὸς καὶ ὕδατος ῥυόμενον ἐπεσφῆμησε Κύριον. Τοῖνον καὶ ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀπιστίαν ὅλην ἀπορρίψας, συγγνώμην ἤτει, καὶ τὴν δι' ὕδατος κάθαρσιν. Τούτου δὲ τὸ διάπυρον ὁ Γερεὺς θεασάμενος, τὰ συνήθη πρότερον ἐπειπὼν, καὶ τοὺς κατὰ τοῦ ὀλετῆρος ὀρισμοὺς, ἐπιθῆναι προστάσσει τοῦ ὕδατος. Ἐν τούτῳ τῆς κορυφῆς ἀφάμενος, ἀναθεν ἐπιφερομένης ἀκούει φωνῆς· Μὴ Φουλιβανόν, ἀλλὰ Ματθαῖον τούτου ὀνόμασον. Τότε ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ τοῦ Ἀποστόλου ἀναγεννηθεῖς ὄνομα, μετὰ τὴν ἐπατήμερον κάθαρσιν, τὰ ὑπ' αὐτὸν πάντα ἀπὸ φυγῆς συντέτριψεν εἰδῶλα, καὶ τῆς σοροῦ καλῶς ἐπιμελησάμενος, τοὺς ὑπ' αὐτὸν πάν-

τας ἐπεισε τῷ φωτισμῷ προσελθεῖν. Αὐτὸν δὲ τὸν Βασιλέα, Πρεσβύτερον χειροτονηθῆναι, κατ' ἕνα ὁ Ἀπόστολος τῷ Ἐπισκόπῳ φανείς ἐπέσκηψε, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Διάκονον· καὶ μετὰ τριῶν ἑκαυτῶν περαιώσιν, ἔσται σοι πρὸς Χριστὸν ἡ ἀνάλυσις, καὶ σοῦ διάδοχος ἔσται Ματθαῖος ὁ Βασιλεὺς, ὁ ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὀνόματι ἀναγεννηθεῖς· καὶ προίοντος τοῦ χροῦ, ὁ Πάτριον πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, καὶ τῷ Βασιλεῖ τὸν θρόνον ὡς Ἰερεὶ καταλείποις, καὶ πάλιν αὐτὸς τῷ υἱῷ, κατὰ τὴν τοῦ Ἀποστόλου διάταξιν.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥητὴ ζ. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Εργημάτισας τοῦ πρώτου ἀπαυγάσματος, θεῖον ἐκτύπωμα, ὡς Μαθητῆς ταῖς αὐτοῦ, ἀκτίσι πυρσοῦμενος, ὃ φάλλον ἔλεγε· Ὑπερῆμντε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ως διάκονον τοῦ λόγου παραμακρόρισε, θεῖος σκηναῖσιν, ὅπου Χριστὸς κατοικεῖ, ἐκεῖ σε κατέκτισεν, ὡς σοὶ υπέσχετο, ὁ υπέσθεος, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς μόνος τῶν ὅλων.

Τὰ νοσήματα Ματθαῖε φυγαδεύονται, καὶ ὄραπτεύουσιν, ἢ τῶν δαιμόνων πληθῆς, τοῖς ἐν σοὶ χαρίσμασι, τοῦ θεῖου Πνεύματος, ἐν οἷς ἐφάλλεις· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ. **Θεοτοκίον.**

Τὴν πανύμνητον Παρθένον ἐξιστόρησας, τοῖς θεῖοις λόγοις σου, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, τεκνοῦσαν Ἀπόστολε, ὃ πάντες φάλλομεν· Ὑπερῆμντε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ῥητὴ η. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νεύσσει πρὸς σὲ ταῖς ἀνευδότοις, Ματθαῖος ὁ ἱερώτατος θεοῦμενος, θεσεῖ χρηματίσαις τε, φύσει ὁ περ πέφυκας, τὴν οἰκουμένην Δέσποτα, εἰλκυσε φάλλειν σοι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ως περ ἀστραπὴν τῇ οἰκουμένῃ, ὁ Λόγος τὸν Θεολόγον ἐξαπέστειλε, ζῶνον μὲν διώκοντα, ἔβην δὲ φωτίζοντα, θεολογίας δόγμασιν· ὅθεν καὶ ἐφάλλε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λόγα καθαρὰ καὶ διανοία, Θεὸς σοι προσομιλήσει ἐξέγενετο· ἤλυν γὰρ ὡς ἔτεμες, τούτῳ προσετέλασας, καὶ συνεκράθης ἐνδόξε·

θθεν και ἔφαλλες· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, και ὑπερυφουτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Επ' ἐνεργεσία τῶν ἀνθρώπων, ὁ Λόγος σωματωθῆναι κατηύωσε· πύλιν παρθενίας γάρ, ᾤδενσεν ὁ Κύριος, και Θεοτόκον ἐδείξε· διὸ κραυγάζομεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, και ὑπερυφουτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• Παιδας εὐαγγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
• τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
• πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμέ-
• νην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλεσαν· Τὸν Κύριον
• ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, κὲ ὑπερυφουτε, εἰς πάντας
• τοὺς αἰῶνας.

Ὤδὴ 3. Ἄπας γηγενής.

Καίλους νοητοῦ, ἐδέξω διάδημα, Σείον Ἀπόστολε· και τῆς βασιλείας δὲ, εὐπρεπεστάτῃ στέφει κεκόσμησαι, χειρὶ τοῦ Παντοκράτορος, και διαλάμπεις σφέε, σὺν Ἀγγελοῖς, Σρόνῳ παριστάμενος, τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ παμμακάριστε.

Εὐλοῦ τῆς ζωῆς, ἀξίως τετύχηκας, Κήνῳ τοῦ ζῶντος Θεοῦ, εὐαγγελισάμενος, ζωῆς τῷ κόσμῳ Σείον ἐπίσκοψεν· τῇ γὰρ φυτῇ τῆς γνώσεως, οὐ διεφθάρης τὸν νοῦν, διακείμενος, ἀσειστῶς ἀράδατος, Ἐκκλησίας κρητῆς παμμακάριστε.

Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, ἐνθῆως ἐκόσμησας, Ἐὐαγγέλιῳ σου, ὡσπερ διάδηματι, τὴν Ἐκκλησίαν Σειομακάριστε· και νῦν τὴν Σείαν μνήμην σε, πανηγυρίζει φαιδῶς· ἢ ῥυθῆναι, πάσης περιστάσεως, και κινδύνων θειῶν καθιέτευσεν.

Θεοτοκίον.

Κόλπων οὐκ ἐπιστάς, ἀνόρχου Γεννήτορος, Λόγος ὁ ἀναρχος, ὡς εὐαγγελίζεται, Ματθαῖος γράφων, Θεὸς σεσάρκωται, ἐκ σου Ἄγνην παχυμνητε, τὴν τῶν ἀνθρώπων μοφῆν, ὀλοτρόπος, πᾶσαν ἐνδυσάμενος, και τὰ ταυτῆς λαβῶν ἰδιώματα.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἄπας γηγενής, σμυρτάτω τῷ πνεύματι,
• λαμπαδοχούμενος· πανηγυρίζτω δὲ,
• αὐτῶν Νῶων φῶσις γεραιρούσα, τὴν ἱεράν
• πανηγυριν τῆς Θεομητορίας, και βοάτω· Χαί-
• ραις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἄγνη ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τῷ τελωνίῳ τὸν ζυγόν, ἀπορρίψας ἐμφρόνως, Χριστῷ κατηκολούθησας, ὡ Ματθαῖε Σειοφρον· τοῖς ἵχνεσι δὲ τοῖς αὐτοῦ, θαυμασῶς ἐπόμενος, ἐν μετοχῇ ἐμεγθόνεις, τῆς αὐτοῦ βα-

σιλείας, και τῆς δόξης κοινῶς, και μύστις τῶν ἀπορρήτων.

Θεοτοκίον.

Ταῖς παναγίαις χειράς σου, Θεοτόκε Παρθένε, αἰς τὸν Κτίστην ἐδάστασας, ἔπαρον εἰς πρεσβείαν, ὑπὲρ ἡμῶν δυσποῦσα, ἕως ῥύσῃται ἡμᾶς, πάσης πείρας δαιμόνων, και τοῦ τυχεῖν Παναμίως, τῶν μελλόντων ἐκείνων, ἀγαθῶν ἀξιώτη.

Εἰς τοὺς Αἶνας, ἱθάμεν Στίχους δ'· κὲ φαλλόμεν Στιχ. προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ἐδάκας σημειῶν.

Ελαμφας Ἀπόστολε, φωτισεῖθς ὡσπερ ἡλιος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, και πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μόναρ, τῇ Σειογνωσίῃ, και ἀπεδῶξας ἀγλήν, πολυθείας Ματθαῖε πάνσοφς· διὸ σου τὴν ὑπέρφωτον, και ἀξίαματον σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν, ὡς κηγῆν ἀγίασματος.

Εν ὑφει καθήμενος, Σειογνωσίας Ἀπόστολε, ὑπέδεξω τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀγλήν φανεῖσάν σοι, τοῦ πυρὸς ἐν εἰδει, και γλώσση πυρίνῃ, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὕλην πολυθεῶν· διὸ σε ὡς Ἀπόστολον, και Σειογόνον γεραιρούμεν, τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

Εβρόντῃσας πάνσοφς, τῇ οἰκουμένην διδάγματα, ἱερά και σωτήρια, και πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν Ματθαῖε, και κατεφάτισας λαοῦς, Ἐὐαγγελίῃ ταῖς ἐπιλάμψεσιν· εἰδῶλων τὰ τεμένη δὲ, καταστρεφόμενος χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἰνεῖον, τοῦ Θεοῦ ἀκοδόμησας.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Κροτήσωμεν ἐν ἄσμασι σήμερον πιστοί, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεπτοῦ Ἀποστόλου, και Ἐὐαγγελιστοῦ Ματθαίου· οὗτος γὰρ ῥίφας τὸν ζυγόν, και τὸν χροσόν τοῦ τελωνίου, ἠκολούθησε Χριστῷ, και κήρυξεν τοῦ Ἐὐαγγελίου Σείως ἐχηματίσεν· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ, εἰς τὴν οἰκουμένην, και πρεσβεῖσει σωθῆναι ταῖς φυχὰς ἡμῶν.

Και νῦν, Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξι.

Δοξολογία Μεγάλη. Και Ἀπολύσις.

Εἰς τὴν Δειτουρογίαν,

Τὰ Τυπικά, και ἀπὸ τοῦ Κανόνος ἡ γ'· και ἡ ε'· Ὤδὴ.

Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, λέγει ἡ Γραφή· Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπὶ Κύριον, οὐ καταιογυθῆσεται.

Ἰταί τῇ γ'· τῆς τετάρτης Ἑβδομάδος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον.

Ζήτηε Σαββάτω εἶ.

Κοινωνικόν· Εἰς πάσαν τὴν γῆν.

Τῆ ΙΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας, τοῦ Θαυματουργοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους γ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρά προσημοία τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε νῦν καλέσω Γρηγόριε; πρακτικόν ὅτι τὰ πάθη, καθυπέταξας τῷ νόῳ· θεωροῦν ὅτι ἐδρέψω, τῆς σοφίας τὸν καιρὸν· ἐνέβου, ὅπτασις ἀξιοῦμενον, καὶ δόγματα εὐράνια μουσίμενον· ἱερουργὸν ἱερώτατον, θαυματουργὸν ὑπερβουμάστον· Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί προσαγορεύσω σε Ὅσιε; ὁδηγὸν τῶν πλανωμένων, καὶ νοσοῦντων ἰατρὸν· χρηρηγόν τῶν πρὸς τὴν χρεῖαν, τοῖς αἰτούσι δαφιλῆ· διώκτην, τῶν δαιμόνων ἰσχυρωτάτον· ἀλειπτήν, τοῦ Μαρτύρων ἀγνωστῶτος· προφητικῶς διαλάμποντα, χαρισματινὸν ἀξιάγαστον· Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεπιπῶ Γρηγόριε; καθαιρέτην τῆς ἀθέου δυσσεβείας καρτερόν· ὀριστήν τῆς εὐσεβείας, καὶ διδάσκαλον ἔθνων· εἰρήνης, βραβευτήν ἀκαταμάχητον· πολέμου, καταλύτην ἀλαβαίρετον· ἐν ὄρει δαιτώμενον, καὶ βλέποντα τὰ ἐν πόλεσιν· Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Εἰς βάθος θεωρίας ὑπελθὼν πανσόφως, Ἱεράρχα Χριστοῦ, τὴν θεῖαν ἐμνήθης τῆς Τριάδος φανερωσίν· καὶ πνεύματι προσβλέπων ἀκλινῶς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τῶν θαυμάτων ἀβυσσὸν πηγάζεις ἡμῶν· τὴν ὑγρὰν ὑδάτων φύσιν, εἰς λιβῶθι μεταποιήσας, καὶ νεωκόρον πλάνης ἀπαλλάξας ζοφεράς, τοῖς δεικτικῶς ἐπεισας πιστοῦσθαι τὴν ἀλήθειαν· καὶ στῦλος εὐσεβείας ἀρετῶν ὄψεις αὐτοῖς, τῶν θαυμάτων ὑποφῆτης ἀνηγορευθῆς. Διό

δυσωποῦμέν σε, μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα δυσωπεῖν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁλην ἀποβέμενοι.

Γνώμη ὀλισθήσας τε, καὶ δουλωθεὶς τῇ τοῦ πλάνου, ἀπᾶτῃ Θεοῦνομυε, πρὸς τὴν ὑπερ-θαύμαστον ἐσπλάγγχριν σου, καὶ θερμῆν δέσπιν, Παναγία Κόρη, καταφεύγω ὁ πανάθλιος· Δεσμοῦ με λύτρωσαι, τῶν πειρατηριῶν καὶ θλίψεων, καὶ σώσον με πανάμωμε, τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων· ἵνα σε δοξάζω, καὶ πόθῳ ἀνυμῶ καὶ προσκυνῶ, καὶ μεγαλύνω σε Δέσποινα, τὴν αἰμακαρίστον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλα σε κρεμάμενον, μέσον λησῶν καθοράσα, ἡ χριστὸς ὠδῶν σε, καὶ φθοράς· κηρύσασα Μαρτυροῦστος, χαλεπῶ βέβληται, τὴν ψυχὴν Κύριε, βέβει λυτῆς καὶ σπαράττεται, πικρὰ στεναζώουσα, σπλάγγχα καὶ καρδίαν τὴν ἀχραντὸν· καὶ ζέουσα τοῖς ὄυσιν, ἀφειδῶς τὰς ὄψεις καὶ πύρινα, θαύματα κενούσα, μετ' οἰμωγῆς· σοὶ κέκοιγε Σωτήρ· Ὅμοιο γλυκύτατον σπλάγγχρον μου· πᾶς ἀδικῶς πάσχεις νῦν;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου. Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Γρηγόρησις Θεοῦ, ἐδόθη σοι σοφὴ κατὰ τὸν Δανιὴλ· ὡς περ γὰρ ἐκείνῳ τὸ ἐνύπνιον, οὕτω τὸ τῆς Πίστεις μυστήριον ἀπεκαλύφθη σοι· διὸ σωθῆναι πρέσβευε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν Ὅσιε Πάτερ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αρχαγγελικὸν λόγον ὑπεδέξω, καὶ Χερουβικὸς θρόνος ἀνεδείχθης, καὶ ἐν ἀγμάλαις ἐβόαστας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τριήμερο; ἀνέστις Χριστέ.

Ορῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἢ σὲ κηρύσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυτήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἦ Απολυτικόν, Ἦχος πλ. δ'.

Εν προσευχαῖς γρηγορῶν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐργασίαις ἐγκαρτερῶν, ἐπωνυμίαν ἐκτήσω τὰ κατορθώματα· ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πάτερ Γρηγόριε, φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, μήποτε ὑπνώσωμεν, ἐν ἀμαρτίαις εἰς θάνατον.

Καὶ Ἀπολυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῷ τερατρῶγῳ Γρηγορίῳ τὸν ἔπαινον ὑφαίνω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματῆλάτῃ Φαραῶ.

Τῶν σῶν Σαυμάτων ἐν ἐμοὶ Γρηγόριε, Ζεῖαν ἐνέργειαν, περιφανῶς Πάτερ, καὶ τανῦν ἀνάδειξιν, ἐκ τοῦ βυθοῦ ρόμενος, τῶν πταισμάτων με μάρκα, καὶ σὴ φωτίζων λαμπρότητα, ἕως επαξίως ὑμνήσω σε.

Ὡς ἐντροχίς καὶ γουνεχίς καὶ φρόνιμος, τὸ τῆς ψυχῆς εὐγενές, τῶν τῆς σαρκὸς μάκαρ, ἡδονῶν προέκρινας, τὰ τῆς σοφίας δόγματα, φιλοπόνως συλλέγων, δι' ὧν ἐκείνη Γρηγόριε, τρεφεταὶ Θεῷ πλησιάζουσα.

Τὴν σωφροσύνην ἀδελφὴν κτησάμενον, ὡς συνεσφῶν τῶν καλῶν, σὲ καθρωτῶν ὄφει, ὁ δεῖνός Γρηγόριε, σοὶ τοὺς βασιλάνους ἤγειρεν· οὓς καθήσγηνας Πάτερ, μακροθυμῖα τὸ γύναιον, πάθει συσχεθὲν ἰασάμενος.

Ἐπὶ τῆς ξένης διατρίβῳ Ὅσιε, πᾶσιν αἰδέσιμος, δι' ἀρετῆν ὄφθης, εὐσεβῆς φιλόθεος, Σαυματουργία· χάρισμα, πρὸς Θεοῦ δεδωγμένος, δι' ἧς γνωρίζῃ ὡς ἦλιος, λαμπρῶς ἐν τῷ κόσμῳ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Ρίζης Ἀγνῆ βασιλικῆς ἐδίδασκας, καὶ Βασίλειά Χριστόν, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, ὑπὲρ νοῦν καὶ ἐνοσίαν, σεσαρκωμένον τέτορας, ἐξ ἀρνῶν σου ἀμάτω, διττὴν τὴν φύσιν ὑπάρχοντα, καὶ μοναδικὸν τὴν ὑπόστασιν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἀνακαθάρσας σου τὸν νοῦν, τῆς τῶν παθῶν τραχυμίας, καὶ πανσόφου θεωρίας ἐμπλήσας, ἀνεθείχθης εὐπρεπέος, σοφίας ἐνδαιήτημα, καὶ προσηπτείας χάριν, κατεπλουτίσθης Γρηγόριε.

Τῇ Θεοπνεύστῳ συγγραφῇ, προσμιλήσας παρμάκα, καὶ ποικίλης πολιτείας ἰδέαν, ἐκλεξάμενος σοφῶς, ἐν ἀρετῆς εἰκόνημα, ἐν σεαυτῷ Σεφφρον, ἀπηκριβῶσω Γρηγόριε.

Οἱ Θεοφάντων μνησίε, τῇ Ζεῖα μυσταγωγία, τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας, κατεφώτισεν ἡμᾶς, Τριάδα ὁμοούσιον, ὁμοφυᾶ τε εἶδειν, ἄκτιστον καὶ συναΐδιον.

Υπὸ Θεοῦ ὀδηγηθείς, ὡς πόθω τούτου ζήτησας, τὴν ἀγνὴν καὶ Θεοτοκὸν Μαρίαν,

καὶ τὸν γόνον τῆς Βροντῆς, μυσταγωγούς ἐκέκτησο, τὸ τῆς Τριάδος φέγγος, σὲ Θεορρήμον διδάσκοντας.

Θεοτοκίον.

Ρᾶδον βλαφήσασαν Χριστόν, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, καὶ χρυσοῦν θυμιατήριον πάντες, σὲ γινώσκωμεν Ἀγνῆ, Ζεῖας οὐσίας φέρουσαν, ἐν ταῖς ἀγάλαις Κύρη, ἄνθρακα Θεομακάριστε.

Ὁ Εἰρμός.

Ὁ στερεώσας καταρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνείσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδατων· ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρῳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Νέος γέγονας, Μωσῆς τοῖς ἔργοις, πλάκας Πίστεως, ἐπὶ τοῦ ὄρους, τῆς μυστικῆς Θεοφανείας δεξάμενος, νομοθετήσας λαοὺς τὴν εὐσεβείαν, τοῦ τῆς Τριάδος μυστηρίου Γρηγόριε· ἦθεν ἅπαντες, τιμῶμεν πιστοὶ τὴν μνήμην σου, αἰτοῦντες διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας, σιγῆν τοῦ Λόγου, μόνη πάντα γενῶν Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλου ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμέγγυν γενόμενον, ὀρυπτομένον σαρκὸς πλημμελίμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβεῶν σου ἐνθεοῖς νόμασι, παρέχουσα σεμνῇ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡμίαντος, Ἀρνῆς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομῆτορ, ἐν Σταυρῷ Θεασαμένη χρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαφήσαστα, μητοπροπῶς θρηνηθούσα ἐκραυγάζεν· Οἱ μοι Τέκνον μου· πῶς πάσχεις Ζῆλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον!

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχυρῶ, Κύριε.

Γῆν τὴν καλὴν, Πάτερ Σεφφρον ἐξήλωσας, καὶ τοῦ λόγου, ἀπόρον εἰσδεξάμενος, εἰς ἑκατὸν εὐαγγελικῶς, πολυπλασιάσεις, εἰσέτι καὶ νῦν Γρηγόριε, προσάγων διδασκαλίας σου τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σε δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὡς ἀστραπὴ, Πάτερ ἐλάμψας ὁ βίος σου, τῶν δαιμόνων, πλάνην ἐφυγάδευσε· τῷ γὰρ φωτὶ τῆς σῆς ἀρετῆς, τὸ ἐκείνων σκότος, προσομιλῆσαι οὐκ ἴσχυσε· διὸ ὁ νεωκόρος, φυλοχόρου ἀπάτης, κυλισθεὶς ὡς περ λίθος φωτίζεται.

Γένον φωτός, τοῦ Ζεωτάτου Θεάσασθαι, ἡξιώθης, νόμον τε Σεφφρανον, ὡς Μωσῆς,

Πάτερ ειληφώς, τῆς Θεολογίας τὸ ἀκριβές ἐκπεπαιδευσαι· ἐνευθεν νομοθέτης, τῆ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθης Θεόφρον Γρηγόριε.

Ρητορικὴν, ἐρσυχελίαν ἐξέλινας, καὶ τῷ λόγῳ, Πάτερ τῷ τῆς χάριτος, καταυγασθεὶς, ἀποστολικήν, ὄντως ἐξουσίαν, κατὰ δαιμόνων ἐπλούτησαι· τὴν σὴν γὰρ δραπέτευει, ἀπαστράπτουσαν αἴγλην, ὁ τοῦ σκότους προστάτης Γρηγόριε. **Θεοτοκίον.**

Ηκίωτος, πόρρωθεν σὲ προετύπωσε, δεξαμένη, νόμον τὸν Θεόγραφον, τὴν ἐν γαστρὶ, τὸν ζωορχικόν, Λόγον συλλαβοῦσαν, ἀνεμνηνεύτας Πανάμωμε, τὸν τρέφοντα πλουσίως, τὰς ψυχὰς τῶν βοώντων· Τῆ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὡδή ε΄. Ἴνα τί με ἀπάσω.

Τεωργία σῶν λόγων, τὰς κειρασωμένας καρδίας ἀμύλλισας, καὶ τὸν θεῖον σπόρον, ἐν αὐταῖς Ἱερόρα κατέβαλες, καὶ καρπὸν πολύχουον, τῷ Λυτρωτῇ τῆς σωτηρίας, τῶν πιστῶν Θεορόφῳ προσήγαγες.

Θεοῦ παραστάτης, ζήλω πυρακτούμενος χρίει σε Φαίδιμος, Ἱερέα Πάτερ, τῷ Θεῷ τῷ τὰ σύμπαντα βλέποντι, εὐσεβῶς θαυροῦσας, καὶ τῆ σεπτῆ σου πολιτεία, πεποιθῶς Θεορόφῳ Γρηγόριε.

Ροαῖς σῶν δογματῶν, τὰς εἰδωλικάς προσπολήσεις κατέβησας, καὶ ταῖς διδασκαλίαι σου, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας πάνσοφε, ἀκίβας εἰς ὕψος, ὡς Σαμουὴλ, ταῖς θεωρίαις, καὶ ὡς δένδρον φανείς τοῖς διώκουσιν.

Τεράρχα Θεόφρον, ταῖς σαῖς ἱεραῖαις δεῖνῶν με λυτρούμενος, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, τὸ χειρόγραφον Πάτερ διάρρήξον, Ἱερεῦς ὑπάρχων, καὶ ἐν Θεῷ τῆν ἐξουσίαν, ειληφῶς ἀφιέναι τὰ πταίσματα.

Θεοτοκίον.

Ωραιώθης Παρθένε, τοῖς τῆς παρθενίας σου ἀχράντοις κάλλεσι, καὶ τῆς πρώτης Εὐίας, περιέφειλας αἰσχος τὸ δύσμορφον, τὸν Χριστὸν τεκούσα, περιβολὴν ἀθανασίας, χαριζόμενον τοῖς σὲ γεγαυροῦσιν.

Ὡδή ς΄. Ἰλάσθητι μοι Σωτήρ.

Τὴν λίμνην θαυματουργῶν, ἀδελφοκτόνον ἐξήρανας, καὶ ποταμοῦ τὰς ὀρμὰς, ἀεστεύειλας πάνσοφε, τὴν ράβδον πηξάμενος, τὴν καὶ δένδρωθεῖσαν, Ζεῖφιν νεύματι Γρηγόριε.

Οζήλος ὁ τοῦ Θεοῦ, κατέφαγέ σε Γρηγόριε· μὴ καρτερῶν γὰρ ὄρα, Θεὸν ὑβρι-

ζόμενον, λαὸν ματαιόφρονα, ταῖς σαῖς ἱεραῖαις, Θεορόφῳ ἐξωλόθρευσας.

Νενέκρωται βουλήθεις, ἐξουθενεῖν σε ὁ δειλῶς, Ἑβραῖος ὁ δυσσεβής, Θεοῦ σε δοξάζοντος, Θεόφρον Γρηγόριε, τῶν αὐτοῦ δογματῶν, πληρωτῆν ἀναδεικνύμενον. **Θεοτοκίον.**

Επλήθε τὸ πανουργόν, ἐπὶ σὲ Πνεῦμα Πανάμωμε, καὶ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἐν σοὶ κατεσκηνώσε, καὶ σὰρξ ἐχηρημάτισεν, ἀνεκδιηγήτως, διαμεινῶς ἀναλλοίωτος.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητι μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθῶν τῶν κακῶν, καὶ γὰρ γὰρ ἐδόμησα· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἀνω ζητῶν.

Θαυμάτων πολλῶν, δεξαμένος ἐνέργειαν, σημαῖας φοικτοῖς, τοὺς δαίμονας ἐπτόησας, καὶ τὰς νόσους ἤλασας, τῶν ἀνθρώπων, πάνσοφε Γρηγόριε· διὰ καλῆς θαυματουργίας, τὴν κλήσιν ἐξ ἔργων κομισάμενος.

Ὁ Οἶκος.

Πόθεν ἀπαρξομαι τοὺς ἐπαίνους; ἐξυραίνειν ὁ τάλας, καθορῶν τὰ πολλὰ καὶ ὑπερθαυμάσια πράγματα; Ἐὰν ἀπὸ τοῦ βίου τοῦ Ὅσιε ἐγγεῖρηθῶ, τὸ σύνολον οὐκ ἴσχω· πάντα γὰρ νοῦν ὑπερβαίνει ὁ ἐνθεος βίος αὐτοῦ. Ἐὰν ἀπὸ τῶν θαυμάτων, καὶ ἐν τούτῳ λοιπὸν αἰσχυρήσομαι ὑπὲρ τὴν δάμνον γὰρ ὑπάρχουσι· διὰ τοῦτο αἰνοῦε θαυματουργός, τὴν κλήσιν ἐξ ἔργων κομισάμενος.

Συναξάριον.

Τῆ 17. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Ὁ Γρηγόριος, θαυματουργῶν καὶ πάλαι, Θεῷ παραστάς, θαυματουργεῖ τι πλέον.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ τε μέγας δάνε θαυματοεργός.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Λυρηνλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐξ Ἑλλήνων γεννητόρων· τῆ δὲ τῶν κροειτόνων μεριδί εὐθὺς προσθεῖς ἑαυτὸν, τὴν ἀληθῆ κατὰ Χριστὸν Πίστιν ἐπέγνω· καὶ προΐουσις τῆς ἡλικίας, τὰ τῆς εὐσεβείας αὐτῷ συννηξάνετο. Μεγέθει δὲ καὶ πλήθει θαυμάτων, ἃ κατειργάσατο, ἐπάνωμων ἔσχεν ὁ λέγεται. Ἐτι γὰρ τῆ σχολῆ συνθήσας φοιτῶν ἐν Ἀλεξαν-

δρεία, και παιδείας μεταλαμβάνων τῆς κατὰ φιλοσοφίαν, ἑταιρικῶν γύναιον ἐκ συνθήματος ἐπὶ διαβολῇ αὐτῷ προσελθόν, τῶν συμφορητῶν εἰς τοῦτο αὐτὴν παρακινησάντων, και δαίμονι διὰ τὴν συνοφαντίαν ληφθῆν, και εἰς γῆν σπαρτατόμενον, ἰάσασθαι διὰ προσευχῆς. Οὗτος πατὴρ τῆν Ὑπεργαλίαν Θεοτόκον, ἅμα Ἰωάννη τῷ Θεολόγῳ, εἶδε καθ' ὕπαρ, μνουύτας αὐτῷ τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον. Και μετὰ τὸ Ἐπίσκοπον αὐτὸν χειροτονηθῆναι παρά Φαιδίμου τοῦ Ἀμασείας Προέδρου, ἐν τῷ ἀπίνευαι εἰς τὴν λαχοῦσαν Ἐκκλησίαν, και μετὰ τὸ ἀπελθεῖν, ἀκοῆς ἀνώτερα, και μεῖζονα πίστεως θαύματα πεποικνεύηαι λέγεται.

Ἄλλων γάρ, βουνοῖ παραπλήσιον διὰ προσευχῆς ἐκίνησα, και πρὸς ἕτερον μετήγαγε μέρος. Και ἐν τινι εἰδωλείῳ ὁ Ἅγιος κατὰ πάροδον εἰσελθὼν, ἐξήλυσεν ἐκεῖθεν τὰ δαιμόνια· ὑποκωφισατος δέ, εἰσελθεῖν ἐν αὐτῷ πάλιν οὐκ ἐν ἠδύνατο. Τοῦτο μαθὼν ὁ νεωκόρος, κατὰ τοῦ Ἁγίου ἀργίζετο. Τοῦ δὲ Ἁγίου ἐν χάρτη γραφέντος, Γρηγόριος τῷ Σατανᾷ, Ἐἰσελθε· και τοῦτον ἐν τῷ νοῦ ἁέντος τοῦ νεωκόρου, και τῶν δαιμόνων εἰσελθόντων, τῷ τοιοῦτῳ θαύματι ὁ νεωκόρος καταπλαγείς, αἰτί τοῦ λατρευτῆς εἶναι δαιμόνων, Χριστοῦ μαθητῆς εὐθύς ἀναδείκνυται, τῷ μεγάλῳ προσελθὼν Γρηγορίῳ. Και λίμνην, θαλάσσην κυμαίνουσαν ἰσα, μίαν νύκτα διακαοτσοῦσας τῇ προσευχῇ, ἀνικμον και χέρσον ἀπέδειξε, τῶν οὖν ἀσέλφων τῶν ἀντιπαιουμένων τῆς λίμνης και τῶν ἀλλήλων συναπέσφρανας Συμόν, πολεμικῶς και ἀδιαλλάκτως ἐγόντων. Ἐτι δέ και τοῦ ποταμοῦ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω φορᾶν ἐπέσχε, τῶν προσοίκων αὐτοῦ δεηθέντων, κατὰ τῆς διαβροχῆν γῆς και συρφετώδους ἐρείσας τὴν βακτηρίαν, και προσθεῖς τῷ θαύματι θαῦμα· τὸ, τε γάρ ρεῖθρον ὁράται ἀνακατιζόμενον, ὡς περ ὁδοῖκας προσφασθαῖαι τῇ ῥάβδῳ, και ἡ ῥάβδος, ἦδη οὖσα ξηρᾶ, και τῆς φυσικῆς ὑγρότητος ἀμοιρος, εἰς εὐθαλῆς ἐγένετο δένδρον. Και οὐδὲ ὁ χρόνος λύμη τῷ θαύματι γέγονεν, ἀλλὰ και νῦν, ὡς φασί, τοῦ ποταμοῦ τὴν εἰς τὰ πρόσω φεύγοντος πρὸδον, και τοῦ δένδρου τοσοῦτοις ἐξαρκούντος ἔσσειν, ἡ τοῦ Χριστοῦ δύναμις διὰ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου κηρύττεται. Και πρὸς τοῦτοις, ὁ υποκαθεις Ἑβραῖος τὸν νεκρὸν, ἐν ὑπτίῳ και ἐκτεταμένῳ σχηματι, διὰ προσευχῆς αὐτοῦ, αὐτὸ τοῦτο

κατ' ἀλήθειαν γέγονεν, ὃ περ ἐσχηματίζετο. Ἐνομήσθη δέ ποτε, τῷ ὄρει ἑστώς και προσευχόμενος, δένδρον τοῖς διώκουσι. Και λοιμὸν τοῖς ἀπίστοις ἐπήγαγε, και προσελθόντας τῇ πίστει, τοῦ θανάτου ἀπήλλαξεν. Ἐν δὲ τῷ μέλλειν πρὸς Κύριον ἐδοξμεν, εὐχαριστηρίους ἀφῆκε φωνάς, ὅτι τὴν πόλιν αὐτοῦ πολυάνθρωπον οὔσαν, και τοσοῦτον τῇ ἀσεβείᾳ και ἀπιστίᾳ πλῆθυσαν, ἐπὶ τῆς ἐναντίας τάξεω, κατέλιπεν. Ὅσους γάρ εὔρε τοὺς παραδεξιμένους τὴν πίστιν, τοσοῦτους τοὺς παραμεινῆλους τῆς ἀπιστίας κατέλιπε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου και Ὁμολογητοῦ Λαζάρου τοῦ Ζωγράφου.

Στίχ. Οὐ ζωγραφεῖ σε Λάζαρος και νῦν, Λόγε,

Ἄλλὰ βλέπει σε ζῶντα, μὴ ληπτόν χροαίαι.

Οὗτος νηπιόθεν τὸν μονήσῃ βίον ὑπέσχεται, και ζωγραφικὴν ἐπιστήμην ἐκπαίδευεται, και πρὸς τῇ τεληρωματικῇ και ἑγκρατικῇ, και τῆς ἐλεημοσύνης ἐπεμελεῖτο· διὸ και τὸ τῆς Ἰερουσῆς ἀξίωμα δέχεται. Ἐντεῦθεν κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων ἀποδύεται· και τοσαύτας θλίψεις, οὐ μόνον παρά τῶν τῶν Εὐτυχοῦς και Νεστορίου και Διοσκορόου φρονούντων, ἀλλὰ και παρά τῶν θείων Ἐικονομάχων ὑπέμεινε, ὅσας οὐδὲ ἔστιν εἰπεῖν. Ἄλλὰ και ἐπὶ τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην στέλλεται, τῶν Πατριῶν ἢ Ἀποστολικῶν ὑπερμαχίσεων δογματῶν. Και μεγαλοπρεπῶς ὑποστρέφας, αὐτῆς τῶν αὐτῶν ἔνεκεν ὑποθέσεων, ἐπὶ Ῥώμην ἀπαίρει. Και περὶ τὰ μέσα περ τῆς ὁδοῦ, ἀνωμαλίας τινὸς αὐτῷ περὶ τὸ σῶμα γενομένης, τελευτᾷ ἐν Χριστῷ. Και τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα ἀνακομισθῆν, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Εὐάνδρου κατετέθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Λαζαρίου τοῦ Σκυτοτόμου, και Ἰωάννου· και Διήγησις ἀφέλιμος.

Ἀνήρ τις τῶν κατὰ κόσμον περιφανῶν, ὁνομα αὐτῷ Ἰωάννης, πάντων καταφρονησας, και τὸν λιτὸν μετερχόμενος βίον, ἐργῶ τὴν τῶν ἀγαθῶν πρὸς ἑαυτὸν ἐπεσπάσατο μετουσίαν, ἐπαγρυπνῶν ἐν ταῖς προσευχαῖς, και νήπιον τοῖς ἐπιπροσθεν αὐτῷ κατορθώμασι. Ὡς δὲ μετὰ τῶν ἀλλων και τὸ ἐν ταῖς αὐλαῖς Κυρίαις παννυχίζεν ἀπαραίτητον ἦν αὐτῷ, μετὰ τῶν νυκτῶν ἀφίκετο πρὸς τὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας Νάον, τὸν ἐν τῷ Βυζαντίῳ. Και τὰς πύλας ἦδη κεκλεισμένας εὐφρῶν, ἐν τῷ πλῆσιον σάματι κερμηκῶς ἀν-

παύσατο, υποψυθίζων τὴν ἐκ τύπου αὐτοῦ Ἀχολθίαν. Καὶ ὡς ἐν τούτοις ἦν, λαμπρόνα φῶτος ἔξωθεν ἐρχομένην ὄρα. Ἐπιστήσας δὲ τὸν ὀφθαλμὸν, ἄνδρα τινὰ σεμνὸν ἐπόμενον τῷ φωτὶ κατενόει. Καὶ περιχαρὴς ὡς περ ἐπὶ τῷ Θεάματι γεγονόσας, συνέσπειλε μᾶλλον ἑαυτοῦ, γυνῶναι θέλων τοῦ ἐρχομένου ὅ ἀποτελέσμα. Ὡς δὲ λοιπὸν ἐκείνος ἦδη, τοῦ φωτός πορευομένου, πρὸς τὰς κλεισιμένους πύλας ἀφίκετο, ἐπ' αὐτῇ τῇ φλιᾷ προσκλιθεὶς, καὶ ἱκανῶς προσεξάμενος, ὑψοῦ τὰς χεῖρας μετεωρήσας, τὸ Χριστοφόρον σημεῖον ταῖς πύλαις διαχρασάττει, καὶ παραυτίκα σὺν τῷ φωτὶ ἀνωλύτῳ εἰσῆλθε. Καὶ πάλιν ἐπ' αὐτῷ τῷ ἑσθρῷ καταβαλὼν ἑαυτοῦ, ἐν ᾧ ἄνωθεν ἡ τῆς Θεομητορὸς εἰκὼν ἐκτετύπασται, καὶ ἀναστάς, ὁμοιότηπως καὶ ταύτας τὰς πύλας ἠνέψξε. Καὶ ἀνεβλῶν ἐν τῷ Νάρθηκι πρὸς τὰς ἀργυρέας πύλας, ἱκανῶς, ὡς ἔδοξε τῷ ὄρῳ, προσῆξαστο. Καὶ πάλιν ὄρα τὸν αὐτὸν, διὰ τῆς σφραγίδος, ὡς ταύτας τὰς ἀραιὰς ὑπανίσταται πύλας, καὶ φωτοειδῆ ἴδων ἐν τῷ σεπτῷ Ναῷ ἐσερχόμενον, καὶ κατὰ τὸ μεσαίτητον τοῦ Ναοῦ ὑψοῦ τὰς χεῖρας διάραντα, καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξευμενιζόμενον. Ὅτε δὲ τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ ἀπέδοτο, πάλιν νοστήσας, τὸ ἔσχατον τοῦ Ναοῦ καταλαμβάνει προουλίον, τῶν πυλῶν πάλιν ὑπὸ τῆς θείας ἐνεργείας ἀποκλεισθεῖσάν. Ἰστατο οὖν ὁ ἱερός ἐκείνος Ἀνθρ ἀποσιμῶν, ὡς ἔλεγε, ὅποι τὴν πορείαν ἔχει ὁ τοῦ Ναοῦ ἐξελθών. Ὡς δὲ λοιπὸν τὴν κατ' εὐθείαν ὁδὸν ἐξῆδιζε, μὴ οὐλάσας ὁ Ἀβραμηταῖος ἐκεῖνος ἀνθρ, ἐπικολούθει καταμαθεῖν βουλομένος, ποῦ αἶμα ὁ τοῦ Θεοῦ ἱερός ἀποκρύπτεται Μαργαρίτης. Ὡς δὲ τῆς ὁδοῦ μικρὸν ὑποκλίνας ὁ φαινόμενος, πρὸς τὸ κἀκάντες τοῦ Μάρτυρος Γουλιανοῦ τὴν βαθμίδην ἐγένετο, πρὸς τὴν σιμχρῆτατον τῶν ἐκεῖσε οἰκίαν ἐπιστάς, καὶ τὸ τῆς ἔσθης οὐσης γυναικὸς ὄνομα, Μαρία, σηηρᾶ τῇ φωνῇ καλέσας, καὶ τῇ χειρὶ κρούσας εἰσῆλθε, τότε τὸ περιεστρόπτον φῶς τὸν ἄνδρα κατὰ τὴν ὁδὸν, ὑπεξίον ἀνεχώρει, καὶ ἐν ἀμφοτέραις ἐκείνοισι ἡ οὐσα νῦξ ἐγνώριζετο. Ἄλλα τὸ γυνῶν ἐπίδοσάν μετὰ τῆς φωταγωγῆς λυχίας τῷ εἰσελθόντι ἄνδρὶ προσῆνεγεν. Ὅ δὲ, μηδὲ τῇ κλίην προσκλιθεὶς, μητ' ἄλλως πως τὸ σῶμα διαναπαύσας, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπη σκυτοτόμας γάρ ἦν, καὶ δερμάτων διαβράφους.

Τότε ὁ ἐπακολουθῶν αὐτῷ ἀξιωμαγιόμενος

Γαῶννης, ἀνευρυθιάστας τῇ κέλλῃ προσέβαλε, καὶ τῇ γῇ προσκλιθεὶς, τοῦ αἰδιμίμου δάκρουσι τοὺς πόδας κατέβροχε, Μὴ ἀποκούψης ἀπ' ἐμοῦ, λέγων, ὅς τις εἶ, καὶ τίς σου ἡ ὑψηλὴ ἐργασία ἡ εἰς τὸν Θεόν, δι' οὗ τὰς ἐξαισίους δυνάμεις ἄς εἶδον, πεποίηκας. Καὶ ὁ ταπεινοφρων ἐκείνος· Συγχώρησον, γέρον, διὰ τὸν Κύριον· ἀμαρταλὸς εἰμι ἄνθρωπος, μηδὲν ἀγαθὸν ἐργασίας ἐπιφερόμενος· τίς γάρ, εἰμὶ ἰδιώτης ἐγώ; ἢ πόθεν μεμάθηκα, τυποῦσθαι τισὶ καὶ κανονίζειν, ἐπιθεῖς ὦν, καὶ οἰκτρὰς ἐργασίας ἐπιλημμένος; Πηλάνησαι, ἄνερ, πελάνησαι, φάντασμα μᾶλλον ἰδῶν, καὶ οὐκ ἀλήθειαν. Τότε ὁ γέρον τὸς δάκρουσι προσέειπε δάκρου, μὴ ἐνόους, ὀκνίζων εἰς τὸν Θεόν, εἰπεῖν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ τὸ προῖδοσον· Ἰκίη γάρ ἔργων τοῦτο τῆς προνοίας ἦν, τοῦ γνωσθῆναι τὰ κατὰ σέ ἐλεγε, οὐκ ἂν ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος Θεωρὸς τοιούτων μυστηρίων ἠξιώθην γενέσθαι. Τότε ὑπὸ τῶν ὄκων ὡς περ στενοῦμενος, ὁ ἄνθρ, ἀναγὰς ὄθεν ἐκάθητο, καὶ μετάνοιαν πῶτον τῷ γέροντι ποιητάμενος, οὕτως ἤρατο λέγειν.

Οὐδὲν ἔτερον ἐπὶ γὰρ καταρόψαμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, κέκτημαι, ἀδελφέ μου, συγχώρησον, εἰ μὴ τὸ ταῖς ἀμαρταῖαις μου συμφύρεσθαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν περὶ πολλοῦ ποιέσθαι. Ἐκ δὲ τῆς τοῦ Θεοῦ μου ἀγαθότητος, ὁπόποτε τῆς γενένης τὸν φόβον λογισάμενος, ταύτης ἦν ὄρας ἀδελφῆν, γυναικῆ ποτὲ προαγόμενος, τὸ καθυρὸν τέως τῆς σαρκὸς οὐκ ἐμόλυνα, ἀλλ' ἐξίσ' τῇ ἀργείᾳ στοίχησαντες, ὡς φειρευούσῃ ταύτῃ, τὸ πρᾶγμα τοῖς γνωρίοις ἐναπεκρούσαμεν, καὶ μέχρι τῆς δευρῶ, διὰ τὸν πόθον τοῦ πλάσαντος, τῆς σαρκικῆς μίξεως καθαρεύομεν. Προσῆλθω δέ σοι καὶ ἔτερον διὰ τὴν τοῦ ὄρκου ἀσφάλειαν. Ὁ ἐμός ἄπας βίος οὐδὲν πλῆον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰμὶ τριμήσιον ἐν (*) καὶ τοῦτο μεταχειρίζομενος δέρμασι, κοπιῶ ἐργαζόμενος· καὶ τὴν ἐκ τούτου πρόσδοον, ἰσοτάλαντον τίθημι, τὸ πρῶτον καὶ τιμιώτερον τῷ Χριστῷ, τῇ δὲ

(*) Ἡ λέξις Τριμήσιον, λατινῶς ὄσα, γράφεται ἀλλοῦθεν Τριμισσιον, ὅπου καὶ Τριμισσιον λέγεται (Tremissus, et Tremissis). Ἀλλοί δὲ τὸ τρίτον μέρος τοῦ Ἄσσου (as, ἢ assis) πρῶτον νομισμάτων ἐκ γαινοῦ τῶν Ρωμαίων, ὅσῳ καὶ τὸ Ἀσάριον, τὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν (Ματθ. ἰ, 29-Ἄσσ. ἰβ. 6). Ἐν δὲ τῷ δευτεροκλασσικῷ τῷ Ἄσσου ἔστιν τὸ Δηνάριον, ἔτερον νόμισμα τῶν αὐτῶν (Ματθ. κ', 2). «Καὶ τὸ δεκάχαιλον ἐκαλεῖτο Δηνάριον» (Παύλαρος).

ἡμετέρα χρεία τὸ δεύτερον. Καὶ οὕτως αἰεὶ συντηρούμενος, τὸν κριτὴν καθ' ἑκάστην, καὶ τῶν φορολόγων πνευμάτων τὰς ἐφόδους φαντάζομαι.

Καὶ συμπεράνας ὡδὲ τὸν λόγον, ἀλλήλους κατασπασάμενοι, καὶ πρὸς γῆν κατανεύσαντες, ἐν εἰρήνῃ τῆς κέλλης ὁ ἱερός ὑπανεχώρει ἀνὴρ. Καὶ ὁ μὲν, ἀπελθὼν ἐν ᾧ τὴν ξενίαν ἐκέκτητο, τῷ Θεῷ εὐχαρίσται, ἐν οἷς θεβάται μεγαλείαις. Ὁ δὲ Σαυμάτιος ἐκεῖνος σκυτεὺς, καὶ ἀληθῶς ἀφιλόκομος, τῆς ἀνθρωπίνης δόξης φεύγων τὸ δέλεαρ, μετανάστας τῆς κέλλης ἐγένετο, ἀγνωστος πᾶσι τὸ παράπαν γενόμενος. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Λογγίνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐχεις Ἀθητὴν, Χριστὲ, Λογγίνον μέγαν
Ἐχεις δὲ καὶ Λογγίνον Ἀσκητὴν μέγαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Γεννάδιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Γεννάδιος εἶρε τὴν Ἐδέμ στέφος,
Φανεῖς νοσητὴν πρὸς καλαίφραν Γεννάδα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάξιμος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μάξιμος ὠδίνησε, καὶ τεκῶν τέκνα,
Πράξεις ἀγμάς, ἀπεινὸν ἀγνός ἐν βίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Ἰουστίνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀσκητικὸς ἄγρυνος ὀφθαλμὸς μύει,
Ἰουστίνος, τὸ Σῶμα τῶν ἡσκητότων.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου προσεβίαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὤδὴ ζ. Θεοῦ συγκρατᾶσθιν.

Πατέρων τὸ καύχημα, καὶ Διδασκάλων τὸ σεμνολόγημα, φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς εὐσεβείας φύλος ἀκοῦδαντος, σὺ καθάρθης, κραυγᾶζων Γρηγόριε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αστράφας τοῖς Σαύματι, τὴν οἰκουμένην ἐφωτᾶ γάργασας· διὰ τοῦτο Δεόφρον, συνδροισθέντες σὲ μακαρίζομεν, οἱ τῶν σῶν λόγων, τρυφῶντες καὶ ψάλλοντες· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ιάματα πάνσοφε, τοῖς ἀσθενοῦσι πᾶσιν ἐπήγασας· ἐξεγύθη γὰρ χάρις, θαφιλεστάτη σοῦ ἐν τοῖς χειλέσι, Σαυματοργίας, δι' ἧς ἀνάκράζομεν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νῦν πάντα πεπληρωται, φωτὸς τοῦ Δεῖου, διὰ σοῦ Πάνοργνε· σὺ γὰρ πύλη ἐφάνης,

δὲ ἧς τῷ κόσμῳ Θεὸς ὠμίλησε, καταφωτίζων τοὺς πιστοὺς κραυγᾶζοντας· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὤδὴ η̄. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Οὐ δὲ σοῦ πλουτήσαντες, τῆς Χριάδος τὴν ἔλλαμψιν, τῆς ἰουουσίῳ, καὶ σεπτῆς Γρηγόριε, τὴν σὴν νῦν πανήγυριν, ἐπιτελοῦντες, χάριτι, Σαυματοργικῇ, καταλαμφθῆναι αἰτούμεν, βωῶντες· Τὸν Δεσπότην, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεοφανὲς ὡς ἔσοπτρον, δεδεγμένους παρόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῆς ἀογικῆς Θεότητος, τὸν κόσμον ἐρώτιαις, ἀνταναλλάξεις πέμπων φωτὸς, τοῖς μελωδικῶς, ὀρθοδοξίᾳ βωῶσιν· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπὸ Θεοῦ σκαπομένος, εὐσεβείας ὑπόθεσις, τοῖς Θεοσεβέσι, ἐφρηρίλης πάνσοφε, εἰς ὅρος ἰσάμενος, ὡς νομοθέτης ἄλλος Μωϋσῆς, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἐκδιδάσκων, Γρηγόριε κραυγᾶζειν, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Φωτὸς ἀδύτου γέγονας, ἐνδιαίτημα Πάνοργνε, ταῖς τῆς παρθενίας, καλλοναῖς ἀστράπτουσα, καὶ πάντα κατηγήσασας, τοὺς Θεοτόκον σε ἀληθῆ, καθομολογοῦντας, ἐκ φυγῆς καὶ βωῶντας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Καλδαίων
• ὁ τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσι, ἐμμανῶς
• ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισώθην-
• τας τούτους ἰδῶν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυ-
• τρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς,
• ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
• αἰῶνας.

Ὤδὴ θ. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αρίστης πολιτείας λάμψας φωτὶ, νῦν φωτὶ τῷ μεγάλῳ παρέστηκας, Θεουργικαῖς, Σαυματοποιαῖς ὡς νικητῆς, κατεστημένος Ὅσιε, Πάτερ Ἱεράρχα Θαυματοργέ, Γρηγόριε Δεόφρον, φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ὀρθόδοξων ἐγκαλλώπισμα.

Ιθύνεσθαι δυσώπει σαῖς προσευχαῖς, τὸ βασιλεῖον νῦν ἱεράτευμα, τὸ ἐλλεκτὸν, καὶ ἠγιασμένον Θαυματοργέ· καὶ τοὺς πιστὰς τὴν νῆμην σου, νῦν ἐπιτελοῦντας ἐπιτυχεῖν, τῆς ἀνω βασιλείας, Γρηγόριε Δεόφρον, ἀξίω-
Σῆναι καθικέτευε.

Νικίσας τῶν δαιμόνων τὰς προσβολάς, καὶ σὰρκός ὑποτάξας τὸ φρόνημα, καὶ Ἰερρεὺς, ἀλακός καὶ ὄσιος γεροντός, δικαιοσύνης ἐνδύμα, περιβεβλημένος Θαυματουργέ, παρίστασαι τῷ Ἐρώνῃ, τοῦ πάντων Βασιλέως, νῦν παρῆρσῃα παμκακάριστε.

Ωράθης ὁ Παρθένη Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκνοῦσα ἐν σάματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρέυξατο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωματίων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβεβλήται.

Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς Γῆς καταπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὡφθης τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέρονεν, εὐρυχωρτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Εξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν ἐρώντων σε. ὃν ἐν ποικίλοις Σαύμασιν Ἰεράρχη, ἀναφανέντα δόκιμον ἐν τῷ κόσμῳ, Σείσαι εὐσηφισμον μελωδίαις, Γρηγόριον οὐκ ἐσοτον ἕως ταῖς τούτου πρεσβείαις, ἰάσωμεν λύσιν πταισμάτων.

Οτῆς ζωῆς τῆς Σείας καὶ μακαρίας, φθνήσας μοι τῆς παλαι ἐν Παραδείσῳ, ἐχθρός ὁ δολιχίτατος καὶ πανούργος, καὶ τῆς Ἐδέμ ἐξόριστον, ποιήσας με Σανατοῦται, τῆ σῆ γεννήσει Παρθένη.

Εἰς τοὺς Αἶωνος, ἰστάμεν Στιχοὺς δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσομίαια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Χαίροις Σεολογίαις σαφῶς, ἱερωτάταις ἱερωῶς σεμνυνομένοις ὁ στυλός, τῆς Ἐκκλησίας· ἡ τῶν δογματικῶν κρηπίς· τὸ τοῦ Παρακλήτου Σείον ὄργανον· ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος· ἡ κιβόρα τοῦ Πνεύματος· ποιμὴν ὁ μέγας, καὶ Χριστοῦ Ἀρχιεπίμενος, Σρέμμα γνήσιον, καὶ ἀρίσιον πρῶτατον· κρήνη ἀναδυστάνοῦσα, δογμάτων τὰ νάματα, καὶ ἰαμάτων τὰ ρείδρα, ἱεραμύγα Γρηγόριε. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δόθηται, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις Ἰεραρχῶν καλλοπῆ τῶν ἀρετῶν τὸ διανγες καταγῶγιον· ἡ στάθμη, τῆς Ἐκκλησίας· ἱερωσύνης κανὼν· ποταμός νημάτων Σείων ἐμπλεως, ἐξ οὗ καταρθεύεται, ἡ ὑψηλὴ ἀπασα, πρὸς εὐκαρπίαν, ψυχικὴν καὶ σωτήριον, καὶ αἰρέσεων, ἀποπλύνεται βόρ-

βρος, Ἀνθρώπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε Ἀγγελε, στόμα τὸν νόμον τὸν Σείον, ἐμμελετήσαν Γρηγόριε, Θεοῦ κληρονόμε, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ομῆροις σῶν ἱερῶν προσευχῶν, λίμνη ἐξήρανος ποτὲ μάχης πρόξενον· καὶ βείθρον, τῆ δεινθραλίστη, ῥάβδος ἀτάκτως σοφῆ, ἐπικλύζον εἰρήνης Σεία χάριτι· βωμίους κατηνάφισας, τῶν δαιμόνων Γρηγόριε· τῆς ἀπιστίας, τὸν χειμῶνα διέλυσας, Σερμοτάταις σε, πρὸς Θεὸν παρακλήσεσι· Σαύμασιν ἐδεξάϊσας, φυγῆς καὶ προσήγαγες, τῷ Κυβέρητῃ τῶν ὄλων, παρ' οὗ τὸν ἄξιον εἴληπας, μόνον· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δόθηται, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.
Τὸν περιδόντον ἐν Σαύμασιν Ἰεράρχη, καὶ τὰ ἄφυχα αἰδούμενα, παραδόξως μετεβάλλετο· λίμνη γὰρ ἐγερούτο, ἀδελφούς νεύστοῦσα· ῥάβδος δὲ ἀδενδρούτο, ποταμὸν χαλινοῦσα· λίθος λόγῳ μετετέθη, μεταφέρων τοὺς ἀπίστους, πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐπίγνωνιν· οὗ ἡς τὸ μέγα ἔλεος, κατασχου ὁ Θεός ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ησκέπη σε Θεοτόκε Παρθένη, ἱατρείον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτροῦμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.
Τὸν Ἐμμανὴλ Ἀμὸν Θεοῦ καὶ Λόγον, βλέψασα σαρκὶ κρηνόμενον ἐν ἔξωλῳ, Ἀννάς ἡ μόνη αἰαιαντος καὶ Παρθένης, λύπη συνείχετο δακροῦσα.

Εἰς τὸν Στιχ. τῶν Αἶωνων, τὰ Στιχ. τῆς Οκταῆχ.

Δόξα. Ἦχος δ'.
Ιερωσύνης τὴν ὕψρον, Σείθεν δεξάμενος, καὶ τὸ Σείον ὄρεας ἐξ ὕψους περιβαλλόμενος, τοὺς πρὶν τῆς ἀπιστίας υἱούς, τέκνα φωτός, καὶ κληρονόμους ἀνεδέϊξας Θεοῦ, σοφίας χάριτος, ἐκχυβίσθης ἐν χεῖλεσί σου, παραδόξων πραγμάτων αὐτουργέ, Κυρίου Γρηγόριε· διό καὶ νῦν ἐν τῇ μνήμῃ σου, αἰτῆσαι Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.
Εκ παντοῦθεν κινῶντων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δεξαίωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ἐδῶκας σημείωσιν. Σταυροῦμενον βλέπασα, ἡ παναμώμητος Δεσποῖνα, τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως, Σρηνοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἱ μοι Σείου Τέκνον!

πῶς φέρεις ὀδύνας, Θεὸς ὑπάρχων ἀπαθής; Ἀγγέλων τάξεις τρώμω ἐξέστησαν, ὁράσαι τὸ μυστήριον, τῆς σπῆς ἀπάτου φαιρούσεως, Ἰησοῦ παντοδύναμου, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ Η΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πλάτωνος
καὶ Ῥωμανοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὴν Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'.
καὶ ψάλλοντες Στιχηρὰ προσόμοια τρία,

Τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου Σαύματος.

Πλήρης γενναίου φρονήματος, τὴν τῶν μελῶν ἐκκοπήν, καὶ τομὴν τὴν τοῦ σώματος, καὶ τὸ πῦρ τὸ ἀστεκτον, τὸν λιμὸν καὶ τὸν θάνατον, ἀνδρειοτάτῃ γνώμῃ ὑπέφερες, τὴν δι' αἰῶνος ἀποκειμένην σοι, ὄξεν Σηρῶμενος, τὴν μὴ διαπίπτουσαν, καὶ προορῶν, τὴν διαϊωνίζουσαν, μακαριότητα.

Πᾶσαν ὑπερβὰς τὴν αἴσθησιν, καὶ πρὸς τὴν ἄνω ζωὴν, μεταθείς τὴν διάνοιαν, λογισμῶν Σεόφρονι, καὶ ψυχῇ μεγαλόφρονι, τῆς εὐτελείας καὶ ταπεινότητος, τῶν ὀρωμένων καταπεφρόνηκας· ὄξεν ἔξομενος, καὶ πύρι φλεγόμενος, ὑπὲρ Χριστοῦ, Μάρτυς ἀνδριώτατα, διεκατέρησας.

Πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐροδον, καὶ δικωτῶν τὰς ὀρμάς, καταλύσας τῇ χάριτι, τὸν τῆς νίκης γέφανον, ἀνέδησα πάνολβιε, τῆς ἀκνῆρατε ἀγαλλιᾶσεως, καὶ τῆς ἀφράστῃ καταξιοῦμενος, Σείας ἐλλάμψεως· ἔθθα νῦν γενόμενος ἀμαρτωῖας, αἰτησαι τὴν ἀφεσιν, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Καὶ τρία τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῇ ἀσκήσει πυρούμενος, τῇ ἀθλήσει φομούμενος, ταῖς πολλαῖς κολάσεσι λιπαινόμενος; Ξίφος γεγένησαι δίστομον, συγκόπτον τὰς φάλαγγας, τῶν δαιμόνων Ῥωμανέ, Ἀθλητῶν ἐγκυλλώπισμα, Σείον καύχημα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας ἀραιότης, τῶν ἐν αἵματι ἰδίῳ, τελειωθέντων πανεύφημη.

Αναρτήσαι ἔξομενος, καὶ εἰρκτῇ συγκλειόμενος, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐνδοξέ ἀφαιρούμενος, καὶ παρειὰς συντριβόμενος, καὶ τέλος μακάριον, τῇ βιαίᾳ πνευμονῇ, Ἀθλοφόρε δεχόμενος.

μενος, ἀπερίτρεπτος, ἀταπεινώτος ὄφθης συνεργεῖα, Ῥωμανέ Πνεύματος Σείου· ὄξεν πιτῶς εὐφημοῦμέν σε.

Προσεύει τὸ νήπιον, καὶ ἐμπλήττει τοὺς ἄφρονας, καὶ σεπταῖς ἐνστάσεσιν ἀραϊζεται, καὶ τελειώσει λαμπρύνεται, πλουτήσαν τὴν εὐκλειαν, τῶν ἁγίων Ἀθλητῶν, ὧν τὸν ζήλον ἐκτίησας, ἀξιάγαστε, Ῥωμανέ γενναίῳ φρον· μεθ' οὐ λύσιν, οφλημάτων ἡμῶν πᾶσι, καταπεμψθῆναι ἰκέτευσ.

Φοβέρα καὶ παραδόξα, τὰ τρόπαια Κύριε τοῦ Μάρτυρος σου· τῶν γὰρ ἀλιέων Σηλῶσας τὴν παρθένισαν, καὶ τὴν Σηκνοὐράφου Θεολογίαν, τὴν Πλάτωνος μυθολογίαν, καὶ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, λόγους καὶ ἔργους κατέρραξε· ἀποδαρείς δέ, καὶ τὴν καρὰν ἐκτριπείς, τῇ χυσεῖ τῶν αἱμάτων αὐτοῦ, τὸν ἐχθρον ἀπέπνιξεν. Ἄλλ' ὦ Μαρτύρων τὸ κλέος, ὁ παρθένισα κηρύξας τὸ ὄνομα Χριστοῦ τὸ μέγα, αἰτησαι Σαυματοουργέ, Πλάτων παμμακάριστε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἦ Σταυροῦςτοκίον. Τριήμερος ἀνεστής.

Ασὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδικῶς καθηλοῦντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ Ἄγνη, καὶ Μήτηρ σου ὄρασα, ὡς Συμεῶν προέση, τὰ σπλάγγνα Σῶτερ διετέρωτο.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. β'.

Ανθραξ Σείος ἀνήθης ἀπὸ Κυρίου Παντοκράτορος, Πλάτων Μεγαλομάστου, τὴν πλάνην πᾶσαν καταφλέγων τῆς εἰδωλομανίας, τοὺς πιστοὺς δέ πάντας καταφωτίζων, τῶν Σαυμάτων τοῖς πυροσεύμασι. Διὸ καὶ ἡμεῖς τῇ μνήμῃ σου σήμερον, ἀγαλλομένη καρδίᾳ, καὶ λογισμῶν Σεόφρονι, εὐφημοῦμεν τοὺς Σαυματοῦς ἀγνάνας σου, δι' ὧν τοῦ διαβόλου τὴν ἰσχὺν εἰς γῆν κατέβαλες, αἰτούμενοι τυχεῖν δια σοῦ, τῶν πταισμάτων ἱλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε· αὐτὸν ἰκέτευσ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροῦςτοκίον. Τριήμερος ἀνεστής Χριστέ.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρομάμενον, Σηκνοῦσα ἀνεβόα μπιστρικῶς· Ἰτίε μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατό μου Τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ Ἀπολυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τῶν σῶν ἐπαίνων, ὦ Πλάτων, μέλπω πλάτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄ Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματῆλᾶτην Φαραῶ. Τῆς αἰωνίου βασιλείας ἔνδοξε, τὸ καθαρῶτατον, χοροδατῶν πλάτος, ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ πειρασμῶν στενωπέως, τοὺς ὑμνοῦντάς σε σάσον, ἀνεπιστόρως ὀδεύοντας, τὴν πρὸς οὐρανὸν τρίβον φέρουσαν.

Ὄχρωμένους εὐσεβείας πρόβολος, καὶ πύργος ἀσειστός, ἀναδειχθεὶς Πλάτων, πᾶσαν ἀγριότητα, τῶν πειρασμῶν ὑπέμεινας, καὶ τὰς τῶν ἀληθῶνων, στενοχωρίας ὑπήνεγκας, θεία πλατυνόμενος χάριτι.

Νεανικῆν ἐπιδεικνύς τὴν ἔνστασιν, τὸ τῆς νεκρώσεως, καὶ τῆς φθορᾶς πάχος, διὰ τῆς ἀθλήσεως, ἀπειτινάξω πάνσοφε, καὶ τὸν τῆς ἀφθαρσίας, χιτῶνα περιβαλλόμενος, χαιρῶν τῷ Δεσπότη παρίστασαι. Θεοτοκίον.

Σεαρχωμένον τῷ Πατρὶ συναρχῶν, καὶ συναϊδίον, μονογενῆ Λόγον, ὑπὲρ νοῦν γένηνθῆς, εὐλογημένη Πάναγνε· Θεοτόκου διό σε, ὀρθά φρονούντες κηρύττομεν, καὶ πανευσεβῶς σε δοξάζομεν (*).

Ὡδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὡς περ ἀνάκλητος πυρός, τὴν φλόγα τὴν ὀρμιμᾶτην, καρτερώτατα παμμάκωρ ὑπέστης, εὐσεβείας προφανῶς, τῷ ζῆλῳ πυροπολούμενος, καὶ τῷ πυρὶ τῷ θείῳ, πεπυρσευμένος τῆς πίστεως.

Νεανικῶς ὑπὲρ Χριστοῦ, παμμάκωρ ἠγωνισμένος, οὐρανόθεν δωρεῆς ἐχομίσω, καὶ στεράνους παρ' αὐτοῦ, τοὺς ἀεὶ διαμενόντας· ἢ στερεφρόρος ὤφθης, Πλάτων θεόφρον μακάριε.

Ἐπι τοῦ ξύλου σου ταθὲν, τὸ καρτερώτατον σῶμα, κατεξάνητο δεινῶς ταῖς αἰκίαις· ἀλλ' ἀντίτεχε τῆς ψυχῆς, ὁ τόνος δυναμωμένος, τῷ τοῦ Δεσπότη φίλτρῳ, καὶ βασιλείας τῷ ἔρωτι. Θεοτοκίον.

Πύλη φωτὸς φωτιστικαῖς, τοῦ Πνεύματος ἁδουχοῖαις, λαμπρυνθεῖσα Θεοτόκε ὑ-

πάρχεις· διὰ σοῦ γὰρ πρὸς ἡμᾶς ὁ Λόγος κατελήλυθε, καταρωτίζων πάντων, θείῳ φωτὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Ὁ Εἰρμός.

- Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοῦς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
- ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρῳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον· ὅτι κύκ ἐστι πλὴν σου,
- Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν ἀγῶνων τῷ πλάτι Μάρτυς σοφῆ, πλατυνόμενος πίστει πανευκλεῶς, ἐχθροῦ ἀπεφένωσας, μηχανάς, καὶ ἠράνισας· καὶ καλῶς τελέσας, τὸν δρόμον τὸν ἐλύον. Παραδείσου πλάτος, γηθόμενος ἐφθασας· ὅθεν Ἐκκλησία, πλατυμῶ εὐσεβείας, ἀστράπτουσα σήμερον, ἑορτάζει τὴν μνήμην σε, καὶ βρά σοι μακάριε· Πρεσβυτε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ταῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Τοῦ Ἁγίου Ρωμαίου.

Ἦχος α΄. Τὸν τάσον σου Σωτήρ.

Ραῖσι Ρωμαῖνέ, σῶν αιμάτων ἀγίων, ἀπέπιξας σοφῆ, ἀλλοφρέ Κυρίε, ἐχθρὸν τὸν παγκράτιστον, ἐκχυθέντων σαρκίου σου· ὅθεν στέφανον, παρὰ Χριστοῦ τὸν τῆς νίκης, Μάρτυρος εἰληφας, ἐν οὐρανόθεν, καὶ πρεσβυτεῖς, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτεῖρον αὐτὴν, ὑπὸ πλήθους παισμάτων, εἰς βυθὸν ολισθαίνουσαν, ἀπαλείας Πανύμωμε· καὶ ἐν ὄρα με, τῇ φθερᾷ τοῦ Σαυράτου, ἐλευθέρωσον, κατηρορούντων δαιμόνων, φοιητῆς ἀποπάσσεως. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ Σαυράτος φοικτοῦ· ὦ καινοῦ μυστηρίῳ· ἑβόα ἡ ἀγνή, καὶ πανάμωμος Κόρη, ἐν ζύλῳ ὡς ἐθλεφεν, ἀπλῶντα τὸν Κύριον· ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιφέρων, ὡς κατὰ χριστός, ὑπὸ κριτῶν παρανομῶν, σταυρῷ κατακρίνεται.

Ὡδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἀνακραθίεις, ὀλις ἀγάπῃ τοῦ χτίσαντος, τὴν ἐμπαθῆ, σάρκα καὶ ζῆτην, καὶ τοὺς δερματίνοους, χιτῶνας ἀποδυσάμενος· τὸ δὲ τῆς σαφροσύνης, καὶ τοῦ σωτηρίου, ἐνδυσάμενος Πλάτων ἰμάτιον.

Ἰερωγός, θείος ἐδείχθης ὡς ἄμωμον, ἱερεῖον, Ἰάρσεν τε καὶ τέλειον, ὀλοκαυτῶν, Μάρτυς

(*). Τὸ Χειρόγραφον ἔχει καὶ ἕτερον Κανὸνα τοῦ Ρωμαίου, φέροντα ταύτην Ἀκροστιχίδα· Ἀθλητικαῖς σε, Ρωμαῖνέ, στίγμα κράτους· ἀνάμωμον μὲν, μίλουρηθῆναι· τὸ πρὸς τὸ, Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραίου πύλατος.

σεαυτὸν, τῷ ὑπὲρ τῆς πάντων, τυθέντι ἀπολυτρώσεως· ψυχὴν γὰρ πυρακτώσας, τοῦ Δεσπότου τῷ φίλτρῳ, φλεγομένης σαρκὸς κατεφρόνησας.

Νέους τοὺς τρεῖς, ἐν Βαβυλῶνι μιμούμενος, τὸ παμφάγον, πῦρ οὐκ ἐδειλίασας, ἀλλὰ στερρῶς καὶ νεανικῶς, τούτου ἐκαρτέρεις, τὴν φλόγα τὴν ἀκατάσχετον· διὸ σε ὄρσοβόλος, σὺν ἐκείνοις ἀξίως, ὑπέδεξάτο θάλαμος ἔνδοξο.

Θεοτοκίον.

Ως ἐκ φυλῆς, τῆς βασιλείους ὑπάρχουσα, τὴν τῶν ὀλων, κατεξουσιάζοντα, Λόγον Θεοῦ, τέτοκας ἡμῖν, σάρκα γεγονότα, καὶ μείναντα ἀναλλοίωτον· διὸ σε Θεοτόκου, ἀληθῶς καὶ κυρίως, Παναγία Παρθένη δοξάζομεν.

Ὤδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Νυσταγμὸν σοῖς βλεφάροις, ὕπνον δὲ σοῖς ὄμμασι Μάρτυρ οὐκ ἔδοκας, ἔως οὐ τὸν ὕπνον, τὸν μακάριον καὶ φειδόμενον, τοῖς Θεὸν ποιοῦσιν, ἀγαπητοῖς ὕπνωσας Πλάτων, διὰ ξίφους τὴν κάραν τευνόμενος.

Ως περ ἐν ἀλλοτρίῳ, σώματι πανεύφημη πάσχων ἠγώνισαι, ὡς ἀθλούντων ἄλλων, Θεατῆς σὺ γενομένης ἠθλήσας· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, πυροποληθεὶς τῶν προκειμένων, αἰκισμῶν οὐκ ἐφρόντισας ἔνδοξο.

Πλοῦτον εὗρες καὶ δόξαν· πλοῦτον ἀναφαίρετον, δόξαν ἀμάραντον, ἐν ἐπουρανίοις, σὺν Ἀγγέλοις χορευῶν σκηνώμασι, καὶ τῆς ἀκχράτου, καὶ διαρκούς ἀθανασίας, γεγυῶς ἐν μεθέξει πανάριστε.

Θεοτοκίον.

Λύσιν ἀμάρτημάτων, ταῖς σαῖς ἰκισαῖς παράσχου τοῖς δούλοις σου, ρυομένη τούτους, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ τῆς τῶν βλασφημῶν, αἰρετικῶν ἐπικρατείας, Θεοτόκε Παρθένη πανύμνητε.

Ὤδὴ ς΄. Ἰάσθητί μοι Σωτήρ.

Ανώτερος τῶν παθῶν, καὶ τῶν βασάνων γενομένος, τὰς τῆς σαρκὸς ἐκτομαῖς, ὑπέφερες ἔνδοξο· Χριστὸν γὰρ συλληπτορα, συνεργὸν τε εἶχες, ἐν ἀγάπῃ καὶ ρωννύντα σε.

Τῷ τῆς ψυχῆς νοσῶ, τῇ εὐπρεπείᾳ τοῦ κτίσαντος, ἐνατενίζων αἰεὶ, καὶ κατοπτριζόμενος, τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον, τῆς τῶν ὀρωμένων, εὐτελείας κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον.

Ως ξυψυχὸς Κιβωτός, τὸν Νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ Ναός, ἐδέξω τὸν Ἄγιον, γευόμενον ἀνθρώπων, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν ἀνθρώπων ἀειπάροβεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ιάσθητί μοι Σωτήρ· πολλοὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ως ἀστὲρα μέγιστον, ἡ Ἐκκλησία, Ῥωμανε πανεύφημη, σὲ κερτημένη ἀληθῶς, φωτογαγεῖται τοῖς ἀθλοῖς σου, τὴν φωτοφορον, δοξάζουσα μνήμη σου.

Ἔτερον τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος.

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένης σήμερον.

Η ἀγία μνήμη σου, τὴν οἰκουμενὴν εὐφραίνει, συγκαλοῦσα ἅπαντας, ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ σου· ἔθλα νῦν, μετ' εὐφροσύνης συναθροισθέντες, ἄσματος, σὰς ἀριστείας Πλάτων ὑμνοῦμεν, καὶ ἐν πίστει ἐκδοῦμεν· Βαροβάρων ῥῦσαι, τὴν πόλιν σου Ἁγίε.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἑλλήνων λιπῶν ἅπασαν τὴν ματαιότητα, τῶν Χριστοῦ Μαθητῶν τὰ ψυχωφελῆ διδάγματα, πηγάπησε λίαν Πλάτων ὁ θεόφρων· διὸ καὶ ὦρθη πᾶσιν αἰδέσιμος, καὶ ἀγκυρα Πίστεως, ἐν τῇ πατρίδι, τῆς καὶ ἡ κλητῆς σαφῶς Ἀγκυρα ὑπάρχει. Καλῶς γὰρ τοῦτον ἐχθροφαμένην, βεβαίαν σιέτην κατ' ἐχθρῶν, καὶ ἀντιλήπτορα, θερμὸν ἐν πολέμῳ εὐρίσκει, καὶ ἐκάστην ἐκδοῦσα πρὸς αὐτὸν· Βαροβάρων ῥῦσαι τὴν πόλιν σου Ἁγίε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Πλάτωνος.

Στίχοι.

Μικροῦ λαθῶν, παρῆλθεν ἡμᾶς ὁ Πλάτων,
Πλάτων ἔκεινος, ὃν πλατὺ κτείνει ξίφος.

Ὁγδοατὴ δεκάτῃ τε Πλάτωνα ἄορ κατέπεφεν.

Οὗτος ἐκ χώρας ἦν τῶν Γαλατῶν, Ἀρχιδόρας τῆς πόλεως, ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιόχου. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, προσήχητ' Ἀρχιπίπῳ τῷ Ἡγεμόνι, νέος ὢν τὴν ἡλικίαν. Καὶ τυπτεται ὑπὸ σαδουκα στρατιωτῶν, καὶ ἀπλοῦται ἐπὶ κραβάτου χαλικοῦ πυροβέντου, ραβδιζόμενος ἀνῆθεν· καὶ σφαίραις πεπωρωμέναις τὰς μασχάλας καὶ τὰς πλευρὰς διακίεται· καὶ ἀπὸ τοῦ ὡτοῦ ἐν σχήματι λάβρου, τὴν δορὰν ἀφαίρειται, καὶ τὰς σάρκας ξέεται, καὶ τὰς πλευρὰς ἐπὶ τὸ

σούτων, ὡς ἀλλοιωθῆναι τὴν ὄψιν· καὶ τότε τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ρωμανοῦ.

Στίχ. Τὸ καρτερόφρον Ρωμανοῦ πᾶς θυμασεῖ.

Σὺν χαρμονῇ γὰρ πνιγμονὴν ἑκατέρωθεν. Ὅτις ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλεως· καὶ διὰ τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπην, εἰσελθεὶν βουλόμενον τὸν Ἐπαρχον Ἀσκληπιάδην εἰς τὸν τῶν εἰδῶλων ναόν, κατέσχευεν, οὐκ εἰσὶ, λέγων, τὰ εἰδῶλα θεοί. Τύπτεται οὖν τὸ στόμα, καὶ ἀναρτηθεὶς, ξέεται τὰς παρεϊάς. Ἡνέχθη δὲ καὶ παιδίον, τοῦτο τοῦ Ἁγίου αἰτησάμενος, εἰς ἐλεγχον τοῦ Ἐπαρχου· καὶ ἐρωτηθὲν, Ποῖον δεῖ σέ βειν Θεόν; Τὸν τῶν Χριστιανῶν, εἶπε. Τυπτόμενον δὲ τὸ παιδίον, παραστάσης ἐκείσε καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἐδίψησε καὶ ἐζήτησεν ὕδωρ. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ, εὐσεβῆς καὶ Θεοφιλῆς οὖσα, ἔφη αὐτῷ· Μη πίης, τέκνον, ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦτου· ἀλλ' ἀπέλθε, καὶ πίε ἐκ τοῦ ζῶντος ὕδατος. Καὶ διὰ τὸ ἐλέγχειν τὸν τυράνον, τυθὲν αὐδίας, τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ Ἅγιος Ρωμανὸς τὴν γλῶτταν τέμνεται, καὶ μετὰ τὴν ἑκτομὴν φέγγεται παραδόξως, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ. Διαγνωσθέντος οὖν τοῦ κατὰ τὸν Ἅγιον παραδόξου θαύματος ἐν τῷ βασιλεῖ Μαξιμιανῷ, προσάξει αὐτοῦ διὰ πνιγμονῆς ἐν τῇ εἰρκτῇ τῆς προσκαιρου ζωῆς ἀπολύεται, καὶ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου κομίζεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τὸ Ἅγιον νήπιον, ἐρωτηθὲν παρὰ τοῦ Ἐπαρχου, Ποῖον δεῖ σέ βειν Θεόν, καὶ εἶπον, Τὸν Χριστόν, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Κόλπους Ἀβραάμ νήπιον λαχόν ξίφει, τοῖς Βηθλεεμ συνέδρον ὄφθη νηπίοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ρωμανοῦ Διακόνου, τοῦ Παλαιστινοῦ.

Ὅτις ἐκ Παλαιστίνης ἔλκων τὸ γένος, καὶ τῆς ἐν Καισαρείᾳ παροικίας ὡν Διάκονος καὶ Ἀφοριστής, ἤλλησεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐν πόλει Ἀντιοχείᾳ. Οὗτος πολλούς, τῶν κολάσεων τὸ ἐπίπονον δεδοικότας καὶ καταμακρίζομένους πρὸς τὴν ὁμολογίαν, ἐπήλπευε πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Διό καὶ αὐτόκλητος τῆς δικαῆς παράστη, καὶ αὐτίκα πυρὶ καταδικάζεται. Ὅπερ γινούς ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός,

τοῦ ἐν πυρὸς ἀπήγαγε, τὴν γλῶτταν δὲ αὐτοῦ ἐκτμηθῆναι κελεύει. Ἄλλ' ὁ Μάρτυς τὴν γλῶτταν ἀφαιρεθείς, γεγωνώτερον ἐλάλει, καὶ παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυττε. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰρκτῇ βάλλεται, καὶ ἐν πέντε κεντήμασι τοὺς πόδας διατείνεται, καὶ βρόχῳ περιβληθείς, ἀναίρεται ἀποπνιγείς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λαχχαιοῦ, Διακόνου τῆς ἐν Γαδείροις Ἐκκλησίας, καὶ Ἀλαίου.

Στίχ. Λαχχάιος ἐκχεῖ πλοῦτον ὁ πρὶν ἠύιση· Ὁ νῦν δὲ, Σωτήρ, αἶμα χεῖ πᾶν ἐκ ξίφους.

Ἄλφαῖς, καρτέρησον, εἰ τέμνη κάραν, Καὶ κλῆρον ἐξείς τὴν ἀτμυτον Τριάδα.

Ἄγεται ὁ Λαχχάιος οὗτος ἐπὶ τοῦ βήματος, σιδηροῦν καὶ βαρὺν κλοῖον φέρον ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Καὶ ἐρωτηθείς, δεινῶς καὶ ἀπανθρώποις ὑποβάλλεται τιμωρίας· καὶ δεσμοῖς ληφθεὶς κατὰ τὸ δεσμοκτήριον, ταῖς κατὰ διάστημα τέσσαρασι υποδηρημέναις ὅποις τοῦ ξύλου ἐβάλλεται. Καὶ νυχθημέριος τέσσαρασι κατατεινόμενος, γενναίως ἐκάρτερος. Μετὰ τούτου ὁ Ἄλφαιος, πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, προσάγει. Καὶ μαστίειν ἅπαν τὸ σῶμα καταζαθεῖς, καὶ τὰς πλευράς κατακαίς, τῷ συναγωνιστῇ τῷ ὁμοίᾳ πεισόμενος τῇ εἰρκτῇ κατακλείεται. Καὶ τῷ κολαστηρίῳ ξύλῳ καὶ αὐτὸς νυχθημέριον ταυυθεῖς, τῇ εἴωσεν τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν, ὁμοίως καὶ ὁ Λαχχάιος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίασι πρεσβυσίαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥητ. ζ. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Νομίμως ἀλλήσαντα, καὶ τοὺς ἐχθρούς σου καταπατήσαντα, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ, ὁ Ἀθλοθέτης σέ ἐστεφάνωσε, μεγαλοφώνως βοῶντα καὶ λέγοντα· Εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς τὸν αἰεὶ σοὶ πάλαι ποδοῦμενον, οὐ τὸ ἄγχαντον πάθος, τὸ σωτηρίας ἀνθρώποις αἴτιον, γεγεννημένον μιμούμενος ἐβάλλες· Εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέστησαν ἅπασαι, τὴν καρτερίαν τῆς σῆς ἀλλήσασαι, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τότε βλέποντες· ὑπερφυῶς γὰρ ἐβόα τεμνόμενος· Εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αυθέντες Πανάμωμι, τῷ Δεῖψι τόκῳ τῆς παρθενίας σου, τῶν δεσπῶν τοῦ Θανάτου, καὶ τῆς κάρατος τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, σέ Θεοτόκον φρονούντες κραυγάζου· Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Περιφανεῖς ἀγῶνας μὲν, ἠγωνίσω πανεύφημε· περιφανεστέραν δὲ πολλῶ τὴν εὐκλειαν, Χριστός σοι δωδῶρηται, καὶ δι' αἰῶνας μένουσαν, ἐν ἐπουρανόις, σέ σκηναῖς κατοικί· σασ, προθύμως μελωδούντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς πρεσβευτὴν πιστότατον, ὡς προστατὴν Σεμνότατον, τῷ Παμβασίλει καὶ Ποιητῇ τῆς κτίσεως, σέ νῦν προσβαλλόμεθα· Ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῇ μαρτυρικῇ σε, παρήσῃα πρεσβεύων, τῶν σέ ὑμολογούντων, καὶ πιστῶς μελωδούντων· Λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παραλαβεῖν ἤξιωσαι, βασιλείαν ἀσάλευτον, διὰ τῆς οἰκίας ἐνεργούσ σου πίστεως, ὡς σοὶ ἐπηγγελῆται, ὁ ἀφευδῆς διδῶναι Θεός· ὑπὲρ οὗ τὸ σῶμα, καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις παρῆδῶκας κραυγάζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Λόγον Θεοῦ τὸν ἀρχαῖον, καὶ Πατρὶ συννοούμενον, τὸν ἐκ τοῦ μη ὄντος πατρικῶ βουλήματι, τὸ πᾶν συστήσαμενον, Θεοπρεπῶς γεγέννηκας, σάρκα γεγονότα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους· διὸ σε Θεοτόκον, ὀρθοδόξως φρονούντες, Χριστὸν ὑπερυψοῦμε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰμός.

Επταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Δωτρῶτην ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐφρίξε πᾶσα ἀκοή.

Αγε δὴ τὸν Θεοσετεφῆ, φιλομάρτυρες ὑμνήσωμεν Μάρτυρα, τὸν ἐξαπλώσαντα, τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ τὰ κλήματα· τῆς γὰρ ἀμπέλου τῆς ζωῆς, φυτεία γενόμενος, καρπὸν προβάλλεται, κατανύξας ἡμῖν οἶνον βρῖοντα.

Τίμιος ἐναντι Θεοῦ, τῶν Μαρτύρων καθοράται ὁ Θάνατος· τῆς αἰδίου γὰρ, καὶ

ἀνάλεθρον γίνεται πρόξενος, παναληθέστατα ζωῆς· καὶ κληρον ἀθάνατον, καὶ δόξαν ἀθάροτον, καὶ πλουσίαν χορηγεῖ τὴν ἀντίδοσιν.

Ὁ λην σου Μάρτυς τὴν ζωὴν, τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ ἀφιέρωσας, καὶ ὡς εὐάρεστον, ζῶσαν Ξυσίαν αὐτὸν προσήγαγες· διὸ τρωφῆς τῆς ὑπὲρ νοῦν, Πλάταν καταξίωσαι· ἀλλὰ δυσώπησον, λυτρωθῆναι πειρασμῶν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με· Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, ἡ γεννήσασα Χριστὸν τὸν Σωτῆρά μου, Θεὸν καὶ ἀνθρώπον, διπλὸν τὴν φύσιν οὐ τὴν ὑπόστασιν, μονογενῆ μὲν ἐκ Πατρὸς, ἐκ σοῦ δὲ πρωτότοκον, πάσης τῆς κτίσεως· διὸ πάντες σε αἰεὶ μεγαλύνουμεν.

Ὁ Εἰμός.

Εφρίξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ· συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψίστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι τοῦ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἀνθρώπος· διὸ τὴν ἀρχαῖον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνουμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὁ ρῶν σου τὸ ἀήτητον, Μεγαλομάρτυς ἐνδόξος, ὁ τύραννος πρὸς πλειόνων, βασάνων πείραν ἐχώρει· ὃν καταπτύσας χάριτι, Χριστοῦ ὑπερνήθησας, μέχρι Θανάτου πάντοτε· διὸ καὶ νῦν στερηφόρος, συμβασιλεύεις τῷ Κτίστῃ.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν Συμιατήριον, τῆς ἀχωρητοῦ Τριάδος, δοχεῖον γέγονας ὄντως· ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδοκῆσεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσας σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ὁκταήχου.

Δόξα· Τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος. Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, συνελθόντες ἀναδῆσωμεν, ὡς ἀνθεσι ταῖς εὐφημίαις, Πλάτωνα τὸν Θεοσετεφῆ, καὶ ἀήτητον Μάρτυρα. Οὗτος γὰρ ἐν ταῖς ἑλιφθεῖς τῆς ἀλήθσεως, τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι πλατυθεῖς, τὸν πειριστῆν κατεπάτησε ὀρακόντα· καὶ τελέσας ἀνδρικός, τὸν ὄρομον τοῦ μαρτυρίου, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἀνεδήσατο, τὸν ἀμάρταντον τῆς Δείας δόξης. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, σὺν Ἀγγέλοις χοροβατῶν στεφηφόρος, τῷ Κυρίῳ πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(*) Ἡ εὐχὴ ἐκ σοῦ δι' ἀνάγκην, καὶ ἀναλλέξιτον, ὡς διερωτοῦσι τιεῖς.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ἔθλου σε.

Υβρεις, ὑπομείναντα πολλά, καὶ ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντός Ποιητὴν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱέ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι ἔξλων σου, τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν; Δόξα τῇ πολλῇ εὐπληγαγνίᾳ, καὶ συγκαταβάσει σου φιλόνηρωπε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀναλουθία,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀβδίου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βαλαάμ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους 5'**
καὶ φάλλομεν **Στιχηρὰ προσόμοια τρία**
τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Δοχείον τοῦ Πνεύματος λαμπρὸν, Ἀβδίου γεγόμενος, καὶ παρ' αὐτοῦ φωτιζόμενος, Θεοειδέστατος, Προφητείας τρόπον, καὶ μελλόντων πρόγνωσιν, καὶ γνώσιν ἀληθείας ἐπλούτησας· καὶ νῦν ἰκέτευσ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς χαρακτηρίζεται Θεός, πρώτοις ἰδιώμασι, καὶ κατ' οὐσίαν γνωρίσμασι· τούτων αἱ ἐνδοξαί, καὶ σεπτοὶ Προφῆται, μεταγῆ καὶ χάριτι, δευτέρως κατὰ θεσίην μετεγχοσί, καταλαμπρύνοντας, τοῦ Κυρίου τοῦς Ξεράποντας, τοὺς οἰκίους, ἰδίᾳ λαμπρότητι.

Αδύτα πληρούμενος φωτός, καὶ δόξαν Θεώμενος, τὴν ὑπερ νοῦν καὶ διάνοιαν, καὶ παριστάμενος, τῷ Δεσπότη πάντων, Ἀβδίου μακάριε, καὶ θεῖος ὑποφῆτης γεγόμενος, αὐτὸν ἰκέτευσ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ανδριάντος στερότερος, καὶ χαλκοῦ δυνατώτερος, καὶ σιδήρου γέγονας ἰσχυρότερος· παραχωρεῖ γὰρ τηκόμενον, καὶ ἴαττον λυόμενον, τούτων ἕκαστον πυρὶ, βία τούτου νικώμενον· σοῦ δὲ ἀκαμπτος, δεξιὰ τεταμένη τῶν ἀνθρώπων, φλεγόμενων παραδόξως, περιεγενετο πάσσοφε.

Ιερεὺς ὡς περ πέφνησας, καὶ Θεῷ παριστάμενος, καὶ αὐτῷ μακάριε προσερχόμενος, οὐκ ἀλλοτριῶν ἐν αἵματι, οἰκείῳ δὲ μάλιστα, καὶ χειρὶ μαρτυρικῇ, εὐωδίας θυμίαμα προσενηύχας, οὐ δαιμόνων ἀπάταις, τῷ Χριστῷ δὲ, τῷ Σωτῆρι καὶ Δεσπότη, καὶ εἰσαεὶ βασιλεύοντι.

Ιερέα προσάγοντα, καὶ αἰνὸν προσαγγόμενον, τὸν αὐτὸν ἀμφοτέρα σὲ πανεύφημε, περιχαρῶς ὀνομάζομεν, ὡς ὄντα ἐκάτερα· σεαυτὸν γὰρ τῷ Θεῷ, ὡς πανάμωμον σφάγιον, ἀλοκαύτως, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων· ὃν δυσώπει, τοῦ σωθῆναι τοὺς τιμῶντας, τὴν πανασιόμιμον μνήμη σου.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Φωτοφόρον παλάτιον, τοῦ Δεσπότη ὑπάρχουσα, καὶ φωτὸς νεφέλη Θεοχαριτώτε, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, νηδὺς πανάμωμε, φωταγάγησον ἡμῶν, καὶ φυγῆν καὶ διανοίαν, καὶ τὰ σκιάδαλα, ἀφανίσασα πάντα τοῦ δολίου, τῇ πρεσβείᾳ σου Μαρθένη, τὸν λογισμόν ἡμῶν στήριζον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἔώρακε Κύριε, ἡ Μαρθένη καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κορμιάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀνακραύζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, αἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι, μή με μόνην εἰσῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεύσον ἀναστῆναι, συνανίστων τοὺς Προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἑσπερινοῦ,
καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν ἕνα Κανόνα τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς ἑφεξῆς δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀχροστιχίς·
Τὸ τοῦ βλέποντος Ἀβδίου μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α' Ἦχος πλ. α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, προφητικῇ παρστώσῳ, νῦν παρρησίᾳ καθικέτευσ, φωτιστικαῖς μαρμαρυγαῖς, καταλαμπρύνεσθαι, Ἀβδίου τοὺς πιστεῖ σε, καταγεραίροντας.

Οτὰ πάντα σφάξ, προγνωστικῶς θεωρῶν, τῆς σῆς καρδίας τὸ ἀβόλων, καὶ καθαρὸν καὶ φωτανγές, μάκαρ θεώμενος, Προφήτην θεόληπτον, σὲ προχειρίζεται.

Τὰς ὁράσεις ἰδὼν, τὰς ἀληθῶς ἐκ Θεοῦ, σοὶ δεικνυμένας προηγόρευσας, τῶν δυσσεβούντων ἀδελφῶν, πανωλεθρίαν δεινὴν, καὶ τούτων τὴν ἔνδειον, μάκαρ ἀπώλειαν.

Θεοτοκίον.

Οἱ σωθέντες τῷ τῷ, Θεογεννήτορ ἀγνή, ἀσπὸρῳ τόκῳ δυσπομπέν σε· Τῆς κόσμικῆς περιφορᾶς, ἡμᾶς διάσωσον, συμφῶνας κραυγάζοντας, ὕμνον ἐπινίκιον.

Ὁ Κενὸν τοῦ Μάρτυρος, οὐ ἡ Ἀχροστιχίς·
Τοὺς καρτεροὺς σου, Βαρλαάμ, μέλω τόνους.
Θεοφάνους.

Ῥδὴ α. Ὑχος δ. Ἄσμοι σοι Κύριε ὁ Θεός μου. ταῖς τῆς σῆς ἀλλήσεως λαμπρόσαι, περιλαμπρυνέου ἡμᾶς, τοὺς πίστει τιμῶντας, τὴν μνήμην σου περισώζε, Βαρλαάμ ταῖς πρεσβείαις σου.

Οτὸ πῦρ μαράνας τῆς ἀσεβείας, Θεοσεβείας ἀκρίβους, πυρὶ Θεοπνεύστῳ, τιμᾶσθω μελωδήμασι, Βαρλαάμ ὁ Σαυμάσιος.

Υπὲρ τῆς εὐσεβείας ἠγωνισμένος, στέφανηφόρε Βαρλαάμ, στίφάνῳ τῆς δόξης νῦν, ἀξίως τετίμησαι, δεξιᾷ παντοκράτορι.

Σθένος σοι δωδάρηται ὁ Δεσπότης, κατὰ ποικίλων αἰκισμῶν, πανόλβιε Μάρτυς· ἐν τεύθεν καὶ νενίκησας, τῶν ἀθέων τὸ φύραγμα.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ ἐδείχθης οὐρανομήκης, δι' ἧς ὠμίλησεν ἡμῖν, ὁ Λόγος Παρθένε· ἦν παλαί προεώρακεν, Ἰακώβ ὁ προπάτωρ σου.

Ῥδὴ γ. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ.

Υδάτων μυστικῶν ποταμὸς, ἐκ τῆς ἀδύσου προερχόμενος, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, Ἄδιδου μάκαρ γενένησαι.

Βουλήσει καὶ προνοίᾳ Θεοῦ, προαγορεύειν τὰ ἐσομένα, καὶ πραγμῆλλειν τὰ μέλλοντα, προσβλήθης ἀξιάγαστε.

Αμπίμενος τῷ Ζεῖω φωτὶ, καὶ οὐρανόφω προηγόρευσας, τὴν ἐσομένην τοῖς ἔθνεσι, σωτηρίαν πανοσιδίμει.

Θεοτοκίον.

Εσχίνωσεν ὁ Λόγος ἐν σοὶ, Παρθενομήτορ, διασώζει δέ, τοὺς Θεοτόκον φρονουντάς σε, μεσιτείᾳ σου πανάμωτος.

Τοῦ Μάρτυρος. Τόξον, δυνατῶν ἠσθένησε.

Απας, τῆς σαρκὸς ὁ σύνδεσμος, καὶ ἡ ἀρμονία, σοῦ τῶν μελῶν διελύετο· ἀλλ' ὁ τόνος διετηρεῖτο, τῆς ψυχῆς σου ἀδιάφθορος.

Ρύμην, εὐσθενῶς ὑπήνεγκας, τῶν διορρυτῶντων, σοῦ τὰς πλευράς πανοσιδίμει, καρτερίαν ἀκμαιοτάτην, σταθερῶς ἐπιδειξάμενος.

Τίς σου, τὸ στερρόν καὶ εὐτονον, καὶ τῆς διανοίας, τὸ ἀκατάπληκτον φρόνημα, τοῖς ἐπαίνοις ἐγκωμιάσει, κατ' ἀξίαν παμμακάριστε;

Θεοτοκίον.

Εστὴ, τῆς φθορᾶς ὁ θάνατος, τῆς ἐνυποστάτου, διὰ σαρκὸς ζωῆς Πανάγνε, τοῖς ἀνθρώποις φανερωθείσης, ἐκ γαστροῦ σου Θεοτύμψυτε.

Ὁ-Εἰρμός.

Τόξον, δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔσπερευθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάλισμα τοῦ Προφήτου,

Ἦχος α. Τὸν τάφον σου Σατήρ.

Ο μέγας Ἄδιδου, ἐπιλάμψει Ζεταῖς, τὸν νοῦν φωσειδῷ, κεκτημένος Θεοπίσει, τὰ μέλλοντα Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ φηγεγγόμενος· τοῦτον σήμερον, εὐσεβοφρόνας τιμῶντας, ἐκτελέσαμεν, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ μνήμην, καρδίας φωτίζουσαν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος,

Ἦχος δ. Ὁ ὑψώθηκε ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἀκατάπληκτος, καὶ τροπαιοῦχος ἀληθῆς καὶ ἀπίτητος, τῶν Ἀθλητῶν τὸ καύχημα πανένδοξο, στέφος τὸ ἀμάραντον, οὐρανοθεν ἐκτήσω· χαίρων σὺν Ἀγγέλοις δέ, καὶ χορευῶν ἀπαύστως, ταῖς σάβεις πρεσβείαις· σάβε τῶν πιστῶν, ἀνευφημοῦντας τὴν Ζεῖαν σου ἀθλήσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρύσαστο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δέ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώσεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάργου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρὶ τέτανυτα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρώσά σε, Χριστέ, Οἰμοί, πθηινότατος, Ἰησοῦ, ἀνεδόξα· πᾶς ὁ δοξάζόμενος, ὡς Θεός ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνθρώπων νῦν βροτῶν Ἰεῖ, Ζεῖλον σταυροῦσαι; Ἰυνάσε μακρόθυμει.

Ῥδὴ δ. Εἰσακήκου τὴν ἀκοήν.

Προφητείας τὴν χάριν, παθῶν ὡς προκαθάρτας τὴν ψυχὴν, διὰ Πνεύματος Ἁγίου εἰληφώς, ἀνεβόησας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ο Προφήτης ὁ μέγας, Πνεύματος Ἁγίου ἀστραπῆ, δαδουχοῦμενος, ἐφώτισεν ἡμᾶς τοῦ κραυγάζειν σοι. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **Θεοτοκίον.**

Νυμφοστόλος ἐδείχθης, τῆς Ἐκκλησίας μάκαρ ἐκ Σιών, προθεσίας τὸν Σατήρα προελθεῖν, ὃ κραυγάζομεν. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὸν συνάναρχον, καὶ συναϊδίον Λόγον τῷ Πατρὶ, ἀπεγέννησας Ἁγνὴ Ψεορρεπῶς, ὃ κραυγάζομεν. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου. Πῆρορικὴν ἀδόλοχίαν ἀποσάμενος, διδάχος δὲ Ἀποστόλων προσηκνύμενος, τῆς ἀληθείας ἔνδοξος, Μάρτυς ἀληθῆς ἐρηματίας.

Ο τοῦ πυρὸς εὐτανωτέραν τὴν προαίρεσιν, κεκτημένος τυράννων τὴν ἀπόνοιαν, καταβαλῶν ἐκραυγάζεις. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υπὲρ Χριστοῦ μέχρι θανάτου καρτερόφυγε, καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀνθιστάμενος, μεγαλοψῶνως ἐψάλλεις. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συντονωτάταις προθυμίαις παμμακάριστε, κεχηρμένους τὸν πλάνην κατεπάτησας, καὶ θεοφρόνως ἐψάλλεις. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **Θεοτοκίον.**

Σωματωθεὶς ἐκ τῆς Παρθένου ὁ ἀσώματος, τοῖς ἀνθρώποις ἐπεδήμησε· διὸ ἐν πίστει κράζομεν. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡσὲν ἄ. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Ορθρίας πρὸς τὸν Κύριον εἴληψας, οὐρανὸθεν, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου Ψεόπνευστε.

Συλλήπτωρα τὸν ἕθειον, κεκτημένος, ὄραν κατηξίωσαι, τὸν ἀοράτως νοούμενον.

Ανέτειλε σοὶ φῶς παμμακάριστε, ὡς Προφήτη, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, σοὶ εὐφροσύνη δεδώρηται. **Θεοτοκίον.**

Βουλήματι τὰ σύμπαντα Πάναγγε, ὁ ποιήσας, ἐκ σοῦ πεπλαστούργηται, τὸ καθ' ἡμᾶς ὁ ὑπέρθεος.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Ο γεγονῶς τῶν Χριστοῦ, μιμητῆς παθημάτων, καὶ Μάρτυς ἀναμελπεῖ. Δόξα σοὶ δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ.

Υπομονῆς σοὶ πολὺς, ὁ μισθὸς καὶ τῆς νίκης, ὁ στέφανος ἐπλάκη, Δόξα σοὶ μέλποντι, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ.

Βἔλη ῥημάτων τῶν σῶν, τῶν ἐχθρῶν ἐν καρδίαις, κατέπηξας κραυγάζων. Δόξα σοὶ δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ. **Θεοτοκίον.**

Αγιὸν ὄρος Ἁγνῆ, καὶ ὡς σκηνὴ Ὑψίστου, φρονούντῆς σε Παρθένε, Δόξα σοὶ κράζομεν, Θεοτόκε ἡμῶν ἡ ἐλπίς.

Ὡσὲν ἄ. Ἐκύκλωσέ με ἄδυσσοις.

Δυνάμει Θεοῦ Πνεύματος, εἰώρας Προφήτα τὰ μέλλοντα, τοὺς τύπους δεχόμενος τῶν θείων ἐμφάσεων, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τῇ τῆς ψυχῆς λαμπρότητι.

Πλέσσει τὸν Κύριον, Προφήτα παυμαίαν προσεθείαις σου, τοῖς πίστει τὴν μηνίμην σου, τελοῦσιν αἰτούμενος, τὴν τῶν πταισμάτων, δωροῦσθαι συγχώρησιν.

Πλάσθητι τοῖς δούλοις σου, καὶ τούτοις πταισμάτων συγχώρησιν, παράσχου φιλόνητο, ἔχων δυσωποῦντά σε, τὸν τὸν Προφήτην, κῶστω σε προαγγεῖλντα. **Θεοτοκίον.**

Ουσίας ἀπαντα, τῷ λόγῳ τῆς θείας δυνάμεως, ἀγκάλαις βαστάζεται, ταῖς ταῖς Ἀπειρογάμῃ· ὃν ἐκούσῳπει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ραπικέσθω, δεξιᾷ πυρὸν μὲν τὰ πρόσωπα, τῶν δαιμόνων· τὸν πιστῶν δὲ καρδίαις σμιοτάτωσαν, καὶ τῶν Ἀσωμάτων, αἰ χορεῖται φαιδρῶς εὐφραίνεσθωσαν.

Αμυπρύνεται, τῶν καλῶν σου ἀγόνων τὰ τρόπαια, καὶ τὰς νίκας, καὶ τῶν ἄλλων ὄρασα τὰ ἐπαθλα, ἢ τῶν πρωτοτόκων, ἐκλεκτῇ καὶ φωσφόρος ὁμήγυρις.

Ανάστητε, οἱ καλοὶ νῦν ζωγράφου τοῦ Μαρτύρου, τὴν εἰκόνα, ταῖς ὑμῶν εὐτεχνίαις λαμπρύνετε, τὸν ἀγνωσθέντην, ἐν αὐτῇ προφανῶς ἐγχαράττοντες. **Θεοτοκίον.**

Αγάλλεται, ἐπὶ σοὶ Θεομήτορ πανάμωμος, ἡ Προμήτωρ, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τῷ τόκῳ σου, ἐλευθερωθεῖσα, τοῦ θανάτου πικρᾶς κατακρίσεως.

Ο Εἰρμός.
 • Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταρῆν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωάννης ἐν τῷ κήτει
 • θεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῷ θείῳ φωτὶ, τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος, προβλέπει σαφεῖ, προέφης τὰ μέλλοντα, Ἀβδίου Σελληπτε, ὑποφήτης μέγας τῆς χάρι-

τος, πεφυκώς, αὐτῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἔτερον τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο τὴν πυρὰν τῆς ἀσβείας μαράνας, καὶ ὄρσοισμὸν Θεοσβεΐας ἀνάφας, ταῖς τῶν πιστῶν καρδίαις, νῦν τιμίσθω πιστῶς, Βασιλαῖμ ὁ ἐνόστος, μελωδίαις ἐνθίοις· οὗτος γὰρ κατήσχυνε, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον λαβῶν, πᾶσιν αἰτεῖται, πταισμάτων τὴν ἄφεισιν.

Συναξάριον.

Τῇ 10' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀβδίου.

Στίχοι.

Ἐρῆσεν ἂν τι μέλλον Ἀβδίου κάλιν,
Εἰ μὴ τελευταίην εἶχεν αἰδέσθαι τάχα.

Ἐννεακαίδεκάτῃ βίον Ἀβδίου ἐξεπέρσεν.

Ο ὗτος, δοῦλος Κυρίου ἐρουνκείται, ἡ ἐξάμολογούμενος. Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Συγῆμ ἀρχοῦ Βηθαχάμα· ἐδούλευε δὲ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑβραίων Ἀχαάζ, καὶ μετὰ ταῦτα τῷ Ὀγοζία, ὅτι ἀπέστειλεν Ὀγοζίας πρὸς τὸν ἄγιον καὶ ἐνόστον μέγαν Προφήτην Ἠλίαν τοὺς δύο πενηκοντάρχους, εἰπεῖν αὐτῷ, καταλθεῖν ἀπὸ τοῦ ὄρους πρὸς αὐτόν, καὶ διὰ προσευχῆς τοῦ Προφήτη, κατεκάψαν μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτῶν, πεσόντες πυρὸς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ καταφάγοντος αὐτούς. Ἀπέστειλε τρίτον καὶ τοῦτον τὸν Προφήτην Ἀβδίου, ἵνα καλεσθῇ αὐτόν, καὶ ἀγάγῃ πρὸς αὐτόν αὐτός γὰρ ἔστιν ὁ τρίτος πενηκόνταρχος, οὗ ἐφέσιοντο Ἠλίαι. Ὅς, ἀπελθὼν πρὸς τὸν Προφήτην, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐδεήθη αὐτοῦ, ἵνα μὴ κατακαθῇ, καὶ κατέβη πρὸς τὸν βασιλεῖα. Καὶ ἀπὸ τότε καταλιπὼν τὸν βασιλεῖα, ἠκολούθει τῷ Προφήτῃ Ἠλίᾳ, καὶ ἐλειτούργει αὐτῷ. Καὶ γενομένος αὐτοῦ μαθητῆς, καὶ προφητεύσας πολλὰ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ τάφῳ τῶν Πατέρων αὐτοῦ (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βηρλαάμ.

Στίχ. Σὺν λιβανωτῷ, Βαρλαάμ, τὸ πῦρ φέρων,
Εὐσομιν ἁγῆς λιβανωτῶν Κυρία.

Βηρλαάμ, ὁ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας. Γέρων δὲ αὐτὴν ἡλι-

κίαν, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν προσήχη τῷ Ἀρχοντι. Καὶ μὴ πεισθεὶς εὐσαι τοῖς εἰδώλοις, τύπτεται βουνεύροις, καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκρίζουται. Εἶτα τῷ βωμῷ προσαχθεὶς, βιαίως τὴν χεῖρα ἠπλώθη, καὶ πῦρ ἐπ' αὐτῇ καὶ λιβανωτὸν δέχεσθαι· ἐνόμισε γὰρ ὁ Ἀρχων ὅτι εἰ τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τοῦ λιβανωτοῦ τῷ βωμῷ ἐπιρρίψῃς, δόξει θυσίαν προσάγαγεῖν τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ ἀνένδοτος ἴστατο καὶ ἀτρεπτός, εὐτονωτέρας αὐτῷ χαλινοῦ καὶ σιδήρου φανείσης τῆς δεξιᾶς, ἕως τὴν ὑποκειμένην σάρακα τὸ πῦρ δαπανῆσαν, εἰς τὴν γῆν ἐξέπεσε, διατηρήσεις αὐτοῦ τῆς χειρὸς. Καὶ οὕτω τοῦτε αἰρετισαμένου κατακαῆναι τὴν χεῖρα, ἡ ποσὶς παρασπαυθεῖσθαι, δόξει λιβανωτὸν τῷ βωμῷ ἐμβάλειν, μετὰ γυναιίου καὶ στερέρου τοῦ φρονήματος ἢ αὐτοῦ ψυχῇ ἐν χερσὶ Θεοῦ παρατίθεται. Τοῦτον καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, ἐγκωμίοις ἐτίμησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀΐζη τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Διψηκτικὴ τις ὡς ἔλαφος εἰς ὕδωρ,
Ἀΐζης ὁ Μάρτυς ἐστρεχε πρὸς τὸ ζῆφος.

Ο ὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, ἐκ τῆς τῶν Ἰσαύρων χώρας ὁρμώμενος, στρατιωτῆς τὴν τάξιν. Καταλιπὼν οὖν τὴν στρατείαν, ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις· καὶ πολλὰ ἰάσεις καὶ θαύματα ἐπέλυε, πῶ τινων κυνηγετῶν μνηστεία. Καὶ παραστάς τῷ Διοκλητιανῷ καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὁμολογήσας, παρεδόθη Ἀκυλίῳ τῷ Ἐπαρχῷ μετὰ ἑκατὸν πεντήκοντα στρατιωτῶν, τῶν ἐπὶ τῇ συλλήθει αὐτοῦ σταλέντων, πεπιστευκώτων ἤδη καὶ αὐτῶν τῷ Χριστῷ, θαυματουργήσαντος τοῦ Μάρτυρος ἐν τῷ ἐπιανίει αὐτοῦ, καὶ διὰ προσευχῆς ὕδωρ ἐξαγαγόντος, καὶ διψῶντας αὐτοὺς ποτίσαντος. Τοῦ δὲ Ἐπαρχοῦ κατὰ τὸν τόπον γενομένου, καὶ τὸν Ἅγιον Ἀΐζην, εἰς ἐκπλήξιν πολλῶν, οὐκ ὀλίγαις νηράσιν ὑποβαλόντος πληγῶν, καὶ ἐν τροχῷ ἀναρτήσαντος, καὶ σιδηροῖς ὄνυξι ἐσπαντος, καὶ ἐμβάλοντος εἰς κάμινον πυρὸς, ἐπει ἡ ὀλοξ ἀπεσβέσθη, καὶ ὁ Ἅγιος ἐμεινεν ἀβλάθς, ἡ τε γυνὴ καὶ Συγάτηρ τοῦ Ἐπαρχοῦ, τῇ πίστει προσήλθον. Τότε ὁ Ἐπαρχὸς ἀπομηθῆναι πρότερον τὰς κεφαλὰς τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα στρατιωτῶν προσέταξε, μετ' αὐτῶν καὶ τῆς αὐτοῦ γυναίκας, καὶ Συγατρός· ὕστερον δὲ τὸν Ἅγιον τύφας σφοδρῶς, καὶ αὐτὸν διὰ ζήφους τελειωθῆναι ἐκέλευσε.

(*) Ὅρα περὶ τοῦ Προφήτου τούτου καὶ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἠροδωτῇ, Νοεμβρίου 19.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν πεντήκοντα Στρατιῶται ἕξει τελειοῦνται.

Στίχ. Τετμημέναις τρεῖς, Χριστέ, πεντήκοντάδας, Τριττῇ στεφῶν γέραιρις πεντήκοντάδι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δωδέκα Στρατιῶται ἕξει τελειοῦνται.

Στίχ. • Στρατεῦμαι σοι σήμερον διὰ ξίφους • Τῷ Παμβασιλεῖ, δωδέκας στρατῶν λέγει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαπίου.

Στίχ. Κἄν ἐσπαράχθην Ἀγάπιος Θρηῖσις.

Τὴν πίστιν ἀσάλευτος εἰμί σοι, Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἡλιοδώρου, τοῦ ἐν Μαγιδῷ τῆς Πικυρῆας.

Στίχ. Ἡλιοδῶρος Χριστὸν Ἦλιον βλέπων, Ἀνώτερος πέπονε βασάνων ἀκότους.

Επὶ τῆς βασιλείας Ἀυρηλιανοῦ ἐν Ρώμῃ, ἠγεμονεύοντος Ἀστρίου ἐν Μαγιδῷ πόλει τῆς Πικυρῆας, ὁ μακάριος οὗτος Ἡλιοδῶρος ἐν τῇ αὐτῇ Πόλει ᾧν, καὶ τὸν Χριστὸν ἀνακηρύττων, διαβάλλεται τῷ Ἀρχοντι. Καὶ παραστάς, ἐπεὶ μετὰ πολλὰς τὰς κοιλιακὰς οὐκ ἐπέστη θῦσά τοις εἰδώλοις, κρεμάται καὶ ξέεται καὶ τῆς ὀριμότητος τῶν κολάσεων ἰκανῶς καθαρμένος τοῦ Ἁγίου, καὶ, Κύριε Γησοῦ Χριστέ, βοήθει μοι, προσειπόντος, εὐθέως ἐξ οὐρανοῦ φωνὴ γέγονε λέγουσα· Μὴ φοβοῦ· μετὰ σοῦ γὰρ εἰμι. Ταύτης τῆς φωνῆς οἱ τὰς λαμπάδας κατέγοντες ἀκούσαντες, προσετὶ καὶ τέσσαρας ἰδόντες Ἀγγέλους, κωλοντας αὐτοὺς τῆς τῶν κολάσεων ἐπιπορᾶς, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὸν ἄρχοντα ἐλέγξαντες, ἐν τῇ θαλάσῃ ἐρρίψθησαν, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀνάθησάμενοι.

Τότε κελεῖται βῶν χαλκῶν ἐκκαθῆναι, καὶ ἐν αὐτῷ βληθῆναι τὸν Μάρτυρα· καὶ βληθέντος, ψυχρὸς παραντίκα διὰ προσευχῆς ὁ σπινθηροβολῶν βῶς γέγονεν. Ὅτε δὲ καὶ φιλόλογος τοῦ Ἁγίου ἐσῶθεν τοῦ βῶς ὁ ἄρχων ἤσθητο, ἐξέστη· προσεγγίσας δὲ τῷ χαλκουργῆματι, καὶ ἰδὼν ὅτι τὸ πρὸ μικροῦ σπινθηροβολοῦν εἰς ἄκραν ψυχρότητα αἰφνιδῶν μετετρέπη, φησὶ πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀνοσία κεφαλή, καὶ τοῦ πυρὸς κατίσχυσαν αἱ μαγεῖαί σου; Καὶ ὁ Ἅγιος, Αἱ μαγεῖαί μου, ὁ Χριστὸς ἐστίν, εἶπεν ἀλλὰ δός μοι τριῶν ἡμερῶν προθεσμίαν, ὅπως καθ' ἑαυτὸν σκέψωμαι τί ὀφείλω ποιῆσαι. Ὁ δὲ Ἅγιος λαβὼν τὴν ἀνε-

σιν, ἀπῆλθε λάθρα ἐν τῷ Πανθῶ· καὶ προσευξαμένου, ἀθρόον πάντα τὰ εἰδῶλα καταπέσοντα συνετριβήσαν.

Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἀρχων, παρέστησε τῷ βήματι αὐτοῦ τὸν Ἅγιον· καὶ θυμοῦ πλησθεὶς, κρεμασθῆναι αὐτὸν κελεῖται, καὶ ἦλους πεπωρωμένους ἐυδαλεῖν κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ὡς δὲ τῆς ὀριμείας ταύτης οὐκ ἤσθητο, τὸν Θεὸν καὶ αὐτῆς εἰς βοήθειαν ἐπεκαίλειτο. Τότε ὁ Ἀρχων, ἰδὼν ὅτι οὐ κυριεύεται ὑπὸ τῶν κολάσεων, δεσμευθῆναι τὸν προσετάξας, καὶ βαρειαὶ ἀλύσεις ἐπιτέθηται αὐτῷ, καὶ πρὸς τὴν Ἀτταλέην πόλιν ἄγεσθαι. Καὶ ἀγθέντος ἐν τῇ δηλωθείσῃ πόλει τοῦ Ἁγίου, παραστήναι τοῦτον ἐκέλευσε· καὶ εἰς λόγους ἀμφοτέρων ἐλθόντων περὶ τῆς εἰς τὰ εἰδῶλα θύσεως, ὡς εἶδεν αὐτὸν ἀμετάβητον, κατεδίκασε βληθῆναι εἰς τέσσαρας ὁπὰς ἔυλου τὰς τε χεῖρας, καὶ πόδας αὐτοῦ. Εἶτα τήγανον σφοδρῶς ἐκपुरώσας, ἐν τούτῳ τὸν Μάρτυρα ἐμίση. Τοῦ δὲ Ἁγίου Μάρτυρος μέσον τοῦ τήγανου ἐστάτος, καὶ προσευχομένου, ἐπὶ δὲ καὶ τοὺς παρεστῶτας προσευχομένου εἰσελθεῖν ἐν αὐτῷ καὶ ἀβράβεις διατρηθῆναι, ἐσπλήθησαν αὐτοὶ· καὶ πολλοὶ τῶν παρατυχόντων ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον, λέγοντες· Ἀληθῶς μέγας ἐστὶν ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν.

Καὶ ὡς εἶδεν ὁ Ἠγεμῶν, ὅτι πολλοὶ ἐπίψευσαν εἰς τὸν τοῦ Ἡλιοδώρου Θεόν, φοβηθεὶς, μήποτε ἀρπάσωσιν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἐκέλευσε πάλιν ἄγεσθαι αὐτὸν ἐν Μαγιδῷ. Καὶ λαβόντες ἐπορεύοντο, αὐτοῦ προσευχομένου καὶ φαίλλοντος. Καὶ θύσαντες, ἔστησαν πάλιν τὸν Ἅγιον εἰς ἐρώτησιν. Καὶ μετὰ τὸ πολλὰ διαλεγθῆναι, κελεῖται τὴν γλώτταν αὐτοῦ τρηθῆναι, καὶ κρεμασθέντα σπαθίζεσθαι ἐπὶ ὠραὶς δυσί. Καὶ κηλῶν ἔβητο ἐπ' αὐτῷ, καὶ εἶλον ἐξω τῆς πόλεως. Καὶ νεύσας ὁ Ἅγιος τῇ χειρὶ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἔκκοντας αὐτὸν, ἔφη εἰς προσευχὴν· καὶ πληρώσας τὴν εὐχὴν, ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνθίμου, Θαλλελαίου, Χριστοφόρου, Εὐφημίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν· καὶ τοῦ Ἁγίου Παγγαρίου. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις προσδοκίαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡσὲν ζ. Ὁ ἐν κηλῶν πυρὸς. Ὁ περὶ πυρὸς ἀληθῶς, τῶν Προφητῶν τῶν σῶν ἡ δόξα. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μετὰ Θεοῦ κατοικεῖν, ἡξιωμένοι ἀναμέλ-
πεις· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Εν τοῖς Προφήταις τοῖς σοῖς, τὴν Δεῖαν
χαίρει σου δεικνύεις· Εὐλογητός ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Αελυτρωμένοι τῷ σῶ, Παρθένε τόκῳ μελω-
δοῦμεν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Μετὰ Μαρτύρων χοροῦ, ὡς ἀπύτητος Μάρ-
της, κατηξίωσαι Χριστῷ, μεγαλοφάνως
κραυγάζειν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Μετὰ λαμπάδων φαιδρῶς, εἰς τὸν Δεῖον
νυμφῶνα, εἰσελήλυθας Χριστῷ, Μεγαλο-
μάρτυς κραυγάζων· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ευτονώτερον πυρός, δεξιᾶν κεκτημένος, πα-
ραστατῆς δεξιός, τῷ σῶ Δεσπότη κραυ-
γάζεις· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Αελυτρωμένοι τῇ σῇ, παναχαράντῳ γεννή-
σει, ὑμνοῦμέν σε πιστοί, ἀκαταπαύστως
βρῶντες· Εὐλογημένος Ἄγνη, ὁ σῆς κοιλίας
καρπός.

Ὠδή η΄. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων.

Παρά Θεοῦ φωτισθέντες, οἱ Προφῆται προ-
Ψεπίζουσι, τῶν ἐσομένων τὴν γνώσιν,
Σεοφορίας ἀνακράζοντες· Ἰερεῖς ὑμνεῖτε, λαός
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς περ πυρός ἐν πελάγει, τοῖς ἐν σκότει
μάκαρ ἔσανας, ταῖς Δεῖκαῖς φουκτω-
ριαῖς, Ἄβδιον καταναγάζομεν, Τὸν Χριστὸν
κραυγάζων, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Κατὰ τὴν Δεῖαν οὐσίαν, τῷ Πατρί σου ὁ-
μοούσιος, ἡμῖν ὀμόφυλος ὄφθης, σαρκω-
θεῖς ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός· διὸ σε ὑμνοῦμεν,
καὶ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πᾶσαν καθέλιες τοῦ ἐχθροῦ, τὴν πανοπλίαν
Βαρλαάμ ἀξιάγαστε· ἔφλεξας εἰδωλι-
κῆν, πανοπλίαν κραυγάζων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν,
Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡραϊσμένος εὐρεπῶς, Χριστῷ παρέστης
Ἀθλητᾶ πανακίδιμε· αἵματι μαρτυρικῷ,
βεβαμμένην πορφύραν, φορῶν, τὸν Δεσπότην,
ὑμνεῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς εὐσεβείας τῷ πυρὶ, πεπυρσευμένος ὡς
ἀκάνθας κατέφλεξας, πάσας τὰς δαιμο-
νικάς, φαντασίας κραυγάζων· Ὑμνεῖτε καὶ
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡὶ εὐλογοῦντές σε πιστοῖς, ὑπὸ Κυρίου εὐ-
λογοῦνται Πανάμωμε· τίκεις γὰρ τὸν
εὐλογοῦντα, τὴν κτίσιν Δεσπότην· ἐν ὑπερυ-
ψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, ἐν Βαβυλῶν
τοὺς Παῖδας τῶν Ἑβραίων, διασώσαν-
τα Θεὸν, Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦ-
τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδή θ΄. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Αὐτῷ Δεῖκῳ, καὶ πράξει κοσμοῦμενος, ἐπτε-
ραῖθης τῷ πνεύματι, Ἄβδιου Δεσπέσις,
καὶ τὰ μέλλοντα βλέπειν κατηξίωσαι.

Ενθα Προφῆτῶν, χορεῖται σπληνούμενος, καὶ
Ἄγιον λαμπρότητες, δυσάπει τὸν Κύ-
ριον, τοῦ σωθῆναι τοὺς πίθει εὐφημοῦντάς σε.

Ὡς τῷ Θεῷ, Σερμῶς ἀνακείμενος, καθα-
ρῶς προσωμίλησας, ταῖς Δεῖκαῖς ἐμφάσει-
σιν· ὦν καὶ νῦν ἀπολαύεις καμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ φωτός, λυχνίαν ὑμνοῦμεν Ἄγνη
σὲ καὶ πλάκα τῆς χάριτος, τὸν Λόγον
σαρκούμενον, δεξαμένην εἰδοτές μεγαλύνομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἄλιθος ἀχειρότμητος.

Νόμος ἐγκωμίων ἠπάται, τῷ τῶν ἀγῶνων
σου μεγέθει μόνος ὁ Δεσπότης σε Χριστός,
δοξάζειν οἶδε Δεῖκα λαμπρότητι· ὄν ἐκτενῶς
δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνοῦντων σε.

Ὡλον σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ, θυσιᾶν ἔσασαν
προσενέγκας, ὅλος τῆς αὐτοῦ βασιλείας,
συγκληρονόμος ὄφθης καὶ μέτοχος· καὶ σὺν
αὐτῷ γηθόμενος, νῦν βασιλεύεις πανασίδιμε.

Υπὲρ τῆς σῆς Σῶτερ ἀγάπης, αἵματος
μέχρι καὶ θανάτου, ἔφει καὶ πυρὶ καὶ
βασάνοις, ὁ Δεῖος Μάρτυς ἀντιταξάμενος, τῆς
παρὰ σοῦ φιλήνθρωπος, ἀθανασίας ἀντελάβετο.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν προστασίαν τοῦ κόσμου, καὶ Θεομή-
τορα Παρθένον, πάσης τῆς ζωῆς μου προ-
στάτιν, καὶ σωτηρίαν χαίρων προβάλλομαι·
σὺ γὰρ Θεὸν γεννήσασα, σώσεις ἰσχυροῖς τοὺς
ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

Αλιθος ἀχειρότμητος ὄνους, ἐξ ἀλάξευτου
σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήρηθη,

• Χριστὸς συνάψας τὰς διεφώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτὸς μεγαλύνομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ Ἀπολύσεως.

Τῆ Κ. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Τὰ Προσεύχτια τῆς ἐν τῇ Ναῷ εἰσόδου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου· καὶ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πράκλου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Ἐάν ἡ προσευχὴ αὕτη γένηται τὴν ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἢ ἑσπέρῳ μετὰ τὸν Προσευχιακόν, καὶ τὴν Στιχηολογίαν τοῦ α. Καθίσματος τῷ Ψαλμῷ, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ε'. καὶ Προσεύχτια δ'. Δέξαι, Ἦχος δ'. Σήμερον ὁ Θεοφάνης Νεός. Καὶ νῦν, τὸ α. τοῦ Ἦχου. — Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τοῦ Ἦχου. Δέξαι, καὶ νῦν, Ἦχος δ'. Δεῖτε πάντες οἱ πιστοί· Ἀπολυτικά, Ἀναστάσιμα καὶ τὸν Προσευχιακόν. Τὰ κατὰ καὶ εἰς τὸ, Θέσις Κόσμου. Κανόνες, δ' Ἀναστάσιμος καὶ τὸν Προσευχιακόν. Εἰς τοὺς Αἵτους, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ Προσεύχτια δ'. Δέξαι, τὸ Ἐσθλόν. Καὶ νῦν, Ὑπερυλογημένην, κτλ. Λί δι' Ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων καταλαμβάνονται.

Ἐάν δὲ γένηται ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ τὰ Προσεύχτια, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται, καθὼς ἔστιν ἐπιείκῃς τετυπωμένην.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστάμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τῶν Προσευχιακῶν.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Λαμπροφρόνοι Παρθένοι, τὴν ἀειπάθετον, φαίδρα ὀδοποιῶσα, προσηρτησμένη ὄντα, ἐν πνεύματι τοῦ μέλλοντος νῆος γὰρ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος ὑπάρχουσα, πρὸς τὸν νῦν μετὰ δόξης παρθενικῆς, ἠπάθει ἐμδιόξαται.

Ἐπαγγελίας ἁγίας, καὶ ὁ καρπὸς ευκλείης, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡς πάντων ὑπερέτα· ἡ εὐσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκνῶν τῶν ἀποπληρῶν, συντηρομένη Θεῷ πνεύματι.

Ἐπερανίῳ τραφεῖσα, Παρθένε ἄρτω πιστῶς, ἐν τῇ ναῷ Κυρίου, ἀπεκύθησας κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τὸν Λόγον· ᾧ ὡς νῆος, ἐκλεκτός καὶ πανάμωμος, προεμνηστεύης τῇ Πνεύματι μυστικῶς, ἠμυρενθεῖσα τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ὁμοία.

Τὰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν εὐφροσύνῃ οἰκῶν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις Πάτερ, παρεστῶς

παρρησίᾳ, τῷ Δόξῳ τοῦ Κυρίου, τοῖς ἐπὶ γῆς, ἐπετέλοισι τὴν μνήμην σου, τῶν ἐκκλησιῶν τὴν λύσιν, καὶ τῶν παλῶν, δωρηθῆναι καλῶς κτετε.

Τῶν προσευχῶν τῇ δροπῇ, Πάτερ Γρηγόριε, τὰς τῶν παθῶν ἀκάνθας, ἔτευξάν καὶ νεώσας, ἀρότρῳ ἐγκρατείας, τὴν γῆν τῆς φυγῆς, κατέβαλον τὰ σπέρματα, τῆς εὐσεβείας ἐν ταύτῃ, δι' ἃν ἡμῖν, ἐκδαστάνεις ἰαμάτων καρπῶς.

Τῶν ἀρετῶν σε δοχεῖον, καλούμεν Ὅσιε, ὡς ἡσυχίας φίλον, ἀγρυπνίας ἐογάτην, καὶ στήλην σωφροσύνης, καὶ προσευχῆς, ἐνδιαιτημα ἄστυλον, καὶ τῶν θανάτων ταμῆιον, καὶ προσευχῆς, τῶν τιμῶν σε Γρηγόριε.

Δέξαι, καὶ νῦν, Ἦχος δ'

Σήμερον ὁ Θεοφάνης νῆος, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἄγια ἀγγέλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει. Μετ' ἃν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῇ Ραββίῳ ἐκδοτάμεν Χάρις Καλοκαίμεν, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εἰ ἔχω τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου Πράκλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειῶσιν.

Δαμασκίῳ φαίδροτῃ, καὶ τῇ τοῦ βίου λαμπρότητι, εὐσεβῶς κατεκρίσμησας, Προάκλε παναίδημε, τὴν Ἱεραρχίαν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, στύλος ἐδείχθης ἀληθῶς, καταφωτίζων πάντας τοῖς λόγοις σου. Διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ ἐν φαλοῖς τε καὶ ἄσμασι, τὴν ἁγίαν καὶ πάνσεπτον, ἐορτάζομεν μνήμην σου.

Στίχ. Τιμῆς ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Λαμπρῶς ἐδογματίσας, καὶ Θεοφρόνας ἐκινούσας, Θεοτόκον τὴν ἀγναντον, Κόραν τὴν κησάσαν, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων, Κτίστην καὶ Δεσπότην, Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐπ' ἐσχάτων δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, γενόμενον Ζελλήματι, καὶ μὴ τραπένη τῆς φύσεως καὶ Νεστόριον ἡσυχῶν, ἀσεβῆ καὶ παράφρονα.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται.

Ναμάτων ἐξήντησας, τῶν χουσαυγῶν παναίδημε, τοῦ σοφοῦ Θεοκλήρου· οὐπὲρ καὶ διάδοχος, καὶ τῆς εὐσεβείας, ᾧρης καὶ καθέδρας, ἐπιστηρίων διδασχαις, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ τοῦ ποιμῆνι καὶ τούτου τοῦ ἀγνότατον, καὶ πανσεβάσμιον λείφανον, ὡς περ κόσμον τερπνότατον, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπέδωκας.

Δόξα, καὶ νῦν. **Ἦχος δ'.**

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν, καὶ ἐν ναῷ προσερχθεῖσαν, τὴν πρὸ τῶν αἰῶνων προορισθεῖσαν Μητέρα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἀναδειχθεῖσαν Θεοτόκον. Κύριε, προσβέβαις αὐτῆς, τὴν εἰρήνην σου παράσχου ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων, Ἦχος δ'.

Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεὶ μετ' ἡμῶν, κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀπ' ἡμῶν· ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρονησον τὴν ζωὴν ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. **Προεόρτιον,**

Ἦχος ὁ αὐτός. Ταχὺ προκατάλαβε.

Χρῆσθαι προμηθεύεται, σήμερον Ἄνα ἡμῖν, τῆς λύπης ἀντίστον, καρπὸν βλαστῆσασα, τὴν μόνην Ἀειπαρθένον· ἦν περ δὴ καὶ προσάγει, τὰς εὐχὰς ἐκπληροῦσα, σήμερον γενομένη, τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου, ὡς ὄντως ναὸν τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ Μητέρα ἀγνήν.

Καὶ Ἀπολυτίς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάλισμα,

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αινέσατε παρθένοι, καὶ μητέρες ὑμνήσατε, λαοὶ δοξολογεῖτε, ἱερεῖς εὐλογῆσατε, τὴν ἄχραντον Μητέρα τοῦ Θεοῦ· σαρκὶ γὰρ νηπιάζουσα· ναῷ, τῷ τοῦ Νόμου προσπνέχθη, ὡσπερ ναὸς Κυρίου ἀγιώτατος. Διὸ ἔορτὴν πνευματικὴν, τελούντες ἀνακραζέτωμεν· Χαίρε Παρθένε δόξα, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάλισμα,

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δαυὶδ προσδοποίησον, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ χαίρων ὑπόδεξαι, τὴν Βασιλίδαν ἡμῶν, καὶ ταύτῃ ἐκδόησον· Εἰσελθε ἡ Κυρία, εἰς ναὸν Βασιλέως· εἰσελθε, ἥς ἡ δόξα, κεκρυμμένη νοεῖται· ἐξ ἧς μέλι καὶ γάλα μέλλει πηγάζειν, πᾶσι τὸ φῶς ὁ Χριστός.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο.

Κανὼν Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, κατὰ ἀλφάβητον.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α' Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ανοῖξέ τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ

• Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πα-
• νηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὴν
• Εἰσοδόν.

Αγίων εἰς Ἁγία, ἡ Παναγία καὶ ἄμωμος, οἰκῆσαι προέρχεται, ὑπεραγίου Θεοῦ, ὅπως γένηται, ναὸς ἡγιασμένος, καὶ ταύτης προτρέχουσι, κόραι νεανίδες.

Βουλή προαιώνιος, τοῦ πρὸ αἰῶνων Θεοῦ ἡμῶν, εἰς πέρας προέρχεται, προσερχομένης σου, ἀνατραφῆναι, εἰς Ἁγία Ἁγίων, εἰς Λόγου κατοικῆσιν, Κόρη πανάμωμη.

Γεννητόρες ἔθνηοι, σὲ τοῦ Θεοῦ τὴν Γεννητρίαν, γεννήσασθαι μέλλουσα, ἀνατιθέασιν, εἰς τὰ Ἁγία, τραφῆναι τῶν Ἁγίων, εὐχὴν ἦν περ ἠΰξαντο, πληρῶντες Πάναγνε.

Δυναμῶσον Δέσποινα, τὸ ἀσθένος τῆς καρδίας μου, καὶ στήθειόν πάθεισι, περιτοπούμενον· ὅπως πίσει σε, καὶ πόθῳ μακαρίζω, τὴν αἰμακαρίστον, καὶ παναμώμητον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματῆλάτην Φαραῶ.

Νενεκρωμένην ἠδοναίς τοῦ σώματος, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, σαῖς προσευχαῖς Πάτερ, ζώωσον Γρηγόριε· ζωὴν γὰρ νῦν ἀπέλιπας, τὴν ἀγῆρα, νεκρῶσας, τὰ ἐπὶ γῆς μέλη ἐνδόξῃ, τοῖς ἀσκητικαῖς ἀγωνίσμασι.

Κατακρατήσας ἠδονῶν τοῦ σώματος, νοῦ γενναιότητι, ἐκ νεαρᾶς Πάτερ, ηλικίας ὄργανον τοῦ Πνεύματος γεγέννησαι, τὰς αὐτοῦ ἐνεργείας, περιφανῶς εἰσδεχόμενος, καὶ Θεοειδῆς γνωρίζομενος.

Ερωτῶ Δεῖψ τῆς σαρκὸς τοὺς ἔρωτας, ἐναπεμόρανας, καὶ σεαυτῷ Μάκαρ, ἐμνηστεύσω σύζυγον, ἀγνείαν ἐξ ἧς τέκνα σοι, ἐγεννήθησαν πᾶσαι, αἱ ἀρεταὶ παναοίδιμη, δῶρόν σε Θεοῦ ἐργασάμεναι.

Θεοτοκίον.

Η ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν δίκουσα, κλίμαξ οὐράνιος, δι' ἧς Θεοῦ Λόγος, τοῖς βροτοῖς αὐληκῆσεν, ἐλογημένη Πάναγνε, ἀνερμηνεύτου θαύμα, ἀκατανόητον ὄραμα, σῶζε τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Προκλου.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Πράξει τὴ καὶ λόγῳ ἀληθεῖ, τῶν νοερῶν Ἀρχαγγέλων γενόμενος, συμμορφος Ἐβλήπτε, καὶ σὺν αὐτοῖς τῷ θρόνῳ παριστάμενος, τῆς σεπτῆς Τριάδος, Πρόκλε δυσώπει σωθῆναι ἡμᾶς.

Γχεσιν ἐπόμεινος σοφέ, τοῦ Χρουσοῦρήμονος Πάτερ αἰοίμιε, τούτου τὸ σεβάσιμον ἱερωσύνης Σεῖον ἐνδύμα, κληρὸν ὡς πατρῶν ἀπειληφας ἀξιάγαστε.

Πάλαι τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ Ἡσαίου βωάντος ἐν Πνεύματι, ἤξειν ὁ Νεστορίος, φρενοβλαβῶς διαβάλλων τὴν σάρκωσιν, ὑπὸ σου τρισμάκαρ, συνοδικῶς καταβέβληται.

Θεοτοκίον.

Λόγοις Θεοπευστοῖς τὴν φρικτὴν, ἐκ τῆς Παρθένου ἐτράνωσας σάρκωσιν, Πρόκλε τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ Θεοτόκου ταύτην ἐκήρυξας, δόγμασι πανσόφοις, τῶν Ἀποστόλων ἐπόμεινος.

Ὁδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμολογούς Θεοτόκε, ἡ ζωσα καὶ ἀβήτους πηγῆ, Δίασον συγχροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· κἀν τῆ σπητῇ Εἰσόδῳ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Εξάρχουσαι κέραι τῆς Παρθένου, λαμπάδας κατέχουσαι φαεινῶς, τὸ μέλλον ὑπογράφουσαι· ἐκ ταύτης γὰρ τελέθησεται, ὁ φωτισμὸς τῆς γνώσεως, λύων τῆς πλάνης τὴν ζόφωσιν.

Ζηλοῦσα τὴν πάλαι Θεοφρόνας, ἡ Ἄννα εὐχὴν ἀποπληροῖ, καὶ σὲ προσανατίθεται, τῷ ἱερῷ Παναμίμει, ἱερωτάτην συλληψιν, μέλλουσαν εἶξιν καὶ γέννησιν.

Ηλιος ἐφίπλωσεν ἀκτίνας, ὁρῶν τὴν νεφέλην τοῦ φωτός, ἐραπλομένην νεύματι, Θεοῦ ἐνδὸν εἰς Ἁγία· ἐξ ἧς ὁμβρήσει ἄεσιν, τοῖς χειρσωθεῖσιν ἐγγλήμασι.

Θεοῖ με Θεός ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' οἴκτον παράχρατε Ἀγνή, κλαπέντα βρώσει πρότερον, ἀπάτη τῆ τοῦ ὄψεως, καὶ τῆς φθορᾶς τῆν ἄσφατον, πάλιν τρυφήν ἀντιδίδωσιν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Οὐρανίας ἀφίδος.

Αρετῶν ἐν τῷ ὄρει, ἀναδραμῶν Ὅσιε, γνώρον θεωρίας ὑπῆλθεν, καὶ κατενόησας, ὅσον ἐχώρησας, τὸν ἀκατάληπτον φύσει, φωτισμοῦ ἀνάπλεως, Πάτερ γενόμενος.

Οτεχθεῖς ἐν σπηλαίῳ, διὰ βροτῶν λῦτρωσιν, πάλαι σε σπηλαίῳ παμμάκαρ, ἐνδικαιώμενον, φέγγει κατήστραψεν, ἐπουρανίῳ ὡς Παῦλον, φωταυγῆ δεικνύων σε, Πάτερ Γρηγόριε.

Ηοῦρανίος πυλὴν, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἄχραντος, Μητῆρ προσβολαῖς σε, δαιμόνων περικυκλούμενον, Πάτερ ἐπέρασσε, καὶ δυνατόν ἐν ἰσχυρί, κατ' αὐτῶν εἰργάσατο, Πνεύματος χάριτι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε μὴν τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντός Κύριον· Χαῖρε τὴν ζῶνιν τοῖς ἀνθρώποις, ἡ προσηνήσασα· Χαῖρε κατάσιον, καὶ ἀλατόμητον ὄρος· Τῶν πιστῶν τὸ κτήρημα, χαῖρε Παναμίμει.

Τοῦ Ἁγίου Προκίου. Ὁ μόνος εἰδώς.

Φῶς τὸ ἐκ φωτός Θεοπτικῶς, παμμάκαρ προσλαβόμενος, τῇ Ἐκκλησίᾳ φῶς ἐχρημάτισας· διὸ καὶ φῶς σοι Σεῖον ἀνέτειλε, νοητῶς ὡς γέγραπται· ὦ καταλαμπόμενος, τοὺς ὑμνοῦντας φωτίσεις τὴν μήνην σου.

Σαλπῆσας δογμάτων τῇ βροντῇ, ὡς τείχη καταβέβληκας, Ἱερικούντια τῶν αἰρέσεων, τὰ θράση πάντα καὶ τὰ στρατεύματα· καὶ νικήσας τρώτια, ἀεστῆσιν, σάκουσιν, τοῦ Θεοῦ ἐκ Παρθένου κρυψῆς τρανάς.

Πηγῇ τῆς σοφίας προσβαλὼν, τὸ στόμα σε θεόληπτε, καὶ τῆς τοῦ Πνεύματος ἀουσάμενος, σοφίας Πρόκλε τὰ Σεῖα νεύματα, θολοῦς κατέκλυσας, ποταμούς πανόλιθε, Νεστορίου τὰ ἄβησια δόγματα.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν Πατρὸς μονογενῆς, ἀφράστως συνουόμενος, μονογενῆς ἐκ σοῦ κάτω ἄχρατε, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ νοῦν γεγέννηται, καὶ Θεὸς τὸν ἀθάνατον, ἐκ σοῦ παναμώμητε, Θεοτόκε Παρθένε ἀνύμψευτε.

Ὁ Εἰρμός.

Ο μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τῆν ἀβήθειαν, καὶ συμπλάσις αὐτῆν· μορφοσάμενος, περιζώσων με ἐξ ὕψους δύναμι, τοῦ βουχῆ σοι· Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἐμφυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου,

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῇ Σεῖᾳ λαμπρότητι, καταναζόμενος, τὸ σκότος εἰδιώξας, τῶν ψυχροπρόσων παθῶν, Γρηγόριε αἰοίμιε· ἤρθης πρὸς ἀπαθείας, κατάρωτατον ὕψος· ἡστραψας παραδόξως, ἱαμάτων ἀκτίνας, σκηνώσας εἰς αὐτοὺς φῶς, τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Προκίου, ὁ αὐτός.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν τῷ ὕψει Κύριος, τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθῶς σε ἔθετο, ὡς περ ἀστέρα φαινοῦν, φωταγωροῦντα τοὺς φάλλοντας· Πρόκλε τὸ κλέος, Πατέρων αἰοίμιε.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ο ναὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ἡ πολυτίμητος πατῆς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, μετὰ λαμπράων

φαινῶν, ἐν εὐφροσύνῃ προέρχεται τοῦ εἰσα-
χθῆναι. Καὶ χαίρει ἐπ' αὐτῇ, ὁ Ζαχαρίας ὁ-
ρῶν, τὴν δόλωσιν τρανῶς, τῶν ἱερῶν Προφητῶν,
απαρχομένην ἤδη περαιουῦσθαι, καὶ γηθούσας
βοᾷ πρὸς αὐτήν· Χαράν μὲνύει, ἡ πρόδοός σε,
Κόρη παρθενωμήτορ.

Ῥῆθ' δ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον Δεῖαν βουλὴν, τῆς ἐκ
τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑ-
ψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν
ἐκράνυζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Γεραὶ προήγγειλαν γλώσσαι Σεμνῆ, ἐσεσθαι
ἠχαρίον σε φύσεως, τῆς ἀχωρήτου· διὰ τοῦ-
τό σε χοροὶ, παρθενοὶ προπέμπουσι, λαμπα-
δοφοροῦντες εἰς Ἅγια.

Κλέος ἀπνῆγγατο Ἰωακείμ, Ἄγνη συμβα-
δίζων καὶ σέρων σε, μετ' εὐφροσύνης, εἰς
τὸν ἅγιον ναόν, καὶ τοῦ Θεοῦ πάντα γε, ἀχραν-
τε πανάμωμε Δέσποινα.

Λύεται ἀπόφασις προγονική· ἠθῆσεν ἰδοῦ
γὰρ ἡ ἀμπελος, ἥτις τὸν βότρου, τὸν ἀ-
κῆρατον ἡμῶν, καρποροῦσῃ φέροντα, οἶνον
εὐφροσύνης τοῖς πέραςαι.

Μόνον σε πανάμωμον ὁ πλαστοουργός, Λό-
γος εὐρηκῶς κατεσκλήνωσε, σοῦ ἐν νηδύϊ
ἐργαζόμενος ἡμῶν, τὴν σωτηρίαν Ἀχραντε,
χαριτι δι' ἄφατον ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Οὐδὲ ἡμᾶς, ξένη καθόδω Γρηγορίε, χρημα-
τίας, ζῆνος ἀγαθότητι, σὲ δι' αὐτόν, ζέ-
νον καθορῶν, τῆς ἐνεργατικῆς, γενόμενον ἡγα-
λίσατο, καὶ Δεῖον κληρονόμου, τῆς αὐτοῦ βα-
σιλείας, ἀρεταῖς λαμπροῦντα ἐργάσατο.

Διὰ Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς νηπίασαυτα, καὶ
παίδιον, Ὅσιε γενόμενον, παῖδων σχολῆ,
δέδωκας σαυτόν, νηπίος κακία, Δεόφρον Πά-
τερ γενόμενος, καὶ Ζεῖα ταπεινώσει, τοῦ ἐχθροῦ
τὴν κακίαν, ἐταπεινώσας μάκαρ Γρηγόριε.

Ομβροῖς τῶν σῶν, Πάτερ δακρυῶν Γρηγό-
ριε, ὡς περ' ὀρόσω, Ζεῖα ἀρδευόμενος,
πάσαν ἐβλάστησας ἀρετὴν, πάσαν εὐκαρτίαν,
δικαιοσύνης ἐξῆθησας, ὡς ξύλον καρποφόρον,
διεξίδουσι ὑδάτων, φυτευθεὶς τῆς τελείας ἀσκή-
σεως.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ, εὐλογημένη Πανάμωμε, τῆς
ψυχῆς μου, τραυμάτα θεράπευσον, τὰς
πῶνας, σβέσον τῆς σαρκὸς τὴν ἐσκοτισμένην,
καρδίαν με φωταγωγῶσον· εἰρήνευσον τὸν νοῦν
μου, καὶ παντοίας ἐκ βλάβης καὶ ἐχθρῶν ἐ-
πείρειας με λύτρωσαι.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Χρυσίον καθάπερ ἐν πυρὶ Ἰερῶτατε, τῆς
ἐγκρατείας σου σοφέ, σῶμα καθάρας τὸ
σεπτόν, ὠραῖον ἀπέδειξας, τῷ Ποιητῇ, ἱερο-
σύνης ἐντευθέν σου, καταστολῇ αἰωνίας κε-
χάρισται.

Ρημάτων ὁ φθόγγος, καὶ δογματῶν ἡ εὐη-
χος, τῶν διδαγμάτων σε βροντῆ, τὴν Ἐκ-
κλησίαν τοῦ Θεοῦ, σοφῶς καταβέβησας, αἰ-
ρετικῶν ἀποσβεῖ τὴν θρασυτητα, ἱεροφάντορ
Πρόκλε παναοίδιμε.

Γνώσεως τῆς Ζεῖας, ἐν μυσίει γενόμενος, ὡς
Ἰεράρχης ἱερῶς, ἀγαθοδότως ἐφεξῆς, τοῖς
πᾶσι μετέδωκας, τοῦ φωτισμοῦ, καὶ τῆς ἐνθέου
λαμπρότητος, εἰς σωτηρίαν ψυχῶν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Αύρακα τὸν Δεῖον, ἐν νηδύϊ Πανάμωμε,
εἰσδέξαμένη ὑπὲρ νοῦν, οὐ κατεπλέχθης
ἀλθῶς· ἡ βάτος γὰρ πόρρωθεν, συμβολικῶς,
τὴν σὴν λοχείαν εἰκονίζεις, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν
καὶ ἀνάπλασιν.

Ῥῆθ' ε'. Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Ἐισό-
δω σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε,
ἐνδον εἰσήλθες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὡς περ
καθαρώτατος ναός, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε,
τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Νεφέλαι ρανάτωσαν, δικαιοσύνην σήμερον·
ὡς ἐν οὐρανῷ γὰρ ἐραπλοῦται, Ζεῖα νε-
φέλη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ· ἥτις ἀποστάξει
γλυκασμὸν, πᾶσαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν πι-
κρίαν ἐξάιροντα.

Ξένη σε ἡ σύλληψις, ξένη σου καὶ ἡ γέννησις,
ξένη σε ἡ πρόδοσις Παρθένε· ξένη ἡ ἐνδον
τοῦ Ἱεροῦ ἀγωγή· ξένα καὶ παράδοξα τὰ σά,
λόγον ὑπερβαίνοντα, καὶ διάνοιαν ἀχραντε.

Ολῆν σε ἠγάσας, τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον,
ἐνδον τοῦ ναοῦ διατρωμένη, καὶ τρεφο-
μένην τροφῇ οὐράνιοι· νύμφη τοῦ Πατρὸς
περικαλλῆς, ὅθεν ἐχρημάτισας, καὶ τοῦ Λόγου
Γεννήτρια.

Πρὸς σέ μου τὴν ἄπασαν, ἐλπίδα Κόρη τί-
θημι, πρὸς τοὺς οἰκτιροῦς σου κατα-
φεύγω· βλάβης δαιμόνων δεῖξον ἀμέτοχον,
τὴν καταπεσοῦσάν μου ψυχὴν, καὶ ἐξασθενή-
σασαν, ἡδονῶν ἐπικλύσει.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἴνα τί με ἀπίσω.

Γεωργίου τοῦ λόγου, ἀμπελος κατάκαρπος
ἐδεδίχθης Ὅσιε, ἀρετῶν πεπειρούς, καὶ
μεγίστους προσφέρουσα βότρου, σωτηρίας

οἶνον, πνευματικῶν βλύζοντας Πάτερ, καὶ πιστῶν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα.

Η περιδόξος Ῥώμη, Πάτερ ἐξ Ἐώας σε λαμπρῆρα αὐτον, δεξαμένη πίστει, ἐφωτίσθη σεπτοῖς σου χαρίσμασι· τὸν Χριστὸν γὰρ εἶχε, ἐν τῇ ψυχῇ καθάρει φέγγος, τοὺς ὁρῶντάς σε Πάτερ αὐγάζοντα.

Τὸν ἐρέροντα ὄρνι, καὶ παρατηροῦντά σου πτέρων Γρηγόριε, ἐρηγήσει Ζεῖα, ἐν ὁδοῖς τῆς ζωῆς πορευόμενος, ὡς Θεοῦ Σεράπων, ὡς ἐντολῶν αὐτοῦ ἐργάτης, ἐθανάτωσας σθνεῖ τοῦ Πνεύματος. **Θεοτοκίον.**

Προστασία τοῦ κόσμου, Μήτηρ ἀειπαύσθου σύ με κυβέρησον, καὶ ὁδηγήσον με, εἰς εὐθείαν ὁδόν, καὶ κατεύθυνον, πρὸς δικαιοσύνην, τρίβους ὁδῶν τὸν λογισμόν μου, τῆς ψυχῆς τὰς πορείας εὐθύνουσα.

Τοῦ Ἁγίου Πράξλου. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμει.

Φωτοφόρος ὡς λυχνία παμμάκαρ γενόμενος, τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἐφάνης ὑπερμαχος, καὶ Θεοῦ ἐστρώνας, τὴν ἐκ Παρθένου Παναγίας, γέννησιν ἀτρέπτου ἑνός.

Τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ ἐκ Παρθένου τὴν ἑνδόξον, τῶν δογματῶν ἐν σφενδόχῃ ἐν Ζεῖς ὡς ἀλλόφυλον, Γολιάθ κατέβαλες, τοῦ Νεστορίου τὴν Σρασεῖαν, γνώμην ὡς παλαιὸς Ζεῖος Δαυὶδ.

Τῶν τοῦ Παύλου διδαγμάτων ὑπάρχων ἀνάπλωες, καὶ τὴν τούτου κατιῶν ὄπτασιον πανάριστε, Ἐλισσαῖος δευτερός, ἐναπεφάνθης χρίσμα Ζεῖου, ἱερῶσύνης χρισθεῖς μυστικῶς. **Θεοτοκίον.**

Οὐ σύγγυσιν, οὐ φυρμὸν ἐν τῇ μήτρᾳ ἐδέξατο, τῆς Παρθένου ὁ Θεὸς ἐν σαρκὶ προερχόμενος· ἀλλ' ὁ ἦν μεμένηκε, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἀτρέπτως, ταῖς ἐνεργεῖαις δεικνύμενος. **Ῥῆς ε'.** Ὁ Εἰρμός.

Τὴν Ζεῖαν ταύτην ἢ πάντιμον, τελούντες
• ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος,
• δεῦτε τὰς χεῖρας κοιτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς
• τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Ρωσθέντες τῇ Ζεῖα χάριτι, οἱ Ζεῖοι τῆς Παρθένου Γεννήτορες, ταύτην ὡς ἄμωμον, περιστεράν εἰς τὰ Ἅγια, ἀνατραφῆναι πῶμα ἀνατίθειαι.

Σοῦ τῆς μελλούσης εἰσδέχεσθαι, τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτός προερχόμενον, φῶτα ὑπάπτουσαι, κόραι σεμναὶ προπορεύονται, φωτισθεῖσθαι πρὸς Ζεῖον ναὸν χορεύουσαι.

Τὸ πλήρες δόξης καλᾶτιον, τὸ μέγα Πρωτῶν περιήχημα, Στόνος ὁ ἅγιος, ἔνδον εἰς Ἅγια τίθεται, τῷ Βασιλεῖ τῶν ὄλων ἐτοιμαζόμενος.

Υμῶν σου Κέρη τὴν σύλληψιν, ὕμνῳ σου τὴν ἀπόρρητον γέννησιν, ὕμνῳ τὴν σκέπην σου, βλάβης δι' ἧς πάσης ῥύομαι, ὁ πρὸς τὴν σὴν γαλήνην κατεπειγόμενος.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Πλάσθητι μοι Σωτήρ. **Τ**ῇ νεύσει τῇ πρὸς Θεόν, Σεούμενος ἱερώτατε, Ζεῶντων μυστικῶν, καὶ Ζεῖων ἐλάμειν, Προσπίτης ὡς ἔνθεος, ὡς Θεοῦ Σεράπων, ἠξιώθη Ζεῖα χάριτι.

Ησύγκης σου τὴν Ζοήν, διατελέσας Γρηγόριε, Σουούτων βιωτικῶν, ἐδείχθη ἀνατῆρος, παλῶν ὑψηλότερος, καὶ τῆς γῆς ἀπάσης, ἕξενος σε καὶ παρεπίδημος.

Ως ἑσπυρον καθάρων, τὴν Ζεῖαν αἰγλήν ἐπλούτησας· ὡς σκευὸς δὲ ἱερῶν, ναὸν κατεκόσμησας, τῶν ἀνω Γρηγόριος, καὶ τῶν πρωτοκόων, Ἐκκλησίαν κατεγαύδουνας. **Θεοτοκίον.**

Μαρία τὸ κλίμαρον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, γενόμενον με λησῶν, ἀιάθητον σπήλαιον, ευχαῖς σου καθάρουσα, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, ναὸν ἅγιον ἀνάδειξον.

Τοῦ Ἁγίου Προκλου. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς. **Μ**εγάλης ἐπίδοξας καθέδρας Ὅσιε, μεγίστοις κατορθώμασι, κατεκόσμησας αὐτὴν Θεοπρεπῶς· ὅθεν συνελθόντες εὐφημούμεν σε, Ἀρχιερεῦ, μεγαλοφώνως Πρόκλε αἰοῖτις.

Ως ἄλλην κιβατὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, τὸ σῶμα τοῦ παμμάκαρος, Χρυσοστόμου ἐναπέδωκας ταῖς σαῖς, Πρόκλε παραινέσσει καὶ εὐφρανας, τῶν εὐσεβῶν, χορροστασίας τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Κυκλῶσάντας ὡς Σῆρας ἐξεδίδωξας, αἰρέσεων τῆς ποιμνῆς Χριστοῦ, τοὺς προμάχους ἐν τῇ βάρβῳ νοητῶς, τῶν σῶν διδασκῶν Πρόκλε μακάρις, πρὸς δὲ νομὴν, Ὀρθοδοξίας τὴν ποιμνὴν ἴθυνας. **Θεοτοκίον.**

Ωρθῆς Χερουβίμ Σογαοῖτατε, Παρθένη ὑπερέγουσα· τοῦ ἐπ' ὤμων γὰρ ὀχουόμενον αὐτῶν, ἄχραντε ἀγάλαις σου ἐβάψασας ἔθεν αἰεὶ, σε Θεοτόκε πάντες δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.
• Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐγγάτη ἄβυσσος, οὐκ
• ἔστιν ὁ ὀνόματος· ελογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τὸν λαὸν σου ὁ Θεός.

- ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ
- ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον Προσόρτιον,**Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.**

Ευπροσύνης σήμερον, ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη ἅπανσα, ἐν τῇ εὐσήμενῇ Ἑορτῇ, τῆς Θεοτόκου κραυγαῶσα· Αὐτὴ ὑπάρχει, σκηνὴ ἐπουράνιος.

Ὁ Οἶκος.

Ο τῶν ἀπάντων Ποιητῆς, ὁ Πλάστης καὶ Δεσπότης ἀρότην εὐσπλαγχνίᾳ καμπτόμενος, καὶ μόνῃ φιλανθρωπία τῇ αὐτοῦ, ὄν περ ταῖς οἰκείαις κατεσκεύασε χερσίν, ἰδῶν πεσόντα ἄκτιρε, καὶ ἀναστῆναι τούτον εὐδόκησας, κλάσει θειοτέρα, καὶ κενώσει τῇ ἰδίᾳ, ὡς ἀγαθός φύσει καὶ ἐλεημων. Διὸ τὴν Μαριάμ μεσίτιν λαμβάνει, ὡς παρθένον καὶ ἀγνήν, τοῦ μυστηρίου, ἐκ ταύτης τὸ ἡμῶν φορεσάι ὡς ἡδουλήθη. Αὐτὴ ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Συναξάριον.

Τῇ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχοι.

Χάραξ κύκλω σου, καὶ μετὰ ζωῆς τέλος,
Ἡ ζωσα, Γρηγόριε, τοῦ Θεοῦ χάρις.

Εἰκάδι Γρηγόριος κληήσατο εἰς πόλον εὐρύν.

Ούτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς ἐν Ἰσαυρία Δεκαπόλεως, υἱὸς Σεργίου καὶ Μακαρίας, ἐπὶ τῶν γρόνων τῶν δυσσεβῶν Εἰκονομάχων. Ὀκταετής δὲ γενόμενος, εἰς ἐκπαίδευσιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων δίδοται. Καὶ τούτων πλήρης γεγονώς, ταῖς Ἐκκλησίαις ἐσχόλαζε. Τῆς ἥβης δὲ αὐτῷ ἐπανούθησε, πρὸς γάμον ὑπὸ τῶν γονέων ἐχθρότητα παρεσκευάζετο. Ὁ δὲ λάθρα φυγῶν, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσιν, περιήροχετο τόπου ἐκ τόπου, τοὺς Μάρτυρας κατασπαζόμενος, καὶ τὴν ἀφελείαν παρ' ἑαυτῷ Σπασαρίζων· τῇ ἐγκρατεία δὲ καὶ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν καθυποβαλὼν, πολλὰς κακώσεσι, καὶ μάλιστα δαιμονικαῖς, ἐπάλλαισεν· ὅθεν καὶ μέγας θανάτουρός ἀνεσφάνη.

Οὗτος καὶ τὴν Ἀσίαν κατέλαβε, καὶ πρὸς τὸ Βυζάντιον ἐπεδήμησε, τῆς ὁμολογίας ἔχων ἐπιθυμίαν ἐπιτυχεῖν. Ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Ρώμην ἀπέβη, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑσπέραν περιουστῆσάμενος, καὶ θάματα καὶ τέρασι πολλὰ καταπλήξας, πάλιν πρὸς τὸ Βυζάντιον

ἔρχεται. Εἶτα πρὸς τὸ τοῦ Ὀλύμπου μέρος μετέστη, καὶ εἰς τὸ ὄρος ἀνήλθε· καὶ πανυ ἐκτακίαις καὶ ὑδριάσας, τῇ φωνῇ μόνῃ τοῖς εἰδόσις ἐγνωρίζετο. Πάλιν οὖν ἀπὸ τοῦ ὄρους κατελθὼν, τὴν Θεσσαλονικὴν κατέλαβεν. Ἐκεῖθεν τε προσβαλὼν τῷ Βυζαντίῳ, καὶ Συμεῶνα τὸν Ὁμολογητὴν καὶ Θεοφῶρον ὑπὲρ τῶν Ἀγίων εἰκόναν εὐρῶν ἐγκεκλισμένον, καὶ πολλὰ καθικετεύσας, καὶ προσκυνήσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, πολλὰ καὶ διάφορα νοσήματα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελάσας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Προκίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως· ὃς ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ μακαρίου Γωάννου τοῦ Χρυσόστομου, καὶ τοῦ Θρόνου διάδοχος.

Στίχ. ἔχει σε, Πρόκλε, ἡ οὐράνιος νύσσα,
Χαίροντα ἔνδον καὶ σέ σου Χρυσόστομω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δασίου, τοῦ ἐν Δοροστολῶ.

Στίχ. Ἐμελλε καὶ Δάσιος, ἀθλήσεως ξίφει,
Ἀθλητικὸν στέφανον εὐρεῖν ἐκ ξίφους.

Ούτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανῶν, ἐν πόλει Δοροστολῶ, τῷ πλησιάζοντι τῷ Ἰστροῦ ποταμῷ. Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ πόλει τοιοῦτον ἔθος ἦν τοῖς Ἑλλήσιν, ἐπιτελεῖν τῷ Κρόνῳ ἐορτὴν ἐτησίως. Πρὸ γὰρ τριάκοντα ἡμερῶν τῆς τοιαύτης μυσταρῆς ἐορτῆς, ἐπελέγοντο τινα τῶν στρατιωτῶν νέον καὶ εὐεῖδῃ, καὶ νυτρέπειζον αὐτὸν εἰς θυσίαν· ἐνδύοντές τε αὐτὸν ἱμάτια βασιλικὰ, προέτρεπον ἀποπληροῦν πᾶσαν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ὡς μετὰ τριάκοντα ἡμέρας μέλλοντος αὐτὸν ἐπισφάζαι τῷ βωμῷ τοῦ Κρόνου. Ἐλθόντος δὲ τοῦ κλήρου καὶ ἐπὶ Δάσιον τὸν στρατιώτην, καὶ τῶν συστρατιωτῶν περιστάντων αὐτῷ, καὶ πρὸς τὰ ὅμοια ἐβδίαζόμενος, ἐκεῖνος ἀγαθῷ λογισμῷ χρυσάμενος, ἐσκόπησε τὸ συμφέρον, εἰπών· Ὅτι, ἐπεὶ μέλλω θανεῖν, κρεῖττόν μοι ἔστιν ὡς Χριστιανός ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ μου ἀποθανεῖν. Ὅθεν παραστάς τῷ τοῦ Ἀρχοντος βήματι, παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε. Διοκλητιανῶν δὲ καὶ Μαξιμιανῶν τοῦτο μαθόντων, πρὸς αὐτοὺς ἤχθη· καὶ παρρησιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, προτάξαι τούτων, πολλὰ τιμωρηθεῖς, τελευταῖον τὴν διὰ ξίφους ἐδῆξατο τελευταίην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νηρῶν Ἐπισκόπου, καὶ Ἰωσήφ μαθητοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐτέρων σὺν αὐτῷ τελειωθέντων ἐν Περσίδι.

Στίχ. Θνήσκουσιν ἄμφω Νίσοῦς, Ἰωσήφ ἄμα,
Φόνω μαχαίρας, ὡς Ἀπόστολος λέγει.

Σὺν Ἰωάννῃ καὶ Σαβωρίῳ, λίθους
Ἰσάκιον κτείνουσιν οἰκείται λίθων.

Τὸν Γεῖθαῖετ καὶ συνάλλους τρεῖς ἄμα,
Λόγγαις κατακτείνουσιν ἐχθροὶ Τροιάδος.

Θέκλαν, Βαουβῶν, Δευαχιδα παρθένους,
Ἄλλος ξίφους ἔδειξεν ἀλλοπαρθένους.

Τούτων ὁ μὲν Νίσοῦς Ἐπίσκοπος, ἦν ἐτῶν
ὀγδοήκοντα· ὁ δὲ Ἰωσήφ, καὶ αὐτὸς τῆ
τοιαύτῃ ἐξουσία τετιμημένος, ὑπῆρχεν ἐτῶν
ὀγδοήκοντα ἑνέα. Μετ' αὐτῶν καὶ ἕτεροι Ἐπίσκο-
ποὶ τε καὶ Ἱερεῖς, καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ
τάγματος, καὶ παρθενοὶ Ἰουδαίαις Ἀσκήτριαι
διαφόροι δοκιμασθέντες, καὶ ἐν διαφόροις κο-
λίθασσιν ἐτασθέντες, τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀπη-
νέγκαντο στέφανον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Εὐσταθίου, Θεοσπέσιου καὶ Ἀνατολίου.

Στίχ. Κάρας τριῶν τέμνωσι νεκρῶν οἱ πλάνοι,
Οὐδ' εἰς νεκρούς δεικνύντες οἰκτον· ὡ
πλάνης!

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμι-
ανού, πατρίδα μὲν ἔχοντες τὴν τῶν Γα-
λατῶν, πόλιν δὲ Γάγγραν, Φιλόθεου καὶ Εὐ-
σεβείας ὄντες τέκνα· ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐκ τῆς
τῶν Γαλατῶν ὄρωμο, ἡ δὲ μήτηρ ἐκ Νικο-
μηδείας, τὴν Ὀρησκίαν ἀμειότεροι Ἕλληνας.
Τεχθέντων οὖν τούτων, καὶ καλῶς ανατρεφου-
μένων, ὁ μὲν Εὐστάθιος γραμμασίῳ ἐσχολά-
ζεν· ὁ δὲ Θεοσπέσιος καὶ Ἀνατόλιος, τὸ τοῦ
πατρὸς μετῆρχοντο ἐπιτήδευμα· Βεσπιπρατῆς
γὰρ ἦν (ὅ ἐστιν, Ἰματιοπώλης). Ἐπεὶ δὲ
ὁ Φιλόθεος μετὰ τοῦ υἱοῦ Ἀνατολίου, εἰς Ἀνα-
τολῶν πορείαν πρὸς τὴν Νικομηδείαν ἐποιοῦν-
το, καὶ Λακκιανῶ τῷ Προσβυτέρῳ καὶ διδασκά-
λῳ κατὰ τὴν ὁδὸν συνώδευσαν, ταῖς αὐτοῖ πα-
ραίνεσσι εἰζάντες, ἐπέισθησαν, καὶ ἀμφοτέ-
ροι ἐβαπτίσθησαν. Καταλαβόντες δὲ τὴν Νικο-
μηδείαν Εὐστάθιος καὶ Θεοσπέσιος, καὶ εἰς ὁμι-
λίαν τοῦ μακαρίου Ἀνθίμου γενόμενοι, ἐβα-
πτίσθησαν καὶ αὐτοί. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτῶν
Φιλόθεος Προσβύτερος, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Εὐστά-
θιος Διάκονος χειροτονῆται.

Οἱ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ τῶν γονέων τὸν
βίον ἀπολιπόντων, διαβάλλονται τῷ Μαξιμια-

νῷ ὡς Χριστιανοί· καὶ τυφλόντες βάλκιοι,
φρουρὰ ἐγκλείονται· ἐν ἧ Ἀγγέλου θεῖα ἐπι-
στασία τῶν δεσμῶν ἀρῆθησαν, καὶ βρώσῃ-
μετέσχον. Τῆ δὲ ἑωθεν, θεοῦ διαφόροι προσ-
παλαισάντες, διέμειναν ἄτρωτοι. Ὄθεν καὶ
ἐκδότους αὐτοὺς λαβὼν ὁ Ἀντώνιος, καὶ τὴν
Νίκαιαν καταλαβὼν, ποικίλαις ὑπέλαβε κολά-
σεσι. Ἀναρτῶνται γὰρ ἐπὶ ξύλου, ἢ σιδηροῖς
ὄνουξιν ἐπὶ τοσοῦτον ζέονται, ὡς τὴν γῆν πᾶσαν
τῷ αἵματι μολυνθῆναι, καὶ εἰρκτῆ ἀπορόπτον-
ται· καὶ πάλιν θεῖα καὶ ἀγγελικῆ ἐπιφανείᾳ,
καὶ ὁ πόνος τῶν πληγῶν ἠφανίσθη, καὶ τὰ σώ-
τα αὐτῶν ὑγιῆ ἀποκατέστη. Ταῦτα ἰδὼν ὁ
αἰμοδότης ἐκείνος, τὴν διὰ ξίφους ἀπόρασιν ἀ-
περήναντο κατ' αὐτῶν· καὶ ἐρχόμενοι ἐν τῷ τῆς
τελειώσεως τόπῳ, αἰσινιδίως τὰς ψυχὰς αὐτῶν
ἐν ἑσθῇ τῷ Θεῷ ἀπέδωκαν· ὅθεν οἱ δήμιοι,
φόβῳ διὰ τὸν τύραννον συσχεθέντες, νεκρῶν
ὄντων τῶν σωμάτων, τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Θεοκτίστου,
ὃς καὶ Πατριάρχης καὶ Ἐκκλησιαρχὴς ἦν ἐπὶ Θεοδο-
σιος τῆς Ἀυγούστης.

Ἐκὶς αὐτῶν ἁγίων πρεσβυτέραις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.

- **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει οἱ θεόφρονες,
• παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρός ἀπει-
• λην, ἀνυρέως πατήσαντες, χαίροντες ἔφαλ-
• λον· Ὑπερόμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
• καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Φωτοφόρον σε ὡς ἥλιον εἰσδέχεται, ναὸς ὁ
ἅγιος, ἔνδον ἀστράπτουσαν, ἀκτίνας τοῖς
πέρισι, σωτηριώδεις ἀγνῆ, ὑπεράγην, ναὸν
γενέσθαι μέλλουσαν, τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ Παρθένη.

Χεῖρας ἅπαντες κροτήσατε λυτρώσεως,
ἀσφάλτου φέρουσαν, τὴν ἀπειρόγαιμον, ὁ-
ρώνας Ἀγγέλου γὰρ, χειρὶ ἐκτρέφεται, τὸν
οὐράνιον, ἄρτον ἡμῶν ὡς μέλλουσα, ἀπορρόητος
ἀποτίκτειν.

Ψυχὰι ἅπασι Δικαίων ὑποχθόνιοι, εὐαγ-
γελίεσθε· περιστέρα ἢ χρυσῆ, κατά-
παισιν φέρουσα, καταλλυτοῦ νοητοῦ, πε-
φανέρωται, καὶ εἰς Ἁγίων Ἄγνια, εὐσεβῶς
φιλοχρῶσει.

Ως ὠραία τὸν ὠραῖον ἀπεκύνθασ, τὴν ἀ-
μορφίαν ἡμῶν, προσεπανόγοντα νῦν, εἰς
πρώτην ἐμφέριαν, Κορη πανάμωμο· ἢ καὶ
φάλλομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς
εὐλογητὸς εἰ.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Δακρύων προσχύσεις, τῆς ἀμαρτίας τὸ πῦρ κατέσβεσας· ἀπαθείας δὲ ὕδωρ, καὶ ἰαμάτων καθαρὰ ναύματα, τοῖς μελωδοῦσι πηγάζεις Γρηγόριε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φλογίνω ἐν ἄρματι, σεπτῆς ἀγάπης καὶ τελειότητος, ἐπίσας πρὸς τὸ ὕψος, ἀνεκομίσθης, ἐν ᾧ ἐκέκτησο, τὸ σὸν κραυγάζων Σέφορον πολίτευμα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Παθῶν κατεκοίμησας, τὰς τριχυμίας ἀγρύπνοις στάσεις· κοιμηθῆς δὲ τὸν ὕπνον, τὸν τοῖς ἁγίοις Πάτερο ἀρμόζοντα, πρὸς φῶς μετῆλθες κραυγάζων Γρηγόριε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸν χρηματίσαντα, τῇ ἀμαρτία καὶ ἀπολλυμένον, τὴν ζωὴν ἡ τεκούσα, ἀγνή Παρθένη ζωῶσον, σώσον με, καὶ τῆς γενένης ἐξάρπασον φάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Σὲ νοσητὴν, Θεοτόκε κάμινον.

Σῶμα καὶ νοῦν, καὶ ψυχὴν ἐκάθηρας, τῇ ἀφαιρέσει τῶν παθῶν, Ἱεράρχα Πρόκλε σοφῆ· ὅθεν ἐδογματίσας, σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ νοῦν, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα Θεόν, δίχα τροπῆς διὰ τὸ σῶσαι, ἡμᾶς ἀναδεξάμενον.

Πῦρ νοσητὸν, ταῖς φρεσὶν ἀνάψας σου, τὴν φρουραγῶδη καὶ σθερὰν, Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς, αἴρῃσιν κατέφλεξας· ἔλεν σε δεόμεθα, ταῖς φρουραγῶδεις ἡμῶν ἦδονα, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰουσίαις, συμφλέξας ἀποκάθηρον.

Σὺ πρὸς Χριστὸν, κεκτημένος Ἄγιε, τὴν παρρησίαν τοῦ ἐν γῆ, εὐφραμύνας μελωδικῶς, μνήμη σου τὴν ἐνδοξόν, πάσης περιστάσεως, ἐκλυτρωθῆναι ἰκέτευε, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντα, Θεὸν Πρόκλε Σεπέσιε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις Θεόν, σάρκα περιζέμενον, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου Ἀγνή, ὡς περ Σρόνος Χερουβικός, φέροντα τῷ ῥήματι, πάντα τῆς θυλάμιας· ᾧ μελωδοῦμεν καὶ λέγομεν· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

ᾠδὴ ἡ ἥς ἡ Ἀκροστιχὶς κατὰ Ἀλαβάντον.

Ὁ Εἰρμός.

Αἴκουε Κόρη Παρθένη ἀγνή, εἰπάτω δὴ ὁ
Γαβριήλ, βουλὴν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀ-

• ληθινὴν· γενοῦ πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοίμη Θεοῦ·
 • διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος, βοοτικός συνανα-
 • στρέφεται· διὸ καὶ χαίρων βῶθ· Εὐλογεῖτε,
 • πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἴκουε σύνες πρεσβύτα σοφῆ, τῷ Ζαχαρίᾳ Ἄννα φησί· Βουλῆσαι Ζεῖα ἦν ἔσθλον παῖδα σεμνὴν, Γενναῖα ψυχῇ ὑπόδεξαι· Δι' αὐτῆς γὰρ ἔσται λύτρωσις· καὶ εἰς ναὸν τὸν ἅγιον, ἀνάθου ταύτην βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογητὸς μόνος Κύριος, ἐβόησεν ὁ Ἱερεὺς· Ζωῆς εἰσόδους νῦν ὑπεμφαίνει σαφῶς, Ἡμῖν φανερώσας ὅπερ μέλλει οἰκεῖν, Θεοχώρητον παλάτιον, Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τοῦ παντός· πρὸς ὃν βοᾷ πάσα γῆ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Πρεσβύτα σοφώτατε, ἡ Ἄννα ἔφησεν εὐλαβῶς, Καλλίστην παῖδα, ἦν δεδωκῆ μοι Θεός, Ἀκμῶρως ὑποδέχου καὶ προφήτευσ, Μόνην μέλλουσιν εἰς πράγματα, προσφέρειν τὰ κηρύγματα, μεθ' ὧν βοᾷς Προφητῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νῦν ἔργων γῆραι σαφέστατα, ποσπρότως ἔρη ὁ γηραιός, ἔξυλον ἐν μέσῃ ὡς ἐκδιδάσκει ναοῦ· Ὅπερ ἐξανθήσει Ζεῖον ὄντας καρπὸν, Ἡραδείω εἰσοκίοντα τοὺς βρώσει ἐξουθεντάς φθοράς, ἀναβῶντας· χαρᾷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ρητῶν ἀρρήτων μνήσεων, ἡ σὴ ψυχὴ Κόρη σεμνῇ, Σαφῶς ὑπάρξει ὁ Πρεσβύτης ἔρη τρανώς· Τὸν Ζεῖον ἰδοῦ Παρθένη οἶκει ναοῦ·

Υπ' Ἀγγέλου τρεφομένη γὰρ, Βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον κηύσεις, ᾧ μελωδεῖ, εὐλογοῦντα, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Φωνῆσιν ἄδομον Κόρη ἀγνή, περιχαρῶς τοῦ Γαβριήλ· Χαῖρε τῆς πάντων αἰτία μόνη χαρᾶς· Ψυχῶν χαῖρε καθαρτήριοι, Ὡς κηύσασα τὴν καθαρσιν, ἡμῶν καὶ ἀπολύτρωσιν, τῶν μελωδοῦντων αὐτᾶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ταῖς πρὸς Θεὸν δεήσεσιν, ἐπιμόνος χρησάμενος, εἰληφας παιμαχίαν, τὸ πιστῶς αἰτουμένον· νυκτὸς γὰρ καθυδούσῃ, ἐπαφάνεις σοι Ἀγγελος, μάχαιραν φλογίνην, ἐπιδίδασσι πάθη, ἐκτεμνοῦσαν καρδίαν, καὶ πυρὶ σε ἀθήσ, καθαίρουσαν καὶ δοξῇ, φωτίζουσαν ἀρρήτως.

Ὁυλαμπὴς ὡς ἥλιος, νοσητῶς ἀνατέταλκας, φέγγει ἀρετῶν, περιφανῶς Γρηγόριε,

Θαυμάτων τε λάμψει, περιαιγάζων πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ φωταγωγῶν, τοὺς εὐσεβῶς μελωδούντας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγγελικῆς ἀκήκοας, ὑμνωδίας Γρηγόριε, ἐτι ἐνδημῶν, ἐν τῷ θνητῷ σου σώματι· ὑφ' ἧς τὰς αἰσθήσεις σου, τὰς τῆς ψυχῆς σαφῶς ἤδυνθεις, καὶ Θεοειδῆς καὶ φωταυγῆς ἐγνωρίσθης, κραυγάζων· Τὸν Δεσπότην, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Η τὸν Κριτὴν καὶ Κύριον, ὑπὲρ λόγον κηύσασα, τούτων ὡς Υἱὸν σου, Παναγία αἰτήσασα, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς καταδίκης καὶ τοῦ πυρός, σκότους ἀφεγγυῶν, ἢ τοῦ βρυγμοῦ τῶν ὀδόντων, λυτρώσασθαι τοὺς πιστεῖ, εὐσεβῶς μελωδούντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Προκίου.

Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ.

Ως χωνεῖα τῆ φωτολαμπεῖ, πανένδοξε ἀγγελία, τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκός, ἀποκηθύρας ὡς χρυσός, τοῖς πᾶσιν ἐξήφραδας ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ως ὄργανα μάκαρ τῆς σεπτῆς, σου γλώττης, θελγομένη, τῷ φθόγγῳ ἢ Ἐκκλησίας, τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπὶ γῆς, σωτήριον κέθοδον ἀναμέλπει, πᾶσι φωνοῦσα, τρανῶς καὶ ἐλδοῶσα· Σε ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αύρα θεῖα ἀφθῆς ἀληθῶς, τὸν φθόγγον ἐνηχούσα, τοῖς πιστεῖ προσδεχόμενοι, τοῦ Θεοῦ τὴν πρὸς ἡμᾶς, σωτήριον σάρκωσιν, θεῖε Πρόκλε, Πάτερ παμμάκαρ, καὶ τὴν τοῦ Νεφταρίου, δυσσεβῆ ματαίαν, φωνὴν ἀποσοβοῦσα.

Θεοτοκίον.

Συντηρήσας σήμεντρα τῆς σῆς, Παρθένε παρθενίας, ἀλάθητα ὁ Δεσπότης, προελήλυθε Χριστός, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔθνοιαν εἰς τὸ σῶσαι, τοὺς βόωντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Εν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ καλλεῖ τῆς εὐσεβείας, καθαριότερον χρυσοῦ, ἀπέφικον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδὴ Ὁ. ἢς ἡ Ἀκροστιχίς· Ἰωσήφ.

Ὁ Εἰρμός.

Απὸς γηγενῆς, σικριτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδοῦχοῦμενος· πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν νόων φύσις γεραίρῃσα, τὴν ἱεράν πανηγυριν τῆς Θεομητόρος, καὶ βοάτω· Χαίροις· παμμάκαριστε, Θεοτόκε Ἁγνή ἀειπάρθενε.

Πδε τοῦ Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, μετὰ λαμπρῶν φαίδρων, ἔνδον εἰς τὰ Ἅγια, βαδίζει λίθος ἐξ οὗ τμηθήσεται, καὶ τοὺς βωμούς καὶ ἕσσανα, δαιμονικά λεπτυνεῖ, τοὺς βροτοὺς δέ, ἐαυτοῦ ἐργάσεται, καὶ ναοὺς καὶ σεπτὰ καταγῶγια.

Ωμοσε Θεός, καὶ νῦν ἐκπεπλήρωκε, φυλῆς Ἰούδα ἡμῖν, δοὺς τὴν Ἀειπάρθενον ἢς ἡ κοιλία ἔξυλον βλαστήσει ζωῆς, Σανταφύρου βρώσεως, ἀπολυτροῦμενον, τοὺς τῆ πτώσει, ταύτης υποκλύψαντας, καὶ κλαπέντας ἀπάτη τοῦ ὄψεως.

Στόματι λαμπρῷ, ἡ Ἄννα ἐδόθη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ· σοὶ προσανατίθηναι, ἦν μοι παρέσθηναι παῖδα ὡς Δεσπότην· εἰς ἧς δι οἰκτιροῦ ἀπατῶν, σωματοφόρος ὄφθεις, διασώσεις, κύστιον ὄν περ ἔπλασας, μεγαλύνων αὐτὴν ὡς Μητέρα σου.

Ηύρασεν ἰδοῦ, ἡμέρα σωτήριος, τοῖς ἐν νυκτὶ τῶν δευνῶν· πύλη ἐπουράνιος, ναοῦ τας· πύλας ἀναπετάσασα, μετὰ λαμπαδῶν πρόσειν, ἔνδον εἰς Ἅγια, ὑφ' ἁγίας, τρέψεσθαι δυνάμει, εἰς ἁγίαν Θεοῦ κατασκήνωσιν.

Φώτισον Ἁγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, φῶς ἢ κηύσασα, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ μοι, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψῃ με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλ' αὐτὴ με, σάτισον ἢ κυβέρησον, πρὸς λιμένα τοῦ θεῖου θελήματος.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἐφρίξτε πᾶσα ἀκοή.

Γὀρῶσι τοῖς ἀσκητικοῖς, ἀμαρτίας ἐναπέσβεσας ἄνθρακας· καὶ οὐρανὸν σαφῶς, πυρός ἐν εἶδει χάριν εἰσδέδεξαι, οὐ καταφλέγουσαν σοφί, μάλλον δὲ δροσιζέσαν, καὶ ἐν ἰσχύϊ σε, δυνατόν κατὰ παθῶν ἀποφαίνουσαν.

Ως ῥόδον ταῖς ἀσκητικαῖς, Πάτερ ἠθῆσας κοιλίᾳ Γρηγόριε, ὡς κρίνον εὐσμον· διὸ πηγάζει μύρον ἠδύπνοον, τὰ σά ὄστέα δαφιλῶς· ὁσμῆς ζωῆς πλήρεις γάρ, αἱ συναγόνες σά, ὡς φιάλα ἀρωματῶν εὐδελύθησαν.

Σήμερον δῆμος σὺν ἡμῖν, Ἀσκητῶν τε καὶ ὁσίων εὐφραίνεται, Πατριάρχων Προφητῶν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς σῆς Γρηγόριε· συνορτά-

ζουσι ημῖν, Ἀπόστολοι Μάρτυρες μετ' ὧν μνημόνευε, τῶν τιμῶντων σε πιστῶς ἀξιάγαστε.

Η δὴκη ἐθα τὸ σεπτὸν, ἢ πολυάθλον σου σῶμα κατάκειται, θαυμάτων χάριν ἡμῖν, ἀναπηγάξει Πάτερ Γρηγόριε, καθ' ἡμέραν σα ἡμῶν, φυγᾶς καὶ τὰ σώματα, τῶν πλουτησάντων σε, καὶ προστάτην καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα. **Ἐπισημ. Θεοτοκίον.**

Φωνή σοι τὴν τοῦ Γαβριὴλ, οἱ πιστοὶ περιχαρῶς προσφθεγγόμεθα. Χαῖρε Παράδεισε, ζωῆς τὸ ἔθλον ἀναβλαστήσασα. Χαῖρε ἡ λύσις τῆς ἀρᾶς, Μαρτύρων στεφάνωμα, Ὁσίων καύχημα, καὶ ἀνθρώπων εὐσεβῶν τὸ κραταίωμα.

Τὸ Ἅγιον Πρόκλου. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Τύπος καὶ σικίας παροέδραμες, καὶ τὴν ἀλήθειαν Χριστὸν κατενόησας, ἀναγεννηθεῖς, διὰ λουτροῦ τοῦ Βαπτίσματος, Ἰερεὺς τε χρῆσις ἱερωτάτος ὄθεν καὶ Θεοτόκου, τὴν τοῦτον τέξασαν ἐκήρυξας.

Τρόπος ἱερῶς καὶ δόγματα, τοῦ χρυσοστόμου μάκαρ ἐνστερνισάμενος, ζῆλόν τε αὐτοῦ, τὸν ἱερόν τὸν τῆς πίστειας, ἐξηρεύω δογμάτων σου πέλαγος, αἰρέσεως χειμάρρους, ἀποξηραίνοντας ἐν χάριτι.

Στήσον ἱεραῖς προσβείαις σου, τὸ καθ' ἡμῶν κλυδώνιον ἐγερόμενον, καὶ ἀπέλασον, τὸν πειρασμὸν καὶ σκοτομαιναν, καὶ ἀνθρώπων, παντοίων τὴν κάκωσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν, πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ωτῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου· τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σάρκα γενομένον, μόνη τέτοικας, ὑπερφύως Μητροπαρθενε, τὸν τὰ σύμπαντα θεῖον βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερνῶντα καὶ συνέχοντα.

Ὁ Εἰρικός.

- Τύπον τῆς ἀγνῆς λογικίας σου, πυροπολυμένη βιάτος ἐδείξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν,
- κατασβεσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον· ἵνα σε θεοτόκε, ἀκαταπαύτως μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Τῶν Μαθητῶν ὁράντων σε.

Τὴν σάρκα καθυπέταξας τῷ νοί σου, καὶ ἠσκησας θεόφρον μεγαλοφρόνως· ὄθεν καὶ μεταρσίως γενομένος, ἀντανακλάσεις ἔλαβες, ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγελῶν, αἰνεῖν τὸν πάντων Σωτῆρα.

Τὸ Ἅγιον Πρόκλου

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν.

Ως ἀρετῶν ὁμότροπος, τοῦ σοφοῦ χρυσοστόμου, καὶ τῶν ἐκείνου γέγονας, θρόνων ἐνόησε Πρόκλε, διάδοχος θεοκρυβῆ· καθελῶν νεστορίου, τοῦ δυσσεβοῦς τὴν αἵρεσιν, Θεοτόκου κυρίως, καὶ ἀληθῶς, τὴν ἄγνην ἐκήρυξας καὶ Παρθένον· μετ' ἧς ὑπὲρ τῆς πόμηνυσας, τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπει.

Προεόρτιον, ὁμοιον.

Θεοῦ σοφίας τέμενος, καὶ ὑπέρτερον θρόνων, τῶν Χερουβιμ ὑπάρχουσαν, τὴν ἄγνην Θεοτόκον, εὐτρέπισον Ζαχαρία, τοῦ ναοῦ τὰς εἰσοδούς, καὶ τῶν Ἁγίων Ἁγία, ὑποδέξασθαι ταύτην· καὶ σὺν ἡμῖν, ἄδε προεόρτιον τῆ Παρθένου, ἐξ ἧς Χριστὸς ὁ Κύριος, σαρωθεῖς κόσμον σώζει.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Ἀθῶν, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανόων ταγματῶν.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ὡδαῖς τιμίσωμεν, τὴν ἐκ μητρὸς ἀγνῆν, παραδόξως τεχθεῖσαν, θεόνηφρον Μητέρα τοῦ Ποιητοῦ, καὶ σὺν παρθένοις λαμπάσι τε, προσπυκνῶσμεν ταύτη ἐν τῷ ναῷ, εἰσιούση εἰς τὰ Ἅγια.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Καθὰ περ ἄβηθ ποικίλα περιδροσφάμενοι, ἐκ νοσητῶν λειμώνων, τῶν τοῦ Πνεύματος ἁγίου, ἐπαίνων τοὺς στεφάνους χαρμονικῶς, τῆ Παρθένου συμπλέξωμεν, καὶ προεόρτιον τοῦτους ὄρων αὐτῆ, ἐπαΐως προσκομίσωμεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ.

Εὐτρέπιξέσθωσαν πύλαι καὶ ἀνοίγέσθωσαν, αἱ τοῦ ναοῦ Κυρίου, καὶ τὸν οἶκον τῆς δόξης, καὶ μόνην ὑπερέραν τῶν οὐρανῶν, ὑπὲρ νοῦν χρηματίσασαν, ὑποδέξασθωσαν χαίρουσαι, ἢ Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα ἀνυμνεῖσθωσαν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος α΄.

Γεωσιγίου Νικουρήσιας.

Αγαλλιᾶσθῶ σήμερον ὁ οὐρανὸς ἀνάστη, καὶ αἱ νεφέλαι εὐφροσύνην φανάτωσαν, ἐπὶ τὰ λίαν παράδοξα, μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἰδοὺ γὰρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ἀνατολᾶς βλέπουσα, ἀποκυνθῆσα ἐκ στεῖρας ἀκάρπου, ἐξ ἐπαγγελίας, καὶ τῷ Θεῷ ἀπερωσθεῖσα εἰς κατοίκησιν, σήμερον ἐν τῷ ναῷ, ὡς ἀμαμῶς προσφῶρα προσάγειν. Ἀγαλλιᾶσθῶ ὁ Δαυὶδ, κρούων τὴν κινύραν. Ἀπενεχθήσονται φησὶ τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται. Ἔσω ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ

Θεοῦ, ἔνδον τοῦ ἱλαστηρίου αὐτοῦ, ἀνατραφεῖναι εἰς κατοίκησιν, τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρέυστως γεννηθέντος, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς ἐν τῷ Ναῷ Εἰσόδου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εἰς ἡμετέραν ἡμέραν τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Ἐσθέρῳ ἐπέσας μετὰ τὸν Προομιακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριον αὐτῆρ, ὅλον τὸ Κλίμα. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δέξα καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Εἰσόδου, τὸ Φῶς Ἰλαρῶν, τὸ Προομιανόν τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνακρίσματα τῆς Ἑορτῆς — Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, Δέξα καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτικόν, τὸ Ἀναστάσιμον, καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς δις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικόν Κανόνα, ἡ Ἀπὸ τῆς Ἑορτῆς, τὸ Ἄξιον ἱστῆν, καὶ Ἀπολυτικόν τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Φαλατρίου καὶ τοῦ Πηλυκίου, Καθίσματα τὰ Ἀνακρίσματα μετὰ τῶν τῆς Ἑορτῆς. Ἐυλογητάρια εὐλόγηται, ἀλλ' εὐδὲς ἐκ Ἀναβλήτου τοῦ Ἦγου. Προομιανόν, Ἄκουσον Θύγατρις. Ἐυαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς. Τὸ Ἀνάστασιον Χριστοῦ. Ὁ Ν. γάρμα. Δέξα, Σήμερον ὁ Ναός ἐκινήθη. Καὶ νῦν, τὸ αὐτὸ. Εἰς, τὸ Ἰουδαίου τῆς Ἑορτῆς. Κανόνες, δ' Ἀνακρίσματα μετὰ τῶν τῆς Ἑορτῆς. Ἀπὸ τῆς Τριτοῦρας, ἡ Ψ. Ὡδὴ τῆς Ἑορτῆς. Ἐξοποστεύονται τὸ Ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς δις. Εἰς τὸν Λίνο, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δέξα, Ἦχος β'. Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημῆν. Δεσποζία Μεγάλῃ — Ἀπόστολος, Ἐυαγγέλιον, καὶ Κοινωνικόν τῆς Ἑορτῆς.

Ἐάν δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἡ παρούσα Ἑορτὴ, φάλλεται ἡ ταύτης Ἀκολουθία μόνῃ ὡς καὶταί ἐφίσης.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους δ' καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανόων ταγματῶν.

Εκ τοῦ Κυρίου λαβόντες, ἐπαγγελίας καρπὸν, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, ευπρόσδεκτον Ἰουσίαν, ἐν τῷ ναῷ, προσενήνοχον σήμερον, καὶ Ζαχαρίας ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς, εὐλόγησας ὑποδέξατο.

Ἡ τῶν Ἁγίων Ἁγία, ἐν τοῖς Ἁγίοις οἰκεῖν, ἀξίως προσνηθήη, ὡς θεόδεκτον θῦμα· καὶ ταύτης αἱ παρῆνοι ταῖς ἀρεταῖς, ἐγχο-

μοῦμεναι ἐμπροσθεν, λαμπαδοχοῦσαι προσέφερον τῷ Θεῷ, ὡς περ σχευὸς ἱερώτατον.

Ἐξαινογιέσθω ἡ πύλη, τοῦ θεοδόχου ναοῦ· τὸν γὰρ ναὸν τοῦ πάντων, Βασιλέως καὶ θρόνου, σήμερον ἐν δόξῃ ἔνδον λαβὼν, Ἰωακείμ ἀνατίθεται, ἀφιερώσας Κυρίῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ, ἐκλεχθεῖσαν εἰς Μητέρα αὐτοῦ.

Δέξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Δαυὶδ προανεφώνει σοι Ἀχραυτε, προορῶν τὴν ἀφιέρωσιν, τῆς Εἰσόδου σου ἐν τῷ ναῷ, ἐν ἧ τὰ πέρατα σήμερον εορτάζοντα, δοξολογοῦσί σε παννύμητε. Τὴν γὰρ πρὸ τόκου Παρθένον, καὶ μετὰ τόκου μείνασαν ἀφρορον, Μητέρα τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, σήμερον ἐν τῷ ναῷ εἰσεροχόμενην, ὁ Ζαχαρίας ευφροαίνεται, ἀπολαβὼν σε Δέσποινα· καὶ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἀγαλλονται, ὑποδέξαμένα σε τὴν τροπὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἐν φάσει ἐκδιδώμεν σοι· Ὑπὲρ ἡμῶν θυσάπησον, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐραβιά.

Πύλαι τοῦ ἱεροῦ, εἰσδέξασθε Παρθένον, εἰς Ἅγια Ἅγια, ἀμύλυτον σκηνήν τε, Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

Στίχ. Ἀπενεγλήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Παρθένου τὴν ἀγνήν, προπέμψατε Παρθένον, φαιδρῶς λαμπαδοχοῦσαι, εἰς Ἅγια Ἅγια, ὡς Νύμφην τοῦ Παντάνακτος.

Στίχ. Ἀπενεγλήσονται ἐν ευφροσύνῃ.

Ἄρτον ἡ λογικὴ, παστάς Θεοῦ τοῦ Λόγου, Ἀχειρὶ Θεοῦ Ἀγγέλου, δέχεται κατοικοῦσα, Ἁγίων εἰς τὰ Ἅγια.

Δέξα, καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Φῶς σε τὸ τριλαμπές, ἀνάφαν Θεοτόκε, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης, οὐράνιον τροφήν σοι, ἐκπέμπει μεγαλύνον σε.

Ἀπολυτικόν· Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προομιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν ἁ. Στασίον τοῦ ἁ. Καθίσματος τοῦ Φαλατρίου.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ε' καὶ φάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρὰ.

Ἦχος α'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσαμεν, ἐν φαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ ἄδοντες, τιμῶντες καὶ

τὴν αὐτοῦ, ἠγιασμένην Σικνην, τὴν ἐμφυγον Κιβωτόν, τὴν τὸν ἀχώροτον Λόγον χωρῆσασαν προσφέρεται γὰρ Θεῷ, ὑπερφυσίᾳ τῆ σαρκὶ υπιπιάζουσα· καὶ Ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, εὐφραϊνόμενος ταύτην, ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.

Σήμερον ναὸς ὁ ἐμφυγος, τῆς ἀγίας δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναικῶν, εὐλογημένη ἀγνή, προσφέρεται τῷ ναῷ, τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ Ἅγια· καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ, Ἰσαακίμ καὶ ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι· καὶ παρθενικαὶ χορεῖται, τῷ Κυρίῳ ἄδουσι, ψαλμικῶς μελωδοῦσαι, καὶ τιμᾶσαι τὴν Μητέρα αὐτοῦ.

Σὺ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, Ἀποστόλων δόξα, καὶ Μαρτύρων κήρυγμα, καὶ πάντων τῶν γνησιῶν, ἡ ἀνακαίνισις, Ησαΐην Μήτηρ Θεοῦ· διὰ γὰρ σοῦ τῷ Θεῷ καταλλάγημεν. Διὸ τιμῶμεν τὴν σὴν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου προέλυσιν· καὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάντες, ψαλμικῶς, τὸ Χαῖρέ σοι, τῇ πασέμνῃ βοῶμεν, τῇ πρεσβεΐᾳ σου σὺζήμενοι.

Ἔτερα προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῶν Ἁγίων εἰς Ἅγια, ἡ Ἅγια καὶ ἀμωμος, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι εἰσοικίζεται, καὶ δι' Ἀγγέλου ἐκτρέφεται, τῷ ὄντι ὑπάρχουσα, ἀγιάτατος ναὸς, τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ τὰ σύμπαντα, ἀγιάσαντος ταύτης εἰσοικῆσει, καὶ ζωῶσαντος τὴν φύσιν, τὴν τῶν βροτῶν ἀληθίσασαν.

Αἱ νεανίδες χαίρουται, καὶ λαμπάδας κατέχουσαι, τῆς λαμπάδος σήμερον προπορεύονται, τῆς νουθετῆς καὶ εἰσαγοῦσιν, αὐτὴν εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἁγίων ἱερῶς, ποδηλοῦσαι τὴν μέλλουσαν, ἀγνὴν ἀρόριον, ἐξ αὐτῆς ἀναλάμψειν καὶ φωτίσειν, τοὺς ἐν σκότει καθημένους, τῆς ἀγνωσίας ἐν Πνεύματι.

Γνησιόμνη ὑπόδεξαι, Ζαχαρία ἐβόησεν, Ἄννα ἡ πανεύφημος, ἦν ἐκήρυξαν, Θεοῦ Προφηταὶ ἐν Πνεύματι· ἡ ταύτην εἰσαγάγε, εἰς τὸν ἅγιον ναόν, ἱερῶς ἀνατρέφουσαι, ὅπως γέννηται, τοῦ Δεσπότη τοῦ τῶν ὁλῶν, Σείος Θρόνος, καὶ παλάτιον καὶ κλίνη, καὶ φωτανγῆς ἐνδιαίτημα.

Δόξα, καὶ νῦν. **Ἦχος πλ. δ'.**

Μετὰ τὸ τελεθῆναι σε, Θεοσυμφε Δέσποινα, παρεγένον ἐν ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατορασθῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς ἠγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σε τὴν πα-

νάμωμον, τροφήν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνοῦσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμώλυτε, ἦ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζόμενη, Μητηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τῷ Ἀναγνώσματι.

Τῆς Ἐξόδου τοῦ Ἀναγνώσμα.

Ελλήλασε Κύριος πρὸς Μαῦσιν, λέγων· Ἐν ^{Κατ.} ^{Μ. 1.} ἡμέρᾳ μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, στήσεις τὴν Σικνην τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ θήσεις τὴν Κιβωτόν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ σκεπάσεις αὐτὴν τῷ καταπατάσματι. Καὶ εἰσίοσεις τὸν Τράπεζον καὶ τὴν Λυχνίαν, καὶ θήσεις τὸ θυμιατήριον τὸ χρυσοῦν, εἰς τὸ Συμιᾶν ἐναντίον τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ ἐπιθήσεις τὸ κάλυμμα τοῦ καταπατάσματος ἐπὶ τὴν ὕψον τῆς Σικνης τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ λήψη τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καὶ χρίσεις τὴν Σικνην, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ ἀγιάσεις αὐτὴν, καὶ πάντα τὰ σκεῦῃ αὐτῆς, καὶ ἔξει ἅγια. Καὶ ἀγιάσεις τὸ Θυσιαστήριον, καὶ ἔσται τὸ Θυσιατήριον Ἅγιον τῶν Ἁγίων. Καὶ ἐποίησε Μαῦσῆς πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος, οὕτως ἐποίησε. Καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν Σικνην τοῦ Μαρτυρίου, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σικνή, καὶ οὐκ ἠδυνήθη Μαῦσῆς· εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σικνην τοῦ Μαρτυρίου, ὅτι ἐπεσχίαζεν ἐπ' αὐτὴν ἡ νεφέλη, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σικνή.

Βασιλειῶν τρίτης τοῦ Ἀναγνώσμα.

Εγένετο, ὡς συνετέλεσε Σολομὼν τοῦ ^{Κατ.} ^{Η. 1.} ἐκδομηθῆναι τὸν οἶκον Κυρίου, καὶ ἐξεκλήσιασε πάντας τοὺς πρεσβυτέρους Ἰσραὴλ ἐν Σιών, τοῦ ἀνενεγκεῖν τὴν Κιβωτόν τῆς Διαθήκης Κυρίου, ἐκ πόλεως Δαυὶδ· αὕτη ἐστὶ Σιών. Καὶ ἦσαν οἱ ἱερεῖς τὴν Κιβωτόν, καὶ τὸ Σκηνώμα τοῦ Μαρτυρίου, καὶ πάντα τὰ σκεῦῃ τὰ ἅγια, τὰ ἐν τῷ Σκηνώματι τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ πᾶς Ἰσραὴλ, ἐπροσθεν τῆς Κιβωτοῦ· καὶ εἰσφέρουσιν οἱ ἱερεῖς τὴν Κιβωτόν τῆς Διαθήκης Κυρίου, εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, εἰς τὸ δαβὴρ τοῦ οἴκου, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῶν Χερουβίμ. Ὅτι τὰ Χερουβίμ διαπεπτατισμένα ταῖς πτέρυξιν ἐπὶ τὸν τόπον τῆς Κιβωτοῦ· καὶ περιεκάλυπτον τὰ Χερουβίμ ἐπὶ τὴν Κιβωτόν, καὶ ἐπὶ τὰ ἅγια αὐτῆς ἐπάνω. Καὶ οὐκ ἦν ἐν τῇ Κιβωτῷ, μήναι αἱ δύο πλάτες

λίθιναι, πλάκειαι τῆς Διαθήκης, ἃς ἔθηκεν ἐκεῖ Μωϋσῆς ἐν Χωρηθῷ, ἃς δίδετο Κύριος. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἐξῆλθον οἱ Ἱερεῖς ἐκ τοῦ ἁγίου, καὶ ἡ νεφέλη ἔπλησεν τὸν οἶκον Κυρίου. Καὶ οὐκ ἠδύνατο οἱ Ἱερεῖς στήναι λειτουργεῖν ἀπὸ προσώπου τῆς νεφέλης, ὅτι ἐπλησεν ἡ δόξα Κυρίου τὸν οἶκον Κυρίου.

Προφητείας Ἰσραὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁδοῦς καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ Θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσφύξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέφραξέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἀγίων τῆς ἑξωτερικῆς, τῆς βλεπούσης κατὰ Ἀνατολᾶς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ὑἱὲ ἀνθρώπου, ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται· οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη· διότι ὁ Ἠγουμένος οὗτος κάθηται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλᾶμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης ὁ οἶκος Κυρίου.

Εἰς τὴν Δεξιὰν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄. Γεωργίου Νικητοπόλεως.

Αγαλλιάσθω σήμερον ὁ οὐρανὸς ἀνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι εὐφροσύνην ὀραμάτων, ἐπὶ τὰ λίαν παράδοξα, μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἰδοὺ γὰρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ἀνατολᾶς βλέπουσα, ἀποκινήθησα ἐν στερίαι ἀκάρπου, ἐξ ἐπαγγελίας, καὶ τῷ Θεῷ ἀπερωδωθεῖσα εἰς κατοίκησον, σήμερον ἐν τῷ ναῷ, ὡς ἀμωμοῦ προσφορά προσάγεται. Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυὶδ, κρούων τὴν κινύραν. Ἀπενεχθήσονται φησί, τῷ τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται, ἔσω ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Θεοῦ, εἰδόν τοῦ ἰλαστήριου αὐτοῦ, ἀνατραφεῖναι εἰς κατοίκησον, τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρέυστας γεννηθέντος, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. **Ἦχος δ΄.** Τοῦ αὐτοῦ.

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἀγίων Ἅγια ἀγαλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγελῶν, μυστικῶς πανηγυρίζει· μετ' ὧν καὶ ἡ

μεῖς ἑορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκδοήσωμεν· Χαίρει Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σου, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε πάντες οἱ λαοὶ, τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν· τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν, καὶ ἐν ναῷ προσερχθεῖσαν· τὴν πρὸ αἰώνων προορισθεῖσαν Μητέρα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀναδειχθεῖσαν Θεοτόκον. Κύριε πρεσβεῖσαι αὐτῆς, τὴν εἰρήνην σου παράσχου ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. α΄. Διονύσιου Μαλίστορος.

Επέλαμψεν ἡμεῖς χαρισάμενος, καὶ Ἑορτὴ πανσεβάσμιος. Σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου Παρθένης, καὶ μετὰ τόκου Παρθένης μείνασα, ἐν ναῷ ἁγίῳ προσάγεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδόμου, καὶ βοᾷ γηθούσως· Ἠγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν ναῷ ἁγίῳ ὡς ἁγία, ἀρρωδωθῆναι εἰς κατοίκησον τοῦ Παντάνακτος. Κυρραίνεθα Ἰουδαίῳ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιάσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίχσαν δάκτυλον, τὴν ἀμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχαίρτε, παρθένοι σκιρτήσατε, ἢ στεῖραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέψεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ προορισθεῖσα Παντάνακτα. Χαίρειτε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίρειτε ἀσκητικῶν.

Χαίρει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, τὸν οὐρανὸν τὸν νοητὸν πορευόμενον, ὀρώντες, εἰς Δεῖνον οἶκον, ἀνατραφεῖναι σεπτῶς, τὴν Παρθένον μόνην καὶ ἀμώμητον. Πρὸς ἣν ἐκκληττόμενος, Ζαχαρίας ἐδόξασε· Πύλη Κυρίου, τοῦ ναοῦ ὑπανέγνω σοι, πύλας χαίρουσα, ἐν αὐτῷ περιχόρευε· ἔγνω γὰρ καὶ πεπίστευκα, ὡς ἦδη ἡ λύτρωσις, ἐπιδημήσει προδήλως, τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τεγθήσεται, ἐκ σου Θεὸς Λόγος, ὁ δωροῦμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ΄. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Ανα ἡ εἴμι χάρις σαφῆς, χαριτωθεῖσαν τὴν ἁγνὴν ἀειπαρθένον, προσάγει, μετ' εὐφροσύνης, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, προσκαλεσαμένη προηρῆσθη, αὐτῆς τὰς νεάνιδας, λαμπροφόρους καὶ λέγουσα· Ἀπιθὶ τέκνον, τῷ δοτῆρι γεννήτηι, καὶ ἀνάθημα, καὶ εὐδοκῆς θυμίαμα· εἰσέλθε εἰς τὰ ἅδυνα, καὶ γνῶθι μυτήρια, καὶ εἰσιμαζῶν γενέσθαι, τοῦ Ἰησοῦ οἰ-

κητήριον, τρωπὸν καὶ ὄρατον, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ.

Εὐδὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεοχώρτος ναὸς ἀνατίθεται, Παρθένος, ἡ Παναγία, νεανίδες τε αὐτῆς, νῦν λαμπαδιφόροι προπορεύονται. Σιμερὰ γεννητόρων, ἡ συζυγία ἡ ἁριστος, Ἰωακείμ τε, καὶ ἡ Ἄννα χορεύοντες, ὅτι ἔτεκον, τὴν τὸν Κτίστην κυήσασαν. Ἡ τις περιχορεύουσα, εἰς θεῖα σκηνώματα, καὶ τρεφομένη Ἀγγέλου, διὰ χειρὸς ἡ πανάμωμος, Χριστοῦ ὡφθη Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. β΄ Σαργίου Ἀγιοπολίτου.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρισόμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῷ Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προσεκληγθεῖσαν ἐν πᾶσιν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ τῶν ὄλων. Παρθένοι, λαμπαδιφοροῦσαι προπορεύεσθε, τῆς αἰμαρθένου τιμᾶσαι, τὴν σεβάσμιον πρόσοον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποβέβηται, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὑμνοῦσαί τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γεννομένην, ἐν τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἀπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκδοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένη, τῇ αἰεὶ προσεβουούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Ἐν ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανώς ἡ Παρθένος δεικνύται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφῶνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστη τοῦ ἐκπλήρωσις.

Ἐξ τρίτου.
καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄ Στεχολογίαν, Κόθισμα,

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σατήρ.

Δικαίαν ὁ καρπὸς, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφερέται Θεῷ, ἰερᾷ ἐν ἀγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἦν εὐλόγησεν, ὁ ἱερός Ζαχαρίας. Ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. **Πάλιν τὸ αὐτό.**

Μετὰ τὴν Β΄ Στεχολογίαν, Κόθισμα,

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πρὸ συλλήψεως Ἀγνῆ, κατηγιασθῆς τῷ Θεῷ· καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθης νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρίαν ἐπαγγελίαν. Τῷ θεῷ δὲ ναῷ, ὡς θεῖος ὄντως ναὸς, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπαδῶν φαιδρῶν, ἀνατεθείσα ὡφθης δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ θεῖου φωτός. Μεγάλη ὄντως, ἡ πρόοδος σου, μόνῃ Θεόνυμφε καὶ ἁειπαύρθενε.

Δόξα, καὶ νῦν. **Πάλιν τὸ αὐτό.**

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κόθισμα,

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Αγαλιάσθη ὁ Δαυὶδ ὁ ὕμνογράφος, καὶ χορευεῖτω Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γένος ἅγιος ἐξ αὐτῶν προήθε, Μαρία, ἡ φωτόφορος θεῖα λαμπάς· καὶ χαίρει, εἰσερχομένη ἐν τῷ ναῷ· ἦν καὶ βλέπων εὐλόγησεν, ὁ Βασιλεῖος τοῦ ναοῦ, καὶ χαίρων ἀνεκραύναζε· Χαῖρε θαύμα πηγῶσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. **Πάλιν τὸ αὐτό.**

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάβου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Στίχ. Ἐξηρνεύετο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.
Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἀναστᾷσα Μαριάμ·

Ὁ Ν. Εἰς οὕτω· Δόξα, Ἦχος β΄.

Σήμερον ὁ Ναὸς ὁ ἔμφυχτος, τοῦ μεγάλου Βασιλέως, ἐν ναῷ εἰσέρχεται, αὐτῷ ἐτοιμασθῆναι, εἰς θεῖαν κατοίκησιν. Λαοὶ ἀγαλιάσθε.
Καὶ νῦν, **Τὸ αὐτό.**

Εἶτα, Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Καὶ φάλλομεν Ἰδιόμελον, Ἦχος δ΄.

Σήμερον ὁ Θεοχώρτος Ναός.

Ζήτει τοῦτο εἰς τὴν Λαίαν.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου.

Μετὰ ταῦτα φαλλοῦνται αἱ Κανόνες

Κανὼν πρώτος, οὗ ἡ ἁκουστικὴ

Σὺ τὴν χάριν, Δέσποινα, τῷ λόγῳ δίδου.

Ποίημα τοῦ κυρίου Γεωργίου.

Ὡδὴ α΄ Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρικός.

Ανοῦξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῖξομαι,

- τῆ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθίσουμαι, φαιδρώς
- πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταυτῆς
- τὴν Εἰσοδον.

Σοφίας πανάχραντε, σὲ Ψησαυρὸν ἐπιστάμενοι, καὶ χάριτος βρούουσαν, πηγὴν ἀνύουσαν, τὰς τῆς γνώσεως, αἰτούμεν σε ρανίδας, ἐπόμβουρον Δέσποινα, τοῦ ἀνυμνεῖν σε αἰεὶ.

Υπέροτος Πάναγνε, τῶν οὐρανῶν χρηματίσασα, Ναὸς καὶ παλάτιον, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ἀνατίθεσαι, αὐτῷ ἐτοιμασθῆναι, εἰς θεῖαν κατοικίαν, τῆς παρουσίας αὐτοῦ.

Τὸ φῶς ἀνατείλασα, ἡ Θεοτόκος τῆς χάριτος, πάντα καταλάμπρυνε, καὶ συνηγάγετο, τὴν ὑπὲρλαμπρον, αὐτῆς κατακοσμήσασα, πανηγυριῶν ἄσματος· δεῦτε συνδράμαμεν.

Ηπύλη ἡ ἐνδόξος, ἡ λογισμοῖς ἀδιόδουτος, τὰς πύλας διάρασα, τὰς τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, νῦν προτρέπεται, ἡμᾶς συνεισελθόντας, τὰ θεῖα θαυμάσια, κατατρυφήσαι αὐτῆς.

Κανὼν δευτέρος.

Ποίημα τοῦ κυρίου Βασιλείου.

Ὤδῃ α΄. Ἦγος α΄. Ὁ Εἰσὸς.

- Ὄδῃ ἐπινίκιου, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ· ὅτι δεδό-
- ξασται (*).

Συνδράμαμεν σήμερον, τῇ Θεοτόκῃ, τιμῶντες ἐν ἄσμασι, καὶ πανηγυρίζωμεν, πνευματικὴν ἑορτὴν· ἐν τῷ ναῷ γὰρ τῷ Θεῷ, δῶρον προσφέρεται.

Ὀδαῖς ἀνυμνήσωμεν, τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐνδόξου προόδου· τῷ ναῷ γὰρ σήμερον, ὡς καὶ Ναὸς τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται προφητικῶς, δῶρον πολύτιμον.

Ηλινα ἡ ἀμειπτος, ἠγαλλιᾶτο, ὡς δῶρον πολύτιμον, τῷ Θεῷ προσφέρουσα, ἐν τῷ ναῷ μητρικῶς· Ἰσαακίμ δὲ σὺν αὐτῇ, πανηγυρίζει φαιδρώς.

Δαυὶδ ὁ προπάτωρ σε, ὑμνησε πάλαι, Παρθένε Θεόνυμφε, θυγατέρα λέγων σε, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ· ὃν καὶ τεκοῦσα μητρικῶς, βρέφος ἐβήλασας.

Σαρκὶ τριετίσασα, ἡ Θεοτόκος, Κυρίῳ προσάγεται· Ζαχαρίᾳ ταύτην δὲ, ὁ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, δεξιόμενος ἐν τῷ ναῷ, χαίρειν ἀπέθετο.

(* Τὸ δευτέρου τούτου Κανόνος οἱ Εἰσὸς, καὶ τοὶ μετὰ αὐτὸν κατ' αὐτὴν τὴν οἰκίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀλλ' οὐκ ἀνευκαίρως ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ, ἵνα ὡς πρόχειροι, εἴπω ἢ χροῖε κλήση αὐτοῦ.

Παρθένου χορευσατε, λαμπαδηφόροι, ἐξάρχετε σήμερον, καὶ μητέρες ἄσατε, τῇ Βασιλίδι Μητρί, προσερχομένη τῷ ναῷ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ.

Δόξα.

Τριάς ὁμοούσις, Πάτερ ἢ Λόγος, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, σὲ πιστῶς δοξάζομεν, ὡς Ποιητὴν τοῦ παντός, καὶ σοὶ βρομῶμεν εὐσεβῶς· Σῶσον ἡμᾶς, ὁ Θεός. Καὶ νῦν.

Βαφρῆς ἐξ αἱμάτων σου, τὴν ἀλουργίδα, φερέσας Πανάχραντε, προσελθὼν ἀνέπλησεν, ὁ Βασιλεὺς καὶ Θεός, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Καταβασία.

- Χριστὸς γενεᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ,
- καὶ ἐν εὐπροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοὶ, ὅτι·
- δεδοξάσαται.

Ὤδῃ γ΄. Ὁ Εἰσὸς.

- Τοῦς σὺς ὑμολόγησεν Θεοτόκος, ἡ ζωσα καὶ ἀφύγιος πηγὴ, θίασον συγκροτίσαντας, πνευματικῶν στερεώσων, καὶ τῆ σελτῆ Εἰσοδῶ σου, στερνάνων δόξης ἀξίωσων.

Νυμφοστόλος σήμερον ἐδείχθη, τερπνὸς τῆς Παρθένου ὁ Ναός, καὶ Σάλαμος δεγόμενος, τὴν ἐμψυχον παστάδα Θεοῦ, τὴν καθαράν καὶ ἀμύμον, καὶ λαμπροτέραν πάσης κτίσεως.

Δαυὶδ προεξάρχων τῆς χορείας, σκιρτᾷ καὶ χορευεὶ σὺν ἡμῖν, καὶ Βασιλίδα κράζει σε, πεποικιλμένην Ἀχραντε, παρισταμένην πάνταγνε, ἐν τῷ ναῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Εξ ἧς ἡ παράδασις προήλθεν, ἡ πάλαι τῷ γένει τῶν βροτῶν, ἐν ταύτῃ ἡ ἀνόρθωσις, καὶ ἀφάρσια ἠθήσεν, ἡ Θεοτόκος σήμερον, προσαγομένη ἐν τῷ οἴκῳ Θεοῦ.

Σκιρτῶσιν Ἀγγέλων στρατηγία, καὶ πάντων ἀνθρώπων ἡ πληθὺς, καὶ πρό προσώπου Πάναγνε, προτρέχουσί σου σήμερον, λαμπαδηφόροι κράζουσαι, τὰ μεγαλεῖα σου ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Κανὼν δευτέρος. Ὁ Εἰσὸς.

- Στερεωθήτω ἡ καρδία με, εἰς τὸ θελήματι σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὕδατων οὐρανῶν, στερεώσας τὸν δευτέρον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμη.

Πανηγυρίζωμεν φιλέοργοι, καὶ συνευφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, ἐν τῇ ἁγίᾳ Ἐορτῇ, εὐαρχούμενοι σήμερον, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τωακεῖμ· εὐφραίνου σήμερον, καὶ ἀγάλλου Ἄννα τῷ πνεύματι, τὴν γεννηθεῖσαν ἐξ ἡμῶν, τῷ Κυρίῳ προσάγοντες, τριετίζουσαν ὡς δάμαλιν, σεμνὴν τὴν Πανάμωμον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ κατοικητήριον, ἐν ναῷ ἁγίῳ προσφέρεται, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, τῇ σαρκὶ τριετίζουσα, καὶ αὐτῆς λαμπαδουχοῦσαι, αἱ παρθένοι προτρέχουσιν.

Η τοῦ Θεοῦ ἀμνάς ἡ ἄσπιλος, ἡ περιστέρα ἡ ἀμόλυτος, ἡ Θεοχώρητος σκηνή, τὸ τῆς δόξης ἁγίασμα, ἐν σκηνώματι ἁγίῳ, κατοικεῖν ἤρτισατο.

Η τριετίζουσα τῷ σώματι, καὶ πολυετής ἐν τῷ πνεύματι, ἡ πλατυτέρα οὐρανῶν, καὶ τῶν ἀνω Δυνάμεων, ὑπερτέρα εὐφημῆσθαι, ἐν ψαῖσι ἡ Θεοσυμφος.

Τῆς Θεοτόκου ἑορτάζοντες, τὴν ἐν τοῖς ἀδύτοις προέλευσιν, λαμπαδουχοῦντες νοητῶς, ἐν φαιρόσῃ σήμερον, καὶ ἡμεῖς σὺν ταῖς παρθένοις, τῷ ναῷ πλησιάζομεν.

Ο ἱερεῖς Θεοῦ ἐνδύσασθε, τὴν δικαιοσύνην ἐν χάρτι, καὶ ὑπαντήσατε φαιδρῶς, τὰς εἰσόδους παρεύχοντες, Οὐγατρί τοῦ Βασιλέως, καὶ Θεοῦ εἰς τὰ ἅγια. Δόξα.

Φῶς ὁ Πατὴρ, φῶς ὁ Υἱὸς αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα φῶς τὸ Παράκλητον· ὡς γὰρ Ἡλίου ἐξ ἑνός, ἡ Τριάς ἀπαστραπτουσα, δεικτικῶς λαμπαδουχεῖ, καὶ συνηρῆ τὰς φυγὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν.

Σέ οἱ Προφῆται προεκήρυξαν, ζωπὸν σεμνῆ ἁγιάσματος, θυμιατήριον χρυσοῦν, καὶ λυχνίαν καὶ τράπεζαν· καὶ ἡμεῖς ὡς Θεοχώρητον, σκηνὴν ἀνυμνοῦμέν σε.

Καταβάσις.

Τῷ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέυστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βροῦσμεν· Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα, Ἦγος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ

νάδοσον Δαυὶδ, τίς ἡ παρούσα Ἑορτή· τὴν ἀνύμνησας ποτὲ, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς Οὐγατέρα Θεοπαῖδα καὶ Παρθένον, Ἀπενεχθήσονται, εἰπὼν, τῷ Βασιλεῖ μυστικῶς, παρθένοι διπσθεν αὐτῆς, καὶ αἱ πλησίον αὐτῆς· καὶ θαυμαστὴν ἐργάζου καὶ παγολόμοιον, τὴν ἑορτὴν τοῖς κραυγάζουσιν· Ἡ Θεοτόκος, ἡμῖν ἐπέστη, τῆς σωτηρίας ἡ προέξουσ. Δόξα, καὶ νῦν. **Τὸ αὐτό.**

Ὁδὴ δ'. Ὁ Εἰμός.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον Δείαν Βουλὴν, τὴν τῆς ἐκ Παρθένου σαρκώσεως, σου τοῦ Υἱοῦ, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν· ἐκράυαξε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ τοῦ Θεοῦ, οἶκος εἰσδεχόμενος σήμερον, ἔπαυσεν Νόμου, τὴν λατρείαν καὶ σκίαν, ὡς ἀληθῶς ἐπέφανεν, κρᾶζων τοῖς ἐν γῆ, ἡ ἀλήθεια.

Ορος τὸ κατάσκιον, ὁ προορῶν, πάλαι Ἀββακούμ προεκήρυξεν, ἔνδον χωρήσαν, τῶν ἀδύτων τοῦ ναοῦ, τὰς ἀρετὰς ἐξήνεθσε, καὶ κατακαλύπτει τὰ πέρατα.

Γῶμεν παράδοξα πάσα ἡ γῆ, ζένα καὶ ἐξαισία πράγματα· πᾶς ἡ Παρθένος, δι' Ἀγγέλου τὴν τροφήν, εἰσδεχομένη σύμβολα, τῆς οἰκονομίας κοιμίζεται.

Νῶς καὶ παλίτιον καὶ οὐρανός, ἐμφυχρος ἰσθεῖσα Θεοόνυμφε, τοῦ Βασιλέως, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ, ἀφισροῦσαι σήμερον, ταῦτα τηρουμένη πανάχραντε.

Κανὼν δευτέρος. Ὁ Εἰμός.

Εν Πνεύματι προβλέπων, Προφῆτα Ἀββακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκλήρυττες βροῶν· Ἐν τῷ ἐγγίξῃ τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Προφῆτα Ἡσαΐα, προφήτευσον ἡμῖν ἡ Παρθένος τίς ἐστίν, ἡ ἔχουσα γαστρί; Ἡ ἐξ Ἰουδα τῆς ῥίζης ἀναρνεῖσα, καὶ γεννηθεῖσα ἐκ Δαυὶδ τοῦ Βασιλέως, σπέρματος ἁγίου καρπὸς εὐκλεῖς.

Εξόξατε παρθένοι, καὶ ἄσατε ψαῖς, ταῖς χερσὶ κατεχούσαι, λαμπάδας τῆς Ἀγνῆς, καὶ Θεοτόκου τὴν πρόδον εὐφημοῦσαι, νῦν ἀπιούσας ἐν ναῷ τῷ Κυρίου, ἅμα σὺν ἡμῖν ἑορτάζουσαι.

Τωακεῖμ καὶ Ἄννα, εὐφρανεσθε νῦν, ἐν ναῷ προσάγοντες, Κυρίῳ τὴν ἀγνῆν, Θεοῦ Μητέρα Χριστοῦ τοῦ Παμβασιλέως, γενησομένην, ἐξ ἡμῶν δὲ γεννηθεῖσαν, οἷον τριετίζουσαν δάμαλιν.

Αγία τῶν Ἀγίων, ὑπάρχουσα σεμνῆ, ἐν ναῷ ἠγάπησας, ἁγίῳ κατοικεῖν· καὶ ταῖς Ἀγγέλοις Παρθένε προσομιλοῦσα, προσκαρτέρως παραδόξως οὐρανθεν, ἄρτον δεχομένη, τροφὴ τῆς ζωῆς.

Τελόντες παρ' ἐλπίδα, τὴν ἄχραντον Ἀγνῆν, εὐσεβῶς ὑπέσχεοντο, προτάξεν τῷ Θεῷ.

και εκπληροῦσι παρέχοντες ὡς περ θυμα, τὴν γεννηθεῖσαν ἐξ αὐτῶν Ἰωακείμ τε, σήμερον και Ἄννα ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Εβλάστησεν ἡ ῥάβδος, ποτὲ τοῦ Ἰακώβ, προτυποῦσα Ἀχραντε, τὸν Ζεῖον τοκετὸν· ὅτι ἀσπόμενος συλλήψῃ, και οὐ φθορήσῃ, και μετὰ τόκῳ παρβενεῦσασα ὀφθήσῃ, βρέφος γαλουχοῦσα τὸν πάντων Θεῶν.

Παρθένῳ τῇ Παρθένῳ, Μητέρας τῇ Μητρὶ, εὐσεβῶς προσδράμετε, τιμῶσαι σὺν ἡμῖν, τὴν γεννηθεῖσαν ὡς ἀμωμον ἱερεῖον, και τὴν τεκοῦσαν ὡς Θεῶ καρποφοροῦσαν, πάντες και φαιδρῶς ἑορτάσωμεν. Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις, Μονάδα τῇ μορφῇ, εὐσεβῶς δεξάσωμεν, Θεὸν ἀληθινόν, ὃν ἀνυμνοῦσιν Ἀγγέλων κ' Ἀρχαγγέλων, ταξιαρχία, ὡς τῆς κτίσεως Δεσποτῆν, ἅπαντες πιστῶς προσκυνῶντες αἰεὶ. Και ὕψ.

Ικέτευε ἀπαύστας, πανάχραντε Ἄγνη, ὃν σαρκὶ ἐκύσῃς, Υἱόν σου και Θεόν, ἐκ πολυτρόπων παγίδων τοῦ διαβόλου, και ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐπερχομένων, πάντας λυτρωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Καταβάσις.

• **Ρ**άβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσαί, και ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὄρου ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος ἠλθες σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνθου, ὁ αἴλος και Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥῆθ' ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ξέστη τὰ συμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσοδῶ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἐνδόν εἰσῆλθες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὡς περ καθαρῶτατος ναός, πᾶσι τοῖς ὕμνοισί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Αγίασμα ἐνδόξον, και ἱερὸν ἀνάθημα, σήμερον ἡ πάναγος Παρθένος, ἀνατελεῖσα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, τῷ Παμβασίλει ἡμῶν Θεῶ, μόνα εἰς ἐνοίκησιν, συντηρεῖται ὡς οἶδεν αὐτός.

Τὸ κάλλος Πανάχραντε, τὸ τῆς ψυχῆς σου βλέπων ποτὲ, πιστεὶ Ζαχαρίας ἀνεβόασεν εἰ τὸ λύτρον· σὺ εἶ ἡ πάντων χαρὰ· σὺ εἶ ἡ ἀνάκλησις ἡμῶν, δι' ἧς ὁ ἀχώρητος, χωρητός μοι ὀφθήσεται.

Ωτῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, θαυμάτων σου πανάχραντε· ξένη σου ἡ γέννησις ὑπάρχει· ξένος ὁ τρόπος ὁ τῆς αἰθέσεως· ξένα και παράδοξα τὰ σά, πάντα Θεοῦμφευτε, και βροτοῖς ἀνεμνηνευτα.

Λυγία πολύφωτος, ὑπάρχουσα Θεοῦμφε, σήμερον ἐξέλαμψας ἐν οἴκῳ, τῷ τοῦ Κυρίου, και καταυγάσεις ἡμᾶς, τοῖς σεπτοῖς χαρίσμασιν ἄγνη, τοῖς τῶν θαυμασίων σου, Θεοτόκε πανῦμνητε. **Κανὼν δευτερός. Ὁ Εἰρμός.**

• **Τ**ὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανάτελλον, φῶς τὸ αἰθρῶν, τοῖς ὀρθρίζουσιν ἐπὶ τὰ χρίματα, τῶν ἐντολῶν σου, Δέσποτα φιλόανθρωπε, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Λαμπροφροσῶμεν οἱ Ὀρθόδοξοι, πάντες συντρέχοντες, και δοξάζοντες τὴν Θεομήτορα, ὅτι Κυρίῳ, σήμερον προσφέρεται, ὡς θυμα εὐπρόσδεκτον.

Αγαλλιάσθησαν οἱ Προπάτορες, σήμερον Δέσποινα, και εὐφρανέσθω ἡ τεκοῦσά σε, σὺν τῷ πατρὶ σου· ὅτι ὁ καρπὸς αὐτῶν, Κυρίῳ προσάγεται.

Τὴν πολῦνυμον και περὶδοξον, ἀμωμον δάμυλον, ὡς ἐν σαρκὶ κυφορήσασαν, τὸν Ζεῖον μόσχον, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πιστῶς ἑορτάζοντες.

Τὰ τῆς νυμφεύσεως ἀπογράφονται, Ζεῖα σουδέλαια, τῆς ὑπὲρ νόον κυφορίας σου, ἄγνη Παρθένε, σήμερον ἐν Πνεύματι, ἀγίῳ ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Εξανοιγέσθωσαν τὰ προπύλαια, δόξης Θεοῦ ἡμῶν, και δεχέσθωσαν τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα, ὡς περ τριετίζουσαν, ἀμίαντον δάμυλιν.

Τὸ πολυτίμητον και κατάσκιον, ὄρος ὕμνησωμεν, τὴν ἀειπάρονον, Θεοῦ Μητέρα γενομένην· αὐτὴ γὰρ ἐξήστραψε, τὸ φῶς ἐν τοῖς πέρασιν. Δόξα.

Τὴν ὑπεράρχιον και αἰδιον, μίαν Θεότητα, δοξολογῶντες προσκυνήσωμεν, τρισὶ προσώποις, φύσει ἀδιαίρετον, και δόξῃ ἰσότιμον.

Και ὕψ.

Λιμένα εὐδιον και ἀπόρητον, τείχος κεκτῆμεθα, τὴν πρεσβείαν σου ἐν περιστάσεσι, Θεοκυήτορ, πάντοτε λυτρουμένοι, κινδύνων και θλίψεων. **Καταβάσις.**

• **Θ**εὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης Βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν· ὄθεν Ζεογνώσις, πρὸς φῶς ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε φιλόανθρωπε.

Ῥῆθ' ς'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν Ζεῖαν ταύτην και πάντιμον, τελούντες ἑορτῆν οἱ Ζεόφρονες, τῆς Θεομήτο-

ρος δευτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Ο πάντα φέρων τῷ ῥήματι, εὐχῆς τῆς τῶν Δικαίων ἐπήκουσε· διὸ στεριώσας, λύσας τὴν νόσον ὡς εὐσπλαγχνος, τὴν τῆς χαρᾶς αἰτίαν, τοῦτοις δεδωῆρται.

Γνωρίσαι θεῶν ὁ Κύριος, τοῖς ἔθνεσιν αὐτοῦ τὸ σωτήριον, τὴν Ἀπειράγαμον, νῦν ἐξ ἀνθρώπων παρέλαβε, καταλλαγῆς σημεῖον, καὶ ἀναπλάσας.

Ως οἶκος οὐσα τῆς χάριτος, ἐν ᾧ οἱ Ἰσραηλοῖ ἐναπόκεινται, τῆς ἀπορρήτου Θεοῦ, οἰκονομίας Πανάχραντε, ἐν τῷ ναῷ μετέσχες, τῆς ἀκλήρατος τρυφῆς.

Διδῶμά σε βασιλεῖον, δεξάμενος ναὸς Θεοκλυμπευτε, κατεφαιδρύνετο, καὶ ὑπεχώρει τοῖς κρείττοις, τῶν προῤῥηθέντων βλέπων, ἐν σοὶ τὴν ἐκδοσιν.

Κανὼν δευτέρος. Ὁ Εἰρμός.

► **Τ**ὸν Προσῆτην Ἰωάν, ἐκμιμούμενος βοῶ·
► Τὴν ζωὴν μου ἀγαθὴ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σώσον με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα· Δόξα σοι.

Εορτάσωμεν πιστοὶ, ἑορτὴν πνευματικὴν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς· ὑπάρχει γάρ, ἀγιατέρα τῶν οὐρανίων Νοῶν.

Εν ᾧδαῖς πνευματικαῖς, εὐφημήσωμεν πιστοὶ, τὴν Μητέρα τοῦ Φωτός, ὅτι σήμερον ἡμῖν, ἐπέφανε, προσερχομένη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ.

Η ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀγνή περιστέρα, προσπνέχθη κατοικεῖν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀίματος, προορισθείσα γενέσθαι Μητρη Θεοῦ.

Εν ναῷ τῷ νομικῷ, τὰς εἰσόδους ἐκτελεῖ, ὁ ναὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ἡ οὐράνιος σκηνή, ἐξ ἧς ἡμῖν, τοῖς ἐν τῷ σκότει τό φῶς ἐξέλαμψε.

Νηπιάζουσα σαρκί, καὶ τελεία τῇ ψυχῇ, ἡ ἁγία Κιβωτός, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, εἰσέρχεται, κατατρυφῆσαι τῆς θείας χάριτος.

Εκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων φυγικῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ, πανύμνητε, ταῖς σαῖς προσβείαις, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Δόξα.

Ο Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τρισυπόστατε Μονάς, καὶ ἀχώριστε Τριάς, ἐλέησον, τοὺς προσκυνοῦντας τὸ θεῖον κράτος σου.

Καὶ νῦν.

Εν γαστρὶ σου χωρητὸς, ὁ ἀχώρητος παντί, Θεομήτορ γενοῦνός, προσεληλυθεν ἐκ σου, πανάχραντε, διπλοῦς τῇ φύσει, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Καταβάσι.

► **Σ**πλάγγων Ἰωάν, ἐμβρονον ἀπήμισε, ἐνάλιος θῆρ, ὅσον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ, δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος ἢ σάρκα λαβὼν, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη βεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχευ ἀπήμαντον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο καθαρώτατος Ναὸς τοῦ Σωτήρος, ἡ πολυτίμητος πατὴρ καὶ Παρθένος, τὸ ἱερόν Ἰσραήλ· ἰσμία τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγασα, τὴν ἐν Πνεύματι Θεῷ· ἣν ἀνυμνοῦσιν Ἀγγέλοι Θεοῦ. Αὕτη ὑπάρχει Σκηνὴ ἐπουράνιος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἀπορρήτων τοῦ Θεοῦ καὶ θεῶν μυστηρίων, ὁρῶν ἐν τῇ Παρθένῳ τὴν χάριν δηλουμένην, ἢ πληρουμένην ἐμφανῶς, χαίρω, καὶ τὸν τρόπον ἐνοεῖν ἀμυχανῶ, τὸν ζενοῦ καὶ ἀπορρήτου· πῶς ἐκλελεγμένη ἡ ἄχραντος, μόνη ἀνεδείχθη ὑπὲρ ἅπασαν τὴν κτίσιν τὴν ὁρατὴν καὶ τὴν νοουμένην. Διὸ ἀνευφημῆν βουλόμενος ταύτην, καταπλήττωμαι σφοδρῶς νοῦν τε καὶ λόγον· ὅμως δὲ τολμῶν, κηρύττω ἢ μεγαλύνω· Αὕτη ὑπάρχει Σκηνὴ ἐπεκράνιος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ἐν τῷ Ναῷ Εἰσόδου τῆς Θεομήτορος.

Στίχη.

Ἐνδορ τρέφει σε Γαβριὴλ ναοῦ, Κόρη·

Ἥξει δὲ μικρὸν καὶ τὸ, Χαῖρὲ σοι λέγων.

Βῆ ἱερόν Μαρίην τέμενος παρὰ εἰκάδι πρώτῃ.

Αὕτη ἡ ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεομήτορος Εἰσόδος, ἑορτὴν τοῖς εὐσεβεσιν ἐργάσατο Σαυμαστὴν καὶ παγκόσμιον, ἐκ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβοῦσα τὴν ἀφορμὴν. Ἡ γὰρ πανοικίδιμος Ἄννα, ὡς μικροῦ τὸν βίον ὄλον ἐν ἀπαιδίᾳ διήνυε, καθικέτευε, μετὰ τοῦ σώφρονος Ἰωακείμ, νηστείας ἢ δεήσας τὸν Δεσπότην τῆς φύσεως, οἰκτον τῆς αὐτῆς ἀτεκνίας λαβόντα, παῖδα χαρίσασθαι αὐτοῖς, ἐπαγγελιομένη, εἰ τῆς αἰτήσεως τύχοιεν, τὸ τικτόμενον παιδίον εὐθὺς αὐτῷ ἀναθεῖναι. Καὶ διὰ τεκοῦσα τὴν πρόξενον τῆς σωτηρίας τοῦ τῶν ἀνθρώπων

γίνους, τὴν καταλλαγὴν τε Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, καὶ αἰτίαν τῆς ἀναπλάσεως τοῦ πεπτακότου Ἀδάμ, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀνεγέρσεως καὶ Σωτήσεως, τὴν Παναγίαν Θεοτόκον Μαρίαν, ταύτην, τρίτον ἦδη χρόνον ἄγουσαν ἀπὸ τῆς αὐτῆς παραδόξεως γεννήσεως, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἄγουσι πρὸς τὸ ἱερόν, καὶ τοῖς Ἱερεῦσι παραδιδόσασιν. Ἦν καὶ λαβόντες οὗτοι, τάχα βεβλήσει Θεοῦ ὑπηρετοῦντες, τοῦ μέλλοντος ὅσον οὕτω ἐξ αὐτῆς τίκεσθαι, ἐπὶ διορθώσει καὶ σωτηρίᾳ τοῦ παντός εἰς τὸ ἐνδόξατον τοῦ ναοῦ ἐμβιβάζουσι, χρόνος ὀλοκλήρους δώδεκα ἐκεῖσε διατρίβειν αὐτὴν μόνην, ὅπου τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπαξ τοῖς Ἱερεῦσιν εἰσιέναι ἀφώριστο. Ἡ καὶ διὰ παντός πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐνδαιτιωμένη, καὶ τροφῆν οὐράνιαν ὑπὸ Ἀγγέλου ζηνοπρεπῶς διατρεφόμενη, διέμεινεν ἕως τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τῶν ὑπερῶν ἠμυνμάτων, Θεοῦ σαρκουοῦσθαι τῶν διδασκόντων, ὑπὸ φιλανθρωπίας εὐδοκῆσαντα, κόσμον ἀπολλύμενον ἀνασῶσαι. Ἐνταῦθα οὖν ἐνηλιζέτο καὶ ἐνδιητάτο, Σείας ἐπιφανείας ἀξιωμένη, καὶ τροφὴν οὐράνιον ἀδιαλείπτως δεχόμενη, Ἀγγέλῳ ἐπὶ τῆς ταύτης, αἰς ἔφην, ἀποστολῆ καλυπτεοῦντος, εἰς δόξαν Θεοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. **Ῥδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.**

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῆ κτίσει οἱ Σέσφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως κατήσαντες, χαίροντες ἐψάλλον· Ὑπερῶντα, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ιδοὺ σήμερον, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασιν, ἔαρ εὐφρόσυνον, καταφαίδρυνον ἡμῶν, ψυχὴν καὶ διάνοιαν, καὶ νοῦν τῆ χάριτι, ἡ πανηγυρις, τῆς Θεοτόκου σήμερον· μυθικῶς εὐαγγελιάμεν.

Δορυφορέϊσασαν σήμερον τὰ σύμπαντα, τῆ Βασιλίδι Μητρί, ὁ οὐρανόσ καὶ ἡ γῆ, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν ἡ πληθὺς, καὶ βοάτωσαν· Ἐν τῷ ναῷ εἰσάγεται, ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύτρωσις.

Ο τοῦ γράμματος, παρέδραμεν ἐξέλιπε, νόμος καθάπερ σκιά, καὶ αἱ τῆς χάριτος, ἀκτίνες ἐπέλαμψαν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, εἰσαχθείσης σου, Παρθενομήτορ Ἀχραντε, εἰσαί εὐλογημένη.

Υποτέλεκται τῷ τόκῳ σου Πανάχραντε, ὡς Ποιητῆ καὶ Θεῷ, ὁ οὐρανόσ καὶ ἡ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια, καὶ πᾶσα γλῶσσα βρο-

τῶν, ὅτι Κύριος, ὁμολογεῖ ἐπέφανεν, ὁ Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κανὼν δευτέρος. Ὁ Εἰρμός.

Η κάμινος Σωτῆρ ἐδοξάζετο, οἱ Παῖδες δὲ χορευόντες ἐψάλλον· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χορευόμενοι οὐλοῦντο σήμερον, ὑμνήσαμεν τὴν ἄχραντον Δέσποιναν, Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν, ἐπαξίως γεραίροντες.

Προφήτευσον ὁ λέγων ἐν Πνεύματι· Ἀχθήσονται παρθένοι ὅπως σου, ἀπενεχθήσονται σοι, εἰς ναὸν τῆ Βασιλίδι Μητρί.

Η γάλλοντο Ἀγγέλων τὰ τάγματα, νύφραϊνοντο Δικαίων τὰ πνεύματα, ὅτε Θεοῦ ἡ Μήτηρ, εἰς τὰ Ἅγια προστήγετο.

Καὶ σῶματα καὶ πνεύματα ἔχαιρε, σχολάζουσα Μαρία ἡ ἀμωμος, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, ὡσπερ σκευὸς ἱερώτατον.

Δαμδάνουσα τροφὴν τὴν οὐράνιον, προσέκοπτε σοφία καὶ χάριτι, ἡ γενομένη Μητῆρ, κατὰ σάρκα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Εἰσέφερον ναοῦ εἰς ἐνδόξατον, αἱ σώφρονες Πατέρες σου Ἀχραντε, ἀνατραφῆναι ζένως, εἰς κατοίκησιν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα.

Δεξάσωμεν Τριάδα ἀχώριστον, ὑμνήσωμεν τὴν μίαν Θεότητα, σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον. Καὶ νῦν.

Γέτευε, ὃν ἔτεκες Κύριον, ὡς εὐπλαγῆχον τῆ φύσει ὑπερόχοντα, Θεογεννητορ σῶσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Κατάβασια.

Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πρὸς ἀπειλήν σου ἐπισηθήσαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστάτες ἐψάλλον· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Γοστέον, ὅτι αὐταὶ αἱ β. βδοαὶ περιέχουσι Ἀκροστιχίδα τὴν κατὰ Ἀλφάβητον, ἡ μὲν ἡ. ὀρθῶς, ἡ δὲ Γ. ἀντιστροφῶς.

Ῥδὴ η. Ὁ Εἰρμός.

Ακουε Κόρη Παρθένη ἄγνη, εἰπάτω δὴ ὁ Γαβριηλ, βουλὴν Ὑψίστου, ἀρχαίαν ἀληθινὴν· γενοῦ πρὸς ὑποδοχὴν, ἐταίμη Θεοῦ· διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος, βροτοῖς συναναστρέφεται· διὸ καὶ χαίρων βοᾷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αχραντον ναὸν ἐν οἴκῳ Θεοῦ, προσάγουσα Ἄννα ποτέ, Βοᾶσα ἔφην, ἐν πίστει τῷ

Γερσί· Γονήν τὴν ὑπὸ Θεοῦ, δοθείσαν καίμοι, Δεδηγμένους νῦν εἰσάγαγε, ἐν τῇ ναῷ τοῦ Κτίστου σου, καὶ χαίρων φάλλε αὐτῶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εψησεν ἰδῶν τῇ Ἄνῃ ποτὲ, ἐν Πνεύματι ὁ Ζαχαρίας· Ζωῆς Μητέρα, εἰσάγεις ἀληθινήν, Ἦν περ τηλαυγῶς οἱ Προφῆται Θεοῦ, Θεοτόκον προεκήρυξαν· καὶ πῶς ναὸν χαρήσει αὐτὴν· διὸ Σαυμάζων βοᾷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ικέτις Θεοῦ κατέστην ἐγὼ, ἀνέφησεν Ἄννα αὐτῶ, Καλοῦσα τοῦτον, ἐν πίσει καὶ προσευχῇ, Ἀβαεὶν τῆς ἐμῆς ὠδίνος καρπὸν· Μετά τοκον δὲ τὸ κῆμα, προσάγειν τῷ παρέχοντι· Ἰὸ σαρτώσα βοᾷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νόμιμον ὄντως τὸ ἔργον ἐστίν, ὁ Ἰσραὺς ἐφη αὐτῇ· Ἔνον δὲ πάντη, τὸ πρᾶγμα κατανοᾷ, Ὅρων τὴν προσαγομένην ἐν οἴκῳ Θεοῦ, Παραδόξως ὑπερβαίνουσαν, τὰ Ἅγια τῇ χάριτι· διὸ καὶ χαίρων βοᾷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ρῶνυμα, ἐφη ἡ Ἄννα αὐτῶ, μαθάνουσα ἄπερ λαλεῖς· Συναῖς γὰρ ταῦτα τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ, Τραυλῶς τὰ τῆς Παρθένου ἐκήρυξας· Ὑποδέχου οὖν τὴν ἄχραντον, ἐν τῇ ναῷ τοῦ Κτίστου σου, ἢ χαίρων φάλλε αὐτῶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Φωσφόρος ἦν ἀνίφε λαμπάς, ἐβόησεν ὁ Ἰσραὺς, Χαρίν μερίστην ἐλάμπουσα ἐν ναῷ· Ψυχαὶ Προφητῶν συνευφρανέσθωσαν, Ὡς παράδοξα Σειόμεναι, τελευτήματα ἐν οἴκῳ Θεοῦ, καὶ ἐκδοάτωσαν νῦν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Κανὼν δεῦτερος. Ὁ Εἰρμός.

• Ὁν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι φρατῖαι, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε
• Ἰερσεῖ, δοξάζσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε λαοὶ,
• καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ευφραίνεται σήμερον, φαιδρῶς Ἰωακείμ, καὶ Ἄννα ἡ ἀμεμπτος, Κυρίῳ τῷ Θεῷ, προσφέρει θυσίαν, τὴν δοθείσαν αὐτῇ, ἐξ ἐπαγγελίας, ἀγίαν θυγατέρα.

Καυχῶνται οἱ Ἅγιοι, Δαυὶδ καὶ Ἰεσσαί· Ἰουδας σεμνύνεται· ἐκ ρίζης γὰρ αὐτῶν, ἐβλάστησε γόνος, ἡ Παρθένος ἀγνή, ἐξ ἧς ἐγεννήθη, Θεὸς ὁ πρό αἰῶνων.

Μαρία ἡ ἄχραντος, καὶ ἐμφυχος σκηνῆ, προσφέρει αἵματα σήμερον, ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ,

καὶ δέχεται ταύτην, Ζαχαρίας χερσίν, ὡς ἠγιασμένον, κειμήλιον Κυρίου.

Ως πύλην σωτηρίου, καὶ ὄρος νοητὸν, ὡς κλίμακα ἐμφυγον, τιμώσωμεν πιστοί, τὴν ὄντως Παρθένον, καὶ Μητέρα Θεοῦ, τὴν εὐλογηθεῖσαν, χερσὶ τῶν Ἱερῶν.

Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες Χριστοῦ, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ πάντες γηγενεῖς, τιμώσωμεν ὑμνοῖς, τὴν Παρθένον ἀγνήν, ὡς εὐλογημένην, Μητέρα τοῦ Ὑψίστου.

Ναῶ σε προσέφερον, πανάχραντε Ἀγνή, οἱ Δείας τεκόντες σε, ὡς θυμὰ καθαρὸν· καὶ ξένως αὐλίξῃ, ἐν ἀδύτοις Θεῷ, προετοιμασθῆναι, εἰς κατοικίαν Λόγου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Υμνεῖσθε Τρισάγιος, Πατῆρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου, ἀμέριστος Μονάς, ἡ μία Θεότης, ἡ κρατούσα ὄρακι, τὴν σύμπασαν κτίσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Ο ἀναρχος ἀρχεται, ὁ Λόγος ἐν σαρκί, τεχνεῖς ὡς κηρύκισε, Θεὸς τε καὶ βροτὸς, ἐκ Κόρης Παρθένου, ἀναπλάττων ἡμᾶς, τοὺς πρὶν πεπτωκότας, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν.

Κατὰ βασιλίαν.

• αἵματος ὑπερφουῶς ἡ δροσοδόλος, ἐξεῖ-
• κόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέ-
• ξατο φλέγει Νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότη-
• τος, Παρθένε ἦν ὑπέδου νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦ-
• τες ἀναμείλωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα
• τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶτα, εἰς πάντας τοὺς
• αἰῶνας.

Ῥδὴ 9.

Μεγαλυνάριον.

Ἄγγελοι τῆν Εἰσοδὸν τῆς Πανήγιου, ἐρόντες ἐξεπλήττωτο, πῶς ἡ Παρθένος εὐστάθει, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ὁ Εἰρμός.

• Ὡς ἐμφύχῳ Θεοῦ ἰβωτῶ, φανετῶ μη-
• δαμῶς χεῖρ ἀμνήτων· χεῖλη δὲ πιστῶν,
• τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, φωνῆν τοῦ Ἀγγέλου
• ἀναμείλωντα, ἐν ἀγαλλίασει βοάτω· ὄντως
• ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι τῆν Εἰσοδὸν τῆς Πανήγιου, ἐρόντες ἐξεπλήττωτο, πῶς μετὰ δόξης εὐστάθει, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

• Ὡς ὑπέρολαμπρον Θεοτόκος ἀγνή, Ψυχῆς τὸ
• καθαρὸν ἔχουσα κάλλος, Χάριν δὲ Θεοῦ
• ἐπιπλάμεν οὐρανέθεν, Φητὶ αἰδίῳ καταυγᾶ

ζεις αεί, τούς ἐν εὐφροσύνη βοῶντας· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχει Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι τῶν Εἰσοδῶν τῆς Παρθένου, ἐρώντες ἐξηλιθίτουντο, πῶς παραδόξως εἰσῆλθον, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Υπερίπταται Θεοτόκε ἀγνή, **Τ**ὸ θαυμά σου τὴν δύναμιν τῶν λόγων· **Σ**ῶμα γὰρ ἐν σοί, κατανοῶ ὑπὲρ λόγον, **Ρ**ῆς ἀμαρτίας ἀνεπίδεκτον· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶ σοι· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχει Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Παρθένου, τὴν Εἰσοδὸν τιμῶμεν, ὅτι ἐν δόξῃ εἰσῆλθον, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Παραδόξως προδιετύχη Ἄγνή, **Ο** Νόμος σε σκιήν καὶ ζεῖαν σταύμων, **Ξ**ένη κιβωτὸν, καὶ καταπέτασμα καὶ ῥάβδον, **Ν**αὸν ἀκατάλυτον, καὶ πύλην Θεοῦ· ὅθεν ἐκδιδάσκει σοι κραζέιν· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχει Παρθένε Ἄγνή.

Ἄγγελοι τῶν Εἰσοδῶν τῆς Παρθένου, ἐρώντες κατεπλήτουντο, πῶς διαρέστως εἰσῆλθον, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Μελῶδῶν σοι προσεκληθεὶς Δαυὶδ, **Α**λῶν σε θυγατέρα Βασιλέως, **Κ**αλλις ἀρετῶν, ἐκ δεξιῶν παρισταμένην, **Ι**δῶν τὸ Θεοῦ πεποικιλμένην σε· ὅθεν προφητεύων εἶδῶ· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχει Παρθένε Ἄγνή.

Ἄγγελοι σκηρῆσται σὺν Ἁγίοις, Παρθένου συγχερούσασαι· ἡ γὰρ Θεοπέασι εἰσῆλθον, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Θεοδόχον προθεωρῶν Σολομῶν, **Η**νοῖξάτο σε πύλην Βασιλέως, **Ζ**ῶσάν τε πηγὴν ἐσφραγισμένην, **Ξ**ῆ ἡς τὸ ἀθλόωτον ἦν προπλήθει, ὕδωρ τοῖς ἐν πίστει βοῶσιν· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχει Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Παρθένου, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν· θεοπρόως γὰρ εἰσῆλθον, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Διακόμενος τῶν χαρισμάτων τὴν σὴν, **Γ**αλήνην Θεοτόκε τῆ ψυχῆ μου, **Β**ρύουσα ζωὴν, τοῖς σὲ τιμῶσι κατὰ χρέος, **Α**ὕτη περιέπουσα καὶ σκέπουσα, καὶ διατηροῦσα βοᾷν σοι· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχει Παρθένε ἀγνή.

Κανὼν δευτέρος.

Μεγάλυνον ψυχῆ μου, τὴν προσευχθεῖσαν, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ εὐλογηθεῖσαν, χερσὶ τῶν Ἱερέων.

Σημείωσις.

Τὸ Μεγαλυνάριον τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται καὶ εἰς τὰ ἐφεξῆς Τροπάρια, μέχρι τοῦ Δοξαστικοῦ.

Ὁ Εἶρμος.

» τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων
» Δεσπότης, ὡς ἕστος ἐξ οὐρανοῦ, ἐπὶ
» πόνον κατήλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γε-

» νόμος ἀνθρώπος, ὁ ἀναρχος, μεγαλύνωμεν
» πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀγνήν.

Εἰς τῶν Δικαίων προπλήθει, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἐπαγγελίας ὁ καρπός, ἡ Θεοπαῖς Μαρία, καὶ ὡς θυγάτηρα δεκτὸν, σαρκὶ νηπιάζουσα προσφέρεται, Ἰερωῖ ἐν ἁγίῳ, ὡς Ἄγία εἰς τὰ Ἅγια οἰκεῖν.

Τὴν νηπιάζουσαν φύσει, καὶ ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, ἀναδείχθεισαν τοῦ Θεοῦ, εὐφημισομένη ὕμνοις· ἐν τῷ ναῷ τῷ νομικῷ, Κυρίῳ γὰρ σήμερον προσφέρεται, εἰς ὁσίμην εὐδοκίαν, τῶν Δικαίων, ὡς καρπὸς πνευματικός.

Σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ Χαῖρε, τῇ Θεοτόκῃ προσφῶντες, ἀναδούσωμεν πιστοὶ· Χαῖρε πάγκαλε Νύμφη· Χαῖρε νεφέλη φωτεινὴ, ἐξ ἧς ἡμῖν ἐλαφῆεν ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, κατημένους· Χαῖρε πάντων ἡ ἐλπίς.

Υμνον ἐπάξιον πάσα, τῇ Θεοτόκῃ ἡ κτίσις, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ Γαβριὴλ, ἀνακράζει βοῶσα· Χαῖρε ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν πανάμωμος, τῆς ἀρχαίας κατάρτας, γενομένης ἀφρατίας κοινῆς.

Ητῶν Ἁγίων Ἄγία, καὶ Θεομήτωρ Μαρία, ταῖς ἰκεσίαις σου ἀγνή, ἐλευθερώσον ἡμᾶς, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πάσης αἰρέσεως καὶ ἑλίφως, τοὺς πιστῶς προσκυνῶντας, τὴν Εἰκόνα, τῆς ἁγίας σου μορφῆς.

Τῶν Χερουβιμ ὑπερέτα, τὸν Σεραφίμ ἀνωτέρα, καὶ πλάτυτέρα οὐρανῶν, ἀνεδείχθης Παρθένε, ὡς τὸν ἀχώρητον παντὶ, ἐν μήτρᾳ χωρήσασα Θεὸν ἡμῶν, καὶ τεκοῦσα ἀφράτως· ὄν οὐσῶπει, ἐκτενάς ὑπὲρ ἡμῶν.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχῆ μου, τὴν Τρισυπόστατον, καὶ ἀδιαίρετον, Θεότης τὸ κράτος.

Τὴν Τρισυπόστατον φύσιν, καὶ ἀδιαίρετον δόξαν, τὴν ἐν Θεότητι μᾶ, ὕμνουμένην ἀπαύστως, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, Τριάδα ἀχώριστον δοξάσωμεν, σὺν Υἱῷ τὸν Πατέρα, καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶντες εὐσεβῶς.

Καὶ νῦν.

Μεγάλυνον ψυχῆ μου, τὴν τιμιωτέρα, καὶ ἐνδοξότεραν, τῶν ἄνω Στρατευμάτων.

Υπὸ τὴν σὴν εὐπλαγχνίαν, τοὺς καταφεύγοντας πίστει, καὶ προσκυνῶντας εὐσεβῶς, τὸν Υἱόν σου Παρθένε, Θεογενῆτορ ὡς Θεὸν, τοῦ κἀνοῦν καὶ Κύριον ἰκέτευσ, ἐκ φθορᾶς καὶ λύθωνων, λυτρωθῆναι, καὶ παντοῖαν πειρασμῶν.

Καταβάσια.

- **Μ**υστήριον, ξένον ὄρω καὶ παράδοξον· οὐρανίον τὸ σπήλαιον· Ἔρνον, Χερσβικόν
- τὴν Παρθένον· τὴν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεὸς, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ην παλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος· σταμίον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

Ἐκ τρίτου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ψχος α' Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Αυπαδηρόροι παρθένοι, τὴν ἀειπαρθένον, φαειρῶς ὀδοποιῶσαι, προφητεῦσαι ὄντως, ἐν Πνεύματι τὸ μέλλον· ναὸς γὰρ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος ὑπάρχουσα, πρὸς τὸν ναὸν μετὰ δόξης παρθενικῆς, νηπιόθεν ἐμβιδιάζεται.

Επαγγελίας ἁγίας, καὶ ὁ καρπὸς εὐκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡς πάντων ὑπερέτερα· ἡ εὐσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροῖ, συντηρομένη Θεῷ Πνεύματι.

Επερανίῳ τραφεῖσα, Παρθενε ἄρτω πιθῶς, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, ἀπεκύνσας κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τὸν Λόγον· οὐ ὡς ναὸς, ἐκλεκτός καὶ πανάμωμος, προεμνηστεύθης τῷ Πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ.

Εξαινογέσθω ἡ πύλη, τοῦ Θεοδόχου ναοῦ· τὸν γὰρ ναὸν τοῦ πάντων, Βασιλέως καὶ Ἐρνον, σήμερον ἐν δόξῃ, ἔνδοξ λαβών, Ἰωακείμ ἀνατίθεται, ἀφιερώσας Κυρίῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ, ἐκλεγεθεῖσαν εἰς Μητέρα αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, Ψχος β'. Ἀέντος Μαΐστορος

Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφῶν. Σήμερον τὸ καθαρῶτατον ἁγίασμα, ὡς τριετιζούσα δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται. Ταυτὴ ἐκδοθήσωμεν, ὡς ὁ Ἄγγελος· Χαῖρε μόνη, ἐν γυναίξιν εὐλογημένη.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Γὰ Τυπικὰ, καὶ τῶν Κανόνων, ἡ γ'· καὶ ε'. Ὡδή Κοινωνικόν·

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Γάστον, εἰ ἡ παρούσα Ἑορτὴ, διὰ τὴν ἐπιστάσαν νηστείαν, ἑορτάζεται πέντε μόνον ἡμέρας, ἀπὸ τῆς σήμερον ἄλλαθ', μέχρι τῆς κ'. τοῦ παρόντος μηνός, καὶ ἦν ἀποδίδεται.

Τῆ ΚΒ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλήμονος, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀπρίας, Ἀρχίππας, καὶ Ὀνσίμου· καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Κικελίας καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ψχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος· προῦπογράφεται νῦν, τὸ ἐσόμενον ἄρρητον, ἐν συμβόλοις σήμερον, ὁρατοῖς τὰ νοούμενα· ἡ φῶς γὰρ κόσμῳ, θεῖον ἐκλάμφουσα, νυμφωγαγείται, πρὸς ναὸν ἐνθρον· ἦν εὐφημήσωμεν, ὡς ναὸν Θεότητος, ὑπερφυῆ, ἅγιον ἀείφων, τοῦ φωτοδότου Χριστοῦ.

Οντως ἀπαρχὴν εὐπρόσδεκτον, Ἰωακείμ ὁ σοφός, σὺν τῇ Ἄννῃ προσήνεγκαν, τῷ καταξιώσαντι, θεῖον δοῦναι καρπὸν αὐταῖς, τὴν Θεόπαιδα, κόρην Μαρίαν σαφῶς, δι' ἧς τῆς λύπης, ἐλύθη ὄφλημα· ἦν ἀνυμνήσωμεν, εὐσεβῶς γηθόμενοι· τῆς γὰρ χαρᾶς, πρόξενος γενήντηι, παντὶ τῷ κόσμῳ αὐτῇ.

Δεῦτε μυστικῶς συνδράμωμεν, καὶ προσεξάρξωμεν νῦν, ταῖς λαμπάσι τῆς πίστεως, καταλαμπρυνόμενοι, τῆς Παρθένου τὴν πρόσδοτον ναὸν Θεοῦ γὰρ, δόξη εἰσέρχεται, προεμνηστευθεῖσα, σαφῶς τῷ Πνεύματι· ἧς ἑορτάσωμεν, τὴν τερτηνὴν πανήγυριν, θεοπεπῶς, πάντες εὐωχοῦμενοι, ἐν τῇ εἰσόδῳ αὐτῇ.

Καὶ τῶν Ἀποστόλων.

Ψχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Κλήμα, τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, ἔνδοξο Φιλήμον ὑπάρχων, οἶνον ἀπέσταξας, θείας ἐπιγνώσεως, ταῖς ἐν ὀδύνῃ ψυχαῖς, καὶ καρδίαις ἐπεύφρανας, τὰς σκυθρωπαζούσας, πλάνης ἀμειυρότητι, περικείμενας τε, ζῆρον τῆς εἰδωλομανίας· ὅθεν, γηθουσίνες τὴν μνήμην, σοῦ τὴν Θεαυγῆ πανηγυρίζομεν.

Πόλις, τῶν Γαζαίων σε τιμᾷ, φῶς τῆς ἐπιγνώσεως μακάρι, διὰ σοῦ βλέψασα· ἡ Κολασσαίων δέ, τὸ θεῖον σῶμά σου, ὡς περ ὄλβον κατέχουσα, τρυγᾷ τὰς ἰάσεις, καὶ τὴν

ἀναδύζουσαν, χάριν ἐκάστοτε· ἔθεν, ἐπέλει
σε τὴν μνήμην, περισσώζομένη κινδύνων, ἔνδοξε
Φιλῆμον, τῆ προσβεία σου.

Πίστει, σὺν Ἀπρίῃ τῆ σεμνῆ, Ἀρχιεπίου
σοφὸν ἱεράρχην, ἀνευφημήσωμεν, μέλ-
ποντες Φιλῆμονα, καὶ τὸν Ὀνήσιμον, ἱερούς
Σκοπῆρας, σεπτούς διδασκάλους, πλάνην τὴν
πολύθειον, τοὺς ἐκρίψασαντας, λόγῳ, καὶ φυ-
τεύσαντας πίσιν, ἡγῶσιν ἀληθείας· καὶ τούτων,
εὐσεβῶς τὴν μνήμην ἐορτάσωμεν.

Δόξα. Τῶν Ἀποστόλων, Ἦχος πλ. β΄.

Δεῦτε συμφωνῶς ἀνουμησάμενοι, τοὺς αὐτό-
πτας τοῦ Λόγου, καὶ μύστας τῶν Σου-
μάτων αὐτοῦ, Φιλῆμονα καὶ Ὀνήσιμον, Ἀπρίαν
καὶ Ἀρχιεπίου, τοὺς Ἀποστόλους Χριστοῦ,
Χαίρετε, ἐκδωῶντας αὐτοὺς, τῆς οἰκίμενης φω-
στῆρας, Κολασαῶν πρόβολοι. Χαίρετε Ἀγ-
γέλων ομοδιότιοι, οἱ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων,
ἀνδρῶδως καταστρεφάμενοι, καὶ Χριστὸν Σω-
τήρα κηρύττοντες, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώ-
πους ἀπαλλάττοντες. Διὸ ὡς παριστάμενοι τῇ
Σρόνῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, προσεύστατε, σω-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἐορτῆς, Ἦχος α΄.

Αγγαλιῶσθω σήμερον ὁ οὐρανὸς ἀνωθεν,
καὶ αἱ νεφέλαι εὐφροσύνην βανάτωσαν,
ἐπὶ τὰ λίαν προσδόξα, μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἡ-
μῶν. Ἰδοὺ γὰρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ἀνατολᾶς βλε-
πούσα, ἀποκλυθεῖσα ἐκ στείρας ἀχάρπου, εἰς
ἐπαγγελίας, καὶ τῷ Θεῷ ἀπερωθεῖσα εἰς κα-
τοίκησιν, σήμερον ἐν τῇ Ναῶ, ὡς ἄμωμος
προσφορά· προσάγεται. Ἀγαλλιῶσθω ὁ Δαυὶδ
κρούων τὴν κινύραν· Ἀπενεχθήσονται, φησί, τῷ
Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῶν· αἱ πλησίον
αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται, ἔσω ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ
Θεοῦ, ἔνδοξο τοῦ ἱλαστηρίου αὐτοῦ, ἀνατρα-
φῆναι εἰς κατοίκησιν, τοῦ πρό αἰώνων ἐκ Πα-
τρός, ἀρρέυτως γεννηθέντος, εἰς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

**Εἰς τὸν Στίχον, εἰ βούλει, εἰπέ Στιχηρὰ προ-
όμοια τῆς Ἁγίας Κεκιλίας. (*)**

Ἦχος δ΄. Ἐδῶκα σημεῖωσιν.

Σῶμα ἀκηλίδωτον, καὶ λογισμὸν ἀπαράδε-
κτον, ἡδονῶν διετήρησας, καὶ νύμφην ἀ-

κήρατον, τῷ πεποιηκότι, σεαυτὴν προσῆξας,
πεποικιλμένην ἱερῶς, τῷ μαρτυρίῳ ἀεμακά-
ριστῆ· διὸ καὶ προσελάβετο, πρὸς φωτεινότα-
τον Σαλαμον, καὶ νυμφῶνα ἀκήρατον, Κεκιλία
πανεύφημη.

Ρόδους ἡδυνούεις σε, εὐωδιάσας ὁ Κύριος,
αἰσθητῶς σεμνοπαρθένη, ζωγρεῖ μεσιτεία
σου, ἀδελφῶν δυάδα, ἐνοσφρησαμένην, τούτων
εὐχῆ σε ἐτενεῖ· ἔθεν λιπόντες δυσάδεις σέβα-
σμα, τῆς πλάνης, ἡξώθησαν, τοῦ ἐκ Παρθένου
νεαίνουσι, μύρου Σείου δι' ἄρατον, κενώθεντος
χρηστότητα.

Πλούτε κατερονήσας, τὸν ἐπουραῖον γέ-
γονουσα· καὶ ἀκιστῶς ἠλόγησας, παρθέ-
νον ἐν τάγμασι, σεαυτὴν πανσώζως, ἀρημνησα-
μένη· καὶ προσενηνοχῆς σαυτῆ, τῷ ουραγίῳ
Νυμφίῳ· πᾶσιμενε, ἀβλήσασα στερόροτα, καὶ
τὴν ὀφρὺν τοῦ ἀλάστορος, ἀνδρῶδως συμπατή-
σασα, Ἀθλητῶν τὸ ἀγλαίσμα.

**Εἶδέ μὴ, τὰ παρόντα τῆς Ἐορτῆς,
Ἦχος β΄.**

Ὀῖκος τοῦ Ἐραβᾶ.

Σήμερον ψαλμικῶς, τὰ στίχη τῶν παρθένων,
ἀνάφαντα λαμπάδας, φαιδρῶς ὀδοποιού-
σι, τὴν μόνην Παναμώμητον.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Οσὸς τὸ νοπτόν, τὴν τράπεζαν τὴν Σείαν,
τὴν γέφυραν, τὴν γάμον, Προφήτα ὑπο-
δέχου, τὴν μόνην Παναμώμητον.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ.

Πύλας τοῦ ἱεροῦ, διαράς Ζαχαρία, Προφή-
τα ὑποδέχου, Θεοῦ τὴν Σείαν πύλην, τὴν
μόνην Ἀειπάροθενον.

Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος β΄.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ἡ ὀμήγυρις, ὁ Κολασα-
σιέων Σείον βλάστημα, καὶ Γαζαίαν
τὸν ποιμένα, ἐν ῥῶταῖς ἀσμάτων εὐφημήσωμεν,
Χαίροις, αὐτῷ ἀναδωῶντες, Ἀπόστολε ἔνδοξε,
ὁ τοῖς Θεοσόφοις λόγους σου, τοὺς ἀνθρώπους
ἐπιτρέφας πρὸς Σείαν ἐπίγνωτι, καὶ τὰς
ψυχὰς αὐτῶν ζωγρήσας, πρὸς τὴν τῆς μετα-
νοίας ὁδόν. Χαίροις, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν,
τοὺς Ἁγίους ὑπερφιλῆσας, Φιλῆμον πανεύφημη·
ἐφ' ᾧ καὶ Παῦλος σοι γράφων, τοῖς ἐπαίνουσι
ἐγκωμιάζει, μαρτυρῶν σε ἀνάπαντι τῶν
σπλάγγων αὐτῶν. Καὶ νῦν ἐν ουρανοῖς τῷ
Σρόνῳ παριστάμενος, Θεοῦ τοῦ Παντάνακτος,
αἰτήσαι ἡμῶν τῶν πταισμάτων ἱλασμοῦ, καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

(*) Τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Ἁγίας Κεκιλίας, καὶ ὁ
ἔστις αὐτῆς Κανὼν εὐχ' ἀπόκειται ἐν τῷ Χειρογράφῳ.
Ἄλλ' ἐπὶ τὸ ἀνωτέρω Δεσφαιτικὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων,
ἐπὶ τὰ εἰς τοὺς Αἰῶνας· Προσόμοια τῶν αὐτῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένης, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντανακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφῶν. Σήμερον τὸ καθαρῶτατον ἀγίασμα, ὡς τριετίζουσα δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται. Ταύτη ἐκδόσωμεν, ὡς ὁ Ἄγγελος· Χαίρε μόνη, ἐν γυναιξίν ευλογημένη.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος γ΄. Ἀπόστολοι ἄγιοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν ἁ. Στιγυλογία, Κάθισμα.

Ἦχος ἁ. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αινέσατε παρθένοι, καὶ μητέρες ὑμνήσατε, λαοὶ δοξολογεῖτε, ἱερεῖς εὐλογεῖσατε, τὴν ἄχραντον Μητέρα τοῦ Θεοῦ· σαριὶ γὰρ νηπιάζουσα ναῶν, τῷ τοῦ Νόμου προσηνήχθη, ὡσπερ ναὸς Κυρίου ἀγιάτατος. Διὸ ἑορτὴν πνευματικὴν, τελούντες ἀνακραζώμεν· Χαίρε Παρθένη δόξα, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὴν β. Στιγυλογία, Κάθισμα.

ᾠδὴ δ΄. Ταγὺ προκαταβε.

Δαυὶδ προσδοποίησαν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ χαίρων ὑπόδεξι, τὴν Βασιλῖδα ἡμῶν, καὶ ταύτη ἐκδόσων· Εἰσελθε ἡ Κυρία, εἰς ναὸν Βασιλείας· εἰσελθε, ἧς ἡ δόξα κεκρυμμένη νοεῖται· ἐξ ἧς μέλι καὶ γάλα μέλλει πηγάζειν, πᾶσι τὸ φῶς ὁ Χριστός.

Εἶτα λέγεται εἰς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐφεξῆς δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Χριστὸν φιλοῦντα δόξασόν σε, Φιλῆμον.

Ψαλμὸς Ἰωσήφ.

ᾠδὴ ἁ. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Χοροδατῶν, χαρμονικῶς τὰ οὐράνια, ἱερωργεῖ σκηνώματα, χάριν παράσχῃ μοι, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ἐνέδως ἀνυμνοῦντι· σὺ γὰρ θεοδοῦσαι.

Ρεῖθροις τῶν σῶν, λόγων καρδίας κατήρδευσας, καὶ γεωργεῖν οὐράνια, μάκαρ νημάτων, παρεσκευάσας πίστει, Ἀπόστολε Φιλῆμον, ἀξιοθαύμαστε.

Ιερωργῶν, τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ταῖς ἀφραπαῖς τοῦ Πνεύματος, φυγὰς ἐφώτισας, λυτρωσάμενος σκώτους, τῆς εἰδωλομανίας, σφεδρῶς Ἀπόστολε.

Θεοτόκιον.

Σὲ Προφητῶν, πάλαι ὁ Ζείως κατάλογος, πολυειδέσιν Ἀχραντε, συμβόλοις πόρρωθεν, προεχάραξεν ὄντως, τὴν μόνην τὸν Δεσπότην, ἀποκνήσασαν.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων.

ᾠδὴ ἁ. Ἦχος ἁ. Χριστὸς γεννᾶται.

Χριστοῦ πανάγιον τέμενος, Χριστοῦ φωτισθὲς ἐνδοξαίτημα, Χριστοῦ ναὲ καθαρῶτατε, ἐνόσθε Κικιλία, Μάρτυς σεμνή, ταῖς σαῖς ἱεσάιαις, φωταγώγησον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Χριστοῦ τὸ κάλλος ποθήσασα, Χριστοῦ κραταιωθείσα τῷ ἔρωτι, Χριστοῦ προσταγῆς πειθήσασα, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, Μάρτυς σεμνή, πᾶσιν ἐνεκρώθης, καὶ ζωῆς τῆς αἰωνίου κατήξίωσαι.

Ψυχὴν ἀμόλυτον φέρουσα, καὶ σῶμα καβαζον καὶ ἀγνότατον, Χριστῷ τῷ Θεῷ νενύμφευσαι, ἁμαρτῶν σε τηρεῦντι, καὶ καθαράν, Μάρτυς εἰς αἰῶνα, εἰς νυμφῶνα νοητῶν Θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ρυθίνοι Κόρη πανάμωμε, παθῶν ἐπικρατεῖς τοὺς δούλους σου, τὸν σὸν ἐκτενώς ἰκέτευε, Κύριον καὶ Δεσπότην· ὃν ἐκ τῶν σῶν, Πάναγνε αἱμάτων, ἐσωμάτωσας ἡμῖν προσομιλήσαντα.

ᾠδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν, κηρύττων ἀνεστησας ὡς ἐκ τάφου, ἀπιστίας καὶ νεκρώσεως, τοὺς ἀνθρώπους, Φιλῆμον ἀξιάγαστε.

Ονήσιμον τὸν Ζεῖον καὶ Φιλῆμονα, Ἀπφίαν καὶ Ἀρχιππον τοὺς ἀστέρας, τοὺς φωτιζόντας τὰ πέρατα, ἱεραῖς μελωδίαις εὐφημῶσωμεν.

Νοὸς τὸ ὀπτικὸν ἀνακαθάραντες, τῆς Ζείως ἐτύχητε Θεοπτίας, καὶ καρδίας ἐπεσφράσατε, πλανωμένας, πρὸς γινῶσιν ἱερώτατοι.

Θεοτοκίον.

Φανείσα καθαρά καὶ πανακήρατος, ἐδέξω ἐν μήτρᾳ τὸν Θεῶν Λόγον, τὸν καθάραντα τὴν φύσιν ἡμῶν, ῥυπωθείσαν Παρθένη ἀτοπήματι.

Τῶν Μαρτύρων. Τῷ πρό τῶν αἰώνων.

Τὸν ἐκ τῆς Παρθένου, σαρκωθέντα ἀφράφως Χριστὸν τὸν Θεόν, καθαρῶτατῃ διανοίᾳ, ἐκλήτουσα ἐβόας, αὐτῷ· Σοφὸπῆτω Δέσποτα, προσεκολλήθη, καὶ σὺ τῇ στοργῇ, φυγῆν με συνέδησα.

Εχουσα παστάδα, ἐπειράνιον προῖκα τε μένουσαν, τῆς ἐπιγείου ὡς προσκαίρου, καὶ φθαρτῆς Κικιλία, ἀγνή Μάρτυς κατεφρόνησας, τὴν παρθενίαν τηροῦσα Χριστῷ, ἀσπίλον ἀμειώτου.

Ερωτι αὐτῷ, τοὺς ἐνύλους ἐμάραντας ἔρωτας, καὶ τὸν μνηστῆρα ζωηρότοις, καὶ πανσόφοις σου λόγοις, σὺν σοὶ παρθενεὺς ἐπεισας· μεθ' οὗ συνήφθης Ἀγγέλων χοροῖς, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Η ἀγεωργήτως, ὡς κατάκαρπος ἀμπελος Ἀχραντε, καὶ συλλαβούσα, καὶ τεκούσα, τὸν ἀκήρατον βότρυ, Χριστὸν οἶνον ἀποστάζοντα, Θεογνωσίας αὐτὸν ὡς Θεόν, αἰτῆσαι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰμός.

• **Τ**ῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέφως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρας, Χριστῷ
• τῷ Θεῷ βοήσωμεν· Ὁ ἀνυψάσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἄριστος εἰ Κύριε.

Καθίσμα τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος.

Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σορίαν καὶ Λόγον.

Τῷ ἀρότρῳ τοῦ λόγου καλλιερῶν, χερσῶν Δείσας καρδίας Ἱερουργῆ, τὴν Δείαν ἐπίγνωσιν, γεωργεῖν παρσκευάσας· καὶ καθελῶν τεμένη, εἰδώλων ἀνηγήρας, Ἐκκλησίας μάκαρ, εἰς δόξαν τοῦ Κτίστου σου· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, Φιλήμον δοξάζομεν, ἱερός φωτισζόμενοι, καὶ συμφώνως βοῶμεν σοὶ· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησάσθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόδα, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῆς ἁγίας Κικιλίας.

Ἦχος α. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Νυμφίον ἀληθῶς, τὸν Χριστὸν κεκτημένη, νυμφίον σαρκικοῦ, ἐδόδελξῶ τὸν πόθον καὶ τοῦτον προσενήνοχας, τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, ἐναθλήσαντα, σὺν σοὶ στερόως Κικιλία, καὶ τὸν στέφανον, ἀπολαβόντα τῆς νίκης· μεθ' οὗ ἡμῶν μένησο.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, Ἰερῷ ἐν ἀγία, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἦν εὐλόγησεν, ὁ ἱερός Ἰαχαριὰς ταύτην ἅπαντες, οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, πιστῶς μακαρίζομεν.

Ὁδὴ δ. Ὑμῶν σε ἀκοῆν.

Ιστίῳ τοῦ Σταυροῦ πτερούμενος, διεπέρασας ἀχειμιάστως, τὸ χελεπὸν πέλαγος, τῶν πει-

ρασμῶν τοῦ βίου, μάκαρ πολλοῦς· κυβερνήσας Θαλαττεύοντας, πρὸς σωτηρίας ὄρμον Δεία χάριτι.

Λαμπτήρας φωταυγείς προβάλλεται, Δεία πολίς Κολασσαίων, τὸν ἱερόν Ἀρχιεπίον, Φιλήμονά τε καὶ Ἀπρίαν σαφῶς, καὶ Ὀνήσιμον τὸν ἔνδοξον, φωταγωγούντας κόσμου τὰ πληρώματα.

Ο Δείος ποταμὸς ἀνέβλυσε, τῆς καρδίας σου Δεορῶρημον, καὶ ποταμούς ἔστησε, καὶ ρεύματα τῆς ἀθείας· Φυγὰς ἐκτακείσας δὲ τῷ καύσῳ, τῆς ἀγνωσίας ἠρέδευεν ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Υμῶν σε ἀληθῶς πανύμνητε, ὑπερύμνητον Θεόν Λόγον, υπερφῶδῶς τέσσασα, καὶ δέομαι· Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὰ νοσήματα Θεραπεύσον, ὡς ἀγαθὴ ὑπάρχουσα Θεοῦνυμφε.

Τῶν Μαρτύρων.

Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰσσαι.

Αγγελος φωτός σοι παρστώς, καὶ φυλαξέσθαι σε, φωτὶ σε Δείω κατελάμπουνε, ρυζιμένος ἐκ παντός, ἐναντίου ἔνδοξε, ἀφῆσον ἀγνήν διατηρῶν τε, εὐαρεφεύσων Χριστῷ, πιστεὶ Κικιλία καὶ χάριτι.

Θεῖαις σε πεισθεῖς ταῖς διδασκαίαις, εἰδώλων τὸ βαθυτόνον, ᾧ Κικιλία στίος ἔλιπε, Βαπτίσματα Θεουργῶ, προσελθῶν γηθόμενος, Βαλλεσιανὸς ὁ γενναίφρων· καὶ φωτισθεῖς τὴν ψυχὴν, φέγγος μαρτυρίου ἀπήστραψε.

Θάλαμον Θαλάμου καθαρὸν, ἠλλάξω τὸν οὐράνιον, τοῦ ἐπιγείου ἀξιάγαστε· εἰς ὃν οικεῖς ἐν χαρᾷ, παρθενίας κάλλει, καὶ μαρμαρυγαῖς ταῖς τῆς ἀγνείας, ἠγλαίσμενη φαρδῶς, Μάρτυς Κικιλία Θεοῦνυμφε.

Θεοτοκίον.

Ράβδος σε Παρθένη Ἀσράν, ἀνίκιμος ἐκδαστήσασα, προεξεκόνισεν ἀνήσασα, τὸν φυτουργῶν τοῦ παντός· ὃν δυσάπει πάντοτε, πάντων εὐσεβῶν ταῖς διανοίαις, τὸν φόβον τὸν ἑαυτοῦ, Δέσποινα φυτεῖσαι Παναμίωμε.

Ὁδὴ ε. Ὁ τοῦ φωτός χορηγός.

Νενοσηκότας ὀράν, τῇ σπεδοῦνι τῶν δεινῶν ἔνδοξε, τῷ δραστικῷ λόγῳ σου ἰάσω, Φιλήμον τῆς ποτέ, εἰδωλομανίας, σφοδρῶς κινδυνεύοντας.

Τὰς οὐρανίους ὁδοῦς, τοῖς πλανηθεῖσι χαλεπῶς ἐδειξας, ὡς ἀπλαγῆς ὁδηγὸς Φιλήμον, καὶ μόνην τὴν ὁδὸν, Χριστὸν ἀγαπήσαι, ὅσως ἀδήγησας.

Αγεί παιδράν εορτήν, Κολασαένν ή σεπτή σήμερον, περιχαρώς Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τόν Θεόν Ἀρχιεπον, καί τόν Σεργόρον, τιμῶσα Φιλήμονα. **Θεοτοκίον.**

Δέσποινα σώσον ἡμᾶς, χειμαζομένους χαλεπῶ κλύδωνι, τῶν πειρασμῶν καί τῶν ἀνημέρων, βαρβάρων ἐδρομαῖς, καί ταῖς τῶν δαιμόνων, δειναῖς ἐπιθέσεσι.

Τῶν Μαρτύρων. Θεός ὦν εἰρήνης.

Αυτορόν σὸ Θεόν, Βαλλεριανέ, ἐκζητοῦντος ὠράθη σοι Ἄγγελος, τόν νοῦν καί τήν καρδίαν σου, φωτίζων ἱερῶν, λογίω ἀναπτύξει, καί πείθων οὐρανίαις, συναφθῆναι χορείαις, ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνισάμενον.

Τηροῦσι παρθένον, καί σῶμα καί νοῦν, συνδεμένους τε Θεῶ ἐν Πνεύματι, στεφάνως ὁρατοῦς ὑμῖν, ἀπέστειλε Χριστός, ἐκ ῥόδων ἠδυπνῶν· αὐτῷ γάρ εὐωδία, καί τῆς πίστεως ὄντως, πανευκλείεσταιτο γεγονόςατε.

Δυσώδη Τιβούρτιε, πλανην λιπῶν, ἀντελάβου ὀσμῆς Θείας γνώσεως, καί τρίτον τήν ἀπάγουσα, ζωὴν πρὸς ἀληθῆ, προθύμως ἐπορευθής, πιεψύσας ὀλοψύχως, τῇ Τριάδι καί ταυτῆς, υπεραβλήσας προθυμῶτα.

Θεοτοκίον.

Αγίων Ἀγγέλων, Παρθένε ἀγνή, υπερέχουσα ὠφθῆς κησάσα, Βελῆς μεγάλης Ἀγγελου, Θεόν Ἐμμανουήλ, βροτοῦς ἐπουρανίους, αὐτοῦ τῇ καταβάσει, ἐργαζόμενον Κόρη, δι εὐσπλαγγίαν ἀδιήγητον.

Ὠση ς. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ούρανός ὠφθῆς πᾶσι φλεγγόμενος, δόξαν τήν σωτήριον, τοῦ σέ δοξάσαντος, καί Μαθηταῖς συντάξαντος, Ἐβδομήκοντα μάκαρ πανδοξίε.

Ενωθεῖς τῆς πατρίδος τῷ ξένῳ σου, λόγω ξενωθέντας, Θεοῦ ἐσαγγήνευσας, καί τῆς Σιών οἰκήτορας, Ἱεράρχα Φιλήμον ἀνεδείξας.

Αρεταῖς ἱεραῖς ἀπαστράπτουσα, καί περὶ φαναῶν τόν Θεόν Σεραπεισάσα, καί περὶ οὐρανοῦς ἀνέδραμες, σὺν Ἀγγέλοις Ἀπφία χορευούσα.

Θεοτοκίον.

Σωματοῦται ὁ Λόγος ἐν μήτρα σου, καί δι εὐσπλαγγίαν, γνωρίζεται ἄνθρωπος, ἵνα Θεόν τὸν ἄνθρωπον, ἀπεργάσῃται Κόρη πανάμαμε.

Τῶν Μαρτύρων. Σπλάγγων Ἰωανν.

Χείρας πρὸς Θεόν, προθύμως ἐπάραντες, τοὺς εἰδωλικούς ναοὺς κατέρραξαν, καί

συνέτριψαν, καί βυθῶ ἀπώλειας παρέπεμφαν, τῶν δαιμόνων τὰς ἐπάρσεις οἱ στέρρότατοι· νίκης, ὅθεν ἐκομίσαντο, εὐτρεπῆ καί παιδρα διαδήματα.

Αρνες λογικοί, ὑπάρχοντες Ἄγιοι, Θηρίων ὀρμάς οὐκ ἐπτόθητε, οὐκ ἐνείματε, ἀλογώτατον σέβας τοῖς δαίμοσιν, οὐ Ξυσίαν προσπνέγατε ὀλέθριον· μάλλον, ἐαυτοὺς δὲ Ξύματα, καθαρά τῷ Θεῷ προσηγάγετε.

Πόθος σε Θεοῦ, καί ἔρος ἐγκάρδιος, καί Ξεῖα στοργῆ, ὄλην ἀνέφλεξε, καί εἰργάσατο, μετὰ σώματος ἔνδοξε Ἀγγελου· ὑποκλίβει γάρ αὐχένα προθυμῶτα, ξίφει, καί τήν γῆν τοῖς αἵμασι, καί ψυχῇ τὸν ἀέρα ἠγίασας.

Θεοτοκίον.

Εστη μέχρη σου, Παρθένε ὁ Ξάνατος· ζωὴν γάρ Χριστοῦ ἐκνοφόρησας, τόν δωροῦμενον, καθαρώς εἰς αὐτὸν τοῖς πιστεύουσι, τήν ἀθάνατον καί Ξεῖαν ἀγαλλίασιν· τοῦτον, Παναγία αἰτῆσαι, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρημῆ.

• **Σ**πλάγγων Ἰωανν, ἔμβρονον ἀνίμεσεν,
• ἐνάλοξ Δηρ, οἶον ἐδόξατο· τῇ Παρθένω
• δὲ, ἐνοκήσας ὁ Λόγος, καί σάρκα λαβῶν,
• διεκλήυθη φυλάξας ἀδιάφθορον· ἥς γάρ οὐχ
• ὑπέστη ρεύσεως, τήν τεκοῦσαν κατέσχευ ἀ-
• πῆμαντον.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γερεῖ Ἀποστολε, Χριστοῦ Φιλήμον, τοὺς τελοῦντας σήμερον, τήν σὴν πανίερων πιστῶς, μνήμην περισώζε ἀπαντας, πειρατηρίων, πάντοίαν καί ἑλιψων.

Ἔτερον τῆς Ἀγίας, Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ὠψαθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τήν νυμφευθεῖσαν, τῷ Χριστῷ ἐκκσίως, καί στολισθεῖσαν, ἀρεταῖς τήν καρδίαν, Θεοπροεπῶς ὑμνήσωμεν πιστῶν ἡ πληθῆς· αὐτῇ γάρ κατήσχυεν, Ἀλμακίου τὸ Ξράσος, λάμψασα ὡς ἥλιος, μέσον τῶν ἐκζητούντων· καί μετὰ ταῦτα ὠφθῆ τοῖς ἐν γῆ, στήριγμα Θεῶν, τήν πίστιν κρατύνασα.

Ὁ Οἶκος.

Αρχῆ ἐλπίδος ἀγαθῆς, ἐδόθη τοῖς Ἄγίοις ἐξάιρετα τὸ πράττειν, κατάπληκτα μεγάλα, ἄπερ καί Ξύματα ἐστὶ Ξαυμάζεσθαι· ἀξίως μεθ' ὧν καί τῆν τῆς παρθένου Κικιλίας ἀρετῆν, καί ἄσπιλον λαυπρότητα, πῶς ἀπειδυσσάμενη, τὸν ἄσποντον ἐφυγε τοῦ σκότους, καί δραμοῦσα πρὸς τήν πάλην τοῦ ἔγθρου, ἐ-

στη ἐρρώμενη ἀποτίως· καὶ ἡμεῖς, τοῦ θαύματος τούτου γεγονότα ἀληθῆ πράγματα, φάμεν· πῶς διὰ Χριστὸν, ἐπέτρισε τὸν βελίαρ, τὴν πίστιν κρατύνασα.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΒ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Φιλήμονος, Ἀρχιππου, Ἀφρίας καὶ Ουρησίμου, μαθητῶν γεγονότων Παύλου τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχοι.

Χριστοῦ καλοῦντος, ἀφῆτες δροῦμα ξένου,
Χριστοῦ Μαθηταί, δραμόντες πρὸς τὴν κλήσιν.

Εἰκάδι δευτερῆ Φιλήμονα ἐνθεν ἄειραν.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Νέρωνος τοῦ Βασιλέως, μαθηταί γεγονότες τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἐμαρτύρησαν δὲ ἐν Κολασσαῖς, πόλει τῆς Φρυγίας, πλησίον τῆς Λαοδικείας. Τῶν γὰρ Ἑλλήνων ἑορτὴν ἀγόντων τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῷ ταύτης ναῷ ἐν Κολασσαῖς, αὐτοὶ τῷ Θεῷ τὴν δοξολογίαν ἀνέφερον ἐν τῇ ἀγμιατάτῃ Ἐκκλησίας, μετὰ καὶ ἄλλων Χριστιανῶν. Ὡν τῇ τῶν εἰδωλολατρῶν ὑποκεχωρηκῶτων ἑσθῶν, οὗτοι μόνι μετὰ τῆς Ἀφρίας, πιστῆς καὶ αὐτῆς οὐσῆς, ἐναπειρίθθησαν, ποθοῦντες τὸ κατὰ Χριστὸν μαρτύριον. Συσχέθοντες οὖν, ἤχησαν πρὸς Ἀνδροκλέα τὸν ἡγεμόνα Ἐφέσου. Τυπτονταὶ οὖν παρ' αὐτοῦ, καὶ μὴ πεισθέντες· εὖσαι τῷ εἰδώλῳ, τῷ καλουμένῳ Μηνῶ, εἰς βόθρον ἐμβάλλονται μέχρι οὐσῶν· καὶ οὕτω λιθολευστοῦνται, πρότερον ὑπὸ παίδων βράσι κατακεντηθέντες.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Κικιλίας, Βαλλεριανῶν, καὶ Τιβούρτιου.

Στίχ. Λουτροῦ σφείας ἔκαυσιν, ὦ Κικιλία,
Δούῃ δὲ λουτρῶν αἵματος διὰ ξίφους.

Βαλλεριανῶν, καὶ συναθλητῆν ἅμα,
Κτείνει ξίφος, βάλλοντας ὕδρεσι πλάνην.

Οὔτοι ἤθλησαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Καὶ ἡ μὲν Κικιλία ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ρώμης, προγόνους ἔχουσα λαμπροῦς. Μηστευθεῖσα δὲ τῷ Βαλλεριανῷ, τούτου ἐπὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μετηγάγετο, καὶ ἐν ἀγνείᾳ διάγειν ἔπεισεν· ὁ δὲ Βαλλεριανὸς, τὸν Τιβούρτιον, ἀδελφὸν αὐτοῦ γνήσιον ἔντα. Εἰς τοσαύτην δὲ ἀρετὴν ἀνήχησεν ὁ Τιβούρτιος, ὡς καὶ Ἀγγέλιος καθ' ἑκάστην προσομιλεῖν. Οὔτοι οὖν τὰ λείψανα τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων θά-

πτοντες, διαβάλλονται τῷ Ἀλμακίῳ Ἐπάρχῳ τῆς πόλεως. Καὶ ἀχθέντες ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, ἐκδίδονται τῷ Καπηλαρίῳ Μαξίμῳ, ἀποτημηθῶμενοι τὰς κεφαλὰς. Ὁς, μετὰ τὴν τῶν Ἁγίων ἐκτομήν, θασάμενος Ἀγγέλου προπέμποντας καὶ δορυφοροῦντας τὰς φυλάς τῶν Μαρτύρων, ἐπίστευσε καὶ αὐτός. Ἡ δὲ Ἁγία Κικιλία, ἐν βαλανείῳ βληθεῖσα, σφοδρῶς ἐκκαέντι, καὶ μὴ συγχωρουμένη τὴν ἐξόδον, ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις παραμεινῶσα, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτὴν ἐν αὐτῷ τῷ βαλανείῳ, τοῦτο τοῦ Ἐπάρχου ἀπορηναμένου.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μάρκου, Στεράνου, καὶ ἑτέρου Μάρκου.

Στίχ. Τμηθεὶς ξίφει, Στέρανε, σὺν Μάρκοις δύο,
Πολλοὺς σὺν αὐτοῖς τοὺς στεράνους
λαυδάνεις.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως, καὶ Μάρκου ἡγεμόνος, ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας. Κατασχθέντες δὲ, καὶ τὸν Χριστὸν παρορῶσα ὁμολογήσαντες, καὶ πλείστα ὑπαστάντες βασάνους, καὶ μὴ πεισθέντες ἀνήσασθαι τὸν Χριστὸν, τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Προκοπίου τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

Στίχ. Πρὸς τὴν τομὴν ὤμοισεν, οἶα πρὸς πάλιν,
Καὶ Προκόπιος Σείμα τῆς Παλαιστίνης,
Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μενίγγου τοῦ κναφέως.

Στίχ. Κάραν, κναφεῦ Μένινγε, τμηθεὶς ἐκ ξίφους,
Κναπτεις σεαυτὸν· κᾶν ρύπους εἶχες,
πλύνῃ.

Οὔτος ὤμοιστο ἀπὸ Κωνσταντίας τῆς Ἑλλησπόντου, ἐκ πόλεως Παρείου. Καὶ ἀκούσας στρατιωτῶν τινων ἐν ἀγορᾷ βοῶντων, ὅτι ὁ Ναζωραῖος Ἰησοῦς, νυκτὸς ἐλθὼν, ἔλκεψε τοὺς δεσμίους ἡμῶν, ὑπερξέσας τῷ πνεύματι, πολλὴν φροντίδα εἰτίετο τοῦ μαρτυρίου τυχεῖν. Ἐν γὰρ τῇ αὐτῇ πόλει τοῦ Ἁγίου πολλῶν Μαρτύρων ὑπὸ τῶν φυλάκων κατακτείνοντο τὰς φυλακὰς, ἐσφαρισμένων τῶν θυρῶν οὐσῶν, οἱ Ἅγιοι ὑπὸ Σείου Ἀγγέλου τῶν δεσμῶν ἀπελύθησαν. Ὅθεν μὴ εὐρισκομένων αὐτῶν, μεγάλας οἱ διακταὶ ἐταράχθησαν. Ἐπεὶ δὲ ὁ Μένινγος, καὶ Σείας φωνῆς καλοῦσης αὐτὸν, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας διεγειροῦσθαι ἤκουσεν, οὐκ ἀνεβάλετο, ἀλλ' ἀπο-

δουε τὰ ἱμάτια τοῖς δεσπόταις, (καφεύς γὰρ ἦν) καὶ τὰ παρὰ τῶν τυράννων τίθεντα γράμματα διαφόρους, τύπεται ὑπὸ τῶν δημίων ἀπειθῶς· καὶ ἐπὶ γῆς ῥίφεις, λαὸς ἐντρίβεται, καὶ ἐπὶ ξυλοῦ κρεμασθεὶς ἕζεται· καὶ τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποτίμνεται· καὶ τοὺς τυράννους ἀγχείς, καὶ ζύνει ἀπαρνησάμενος, τὴν ἐπὶ θανάτου κατακρίνεται· καὶ τῇ ξίφει παρὰ τοῦ δημίου κρουσθεὶς, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἀββᾶ.

Στίχ. Ἀββᾶν, τὸν ἐκτύπωμα ὄντα Ἀββάδων,

Τίμῳ προπόντου, ὡς τεκνίου Πατέρα.

Οὗτος ἦν ἐκ γένους τῶν Ἰσραηλιτῶν. Καταλιπὼν δὲ γονεῖς, καὶ πατριδα, καὶ πλοῦτον, ἠκολούθησε Μοναχῆτινι, ἐνδυσάμενος τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ ἦν σὺν αὐτῷ ἐπὶ χρόνους τινάς. Ἐπὶ οὗτω λαβὼν αὐτὸν ὁ ἐπιτοπῆς αὐτοῦ, σὺν αὐτῷ ἀπῆλθε μαθητευθῆναι παρὰ τῷ μεγάλῳ Ἐυσεβίῳ τῷ ἀγωνιστῇ· οὐ κοιμηθέντος, ἔμεινεν οὗτος παρ' αὐτῷ τῷ τόπῳ. Οὐκῶα δὲ καὶ τριάκοντα διατελέσας ἐκεῖσε χρόνους, αἰεὶ ἐπεκτείνεται, ὡς ἀρχὴν ἔχων. Ὑποδύμῳσι μὲν οὐδέποτε τοὺς πόδας ἐκάλυψεν· ἐσθίων δὲ βραχέα, καὶ ὅσα βραχεῖαν ἐντίθησι δύναμιν, περικτῆν ἤγειτο καὶ τὴν τοῦ ὕδατος χρείαν. Σιόφρω δὲ τὴν ὀσφύν ἐξωσμένους, ἐκάσπητο μὲν ὀλεθρία· τῆς δὲ νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὸ πλεῖστον ἐστήκως, ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων κείμενος, τὴν τῆς εὐγῆς τῷ Δεσπότη ἰεραουργίαν προσέφερε. Τῆς κατακλίσεως δὲ τὴν χρείαν, ἀναγκαίαν ἤγειτο οὐδαμῶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτὸν κτετε κατακλιθέντα ἐθέσαστο. Ἀλλὰ καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Μοναχῶν κορυφαῖος γενόμενος, καὶ προστατεύειν λαγῶν, ἀσχετύπων ἑαυτὸν τῆς φιλοσοφίας τοῖς ὑπηκόοις ἅπασιν προῦθηκεν. Οὕτω βίου, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ Ἅγιοι Χριστοφόρος καὶ Εὐφημία ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὴν Εὐφημίαν σοὶ συνευφημεῖν ἔγνω,
Σοὶ συσφαγεῖσάν, χριστόφρον Χριστοφόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ Ἅγιοι Θαλλέλαιος καὶ Ἀνθίμος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Θαλλέλαιός τ' Ἀνθίμος ἐκτετμημένοι,
Ἀειθαλῶς ἀνθοῦσιν, ὡς δεῖα ξυλά.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ὁσῖος Κάλλιφος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κάλλιφος ἐχθρὸν τὸν κάκιφον πτερνίσας,
Φίλος Θεῷ πρόσσειεν ἐλελεγεμένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Θαδδαῖος, ἐν τροχῷ δεθείς καὶ κατὰ πρανοῦς ἀφειθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Κατὰ πρανοῦς Θαδδαῖον τ' τροχῷ εἴρεται,
Φωνῇ δὲ βροντῆς ἐν τροχῷ φάλμιος λέγει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀγαπίωνος, Σισινίου Ἱερομάρτυρος, καὶ Ἀγαπίου.

Στίχ. Ἀπῆλθε, θηρσί μὴ βλαβεῖς, Ἀγαπίων·
Τούτου γὰρ ἠγάπησε καὶ θηρῶν φύσις.

Εἶχες θύτην με, νῦν δὲ καὶ σύμα ξένον
Ἔχεις με Σισινίον ἐκ ξίφους, Δόγε.

Ἵπὲρ Θεοῦ ταθέντος ἐν τῷ Κρανίῳ,
Ξίφει σὸν, Ἀγάπιε, τείνεις κρανίον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεταίς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ. Εἰκόμος χρουστῆς.

Οραῖοι οἱ σοὶ ἐχρημάτισαν σεπιτοὶ Φιλῆμον πόδες, τρίβους συντόνος βηματίσαντες, Εὐαγγελίου καὶ ἅπασιν τοῖς πολεμηθεῖσιν εἰρήνην, ἱεράν καταγγέλλοντες, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ὁμάς, ὑποκείσαντες.

Σῶν λόγων φωτὶ, τῶν Γαζαίων τὸ βαθύ σκοτός ἤλαθη· ἱεραργός γὰρ ἱερώτατος, ἐν τούτοις γέγονας ἀρίστα, τοὺς πάντας ποιμένας καὶ μλπειν, ἐκιδιδάξας Ἀπόστολε· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν πρώτοις τῶν σῶν, ἐκοινώνησε καλῶν Γαζαίων πόλις· αὐτῆς γὰρ ᾤφθη καὶ πρωτόθρονος, καὶ ἱεραρχῆς σωτήριος, ὡς ἱεροφάντης Φιλῆμον, ἐκδοῶν προτροπέμενος· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φιλῆας Χριστόν, τὸν φιλήσαντα βροτοῦς δι' εὐσπλαχνίαν, τοὺς τῆς φιλίας τοῦ ἀλάστορος, μεμισσημένους τυγχάνοντας, φίλους ἀπειρογάτω Φιλῆμον, τοῦ Θεοῦ ἀναμειλλοντας· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ισχύς ταπεινῶν, καὶ λυχνία φωτεινῆ, τράπεζα δεῖα, ὅρος καὶ πύλη ἀδιόδευτος, Ἐρῆνος Θεοῦ καὶ παλάτιον, ῥάβδος Ἀαρῶν τε καὶ γάμονος, χρυσαυγίζουσα πέφυκας, Χριστόν τὸ μάνα τῆς ζωῆς, Παρθένε φέρουσα.

Τῶν Μαρτύρων. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Τὴν κάμινον εἰς ὄροσον Νεανία, εὐσεβῶς μετέβαλον· ὄροσιζομένη δὲ λουτρῷ, Κικιλία τοῦ Βαπτίσματος, τὸ φλογίζον τοῦ λου-

τρού ἔφερες φάλλουσα· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἶ.

Τεῦροτιος τὴν πλάνην ἀπλανέσι, διδάχαις σου πάνσοφε, καταλιπὼν θείαν στολήν ἀφθαρσίας ἐπενδύεται, καὶ Χριστοῦ τοῖς Ἀθληταῖς, συναριθμείται βωῶν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἶ.

Τριαδικόν.

Τρισήλιον ἀκτίνα υπερθέου, Ἀθληταὶ Θεό-τητος, ὁμολογοῦντες εὐσεβῶς, τὴν πολύ-θεον σκοτομαιναι, ἐσκεδάσατε φωστῆρες χροματίσαντες, φωταγωγοῦντες, πιστῶν τὰς διανοίας.

Θεοτοκίον.

Τὸ Χαῖρέ σοι βωῶμεν κυψάσῃ, τὴν χαρὰν Πανάχραντε, καὶ τῆς ἀράς πάντας ἡμᾶς, ῥυσαμένη μεσιτεία σε, ἀπειρόγαμε ἀγνή τοῦ ἀναμείλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ῥωδή 4. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Λόγον ὡς λύχνον φαεινόν, ἐπανάπτουτα, τῇ σῆ καρδίᾳ φέρων, τοὺς τὸ πρὶν ἐσθεσμένους, καὶ ἐν σινοῖα πολλῇ, κειμένους ἀγνώστους ἐνόησε, πρὸς Θεογνωσίας ἐξηγεῖρας ἡμέραν.

Ηιερά σου πρὸς Θεόν, ἐκδημία ἱεραῖς ἐμεγαλύθη, προπομπαῖς Ἀποστόλων καὶ ασωμάτων Νέων· ἂν ἐσχες ἐν γῆ τὸ πολίτευμα, ὡς ἱερομύστης, Φιλῆμον Δεσηγόρε.

Μύρον ἠδύπνου σαφῶς, ἀποστάξας ἱερῶν Σαυμάτων μάκαρα, εὐδοξίας φρένας, καὶ λογισμοὺς εὐσεβεῖς, καὶ πάθη δυσώδη ἐπύλασας, τῶν υπερψούτων, Χριστὸν σοφῆ Φιλῆμον.

Οία ἀστέρης φαεινοί, στερεάματι αἰεὶ τῆς Ἐκκλησίας, διακρέπουνται ἅμα, Ἀρχιεπὸς ὁ Σαυμαστός, Ἀπφία Φιλῆμων Ὀνήσιμος, καὶ τὰς διανοίας, ἡμῶν φωταγωγοῖσι.

Θεοτοκίον.

Νεὸς Παράδεισος ἡμῖν, ἡ γαστήρ σου ἀληθῶς Ἀγνή ὠράθη, ζωῆς ξύλον βλαστάων, καὶ τοὺς Σανέντας καρπῶ, τοῦ ξύλου πάλιν πρὸς Παράδεισον, ζωοποιηθέντας, εἰσαγάγων Θεοτόκε.

Τῶν Μαρτύρων. Θαύματος υπερψουῶς.

Θεῖαις ἐπομβρήσεσι τῶν σῶν Σαυμάτων, τῶν παθῶν ἡμῶν ῥύπον ἐκπλύνεις, τοὺς τακέντας καύσανι, ἀλγηδόνων Μάρτυς ἀσπρή, ἀναφύγεις Κικιλία παναοίδιμε, βωῶντας ἐν πίστει καὶ κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις

πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ υπερψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζεῦση τῇ προθυμίᾳ γενναίῳφρον, τὴν παλάζουσαν εἰσῆλθε φλόγα· οὐκ ἐφλέχθης φλως δέ, ἀλλ' ἐσῆλθες ὡς ἐκ λουτροῦ, ἀφθαρσίας Κικιλία ἀναμείλουσα, Χριστῷ τῶ τῶν ὄλων βασιλευντοῖ· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ υπερψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεῖου Βαλλεριανοῦ τὴν καρτερίαν, κατεπλάγουν Ἀγγέλων δῆμοι· ῥαδισμοὺς γὰρ πάντοθεν, καὶ νιφάσι τῶν αἰκισμῶν, πιεζόμενος ὑπέφερε στερόστατα, συντρίβων ἐχθροῦς, καὶ μέλπων ἄριστα· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ υπερψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε τὸ μάνα κεκτιμένην, τῆς Θεότητος ἐγγνωμεν Κόρη, κιστόν καὶ τράπεζαν, καὶ λυγγίαν θρόνον Θεοῦ, καὶ παλάτιον καὶ γέφυραν μετάρουσαν, πρὸς θείαν ζωὴν τοὺς ἀναμείλποντας· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ υπερψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρηός.

• Θαύματος υπερψουῶς ἡ δροσοβόλος, ἐξεῖκόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νεούς, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου νηδύν· Διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμείλωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ υπερψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥωδή 5. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Πρωτάτη χορεία, ἱερῶν Ἀποστόλων, ἐμπρέκων κατοικεῖς τοὺς οὐρανοὺς, θεία μεθέξει θεοῦμενος, καὶ φωτὶ ἀπαστραπτῶν, ἀρρήτων, καὶ χαοῦς πνευματικῆς, Ἱεράρχα Φιλῆμον, διηνεχῶς πληροῦμενος.

Ως Σαυμαστός σου ὁ τρόπος! ὡς καλὸς, ὡς ὠραίος ὁ βίος! ὡς περιδοξὸς ἡ σῆ, κοιμησις μάκαρα Ἀπόστολε! ὡς φαῖδρά ἡ ἡμέρα! ἐν ἡ ἀπολιπῶν τὰ ἐπὶ γῆς, οὐρανίων ἀψίδων, ἐπέβης ἀγαλλόμενος.

Σήμερον τρέπεται πᾶσα, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἑόρτιον χαρὰν πνευματικῶς, συστησαμένη τῇ μνήμῃ σε· ἦν ἀκλόνητον σῶζε, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις, Φιλῆμον ἱερώτατε.

Ητῶν λειψάνων σου Σῆκη, ἱαμάτων σταγόνας, ἐκδύζει τοῖς φοιτῶσιν ἱερῶς, μάκαρα Φιλῆμον Ἀπόστολε· καὶ νοστήματα παύει·

καὶ πάντων ἀγιάζει τὰς φυγὰς, τῶν τὴν Δεῖαν σου μνήμην, ἑορτάζοντων πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις τὸν φέροντα πάντα, καὶ τὸν τρέφοντα τρέφεις, τὸν τρόπον τῆς λοχείας οὐδαμῶς, ἐπισταμένη Πανάμωμε· ὑπὲρ νοῦν σου τὸ Θαύμα, Ἀγγέλους καταπλήττον ἢ βροτοὺς, τοὺς εἰδότας σε μόνην, Παρθένον Θεομήτορα.

Τῶν Μαρτύρων. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Κῆπος κεκλεισμένος πέφυκας· πηγὴ ἐσφραγισμένη· κάλλος ἀπόθετον· νύμφη ἐκλεκτή· φωτισοῦς ἐνοσίχθρα· εὐανθής τε καὶ Δεῖος Παράδεισος, Δεσφρον Κικιλία, τοῦ Βασιλέως τῶν Δυνάμεων.

Ορμιον γαληνὸν ἐφάτατε, τῆς εὐσεβείας φῶτον ἐλλιμενίσαντες· καὶ μαρμαρυγαῖς, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καταγωγάζεσθε Δεῖσι Θεοῦμενοι, γενναῖοι Ἀθλοφόροι, πανευκλεεῖς Θεομακάριστοι.

Τριαδικόν.

Νέμοις τοῖς πιστῶς αἰτούσι σε, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, Τριάς ἀμέριστε, Δεῖον φωτισμόν, ἀμαρτιῶν τε τὴν λύτρωσιν, τῶν σοφῶν σου Μαρτύρων ἐντεύξεσιν, ἵνα σε κατὰ χρέος, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φέγγος ἀστραπῆς τοῦ τόκου σου, ἡ ἀπαθείσα φύσις, ἡμῶν Πανάμωμε, εἶδε καὶ νυκτός, ἐξ ἀγνωσίας λελύτρωσαι, καὶ παθῶν τῆς σκοτώδους συγχύσεως· διό σε ὡς αἰτίαν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν σέβωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολομένη βάτος, ἔδειξεν ἀφλεκτός· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον· ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἀποστόλων.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Απόστολοι δεικνύμενοι, καὶ αὐτόπται τοῦ Λόγου, Ἀρχιεπε ἱερώτατε, σὺν Ἀπρία Φιλῆμον, καὶ Κικιλία Μάρτυρι, ἱεστῶν τῶ Κτίστη, ὑπὲρ ἡμῶν προσάγετε, τῶν τελούντων ἐν πίστει, τὴν ἱεράν, ὑμῶν μνήμην λύσιν λαβεῖν πταισμάτων· ὑμᾶς γὰρ προβαλλόμεθα, πρέσβεις πρὸς τὸν Δεσπότην.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἐν Πνεύματι τῶ ἱερῶ.

Ηδάμαλις ἡ ἄμωμος, ἡ πανάγαθος Κόρη, ἐν τῇ ναῶ εἰσάγεται, σήμερον παραδόξως· καὶ ταύτης προπορεύονται, Ἀσμάτων ἀτάγματα, καὶ τῶν Ἀγγέλων οἱ ὄημοι, μετὰ

πλήθους παρθένων· ἣν ὁ Δεῖος Ἰερεὺς, ἐνηγκαλίστατο χαίρων.

Εἰς τοὺς Αἶωνους, ἰστώμεν Στίχους δ. ἢ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἀποστόλων τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οτῆς δόξης σε ἥλιος, Ἰησοῦς ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς τοῦ κόσμου ἅπαντα τὰ πληρώματα, ὡς περ ἀκτίνα πολύφωτον, Φιλῆμον Ἀπόστολε, ἐπαφίλει τὴν ἀχλὺν, τῆς κακίας ἐλαύνουσαν, ἢ φωτίζουσαν, σκοτισθείσας καρδίας ἀγνωσίας, καὶ παθῶν ἐπικρατεία, ἱεροκήρυξ πανόλβιε.

Καθαρὸν ἐνδιαίτημα, τῆς Τριάδος γενέησται, ἀρετῶν λαμπρότητι φράσαισα, τὴν σὴν καρδίαν ἀόδιμε, Ἀπρία καὶ λάμψασα, εὐσεβείας φωτισμόν, τοῦ ἡλῆς παιδοῦτερον μνηθεῖσά τε, πᾶσαν μύσιν Δεῖαν· διὰ τοῦτο, τῇ χορῶ τῶν Ἀσμάτων, συνεπαγάλλῃ Θεοληπτε·

Σὺν τῷ Δεῖῳ Φιλῆμον, εὐφημήσωμεν Ἀρχιεπὸν, τὸν ἱεροκήρυκα, καὶ Ὀνησίμον, ὡς Ἰεράρχας Δεσφρονας, μεγίστους ὡς Μάρτυρας, Ἀποστόλων τοὺς σοφοὺς, καὶ τῆς ἀνω λαμπρότητος, συμμετέχοντας· καὶ τῷ Θρόνῳ τῆς δόξης παρεστώτας, καὶ ἡμῶν ἐξαίτουμένους, ἀμαρτημάτων συγχώρησιν.

Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ.

Τὴν εὐχὸν ἀλπιγγα τοῦ παναγίου Πνεύματος, Φιλῆμονα τὸν Ἀπόστολον εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀνακηρύξας τρανῶς, ἐξείλετο τῆς εἰδωλομανίας, πεπλανημένους λαοὺς, υἱοὺς Θεοῦ ἀπεργασάμενος· ὃν ἐκ πόθου ὑμνοῦντες, ἐκετεύσωμεν λέγοντες Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν αἰσιεσδάστον μνήμην σα.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ.**

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος Ναός, ἡ Θεοτόκος ἐν ναῶ Κυρίου προσάγεται, καὶ Λαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἀγία ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει· μετ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐχδόσωμεν· Χαῖρος Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἶωνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β. Οἶκος τοῦ Ἐροσθᾶ.

Εἴδον τοῦ Ἰεροῦ, Ἁγίαν τῶν Ἁγίων, τὴν Θεοτόκον οὕσαν, ὡ Λαχαρία δεχού, Ἀγίαν εἰς τὰ Ἁγία.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Ρίζης μὲν ἐκ Δαυιδ, ἐβλαστήσας Παρθένε·
Γαβριηλ δὲ τῷ Χαίρει, κομιζῶν σοι ἑδῶα·
Θεὸν δὴ τέτῃ Πάναγνε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ.

Εὐγε τῆς ἱεράς, καὶ θείας ξυνοριδος, Ἰωα-
κείμ καὶ Ἀννης· ὑφ' ὧν Ἀγνή τεχθεῖσα,
προσθήης νῦν τῷ Κτίσῃ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φῶς σε τὸ τριλαμπές, ἀγάσαν Θεοτόκε, ἐν
τῷ κατ' αὐτῆς ὄψεως, οὐράνιον τροφήν σοι,
ἐκπέμπε μεγαλύνον σε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἢ Ἀπολυτίου.

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἀμφιλο-
χίου Ἐπισκόπου Ἰκονίου, καὶ Γρηγορίου
τοῦ Ἀκραχαντιῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους ε'**
καὶ φάλλομεν προσομοία **Στιχηρά,**
τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ἦχος δ'. Ἐδάκας σημειώσιν.

Γνώμη αὐτεξούσιον, καὶ λογισμόν αὐτο-
κράτορα, τῶν παθῶν κληρωσάμενος, τῷ
κρείττονι δόδωκας, νουεχῶς παμμακάρο, τὴν
ἡγεμονίαν, κατὰ τοῦ χειρόνος ζυγῷ, δικαιοτά-
τῳ Πάτρι χηρασάμενος· ἐντεύθεν ἐπιτήδειος,
πρὸς Θεοπῆτη γενένησαι, καὶ Θεοῦ κατανή-
σιν, Ἰεράρχα Θεοπνευστα.

Βρόχους διεσκέδασας, καὶ τὰς ἐνέδρας διέ-
λυσας, τῶν αἰρέσεων Ὅσιε, δογματῶν
ἐρθῆται, καὶ θεολογία, τῇ ἀκριβεστάτῃ, καὶ
τὴν διαίρεσιν οὐγῶν, καὶ τὴν κακίστην Πάτερ
συνείρεσιν· ἐν ὅροις δὲ διέμενας, τῆς εὐσεβοῦς
ἡμῶν Πίστews, καὶ Τριάδα ἐκήρυξας, ἐν Μο-
ναδί Θεότητος.

Τέχνη σοφισάμενος, τὸν ἐπὶ γῆς βασιλεύον-
τα, τὸν ἐκείνου παρέδραμες, υἱὸν ἀπροσκυ-
νητον, συνετῶς διδάσκων, ὡς ἀπροσκυνητόν,
παρορμημένον τοῦ Υἱοῦ, ἀγανακτήσει Πατῆρ
Σερμῆματα, ὁ τοῦτον προαιώνιον, ἐκτετοκῶς
ὑπὲρ ἔνοιαν, ἀπαλή καὶ ἀσάματον, ὡς αὐτὸς
οἶδεν Ὅσιε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου Σαύματος.

Πάτερ ἱερέ Γρηγόριε, ἀπὸ σπαργάνων Θεῶν,
ματιῆς κολῶμενος, ἀνευδότοις νεύσε-

σι, τῷ τὰ πάντα ποιήσαντι. Καὶ δὴ πρὸς τού-
του, καταλαμπόμενος, παθῶν διέδης, νύκτα ἢ
ἡσπραφας, φέγγος ἰάσεων, καὶ Σαυμάτων χα-
ριτας, ἀποσβῶν, ποικίλα νοσήματα, καὶ πλά-
νης πνεύματα.

Πάτερ Σαυμαστὲ Γρηγόριε, φωτοφανείας
τὸν νοῦν, καθαρῶς ἀστρωπτόμενος, τῶν
παθῶν ἐκοίμισας, πολυκύματον θάλασσαν·
καὶ ἀπαθείας περιπτάμενος, καθαρωτάταις
περούνης ἐφλασας, ἔνθα τὸ ἄρραστον, κάλλος
τὸ ἀμύηκαν, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενος,
τῶν εὐφροσύνων σε.

Πάτερ Πατέρων Γρηγόριε, ἱερωσύνης κα-
νῶν, σωφροσύνης εἰκόνισμα, Μοναζόντων
στήριγμα, Ἐκκλησίας ἐθραιώμα, ἀγάπης λύ-
χνος, Ἔρως αἰσθησίας, πηγὴ Σαυμάτων, καὶ
γλώσσα πύρινος, στόμα ἡδύλαλον, σκευὸς θείου
Πνεύματος, καὶ νοητὸς, γέγονας Παράδεισος,
θεομακάριστε.

Δόξα, καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς Ἦχος δ'.**

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ, τὴν μόνην ἀμώμη-
τον ἐγκαιώσασιν, τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν
προκηρυξείσαν, καὶ ἐν κατ' προσενεχθεῖσαν,
τὴν πρὸ αἰῶνων προορισθεῖσαν Μητέρα, καὶ
ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἀναδειχθεῖσαν Θεοτό-
κον. Κύριε προσβείαις αὐτῆς, τὴν εἰρήνην σου
παράσχου ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσομοία τῆς Ἑορτῆς:
Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Απενεχθήσονται φάσκει ὁ Θεοπάτωρ Δα-
υιδ, τῷ Βασιλεῖ παρθένει, ἐν κατ' αὐτῷ
Κυρίου, ὀπίσω σου Παρθένε μετα παιδρῶν, τῶν
λαμπάδων χορεύουσαι, καὶ εἰς τὰ Ἁγία φέρε-
σαι σε Ἀγνή, ὡς ἀρίαν ζωτῶν τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Κἀπατερ ἀνήθ ποικίλα περιδρεφάμενοι, ἐν
νοητῶν λειμῶνων, τῶν τοῦ Πνεύματος
λόγων, ἐπαίνων τοὺς στεφάνους χαρμονικῶς,
τῇ Παρθένῳ συμπλέζωμεν, καὶ μεθευρίτων τού-
τους ὄρων αὐτῇ, ἐπαίως προσκομίσωμεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ.

Εξαινεγέσθω ἡ πύλη τοῦ θειοτάτου ναοῦ,
καὶ εἰσδεχέσθω ἔνδον, τὴν οὐράνιον πύ-
λην, καὶ πανηγυριζέτω φύσις βροτῶν, καὶ σιρι-
τάτωσαν Ἄγγελοι, συνερατῶντες ἅμα φαι-
δρῶς ἡμῖν, τῆς Θεομήτορος τὴν Εἰσοδόν.

Δόξα, καὶ νῦν. **Ἦχος πλ. α'.**

Επέλαμψεν ἡμέρα χαρμῆσιν, καὶ ἑορτῇ
πανσεβάσμιος. Σήμερον γὰρ ἡ πρό τοῦτον

Παρθένος, και μετά τόκου Παρθένος μείνασα, ἐν ναῷ ἁγίῳ προσάγεται· και χείρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, και βοᾷ γηθουσύνως: Ἦγγικεν ἡ προστασία τῶν Ἐλιβομένων, ἐν ναῷ ἁγίῳ ὡς Ἁγία, ἀφισραθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ παντάνακτος. Εὐφραίνεσθω Ἰωακείμ ὁ Προπάτωρ, και ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσαν δάμαλιν, τὴν ἀμωμιν Ἐσποιοιναν. Μητέρες συγχάρητε, παρῆντε σκιρτήσατε, και στείραι συγχορεύσατε· ὅτι ἐνέωξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ προορισθεῖσα Παντάνασσα. Χαίρετε λαοὶ και ἀγαλλιᾶσθε.

Ἀπολυτικίον τῶν Ἁγίων, Ἦχος δ΄.

Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν αἰεὶ μετ' ἡμῶν, κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν· ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρονησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Δόξα, και νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.
Και Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν Α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα,
Ἦχος α΄. Τὸν τάγον σου Σωτήρ.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ και τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, Ἰερῷ ἐν ἁγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἦν εὐλόγησεν, ὁ ἱερός Ζαχαρίας. Ταῦτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαροῖσωμεν.

Μετὰ τὴν Β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα,
Ἦχος δ΄. Κατέπλαγα Ἰωσήφ.

Πρὸ συλλήψεως Ἀγγη, καθαρμασθῆς τῷ Θεῷ και τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, θάρον προσήχθης νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν. Τῷ Σείῳ δὲ ναῷ, ὡς Σείος ὄντως ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἀποδοθεῖσα ἀφῆθης δοχεῖον, τοῦ ἀπροσῆτου κ, Σείου Φωτός. Μεγάλη ὄντως, ἡ πρόδοός σου, μόνῃ Θεόνυμφε και αἰσιπάρθενε.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ἑορτῆς, και τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλόχου, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς
Τὸν τὴν πλάνην λοχῶντα μελπω ποιμένα.

Ποίημα Θεοσάνου.

Ῥθῆ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τοὺς λόγους τῶν δυσσεβῶν αἰρέσεων, και τὰ φουάγματα, ὀρθοδοξίας αἴγλη λαμ-

προυνθείς, εὐμαρῶς διεσκέδασας, ἐν ἧ τούς σὲ πρυνάροντας, Ἰεροφάντα περιφροῦρησον.

Ὁ πάντων τὴν σωτηρίαν Κύριος, αἰεὶ βουλόμενος, τῆς ἱεράς σε ποιμνῆς ὀδηγῶν, Ἰεράρχα προβάλλεται, λόγω και βίῳ λαμπόντα, διαφερόντως Θεασάμενος.

Νομίμως ὑπεραβλεῖν ἐλόμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τῆ παντευχία Πάτερ τοῦ Σταυροῦ, σεαυτὸν περιφράζας, και νικητῆς τῆ χάριτι, και στεφανίτης ἀναδοξάζει.

Θεοτοκίον.

Τὸν Λόγον τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, και συναϊδίον, και τῆς αὐτῆς οὐσίας και μορφῆς, τῷ τεκνῶτι ὑπάρχοντα, σεσαρκωμένον τέτοκα, ἀνερμηνεύτας ἀπειροῦσαμε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, φέρων Ἀκροστιχίδα ταύτην:

Τὸν Σαυματοργὸν Γρηγόριον Σαυμάσιον.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥθῆ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Τῷ συντρέψαντι πολέμας.

Ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀκτίσι, πυρσευόμενος τὸν ναῦν, ἱερέ Γρηγόριε, και φωταγωγῆς ἀστήρ γενημένος, ὄλον με καταύγασον πρσεβείαις σου, ὅπως ὑμνήσω σε.

Ὁ προηνώστης τῶν ἀπάντων, χαριτώσας σου τὸν νοῦν, Θεοδότιος λάμψουσι, ἀπὸ σπαρχάνων σε καθαρμαίξει, Θεῖαις ἀρεταῖς ἐμπρέπειν μέλλοντα, Πάτερ και Σαύμασι.

Νωσταγμῶν ἀπὸ βλεφάρων, ῥαθυμίας ἐκβελῶν, λύχνος ἐρηγήρσεως, καθωράθης Θεοφάρε δείξας, πράγματι τὴν κλησίαν σε Γρηγόριε, ἐπαληθεύουσα.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκον σε κυρίως, ἀληθῶς ὁμολογῶ· τέτοκα γὰρ Κύριον, ἀνερμηνεύτας ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἀχραντε Παρθένε και Θελήσει, κατανοούμενον.

Ῥθῆ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ.

Η Ζεῖα και φωταγωγῆς, τῶν σῶν δογματῶν λαμπρόντων ἐσδεσε, τὴν δυσσεβῆ φιλαγγα, τῶν αἰρετικῶν Ἀμφιλόχῃ.

Ναμάτων ζωοποιῶν, ὡς ποταμὸς ὢν ἐκ Θεοῦ εὐπλεως, Ἀρχιερεὺς γέγονας, οἷς οἱ εὐσεβεῖς ἀρδευόμεθα.

Πλουσίαις μαρμαρυγαῖς, καταλαμπόμενος τὸν νοῦν ἡστραφας, τὴν μυστικὴν Ὅσι·

Α τῶν σῶν διδαγματῶν ἐμπρέπειαν. Θεοτοκίον.
νυχίαν σε φωτιζόν, και θυγοτρόφον ἀληθῶς τράπεζαν, και κίβωτον πάνανγρε, πάντες οἱ πιστοὶ καταγγέλλουμεν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου. ὃν δι' αὐτὸν σου προσδεξάμενος Πάτερ κόπον, ὁ Κτίστης γέροντι στοιχειοῖ σε, ἐν ἔρημῳ σὲ μυοῦντα Γρηγόριε, ἀπάσης Γραφῆς σαφηνεῖαν.

Ο ἅν ἐφέλκων ἐβδομάδα ἄσιτος Πάτερ, ἐτρέφω βρώσει ἐπουραίνῃ, σῶν δακρῶν νιφετοῖς ποτιζόμενος, καὶ Ζείως ἐνδυνάμενος.

Υ πὸ Θεοῦ σοι Ἱεράρχα χύμα καρδίας ἐδόθη· ἐβλυσας γὰρ πλουσίως, διδασμάτων καθαρῶτατά ναμάτα, καρδίας πιστῶν ἀρδεύοντα.

Θεοτοκίον.

Ρ ἡσιν Κηρύκων Ζηγηόρων ἀπεπληρώθη· ἰδοὺ γὰρ ἔτεκεν ἡ Παρθένος, νέον βρέφος, τοῦ Ἀδάμ παλαιότερον, καὶ σύμβρονον τοῦ Γεννητόρος.

Ὁ Εἰσῆς.

Ε στερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ· ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου· ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρῶς μου τὸ στόμα μου· εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ αὐτοῦ.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ἦχος β'. Τὰ ἀνω ζήτῶν.

Η Ζεῖα βροντῆ, ἡ σάλπιγξ ἡ τοῦ Πνεύματος, πιστῶν φυτοουργέ, καὶ πέλεκυς τῶν αἰρέσεων, Ἱεράρχα Ἀμφιλόχιε, τῆς Τριάδος Σεράπον μέγιστε, σὺν Ἀγγέλοις πέλων αἰεὶ, πρεσβῶν μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Καθίστηεν τὸ αὐτοῦ. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Α μπηρῶναι τὰ πέρατα, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ σοφίῃ τὸ σῶμα ἐκθλύζει σου, τῶν ἱαμάτων πηγῶς, Ἀμφιλόχιε ἐνδόξῃ· ὄθεν καὶ ἀσθενείας, ἀπαλλάττεις παντοίας, πίσει τοὺς προσιώντας, τῷ σεπτῷ σου τεμένει· Καὶ νῦν πταισμάτων τὴν λύσιν, αἰτήσαι πᾶσιν ἡμῖν.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἦχος κλ. δ'. Τὴν ὄσσαν καὶ Λόγον.

Ε ἰσπαργάνων Κυρίῳ ἀνατεθείς, ὡς ὁ παλαιὸς πανένδοξος Σαμουὴλ, ὡσαύτως καλοῦντός σε, τοῦ Σωτῆρος ἀκήκοας· καὶ φυγὴν καθάρας, καλῶν ἐπιδόσειςιν, ἱερῶς τῆς χάριτος, ἀζίως ἀπειλήρας· ὄθεν ἐπὶ χλόην, ἐπιγνώσεως Ζείας, ποιμένας τὸ ποίμνιον, ἱαμάτων ἀπὸ στραφας, ἐνεργείας Γρηγόριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἐροτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου· Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς.**

Ἦχος ὁ αὐτός. Τοῦ προσταχθέν μυστικῶς.

Α γαλλιάσθω ὁ Δαυὶδ ὁ Ὑμνογράφος, καὶ χορευεῖτώ Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἀννῇ, ὅτι γό-

νος ἄγιος ἐξ αὐτῶν προήλθε, Μαρία, ἡ φωτοφόρος Ζεῖα λαμπάς· καὶ χαιρέε, εἰσερχομένη ἐν τῷ ναῷ· ἦν καὶ βλέπων εὐλόγησεν, ὁ Βασιλεῖος υἱός, καὶ χαιρών ἀνεκραύγαζε· Χαιρε Ζαῦμα παγκόσμιον.

Ὠδὴ δ'. Ἐπαροῦντα σε ἰδοῦσα.

Α μφιλοχίου τοῦ Ζείου καὶ Ζηγηόρου, τὴν ἱερὰν πανήγυριν Ζεῶφρονες δεῦτε, πίστει συγχορήσωμεν, τοῖς ταύτου διδάγμασι, καὶ Ζεολογίας νεουρούμενοι.

Ν υμφάγωγος Ζεοφόρε τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν Χριστῷ γενομένης, τῷ κάλλει τῶν λόγων, ταύτην κατεκόσμησας, καὶ τῇ ὡσιότητι, τῆς Ὀσθοδοξίας ἐπαίδουνας.

Η Ζεολογίας σου γλώσσα καὶ Ζηγηόρος, καὶ ἀρχαῖος Τριάδος τὸ μονόσπετον κῶτος, πᾶσι διετραύνασε, καὶ μίαν Θεότητα, πέθει ἐν τρισὶν Ὑποστάσει.

Θεοτοκίον.

Ν εἶαν σιγήν σε Παρθένε κατανοοῦμεν, καὶ καθαρῶν ἀγίασμα τοῦ πάντων Δεσπότη· τοῦτον γὰρ ἐγέννησας, σαρεὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκῶτα Πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἀκήκοα Κύριε.

Π ῶς καλῆ ἠθῆσας, ἐκατοστεινόντα Πάτερ φάγγον, καὶ τῇ δρεπάνῃ τῶν σῶν διδασκῶν ἐξέτειμα, αἰρετικῶν δόγματα δυσσεβῆ, Συνόδου πεσμαχος ἔρσεις, Ὅσιε Γρηγόριε.

Ο υραίνιος φθῶς σε, Ἀρχιερέα Θεοῦ Σεράπον, ἀποδεικνύει καλῶς, ὁδηγεῖν τὸ ποίμνιον· ὃ περ ἐκτήσατο αἵματι Χριστός, ὁ προσιδῶς σου τῆς φυγῆς, μάκαρ τὴν λαμπρότητα.

Ν αὸς Θεοῦ γέγονας, κεκαθαυμένος παλῶν Πνεύματος τὴν ἐπιφοίτησιν, δεδέξαι σαφῶς, εἶδει σεμνῆς περιστρωῆς, Χριστοῦ σε δοξάσαντος.

Θεοτοκίον.

Π ῆνος βροτῶν σέσωσται, τῇ ὑπὲρ νοῦν σου κωφορία, καὶ οἱ ἐν σκότει φθοράς, Παναγία Δεσποῖνα, εἶδον τὸ φῶς, τὸ ἐκλάμψαν ἐκ γαστροῦ, σου τῆς αἰτίας τῆς ἡμῶν, Κόρη ἀναπλάσεως.

Ὠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Α μπηόμενος φωτὶ, Τρισελίου Θεότητος, ἐκάθισας ἐπὶ Ἐρόνου, τῆς Ἀρχιερωσύνης, Σεφρον Ἀμφιλόχιε.

Ο λώληρον σαυτὸν, τῷ Θεῷ καθιέρωσας, καὶ γέγονε Σεοκήρυξ, μεγαλόφωνος Πάτερ, παμμάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Χαρμόσουνς ἡμῖν, ἑορτὴ καὶ πανίερος, ἐφέ-
τηκεν ἡ τοῦ Θεοῦ, καὶ σοφοῦ Διδασκά-
λου, τὸν κόσμον ἀγιάζουσα.

Θεοτοκίον.

Ως πάντων τῶν πτωχῶν, εὐπρεπὲς ἐγκαλλώ-
πισμα, πανάχραντε Θεομήτορ, τῆς φυ-
χῆς μου τὸν ρύπον, ἀπόπλυνον πρεσβείαις σου.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Τὸν ζῶπον τῆς ψυχῆς μου.

Ρήματι σου καθαίρεις, εἰσερχοὺς ἀσθενείας
λελερωμένον ποτὲ, τὸν προσελθόντα σοι
πίσει· Θεοῦ γὰρ εἰδέξω, χάριν θαυμάτων σο-
φῆ, ὡς Ἐλισσαίος ὁ Θεῖος, Θεόφρον Γρηγόριε.

Ηνέωξας εὐχῆ σου, μογιλάλου στόμα καὶ
ὄρα Γρηγόριε, τῶν ἱαμάτων παμμύκταρ,
ἐνέργειαν πλουτήσας· ἢ ἐξήρπυξεν βυθὸν θεο-
λογίας, θαλάσσης ἀλίαν ξηραίνοντα.

Γεῖονος προσπάθειας, καθαρεύσας Πάτερ
ὡς Πέτρος ὁ πρῶτος, τῶν Ἀποστόλων
σκιᾶ σου, ἰασίς ἐπετέλεις, συνεχόμενους δει-
ναίς, ἀσθενειῶν καταγιγίσι, ἐνθῆς ἰάμενος.

Θεοτοκίον.

Οκόλπους τοὺς πατρώους, μὴ κενώσας
ἐν τῷ σαρκουθεῖαι Παναμάμε, σοῦ ἐν
κόλποις ὀράται, κρατούμενος ὡς βρέφος· ἐν
ἐξελείψει, τοῖς εὐσεβῶς σε τιμᾶσι, Παρθένε
Θεόνυμφε.

Ὡδή 6. Οὕτω σοι, μετὰ φωνῆς.

Νεκρώσας, τὸ τῆς σαρκὸς χαμαίχρηλον φρο-
νημα, τῆς ἀπαθείας τὴν χάριν, ἐστολισῶ
Πάτερ ἱερομύστα, καὶ πανάγους, διδαχαῖς
τὴν Τριάδα ἐκήρυξας.

Τῷ φόβῳ, στοιχειωθείς τῷ Σεῖῳ Θεόληπτε,
καὶ τὴν φυγὴν μολυσμάτων, καθαρὰν τε-
λέσας θεολογίας, ἀνεσείχθης, ἱεράτατον ὄρ-
γανον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Αγνόν σε, καὶ καθαρὸν γινώσκοντες σή-
νωμα, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ ναόν
καὶ θρόνον τοῦ πανυψίστου, δυσωπούμεν, τὰς
φυχὰς ἡμῶν σῶσαι Πανύμνητε.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ὡς τὸν Προφήτην ἐρόῦσα.

Ρώννυται κόρη τὸ σῶμα, παρειμένη ἐντεύ-
ξει σου Ὅσιε, ἐν ἔτεσι πλείοσι, πιστῶς
προσελθούσά σοι, καὶ τὸν αἴτιον, πάντων με-
γαλύνει Χριστόν.

Γημιῶν τοῦ Δεσπότη, πολιτείαν τὴν ἁ-
γίαν ἐνδόξως, ἀδίκως ἐλιθώμενος, ἢ συκο-
φαντούμενος, ἀταπεινώτος, ἔμεινας Γρηγόριε.

Οὐ τῇ κακίᾳ συζῶντες, σὲ τὸν ἄκατον ἄρνα
ὡς ἄγριοι, Σῆρες διαρπάζοντες, φρου-
ρᾷ κατεδικασαν, τὸν φρουρούμενον, Πάτερ
Σεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Νοὺς ἐννοῆσαι τὸ μέγα, ἀπορεῖ τοῦ σοῦ τό-
κου μυστήριον· Θεὸν γὰρ ἐκύησας, ἄν-
θρωπον γενόμενον, Ἀειπάρθενε, τὸν ἀπερι-
νοπτον.

Ὁ Εἰρμός.

Ως τὸν Προφήτην ἐρόῦσα, ἐκ βυθοῦ κα-
τάτατο Χριστὴ ὁ Θεός, καμὲ τῶν
παιρμάτων μου, ρῦσαι ὡς φιλόδηρος,
καὶ κυβέρνησον τὴν ζωὴν μου δέομαι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἦχος 9. Ἡ Παρθένος σημερον.

Ως περ μέγας ἦλιος, ἀνατολαῖς τῶν θαυμά-
των, καταυγάσεις ἅπασαν, τὴν τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησίαν· ἔσωσας, τὰς σαῖς πρεσβείαις πολ-
λοὺς ἀνθρώπους· ἦλασας, τοὺς κακοδόξους ἐκ
τῆς σῆς ποιμνῆς· διὰ τοῦτο σε τιμῶμεν, Θεό-
φρον Πάτερ, σοφὲ Γρηγόριε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις
Πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλόχιου, Ἐπισκόπου Ἰκονίᾳ.

Στίχοι.

Σταλεῖς, Ἀμφιλόχιε, νεκρῶν ἀμφοῖς,
Δόχους σκεδάσεις καὶ νεκρὸς νοσημένους.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ θάνατος λάβεν Ἀμφι-
λόχιον.

Οὗτος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, πάντα βαθμῶν
Ἐκκλησιαστικῶν παραλλάξας, καὶ ἀ-
σκήσει, ἢ Σεῖα γνώσει διαλαμπῶν, φήφω τοῦ
κιννοῦ προχειρίζεται Ἐπίσκοπος τῆς Ἰκονιῶν
πόλεως, ἐν τοῖς χρόνοις Οὐάλεντινιανοῦ καὶ
Οὐάλεντος τῶν βασιλέων, παρατείνας τὴν ζωὴν
μέχρι Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου Βασιλέως, καὶ
τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Ὃς καὶ Διδάσκαλος τῆς Ὁρ-
θοδόξου Πίστεως γεγονός, καὶ κατὰ τῆς Ἀ-
ρείου λύμης στερεῶς ἀντιταξάμενος, πολλοὺς
ὠνοημοῦς καὶ Ἐλίφεις ὑπέμεινε παρά τῶν ἁ-
σεβῶν, συναγωνιστὴς γεγονώς τῶν μακαριῶν
Πατέρων, κατὰ τῆς Εὐνομίου βλασφημίας·
Οὗτος καὶ τῶν ἐν τῇ δευτέρῃ Συνόδῳ τῶν
ἐκατὸν πενήτην Πατέρων εἰς ὑπάρχων, τὰ
πλείστα διηγήσατο κατὰ Μακεδονίου τοῦ
Πνευματομάχου, καὶ τῶν φοιτητῶν Ἀρείου.

Μετὰ δὲ τὸ κρατῆσαι τῆς βασιλείας Θεοδό-
σιον τὸν μέγαν, καὶ τὸν νέον Οὐάλεντινιανὸν
καταστρέφει, καὶ καίσασατα ἐπανελθεῖν, ἡν-

τιβόλει ὁ μέγας Ἀμφιλόγιος, τὸν βασιλέα Θεοδοσίου ἀπάσασθαι τοὺς Ἀριανούς, καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους ἀνεῖναι τὰς ἐκκλησίας. Ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς παρητήτο, ἔξευρε μηχανὴν ὁ Σαυμάσιος· καὶ παρελθὼν εἰς τὰ βασιλεία, τὸν μὲν βασιλέα Θεοδοσίον ἠπάσατο· τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχάδιον καταλιπὼν, ὑρεμένως πᾶς ἠπάσατο. Ἐπὶ τούτῳ ὁ Βασιλεὺς δυσχεράνας, οἰκίαν ὕβριν ἐκάλεε τὴν τοῦ παιδὸς παρ' αὐτοῦ ἀτιμίαν. Ὁ δὲ φωρότατα ἐκκαλύπτει τὸ δρᾶμα, καὶ φησιν· Ὁρᾷς, ὦ Βασιλεῦ, πᾶς οὐ φέρεις σὺ τὴν τοῦ παιδὸς ἀτιμίαν, ἀλλὰ χαλεπαίνεις; πίστευσον οὖν, ὅτι καὶ τοὺς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ βλασφημοῦντας, ὁμοίως καὶ ὁ Θεὸς ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ. Τότε συνεῖς ὁ Βασιλεῦς, νόμους ἔγραψε, τοὺς τὸν αἰρετικῶν συλλόγους κωλύοντας. Οὗτος ὁ αἰδιμὸς ἀνὴρ, ἐπὶ πλείστοις χρόνοις ποιμάνας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, καὶ λόγους ὀρθοδόξους συντάξας, καὶ εἰς βαθύ γῆρας ἐλάσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἐπισκόπου τῆς Ἀκραγαντινῶν Ἐκκλησίας.

ΣΤΙΧ. Ἐξ Ἀκραγαντῶν πρὸς Θεὸν χωρεῖς Λόγον, Τὸν ἀκρα γῆς κρίνοντα, παιμμακάρο Πάτερ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰσοτμικανοῦ τοῦ Ρυομητοῦ, ὁμοιωμένος ἐν πόλει τῷ Ἀκράγαντος, τῆς Σικελῶν Ἐπαρχίας, Χαρίτωνος καὶ Θεοδοῦτος γεννημα, ἀνδρῶν εὐσεβῶν, καὶ ἐν αὐταρχείᾳ ζώντων, καὶ πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένων. Οὗτοι, τῇ Σεοσεβείᾳ προσκείμενοι, διατετῆ ὑπάρχοντα τὸν παῖδα, παρόδωκαν τοῖς ἰεροῖς γραμμασιν ἐκπαίδευσθαι. Ὁ δὲ πᾶς ἐγένετο πάνυ σπουδαῖος καὶ ἀκνός ἐν τῇ τῶν ἱερῶν γραμματῶν ἀναλήψει, ὡς τε ὑπὸ πάντων θαυμάζεσθαι. Οὐκωκαὶ δέκα δὲ ἐτῶν γενόμενος, σφραγίζεται Κληρικὸς παρὰ τοῦ ἐν Ἀγίοις Ποταμίωνος, καὶ τὴν κερῆν κείραται, ἐπιτήθειος ὑπάρχων ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι, τῇ τῆς φωνῆς καλλιτελείᾳ.

Τούτου οὖν ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπνοῦντος, ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τοῦ Ἀρχιδιακόνου Δαμιανοῦ, κέληκεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐν τρίτῳ, καθὰ καὶ τὸν Σαμουὴλ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εἰσηκούσθη ἡ δέησις σου· λοιπὸν τάχυνται, καὶ πορευθήτω. Ὁ δὲ μὴ μελήσας, ἐξῆλθε, καὶ κατέλαβε τὴν Καρθαγένην·

καὶ εὐρῶν ἐπέισε τὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ πεμφθέντα αὐτῷ Μάρκον Μοναχὸν πνευματοφόρον, παρ' αὐτῷ ἔμεινε χρόνους τέσσαρας. Κακίθειν μετ' αὐτοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀνήλθε, καὶ μεγάλως θαυμασθῆναι, ἐκείθεν ἐκ Σείας ἐπιφανείας, ἀνήλθε προσκυνῶσα ἐν Ἱερουσόλυμα, καὶ Δάκωνος γίνεται ὑπὸ Μακαρίου Ἐπισκόπου Ἱερουσόλυμων. Εἶτα κατέβαλε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐμφανισθεῖς τῷ τηλικαυτῷ Γεωργίῳ Πατριάρχῃ· ἐν οἷς καὶ Σύνοδος κατὰ Σεργίου καὶ Πύρρου καὶ Παύλου συνεκροτήθη.

Τούτοις οὖν συμπλακείς ὁ Γρηγόριος, καὶ ἰκανῶς διελέγξας τὴν αὐτῶν φρονεολάθειαν, καὶ μέχρι τῶν τῶν Βασιλέως αἰσῶν τῆς περὶ αὐτοῦ φήμης διαρκουήσας, πάλιν εἰς τὴν Ποσειδωνοῦσαν Ρώμην ἐξώρμησε, καὶ τὴν οἰκίαν πατρίδος Ἀκραγαντῶν τοὺς οἰκίας ἐγγειρίζεται, μεγάλως διαλάμβας καὶ διαπρέψας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ θαύματα μέγιστα ἐτελέσας, καὶ τὸ τῆς Ἀσχεμοσύνης κατακοσμήσας ἐξίωμα. Ἐξ οὗ οἱ περὶ τὸν Σεξίνον καὶ Κρησκεντιῶν οὖνον βαλλάνου, μυσίους ἐπήγαγον πειρασμοῦ· καὶ ἐγκλήματα κατ' αὐτοῦ συροφάντες, πρὸς τὸν Πάπαν Ῥώμης αὐτοῦ κατηγοροῦν.

Ὁ δὲ τοῖς τούτων ἀπατηλοῖς λόγοις δολασθεῖς, ἐγκατάλειπον αὐτὸν ἐν φρουρᾷ καλίστην, ἐπὶ χρόνους δύο καὶ ἡμισυ. Καὶ αὐτῆς τούτου ἐκείθεν ἐξέρχεται, προστάζει βασιλικῇ, μετὰ τῶν αὐτοῦ κατηγορῶν δικασθησόμενον. Ὅτι καὶ τὰ παραδοξότατα ἐκεῖνα σημεῖα, τῶν τε ζῦλων καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπετελέσθη, τοῦ Θεοῦ τὸν ἴδιον, Σεράποντα ὑπεροξάσαντος· καὶ γνόφῳ μέλων τῶν ἀνοσίων ἐκείνων καὶ ἀνέρον κατεκαλύθη τὰ πρόσωπα, καὶ κατεξοφῆθη, ὡς τε καὶ μέχρι τῆς σήμερον οὕτω φαίνεσθαι κατὰ γενεάν. Ἡ, τε ὑπ' αὐτῶν φενακισθεῖσα κόρη, οὐδερῆν δαίμονι αὐτάρκως παιδευθεῖσα, παρὰ τοῦ Ἁγίου, ἔμπροσθεν παντός τοῦ λαοῦ, ἰάθη. Καὶ ὁ Ἅγιος αὐτῆς εἰς τὴν ἴδιαν πατρίδα μεγαλοπρεπῶς ἐπανήλθε, μελίζονα τῶν προτέρων ἐπιτελῶν σημεῖα καὶ τέρατα. Οὗτος, πλείστα ἐπιβιώσας Σεοπροπῶς ἔτη, ἐν βαθύτατῳ γῆρα τὸν βίον ἀπέλιπε, πρὸς Κύριον ἐκδημήσας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σισινίου τοῦ Μαστύρος.

ΣΤΙΧ. Πολλὰς ὑποστάς ἐν βίῳ πρῶτον βίας, Μετῆλθε Σισίνιος ἐκ βίας βίου.

Ούτος ἔπῃρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, καὶ Ἀλεξάνδρου Ἡγεμόνος, ἐκ πόλεως Κυζιχίου ὀρωόμενος. Καὶ Ἀλεξάνδρου διχθληθεὶς τῷ Ἡγεμόνι, ἵπποις ἀγρίοις προσδέσεται, καὶ τρέχειν ἀναγκάζεται, καὶ ἀφειδῶς τύπεται, καὶ διὰ τῶν μυκτῆρων ὄξος ὀσμυ δέχεται, καὶ τῇ εἰρκτῇ ἀπορρίπτεται. Πολλὰς δὲ καὶ ἑτέρας βασάνους καθυπομείνας, καὶ θάματα μέγιστα ἐκτέλεσας, μέσον Συνόδου ταῖς νευραῖς τῶν αὐτοῦ δογμάτων τὸν Ἀρειὸν ἀπηγγόνισεν. Ὁμοούσιον ἀπορηνάμενος τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν. Οὕτω καλῶς καὶ Θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ νομίμως ἀλλήσας, πρὸς Κύριον ἐξέδημησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος Ἰσχυριῶν ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ζῶν Ἰσχυριῶν, ἰσχύς ἦν Ἐκκλησίας,
Ἦν περ νηπίος καὶ θανάτων ἐνίσχυει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἐλενος, Ἐπίσκοπος Ταρσοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ταρσοῦ πρόεδρος Ἐλενος θυπηλός
Ταρσοῖς ἀνίστι ψυχικοῖς ἕως πολυ.

**Διηγήσις ὀπτασίας Ἰωάννου τινός,
πάνυ ἀσέλιμος.**

Εγένετό τις ἀνὴρ, ἐν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως, ὃς καὶ γνωστός καὶ αὐτῷ διά τινας ἐπιστήμης γνωρίζομενος. Οὗτος ἀσέμως τὸν ἑαυτοῦ βίον μετερχόμενος, τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἀνετυπώσατο. Ὁ δὲ πρὸς τὸ συμφέρον πάντα καλῶς οἰκονομῶν Κύριος, δι' ὀπτασίας τούτῳ τὴν διόρθωσιν πραγματεῦται.

Ἐδοξε γὰρ ποτε τὸν ἀνδρα βλέπειν καθ' ἕνα τῆς αἰετίας ἐπιστήμης εἶδος προσαγαγεῖν τῷ Βασιλεῖ, ὡς μετὰ ταῦτα προσομιλεῖν ἀλλήλοις καὶ συναγαλλέσθαι. Εἶθ' οὕτως ἔδοξεν ἀπογομφῶσαι τὸν Βασιλέα μάχαιραν, καὶ τὴν κόμην συναρχειν τοῦ ἀνδρός εἰς ἓνα ἐπίθεσμον, καὶ πειράσθαι τέμνειν ταύτην ἀνηλεῶς· καὶ τοῦ ἀνδρός τὸν αὐχένα συχῶς ἐπικλίνοντος, καὶ τῷ δοκεῖν πρὸς τὸν Βασιλέα ἐπιγελῶντος, ἐμβριθῶς τὸν Βασιλέα πρὸς ἐκεῖνον φλέγασθαι· Ὅτε σου τὰς τρίχας ἢ μάχαιρα καταράγεται, τότε σου καὶ τοῦ αἵματος ὁ τράχηλος ἐμπλησθήσεται. Προσπιτούτοις, τῇ καταφορᾷ τῆς μάχαιρας, καὶ αὐτὸς τὸ τράχηλος ἔδοξεν ἀποτμηθῆναι· καὶ πλησίον τοῦ ὤρακος τῆς μάχαιρας ἐλθῶσας, ὁ ἀνὴρ ἀγωνιῶν, βοήθειαν ὀνειδιότατε προσεκαλεῖτο. Ἐκ δὲ τοῦ δέους καὶ τοῦ φό-

βου, καὶ τοῦ φοβιῶδους ἐκείνου ἀγῶνος, πρὸς ἐκεῖνον ὄλας ἐκθαμβὸς ἐγένοντο· καὶ τῷ Σταυρῷ ἑαυτὸν σημειωσάμενος, Εὐχαριστῶ σοι, ὁ-νεῖρς, ἔλεγεν, ὅτι μοι τὸν φοβερὸν τοῦτον ἀγῶνα εἰς φάντασμα ἀπετέλεσας. Καὶ πάλιν, ὡς οἶμαι, ὁ αὐτὸς μεμνήσκην αἰσθητός.

Μετὰ δὲ τινα χρόνον, ὁ αὐτὸς περιοδεύσας νόσφ, ἐκ Θεοῦ τὴν βοήθειαν ἐπεκαλεῖτο. Τότε πάλιν οὐκ ἐν ὄνειροις, ἀλλ' ἐν ἐκστάσει ἦδη γεγόμενος, ὅρᾳ ἑαυτὸν ἐπὶ τινος σεκρετικῆς ἐστῶτα καθέσρας, ἢ μᾶλλον δικαστικῆς καταστάσεως, καὶ ταύτης προκαθεζόμενον ἔβλεπε τινα φοβερώτατον Βασιλέα, στολὴν ἡμιπεσμένον Ἀρχιερατικὴν καὶ Βασιλικὴν. Ἐξ ἐκατέρων δὲ τῶν τούτου μερῶν, καθῆσθαι ἔβλεπεν ἱεροπροεπίε τινὰς κατενοεῖ· ἐστάναι δὲ ἑαυτὸν καθῆσθαι ἐπιλάμβανεν ἦδη τῶν φαινομένων ἐκείνων. Πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τούτου εὐειδέως τινὰς ἐστῶτας εὐνοούχους ὑπετόπαζεν· ἐξ εὐανθμῶν δὲ τινα ταπεινότερον ἄλλον καὶ προσηνέστερον ἔβλεπε· βόθρον δὲ τινα σκοτεινὸν ὀπισθεν καὶ φοβερὸν κατενοεῖ, οὐδὲν μεγάλην τῷ βλέποντι παρεχόμενον. Καὶ οὕτως ἑαυτὸν ἐστάναι σὺν τρομῷ ὑπετόπαζε· καὶ φησι πρὸς αὐτὸν ὁ προκαθήμενος Βασιλεὺς· Ἀράγς οἶδας, ὃς τίς ἐγώ, ὦ νεανία; Καχεῖνος· Γενούσκω, Δέσποτα, ὅτι σὺ εἶ ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός, ὡς αἱ καθ' ἡμᾶς Γραφαὶ περιέχουσι. Καὶ πάλιν ὁ Βασιλεὺς πρὸς αὐτὸν· Καὶ εἰ ἀπὸ τῶν Γραφῶν, ὡς σὺ φησὶ, ἐμὲ διέγνως, οὐδὲ τοὺς συγκαθεδρῶν ἀγνοεῖς· καὶ πῶς ἐπελάτῃου τῆς ἀπειλῆς, ἧς σου παλαὶ Κωνσταντίνος ὁ Βασιλεὺς ἠπειλήσατο; ἢ ἀγνοεῖς τὸ λεγόμενον; Οὐκ ἀγνοῶ, φησὶ, Δέσποτα, ἀλλ' εἰσέτι καὶ τοῦ φόβου τὰ λείψανα ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρω. Καὶ ὁ Βασιλεὺς· Καὶ εἰ τοῦ φόβου τὰ λείψανα ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρεις, πῶς ἐπιμένεις τοῖς ὀλεθρίοις; Ὅμως μάθε διὰ πείρας, ὅτι περ καὶ πρῶν ἐγώ, καὶ οὐχὶ Κωνσταντίνος, τὴν φοβεράν ἐκείνην πείραν τῆς βασάνου ἐπήγαγον. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδοξε νέσει μόνῃ τοῖς παρεστῶσι κελύσαι, ἀκούσται τὸν ἀνδρα εἰς τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ ἐπιφανόμενον βόθρῳ· ὁ δὲ γοερῶς τὴν τῆς Θεοτόκου ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν. Ἐδοξε δὲ κἀκεῖνην μέσον εὐρεθῆναι, καὶ φωνῆς ἀκούσαι λεγούσης· Ἄρετε τούτον ἀπελθεῖν, διὰ τὴν τῆς μητρὸς δέσπιν.

Καὶ ὡς ὁ τῆς ὀπτασίας λόγος τὸ πέρας εἰλήψε, σύντρομος ὁ ἀνὴρ γεγῶνός, καὶ πρὸς

τίον Γρηγόριε Πάτερ, ὦν τῆ παρουσία, ἀνθρακας κατέχων, χερσίν, ἐθανματούργεις.

Ως ἀστὴρ φαινότατος, ἀναφανείς ἀληθῶς, ἐν τῷ ὕψει Πάτερ τῆς Ἐκκλησίας, καταυγάσεις ἡμᾶς, ἀρεταῖς πάντοτε, καὶ θαυμάτων ἀκτίσι, τοὺς ὑμνοῦντίς σου τὴν φωτοφόρον, μνήμην Ἱεράρχα, Γρηγόριε Θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Ο παράδοξος τόκος σε, τὰς διανοίας ἡμῶν, καταπλήττει μόνη εὐλογημένη· ὁ Θεὸς γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα προσέλαβεν, ὁ περ ἦν, διαμεινας Θεοτόκε, ἀτρεπτος τῆ φύσει· ὃν ὑπερφουῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμῶς.

• **Ο** φεγγῶν ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα Χριστέ,
• ὁ τιθεὶς θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ
• συνέχων τὸ πᾶν, σὲ ὕμνεϊ ἥλιος, σὲ δοξάζει
• σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πάσα ἡ κτίσις,
• τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ Σ. Λίθος ἀχειρότμητος.

Μίαν τρισυπόστατον φύσιν, πανευσεβῶς
θεολογήσας, τὴν παμθεοσιλίδα Τριάδα,
τὴν Θεαρχίαν τὴν ἀκατάληπτον, νῦν ὑπ' αὐ-
τῆς τετίμησαι, ἱεροψάντορ Ἀμφιλόχιε.

Εγὼν πρὸς Θεὸν παρρησίαν, ὡς Ἱεράρχης
θεοφορε, τῶν τῆν ἱερῶν καὶ φωτοφόρον,
τελούντων μνήμην, σοῦ παμμακαρίστου, διαπαν-
τός ὑμνηθῆναι, τῷ σὺ Δεσπότη παριστάμενος.

Νέμοις μοι τὴν ἀφθονον χάριν, τῷ τοὺς ε-
κπαινοῦς σοι Θεόφρον, πλέξαντι προθύ-
μω καρδίᾳ, τὴν τῶν πταισμάτων λύσιν αἰ-
τουμένους, ὡς ἱερεὺς πιστότατος, Ὅσιε Πάτερ
Ἀμφιλόχιε.

Θεοτοκίον.

Αδὰμ μὲν ἀπίστος ἦν, τοῦ δὲ Θεοῦ
Μήτηρ ἐδείχθη· σὺ γὰρ ἀπ' αἰῶνος ἐ-
φάνης, ἀγρυπτεῖα πάσης τῆς κτίσεως, εὐλογη-
μένη Πάναγος· διὸ σε πάντες μεγαλύνουμεν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Εὐλογητὸς ὁ Κύριος, ὁ Θεός.

Τὸ λαμπρὰ πανήγυρις, ἴδε μνήμην ἱερά, ἴδε
χάρις πᾶσι, συνελθοῦσι πιστοῖς, ἀφθόνως
ἰάσεις παραύξουσα· προσέλωμεν· βρῦει γὰρ
ἡμῖν, ἡ Γρηγορίου Σήκη, φωτισμὸν ἀένναον,
καὶ ἀθανάσιον.

Ως ποταμὸς πεπλήρωσαι, τῶν ναμάτων
τοῦ Χριστοῦ· ὡς ελαία ἐλαιον, πηγάζεις
ζωῆς· ὡς φοινῆ ὑψώθη Γρηγόριε· ὡς ἀμπε-
λος βότρυας ἡμῖν, τῶν ἀρετῶν σου φέρεις, ἐξ
ὧν ποτιζόμεθα, οἶνον ἀφθαρσίας.

Συνευφρανεῖσθω σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ σου
ἡμῖν, Ἱερέων ὄμιλος, καὶ Ὀσίων πληθὺς,
καὶ πάντων Ἀγγέλων τὰ τάγματα· μεθ' ὧν
παρεστῶς τῷ Ποιητῇ, πεπυροσυσμένους Πάτερ,
μνησθήτι τὸν πόθον σε, ἀνυμνολογούντων.

Ηγιασμένον γέγονας, Πάτερ σπίνωμα Χρι-
στοῦ, Ἐκκλησίας στύλος, καὶ λιμὴν τῶν
πιστῶν, καὶ μάχαιρα πλάνην ἐκτέμνουσα, πη-
γὴ ἰαμάτων καὶ βυθός, ἐνθεῶν νοσημάτων, καὶ
πυρσὸς ἀκοίμητος, καὶ ποιμὴν ποιμένων.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκούσα ἄχρονον, τὸ ἐκλάμψαν ἐκ
Πατρὸς, φώτισόν με Κόρη, τὴν φυγὴν καὶ
τὸν νοῦν, μακρῶν ἀπ' ἐμοῦ ἐκδιώκουσα, τὸ σκό-
τος Παρθένε τῶν παθῶν· ἵνα σε μακαρίζω,
τὴν ἀειμακάριστον, τῶν πιστῶν ἐλπίδα.

Ὁ Εἰρμῶς.

• **Ε**ὐλογητὸς ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ
• ἐγγείρας κέρας, σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ
• Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο
• ἡμᾶς, Ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ κατεθύνηεν
• ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Ἐξαποσταλιῶνον τῶν Ἱεραρχῶν.

Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Ως Ἱεράρχαι ὄσιοι, Θεοφόροι Ποιμένες, ὁ-
φθέντες ἀληθέστατοι, τοῦ Ἀμνοῦ καὶ Ποι-
μένος, Ἀμφιλόχιε ὄσιε, καὶ Γρηγόριε μακάριε,
προσεβόησατε ὑπὲρ πάντων, τῶν ὑμῶν ἐκτελούν-
των, μνήμην ρυθιῆσαι κινδύνων, ψυχῶν ὁμοῦ
καὶ σωμάτων.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁμοίον.

Τῷ ἱεροῦ σε σήμερον, Θεοτόκε Παρθένε, δέ-
χεται τὰ ἐνδοτέρα, χερσίν Ἀρχιερέας· ἐν
οἷς τριῶν ἀπὸ χρόνων, ἕως δύο καὶ δεκά, διέ-
μεινας τρεφομένη, χειρὶ Θεοῦ Ἀγγέλου, ὡς ἀ-
γία Κλωθῶς, τοῦ πάντα τεκνηναμένου.

**Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς.**

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ηρῆ τὸ τοῦ φραγμοῦ, μεσότοιχον τῆ Θεῖα,
τῆς ὄντως Θεοτόκου, εἰσὼδα καὶ οἱ κα-
τω, τοῖς ἄνω νῦν συνήθημεν.

Στιχ'. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Ηδὸν παρθενικαί, χορεῖται Θεῖον ὕμνον, προ-
πέμπησαι ἐν οἴκῳ, Θεοῦ λαμπροφύρον,
τὴν μόνην παναμώμητον.

Στιχ'. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ.

Εὔσων τοῦ Ἱεροῦ, Ἁγίαν τῶν Ἁγίων, τὴν
Θεοτόκον οὐσαν, ὦ Λαχαρία δέχου, Ἀ-
γίῳν εἰς τὰ Ἅγια.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ στίχη τῶν πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίζωμεν, καὶ τὴν Θεοπαίδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῶ Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημῶμεν· τὴν προελεγχθεῖσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ τῶν ὀλῶν· Παρθένοι, λαμπαδηφοροῦσαι προπορεύεσθε, τῆς ἀειπαθένου τιμῆσαι, τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὑμνοῦσαι τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χάραξ τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἀπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκδοσάμεν, τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ αἰεὶ πρεσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς συνήθως, καὶ Ἀπολυτικῆς.

Τῆ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ Ἱερομαρτύρων, Κλήμεντος Ῥώμης, καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρείας (*).

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΗΜΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύρις ἐπέκραυξεν, ἰστώμεν Στίχους γ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Κλήμα, τῆς ἀμπελῶν τῆς ζωῆς. Πάτερ πεφυκῶς Ἱεράρχα, αἰραῖους ἤνεγκας, βότρυας ἐν πνεύματι, δογμάτων πάνσοφῃ, ἀποστάζοντας πάντοτε, σωτηρίας οἶνον. Δείξαι ἐπιγνώσεως, καὶ κατευφραίνοντας, πάντων, εὐσε-

βῶν τὰς καρδίας, τῶν εἰλικρινῶς σε τιμώντων, Κλήμη Θεοφόρε παμμακάριστε.

Πέτρου, Κορυφαίου μαθητῆς, Πάτερ γεγονῶς ἐπὶ πέτραν, τοῦτου ἐδόμησας, λίθον ὡς περ τιμῶν, σαυτὸν πανευφημέ· καὶ μοχλεύσει τῶν λόγων σου, κατέστρεψας πᾶσαν, δόμησιν πολυθῶν· ναοῦς δὲ ἤγειρας, Θεῖου, εἰς τιμὴν τῆς Τριάδος, μάκαρ ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω, καὶ τοῦ μαρτυρίου στέφος εἰληφας.

Ως περ, φωτοβόλος ἐκ Δυσμῶν, ἥλιος ἀνέτειλας Πάτερ, καταλαμπρύνων τὴν γῆν, ἀγῆλη τῶν δογμάτων σου, καὶ τῶν στιγματῶν φαιδρῶς· ἐπιφάσας δὲ μέρεσιν, Ἐφίας τρισμῆκαρ, ἔδως Ἰανατοῦμενος, καὶ ἐξανέτελας, Κλήμης, πρὸς Χριστὸν ταῖς ἐκείθεν, λάμψαι πλουσίαις ἀπαύστως, Δείξαν κατά μέλειον λαμπομενος. Τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανῶν ταγματῶν.

Υπερουσίου Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, διεδικηκῶν παμμακάκα, ὡς ἀκτίστου Μονάδος, Ἄρσιον καθεῖλες, δεῖξαι ἡμῖν, τοῦ Υἱοῦ τὸ ἀμείριστον, ὡς τῆς αὐτῆς ἐνυπάρχοντος τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι Θεότητος.

Τῶν δικιωτῶν ἐπαυθῆ, ἡ μακροφῶς ὀρημῆ· ἡ τῶν αἰμάτων χύσις, νῦν εἰς φροδῶν κατέστη, ἄμφω σφραγισθέντα, Πέτρος σοφῆ, τῷ ἱερῷ μαρτυρίῳ σου, ὡς τοῦ παισὸς Μωϋσέως ἐστὶν ρυέν, τῇ ψφιδί τῆς Σιπφώρας ποτέ.

Παιμαντικῶς διαπρέφας, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, μαρτυρικούς ἀνάσας, ἐπεδείξω γενεναίως, ἐν δι' ἀμφοτέρων στέφος λαβῶν, ἐκατέρως κοσμοῦμενος, ἱερωσύνη καὶ πόνοις ἀθλητικῶς· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, Ἦχος πλ. β'.

Τῆς τῶν παλῶν ὀχλήσεως ἀπαρχολήσας τὸν νοῦν, περὶ τὴν γῆσιν τῶν οὐτῶν, ἱερωτάτε Κλήμη, ἀσχολεῖσθαι πεποιθὴς· διὸ σε τὸ κυρία καὶ πρώτως Ὀν, ἐπὶ ταύτην εἰλκυσε, διὰ Πέτρου τοῦ τῶν Ἀποστόλων ἐξάοχοντος, ὅς σε τὰ Δείξα μεμύηκε, καὶ αὐτοῦ διάδοχον καταλέλοιπεν ἄξιον. Μεθ' οὗ τὴν Ἐκκλησίαν πάνσοφῃ, καλῶς διαγαγῶν, μαρτυρικῶς τέλει πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησας, οὐ Θεός, Θεῶ τῷ ὄντι ἀκραιφνῶς συγγνώμιμος· οὐ τῆς Ζεώσεως, καὶ ἡμᾶς ἀκαταπαύστως τυχεῖν καθικέτευσ, Ἱερομάρτυς Ἀπόστολε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τὸ τελεθῆναι σε, Θεόνυμφε Δέσποινα παρεγέμου ἐν ναῶ Κυρίου, τοῦ ἀνατρα-

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει, τῶν μὲν Ἱερομαρτύρων τούτων τὴν μνήμην, κατὰ τὴν κ.ε. τοῦ παρόντος μηνός, τῆς δὲ Ἁγίας Αἰκατερίνης, ἐνταῦθα. Μετετέθησαν δὲ οὗτος ἐνθάλξις εἰς τὰ τετυπωμένα Μηνῶνα, κατ' αὐτοῦ, ὡς λέγουσι, τὸν Συνακτῶν, ἐνα ἡ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης μνήμη συντοραζῆται λαμπρότερον μετὰ τῆς ἀπεδόσεως τῆς Ἑορτῆς. (**)

(*) Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει τοῦ Ὁρολογίου, ἐπισημασμένη ὑπὸ Ζωχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κορδῆ, ἐν Βενετίᾳ, 1509, κ.ε. δ. σ. 8., ἡ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἑορτὴ τὰτεται τῇ κ.ε. τοῦ παρόντος μηνός· ὅμοιος δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἑρῆξῃς τετυπωμένοις Ὁρολοῖσις, ἀπαρῶλλάκτως μέχρι τοῦ 1626 ἔτους. Ὁρολόγιον δὲ πάλιν, ἐκδόθη τὸ 1632, τὰτεται τῇ κ.ε. τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας. Ἐξ οὗ γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ ταύτης ἑορτὴ μετετέθη μετὰ τοῦ 1626 καὶ 1632.

φῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς ἠγιασμένην τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς ἐπὶ τὴν Παρθένον, τροφὴν κοιμίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρώντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμύλυτε, ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶξέ τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς προσόμοια.
Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Δεῦτε φιλέοιτο πάντες, ὕμνοις τιμησόμεν, τὴν μόνην Θεοτόκον, τὴν ἀγνὴν καὶ Παρθένον. Παρθένοι γηθοσύνας, λαμπάσι φαιδραῖς, τὴν Παρθένον καὶ ἄχραντον, ἐν τῷ ναῷ εἰσαχθεῖσαν τοῦ Ποιητοῦ, γηθοσύνας λιτανεύσατε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῇ Βασιλεῖ.

Διαναγκάσονται πύλαι, πιστῶς εἰσδέξασθε, Παρθένοι λαμπαδοῦχοι, εἰς ναὸν ἀφίχθεισαν, τὴν ἄχραντον Μητέρα, καὶ πάνταν ἁγίαν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν κράζουσαι. Εὐλογημένη ὑπάρχεις ἐν γυναικί, Θεοτόκε ἀειπάθουε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ.

Επαγγελίας ἀγίας, καὶ ὁ καρπὸς εὐκλείης, ἡ Θεοτόκος ὄντας, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡς πάνταν ὑπερέρα ἡ εὐσεβῆς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροῖ, συντηρούμενη Θείῳ Πνεύματι.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Πέτρου,

Ἦχος δ΄. Ανατολίου.

Χεῖρὶ Θεοῦ χρισθεὶς εἰς Ἰερὴα, τοῦ Κορυφαίου συνώνυμε, καὶ ἔσους συμμετόχε, τὰ λογικὰ πρόβατα, τοῖς εὐαγγελιστοῖς ἐξείβερας λειμῶσιν, ὡς σὸς καὶ ἀληθινὸς Ποιμὴν καὶ Μάρτυρον διάδοχος, ἀξίως ἀναδειχθεὶς, τῷ ἀληθινῷ αἵματι, τὸν τῆς πίστεως δρόμον ἐτέλισας· διὸ τοῦ λαοῦ προμηθηόμενος, καὶ Χριστῷ συμμορφούμενος, πρόσβουε ὑπὲρ τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ΄.

Ο Δαυὶδ προανεφάνει σοὶ ἄχραντε, προορών τὴν ἀφιέρωσιν, τῆς εἰσόδου σου ἐν τῷ ναῷ· ἐν ᾧ τὰ πέρατα σήμερον εὐορτάζοντα, δοξολογοῦσά σε πανῦμνητος· ἡ γὰρ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον μείνας ἀφθόρος, Μήτηρ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, σήμερον εἰσέρχῃ ἐν τῷ ναῷ. Ὁ Ζαχαρίας εὐφραίνεται, ἀπολαβῶν σε Δέσποινα· καὶ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἀγάλονται, ὑποδεξάμενά σε τὴν τροφὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν Διὸ καὶ ἡμεῖς, ἐν ὠδαῖς ἐλδοῦμεν

σοι· Ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτικά. τῶν Ἁγίων· Ὁ Θεὸς τὸν Πατέρα·
Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπολύσις.

ΕἶΣ ΤὸΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάλισμα,

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης σήμερον, ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη ἅπαντα, ἐν τῇ εὐσήμεν Ἑορτῇ, τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα· Ἀυτὴ ὑπάρχει, σκηνὴ ἐπουράνιος.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάλισμα,

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Η αἰματώσας Ἀμνάς, καὶ ἀκηλίωτος παστῆς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος Μαριὰμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσάγεται παραδόξως ἢν Ἄγγελιο Θεοῦ, δορυφοροῦσαι λαμπρῶς, καὶ πάντες οἱ πιστοὶ, μακαριώσθιν αἰεὶ, καὶ εὐχαρίστας ψάλλουσι ταυτῇ, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ· Ἡμῶν ἡ δόξα, καὶ σωτηρία, σὺ ὑπάρχεις Παναγία.

Μετὰ ταῦτα λέγομεν ἕνα Κανὸνα τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς παρόντας δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, οὗ ἡ Ἀκοστική·

Θεῖας σε Κλήμα, Μάρτυς, ἀμπελοῦ σέβω.

Ποίημα Ἰωσήφ (*).

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Θρόνῳ παριστάμενος, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καὶ θείας λαμπρόμοτος, Πάτερ λαμπρότητος, τὴν ζωφώδη μου, καταύγασον καρδίαν, ὅπως τὴν φωσφόρον σε, ὑμνήσω κοίμησιν.

Εἰς βαθὴ τοῦ Πνεύματος, μετὰ τοῦ πνεύματος Ὅσις, ὁσίας ἐνεκυσίας, καὶ κατενόησας, ὡς ἐχώρησας, τὸν ἀκαταληψία, νοούμενον Κύριον, μακαριώτατε.

Ἰστίῳ περούμενος, τῷ τοῦ Σταυροῦ διεπέρασας, τοῦ βίου τὸ πέλαγος, Μάρτυς πανάριστε, καὶ τὸν εὐδίων, κατελαβες λιμένα, τῆς ἀνω λαμπρότητος, Κλήμη πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Αγίασον Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν μου διάνοιαν, ἡ τὸν ὑπερούσιον, Λόγον κηύσασα,

(* Τὸ Κανὸν τῆς Ἑορτῆς τῆς Παναγίας εἰς τὸν Ἅγιον Κλήμενα, πρὸς τὸν Ὑψίστον διεδόθη· πάλαι Θεοτόκος, ἡμεῖς ἔσμεν ἀκοστικὸς. Ἐλλείπει δὲ ἐκ τοῦ κανόνος καὶ τὸ ἐν τῷ Ἑσπερίῳ Δοξαστικῷ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος ἀναγινώσκον καὶ τὸν ἀφροσύνην Κοιμήσεως.

καὶ ὑπάροχουσα, πασῶν ἀγιωτέρα, τῶν ἄνω
Δυνατέων, Θεοχαρίτως.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, οὗ ἡ Ἀκρό-
στιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων):

Ἐγκωμιάζω τὸν τρισὺλθιον Πέτρον.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀσμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἐν τοῖς φωτεινοτάτοις, τὴν διαγραφὴν ἔχων
σκηνώμασι, φωτισμὸν μοι παράσχῃ, ταῖς
προσεβίαις σου Πέτρε πανόλθιε.

Γνώσει μεμυημένος, καὶ ἱερωσύνη λαμπρο-
νόμος, παμμακάριτε Πέτρε, τῷ Χριστῷ
προσπνεχθῆς δι' αἵματος.

Κόσμος πεποικιλμένον, καὶ πολυτελὲς ὡς
Περ ἀνάθημα, τῆ Χριστοῦ Ἐκκλησία,
πρὸς Θεοῦ ἐδωρήθης μακάριε. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ σσαρκωμένον τὸν αἰ-
διον, καὶ ὑπέρθρον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν
τεκούσα ὑμνοῦμέν σε.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Σὲ πρὸς τὸ φέγγος, τῆς τοῦ Θεοῦ ἀδήγησε
γνώσεως, ὁ τοῦ κόσμου διανγῆς, καὶ κα-
θαρώτατος ἥλιος, Πέτρος ὁ Θαυμασιός, Θεο-
μακάριστε.

Σταγασὶ θείων, διδαχῶν ἀδευθεῖς τὴν καρ-
διαν σου, τῶν τοῦ Πέτρου ποταμὸς, να-
μάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, Μάρτυς ἐχη-
ματίσας, Θεομακάριστε.

Ἐν χειλέσιν σου, ἐξεχύθη ἡ χάρις τοῦ Πνεύ-
ματος· ὅθεν ἐβλύσας χρόνους, Θεογνω-
σίας αἰδίμει, καὶ πᾶσαν κατήρδευσας, τὴν
Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Θεοτοκίον.

Κυριότακε, ἡ Θεὸν ἀπορότως κηύσασα,
τὸν Σωτῆρα τοῦ παντός, αὐτὸν δυσάπει
σώθῃσαι με, πάθεισιν ἐκείστοι, περιαντλού-
μενον. Τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς ὁ Κύριος.

Ἀνήλθεις ὀχοῦμενος τῷ σῶ αἵματι, ὡς ἐν
ἄρματι· Οἷσι, πρὸς τὰ οὐράνια, ἔνθα
πρόδρομος ἡμῶν, Χριστὸς εἰσελήλυθεν, ὁ μόνος
ἀναμάρτητος.

Ζωνὴν τὴν ἐπίκρηον καταλέλοιπας, καὶ ζωὴν
τὴν ἀκήρατον εὖρες μακάριε, ἔνθα στε-
φανηφόρος, χορεύων ἰκέτευσ, σώθῃσαι τὰς φυ-
χὰς ἡμῶν.

Ὡς φοινίξ ἐξήνθησας εὐφροσύματος, ὡς ἐλαία
κατάκαρπος ὠφθῆς· Θεόπνευστε, ἐν αὐ-
λαῖς τοῦ Κυρίου, ὡς σμύρνα καὶ λίβανος, ὡς
μύρον εὐωδέστατον.

Θεοτοκίον.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθέ-
νος ἔμεινας, Μήτηρ ἀπειρανδρε, Θεοτόκος
Μαρία, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἰκέτευσ σω-
θῆσαι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός.

- Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔ-
• στι δίκαιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὃν ὕμνῃ
- πᾶσα χτίσις· οὐκ ἔστι σοι ὁμοιος, δεδοξα-
• σμένε Κύριε.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Πέτρου,

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὁρθοδόξοις δόγμασι, τὴν Ἐκκλησίαν φαι-
δρύνας, ὑπὲρ ταύτης ἤβλησας, Θεομακά-
ριστε Πέτρε, Ἄρειον τὸν ἀποστάτην καταδιώ-
ξας· ὅθεν σου, τὴν παναγίαν μνήμην τελούντες,
ὀρθοδόξως ἐκδοῦμεν· Χαίροις ὦ Πέτρε, ἡ πέ-
τρα τῆς πίστεως. Ὁ Οἶκος.

Ἐπὶ τὴν Θαυμαστὴν Ἀλεξανδρείαν σπεύ-
δοντες, πορευθῶμεν τῷ νοῷ, καὶ κατιδῶμεν
πράγματα μεγάλα καὶ ξένα ἐκείσε τελεσθέν-
τα· πᾶς εἰς Ἰσρίαν ἐαυτοῦ τίθεισιν, ὡς πρό-
βατον ἄκαλον, ὁ Ἰεράρχης καὶ μέγας πρό-
βλος Πέτρος, ὁ νυνὶ συγκαλεσάμενος ἡμᾶς
ἐνταῦθα, καὶ τὴν ἁγίαν κάραν προθέμενος
αὐτοῦ, καθὰ περ ἔδεσμα σεπτόν· ἡ τρυφήσαν-
τες νῦν, ὀρθοδόξως αὐτῷ βοῶμεν· Χαίροις ὦ
Πέτρε, ἡ πέτρα τῆς πίστεως.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς πολύφορον κλῆμα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπλω-
θεῖς τῶν βασάνων κατατομῆ, ὠραίους
ἐξήνθησας, ἀξιάχρατος βότρουας, σωτηρίου γλεῦ-
κος, αἰεὶ ἀποστάζοντας, καὶ καρδίας παντός,
πιστῶν κατευφραίνοντας· ὅθεν συνελθόντες,
τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τελούμεν γηθόμενοι,
τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες· Ἰεράρχα πολυάθλη,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τὴν
ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὁμοιον.

Ἐκ τῆς ἄνωθεν φήρου τῆς τοῦ Χριστοῦ,
ἠγησάμενος ποιμνῆς ἐπὶ νομάς, εὐζώους
ἐποίμανας, τῶν πανόσφων δογμάτων σε, ἀπε-
λάσας Ἄρειον, ὡς λύκον ἀνήμερον, ἐπιβάντα
ταύτης, ἀβείους διδάγμασιν· ὅθεν τὴν φυγὴν
σου, δεδωκῶς ὑπὲρ ταύτης, Ποιμῆ ἀνηγορευ-
σαι, ὡς ὁ Κύριος ἔφησεν· Ἰεράρχα μακάριε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων

ἄφειν διορήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πῶν, τὴν ἁγίαν μῆμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς,

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πρὸ συλλήψεως Ἀγγή, καθηγιασθῆς τῷ Θεῷ· καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθης νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατριάν ἐπαγγελίαν· τῷ Θεῷ δὲ ναῶ, ὡς Θεῖος ὄντως Ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἀνατεθεῖσα ἄφθης δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ Ζείου Φωτός. Μεγάλῃ ὄντως, ἡ πρόοδος σου, μόνῃ Θεόνυμφε καὶ ἀειπάροθενε.

Ὡδή δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Λαιπρυνθεῖς σου τὴν καρδίαν, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, εὐτῶσει λόγοις, πάντων τὰς φυγὰς κατελάμπουνας· τὸ τῆς ἀγνοίας δὲ σκοτος τὸ βαλῦτατον, ἀπεδίωξας, τῶν εἰδωλομανῶν ἱερώτατε.

Ηκατάκαρπος ὡς κλῆμα, ἐκδαστάνει σε ἄμπελος, Ἰησοῦς παμμάκαρ, φέρον ἐπιγνώσεως βότρυας, ἐν τοῖς ληνοῖς μαρτυρίου οἴνου βλύζοντας, τὰς καρδίας πάντων τῶν πιστῶν τὸν εὐφραίνονται.

Μεμακάρισαι γησιῶς, μαθητεύσας τῷ κήρυκι, μεμαθητευμένῳ. Λόγα μακαρίζονται πάνσοφε, τοῦτον ἀζῶως λάβοντα ἀποκαλύψιν, ἐκ Πατρὸς οὐρανοῦ σαφῶς, ὡς Θεριότατον.

Θεοτοκίον.

Αναπλάττεις συντριβείσιν, καὶ φορᾷ ὑποκύβασαν, τὴν βροτείαν φύσιν, Ἀχραντε Θεὸν σωματώσασα, καὶ ὑπὲρ φύσιν τελοῦσα ἀπειρόγαμε· ὃ κραυγάζομεν· Δέξα Χριστέ τῇ δυναμει σου.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Τὴν τῶν ἀρετῶν, ὀδεύων Πάτερ τρίβον, ἐφθασας μονάζ. τὰς ἀνω Θεοφόρε, ἱερῶσύνης τῷ χρισμᾷ διαπρέπον, καὶ μαρτυρίου λάμπων αἵματι.

Ομβροῖς καὶ κρουνοῖς, τῶν σῶν αἱμάτων μάκαρ, ἔσβεσας ἡμῖν, τὴν κἀμινον τῆς πλάνης, καὶ διωκόντων ἠφάνισας τὴν ὀμίχλην, Ἱερομάρτυς ἀξιόμαστε.

Νέος τις Πέτρος, ἐδείχθης ἡμῖν ὄντως, ἀποστολικοῖς, χαρίσμασιν ἐκλάμπων, ἱερομάρτυς τε καὶ μάρτυς τῶν παθημάτων, τῶν τοῦ Δεσπότη σου πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Χαίριος παρ' ἡμῶν, ἅγια Θεοτόκε. Χαῖρε ἡ χαράν, κηύσασα τῷ κόσμῳ. Χαῖρε ἡ

μόνη ἀντίληψος τῶν ἀνθρώπων. Χαῖρε τὸ πάντων περιεχίσμα.

Ὡδή ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Μαρτυρίου αἵματι, φοινίκας ἱερᾶς, τὴν στήλην σου τὴν ἱεράν, λαμπροτέραν ἐνόηξε, ἐναπετέλεσας· μεθ' ἧς εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἁγίων προσεχώρησας.

Αναϊμάκτους ἔθυσας, Θυσίας τῷ Χριστῷ, τῷ τυθέντι ὑπὲρ ἡμῶν· καὶ τυθεῖς προσήνεξαι, τούτῳ ἄς σφάγιον, καθαρὸν καὶ ἀμωμον, Ἀθλητὰ Θεομακάριστε.

Ρώμης προεδρεύσαντα, ὡς Πέτρου φοιτητὴν, καὶ τὴν ποιμνὴν τὴν ἱεράν, ἱερᾶς ποιμάναντα ὡ ἱερώτατε, ἡ Σιών ἡ ἀνω σε, νῦν πολιτὴν προσελάβετο. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγγὴν ἀγγεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ, καλλοπὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ· ταῖς ἐνθεοῖς πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ὁρβρίζοντας βοῶμέν σοι Κύριε.

Τῇ πέτρᾳ ἐρείσθεις τῇ τῆς πίστεως, Ἀθλοφόρος, ἀκλήνης διέμεινας, ἐν πειρασμῶν περιστάσει.

Ρομφαία τῇ φλογίνῃ τοῦ Πνεύματος, Ἰεράρχα, Ἄρειον τὸν βλάσφημον, τῇ Θεῷ φήσῳ κατέσφαξας.

Ισχύι κρατυνόμενος ἐνόηξε, τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἐχθροῦ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν ἰσχύν κατεπάτησας. Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον κλύδωνα, τῶν παθῶν μου, ἡ Θεὸν κηύσασα, τὸν κυβερνήτην καὶ Κύριον.

Ὡδή ς'. Ἐδόσσε, προτυπῶν.

Υποβάθραν, καὶ Θεμελίον Πέτρου τὰ λόγια, κεκτημένος, σεαυτὸν ἐδομησῶ ὡς ἐμψυχον, τῆς Τριάδος οἴκον, καὶ ναοῦ τῶν εἰδωλῶν κατέρραξας.

Συρόμενος, ἐπὶ γῆς ὡς περ λίθος κεκλίσει, καὶ τῆς πλάνης, τὸ ὄχυρωμα ὄλον συνέτριψας, Ἱερορχα Κλημῆ, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ γενναϊότατε.

Απειλήσας, τοὺς τῆς νίκης στεφάνους γηθόμενος, ὡς νικήσας, τοῖς ἀγῶσιν ἐχθροῦ τὰ παλαιόματα, Ἱερομαρτύρων, ἱερὸν καὶ σεπτὸν ἀκροθίνιον. Θεοτοκίον.

Μεμῆται, Ἥσaiας τὸ βάθος τοῦ τόκου σου καὶ Παρθέρον, ἐν γαστρὶ σου ἐκήρυξεν ἐχέσας, τὸν δι' εὐσπλαγγίαν, σαρκωθέντα ἐκ σου ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Χιτώνά μοι παράσχου.

Σωφρώνως καὶ δικαίως τῷ Θεῷ, σὺ πολιτευσάμενος, τέλος μακάριον, παρ' αὐτοῦ ἐκοίμωσαι παμμάκαρῖσι.

Ολόκληρον θυσίαν καὶ δεκτὴν, σεαυτὸν προσενηνοχάς, Πέτρε Θεσπέσι, τῷ θυσία διὰ σέ γενομένῳ Θεῷ.

Αγίων τῶν τοῦ Πνεύματος πληθεῖς, Πνεύματι κινουμένοι, ὄργανον γέγονας, μελωδῶν Θεοφάντορ τὰ ἀπόρρητα. **Θεοτοκίον.**

Ναὸν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτὸν, καὶ παστάδα ἔμφυχον, καὶ πύλιν οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρῆος.

Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος, ὡς ὡς ἱμάτιον, πολέελες Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τῶν Ἁγίων.

Πῦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εκκλησίας ἀσειστοί, καὶ θεῖοι πύργοι, εὐσεβείας ἐνθεοί, φύλοι ὡς ὄντες κραταιοί, Κλήμη σὺν Πέτρῳ πανεύφημοι, ἡμῶν προσβεβίαι, φρουρεῖτε τοὺς ἀπαντας. **Ὁ Οἶκος.**

Απεριτρήπτω καὶ στερεῷ σептὴ ὁμολογίᾳ οἱ λαμπαντες ἐν κόσμῳ, καὶ φαίνοντες ἀρρήτως, σήμερον χαίρουσι καλῶς, Κλήμης, τὸ ὄραϊον ὄντας κλήμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ τρέφον κόσμον βότανος τοῖς τῆς Θεογονίας Πέτρος τε, ἡ ἐβραία καὶ ἀβραυστος πέτρα τῶν δογμάτων τοῦ Σωτῆρος. Ἀμφοτέρω τῆς θείας χάριτος οἱ λατρευταί, καὶ μύσται τῆς ἀρρήτου σοφίας, καὶ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας οἱ προστάται οἱ Ἐβραῖοι, οἱ βοηθῶντες τοῖς κάμνουσι παντοίοις θείοις, καὶ σώζοντες τοὺς βδώντας Ὑμῶν προσβεβίαι, φρουρεῖτε τοὺς ἀπαντας.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κλήμεντος Ἐπισκόπου Ῥώμης.

Στίχοι.

Βλθεῖς ὁ Κλήμης εἰς βυθὸν σὺν ἀγκύρᾳ,
Πρὸς Χριστὸν ἦκει, ἀγκυραν τὴν εσχάτην.

Κλήμης ὁ μακάριος καὶ σοφώτατος, Ῥωμαῖος ἦν τὸ γένος, ἐκ βασιλικῆς καταγόμενος γένους, Φαύστου καὶ Μαθιδίας υἱός, πάσαν παιδείαν τῆς Ἑλληνικῆς γνώσεως μετελάβθῃ. Ἐκ ναυαγίου δὲ ποτε διασωθεὶς παρὰ δόξως, καὶ τῷ Κορυφαίῳ τῶν Ἀποστόλων

Πέτρῳ περιτυχῶν, τὴν κατὰ Χριστὸν ἀληθῆ πίστιν ἐκπαίδευεται παρ' αὐτοῦ. Κήρυξ δὲ τοῦ Εὐαγγελίου γενοσῶν, καὶ τὰς τῶν Ἀποστόλων Διατάξεις συγγραφαίμενος, κατέστη καὶ Ῥώμης Ἐπίσκοπος. Ἀλλὰ παρὰ Δομετιανου κρατηθεὶς, τιμωρεῖται. Καὶ μὴ πειθόμενος τοῖς αὐτοῦ προστάγματι, ἐν ἐρήμῳ πόλει, παρακειμένη τῇ Θερσῶν, ἐξορίζεται. Εὐκείθεν τε πάλιν, δεθεὶς πρὸς τὸν ἀνγένα αὐτοῦ ἀγκυραν σιδηράν, ῥίπτεται ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτω τελειοῦται.

Ὁ δὲ τῶν Θανασιῶν Θεός, δόξῳν καὶ μετὰ θάνατον τὸν οἰκεῖον Σεραπίοντα, Θυματουργεῖ τι μέγα καὶ υπερφύεις τεραστίον. Ἐκτοτε γὰρ υποχωροῦντος τοῦ ὕδατος μιλία τρία, καθέλαστον ἐνιαυτὸν, ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου μηνί, καὶ ὑποδεχομένου διὰ ξηρᾶς τοὺς ἐκείσε φοιτῶντας ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ, μεγάλη ἦν τοῖς ἠλικιόσιν ἐπὶ Κύριον εὐφροσύνη. Καὶ ποτε τῆς θαλάσσης υποχωρησάσης, καὶ τοῦ λαοῦ εἰσεληλυθότος, ἐτοῦς παῖδα ἐκείσε καταλειφθῆναι σημειώσαντες, κατὰ κήλην τῶν γονέων αὐτοῦ οἱ πτερες αὐτῶ, οἱα εἰκόσ, ἀποκλαυσάμενοι, καὶ θρήνου καὶ ὀλοφυρμούς εἰς ἀπασαν τὴν πόλιν κινήσαντες, εἰς τὸν μετέπειτα ἐνιαυτὸν, πάλιν τοῦ κύματος ἀνακχωρηκότος, προσελθόντες, εὗρον τὸ παιδίον ὕμεις, καὶ τῇ τοῦ Ἁγίου λάρακι παρακαθημένον. Ὁ περ διερωτήσαντες, ἐμάθον παρὰ τοῦ κειμένου ἐκείσε Ἁγίου διατρέφεσθαι, καὶ ἐκ τῆς τῶν Ἁγίων αὐτοῦ προσβειῶν χάριτος, τῶν ἐνάλιον τῆς βλάβης περιφυλάττεσθαι. Καὶ τοῦτο ἀναλαβόμενοι, καὶ τῷ Ἁγίῳ τὰ εἰκότα εὐχαριστήσαντες, οἴκαδε ἀνεχώρησαν, δόξῳντες τὸ Θεόν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ἀρόρητος ἦν τὴν πίσιν ὁ τμηθεὶς Πέτρος,
Ὃς εἶδε Χριστοῦ τὴν φολὴν ἐβράχμενιν.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ βασιλέως, διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὑψηροῦς. Ὃς ἐν τῷ μέλλειν τὴν κεφαλὴν τέμνεσθαι, διὰ τὸ προσφάξει τοῦτο τὸν βασιλέα, μαθόντα τὰ κατ' αὐτόν, προσκειμένου τοῦ Ἀρείου, καὶ τὴν συγχώρησιν ἐξαιτούτος, καὶ τοῦ λαοῦ παντός δυσωποῦντος, ἀκαμπτος ἦν, οὐκ ἐνεῖμεν αὐτῷ συγγνώμην, ἀλλ' ἀπεπέμψατο, ἐπαρσάμενος αὐτόν, εἶναι γεχωρισμένον, καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. Ἐφη

γὰρ τὸν Κύριον ὄναρ ἰδεῖν ἐν σχήματι παιδὶς νεογνόν, ὑπὲρ τὸν Ἥλιον ἀστράπτοντα, περι- κείμενον χιτῶνα διερρόνημένον ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν· παρ' οὗ μαθεῖν, ὅτι Ἄρειος ἦν ὁ διαρρήξας αὐτόν· ἐν συμβόλῳ δηλοῦντος τὴν ἐκ τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ κατὰ τὸ ὁμοούσιον διαίρεσιν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἀσεβοῦς δόγμα- τα, καὶ βλάσφημα ῥήματα. Οὗτος οὖν ὁ ἐν Ἀγίοις ἐτελειώθη, κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως προσταξίν, τὴν κάραν ἀποτιμηθεῖς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάλχος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οἱ ψυχοπομποὶ συγκατέπτησαν Νόες, Ψυχὴν ἀπάξει, Μάλχε, τὴν σὴν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ὅσιος Καρίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεὸς πάντα πόρῳ Καρίων ψυχῆς κάρων, Ἠλίπτε γὰρ νῆροντι μέχρι καὶ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Ἐρμογένης, Ἐπίσκοπος Ἀκραμαντιῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀπάρας, Ἐρμόγενες, ἀνθρώπων γένους, Κατήσχυνας φρούαγμα δαιμόνων γένους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ Ἅγιοι Φιλοῦμενος καὶ Χριστοφόρος ἕφιει τελειοῦνται.

Στίχ. Φιλοῦμενον τέμνουσι καὶ Χριστοφόρον. Αὐτῷ φανέντας πράγματι Χριστοῦ φίλος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Εὐγένιος, ἐν ὁπῇ τῆς βίβης, τῆς εἰσόδου πληρῶ ἀναφρα- γείσης, τελειοῦται.

Στίχ. Μάτην, ὁπῇ, ὡς κλείθρα, τὸν πληρὸν σφείρει Εὐγενίῳ γὰρ πρὸς Θεὸν πρῶτος γίνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Προκόπιος καὶ Χρι- στοφόρος ἕφιει τελειοῦνται.

Στίχ. Ὁ Προκόπιος ἄ Ὡς ἐγώ, Χριστοφόρε, Θεοῦ καὶ σὺ, φησὶν, εἰς τομὴν τὸν αὐ- χένα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Κορίνθῳ· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ ἐν τῇ Χρυσῇ Πέ- τρα, ὅς ὤρμητο ἐκ τῶν τῆς Ἀνατολῆς μερῶν, καὶ ἔλθων κατώκησε τῇ ῥηθίσῃ Πέτρᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Στίχ. Δῶρον Θεοῦ φέρουσι μάκαρ σε ἕφιει. Δῶρον Θεῷ φέροντα αἶμα τραχήλου.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, κρατήθεις ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου, παρὰ Σαλλουστίου τοῦ Ἐπάρχου, ἠρπάγη ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, διὰ τὸ ἀκούσαι τὸν Ἰουλιανόν, ὅτι, καθ' ὃν καιρὸν ἡ

μετάθεσις τῶν ἐν τῇ Δάφνῃ ἀποκειμένων λει- φάνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Βαβύλα τε καὶ τῶν σὺν αὐτῷ κατὰ προσταξίν τοῦ ἀσεβοῦς τούτου Ἰουλιανοῦ ἐγγεγονέι, ἀδοξέμενον δαυτικῶν ὕμνων παρὰ τῶν ἐκφορούντων Χριστιανῶν τὰ τίμια λείψανα, ἐπιφθεγγόμενων καθ' ἕνα στί- χον τὸ, Αἰσχυνοθήτωσαν πάντες οἱ προσκυνούντες τοῖς γλυπτοῖς, εἰς ἡν ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ Μάρτυς Θεόδωρος. Διὸ καὶ ἐπὶ ξυλοῦ κρεμασθεῖς, βουνεύροι τὰ νῦστα κατεξάνθη, καὶ ὄνυξι τὰς πλευράς διωρῦχθη, καὶ σιδηροῖς δεσμοῖς ἐναποληφθεῖς, τῇ εἰρῇ παρεδόθη.

Τῇ ἑβδὴν δὲ ὁ Ἰουλιανὸς ἀναδίδαχθεῖς παρὰ τοῦ Ἐπάρχου τὴν τοῦ Νέου καρτερίαν, καὶ ὅτι τῶν πασχόντων Χριστιανῶν διὰ τὸν Χρι- στοῦ μέχρι τέλους, εἰς ἥταν μὲν τῶν διωκτῶν λογίζεσθαι, εἰς εὐκλειαν δὲ καὶ γὰρ τῶν τοῖς διωκομένοις, πεισθεῖς ὁ Θεομισῆς, ἐκέλευσε τὸν Ἅγιον τῆς εἰρῆς ἀφελθῆναι. Οὗτος ὁ γενναῖος τοῦ Κυρίου αγωνιστής, ἐρομένω τινῶν, εἴπερ ἤσθετο ὀδύνας, τὰς πικρὰς ἐκείνας ὑπομείνας βασάνους, τὴν μὲν ἀρχὴν, ἔφη, ὀλίγης ἀλγηδό- νος αἰσθάνεσθαι· εἰτὰ ἐπιφανῆσαι αὐτῷ τινα, θόνην ἀπαλῆ τε καὶ ψυχρᾶ, τοῦ προσωποῦ ἐκ- ματτόμενον τὸν ἰδρωτᾶ, καὶ παρογγυόμενον Σαρφεῖν. Διὰ τοι τοῦτο καὶ τῶν θημίων παυ- σαμένω, οὐχ ἠθῆναι, ἀλλὰ λυπηθῆναι, ἔφη· συναποστῆναι γὰρ ἔλεγε καὶ τὸν τὴν ψυχγα- γίαν αὐτῷ ἐμποιοῦντα. Τοιαῦτα δεδρακώς ὁ παράνομος Ἰουλιανός, αὐτὸς μὲν πικρῶ καὶ ἐπονειδίστω Σανάτῳ τὸν βίον υπέξῆλθεν ἐν τῇ γῆρᾳ τῶν Περσῶν· ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος ἐν Κυρίῳ ἀγᾶλλεται ἀναπαυσάμενος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις προσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πυρακτούμενος τῷ ζήλῳ τῷ τῆς πίστεως, πῦρ ἀπετέφρωσας, τῆς ἀθείας σοφῆ· πι- φοῦς δὲ ἐφώτισας, φόβῳ κραυγάζοντα Ὑπε- ὑμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐ- λογητός εἰ.

Εκ τῆς Ρώμης τὰς ἀλύσεις περιεκείμενος, ὡς περ ὀρμισκούς χρυσοῦς, διὰ Σαλασ- σῆς ἀθλῶν, Χερσαῖνα κατελαβες, ἐνθα δεινύ- σασ, τὸ μαρτύριον, καὶ τοὺς στερούς ἀγῶνας σου, τὸν Χριστὸν ἱερομύστα.

Λύρα ὤφθη τὸ σωτήριον πανόλβιε, μέλος φηνοῦσα ἡμῖν, καὶ καταβέβηγουσα, καρ-

δίας πρὸς ἔνθεον, τῶν μελωδούντων πιστῶς, Μάρτυς ἔρωτα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Ο τοῖς πᾶσι παρεχόμενος βουλήματι, τὸ εἶναι Πάναγι, ἐκ σου ἀρχὴν χρονικὴν, λαμβάνει καὶ τίττεται, λύων τὰ χροῖα, παρραπτώματα, τῆς συμπεσοῦσης Ἀχραντε, τῶν βροτῶν ἄευστῆς οὐσίας.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Παῖδες Θεοσεβεῖς.

Βίῳ Θεοπροπέτῃ ληλαμπρυσμένοι, καὶ θεῖῳ φωτὶ καταλαμπόμενος, οὐρανίων αὐτῶν, ἐπέσης γηθόμενος, καὶ βῶν σφεδρὶ τῷ ποιήσαντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γίνα περιφανῶς εὐαρεσθήσης, Χριστῷ τῷ Θεῷ Θεομακάριστε, ταῖς χάσεσι τῶν ἀνόμων, σεαυτὸν παραδέδωκας, ἐκούσιως ψάλλον παυλῶν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ολος πεφωτισμένος ἡρώδης, ἰδεῖν τὸν Χριστὸν σοι προμηνύοντα, τὸν αὐτοῦ τὸν χιτῶνα, δεινῶς διαρρήξαντα, ὑφαντὸν τὸν ἀνωθεν· Ὅσιε, Εὐλογητὸς ἐκδοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Μήτραν τὴν σὴν ὑπέδν Θεοτόκε, ὁ οὐρανῶν οἰκῶν καὶ περιχῶν· καὶ ἐκτρέφεσαι γάλα, μαζῶν σου ὁ τῶν νῦν, πνοῦν πᾶσαν νεύματι ψάλλουσαν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ. Αντρωτὰ τοῦ παντός.

Υφαντὸν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος, ἀπεκδύσει πλίνου τοῦ σώματος, περιεβάλου ἔνδοξε, ἀφθαρσίας χιτῶνα, καὶ εἰς τὰ ἀνω κατοικίαι, Ἱεράρχα βασιλῆα.

Συνετάφη σοι Μάρτυς πολυθλή, τὰ κλοῖα οἷς δεσμοῦμενος ἔλυσας, τὴν πλάνην τοῦ ἀλάστορος, Ἱεράρχα κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εμερίστη ὑγρὰ ἡ ἀμέριστος, καὶ ὁδὸν εἰσοῦσιν ἡ ἄβατος, Σαυματοουργία κρείττονι, δαρουνμένη ἄραθῃ, ἔθνα τὸ θεῖον, Ἱεράρχα σου σῶμα κατάλειπται.

Βυθισθεῖσαν φυγὴν μου τοῖς πάθεσιν, ὁ βυθὸν κατοικῆσαι ἐλόμενος, μετὰ ταφῆν καὶ νεκρωαῖν, ἐπανάγαγε Μάρτυς, ταῖς ζωηφόροις, καὶ σεπταῖς καὶ ἐνθεοῖς δεήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Οφρικτὸ καὶ ἀρρήτου Σεάματος· ἐν γαστρὶ κατοικεῖ ὁ ἀχώρητος, καὶ σὰρξ ἀ-

τρέπτου γίνεται, καὶ θεοὶ με δι οἶκτον· καὶ τὴν τεκούσαν, μετὰ τόκου φυλάττει ἀγνεύσασα.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίω.

Νειομένην, ἀνέστειλας τὴν λύμην, τῆς Ἀρείου, κακίστης βλασφημίας, τῆς τῶν πιστῶν ἐκλόφαν ὀμηγύρεως, καὶ ἀποδιώξας, τῶν τῆς Ἐκκλησίας, θεοφρον περιβόλων.

Πρωτοστάτης, χοροῦ τῶν Ἀποστόλων, Πέτρος ἄφθῃ, ὁ θεῖος Κορυφαῖος· στύλος Μαρτύρων, γέγονας δὲ πάνσοφος, Πέτρε θεοφόρε, καὶ ἱεροῦργός τε, τῶν θεῶν μυστηρίων.

Εμνήθης, ἐκ θεῖας ἐπιπνοίας, τῶν μελλόντων, τὴν γνώσιν θεορρήμου· καὶ τὴν ἐκ γῆς προέγνας σου μετὰστασιν, διὰ μαρτυρίου, πρὸς τὸν ἐν ὑψίστοις, Θεῷ Πέτρε θεοφρον.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκου, Παρθένος διαμένεις, ὡς πρότοκε, Παρθένε Θεοτόκε, τὸν Πλαστοῦργόν τῆς κτίσεως γεννήσασα· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, καὶ ὁδολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρικός.

Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίω δεξασθέντα, καὶ ἐν βαπτρῇ, πυρὶ τῷ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσῆ μυστηρίον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπεροφῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ Ζ. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρκοῦς.

Γούσας χοροὶ Πατριαρχῶν συνύμνον, Κλήμη ἔνδοξε δεξάμενοι, πόθῳ ἀγαλλονται ἀπαύστας· μεθ' οὖν συνεπυρραίνονται Μάρτυρες, Ἀπόστολοι Προφήται καὶ Δίκαιοι, οἱ ἀπ' αἰῶνος ἀξιάγαστε.

Οριμὸν σε βότρυν τῆς ζωῆς προσήγαγε, γεωργία τῆ τοῦ Πνεύματος, Πέτρος ὡς κλήμα τῆς ἀμπέλου, ὑπάρχων Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ οἶνον εὐσεβείας ἀπέσταξας, τῆς ἀθείας μέθην παύοντα.

Σοφίας καὶ χάριτος πληθθεῖς ἀνέβλυσας, διδαγμάτων Πάτερ ἄβυσσον, καὶ ἰαμάτων θεῖα ρεῖθρα· δι' ὧν τοὺς ποταμούς τῶν παθῶν ἡμῶν, ξηραίνεις ἐπομβρίαις τοῦ Πνεύματος, Κλήμη Μαρτύρων ἐγκαλώπισμα.

Η θεοφογγῆς καὶ ἱερὰ καὶ εὐσημος, καὶ ἀγία καὶ περιβλεπτος, καὶ εὐκλής καὶ φωτοφόρος, ἐφέτηκνεν ἡ μνήμη σου ἔνδοξε, καρδίας καὶ ψυχᾶς κατευφραίνουσα, τῶν κατὰ χρέος εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φέροις ἐν ἀγκάλαις τὸν Θεὸν ὡς πύρρον, Παναγία Ἐρόνος Ἀχραντος, φύσιν βροτείαν εἰληφῶτα, καὶ ταύτη συμπλακέντα κα-

Ἐνωσιν, ἀπόρρητον δὲ οἴκτου ἀμέτρον·
 ὄθεν σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Τὸν προδηλωθέντα.
 ὃν προορισθέντα ἁγίως ἱερατεύειν, καὶ ἱε-
 ρωσύνης τέλος εὐκλεῶς εἰληφότα, καὶ
 Χριστοῦ μιμησάμενον πάθος, Πέτρον τὸν Θε-
 σπέσιον ὑμνήσωμεν.

Ράβδω στηριχθέντα δυνάμεως τοῦ Κυρίου,
 καὶ ἱεροουρηθέντα καὶ ἱεροουργηθέντα,
 καὶ Χριστῷ προσαχθέντα ἑσυσία, Πέτρον τὸν
 Θεσπέσιον ὑμνήσωμεν.

Οὕλη συγκαθέντα τῇ αἴγλῃ τῇ τῆς Τριά-
 δος, καὶ τῷ φανοτάτῳ ταύτης ἐνδοξόμενον
 φέγγει, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν αἰτοῦντα, Πέτρον
 τὸν Θεόληπτον ὑμνήσωμεν.

Νέμοις μοι ἀβήλωνς ψυχῆς μου τὴν σωτη-
 ρίαν· οἷς γὰρ Ἱεράρχης ἔχεις ἐξουσίαν
 τοῦ λύειν, καὶ δεσμεῖν τῶν πταισμάτων εὐθί-
 να, ταῖς σαῖς ἱερατικαῖς ἱερώτατες.

Θεοτόκιον.

Σὺ εἰ Θεοτόκος τὰ ὄπλα ἡμῶν καὶ τεῖχος·
 σὺ εἰ ἡ ἀντίληψις τῶν εἰς σέ προστρε-
 χόντων· σέ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινούμεν,
 ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰσός.

Τὸν προδηλωθέντα ἐν ορει τῷ Νομοθέτῃ,
 ἐν πυρὶ καὶ βράτῳ τόκου τὸν τῆς Αει-
 παρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
 ὑμνοῖς ἀσκητικοῖς μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου.

Γυναῖκες ἀκουστήθητε.

Νῦν εὐσχημος ἐπέφανεν, ἡμῖν ἡμέρα φέρου-
 σα, τοὺς εὐκλεεῖς διαδόχους, τῶν ἱερῶν
 Ἀποστόλων, Πέτρον ἅμα καὶ Κλήμεντα, τοὺς
 κήρυκας τῆς πίστεως, καὶ ἀπτήτους Μάρτυ-
 ρας· ὧν τὴν ἐτήσιον μνήμην, πιστῶς τελέσω-
 μεν πάντες.

Τῆς Ἑορτῆς.

Ηὕν πάλοι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν
 ὁ σύλλογος· στάμιον καὶ ράβδον καὶ
 πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεό-
 παιδα, πιστῶς ἀνευφημησάμεν· σήμερον γὰρ
 εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀνατρα-
 φῆναι Κυρίῳ.

**Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλ-
 λωμεν Στεχηρὰ προσόμια τῶν Ἁγίων.**

Ἦχος πλ. α΄. Χαιροῖς ἀσκητικῶν.

Χαιροῖς τὸ φωταυγές καὶ τερπνόν, τοῦ Θεοῦ
 Πνεύματος σοφῆ καταγωγίον· τὸ κλήμα,

τὸ ταῖς ἀρδείαις, ταῖς μυστικαῖς γεγονός, εὐ-
 θαλές παμμάκαρ καὶ πολύφορον· ἐξ οὗ ἐνα-
 πέσταξες, διδαγμάτων σωτηρίον, γλεῦκος πο-
 τίζον, καὶ εὐφραῖνον ἐκάστοτε, τῶν τιμῶντων
 σε, τὰς καρδίας πανόλβιε. Μάρτυς ἀκαταγώ-
 νιστε, οὐράνιε ἄνθρωπε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ γύ-
 λος, τῶν εὐσεβῶν τὸ κραταίωμα, Χριστὸν κα-
 ταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέ-
 γα ἔλεος.

Χαιροῖς ἡ τῶν δογμάτων πηγή, ὁ τῶν ἀρ-
 ρήτων ἐρμηνεὺς γραφικώτατος· ἡ γνῶσις,
 τῶν ἀποκρύφων· τῆς Ἐκκλησίας στερρός, γύ-
 λος τε καὶ βᾶσις ἀπερίτρεπτος· κανὼν ἀκρι-
 βέστατος· μυστογράφος σοφώτατος· εὐστόμος
 γλῶσσα, πᾶσαν αἵρεσιν τέμνουσα, ὥσπερ μά-
 χαιρα, ὄνυξ τε καὶ ἄριστος· ὄργανον τὸ πῦρ-
 φλογγόν· ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος· Κλήμη Μαρτύρων
 τὸ κλέος, τῶν ἱεραλῶν ἐδραῖωμα, Χριστὸν
 καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ
 μέγα ἔλεος.

Εἶχων τὸν εὐσεβῆ λογισμόν, διαφερόντως,
 τῶν παθῶν αυτοκράτορα, υπέστης, ἀπε-
 ριτρέπτος, τὴν διὰ ξίφους πικρὰν, τελευταίην
 παμμάκαρ καὶ τὸν θάνατον· δι' οὗ τῆς ἐν-
 Θεοῦ, μακαριότητος ἐτυχες, καὶ τῆς γλυκείας,
 τοῦ Σατήρος μεθέξεως, καὶ τερπνότητος, ἀπο-
 λυθεὶν ἤξισαι. Πέτρος μακαριώτατε, ἡ πέτρα
 τῆς πίστεως, κλέος τῶν Θεῶν Μαρτύρων, Ἱε-
 ραρχῶν ἐγκαλλώπισμα, Χριστὸν καταπέμψαι,
 ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Λάμπαν ἱερωσύνης στολῆ, καὶ μαρτυρίου
 τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, παρόστης,
 Χριστῷ τῷ πάντων, Ἀρχιερεῖ καὶ Θεῷ, καὶ
 ἀναδείχοντι πρωτομάρτυρι, διπλοῦν κομισά-
 μενος, παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπάβλον, ὃν ὠμολό-
 γεις, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον, καὶ συνάναρχον, τῷ
 τεκόντι καὶ σύμβρονον, Ἄρειον τὸν δυσώθυμον,
 ἐκκόφας πανόλβιε, καὶ ἀπορρήξας εἰσάπαν,
 τῆς τῶν πιστῶν ὀμνηγύρεως. Αὐτὸν ἐκδυσώπει,
 καὶ τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος δ΄.

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος Νῶς, ἡ Θεοτόκος,
 ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας
 ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων,
 Ἅγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων,
 μυστικῶς πανηγυρίζει. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορ-
 τάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκδοῦσά-
 μεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ
 σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Ἁγίων, Στιχηρὰ προσόμοια.
τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Φως σε τὸ τριλάμπρον, αὐγάσαν Θεοτόκε, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης, οὐράνιον τροφήν σοι, ἐκπέμπει μεγαλύνον σε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ.

Ρίζης μὲν ἐκ Δαυὶδ, ἐδλάστῃσας Παρθένε·
Γαβριὴλ δὲ τὸ Χαῖρε, κομιζῶν σοι ἐβόα·
Θεὸν δὴ τῆν Πάναγκεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ.

Εὐγε τῆς ἱεράς, καὶ θείας ξυνωρίδος, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· ἀφ' ὧν Ἀγνή τεχθεῖσα, προσήχθης νῦν τῷ Κτίστῃ σου.

Δέξα, καὶ νῦν. Ὁσιον.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, εἰσδέξασθε Παρθένον,
Μαρίαν ἀπεράνθρωπον, Ἀγνήν τὴν Θεοτόκον,
ἐξ ἧς βροτῶν ἡ λύτρωσις.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀπολυθία τοῦ Ὁρθρου,
καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ κε. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ καὶ καυσόφου Αἰκατερίνης· καὶ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδοταὶ καὶ ἡ Ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Ἐάν ἡ μῆμη τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἑορτάς, μετὰ τὸν Προομιτικόν, στιχολογούμεν τὸ Μακάριος ἀνήρ, ἔλεν τὸ Κάθισμα. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλεται Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῆς Ἁγίας, γ'. Δέξα, τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὸ τελεῖσθαι αὐτὰ. Καὶ νῦν, τὸ α' τοῦ Ἦχου. Εἰσοδος. Τὸ Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναστροφικά τῆς Ἁγίας, εἰ βούλεται ὁ Προσευχόμενος — Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, Δέξα, τῆς Ἁγίας. Βίον αἴλων ἐξισχυμέναι. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. ἤμερον τὰ σάββα τῶν πιστῶν. Ἀπολυθίσιον Ἀναστάσιμον, τῆς Ἁγίας, καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Τριτάτον Κανόνα, τὸ εἰς τὴν Λετὴν τῆς Ἁγίας Δοξαστικόν. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα τὸ Ἄξιον εἶστί, κτλ. Ἀπολυθίσιον τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλμῶντος, Καθίσματα, Ἀναστάσιμα καὶ τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὸν Πενθήμερον, Κάθισμα τῆς Ἁγίας. Δέξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Τὰ Ἐπιτηδεύματα, εἰ Ἀνακόμης τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Προκείμενον. Ἐσθραγγίλον Ἐυδοκίον. Τὸ Ἀγύστασιον Χριστοῦ. Ὁ Ν. Δέξα, τῆς τῶν Ἀπεστράδων, καὶ τὸ λοιπὸν Ἀναστάσιμα. Κανόνας Ἀναστάσιμος, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἁγίας. Ἄξιον τῆς Τιμιότητος, ψάλλεται τῆς ἡ Ἑορτῆς γ'. Ὁδὸν.

Ἐξοπιστάριον Ἀναστάσιμον, τῆς Ἁγίας, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴτους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἁγίας δ'. Δέξα, τῆς Ἑορτῆς. ἤμερον τὸ ναὸν παραάγεται. Καὶ νῦν, Ἐπιτηδεύματα, Δοξαστικὸν Μεγάλην.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Ἐσθραγγίλον τῆς Κυριακῆς. Κοινωνικόν, Ποιήτριον σωτηρίου, κτλ. Ἢ δὲ τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου Ἀπολυθία καταλαμβάνεται. Ἐάν δὲ ἡ μῆμη τῆς Ἁγίας τύχη ἐν ἀλλῇ κείρῃ, ἡ Ἀπολυθία ψάλλεται, ὡς ἐστὶν ἐπιβεβηκυμένη.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προομιτικόν, στιχολογούμεν τὴν ἁ. Στάσιν τοῦ ἁ. Καθίσματος τοῦ Ψαλμῶντος.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους γ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῆς Ἁγίας γ'.

τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Σήμερον πιστὸι χορεύσωμεν, ἐν φαιμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ ἀδόντες, τιμῶντες καὶ τὴν αὐτοῦ, ἠγιασμένην σκηνήν, τὴν ἐμφυλον κίβωτον, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον χωρησασάν προσφέρειται γὰρ Θεῷ, ὑπερωσῶς τῆς σαρκὸς νηπιάζουσα· καὶ Ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, εὐφραίνόμενος ταύτην, ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.

Σήμερον ναὸς ὁ ἐμφυχος, τῆς ἁγίας δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μὸν ἡ ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη ἀγνή, προσφέρειται τῷ ναῷ, τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ ἅγια· καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ, Ἰωακείμ ἢ ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι· καὶ παρθενικαὶ χορεῖται, τῷ Κυρίῳ ἀδουσι, φαιμικῶς μελωδοῦσαι, καὶ τιμῶσαι τὴν Μητέρα αὐτοῦ.

Σὺ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, Ἀποστόλων δέξα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, καὶ πάντων τῶν γηγενῶν ἡ ἀνακαινίσις, Παρθένε Μητήρ Θεοῦ· διὰ γὰρ σοῦ τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν. Διὸ τιμῶμεν τὴν σπῆν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου προδουσι· καὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάντες, φαιμικῶς τὸ Χαῖρε σοι, τῇ πασέμῃ βοῶμεν, τῇ πρεσβείᾳ σου σωζόμενι.

τῆς Ἁγίας.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Σήμερον τέρπεται πόλις ἡ Ἀλεξάνδρεια, τῷ σπάρμακά σου Μάρτυς, ἐν τῷ Σείῳ ναῷ σου, κατέχουσα προσφῶνας· διὸ καὶ ἡμεῖς, εὐσεβῶς ἐσθάζομεν, Αἰκατερίαν τὴν μνήμην σε τῶν σεπτῶν· ὑπερεύχου τῶν τιμῶν σου.

Αικατερίνης τὴν μνήμην, νῦν ἑορτάσωμεν· αὐτὴ γὰρ ὄντας πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς δυνάμεις, ἐν λόγῳ τῆς καὶ ἔργῳ, καθεῖλε στερῶς, καὶ ῥητόρων τὴν ἔνστασιν. Ἀλλὰ δεήσει ταύτης ῥύται ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἐκ τῶν αἱρέσεων.

Χαίροις πανένδοξε Μάρτυρε, Αἰκατερίνα σελμνή· ἐν τῷ Σινᾷ γὰρ ὄρει, ἐν ᾧ εἶδε τὴν βάτον, Μωσῆς μὴ φλεγόμενην, ἐν τούτῳ Χριστός, τὸ θεάρεστον σκῆνος σου, νῦν μεταθεῖς σε φυλάττει ἕως καιροῦ, τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ.

Δόξα. **Τῆς Ἁγίας, Ἦχος β'.**

Χαρμονικῶς τῇ πανηγύρει, τῆς Θεοσόφου Μάρτυρος Αἰκατερίνης, συνδράμωμεν ὡς φιλομάρτυρες, καὶ ταύτην τοῖς ἐπαίνοις, ὡς ἀνθεὶ καταστήσωμεν, Χαίροις βοῶντες αὐτῇ, ἢ τῶν φληνάφων ῥητόρων, τὴν θρασυστομίαν ἐλέγχσασα, ὡς ἀπαίδευσις ἀνάπτυξιν, καὶ τούτου πρὸς Πίστιν Ζεῖαν χειραγωγήσασα. Χαίροις ἢ τὸ σῶμα πολυπλόκιος βασάνοις ἐκδοῦσα, δι' ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ σου, καὶ μὴ καταβληθεῖσα, ὡς ἄκμων ἀνάλατος. Χαίροις, ἢ ταῖς ἀνω μοναῖς, ἀντάξια τῶν πόνων εἰσοικισθεῖσα, καὶ ὁσῆς αἰωνίου κατατροφήσασα· ἢς ἐπιέμενοι οἱ ὑμνωδοὶ σε, τῆς ἐλπίδος ἢ ἐκπέσειμεν.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'.**

Μετὰ τὸ τεχθῆναι σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη, πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τροφήν κομίζων σοι· τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁράντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνώσαν. Διὸ ἀσπίλε ἀμόλυντε, ἢ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰσοδος. Τὸ Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, εἰ βούλεται ὁ Προσευξάς· Ζητεῖ ταῦτα τῇ κ' Ἀπριλίου.

Εἰς τὴν Αἰτῆν.

Δόξα. **Τῆς Ἁγίας, Ἦχος β'.**

Ως ἀλάστρον μύρον, τὸ αἶμα σου προσεπύνησας τῷ σῷ Νυμφίῳ Χριστῷ, Αἰκατερίνα Ἀθλοφόρε ἀήττητε· ἀντάμειψιν δὲ εἰληφας στέφος ἀρθαρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε. Ὅθεν καὶ ῥητόρων τὴν θρασυστομίαν ἀπέμβλυνας, καὶ τούτους πρὸς θρασυτομίαν ἐφείλκυσας, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο, σὺν Βασιλίῳ τῇ σοφῇ. Διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος δ'.**

Σήμερον ὁ Θεοκώρτος Ναός, ἢ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Λαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἅγια ἀγάλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἑορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκδοῦσάμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ τῆς Ἑορτῆς, ἢ τὰ παρόντα τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου προσόμοια Στιχηρὰ,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Συμμαχία τοῦ Πνεύματος, Ἀθλοφόρε Μερκουρίε, καταγωνισάμενος τὸν ἀντίπαλον, ὡς στρατιώτης ἀήττητος, τῷ ὄπλῳ τῆς πίστεως, μυριάδας νοπτῶν, Αἰθίοπων διεκόσφας, καὶ τελέσας σου, τὸν ἀγῶνα νομίμως μετὰ πάντων, Ἀθλιῶν ἐστεφανώθης, Μεγαλομάρτυς πανόβειε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινῆ ἀνήσει.

Οὐρανὸν σοι ἄγγελος, τὰς πληγὰς σου ἰώμενος, ἀπστάλην νεύματι, Ζεῖου Πνεύματος· ὑψ' οὐ βῶσθεις ἀξιάγαστε, ταῖς σουδραῖς κεντούμενος, πυρωθείσας δολερῶς, ἐκαρτέρεις κρεμάμενος, καὶ τεινόμενος, καὶ δεσμούμενος λίθῳ βαουτάτῳ, καὶ τοῖς αἵμασι σου Μαρτύς, περιέρρομενος πάντοθεν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Βασιλεῖ στρατευόμενος, ἐπιγείῳ Μερκουρίε, ὑπ' αὐτοῦ τε δαίμοσι κελυβόμενος, Ζεῖον θεόφρον μακάριε, βασάνους ὑπήνεγκας, καὶ κατάφλεξεν πυρός, καὶ τὸν βίαιον θάνατον καὶ ἀνέδραμεν, πρὸς Χριστὸν στεφανόφρος, καὶ συνήφθης, ταῖς ἀγέλαις τῶν Μαρτύρων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Δόξα. **Τῆς Ἁγίας, Ἦχος β'.** Βαβυλῶνα.

Βίον ἄυλον ἐξησκημένη, βῆμα ἄθεν καταλαβούσα, ἔσθης τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνή, ἀνθηροπούσα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα· καὶ τὸ Ζεῖον σθένος ἐνδεδυμένη, ὄμμα τυράννου κατωμνητήσας, καὶ ῥητόρων ἐπαύσας, τὰς φληνάφους ῥήσεις πολυθάβη.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. δ'.**

Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιάτων συναθροῦντα, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, ἢ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προεκκληγίσταν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς καταικτιπῆριον τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ, ἢ Θεοῦ

τῶν ὄλων. Παρθένοι, λαμπροφθοροῦσαι προπορεύεσθε, τῆς Ἀειπαρθένου τιμᾶσαι, τὴν σεβάσιμον πρόδον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποβήμεναι, χαρμονικῶς συνακολυθήσατε, ὑμνοῦσαι τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χάριτος τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἄπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ Χαίρε σὺν τῷ Ἀγγελῶ ἐκβοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ αἰεὶ πρέσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Απολυτικιον τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας.

Ἦχος πλ. α. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὴν πανεύφημον ὕμνησιν Χριστοῦ ὑμνήσωμεν, Αἰκατερίναν τὴν Ζείαν ἢ πολιούχον Σιγᾶ, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ τὴν ἀντίληψιν· ὅτι ἐφίμωσε λαμπρῶς, τοὺς κομφούς τῶν ἀσεβῶν, τοῦ Πνεύματος τῇ μαχαίρᾳ· καὶ νῦν ὡς Μάρτυς στεφθεῖσα, αἰτείται πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν: *Ἄλλην τὴν Ἑορτῆς. καὶ Ἀπολυτικίον.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μολούσα εὐθαρσῶς, πρὸς ἀγῶνας τρισμάκαρ, ἀνδρείως τὸν Χριστόν, ὡμολόγησας Μάρτυς, καὶ τύραννον ἠλεγξας, δυσσεβῆ καὶ παραφρονα, καὶ κατήσχυνας, ῥητορευόντων τὰ στίφη, καὶ ἀνέδραμεις, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις· διὸ σε δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοίον.

Δικαίαν ὁ καρπὸς, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρειται Θεῷ, ἱερῶ ἐν ἀγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἢ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἣν εὐλόγησεν, ὁ ἱερός Λαζαρίος. Ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστᾶς μακαρίσωμεν. *Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἀγίας.*

Ἦχος δ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Η παρθένοι καὶ σεμνὴ, Αἰκατερίνα ἡ σοφὴ, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, ἐπιρρώσθεισα ἀληθῶς, ἀγαλλομένη εἰσερχεται ἐν σταδίῳ· ἢ τύραννον ἰμῶν, καταβαλοῦσα στεφῶδες, καὶ πᾶσαν τὴν πληθύν, τῶν δυσσεβούντων ἐχθρῶν, μετ' εὐφροσύνης ἔψαλλεν οὕτως, ἀκταπαύτως μεγάλη φωνῇ· Χριστέ μου δόξα, Σωτήρ καὶ ῥύστα, σὺ οὖν δέξαι τὸ πνευμά μου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοίον.

Πρὸ συλλήψεως Ἄγνη, καθηγιάσθης τῷ Θεῷ· καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθης

νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρῶϊαν ἐπαγγελίαν. Τῷ Ζείῳ δὲ ναῶ, ὡς Ζεῖος οὕτως ναὸς, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαίδρων, ἀνατεθείσα, ὥσθης δοχεῖον, τοῦ ἀπρόσιτου ἢ Ζεῖα Φωτός. Μεγάλη οὕτως, ἡ πρόδοός σου, μόνη Θεοῦνυμφε καὶ Ἀειπαρθενε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος πλ. δ. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Αλεξανδρέων ἡ λαμπρὰ καὶ Ζεῖα πόλις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου σεμνὴ πανηγυρίζει, καὶ γεραίρει τοὺς ἄλλους σου Αἰκατερίνα, οὓς ἔτλης, γενναιοφρόνως ὑπὲρ Χριστοῦ· καὶ μέγα, βρενθυομένη σοὶ ἐκδοᾷ· Ὡ παρθένε πολυάθλη, εἰς οὐρανίους σκηνάς, συνούσα νῦν τῷ Κτίστῃ σου, χαίρε Μάρτυς πανθαύμαστε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοίον.

Αγαλλιᾶσθω ὁ Δαυὶδ ὁ Ὑμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν προήλθε, Μαρία, ἡ φωτοφόρος Ζεῖα λαμπάς· καὶ χαίρει, εἰσερχομένη ἐν τῷ ναῶ· ἣν καὶ βλέπων εὐλόγησεν, ὁ Βασιλεῦς υἱός, καὶ χαίρων ἀνεκρανγάξε· Χαίρε Ζαῦμα παγκόσμιον.

Τὸ α. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ. Ἦχος.

Ἠροσείμενον, Ἦχος δ.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ἐσαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὡμοιωθῆ ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρτένοις.

Ο Ν. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἔπειτα τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος β.

Βίος αἴδιον ἐξησχημένην. *Ζήτηε εἰς τὸν Στίχον. Μετὰ τοῦτο λέγομεν τοὺς Κανόνας τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων τοὺς ἐφεξῆς δύο.*

Ο' Κανὼν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Αἰκατερίναν τὴν παναοίδιμον ἄσμασι μέλω.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾨδὴ α. Ἦχος πλ. δ. Ἀσματῆλάτν.

Αικατερίνης τῆς πανσόφου Μάρτυρος, ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, τὸ ζοφερόν ὄμμα, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, αἴγλην διδόυς μοι Δέσπιτα, τῆς σῆς φωτοχυσίας, τῶν ψυχοθόρων πταισμάτων μου, πᾶσαν τὴν ἀχλὺν ἀφανίζουσαν.

Τηνομένη τοῦ Δεσπότου πάνσοφε, Ζεῖσις
προστάγμασι, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ, φλεγο-
μένη ἔδραμες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας σπεύδουσα,
καὶ τυράνων τὰς φρένας, Αἰκατερίνα κατέ-
πληξας, λόγῳ καὶ σοφίᾳ καὶ χάριτι.

Κυβερνωμένη τῇ παλάμῃ ἐνόδεξ, τῇ κρα-
ταίᾳ τοῦ Χριστοῦ, εἰδωλικὴν ζάλην,
Μάρτυς ὑπέξέφυγες, ἀδρόχως ὑπερπλεύουσα,
τὸν Σταυροῦ τῷ ἰστίῳ, καὶ Ζείας αὐραῖς τοῦ
Πνεύματος, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμείλουσα.

Αγαλλομένη παρθενίας κάλλεσιν, Αἰκατε-
ρίνα σοφῇ, καὶ Ζεϊκὴν γνώσιν, οὐρανό-
θεν ἔχουσα, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, εὐθα-
ρῶς καὶ ἀνδρείως, τοὺς προσετώτας κατήσχυ-
νας, τούτους κατὰ κράτος νικήσασα.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεοτόκον σὲ κηρῦττειν ἄχραντε, πάσης
αἰρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει· σάρκα γὰρ
γενόμενον, ἀναλλοιωτῶς ἔτεκες, τὸν ἐπέκεινα
πάσης, Θεοκλήτορ τῆς κτίσεως, Λόγον τοῦ
Θεοῦ τὸν αἰδίον.

**Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου, ἔχων Ἀ-
κροστιχίδα·**

Μερκουρίου με τὸ σθένος φυλαττέτω.

Ποίημα Ἰωσήφ. ᾠδὴ ἁ. Ἦχος πλ. δ'.

Ἡ κεκομμένη τὴν ἀτομον ἔτεμε.

Μετά τῆς ἀνά χορείας Μερκούριε, τῶν ἀ-
γαθῶν τῇ πηγῇ, χαίρων παριστάμενος,
καὶ Ζείας ἠδονῆς, αἰοῖμι πληρούμενος, τοὺς
πόθῳ τὴν πανήγυριν τὴν σὴν, τελούντας περι-
φύλαττε, τῷ Κυρίῳ ἄδοντας· Ἐνδοξῶς γὰρ
δεδόξασται.

Εθελουσίως ὑπῆλθες τὸ στάδιον, τῆς μαρτυ-
ρίας σοφῆ, σθένει κραταιούμενος, Χριστοῦ
τοῦ δι' ἡμᾶς, τὰ πάθη τὰ σωτήρια, Ζελησῆσι ὑπο-
μείναντος σαρκί, καὶ γαίρων ἀνεκρούγαζες·
Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδοξῶς γὰρ δεδόξασται.

Ρῆμα τυράνου σαφῶς ἐξεφάνισας, ὁμολο-
γία Χριστοῦ, μάκαρ σεμνυνόμενος, καὶ
πᾶσαν ἀλγεινῶν, ἰδεῶν ἀγαλλόμενος, ὑπέμει-
νας Μερκούριε βῶαν, τῷ σὲ ἐνδυναμάσαντι·
Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδοξῶς γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Κόρης Παρθένου ἀράθη σαρκούμενος, ὁ δι'
ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, ἀνθρώπος γενόμενος,
καὶ Μάρτυρα πιστόν, παθῶν οἰκείων δείκνυσι,
Μερκούριον γενναῖον ἀθλητὴν, αὐτῷ συντόνωσας
φάλλοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδοξῶς γὰρ
δεδόξασται.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Εθελουσίαις σου ροκαῖς, ἐχώρησας πρὸς τὸ
πάθος, τὸ ἐκούσιον Χριστοῦ μιμουμένη ἢ
νικήσασα λαμπρῶς, τὸν σκότους κοσμοκράτο-
ρα, στεφανηφόρος ὤφθη, Αἰκατερίνα Ζελοήπτε.

Ρωμαλεότητι φρενῶν, διπληγξας τοὺς τυρά-
νους, ἀθείας ἐν βυθῷ κυλισθέντας, ῥητο-
ρεύουσα σαφῶς, Θεογονίας δόγματα, Ζεῖα
σοφία Μάρτυς, λαμπρομένη πανεύφημε.

Ισοθειαν τοῖς ὡσί, τῆς Εὐας ὁ ψιθυρίσας,
ὑπὸ Κόρης ἀπαλῆς νῦν πατεῖται· τῷ γὰρ
ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, περιπραχθεῖσα ἤσχυνεν,
Αἰκατερίνα Μάρτυς, ἀμετρα τοῦτον καυχώ-
μενος.

Θεοτοκίον.

Νενεκραμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς
ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σου φανεραθείσης τῷ
κόσμῳ, διανόστησον οὐλᾶς, καὶ τύπους ἐξα-
λείφουσα, τῆς ἀμαρτίας μόνῃ, Θεογεννητορ
Πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ εἶ τὸ στερεώμα.

Ολος τυρακτούμενος, τῇ Ζεϊκῇ στοργῇ ἐν-
δόξ, πῦρ καὶ δεσμᾶ, ξίφη καὶ βασά-
νους, ὡς περ ὄναρ λελόγησαι.

Υμνεῖς τὸν ποιήσαντα, προσομιλῶν δειναῖς
μάστιξι, Μάρτυς σοφῆ, καὶ τὴν Ζερα-
πειαν, τῶν μαλώπων δεχόμενος.

Ράβδῳ δυναμούμενος, τῇ Ζεϊκῇ ἐχθροῦ φρύ-
αγμα, ὡς ἀθλητῆς, Μάρτυς γενναῖόφρον,
εὐσθενῶς ἐταπεινώσας.

Θεοτοκίον.

Ινα προτυπώσῃ σου, τὴν ὑπὲρ νοῦν Ἁγνὴ
κύψιν, βάτος πυρὶ, ὤφθη καιομένη, οὐδα-
μῶς φλεγόμενη δέ.

Κάθισμα τῆς Ἁγίας, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν Σοφίαν τὴν ὄντως ἐξ οὐρανοῦ, διὰ στό-
ματος Μάρτυς τοῦ Μιχαὴλ, λαβοῦσα πα-
νεύφημε, καὶ ἐν ἀθλοῖς ἀπίτητε, τῇ μὲν σοφίᾳ
τῇ ἔξω, τοὺς ῥήτορας ἐπτήξας· τῇ δὲ σοφίᾳ
τῇ Ζεῖα, τὴν πλάνην ἐμείωσας· ὅθεν καθορῶν
σου, τὸν ἀγῶνα ὁ Κτίστης, παρέστη ἐνισχύων
σε, Δεῦρο λέγων ἀνάβηθι· οἱ Ἐσθασαυρὶ γὰρ
σε μένουσι. Ποίεσθε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
παισμάτων ἄφσεν δωρήσασθαι, ἥτις ἐορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος δ'.

Ταγὺ προκαταλαβε.

Ο Μάρτυς Μερκούριος, αγωνισάμενος, τὸ
δόλιον ἤσχυνεν, καὶ στεφανίτης στερέός,
Χριστοῦ ἐχρημάτισεν· ὅθεν ταῖς οὐρανίαις, νῦν

συνήθη χορσαίς, δόξης αδιαδόχου, επαξίως μετέχων· διό τὴν ἱεράν αὐτοῦ, μνήμην τελούμεν πιστῶς.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος ὁ αὐτός.**

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἡ αἰμάντος αἰνάς, καὶ ἀκλιδῶτος παστάς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, μετ' εὐροσύνης εἰσάγεται παραδόξως· ἢ Ἀγγελοι Θεοῦ, δορυφοροῦσι φαίδρας, καὶ πάντες οἱ πιστοί· μακαριοῦσιν αἰεὶ, καὶ εὐχαρίστας ψάλλουσι ταύτην, ἀκαταπαύστως μεγάλην φωνῇ· Ἡμῶν ἡ δόξα, καὶ σωτηρία, σὺ ὑπάρχεις Πανάχαρτε.

Ῥῆθ' δ. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἀθλητικῆν, Αἰκατερίαν τὴν ἑνώτασιν, ἐπεδείξω, Μάρτυς παναοίδιμη, τῷ θυμμενεῖ, λίαν καρτερῶς, ἀντικαταστάσα, κ' τοῦτον καταπατήσασα, ποσὶν ὠραϊσμένοις, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, Ἀθληφόρε Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Νύμφη Χριστοῦ, Αἰκατερίνα πανόλιβι, κατὰ Φωρῆς, Ζεῖας ὠραϊότητος, φωτισθεῖσι μαρμαρυγαῖς, ἀγλαίζομένη, καὶ κάλλει περιαστραπούσα· διό καὶ γηθούμενη, μελωδεῖς τῷ Δεσπότη· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόδρωπε.

Τυραννικῆν, ἀλαζονεῖαν ἐφάυλισας, καὶ τῷ Ζεῖῳ, λόγῳ τῆς σοφίας σου, ὡς ἐκ βυλοῦ, τῆς ἀπατηλῆς, θεισιδαιμονίας, τοὺς πλανωμένους ἐξήρπασας, διδάσκουσα κραυγάζειν, τῷ Χριστῷ μελωδῶντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόδρωπε.

Ἡ εὐνλεῖς, καὶ φωτοφόρος πανήγυρι, τῆς ἐνδόξου, μνήμης σου πανεύφημη, τῆς καρτερῶς, θράσος τοῦ ἔχθρου, καταπατησάσης, ὡς ἥλιος ἀνατέταλκεν· ἐν ἡ μεγαλοφώνως, τῷ Δεσπότη βωῶμεν· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόδρωπε.

Θεοτοκίον.

Νῦν τὴν ἰσχύν, τῶν ἀβετόντων κατάβαλε, τῆς εἰκόνας, Κόρη τὴν προσκύνησιν, σοῦ τῆς σεπτῆς, καὶ τοῦ ὑπὲρ νοῦν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, καὶ κόσμον ὅλον φωτίσαντος, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων· τοὺς δὲ πίστει τιμῶντας, καταφαίδρουνον μόνῃ πανύμνητε.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰσακήκω Κυρίε.

Οἰκειώθης (·) τῷ Κτίστη σου, Ζεῖου μαρτυρίου θεόφρον πάθει· καὶ λαμπροῦς

θεφάνης ἐνδοξέ, παρ' αὐτοῦ ἐδέξω ὡς ἀήττητος.

Υφαντὸν ἐκ τῆς ἀναθεν, χάριτος ἰμάτιον νῦν ἐνδέδουσαι, τῆς φλοράς· καὶ τῆς νεκρώσεως, τοὺς χιτῶνας Μαρτύς ἐκδυσάμενος.

Μέχρις αἵματος ἐνδόξε, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀγανισάμενος, νικηφόρος ἀναδέδειξαι, καὶ τῆς ἀνω δόξης κατηξίωσαι. **Θεοτοκίον.**

Επί σέ ὁ σωτήριος, Λόγος καταβέβηκεν Ἀπαράβην, ὡσπερ ὄμβρος καὶ ἐξήρανε, τῆς πολυθείας τὰ ὄμβρηματα.

Ῥῆθ' ε. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Πόθω πυρπολουμένη, Μάρτυς παναοίδιμη τῷ τοῦ Δεσπότη σου, καὶ ζητοῦσα τούτου, τὸ ἀμήχανον κάλλος θεάσασθαι, αὐθαιρέτω γνώμῃ, τοῖς αἰκισμοῖς σαυτὴν παρέσχεες, παρβενίας ἐλάττουσα χάρισιν.

Ἀθλοῖς ἱρωτάτοις, Κόρη καλλιπάρθενος καταλαμπρύνασα, σεαυτὴν προφρόνως, ἀνεληλυθας πρὸς τὴν οὐράνιον, τοῦ Χριστοῦ παστάδα· καὶ νῦν φαίδρας τῷ σῷ Νυμφίῳ, γηθόμενῃ συνήρπης πανόλιβι.

Νεάνης φαίδροτάτη, ὥρθη ἀγαπήσασα, μόνον ἐσάμισο, καὶ ὀπίσω τούτου, συντονάτατον δρόμον δητύνας, Εἰς ὁσμὴν τοῦ μύρου, σοῦ νοητῶς, τοῦ κενωθέντος, ἐκδοῦσα δραμοῦμαι Νυμφίε μου.

Θεοτοκίον.

Ἀλήθῃ Θεοτόκου, πάντες ἐπιγνόντες σε, Πάναγνε Δέσποινα, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδοῦτες κηρύττομεν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, θελητικαῖς αὐτεξουσίαις, γνωρίζομενον Κόρη Θεοῦμνε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁρβρίζοντες βωῶμέν σοι.

Τεινόμενος καὶ λόγγῃ Μερκούριε, ἀνευδότης, τεμνόμενος ἔφερες, Ζεῖαις ἐλπίσι νευρούμενος.

Οπέτρα νοητῆ στερωσάς σου, τὴν καρδίαν, λίθῳ βαρυνόμενος, οὐ παρετράπης Μερκούριε.

Συμμέτοχος παθῶν τοῦ Δεσπότη σου, χρηματίσας, δόξης ἐκονώνησας, τούτου καὶ Ζεῖας λαμπρότητος. **Θεοτοκίον.**

Ἐανάτωςον Παρθένη τὴν ζωσάν μου, ἀμαρτίαν, ζωνὴν ἡ κηύσασα, τὴν θανατώσασαν θάνατον. **Ῥῆθ' ς.** Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ολῆν σε περικαλλῆ, παρβενίας ἀπαστραπτουσαν αἴγλη, μαρτυρικοῖς τε Κόρη, φοινιγθεῖσαν ἐν αἵμασι, καθορῶν ὁ ἀγαθός, Λόγος καὶ ἀχραντος, ἐν θαλάμοις, ἐπουρανίοις κατεσκήνωσεν.

(·) Οὐκ ἔστιν ἁμαρτία τὸ, Οἰκειώθης, ἀπὲρ τοῦ, Ὑκειώθης, ὡς ἀποδοῦσι τιμῆς· ἀλλ' ἐστὶν οὗτω τὸ ὄμμα, κενὸν τῆς συνήθους αὐξήσεως, διὰ τὸ μέτρον τῆς Ἀφροσύνης, ἥτις ἀπαιτεῖ ἐναθά Ο, καὶ οὐκ ἴη.

Τσχυσας διὰ Σταυροῦ, τῶν τυράννων καταλύσαι τὸ κράτος, καὶ κοσμικῆς σοφίας, διελέγξει τὸ μάταιον, Θεοπνεύστου διδαχῆς, βρύουσα δόγματα, μεγαλόφρον, Αἰκατερίνα παναοίδιμε.

Δὺν πρῶν τὸν Ἀδὰμ, Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐκβαλόντα, τῶν αἰκισμῶν τοὺς πόνους, καρτερῶς ὑπομείναςα, καταβέβηκας εἰς γῆν, Μάρτυς πανένδοξος, καὶ στεφάνοις, τῆς βασιλείας ἐστεφάνωσαι. **Θεοτοκίον.**

Πλεῶν μοι τὸν Κριτὴν, τὸν Υἱὸν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν, Μητρὲ ἀπέργασαι· σοὶ γὰρ μόνῃ, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ενεύρου σε, ὁ αἰδίας Λόγος, δι' αὐτὸν πάσαν ἰδέαν βασάνων, Μάρτυς σοφῆ, ὑπομένοντα βλέπων, καὶ δι' Ἀγγέλου Σαρρεῖν σοὶ προσέταττε, Μερκούριε καὶ μηδαμῶς, τῶν τυράννων πτοεῖσθαι τὴν ἔνστασιν.

Νενέχρωται, ὁ πολύμορφος ὄφις, καὶ ποσὶ καταπατεῖται ὠραίοις, τοῦ Ἀθλοῦ, καὶ γενναίου ὀπλίτου· ἐβελουσίσις ὀρμαῖς γὰρ ἐχώρησε, πρὸς βάσανα, πρὸς αἰκισμοὺς, καὶ πρὸς θάνατον δόξης ἀνάπλεων.

Ολόκληρον, τῷ Δεσπότῃ προσήξας, τῆς καρδίας τὴν προαίρεσιν μάκαρ· καὶ δι' αὐτὸν, ὑπομείνας φρεσιλώσεις, ὡς νικητὴς παρ' αὐτοῦ ἐστεφάνωσαι· καὶ τούτῳ νῦν ἐν οὐρανοῖς, μετὰ πάντων Μαστύρων παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες, τῇ φωνῇ τοῦ Ἀγγέλου, τὸν Βουλῆς μεγάλης Ἀγγέλου Κόρη· καὶ ἐκ τῶν σώων, παναγίον αἱμάτων, σεσαρκωμένον πανάμωμο τέτοκος, τὸν δεξάντα πᾶσι ζωῆς, τὰς εἰσόδους δι' ἄρατον ἔλεος.

Κοντάκιον τῆς Ἁγίας,

Ἦχος β'. Τὰ ἀνω ζήτων.

Χορείαν σεπτήν, ἐνθῆς φιλομάρτυρες, ἐγείρατε νῦν, γεραίροντες τὴν πάσσοφον, Αἰκατερίναν· αὕτη γὰρ, ἐν φασίῳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε, καὶ τὸν ὄφιν ἐπάτησε, ρητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσασα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἐκ Θεοῦ σοφίαν λαβοῦσα παιδοῦεν ἡ Μάρτυς, καὶ τὴν ἔξω καλῶς σοφίαν πάσαν μεμάθηκε· γνοῦσα δὲ ἐκ ταύτης τὴν τῶν στοιχείων κίνησιν τε καὶ ποίησιν καὶ λόγον, καὶ τὸν αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς διὰ λόγου ποιήσαντα,

αὐτῷ τὴν εὐχαριστίαν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ προσέφερε· τὰ δὲ εἰδῶλα καθεῖλε, καὶ τοὺς ταῦτα ἀφρόνας λατρεύοντας, ῥητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσασα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης.

Στίχοι.

Αἰκατερίνα, καὶ σοφὴ καὶ παρθένος·

Ἐκ δὲ ἕξοφους, καὶ Μάρτυς· ὦ καλὰ τρία!

Εἰκάδι πέμπτη ἄορ κατέπερνε ρήτορα Κούρην.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Ἀλεξανδρείας, Συγατρῆς Βασιλείκου τινός, τοῦνομα Κάνθου, πάνυ οὖσα ὠραία, καὶ τῷ κάλλει ἀμίμητος, ὑπερμεγέθης τῇ ἡλικίᾳ, καὶ τῷ σώματι ἀγία, ἐτῶν ὀπωκαίδεκα. Αὕτη πάσαν παιδείαν Ἑλληνικὴν καὶ Ῥωμαϊκὴν ἄκρας ἐγγυμασθεῖσα, Ὀμήρου τε καὶ Βιργιλίου τοῦ Ῥωμαίων μεγάλου Ποιητοῦ, Ἀσκληπιοῦ τε καὶ Ἱπποκράτους καὶ Γαληνοῦ τῶν Ἰατρῶν, Ἀριστοτέλους τε καὶ Πλάτωνος, Φιλοστράτου τε καὶ Εὐσεβίου τῶν Φιλοσόφων, Ἰαννῆ καὶ Ἰαμβοῦ τῶν μεγάλων Μάγων, Διονυσίου καὶ Συβίλλης, καὶ ὅση ἱστορικὴ ἐφευρέθη τῷ κόσμῳ, οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ πάσαν λέξιν γλωσσῶν μεμαθηκυῖα, εἰς ἐκπληξὴν ἔφερεν, οὐ μόνον τοὺς ὁρῶντας αὐτὴν, ἀλλὰ γε καὶ τοὺς ἀκούοντας περὶ τῆς φήμης καὶ σοφίας καὶ παιδείας αὐτῆς. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μαξεντίου, πολλῶν βασάνων πείραν λαβοῦσα, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενεται, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον δέχεται, παρὰ τοῦ Ἀθλοῦτου Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν πενήτηντα Ῥήτορες, οἱ διὰ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, πυρὶ τελειοῦνται.

Στιχ. Αἰ πρὶν πλάνης Ῥήτορσιν ἀνδράσι στάσεις,

Εἰς πῦρ θανούσι τῶν φεσάνων εὐρέσεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ Ἁγία Βασιλίσα, ἡ γαμετὴ Μαξεντίου, ἕξις τελειοῦται.

Στιχ. Τμηθεῖσα θνητοῦ ἀνώγειο βασιλέως, Ἀσφαρτον εὐρε νυμφῶνα Βασιλέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Προσφύριος, ὁ Στρατηλάτης, σὺν τοῖς διακροῖσι στρατιώταις, εἰς φεῖ τελειοῦνται.

Στίχ. Σὺ τῷ φρατῷ σου, Πορφυρίε, πρὸς ξίφος
Πρόθυμος ἦκεις, οἷά περ Στρατηλάτης.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἀ-
γίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Στίχ. Εἰ καὶ πατάσῃ, Μερκούριε, τῷ ξίφει,
Καὶ νεκρὸς ἐχθρὸν σὺ πατάσσεις Κυρίου.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλεριαν-
οῦ τῶν βασιλέων, ἐκ γῆς Ἀνατολῶν
κατειλεγμένος τῇ στρατιᾷ τῶν Μαρτηρίων,
Γορδιανοῦ τινος, τὸ γένος Σκύθου, τυγχάνων
υἱός. Ἀριστεύσας δὲ ποτε κατὰ τῶν Βαροβί-
ων, προσφθέντος αὐτῷ Ἀγγέλου, καὶ θάρσος
ἐμβαλόντος, τὴν τοῦ Στρατηλάτου παρά τοῦ
βασιλέως τάξιν λαμβάνει. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χρι-
στὸν ὁμολογίαν, παραστάς Δεκίῳ, μαχαίρᾳς
τὸ σῶμα κατατέμνεται· καὶ ἐπὶ τέσσαρσι
πάλαις δεθείς, καὶ ὑποκάτωθεν ἀπτόμενον πυ-
ρός, τοῖς ὄχετοῖς τῶν αἱμάτων σθενυμένον,
αἰκίζεται καὶ κατὰ κεφαλῆς κρεμάται, λίθου
βαρέος ἐξαρτηθέντος αὐτοῦ τοῦ τραχήλου.
Καὶ μετὰ τοῦτο φραγγελοῦται τετραφραγγέ-
λῳ χαλκῷ· καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδο-
κίας ἀρχεῖς, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Ἦν δὲ
ὁ Μάρτυς, ὅτε τοὺς ἀγῶνας ὑπέστη, ἐτῶν εἰκο-
σιπέντε, εὐμεγέθης τὸ σῶμα, τὴν ὄφιν εὐροπ-
τῆς, τὴν κόμην ξανθὸς, συνεπιπέροντος αὐτῷ
τῇ ὄφει, τοῦ κατὰ τὰς παρῆς ἐρυθήματος.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Πέτρου τοῦ Ἠσυχαστοῦ.

Στίχ. Ἠσυχῶς βίου τὸ πέλαγος ἀνύσας,
Πρὸς ἡσυχίῳ, Πέτρε, λιμένα φθάνεις.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Πέτρος, ἐν
τῷ Πόντῳ γεννηθεὶς παρ' εὐσεβῶν γονέων,
ἐπταετίαν πληρώσας σὺν αὐτοῖς, τὸ λοιπὸν
τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν φιλοσοφίᾳ κατεδαπάνησεν.
Ἐν Γαλιατίᾳ μὲν γὰρ πρῶτον ἠσκησεν· εἰθ-
οῦτως, ἱστορίας ἕνεκα, τὴν Παλαιστίνην κατέ-
λαβεν· ἐκεῖθεν τε πανταχοῦ προσευχόμενος,
κατήχησεν εἰς Ἀντιόχειαν. Καὶ κελίῳ τινι κα-
θεσθῆρας ἑαυτὸν, προσεῖχεν ἑαυτῷ, τῷ Θεῷ
αἰεὶ διαλεγόμενος, μηδὲν ἄλλο ἐσθίαν, πλην
ἄρτου σταθμοῦ τινος ὀλίγου δι' ἡμερῶν δύο,
καὶ ὀλιγοστοῦ ὕδατος. Οὕτως καὶ δαιμόνων
ἐλαβεν ἕξασίαν· ἢ γὰρ τινα, τούνομα Δανιὴλ,
τοῦ δαίμονος ἐλευθέρωσας, τοῦτόν τε κατη-
χῆσας, ὁμόζηλον καὶ συνασκητὴν πεποίηκε.
Καὶ ὀφθαλμοὺς πεπρωμένους ὑγείασε, καὶ
νοσήματα διάφορα ἐθεράπευσε, καὶ πολλὰ τὰ
τούτου κατορθώματα, τὰ μὲν ὡς γραφέντα,

τὰ δὲ καὶ ἐξ ἀκοῆς ἀδόξενα. Οὗτος μέγας
καὶ ὑψηλὸς γενόμενος ἐν τῇ Ἀντιοχείῳ πόλει,
καὶ τῇ ταύτης περιχώρῳ, καὶ ἐνενηήκοντα
ἐννέα χρόνους διακοκῆσας ἐν τῷ θνητῷ σαρ-
κῷ τούτῳ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ Ἅγιοι ἐξακόσιοι ἐβδομη-
κοντα Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τέμνωσιν ἀνδρῶν ἐκιάδας τριπλῶς δέκα,
Μεθ' ὧν καὶ ἄλλες ἀνδρῶν ἐπτάκις δέκα.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Μαρτύρων τὸ καύχημα, τῆς εὐσεβείας μύ-
στις γεγένηται, τῷ λαμπρῷ σου Νυμ-
φίῳ, Μαρτύρῳ δῆμον προσαγαγούσῃ Χριστῷ·
μεθ' οὗ κραυγάζεις πανεύφημη ψάλλουσα·
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν,

Ολόγος σου πάσσοφς, πρὸς σωτηρίαν πολ-
λοὺς ἐξήρπασεν, ἐξ εἰδωλομανίας, καὶ
φωτοφόρους ἐδειξε Μάστυρας, μεγαλοφῶνως
σὺν σοὶ ανακράζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεάνεις ὀπίσω σου, ἀκολουθούσα σοὶ προσε-
νήκεται, διὰ ξίφους τμηθεῖσα, σὸν μικρ-
μὲν πάθος τὸ ἀχραντόν, καὶ σοὶ τῷ Κτίστῃ
βούσῃ καὶ λέγουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγίαν ὁ Ἅγιος, ἐν σοὶ ἀγίως κατασκηνώ-
σας ἀγνή, Θεοτότε Παρθένε, σεσαρκω-
μένος ἐν σοὶ γεγέννηται, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς
πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ Ἅγιον. Παιδες Ἑβραίων ἐν καμίῳ.

Φέγγει τῆς ἀνα φρουκτωρίας, ἀγαζόμενος
γενναῖε Στρατιώτῃ, τοὺς ὑμνοῦντάς σε
νῦν, φωτίζεις μελοδοῦντάς· Εὐλογητὸς εἰ Κύ-
ριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υμνεῖς τὸν πάντων εὐεργέτην, πυρακτού-
μενος τῷ ζῆλῳ τούτου μάκαρ, καὶ πυρὶ
αἰσθητῷ, φλεγόμενος καὶ μέλπων· Εὐλογητὸς
εἰ Κύριε, ὁ Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἱθὺς προσάγοντες τὸ σέβας, οἱ τὴν αἰσθη-
τικὴν λιθάδι κεντημένοι, λίθῳ Μάρτυς τὸν
σόν, βαρύνουσιν αὐχένα, κραυγάζοντας Μερ-
κούριε· Ὁ Θεός εὐλογητὸς εἰ.

Αἱματι αἶμα συγκεράσας, σοῦ τὸ τίμιον
Δεσπότης φιλανθρώπου, κοινῶς τῶν
αὐτοῦ, ἐδειχθῆς παλημάτων, ἀναβῶν Μερ-
κούριε· Ὁ Θεός εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Τάξεις Ἀγγέλων καταπλήττει, μυστηρίου σου τὸ βάθος Θεοτόκε· ὁ Θεὸς γὰρ ἐκ σοῦ, σαρκούμενος ὠράθη· ὧ μελωδοῦμεν Παναγνε· Ὁ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὠδὴ 4. Ἐπαπαλίως κάμνον.

Σαῖς διδάχαις Βασιλίσα, πειθαρχοῦσα προσέδραμας, τῆ Θεοσεβεία· καὶ στερώως ὑπέμεινε, τῶν πόνων τὴν αἴσθησιν, καὶ βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τῆς ἀδιαδόχου, προφανῶς κξιώθη, βοάσα· Τὸν Δεσπότην, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερφυῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετὰ Μαρτύρων γένοιτο, τῶν πιστῶν τὰ αἰτήματα· ἡ γὰρ Ἀθληφόρος, τῷ Χριστῷ παρίστανται, αἰτοῦσα τὸ κρείττονα, καὶ σωτηρίας πρόξενον, τοῖς τὴν παναγίαν, καὶ σεπτήν αὐτῆς μνήμην, προθύμως ἐκτελοῦσι, καὶ πιστῶς μελωδοῦσι· Λαὸς ὑπερφυῶτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αναπετάσας δέχεται, ὁ Νυμφίος σε πάνσοφον, πύλας Παραδείσου, καὶ παστάδα πάνσεων, οἰκῆν παρεσκευάσας, καὶ βασιλείας μέτοχον, ὡς συγκοινωνῶν, τῶν παθημάτων δεικνύει· ὧ νῦν παρισταμένη, Βασιλεῶν Συναγῆρ, λαμπρῶς πεποικιλμένη, ἡμῶν ἡμῖ ἐπιλάθη.

Σεσοφισμένους ἰμασιν, ἐπειράτο ὁ τύραννος, σπιθανολογίας, ὁ δεινὸς χρησάμενος, ἐκλύειν τὴν ἐνστάσιν, τὴν σὴν ἐλπίσας ἐνδοξῆ· ἀλλὰ νυμφευθῆναι, τῷ Χριστῷ βυλομένη, ἐβόας· Τὸν Δεσπότην, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερφυῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Ιερωτέρα πέφνας, Θεοτόκε πανάμωμε, τῆς ὑπερκοσμίου, τῶν Ἀγγέλων τάξεως· τὸν τοῦτον γὰρ τέτοκας, Δημιουργὸν καὶ Κύριον, ἐκ παρβενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύω ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιᾷ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τῶν Ἀθλητῶν προσθήκη σε, ὁ χορὸς ὑπεδέξατο, καθαραισθένον, καὶ φαίρον γεννόμενον, σεπταῖς ὠραϊότησι, τῶν υπερτίμων ἄθλων σου, καὶ τῆς εὐσεβοῦς σου, καὶ σεπτῆς μαρτυρίας· καὶ νῦν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερφυῶτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐσεβοφρονῶς ἐνδοξῆ, τὸν ἀγῶνα διήνυσας, καὶ γενναιοφρονῶς, τὸν ἐχθρὸν κατήσχυνας· καὶ νίκην οὐράνιον, ὡς νικητῆς ἀράμενος, ταῖς Ἀγγελικαῖς, νῦν συναγάλλῃ χορειαῖς μεθ' ὧν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερφυῶτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τελειωθείς πανόλβιος, διὰ ξίφους Μερκούριος, καὶ ἐπιτυχῶν τοῦ προκειμένου τέλους σοι, τὴν γῆν μὲν τοῖς αἵμασι, τοῖς ἐκχυθεῖσιν ἠρδευσας, τὸ δὲ νικηφόρον, καὶ μακάριον σῶμα, λευκότερον χιόνος, ἐναπέδειξας φαλλῶν· Λαὸς ὑπερφυῶτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. **Θεοτοκίον.**

Ὁς τῆς ἡμῶν ἀπαρχουσαν, ἀναπλάσας Ἀχραντε, ἅπαντας αἰτίαν, οἱ πιστοὶ ὑμνοῦμέν σε. Θεὸν γὰρ παναίτιον, ὑπὲρ αἰτίαν τέτοκας, τὸν τὴν συντριβείσαν, τῆ κακίᾳ εἰκόνα, οἰκεία εὐσπλαγγχία, ἀναπλάσαντα μόνη, ὑπερευλογημένη, καὶ κεχαριτωμένη.

Ὠδὴ 5. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Μετέστης πρὸς Θαλάμους φωτεινοῦς, νυμφίκοις κοσμημένῃ στολισμένη, παρβενικῆν, ἔχουσα λαμπάδα σὴ δεξιᾷ· τῆ δὲ ἑτέρα φέρουσα, τὴν ἀποτμηθεῖσάν σου κεφαλὴν. Καὶ νῦν παρισταμένη, Χριστῷ τῷ σῶ Νυμφίῳ, τοῦς σε ὑμνοῦντας περιφρούρησον.

Εδέχηθαι σε Θεόφρον ἡ προσευχῆ· τοὺς γὰρ πῖπει τὴν σὴν ὀνομάζοντας, κλησὶν σεμνή, σώξει ὁ Δεσπότης ἐκ πειρασμῶν, καὶ εὐρωστίαν δίδωσι, τὸς ἀπαλλάττων παντοδαπῶν, ψυχῶν, τὸς αὐμάτων· διό σε γεγηθότες, Αἰκατερίνα μακαρίζομεν.

Αμῆν καθαρμίσθης νῦν γαληνῶ, εὐσταλῶς τε καὶ κούφως τὴν Θάλασσαν, τὴν κοσμηκῆν, Μάρτυς διελθοῦσα τρικυμιῶν, μὴ πειρασθεῖσα πάνσοφον, πλοῦτον πολυποικίλον τῷ Χριστῷ, προσφέρουσα Παρθένον, τὸν δῆμον τῶν Μαρτύρων, Αἰκατερίνα παμμακάριστε.

Παστάδων οὐρανίων ἐνδον ταυῶν, σὺν παρθένων χοροῖα χορευούσα, μαρτυρικαῖς, περιλαμπομένη μαρμαρυγαῖς, Αἰκατερίνα πάνσοφον, λῦσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, προθύμως δυσωποῦσα, τὸν πάντων Εὐεργετήν, δι' ὃν τὸ αἷμά σου ἐξέχεας. **Θεοτοκίον.**

Ὁράθης ὡ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα ἐν σῶματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἐαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦξατο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθὸς· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐρριξε πάσα ἀκοή.

Γῶρες νῦν μαρτυρικοί, εὐώδιαν ἀναπέμπωσι χάριτος, καὶ τὰ δυσώδη ἡμῶν, ἀόρητῳ λόγῳ, πάθη διακούσιν· ἀναπηγάξει τὰ δοτᾶ, ἰσάσειν γάματα, καὶ καταρθεῖσι ψυχὰς, τῶν ὑμνοῦντων τὰ αὐτῶν προτερήματα.

Ως μέγαν πύργον τῆς Χριστοῦ, Ἐκκλησίας ἱερῶς σε γαραιρομεν, ὡς φυλὸς ἀσειστον, ὡς τείχος Μάρτυς, ὄντως ἀπόρητον, ὡς φρατῶτην δυνατὸν, Θεοῦ τοῦ Παντάνακτος, ὡς καθαίρετην ἐχθρῶν, ὡς φωστῆρα νοπτόν καὶ παγκοσμίου.

Σύνδρομον Ἄγγελον φωτός, πρὸς τὴν ἀθλήσιν σου Σειφρον κεκλήρωσο· ὅθεν φρεβλούμενος, καὶ ταῖς λαμπάσιν υποκαίόμενος, ἢ συγκοπτόμενος δεινῶς, ἢ ξίφει τεμνόμενος, εὐκ ἐδειλιάσας, Αθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναϊότετε.

Ημέρα πλήρης φωτισμοῦ, ευφροσύνης καὶ χαρᾶς ἤμιν ἔλαμψεν, ἡ Σεία μήμη σου, τοῖς σέ τιμῶσι, Μάρτυς Μερκουρίε· ἐν ἡ μνημόνευε ἡμῶν, τῶν μνημονούντων σου, καὶ γαλεπῶν πειρασμῶν, καὶ κινδύνων καὶ παθῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτικίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν τυφλώττουσαν φυγὴν με τοῖς πάθεσι, καὶ πονηροῖς λογισμοῖς, ἀμαυρωθεῖσαν καὶ κινδυνεύουσαν, καὶ ἐξελθὺ με πειρασμῶν, κινδύνων καὶ Σλίφειν, ἵνα δοξάζω σε, τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν καὶ κραταίωμα.

Ἐξοποτελαίου τῆς Ἁγίας.

Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Ενεύρωσας τὸ φρόνημα, γυναικῶν ὡ παρθένο, Αἰκατερίνα πάντιμ, Ἄθλοφόρον ἢ δόξα· καὶ φιλοσόφων ἄνοιαν, ἐκ Θεῷ ὀπίπλεξας, ὡς λῆρον οὐσαν καὶ μῦθον, τὴν Πανάμωμον ὄντως, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ συλλεπτορα κεκτημένη.

Τοῦ Ἁγίου, ὁμοιον.

Τὰς παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν, καὶ δαιμονῶν τὰ Σράση, εἰς τέλος κατηδάρισας, καὶ τὸ στέρος ἐδέξω, Μερκουρίε μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ Κτίστῃ σου, ὡς Μάρτυς τῆς ἀληθείας· διασώξεις δὲ πάντας, ἐκ παντοίων Σλιβεράν, σκανδάλων τοῦ ἄλλοτριου.

Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Τοῦ Ἱεροῦ σε σήμερον, Θεοτόκα Παρθένο, δέχεται τὰ ἐνδότερα, χερσίν Ἀρχιερέως· ἐν οἷς τριῶν ἀπὸ χρόνων, ἕως δύο καὶ δέκα, διέμαινας τρεφομένη, χειρὶ Σείου Ἀγγέλου, ὡς ἁγία Κιβωτός, τοῦ πάντα τεκτονάμενον.

Εἰς τοὺς Δίνους, φάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ἐσώκας σημειώσιν.

Μνήμη τῆν πανίερων, Αἰκατερίνα πανεύφημε, τῆς σεπτῆς σου ἀθλήσεως, τελούντες δοξάζομεν, ἐν φωναῖς ἀπαύστοις, τὸν δε-

δαρημένον, ὑπομονὴν σοι καρτερὰν, καὶ νικηφόρον σε ἀναδείξαντα, καὶ λόγον χορηγήσαντα, καταπτοῦντα τοὺς ῥήτορας, Ἰησοῦν τὸν φιλόβρωπον, καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Μάρτυς ἐβελούσιος, Αἰκατερίνα πανένδοξε, καθωράρης τὸν τύραννον, εὐτόμως ἐλέγξασα, καὶ δεινὴν μαρίαν, τῆς πολυθείας, Σειγνοσίας φωτισμῷ, καταβλοῦστα, καὶ Σεία χάριτι· ἐντεῦθεν καὶ ὡς Μάρτυρα, καὶ ὡς Παρθένον πανάμωμον, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος, Αἰκατερίνα πανένδοξε, ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, ἐδέξω καθάρισσα, σεαυτὴν προλήμια, διὰ πολιτείας· καὶ λογισμῷ καρτερικῷ, τὴν τῶν τυράνων ὄφρον κατέσπασα· καὶ κάλλει τῷ τοῦ σώματος, τὴν φυγικὴν ὠραιότητα, Σειφρονῶς ἀντέθηκας, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα, Ἦχος β'.

Βίον αὐλον ἐξησκημένη, βῆμα ἄθεον καταβλοῦστα, ἔσπης τροπαιφόρος Αἰκατερίνα σεμνὴ, ἀνθηροῦστα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα· καὶ τὸ Σείον στένος ἐνδοδουμένη, δόγμα τυράνων κατεμνηκῆρισας, καὶ ῥητόρων ἔπαυσας, τὰς φληνάφους ῥήσεις πολυθλίβε.

Καὶ νῦν. **Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος δ' αὐτός.**

Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένο, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφῆ. Σήμερον τὸ καθαράτατον ἁγίασμα, ὡς τρεπίζουσα δαμάλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται. Ταύτη ἐξβοήσωμεν ὡς ὁ Ἄγγελος· Χαῖρε μόνη, ἐν γυναιξίν εὐλογημένη.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς ἡ γ'. Ὁδῆ, καὶ τῆς Ἁγίας ἡ σ'.

Τῆ ΚΣ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἀλυτίου τοῦ Κιονίτου, καὶ Νίκανος τοῦ Μετανοεῖτε.
Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθόμεν Στίχους σ' καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυτίου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παμμάκαρ Ἀλυτίε τὴν σὴν, ἐκ παιδός ἀνέθηκας, ζωὴν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὑ-

φ' οὐ σθενοῦμενος, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, λο-
γισμῷ ὑπέταξας, τὸ χεῖρον ὑποτάττων τῷ
κρείττονι· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Ἀλύπιε φωστήρ, καθωράτης μέγι-
στος, φωταγωγῶν τὴν ὑψηλίον, θαυμα-
τῶν λάμπεισι, καὶ ἐνθῶν ἔργων· ὅθεν μετὰ
κοίμησιν, τὸ ἄδυτόν σε φῶς ὑπέδεξάτο· διὸ
ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰ-
ρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στῶς ἐχρημάτισας σοφέ, Μοναστῶν Ἀλύ-
πις, ὑπέρβην φύλη ἱσάμενος, καὶ πιεζόμε-
νος, καύσωνι καὶ κρούει, καὶ πολλαῖς ἀσκήσεσι·
διὸ καθυπεδέξω τοῦ Πνεύματος, θεῖα χαρί-
σματα, ἰατρικῶν ἀρρώσθηματά, καὶ διακίειν,
πάνη γαλιεώτατα. **Τοῦ Ὁσίου Νίκανος.**

Ἦχος πλ. β. Ὁλην ἀποθέμενοι. (*)

Υψωσαν τὸ σῶμα σε, πόνοι καὶ πόνοι οἱ
τέρποι, καὶ τῶν τρόπων ἔλλαμψις· ἡ τῷ
Θεῷ Πνεύματι ἀπαστράπτισα, ὑπὲρ νουν ἄ-
παντα, τῆ σχυρῇ πύγμασε· θαυμαστάς ἐμεγα-
λύθη γὰρ, ἡ θῆκη νόματα, βλύζουσα πιστοῖς,
ξένου θεάμα· πᾶς τάφος οὐκ ἐπέθησεν, ἡ λί-
θος κατέσχε τὴν δύναμιν· ἀλλ' ὡς καὶ πρό
τέλους, μετάνοιαν ἐκραύγασες ἡμῖν, ὡσαύτως
νῦν πρὸς ἐπίγνωσιν, ἔλκεις μετὰ θάνατον.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου,
ὅπου τὸ πανάγιον, σπῆνος τεθησαυρί-
σται τοῦ παμμάκαρος· ὃ τερπνοῖς ἄσμασι,
καὶ φαιδραῖς λαμπάσι, λιτανεύοντες βοήσω-
μεν· Ἄγιε πρόσθασον, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις
ἐλέησον, καὶ κλυδωνὸς ἐξάρπασον, καὶ τῆς
καταιγίδος τῶν θλίψεων, ἵνα τὴν τερπνὴν σου,
καὶ πάντιμον δοξάζωμεν σοφῶν, καὶ τὴν εἰκό-
να σεβόμεθα, μύρον ἀναβλύζουσα.

Πλουτοῦ ἀναφαίρετον, ἔχει σε πόλις Λακά-
ων, μάκαρ ἀξιάγαστε φαειναῖς ἀνγά-
ζοντα ταῖς λαμπρότησιν· ἡ καὶ νῦν βράβευσον,
τὴν εἰρήνην Νίκων· καὶ τροπαιῶν αὐτὴν ἐμ-
πλησον, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν, καὶ παρεμβολὰς
κάμψας βέλεις, πρεσβειῶν σου Πατῆρ ἡμῶν·
καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλησον τὰς
καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀμυνοῦντων σε πιστᾶς, ἐν
παρόρησῃ δοξίμω, ὑπὲρ τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νοὸς καθωρότητι, ὁ Ἡσαίας Παρθένε, πόρ-
ρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τίς κτίσεως

(*) Τὰ παρόντα προσόμια, καὶ ἡ λοιπὴ Λακωνικὴ τοῦ
Ἁγίου Νίκανος, οὐκ ὑπάρχει ἐν τῷ χειρογράφῳ.

τεξομένην σε· ὃ σεμνὴ Πάναγνε, σὺ γὰρ ὄρθης
μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος. Διὸ σε δεόμεν,
τὴν μεμολυμένην καρδίαν μου, καθάρισον καὶ
λάμπειας, θεῖας κοινῶν με ἀνάδειξον, Κόρη
τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς,
ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον
ἅπαντα. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θαυατηφόρον κρι-
θῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτὸν σε
στήσαντες ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροῦς κρῖνον-
τα, καὶ τοὺς ζῶντας Σάτερ· καὶ Πιλάτω σε
παρέδωκαν, καὶ κατακρίνουσι, πρό τῆς οἰκῆς
φρυ, οἱ παράνομοι· καὶ βλέπουσα τιτρώσκο-
μαι, καὶ συγκατακρίνομαι Κύριε· ὅθεν καὶ
προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν ἐν στεναγμοῖς,
ἢ Θεοτόκος ἐκραύγασε, μόνη Πολυέλεε.

Εἰς τὸν Στιχόν, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὁκταῖχου.
Ἀπολυτίκον τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου, Ἦχος α.

Υπομονῆς στύλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς
προπάτορας Ὅσις, τὸν ἰσθὲ ἐν τοῖς πά-
θεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ τὴν
τῶν Ἀσωμάτων πολιτείαν, ὑπάρχων ἐν σώ-
ματι. Ἀλύπιε Πατῆρ ἡμῶν Ὅσις, πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου Νίκανος.

Ἦχος γ. Θεῖας πίστεως.

Χαίρει ἔχουσα ἡ Λακωνία, θεῖαν λαί-
ρκακα, τῶν σῶν λειψάνων, ἀναβρύουσαν
πηγὰς τῶν ἰάσεων, καὶ διασώζουσαν πάντας
ἐκ θλίψεων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας Πάτερ
ἐκ πίστεως. Νίκων Ὅσις, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἰκέτευε, δωρησάσθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπολυτίς.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται εἰς
Κανὼν τῆς Ὁκταῖχου, καὶ τῶν Ἁγίων αἱ δύο
παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου, οὗ ἡ Ἀκροεχθῆς
Χαίρων ἐπαινοῦ τοὺς Ἀλυπίου πόρους.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α. Ἦχος πλ. α. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Χαίριος πεπλοσμένος, χαρὰς μου πληρω-
σον, τὴν φυγὴν ἐπανόσαι, τὸν βίον σου
Ἀλύπιε, καὶ τὴν πολιτείαν σου, δι' ἧς πάντας
ὑψωσαν, ἰσαγγέλως ἀγωνισάμενος.

Ἄλλο ὡς Σαμουὴλ σε, Θεὸς ἠγάπησε, μητρι-
κῆς ἐκ κοιλίας, Ἀλύπιε μακάριε, καὶ

βλέπων τὰ ἔμπροσθεν, ὡς Προφήτην ἔνθεον, ἀπειργάσατο ἀξιάγαστε.

Γὰ Θεὸς δηλώσῃ, τὴν σὴν λαμπρότητα, ἣν περ ὑστερον ἔσχε, καλῶς ἀγωνισάμενος, φωτὸς Θείου ἔπλησε, σοῦ τεχθέντος Ὅσιε, τὸ σωμάτων ὑπὲρ ἔνοιαν. **Θεοτοκίον.**

Ρῆσις σεπτῷ Προφήτῳ, πέρασ ἐδέξατο· Ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, σαρκὶ Θεοῦ ἐκίνησε, βροτοὺς ἀναπλάττοντα, συντριβέντας πρότερον, ἀμαρτίας πλημμελήμασιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Νικάνωσ.

Ὤδη α'. Ἦγος πλ. δ'. Ἀρματοπλάτην.

Τῆς οὐρανόυ πατριᾶς τῷ ἔρωτι, κατασχεθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ ἐκεῖ κἀλλη, καὶ τὴν διαμένουσαν, ἐπιποθήσας εὐκλειαν, ἐπιγείου πατριδος, καὶ γεννητῶρων ἐμάκρυνας, Νικῶν σεαυτὸν παναώδιμε.

Τόπον ἐκ τόπου διαμεῖβαν πέφρυγας, τὰ παρατρέχοντα, τὴν κοσμικὴν σχέσιν, ταῖς ἀποχωρήσει, σαφῶς ἀποκοινοῦμενος, καὶ μηδὲν τῶν προσύλων, τὸ εὐγενές ἐνυβρίσαι σου, μάλαρ τῆς ψυχῆς ἀνασχόμενος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεοῦ Λόγον, ἐν γὰρ φριχωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείναςα, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεοῦ προστασίαν ἡμῶν.

Ὤδη γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Ως λυγχοῦ ἐπὶ λυχνίαν, στάσεως κρείττονος, ἐπιτεθειμένος ταῖς σελαφόροις σου, Πάτερ ἀρεταῖς πάσαν ψυχὴν, πιστῶς σοὶ προσκιοῦσαν, εὐσεβοφρόνας κατελάμπρυνας, σκότους ἀμαρτίας λυτροῦμενος.

Νοός σου τὰς ἱεράς, κινήσεις ποιούμενος, πρὸς τηρήσεις Θεῶν νόμων τοῦ Πνεύματος, Ἄγγελος ἐφάνης ἐπὶ γῆς, Ἄγγέλων ποδίτειαν, μετὰ σαρκὸς ἀναλαδοῦμενος, Πάτερ Θεοφόρε Ἀλύπιε.

Εμφρόνας τῶν ὀχληρῶν, τοῦ βίου αἰοίδιμε, μετανάστῃς ὄφθης, καὶ προσεχώρησας, πρὸς ἀσκητικῆς διαγωγῆς, τὰ σιάμματα προθύμως, τὴν σὴν καρδίαν οἰκητήριον, Ὅσιε δεκνῶν τοῦ Πνεύματος. **Θεοτοκίον.**

Παρθένε τὸ καθαρόν, τοῦ Λόγου παλάτιον, τὴν ψυχὴν μου δειξόν, οἶκον τοῦ Πνεύματος ὕδατος πηγὴ ζωαρχιστοῦ, πότισόν με τῇ καύσει, τῆς ἀμαρτίας φλογιζόμενον, ὅπως κατὰ χρεὸς δοξάζω σε.

Τοῦ Ὁσίου Νικάνωσ. Οὐρανίας ἀφίδος.

Εξ Ἐφᾶς Ἀύσιν, διαζωμῶν ἅπαντας, τῷ τῆς μετανοίας κηρυγματι κατεπύρσευσας· ὅθεν κατὰλληλον, τῇ ποιᾷ εὐρες τὴν κλησιν, μετανοίας Ὅσιε δειχθεὶς φερόντως.

Τοῦ Προδρόμου τὸν ζῆλον, ἐν τῇ ψυχῇ ζέμενος, Πάτερ τὴν δευτέραν ἐν κόσμῳ Χριστοῦ ἐμφάνειαν, προανεκήρυττες, καὶ Μετανοίας ἀξίους, ἐκ καρδίας ἔλεγες, καρποῦς ποιήσατε. **Θεοτοκίον.**

Χαῖρε μόνη τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντός Κύριον· Χαῖρε τὴν ζῶν τῶν ἀνθρώπων ἢ προεξήσασα. Χαῖρε κατάσκιον, καὶ ἀλατόμητον ὄρος· τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε Πανάμωμε. **Ὁ Εἰρμός.**

• Οὐρανίας ἀφίδος, ὄροσος γέ Κύριε, καὶ
• τῆς Ἐκκλησίας δομητορ σύ με φερέω-
• σου, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀ-
• κρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε Φι-
• λάνθρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ἦγος πλ. ε'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συμεῖν ἡμῖν ὄφθης ἄλλος σοφῆ· τὸ γὰρ σώμα ὑψάσας γῆν ἐκ γῆς, ὦ Πάτερ Ἀλύπιε, τῶν δαιμόνων ταῖς φάλαγγας, ἐτροπώσω Θεόφρον, πικρῶς κατοικωμόζοντας, καὶ εἰς ἀβάτους τόπους αὐτοῦσ ἀποδιώξας· ὅθεν καὶ ἐδειχθεὶς, ἐγκαλλώπισμα Θεῶν, Πατέρων τὸ καύχημα, Μοναζόντων τὸ φήριγμα. Διὸ πίσει βοῶμέν σοι· Πρόσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου Νικάνωσ.

Ἦγος α'. Τὸν τάφον σου Σιτήρ.

Τὸν ζῆλον τὸν σεπτὸν, Βαπτιστοῦ ἐμμήσω, καὶ κόσμῳ τὴν φρικτὴν, καὶ δευτέραν τοῦ Κτίστου, ἐμφάνειαν ἐκήρυττες, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκραυγάζες· Νῦν ποιήσατε, καρποῦς ἀξίους Κυρίῳ, μετανοίας τε, ἀπὸ καρδίας τελείας, Πατῆρ ἡμῶν Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλιαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτεῖρον αὐτὴν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ᾧρα με, τῇ φοβερᾷ τοῦ Θεοῦ, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτῆς ἀποφάσεως. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Ωσαύματος φρικτοῦ· ἀ καινοῦ μυστηρίου· ἔδοξα ἡ ἀγνή, καὶ πανάμωμος Κόρη, ἐν

ἔβλεψεν, ἀπλωθέντα τὸν Κύριον· ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ ὄρακι περιφέρων, ὡς κατὰ κριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, σταυρῶ κατὰ κρινεται.

Ὠδὴ δ'. Τὴν Σεῖαν ἐνοήσας σου.

Αγάπην ἀληθῆ καὶ συμπάθειαν, πίστιν ἐλπιδά ἀράραγῃ, καὶ πολιτείαν ἀνόθευτον, ἀναλαβόμενος Πάτερ, Σεράπων τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας.

Ιστάμενος ἐν εὐλω ἀκλόνητος, ταῖς ἐναντίας προσβολαῖς, δαιμόνων γίφος ἐκλόνησας, καὶ κλονουμένους ἐγένου, παμμάκαρ ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Ναμάτων Σεῖων ἐμπλεως γέγονας, καὶ κατεδρόσισας ψυχὰς, κατατακείσας τῷ καύσωνι, τῆς χαλεπῆς ἀμαρτίας, Ἀλύπτι Σεόφρον πανδύλιε.

Θεοτοκίον.

Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου Σεράπευσον, καὶ φωταγώγησον τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν μου Δέσποτα, ἢ φωτοδότην τεκούσα, Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Κύριον.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Αληθῶς ἐφιέμενος, γνώσεως μακάριε, πράξει γέγονας, Σεωρίας σου ἐπίβασις, τοῦς Ἑλλήνων λήρους παρῳάμενος.

Τῆς καρδίας τὰ ὄμματα, πράξῃσιν ἐνθέοις προκαθηράμενος, προεμήνυες τὰ μέλλοντα, ὀπτικὴν διάνοιαν προσκτησάμενος.

Θεοτοκίον.

Ιλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρηνεύσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς προσθεῖσαις τῆς Τεκούσης σε.

Ὠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ολὸς ἀνακείμενος, τῷ Παντοκράτορι, χρονίαν στάσιμ ὑπαίθερος Πάτερ, νιφετοῖς καὶ καύσωνι, σφοδρῶ προσπαλαίων, προθύμως ἐμαρτέρησας.

Υμνοῖς καὶ δεήσεσι, σχολάζων Ὅσιε, τῆς τρισυλίου ἀγῆς τὴν χάριν, νοὺς καθαρότητι, ἐδέξω καὶ φέγγος, ἰάσεων ἀπίφραφας.

Σῶμά σου τῷ κίονι, περιγραφάμενος, τὸν νοῦν βαδίζειν ἀνεμποδίστως, πρὸς τὸν σοὶ ποθούμενον, Πάτερ ἐπαφήκας, φωτὸς ἀποπληρούμενος.

Θεοτοκίον.

Αγιον ἐκήσας, Θεὸν γενόμενον, βροτὸν δι' οἴκτου, ἀγία Κόρη, τὸν καθαγιαζόντα, τοὺς αὐτὸν ἐν πίστει, καὶ φόβῳ ἀγιάζοντας.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Ὁρθρίζοντες βοῶμῃν σοι. ἠγγένητα τὸν εἰς σὲ παροινήσαντα, Σεηλάτως, ταῖς εὐχαῖς ἀνέβρωσας, καὶ σὲ τιμᾶν παρεσκευάσας.

Ναὸν πανευκλεῖ ἀνεστήλωσας τῷ Σωτῆρι, Ναὸς ζῶν καὶ ἐμφυχος, προχρηματίσας Σεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Ζωὴν ἡμῖν ἐβλάψσας ἄχραντε Θεοτόκε, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ζωοποιούντα τὰ σύμπαντα.

Ὠδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Λίθοις σε τὰ πνεύματα, τῆς κακίας, βάλλοντα σαφῶς, ποιούμενον στάσιμ ἐν τῷ κίονι, τῆς ἀράραγος, πέτρας οὐδόλως ἐσάλευσεν.

Υπομένων Ὅσιε, ὑπέμεινας, τὸν ὑπομονῆν, ἀληθῆ σοὶ Κύριον δωρούμενον, καὶ ἐκ πάντων, τῶν δυσχερῶν σε ρύόμενον.

Παραδόξως Ὅσιε, φῶς ἄρατο, ὑπερθευ τοῦ σοῦ, καὶ ἐκάστην κίονος φωτίζον σου, διὰ παντός, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Ισχυρὰν παράκλησιν, οἱ ἐν Ἑλίψει, ἔχομεν ἀγνή, καὶ βεβαίαν πάντες σε ἀντίληψιν· Μήτηρ Θεοῦ, κινδύνων σάξες τοῦς δούλους σου.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Ἰάσθητί μοι Σωτήρ. Ἐδόξασέ σε Θεός, ὁ δοξασθεῖς σου τοῖς μέλεσιμ, ἐν τέρασι θαυμαστοῖς· διὸ καὶ τῷ κίονι, ὅπως χρηματίσῃ σοι, ἐν τῷ Σεῖῳ οἴκῳ, τὸ ἐλλείπον ἀνεπλήρωσας.

Ως ἄλλον σε Μωϋσῆν, ἢ Ἀκεδαίμων ἐγνώρισε, τὴν Αἴγυπτον τῶν παθῶν, πιέζοντα μάστιγιμ, ἐνθέοις διδάγμασι, τοῖς τῆς μετανοίας, καὶ κακίας ἐξαιρούμενον.

Θεοτοκίον.

Ρυσθῆνιμεν τῶν δεινῶν, παισιμάτων ταῖς ἰκισαῖς σου, Θεογεννητὸρ ἀγνή, καὶ τυχομεν πάναγνε, τῆς Σεῖας ἐλάμφσεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἰάσθητί μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαινε δέομαι· πρὸς σε γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, ὡς ἀρετῶν ὑπέβησιν, καὶ Ἀσκητῶν καλλόπισμα, ἢ Ἐκκλησία δοξάζει σε σήμερον, καὶ ἀνυμνεῖ σε Ἀλύπτι· ταῖς εὐχαῖς σου πάρασχου, τοῖς τιμῶσιμ ἐκ πόθου τὰς ἀριστείας σου, καὶ τὰ παλαιάσματά, τῶν δεινῶν ἐγγλημάτων ἐκλύτρωσιν, ὡς ἐπάνυμος.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου Νίκανος.

Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας.

Τὴν Ἀγγελικὴν, μιμούμενος πολιτείαν, κόσμου τὰ τερπνά, ὡς σκύβαλα ἐλογίσω, μετανοίας τὴν τρίβον δεικνύων ἡμῖν, Θεοφόρε Νίκαν Ὅσιε· διὰ τοῦτο σε γεραίρομεν, ἐτελοῦντες νῦν τὴν μνήμην σου· ὑπάρχεις γὰρ ἀληθῶς, ἰαμάτων πηγή.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου.

Στίχοι.

Ἀνεΐχεν Ἀλύπιον ὄρθιος κίων,
Πρὸς οὐρανοὺς ζητοῦντα βραίνειν, οὐ μένει.

Εἰκάδι ἐκτὴ ἀλυπον, Ἀλύπιε, βῆς ἐπὶ οἶκον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ Βασιλέως, ἐξ Ἀδριανουπόλεως τῆς Παφλαγονίας χώρας, καὶ πρὸ τῶν ὀδῶν τῆ μητρὶ, διὰ τινων δεξιῶν συμβόλων, ὁποῖος ἀποδοῖναι ἔμελλε, προγνωσθεὶς, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τοὺς τότε καὶ νῦν θαύματι καὶ ἀκοῇ καὶ καρτερίᾳ καταπλήξας. Καὶ γὰρ ἔδοξεν ἡ μήτηρ, τοῦτον ἐγκυμονοῦσα, ἀμνὸν ἄραϊον, ἐν τοῖς κέρασιν ἀνημμένας ἔχοντα λαυπάδας, ἀποφέρεισθαι· ὁ περ σύμβολον τῆς εὐσπυστερον λαμπρότητος καὶ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρός. Οὗτος οὖν διὰ παντοίας ἀσκήσεως ἠγωνίσαστο, καὶ θαύματα κατεργάσαστο, καὶ τῇ καρτερίᾳ πάντας ὑπερέβαλεν. Ἐπὶ γὰρ κίονος αἰθρίας ἔστη ἐπὶ χρόνοις τρισὶ καὶ πενήτημοντα. Ἐπὶ δὲ καὶ τραύματι αὐτὸν ὁ πονηρὸς, κατὰ τὸν Ἰωβ, ἔτρωσεν, ἐν αὐτῷ τῷ κίονι ἐφ' ἑνὸς κατακλιθεὶς πλευροῦ, διήρκεσεν ἕτη δεκατρία, καὶ μετακλιθεὶς πρὸς δεξιερὸν μέρος, ἕως οὗ τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν παρέθετο τῷ Θεῷ. Οὗ δὲ πᾶς τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνος γέγονεν ἕτη ἑκατόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγονός.

Στίχ. Ἀσκήσεως πέπτακων ὁ στερρόος στῦλος·
Στυλιανὸς γὰρ τὸν βίον καταστρέφει.

Οὗτος ἐκ μῆτρας ἀμασθεὶς, γέγονε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἰκητήριον. Τὸν γὰρ προσόντα αὐτῷ πλοῦτον σκορπίσας τοῖς πένησι, καὶ τὸν μοναστὴν ὑπόδυσ βίον, πάντας ὑπερέβαλεν ἀσκήσει ἐπιπόθῳ καὶ σκληραγωγίᾳ. Εἰς οὗτω τὴν ἐρημον καταλαβὼς, καὶ σπήλαιον ὑπόδυσ, ὑπὸ Στείου Ἀγγέλου τροφήν ἐδέξατο, ποικίλων παθῶν ἀνιάτων ἰατῆρ γενό-

μενος. Ὅπνικὰ γὰρ ὁ φθοροποιὸς θάνατος, διὰ τῆς τῶν νεογνῶν θνήσκειας, ἀτεκνοῦσας τὰς κούσας ἀπετέλει, τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα αἱ μητέρες ἐπικαλοῦμεναι, καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ χρωματουροῦσαι εἰκόνημα, πρὸς τεκνογονίαν αὐτῆς μετεσσευάζοντο. Θανάτῳ δὲ, ἐν τῇ τῶν Παρλαγονίων χώρα κατετέθη, ἰάσεις πολλὰς καὶ θαυματουργίας ἀποτελών.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκακίου τοῦ ἐν τῇ Κλίμακι.

Στίχ. Κακὸν φυγῶν πᾶν Ἀκάκιος ἐν βίῳ,
Καλοῖς ἀτείροις ἐντρουφᾷ λιπῶν βίον.

Οὗτος ἦν ἐν τει τῆς Ἀσίας Μονῆ· καὶ νέαν ἔτι τὴν ηλικίαν ἄγων, τὸν ἀσκητικὸν βίον μετήρχετο. Εἶχε δὲ ἐπιστατοῦντα αὐτῷ γέροντα, ἀκόλαστον πάνυ καὶ ἠμελημένον (*). Καὶ τοιαῦτα δεῖνα παρ' αὐτοῦ ὑπέμενε, οἷα τοῖς πολλοῖς ἴσως καὶ ἀπίστα εἶναι δοκοῦσι.

Ποτὲ μὲν γὰρ εἶχε τὸν ὀφθαλμὸν μεμελανωμένον, ποτὲ δὲ τὸν τράχηλον, ποτὲ δὲ τὴν κεφαλὴν πεπληγμένον. Ἐπεὶ δὲ, διαδιδάσκας μετὰ τοῦ ἀγγέλου· ἐκεῖνον γέροντος χρόνους ἐνείκα, ἐπορεύθη πρὸς Κύριον, καὶ ἐτάθη μετὰ τῶν Πατέρων ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, ἀρίκετο ὁ τοῦτον ἐπιστάτης πρὸς τινὰ γέροντα μέγαν τῶν αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὁ Ἀδελφός Ἀκάκιος ἐτέλευτή σε. Τοῦ δὲ μὴ πισθέντος, λέγει πρὸς αὐτὸν ἐκ δευτέρου· Ἐρχου, καὶ ἴδε. Ἦλθον οὖν ἀμρότεροι εἰς τὸ κοιμητήριον, καὶ ὡς περ ζῶντι ὁ τίμιος γέρον ἐφώνησε πρὸς τὸν τελευτήσαντα, καὶ φησιν· Ἀδελφε, Ἀκάκιε, ἀπέθανες; Ὁ δὲ ἐμυθώμων ὑπήκουσεν, καὶ μετὰ θάνατον ὑπακοῆς ἐπεδείκνυτο, καὶ φησὶ πρὸς τὸν μέγαν· Πῶς, Πάτερ Ὅσιε, ἀνθρώπων ὑπακοῆς ἐργάτην ἀποθανεῖν δυνατόν; Τότε ὁ γέρον, ὁ πρὶν αὐτοῦ ἐπιστάτης, ἐμφοδὸς γενόμενος ἐπὶ τῷ θαύματι, ἐπὶ πρόσωπον σὺν δάκρυσιν ἔπεσε, καὶ πλησίον τοῦ μνήματος ἐκείνου κελλίον ποιήσας, ἐκέϊσε σωρῶνός τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διήνυσεν, λέγων αἰεὶ τοῖς Πατράσιν, Ὅτι μόνον πεποίηκα.

Ὁ μὲν οὖν Σείος Ἀκάκιος, ἐν τοιοῦτοις ἀγωνίσμασι τὴν μακαρίαν διανύσας ζωὴν, οὕτω μακαρίως τοῦ βίου μεθίσταται. Τὸ δὲ τίμιον

(* Τὸ ἀκόλαστον ἐνταῦθα σημαίνει τὸ μὴ ἄγων τὸν πρωτόν, ὅ ἐστι τὴν πρώτην τοῦ λογισμοῦ προστάτην, καὶ μὴ κολάζειν τὰς ἀλόγους ἐνάρας τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐὰν αὐτὰς προσβῶναι εἰς ἔργον· καὶ γὰρ θυμὸς ὁ γέρον, καὶ δορὴ ἀλόγῳ ἐκίχητο.

αὐτοῦ σῶμα, τῆς φυσικῆς ἀνώτερον διαλύσεως, θεία δύναμις τηρούμενον, εἰς πολλάς ἐτῶν περιόδους σῶν καὶ ὁλόκληρον ἐφυλάττετο. Καί ποτε τῶν τῆν Μονῆν ταύτην οἰκούντων Μοναχῶν, ἐξελλόντων εἰς τὸ ἀμύσασθαι, ἄτε τῆς ὥρας πρὸς τοῦτο καλούσης, καὶ ὅν καταλειφθέντων ἐν τῇ Μονῇ, τοῦ μὲν ἀσθενοῦς, τὸ δὲ πρὸς φυλακὴν τῆς Μονῆς, συνέβη ἀποθανεῖν τὸν ἀσθενῆ. Ὁ δὲ ἕτερος μόνος ὢν, καὶ μὴ ἱκανῶν πρὸς τὴν τοῦ ἀδελφοῦ κηδεῖαν, τὸ τοῦ Σαυμαστοῦ Ἀκακίου μνήμα ἀνοίξας, εἶηκε τὸν τελευταῖον ἀδελφὸν μετὰ τοῦ Ἁγίου. Καὶ τῇ ἐπαύριον παραγεγόμενος, εὐρίσκει ὃν εἶηκε μετὰ τοῦ Ἁγίου, ἐξῷ ἐρόμιμένον· εἶτα τίθησι πάλιν αὐτὸν ἐν τῷ μνήματι. Ὡς δὲ καὶ αὖθις τὸν αὐτὸν τρόπον εὗρεν αὐτὸν ἐξῶθεν ἐρόμιμένον, ἐδικαιολογεῖτο μετὰ τοῦ Ἁγίου, λέγων πρὸς αὐτόν· Ἦκουσαί μοι, ἅγιε Ἀκακίε, ὅτι σοι, ὡς οὐδενὶ ἑτέρῳ, ἡ ὑπακοὴ ἐσπεδάσθη· ἀλλὰ νῦν, ὡς ὁρᾶν ἔχω, ἀνήκουος ἐγένου καὶ ὑπερήφανος, ὡς καὶ τὸν ἀδελφὸν μὴ παραδέχεσθαι, ἀλλ' ἀπορίπτειν αὐτόν· ἡ τοῖν ἕσασον αὐτὸν κείσθαι μετὰ σοῦ, ἢ ἐν ἑτὶ τοῦτο ποιήσης, οὐκ ἀνεξέρμαί σε, ἀλλ' ἐκβαλῶ σε ἐκ τοῦ μνημείου. Οἷσις νῦν αὐτὸν πάλιν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἁγίου, ἀπῆλθε. Καὶ τῇ ἐπαύριον ἔλθων, τὸν μὲν παρ' αὐτοῦ τῆντα ἀδελφόν, εὗρε κείμενον ἐν τῷ τάφῳ, τὸν δὲ Ἁγίον οὐχ εὗρε. Καὶ νῦν ἐστὶν ἰδεῖν τὸν τάφον κενόν, τὴν ἐπωνυμίαν σώζοντα τοῦ Ἁγίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Στίχ. Ὁ Ἰακώβος, ἀναχωρήσας κόσμου,

Νῦν τὴν ὑπερκόσμιον οἰεῖ πατρίδα.

Ὁ ὅτος ὁ μακαρῖος Ἰακώβος, καταλαβὼν τὸ ὄρος, τὸ ὄν ἀπὸ τριάκοντα σταδίων τοῦ ἄστεως (τῆς πόλεως Κύρου) ἐνεκαρτέρει, οὐκ ἄντρον ἔχων, οὐ σκηνήν, οὐ καλύψην, ὡς διὰ τῶν τοιούτων τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως ἀποκρούσασθαι. Καὶ ταῦτα λέγων, οὐ παρ' ἄλλου μαθὼν, ἀλλ' αὐτόπτης γενόμενος· κοιλιακὸν γὰρ νόσημα ἐπέβην αὐτῷ ποτὲ, μόλις ἔπεισεν ἀφιέναι τοὺς προϊόντας οἰκαδὲ πάλιν νοσῆσαι· διδάσκων γὰρ ἦν αὐτοὺς τὸν περὶ εὐσεβείας λόγον. Ἀλλὰ καὶ ὑποχωρησάντων, ἕως ἐσπέρας κατέλαθεν, ἑαυτὸν ἐβάσανιζε, καὶ τῆς φύσεως κατεπειγουσῆς. Οὗτος, ὡς ἔφημεν, τὸν οὐρανὸν ἔχων ὄροφον, πρὸς ἅπαντα καρτερῶν ἦν, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ ἀγωνιζόμενος,

σώματι. Τὸ δὲ σῶμα σιθῆρος κατησφαλλιστο ἐνδοθεν, φέρουσι περὶ τὸν τράχηλον δύο κύκλους, καὶ δύο σχήματα τοῦ γράμματος Χ ποιοῦσιν ἐμπροσθέντε καὶ ὀπισθεν· εἰς δὲ τοὺς βραχίονας, ἀνά ἓνα. Τροφή δὲ αὐτῷ πρὸς ἐσπέραν, φακὸς διάδροχος.

Ἐκ τούτων δὴ τῶν πόνων, τὰ τῆς θείας χάριτος ἐδρέφατο δῶρα. Ὅτι παιδίον ἀπονεκρωζέν, τοῦ πατρὸς ἀποδυρομένου, καὶ λέγοντος πρὸς τὸν Ἁγίον· «ὼδα, δούλε τοῦ Θεοῦ, ὅτι δύνασαι μόνον μὴ κατοικήσης προσεύξασθαι», ἰδὼν ὁ Ἁγίος, καὶ τοῖς δάκρυσι τοῦ πατρὸς ἐπικαμφθεὶς, τὸ γόνυ κλίνας καὶ τὸ Θεὸν ἐπικαλεσάμενος, τὸν παῖδα ἀνέστησε, καὶ παρέδωκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ γιῶν. Πολλὰ μὲν οὖν τὰ τοῦ Ἁγίου ἀνδραγαθήματα ἀλλὰ διὰ τὸ πλῆθος τὰ πολλὰ παραλείψαντες, ἐνὸς ἐπιμνησθῶμεν.

Οὗτος, πολλὰ πειρασθεὶς ὑπὸ τῶν δαιμόνων, εὐχῇ καὶ μόνῃ τούτους ἀπεκρούσατο. Ἀπεκομίζε δὲ τις τὸ ὕδωρ αὐτῷ μήκροθεν δις τῆς ἐξδομάδος· καὶ σχηματίζας ὁ διάβολος ἑαυτὸν εἰς τὸ τοῦ Ἁγίου ὁμοίωμα, ὑπήντα κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τὸν διακονητήν, καὶ λαμβάνων τὸ ὕδωρ, ἀπέστειλεν αὐτὸν οἰκαδὲ. Τούτῳ παιδῶν, ἐσπευθεν ἐξ ἀνυδρίας ἀπάγειν τὸν Ἁγίον. Ποτὲ δὲ καὶ παρὰ καιρὸν ἔλθων, ὁ διακονητής, διελαθε τὸν κακὸν συμμεριστήν· καὶ λέγει ὁ Γέρον, ἰδὼν τὸν τὸ ὕδωρ διακομιζόμενον ἀνθρώπων· Τί τοῦτο, τέκνον; πολὺς καιρὸς διεβλην, ἐξ ὅτου ὕδωρ οὐ διεκομίσας, καὶ εἰς ἀγανακτικὴν οὐ μικρὴν ἠλθουεν ἐξ ἀνυδρίας. Ὁ δὲ, ἀσίποτε, Πάτερ, φησί, κατὰ τὴν ὠοισμένην ὥραν καὶ ἡμέραν ἀποκομίζω τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ συναντῶν μοι ποτὲ μὲν εἰς τὸν θε τὸν τόπον, ποτὲ δὲ εἰς τὸν θε, οὐ συνεχῶς μοι ἔλθεῖν ἄδε. Ὁ δὲ Ἁγίος πρὸς αὐτόν· Ἀπὸ τοῦ νῦν, κἄν μυριάκις με ἴδῃς συναντῶντά σοι, καὶ καλύοντά σε, ἢ ἐπιτιμῶντά σοι, τέκνον, μὴ μοι δὸς τὸ σκευὸς, ἕως εἰς τοῦτον ἀφίκη τὸν τόπον. Οὕτω καλῶς ἠγωνίσαστο, καὶ μέγας Σαυματουργὸς γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον εὐφραυνόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε.

Στίχ. Οἱ Λακεδαιμόνων, οὐδαμῶς Δαίμων λάκοι (ἡγήσει, λαλήσει).

Σοβεῖ γὰρ αὐτὸν τοῖς τεραστίοις Νίκων.

Ὁ ὅτος ἐκ τῆς τῶν Ἀρμενίων ἄρμητο γένους, Μεγιστάνου τινὸς υἱὸς ὑπάρχων·

Τῆς Δείας οὖν φωνῆς ἀκούσας τῆς λεγούσης· Πᾶς ὃς ἀφῆκε πατέρα, ἢ μητέρα, καὶ τὰ ἐξῆς· καταλιπὼν πάντα, παραγίνεται ἐν τινι Μοναστηρίῳ, ἐν ᾧ πᾶσαν καὶ παντοίαν ἀσκήσιν ἐπέδειξατο, καὶ πάντες τοὺς πρὸ αὐτοῦ τῆ ἄκρα σκληραγωγία ὑπέβη. Ἐπεὶ δὲ εἰς γνῶσιν ἦλθε τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, ἀνηρυνῶντο παρ' αὐτοῦ τὰ τῶν μοναστῶν καταγῶγια. Αὐτὸς δὲ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν, περιήρχετο πᾶσαν Ἑῶν, τὸ, Μετανοεῖτε, βοῶν. Ἐντεῦθεν καὶ τὴν ἐπίκλησιν ἔσχε τοῦ, Μετανοεῖτε. Περιελθὼν δὲ καὶ τὴν τῶν Κρητῶν νῆσον, καὶ τὴν Πελοπόν, καὶ πάσας πόλεις καὶ χώρας περιουσιάζων, ὕστερον παρεγένετο ἐν πόλει Λακωνίων. Ἐν ἧ παντοῖα θαύματα ἐνόηξαμενος, Ναὸν ἀνεστήλωσε Χριστῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν. Ἐν ᾧ μονάσας μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς ὃν ἐπόθει, τὸν στέφανον τῆς ἀσκήσεως εἰληφῶς παρ' αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίλου, Ἐπισκόπου τῆς Περαίας.

Καὶ ἀνάμνησις τῶν Ἑγκαινίων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῷ Κυριακισμῷ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων προσθείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥθ' ζ. Ὁ ὑπερψύμενος.

Ο καρτερικώτατος, καὶ στερόδος Ἀλύπιος, χρόνιος ἐπὶ πλείοσι, κρυεὶ πιεζόμενος, τοῦ Πνεύματος τῆ ῥάλφει, ἐθάλλετο παραδόξως.

Υφος πρὸς οὐράνιον, ἔχων τὸ πολίτευμα, σώματος ἠλόγησας, ὡς φθίρεσθαι μέλλοντος, καὶ τούτου σηπομένου, οὐκ ἐφρόντισας τοῖς πόνοις.

Πᾶσαν ἠδυπάθειαν, Πάτερ ἀρνησάμενος, τῷ κρυεὶ καὶ καύσωνι, παλαίων ἐνήθησας, αἰθροῖς ἀναμέλων· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Ο ἀπερίοριστος, σάρακα ἀνελάβετο, ἔννουν τε καὶ ἐμφυγον, ἐκ σου Ἀειπάθην, τοῦ σώσαι τοὺς βροδάντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Οἱ ἐκ τῆς ἰουδαίας.

Ως ἐν ἄρματι Πάτερ, ἀρετῶν τετρακτῆν σὺ ἐποχοῦμενος, ἀνέδραμες εἰς ὕψος, Ἡλίας ὡς περ ἄλλος, μελωδῶν τῷ Σωτῆρι σου· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ζηλωτῆς ὡς περ ἄλλος, τοῖς ποθοῦσι σε Πάτερ τὸ ῥάκος ἐλίπες, ἐν ᾧ σου τὸ σαρκίον, ἐκτρύχων καὶ πιέζων, τὴν ψυχὴν δια-

νέπαυες, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Σοφίας ἐμπλήσον πάντας, καὶ δυνάμειος Δείας ἡ ἐνυπόστατος, Σοφία τοῦ Ὑψίστου, διὰ τῆς Θεοτόκου, τοὺς ἐν πίσει σου φάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ῥθ' η. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Νέος Σαμουὴλ, προθερωρῶν τὸ μέλλον, Ναός καθαρότητι, ὠφθης Ἀλύπιε, πᾶσι προλέγων, ὡς ἐνθεος Προφήτης, τὰ ὑπὸ Κυρίου, δηλούμενά σοι Πάτερ.

Ο φωτοειδῆς, τῆς Ἐκκλησίας στύλος, ὁ πύργος ὁ ἀσειστός, τείχος τὸ ἀρρήκτον, πάντων ἀνθρώπων, Θεῷ πεπιστευκότων, ὁ Χριστοῦ Θεράπων, Ἀλύπιος τιμᾶσθαι.

Υπῶσας καλῶς, ὑπνον δικαίους Πάτερ, πᾶσιν ὀρειλάμενος, κοιμίσας πρότερον, πάθη ποικίλα, ἐντεῦξεν ἀγρυπνοῖς· ὅθεν σε προστάτην, ἀγρυπνον οὖν πλουτοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Σοὺ ὁ τοκετός, τὴν τεκτομένην βλάβην, κακία τοῦ ὄψεως, οὖν ἀπεστείρωσε, μόνη κατάρτας, ἀναίρεσις Παρθένε· ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Τὸ καθαρόν καὶ ἀσπίλον, τῆς ψυχῆς περιβόλιον, τὸ καρτερικόν, καὶ ἀπαθές σαρκίον σου, ὡς Δείον Σησαύρισμα, ἡ Λακεδαίμων φέρουσα, καὶ σωματικῶν, καὶ ψυχικῶν ἀλγημάτων, τὴν ῥῶσιν ἐξαιτεῖται, μελωδούσα συμφῶνας· Λαός ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἱαμάτων χάριτας, ἡ σορὸς ἀναβλύξασα, πᾶσαν νοσημάτων, καὶ παθῶν ἐπήρειαν, παντοίαν τε κάλωσι, καὶ μαλακίαν ἄψασα, πάντων Θεραπευεῖ, τῶν πιστῶς μελωδούντων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ ἡμῶν ἰλέωσαι, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, τῶν καταφυγόντων, τῇ σῇ σκέπῃ Ὅσιε, ὡς νίκη ἐπάνωμοις, καὶ Θεῷ παριστάμενος, πάσης λυτρωθῆναι, τῶν ἐχθρῶν κακουργίας, δαιμόνων ἐπηρείας, καὶ ἀνάγκης, καὶ νόσου, τοὺς πίστει σε ὑμνοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νοὺς ἐξεῖπειν οὐ δύναται, τὸ φρικτὸν τῆς λοχείας σου, πῶς καὶ παρθενεύεις, μετὰ τόκον ἄχρατε· ὡς μόνος ἐπίσταται, ὁ τῶν

ἀπάντων Κύριος· ὃν ἰλεουμένη, μὴ ἐλλίπης Παρθένη, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, τῷ Υἱῷ σου βουδντας· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
• τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξ-
• έκανε· δύναμις δὲ κρείττον, περιωλητῆς
• τοῦτου ἰδῶν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρω-
• τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
• μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
• αἰῶνας.

Ὁδὴ 5. Ἡσαΐα χόρευε.

Ιερός ὁ βίος σου, ἐκ σπαργάνων, ὠρθη τῷ Θεῷ, λαμπόμενος ἀρετῶν, μάκαρ τῷ φωτί· τίμιος ὁ θάνατος, ἐναντίον γέγονε Χριστοῦ, Πάτερ Ἀλύπει, Μοναζόντων ἀκροθίνιον.

Ὡς φωστὴρ ὑπέρλαμπρος, καταναγάζεις, ἀ-
• πασαν τὴν γῆν, ἐλαύνων τὴν πονηράν,
• νύκτα τῶν παθῶν, καὶ λύων σκοτομίαναι, τῶν
• δαιμόνων, καὶ φωταγωγῶν, Ζεῖαις λαμπρότη-
• σιν, ἰαμάτων πάντας Ὅσιε.

Στάσιν ἐπὶ κίονος, ἐποίησα ἔτεσι σοφέ, πεν-
• τήκοντα πρὸς τρισίν, οἷα Ἀθλητῆς, ἀθλῶν
• προθυότατα, καὶ τῷ κρύει, καὶ τῷ παγετῷ,
• Πάτερ, καὶ καύσωνι, ἀνευδότης πιεζόμενος,

Ἡ ἀγία μνήμη σου, τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι ἡ-
• μᾶς, καθαγιαζέει σοφέ ταύτην ἰσρώς, τε-
• λούοντας καὶ πίστει σε, ἀνυμνώντας Πάτερ ἐν
• αὐτῇ, ὡς ἀντλήπτωρα, καὶ προστάτην τῶν φυ-
• χῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Φωτισμόν μοι δώρησαι, τῷ ἐν σκότει ὄντι
• τῶν παθῶν, καὶ ῥύσαι με πονηρῶν, ἔργων
• καὶ φλογῶν, ἐναποκεμιμένῃς μοι, τῷ ἀθλίῳ καὶ
• ἀμαρτωλῷ, Ἀχραντε Δέσποιναι, προστασία
• τῶν ὑμνούωντων σε.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αμέσως ἀπολαύων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἧς
• ἠγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ
• διαπρέφας ἀγγελικῶν, καὶ μεταβάς μακάριε,
• Νίκων πρὸς αὐλὸς διαμονάς, σωθῆναι Θεοφό-
• ρε, θυσάπει τοὺς ἐν πίστει, ἐν τῷ ναφ σου
• προσεδρεύοντας.

Αγάλλη σὺν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανῷ, τῷ τῶν
• ὄλων Θεῷ παριστάμενος, καὶ ἐπὶ γῆς,
• βρούει σου ἡ Σῆκη τὰς δωρεάς· ἐν ἡ σεπτῶς
• κατάνκειται, σῶμά σου τὸ ἅγιον καὶ σεπτόν,
• τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, καὶ φόβῳ ἀπτομένοις, Νί-
• κων παμμακάκων τῶν λειψάνων σου.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τῆς παρθενίας τὸ καθαρόν, ἐτηρή-
• σθη Μαρία παννύμητε· σὺ γὰρ Θεοῦ,

μόνη συλλαβοῦσα ἄνευ σποράς, σεσαρκωμέ-
• νον τέτοκα, μείνασα Παρθένης παναληθῆς· διό
• σε Θεοτόκον, κυρίως ἀνυμνούμεν, καὶ προσκυ-
• νοῦμεν καὶ δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
• γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
• ὠρθη τοὺς ἀνθρώπους σαματικῶς· καὶ ἡ γα-
• στήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρα-
• νῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
• πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἀγίου Ἀλυπίου.

Γυναῖκες ἀκουσίσθητε.

Αγῶνας ὑπὲρ ἀνθρώπων, μετῆλθες Πάτερ
• Ὅσιε, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυναστείᾳ· πενή-
• κοντα πρὸς τρισὶ γὰρ, ἔτεσιν ἐπὶ κίονος, ἔστης
• σοφέ Ἀλύπει, πάντοθεν πιεζόμενος, καὶ νῦν τὸ
• ἔσχατον μάκαρ, τῶν ἀγαθῶν πάντων εὔρες.

Τοῦ Ἀγίου Νίκωνος. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ἡ Σῆκη ἐνθα σου καίται, τὸ εὐκλεέστατον
• σῶμα, χάριτας βλύζει τοῖς πᾶσι, τῶν
• ἰαμάτων δαφιδῶς, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει,
• Νίκων αἰε Θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Αἰ τῶν Ἀγγέλων πᾶσι, καὶ Ἀρχαγγέλων
• χορείαι, ἀνευφημοῦσί σε Κόρη, Μήτηρ
• Θεοῦ τῷ Ὑψίστου, καὶ τῶν βροτῶν ἅπαν γέ-
• νος, δοξολογούμεν σε πόθῳ.

**Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ φάλ-
• λαμεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'· τοῦ Ἁγίου Νίκα-
• νος, δευτεροῦντες τὸ α'.**

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν ἐφετῶν ἀπολαύων, ἀμέσως Ὅσιε, τῶν
• ἐπὶ γῆς φωτίζεις, πάντων τὰς διανοίας,
• ἐν πίστει ἐκτελούντων, μνήμην τὴν σὴν, Θεο-
• φόρε Πατὴρ ἡμῶν, καὶ τῷ ναφ σου τῷ Ζεῖῳ
• πανευσεβῶς, ἀθροισθέντων παμμακάριστε.

Σὺ τοῦ Προδρόμου τὸν ζῆλον, ἐκμιμησάμε-
• νος, Μετανοεῖτε πᾶσιν, ἀνεβόας παμμά-
• कार, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· ἡ γὰρ Χριστοῦ, βα-
• σιλεία ἐφέστηκεν· ὃν ἐκδυσάπει ἀπαύστως
• ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει δοξάζοντων σε.

Εκ τῆς Ἐρώς εἰς Δύσιν, Πάτερ διέδραμες,
• καὶ μετανοίας πάντας, κατεπύρσευσας
• λόγοις· ὡς ἄλλον Μωϋσῆν δὲ πόλις ἡ σὴ, Λα-
• κεδαίμων ἐγνώρισε· τὴν γὰρ παθῶν ἀποτέμεις
• Αἴγυπτον νῦν, μετανοίας τοῖς διδάγμασιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσιν τὴν γῆν, ἐξῆλθεν ὁ
• φλόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὧν
• ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων

σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας· τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρόρησιον ἔχων, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μεταβολὴ τῶν ἑλισσομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτοκὲ Παρθένη, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεουμένων ἢ εἰρήνην, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνην, ἢ μόνην προστασία τῶν πιστῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἡ πᾶναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, Σπρηνοῦστα, ἀνεβόα μητρικῶς· Ὑἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκυτό μου τέκνον, πῶς φέρεται πάθος ἐπονειδίστων;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρῆου, Καὶ Ἀπολύσις.

ΤΗ ΚΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέτρον (').

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, φάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος β. Ὅτε, ἐκ τοῦ ἔθλου σε.

Κόσμον, τὰ τερπνά καταλείπων, γένους περιφάνειαν πλοῦτον, καὶ ἀφραγίτητα, πᾶσάν τε τὴν αἴσθησιν, ἀπαρνησάμενος, καὶ τὸ σῶμα τεμνόμενος, παθῶν ἐκμιμήσει, χαίρων ἠκολούθησας, Χριστῷ Ἰακώβῃ· ὡς οὖν, κοινωνὸς παθημάτων, δόξης ἔχρημάτισας ὄτως, καὶ τῆς βασιλείας νῦν συμμετοχός.

Μετὰ, Στερίζομενος σαρκός, καὶ τὰς ἀφορήτους ὀδύνας, τῶν αἰκισμῶν καρτερῶν, Μάρτυς ἀξιάγαστε, Χριστοῦ Ἰακώβε, καὶ τυράννων ἀμώτητα, πατήσας ἀνδρείως, νίκης τὸν πολῦτιμον, σφέρανον εἰληφας· ὦ νῦν, ἐγκοσμιμῆμενος Μάκαρ, Σειῶ τοῦ Δεσπότη σου Ἐρόνῳ, μετὰ τῶν συνάθλων σου παρίστασαι.

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει κατὰ τὴν σύμμερον καὶ ἐπίσω Ἀκολουθίαν ἐν ταῖς Ἀποδείμασι φάλλομενον, τοῦ Ὁσίου Παλλοῦστου ἕως ἐπιπέως ἐν ταῖς τετηνομαῖσι Μηναῖσι ἀναρτίσται μόνον ἐν τῇ Συναξαριστῇ, κατὰ τὴν κη. Ἰανουαρίου. Ἔστι δὲ Ποίημα Ἰωσήφ ἢ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου ταύτου, εὐθὺς Κανὼν, πρὸς τὸ, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, μιλῶντος, εἰς τὴν ταύτην τὴν Ἀκροστιχίδα· Τὸν σὺν γεραίρων παρμάκαρ βίον, Πάτερ.

Εχων, παρόρησιον πρὸς Χριστὸν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν σὴν σεπτὴν ἑορτήν, Μάρτυς παναγίδιμε, Στεριμῶς προΐτασο, τῶν κινδύνων ρυόμενος, παθῶν ἀπαλλάττων, πάσης περιφάνειας, δευνῶν λυτρούμενος, νέμων καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, Σείας σου ἐντεύξῃσιν, ὅπως, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου δοξάζωμεν.

Δόξα, Ἦχος β. Τοῦ Στουδίτου.

Καρτερῶν ἐν ἀθλήσει, Μάρτυς Ἰακώβε, τὸ σῶμά σου παρέδωκας διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν· καὶ μελιζόμενος χεῖρας καὶ μηρῶν, καὶ βραχιόνων καὶ κνήμας καὶ τοὺς δακτύλους, καὶ τελευταίον τὴν κάραν σου, ἀνίπτασαι ἐν οὐρανοῖς, συμβασιλεύειν τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός. Διὸ Ἀθλούντων κράτιστε, μὴ διαλίπης ἱκετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ἔθλου σε. **Μ**όνη, τὸν ἀχάρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρῃ, ἐκωσφόρησας, ἄνθρωπον γενόμενόν δι' ἀγαθότητα. Παναγία Θεόνυμφε. Διὸ δυσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων με παθῶν ἀπαλλάξον, ὅπως, τὴν στενήν καὶ εὐθείαν, τρίβον διοδεύσας προσθάσῃ, τὴν ἐπὶ ζωὴν Παρθένη φέρουσαν. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Ὅτε, ἡ αἰμίαντος Ἀμνάς, ἐδίεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγῆν καὶ βροτόν, Ἰέλονται ἐλκόμενον, Σπρηνοῦστα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσῃ νῦν σπυδαῖς με, Χριστέ τὴν Τεκνοῦσαν; τί τοῦτο πεποιήσας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀκραν ἀγαθότητα φιλόνηρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. α.

Εθανυμαστῆν Ἰακώβε, ἐν ταῖς βασιάνοις πάσαις μακροθυμήσας· τῶν γὰρ δακτύλων καὶ τῶν χειρῶν, καὶ βραχιόνων ἐκκοπέντων σου, ὁμοίως καὶ κοθῶν καὶ κνημῶν σου, μέχρη μῆρῶν ἐκαρτέρησας λοιπὸν εὐχομένου σου, καὶ τὴν σεπτὴν σου κάραν ἀπέπεμον. Μάρτυς πολυάθλη, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση Χριστοῦ δεόμενος, ἐλεπήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Χαίροις ἀσπετικῶν.

Χαίροις ἡ καλλονὴ Ἰακώβ, ἣν ἐξελέξατο Θεὸς ἢν ἠγάπησεν· ἡ θύρα, τῶν σωζομένων· ἡ φλογόφορος λαβὴς· τῆς ἀρᾶς ἢ λύσις παντευλόγητε· γαστήρ Στεγοῦρητε· πεπτωκῶτων ἀνθρώποις· ἀγωτέρα, Χερουβὶμ καὶ τῆς κτίσεως, ὑπερέχουσα· δυσθεώρητον δράμα.

ἀκουσμα τὸ καινότεον· ἀνέφραστον λάλημα, ἄριμα τοῦ Λόγου νεφέλη, εἴς ἣς ἀνέτειλεν ἥλιος, Χριστὸς καταναγίζων, τοὺς ἐν σκότει καὶ παρήλων, τὸ μέγα ἔλεος. **Ἡ Σταυροθεοτοκίον.**

Αῤῥα τὸν ἑαυτῆς ἡ Ἀμνάς, ποτὲ ὄρωσα, πρὸς σφαγὴν ἐπιειγόμενον, προθύμως, κατηκολούθει, ταῦτα βωῶσα αὐτῇ· Πού πορνή Τέκνον μου γλυκύτατον; Χριστέ τίνος χάρις, τὸν δρόμον τοῦτον πεποίησαι; μήτοιγε γάμος, ἐν Κανῶ πάλιν ἕτερος, οἶνον ὅπου πρῖν, εἰς ὑδάτων τετέλειαι; Ἄδς μοι λόγον τῆ σοῦλη σου, Υἱέ μου παυφίλιτα· μή με παρίδης οἰκτῖρον, σιγῶν ἐμῆ τὴν τελοῦσάν σε, Θεῆ ὑπὲρ λόγον, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος. **Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.**

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπολύσις.**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν Πέρσην Ἰάκωβον ἐν ἄσμασι Μάρτυρα μέλπω. **Ποίημα Θεοφάνους.**

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ, βήματι νῦν παριστάμενος, στεφανόφορος ἐνδόξος, Μάρτυς Ἰάκωβε, φωτοφόρον μοι αἴγλην, καὶ χάριν οὐρανόθεν, δίδου προσβείαις σου.

Ορθὸς ἡμῖν, ἔλαμφας ὡσπερ πολὺφωτος, Ἀνατολῆς ὁρμώμενος, καὶ κατελάμπουνας, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, λαμπρότητι τῶν ἁθλῶν, μάκαρ Ἰάκωβε.

Νεανικὴν, ἕστασιν ἐπιδειξάμενος, ὡς νικητῆς ἠξίωσαι, τῆς ἀναρρήσεως, καὶ τελείων ἐπάθλων, καὶ δόξης αἰώνιον, Μάρτυς Ἰάκωβε. **Θεοτοκίον.**

Προφητικαί, σάλπιγγες σὲ προηγέρουσας, τὸ ἐπὶ σοὶ Μυστήριον, μυσταγωγούμεναι, Θεοτικῆ Παρθένε, καὶ πόρρωθεν ὀρώσαι, τὰ σά Θαυμάσια.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Εἴγνου ἐλεκτῆ Χριστοῦ ὡς ἀμπελος, δρεπάνῃ βασιάνῃ καθαυρουμένη, καὶ πολὺν τὸν καρπὸν φέρουσα, τοῖς ληνοῖς τοῦ Σωτῆρος προσαγόμενον.

Ριόντων τὸ φιλартὸν καὶ ευδιάλυτον, παροῖδες ἐμφρόνας στεφανόφορε· ὡς ἀγγίχωνος σὲ προσέκρινας, τῶν ἀεὶ προσμενόντων τὸ ἀτάλυτον.

Στεφάνους σοι λαμπροὺς κατατάμενόμενον· τὸ σῶμα ὠμότητι τῶν τυράννων, προσξένησεν Ἰάκωβε, καὶ τρυφῆς Παραδείσου τὴν ἀπόλαυσιν. **Θεοτοκίον.**

Ηλέπται σαφῶς διὰ τοῦ τόκου σου, τοῦ Θείου Παρθένε ἡ ἀνθρωπότης, ἐνωθεῖσα κατ' ὑπόστασιν, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων Θεο-νύμφευτε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ἐξὼλ νε-
• κρώσας τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τὸν φόβον
• σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν
• ὑμνουμένων σε. **Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'.**

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εκ Περσίδος ἀστὲρα νεοφανῆ, ὁ Χριστὸς ἀνατείλας τοῖς ἐπὶ γῆς, τὸν Θεῖον Ἰάκωβον, καὶ αἰθιμον Μάστουρα, δι' αὐτοῦ τὸν ζῶ-
• φον, τῆς πλάνης ἀπῆλασε, καὶ τοῖς πιστοῖς
• τὴν χάριν, τοῦ Πνεύματος ἐλάμψεν· ὅθεν οἱ
• τὴν μήνην, τὴν αὐτῷ ἐκτελοῦντες, πιστῶς
• εορτάσωμεν, καὶ βοήσωμεν λέγοντες· Ἀθλοφό-
• ρε πολυάθλε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
• πταισμάτων ἄφεσιν ρωρήσασθαι, τοῖς εορτά-
• ζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μήνην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους πολύναις ὁ μαρτύρ, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατεβόρῦπασα· καὶ οὐκ ἔχω τί πράξαι, οὐδὲ καταφυγίον, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι. Φεῦ μοι τῷ ἀχρείῳ! Διὰ τοῦτο ἰκέτης, πρὸς σὲ τὴν Πανάχαρτον, νῦν προστρέχω καὶ δέουμαι, ὁμολογῶν σοι τὸ, Ἥμαρτον. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι εἰς σὲ γὰρ πάσαν ἐλπίδα, ἀνήθηκα Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμὸν καὶ Ποιμένα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὡς ἐάρα κρεμάμενον ἡ Ἀγνή, τὰ σπλάγγνα ἐκόπτετο, ὑπὸ τρικῶς ἀλαλάζουσα· Οἱ μοι, φῶς τοῦ κόσμου, Θεῆ μου καὶ Κύριε· τίνος χάρις ταῦτα, ἐκὼν νῦν ὑρίστασαι; Θέλων πάντας σῶσαι, γηγενεῖς καὶ πρὸς Θεῖαν, ζωὴν μετοκίσισθαι, τὴν φθαρτίαν εἰκόνα σου. Μεγαλί-
• νω τὰ πάθη σου· ὅτι διὰ σπλάγγνα οἰκτι-
• μῶν, μεκροθύμως ταῦτα καθυπνήμεγας, τὰς
• τῶν ἀπάντων ὀδύνας, ταῖς σαῖς ἐξιώμενος.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νευρωμένος ἐνδόξος, τῆ ἐν Θεοῦ δοθείτη πανοπλία, πυρσαλατρῶν πάσαν, πλάνην κατέφλεξας.

Γλασμὸν ἡμῖν αἰτῆσαι, τοῖς τὴν σεπτὴν σου μνημὴν ἐκτελοῦσι, παρρησίαν ἔχων, Μάρτυς Ἰακώβε.

Απορόντος αἵματος, οἱ ὄχαιοι τῶν σῶν μελῶν τρισμάκαρ, τὴν τῆς πλάνης φλόγα, πᾶσαν κατέσβεσαν. **Θεοτοκίον.**

Κυβέρνησόν μου Πάναγνε, τοὺς λογισμοὺς πρὸς εὐδοίαν λιμένα, τῆς σῆς ἀπαθείας, καὶ καθαρότητος.

Ὤδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ωσπέρ τις γῆ ἀγαθὴ, καὶ καρποφόρος ἀληθῶς γέγονας, τῷ τῶν πικρῶν, βασιάνων, ἀρότρῳ, τεμνόμενος σοφῆ, πολὺχουν τῷ Κτίστη, προσφέρων γεώργιον.

Βῆλη πανάριστε, πεπυρωμένα τοῦ ἐχθροῦ ἔσβεσας, λύθρῳ τῶν σῶν, κοπέντων τρισμάκαρ, σώματος μελῶν· ἐλπίδι γὰρ ἀφθῆς, καὶ πίστει φραζάμενος.

Ολοκαρπούμενος, ὡς ἐρεῖον τῷ Χριστῷ πάνσοφε, τῶν σῶν μελῶν, δεϊνῶς κοπτομένων, κατάλληλον ὠδὴν, καὶ πρόσφορον ὕμνον, ἐκάστῳ προσέφερες.

Νέμοις καθάρσιον, τῶν τῆς ψυχῆς μου μολυσμῶν ἐνδοξέ, Μάρτυς Χριστοῦ, τὰς σὰς ἀληθδόνας, ἀντιλυτρον διδούς, καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, χρουνοὺς σου πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Επαληθεύουσαν, τῷ σεβασμίῳ καὶ φρικτῷ τόλῃ σου, καὶ τῆν φωνῆν, καρδίᾳ καὶ γλώσσῃ, προσάπτοντες, τρανώς, σὲ νῦν Θεοτόκον, ἀγνήν ὀνομάζομεν.

Ὤδὴ ς΄. Ἐν ἄδυσσῳ πταισμάτων.

Νομβεσίαν ἐμφρονῶς δεζάμενος, τῶν οἰκειοτάτων σου, χαίρων ἐχώρησας, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐνδοξέ, καὶ στεφάνους τῆς νίκης ἀπειλήσας.

Αλλοτρίᾳ καθὰ περ ἐν σώματι, πάσχων ἐκαρτέρησας, Μάρτυς Ἰακώβε, καὶ μεληδὸν κοπτομενος, τῷ Δεσπότη τὸν ὕμνον ἀνέπεμπες.

Σωτηρίου προδῆλως ἱμάτιον, καὶ τῆς εὐφροσύνης, χιτῶνα δι' αἵματος, τοῦ σοῦ βαφέντα πάνσοφε, νικηφόρος ὡς Μάρτυς ἐνδεδύσαι.

Μαρτυρίου τὸν δίαυλον ἤνυσας· ὅθεν ἱερόνικον, στέφανον εἴληφας, καὶ νῦν Μαρτύρων τάγμασι, συγχορευεῖς Ἰακώβε ἐνδοξέ.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρος Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις, Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀλη-

θοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἐν ἄδυσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄδυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ήχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πεισθεῖς τῇ καλῇ, συζύγῳ καρτεροψύχῃ, καὶ τὸ φοβερὸν, κριτήριον φοβούμενος, τῶν Περσῶν τὸ φρόνημα, καὶ τὸν φόβον Ἰακώβε κατέπτυσας, καὶ ἀνεδείχθης Μάρτυς Σαυμαστός, τὸ σῶμα ὡς κλῆμα τεμνόμενος.

Ὁ Οἶκος.

Απὸ ψυχῆς στενάξωμεν πάντες, δάκρυα ἐκχέοντες, καθορώντες πικρῶς τὸν Μάρτυρα μελιζόμενον· δίκην κυνῶν γὰρ ἄρουομένων συνελθόντες οἱ δῆμιοι, τὰ μέλη κατετίτρωσκον τοῦ Σαυμαστοῦ καὶ γενναίου ἐν Μάρτυσι Μάρτυρος. Τίς οὖν ὑπάρχει; εἰ δοκεῖ, μικρὸν ὑπομείνατε, καὶ λέξω πάντα μετὰ σπουδῆς, πῶς αὐθημερόν Σάνατον δέδωκε, τὸ σῶμα ὡς κλῆμα τεμνόμενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου.

Στίχοι.

Τμηθεῖς μεληδὸν, καὶ σφαγὴν Πέρσης φέρων,

• Ψυχὴ σεσώσθη, φροῦδά μοι μέλη, • λέγει.

Εἰκάδι Πέρσης ἐβδομάτῃ σφαγὴ ἐκμελεισθεῖς.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Ἀσκαδίου τῶν βασιλέων, Χριστιανός ὢν ἐκ προγόνων, οἰκῶν ἐν Βηθλαβᾷ τῇ πόλει, ἐν χώρᾳ τῶν Ἑλουζησιῶν, γένους ἐντίμου καὶ περιφανούς, καὶ πάνυ παρὰ τοῦ βασιλέως Ἰσθιγόρου τιμώμενος. **Δια** δὲ τοῦτο, τὸ παρὰ τοῦ βασιλέως σφοδρὰ φιλεῖσθαι Περσῶν, ἀπέστη τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως, καὶ συνεφεικλύσθη τῷ βασιλεῖ πρὸς τὴν ἀπίθειαν, ἀπαρησάμενος τὸν Χριστόν. Ἐπεὶ δὲ ἦ τε μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ γαμετὴ ἠλλοτρίωσαν ἑαυτὰς τῆς κοινωρίας αὐτοῦ, καθότι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης τὴν τοῦ βασιλέως προετιμήσατο, καὶ, διὰ πρόσκαιρον δόξαν, αἰωνίαν αἰσχύνῃ ἠλλάξατο καὶ κατάρκισιν καὶ τοῦτο αὐτῷ διὰ γραμμάτων ἐμήνυσαν, πληγείς τὴν ψυχὴν, ἀπέστη τῆς ματαίας τοῦ βασιλέως θρησκείας, καὶ

ἀπεκλείετο ἐφ' οἷς ἐξήμαρτος, ἀποστάς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοι τοῦτο, καθίσταται εἰς ἐξέτασιν, τοῦ βασιλέως λίαν ἐν τούτῳ χαλεπήνατος. Ὅθεν τὸν πικρὸν ὑπέστη θάνατον, κατὰ μίαν ἐκάστην τοῦ σώματος ἀρμονίαν κατατριβθεὶς, τῶν χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν, καὶ βραχιόνων, ὡς περιλειφθῆναι μόνον αὐτῷ μετὰ τῆς κοιλίας τὴν κεφαλὴν. Εἶθ' οὕτως καὶ ταύτην μαχαίρα ἀφαιρέθῃαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ὅσιος Πινοῦφριος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Πινοῦφριος ἀρετῶν πολλαῖς χροαῖς, Ἐν οὐρανοῖς ἔλαμψεν, ὡς ἱρις νέα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Ναθαναὴλ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στ. Ἀφείσα κόσμον, πρὸς Θεόν, ψυχῇ, τρέχε, Ναθαναὴλ ἔκραξε, μέλων ἐκπνεύει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σώσον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ. Εἰκόνας χρυσῆς.

Στερόρότι νου, καρτερία τε ψυχῆς κατατεμνόμενος, Μάρτυς τὸ σῶμα ἀπείροτροπος, καὶ ἀρραγῆς διετέλεσας, πιστεῖ στήριζόμενος Θεῷ, καὶ κραυγαῶν ἰάκωβε· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ιθύνας τοὺς σοῦς, λογισμοὺς τὸν σκοπόν τῆς ἀνω κλήσεως, καὶ ταῖς βασάνους καταντλούμενος, οὐ κατεκλύσθης, ἀλλ' ἔφερες, ῥῆθον τὰς πληγὰς τῶν ἀνόμων, καὶ τεμνομενος ἐφάλλας· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται νῦν μακαριωτάτε, νενικηκότι τὴν ἀτίθασσον, τοῦ πονηροῦ ἀγριότητα, καὶ τὴν τοῦ τυράννου μαρτίαν, καὶ προθύμως κραυγαῖζοντι· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Αδύτου φωτός, καὶ λαμπάδος Θεϊκῆς καὶ ἀπαυγάσματος, ὠφθῆς λυχνία χρουσαυγίζουσα, καὶ κόσμον ὅλον ἀυγάουσα, αἰγλητῆς σεπτῆς παρθενίας, καὶ τοὺς φάλλοντας σώξασα· Εὐλογημένη ἡ Θεοῦ, σαρκὶ κνήσασα.

Ὡδὴ η̄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ρώμη Θεοῦ κραταιωθείς, πονηρῶν τὰς συστροφὰς καὶ παρατάξεις, διεσκέδασας μάκαρ, καὶ κατὰ κράτος ἔλων, τῆς νίκης τὸν στέφανον εἰληφας, κράζων· Εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὰς ἀφαιρέσεις τῶν μελῶν, ὡς προσθήκας ἀγαθῶν Μάρτυς ἐώρας, οὐ τοὺς νῦν βλέ-

πων πόνοους, ἀλλὰ τὸ μέλλον σκοπῶν, Μαρτύρων ὠραῖον στεφάνωμα, παρὰ τοῦ δικαίου, Κριτοῦ νῦν τρεπισμένου.

Υπομονὴν ὑπερφυῆ, κεκτημένος ἀσφαλῆς, καθὰ πέρ πυρός, διετέλεσας μάκαρ, τῶν δυσμενῶν τὰς ὁρμὰς, ἀτρόμως καὶ βέλη δεχόμενος, κράζων· Εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη πολλῇ σοι προσβαλῶν, ὁ ἀρχέγακος ἐχθρὸς καὶ ψυχοφθόρος, καὶ τυράννος ἐγγείρας, καταβαλεῖν τῆς ψυχῆς, τὸν τόνον οὐκ ἴσχυσεν ἔνδοξε· τὴν γὰρ παντευχίαν, Χριστοῦ περιεβάλου. **Θεοτοκίον.**

Αθανασίας διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγὴν σε Θεοτόκε, ὡς τεκούσαν τὸν Λόγον, τοῦ ἀθανάτου Πατρὸς, τὸν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τοὺς ὑπερουφώντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. **Ὁ Εἰρμός.**

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων
 • τῶν Παισὶ συγκαταβάττα, καὶ τὴν
 • φλόγα εἰς ὄροπον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑ-
 • μνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυφουτε,
 • εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Μετὰ Μαρτύρων ὡς Μάρτυς, συγχορευῶν τρισμάκαρ, καὶ θρόνῳ παριστάμενος Χριστοῦ, τοὺς εκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν σὴν φωτοφόρον, τιμῶντας εὐφροσύνως ἑορτήν, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις λύτρωσαι.

Εἴνα Μαρτύρων οἱ δῆμοι, εἴνα πάντων Ἀγίων, ἀγίως ἀναπαύεται πληθὺς, εἴνα Δικαίῳ τὰ πνεύματα, εἴνα ἡ Ἐκκλησία, τῶν πρωτοτόκων νῦν ἐν οὐρανοῖς, κατεσκήνωσας ὄντας, ὡς Μάρτυς ὡ ἰάκωβε.

Λαμπαδόφορος παρσότης, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων, δι' ὃν σου τῶν τοῦ σώματος μελῶν, τὴν ἐκκοπήν ἐκαρτέρησας, καὶ πυρός καὶ μαστίγων, τῆς πείρας κατεφρόνησας στερόρος· διὸ πιστεῖ σε πάντες, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Πεποικιλιμένην πορφύραν, δι' αἱμάτων βαφθεῖσαν, τῶν σῶν νῦν περικείμενος Χριστῷ, συμβασιλεύεις ἰάκωβε· δια γὰρ παθημάτων, τῆς ἀπαθείας εὗρες τὴν πηγὴν, ἧς τρωφῶν αἰωνίως, παμμάκαρ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ως τὸν Θεὸν συλλαβοῦσαν, καὶ Θεοῦ γενομένην, Μητέρα κατ' ἀλήθειαν ἀγνή, σὲ Θεοτόκον δοξάζομεν, τῶν πραγμάτων τῆ φύ-

σει, τὴν κλῆσιν προσαρμόζοντας τρανώς, καὶ προσφόρως τὴν Ξεῖαν, φωνὴν σοὶ προσκομίζοντες.

Ὁ Εἰρμός.

- Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀόρητον σοφία, ἦκοντα καινουρηγῆσαι τοῦ Ἀδάμ,
- βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινώς, ἐξ ἁγίας
- Παρθένου, ἀφράστας σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς,
- οἱ πιστοὶ ὁμοφρονῶς, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ἐξασπασταίριον. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Περσῶν τὴν πλάνην ἐφλέξα, τῷ ζῆλῳ πυροπολούμενος, Χριστοῦ Ἰακώβε Μάρτυρος· ὡς κλῆμα τῆς ἀμπέλου δέ, τὸ σῶμά σου τεμνόμενος, τυράννου γνώμῃ πάνσοφει, ἀνέμελλες καταλλήλου, ὧδῃν καὶ πρόσφορον ὕμνον, τῆ ἀπροσίτῳ Τριάδι. Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρᾶτατο, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρητοῦ Τριάδος, δοχεῖον ὄντως ἐγένε· ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε· καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσας σοὶ Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στίχηρά τῆς Ὀκταήχου. Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Γεωργίου Σκελετώτου.

Πιστῶς ἀβροισθέντες σήμερον, φιλοθεάμενος, ἀβρήσατε πάλιν, ξένην καὶ διαλλάττουσαν, Ἰακώβου τοῦ ἐκ Περσίδος ἡμῖν ἀστράφαντος, δίκην ἀστέρος τοῦ τοῖς Μάρχοις φανέντος, καὶ πρὸς τὴν ἀληθῆ ἐπίγνωσιν καθοδηγήσαντος. Οὗτος γὰρ ὁ γεννάδας, ἐν τῷ πίπτειν τοὺς πολεμίους ἀνέτρεπε· καὶ ἐν τῷ ἀμομολοτομεῖσθαι, τοὺς τυράννους ἐξενεύρου, τῆ ἀνωθεν προμηθεΐα νερούμενος, καὶ βρῶν· Εἰ καὶ τὰ μέλη μου αἰσθητὰ ὄντα τέμνετε, ἀλλ' ἔγω Χριστὸν, νοητῶς μοι τὰ πάντα γινόμενον. Ὅθεν προβλέπων τὴν μέλλουσαν ζωὴν, διὰ τοῦ τοῦ πᾶσι προκειμένου Σαυάτου, πρὸς ἐκείνων ἐσπευσε περᾶσαι· εἰς ἣν καὶ αὐλιζόμενος, αἰτεῖται ἡμῖν, παρὰ τοῦ στεφοδότου Θεοῦ, ἰλασμόν, φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς ἐκτελεῦσαι τὴν μηνίην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡ τοῦ παραδόξου Σαυάτου. Σκότει ἀγνοίας κρατούμενον, καὶ ἀθυμίας δεινῆς, νυσταγμαῖ βαρυνόμενον, καὶ φενοχωρίας με, τῷ ζῶφῳ καλυπτόμενον, καὶ τοῖς κινδύνοις, συμποδίζόμενον, μὴ με παρίδης, εἰς τέλος φθειρεσθαι· Δέσποινα εὐσπλαγγχε, τούτων πάντων ρύσαι με, τῶν πειρασμῶν· σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι, ἐλπίδα μετὰ Θεόν.

Ἡ Σταυροβετοκίον.

Πῶς ὑπενέγκω τὴν ἄδικον, Λόγε σφαγῆν σου ὄραν; πῶς τὰ Ξεῖά σου ὄμματα, τὰ τυρλοῦς φωτίσαντα, μεμικῶτα τεθέσθαι; πῶς δὲ καὶ χεῖλη, βλέπω σιγῶντά σου, τὰ μυγίλλων, γέηλη ἀνοίξαντα; Σπλάγγχα σπαραχθητε· ῥάγητι καρδία μου· οὐ φέρο ζῆν· κέκραξε δακρύνουσα, πικρῶς ἡ Πάνσοφος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ ΚΗ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μηνίην τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Νέου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εἰρηναρχοῦ (').

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΗΜΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὰ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ς'. καὶ φάλλομεν τὰ προσόμοια Στιχηρά, τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. β'. Ὀλην ἀποθέμενοι.

Ὁλος ἐκ νεότητος, ἀνατελεῖς τῷ Κυρίῳ, σαρκὸς ἔξω γέγονας, κοσμικῆς τε σχέσεως ἰσώτατε, μοναστικῆς ἀριστος, πεφυκὼς Στέφανε, καὶ δοχεῖον Θεοῦ Πνεύματος· καὶ γὰρ συγκλείσας σου, οἴκη στενωπότην μακάριε, τὸ σῶμα ἀνεπτέροντας, νοῦν πρὸς οὐρανὸν ἐνοπτρίζουσα, τὸ ἀόρητον κάλλος, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, οὐ προκλυῶν τὸ ὁμοίωμα, ἤλιπας στεβρότατα.

Τεσσαρακονθήμερον, ὡς ὁ Δεσπότης νηστεύσας, ἐν εἰρητῇ φρουρούμενος, σευτοῦν πρὸς ἀθλήσιν παρεσκευάσας, ἱερὲ Στέφανε, Μοναστῶν ἔρεισμα, καὶ Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα· ὅθεν ὡς Σῆρας σοι, οἱ ἀνηλεῖς ἐπιθέμενοι, ἀρνίον ὡς περ ἄκακον, σύραντες ἀδικίως ἐσπάραξαν· καὶ μετὰ ἀνόμιον, κατέβητο ἀθλήσαντα στεβρῶς, καὶ παρόρησια προσβεύοντα, ὑπὲρ τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Λαὸς ὁ παρανόμος, παρανομίας ὑπέικων, παρανόμου Ὅσιε, βασιλέως λίθις σε ὡς τὸν Πρωτάλλον, ἀφειδῶς ἔβαλε, καὶ τὴν κάρην Πατέρ, τὴν ἁγίαν σου συνέτριψε· ταῖς λεωφόροις τε, σῶρον ἄμοστώτας ἐξέχεε, τὰ σπλάγγχα σε πανόλβιε, μὴδὲ μετὰ πότμον οἰκτεῖρας σε. Ὡ τῆς σῆς ἀνδρείας! ὦ γνώμης! ὦ πολλῆς

(') Τὸ Χερσῶραρον γάτιτε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μάρτυρος ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ὑπομονῆς! δι' ἧς ἀπειλήσας Στέφανε, στέφος ἀμαρτάντινον. **Καὶ τοῦ Μάρτυρος.**

Ἦχος ὁ αὐτός. Τριήμερος ἀνάστης.

Αγωνίας τοῦ σπυτοῦ Ἀθλήτου, τοὺς πόνους τοῦ ὀπλίτου Χριστοῦ, εὐφημοῦντες, κατὰ χρέος οἱ πιστοὶ, βοήσωμεν Κυρίῳ· Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, πάσης ἀνάγκης ἐξελού ἡμᾶς.

Εἰρήνη σοι πολλὴ ἐκ Θεοῦ, ἀλλήλαστανι γεγέννηται, καὶ τὸν σόλον, διελλόντι τῶν δεινῶν, Εἰσήναρχε παμμακάρι, γενναῖε στρατιῶτα, καὶ πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Συνήθειε σοι γυναίων χορὸς, καὶ παιδῶν Σείτος ὄμιλος, σὺν τῷ Σείῳ, Ἀκακίῳ καρτερῶς, τελούντι τὸν ἀγῶνα, καὶ πλάνην ἐνευροῦντι, Μάρτυς Εἰσήναρχε μακάριε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β. Τοῦ Στουδίτου.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ἱερώτατε Στέφανε, ὡς περ ὁ μέγας προφήτης Σαμουὴλ· ἢ ἐν τῷ ὄρει ἀνεληθῶν, μοναδικῶς εὐηρέστησας αὐτῷ. Λύθεις δὲ πρὸς ἄθλησιν, ἀπεούσω ἀνδρικῶς· καὶ ὑπὲρ τῆς εἰκόνας αὐτοῦ, ἐξορίας καὶ θλίψεως, ὑπέστης καρτερώτατα, καὶ δεσμοῖς καὶ συλακαῖς ἐνεκαρτέρησας· συρρόμενος δὲ καὶ τυπτόμενος, καὶ λιθαζόμενος, καὶ τὴν κάραν συντριβόμενος, τῶν στεφάνων ἡξιώθης παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἰκέτευς, τοὺς ἐκ πόθου τελούντας τὴν αἰσιδέασον μνήμην σου, λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ τῆς μελλούσης θλίψεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχημένον ἀπὸ σοῦ ἐκπορευεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε· ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δαίρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τὸν Ἄγονα τὸν ἴδιον, Ἀμνάς ἢ ἄσπιλος πάλαι, ἢ ἀμωμος Δέσποινα, ἐν Σταυρῷ ὑφούμενον ὡς εἴωρακε, μπτρικῶς ἠλάλαξε, καὶ ἐκπληττομένην, ἀνεβόα· Τί τὸ ὄραμα, Τέκνον γλυκυτότον, τοῦτο τὸ καιρὸν καὶ παραδόξον; πᾶς δῆμος ὁ ἀχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καὶ κατακρινούσι, θανάτῳ τῶν ἀπάντων τὴν ζωὴν; Ἄλλ' ἀνυμνῶ σου τὴν ἄφατον, Δόγε συγκατάβασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώεσπον, Ὅσιε Πάτερ, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ εἰκόνας, ἀντέ-

στης ἀνδρικήατα, μὴ ὑποπτήξας τοῦ Κοπρώνυμου τὰς ἀπειλὰς, ἀλλὰ τῷ τοῦ Πνεύματος ζήφει, τοῦτον ἀπέκτεινας. Διὸ παρρησίαν κελτημένος πρὸς Θεόν, περίσῳξε τὴν Ποίμνην σου, ἐξ αἰρέσεων πασῶν, Στέφανε πολυάθλιε. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι.**

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τὸ ὄραμενον Σέαιμα, ὁ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθοραῖται ὡς Δέσποτα; ὁ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ζῦλῳ ἀνήρτησαι, καὶ ἐνεκράτης, ὁ πᾶσι νέμων ζῶν; ἢ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε εἴωρακεν, ἐν Σταυρῷ ὑφούμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρόρητως ἐκλάμφαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἀπολυτικίον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ασκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, τῆς νοπήτας τῶν θυσιμῶν παρατάξεις, τῆς πανοπλίας ἄλεσας παμμακάρι τοῦ Σταυροῦ· αὐθὶς δὲ πρὸς ἄθλησιν, ἀνδρικῶς ἀπεδύσω, κτείνας τὸν Κοπρώνυμον, τῷ τῆς πίστεως ζήφει· καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφνης ἐκ Θεοῦ, Ὁσιομάρτυς αἰοῖδιμε Στέφανε.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε. **Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπολύσει.**

Εἰς τὸν Ὁρόρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται εἰς Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐφεξῆς δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χριστὸς στέφει σε Μάρτυρον στέφει, μάκαρ.

Ποίημα Ἰασηρ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β. Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Χαρμονικῶς διοδεύσας σὺ τὴν στενὴν, τρίβον τῆς ἀσκήσεως, μαρτυρίᾳ πλατυσμά, θυσιμῶν ἐστένωσας ὁρμὴν, καὶ ευρύχωρον ζῶν, μάκαρ κελήρωσαι.

Ρίζα σε ἄκαρπος πρῶν καρπογενεῖ, Ἄγνης ἢ ὁμῶνυμος, ὡς τὸν πάλαι Σαμουὴλ, καὶ δοτὸν σε δίδωσι Θεῷ, τὴν τοῦ βίου σου σσφέ, χάριν σημαίνουσα.

Ιερωτάτως τῷ Σείῳ τῶν Μοαστῶν, προσχαρήσας ταγματι, ὡς φαιδρότατος ἀστήρ, ἀρεταῖς ἐξέλαμψας πισοῦς, καταναγάζων μυστικῶς, Ὅσιε Στέφανε.

Στεινωρήσας τὸ σῶμα τῷ συγκλεισμά, τῆς στενῆς οἰκήσεως, ἀνεπτέρωσας τὸν

νοῦν, πρὸς τὰ ἐπουράνια σοφῆ, ἀνάβασσι κα-
λῶς προσπλατυνόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀδιόθευτον πύλην, τὸ καθαρὸν, τῆς ἀ-
γνείας τέμενος, τὴν καλὴν ἐν γυναιξί, τὴν
ἀγίαν Δέσποιναν φωναίς, ἱεραῖς ὁ ἱερός λαός
δοξάζωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Εἰρηνικὴν μοι προσνέμοις, Μάρτυς, χάριν.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Εκ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου καὶ τῶν πα-
θῶν, τῶν παρενοχλούντων με, εἰρηνεύσας
μου τὸν νοῦν, Ἀθλητὰ Εἰρήναρχε τὴν σὴν, εὐ-
φρημησά γαληνῶς, μνήμην ἀείρισον.

Γεροντικούς στεφανώσας ὡς Ἀθλητῆς, εἰληφῶς
Εἰρήναρχε, μετετέθης ἐκ τῆς γῆς, πρὸς εἰ-
ρήνην ἀμαχον καὶ φῶς, καὶ ζωὴν ἀληθινήν,
μακαριώτατε.

Ρεῖθροις αἱμάτων τὴν φλόγα τῶν διωκτῶν,
κατασβέσας ἤρδευσας, διανοίας τῶν πι-
στῶν, ἀναβάλλειν ἔρωτα ζωῆς, αἰωνίου εὐσε-
βῶς, Μάρτυς Εἰρήναρχε.

Θεοτοκίον.

Ητὸν ἀχώρητον Λόγον τῆ σῆ γαστρί, χω-
ρηθέντα τέσσα, θεοχώρητε σκηνῆ, τῆς
στενοχωρούσης με δεινῶς, τρικυμίας τῶν κα-
κῶν, Ἀγνὴ ἀπάλλαξον.

Ὡς γ. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Ουός σου νεύσει πρὸς Θεόν, καλλυνόμε-
νος Πάτερ, ἀραιότατος ἄφθῃ, καὶ χα-
ρίσματος παντός, ἀνάπλευς ἀληθῶς, καὶ τῆς
Ζείας, μέτοχος λαμπρότητος.

Σεπτὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς τοῦτον
Τεκούσης, ἀσπαζόμενος μάχαρ, βασιλέως
δυσσεβούς, τὸ δόγμα τὸ δυσσεβές, ἐδεδελύξω,
σθένει Θεοῦ Πνεύματος.

Σιδήρωσέ τὸν σιδηρᾶν, κεκτημένον καρδίαν,
ὁ παράφρων δεσμεύσας, παραπέμπει φυ-
λακαῖς, ὡς φύλακα τῶν πιστῶν, διδαγμάτων,
Στέφανε πανόλβιε.

Τοὺς σοὺς ῥαίους προφανῶς, ἔσχες Ὅσιε
πόδας, μαρτυρίου πρὸς τρίβους, βηματί-
ζοντας λαμπρῶς, καὶ κεφαλῆς δυσμενῶν, γε-
νναϊόφρον, Στέφανε συνθλάττοντας.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ τῆς μόνης καθαρᾶς, ὁ ὑπέρβου
Λόγος, ἐσαρκώθη ὡς οἶδε, καὶ διέσωσεν
ἡμᾶς, τοὺς προσκυνούντας αὐτοῦ, τὴν δι' οἰ-
κτον, Ζεῖαν συγκατάβασιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Νευροῦσαι σθένει Ζεῖκα, καὶ χωρεῖς πρὸς
ἀγῶνας, Σαρσαλέως παμμάκαρ, ὑπομέ-
νων αἰκισμοῦς, καὶ στρέβλας τῶν δυσμενῶν,
ἀθλοφόρε, Μάρτυς γενναιώτατε.

Γσχῦν σοι δίδωσι Χριστός, Ἀθλοθέτης ὁ μέ-
γας, διωλέσει τὴν πλάνην, καὶ αἰσχῦναι
τὸν ἐχθρὸν, καυχώμενον ἀναιδιῶς, καὶ εἰκαίως,
Μάρτυς φρουαττομένον.

Καθεῖλε πόνοις ἀνδρικοῖς, τὸν ἀρχέκακον
ὄφιν, ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων, ἐναλλήσας
κραταιῶς, καὶ μάστιγας καὶ δεσμά, ὑπομί-
νας, σθένει Θεοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ην εἶδε παλαί Ιακώβ, ἀπὸ γῆς τεταμένην,
πρὸς οὐράνιον ὕψος, Ζεῖαν κλίμακα σα-
φῶς, Μαρίαν τὸ καθαρὸν, τοῦ Δεσπότου, μέλ-
φωμεν παλάτιον.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
• ἀγάθῃ, καὶ στερεώσας αὐτοῦς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
• τῆς ὁμολογίας σου.

Καθίσμα τοῦ Ὁσίου, Ἦχος δ. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν Μοναχῶν ὑπογραμμὸς ἀνεδείχθης, τῶν
Ἀθλητῶν καλλωπισμὸς ἀνεφάνης, δι' ἀμ-
φοτέρων Στέφανε κοσμοῦμενος· ὅθεν ἀξίαγα-
στε, καὶ διπλοῦς τοὺς σφραγίους, ἐλαδὸς ἀσκή-
σεως, καὶ ἀθλήσεως Πάτερ. Ἄλλ' ἐκτενῶς Χρι-
στὸν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σέ ὑμνοῦντων, ἰκέτευσ
Στέφανε.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος, ὁμοιον.

Γῆ καὶ ἕγγρα τοὺς καρτερούς σου ἀγῶνας,
κατεμερίσθη Ἀθλητὰ γενναϊόφρον, δι' ἂν
τῆς πλάνης ἔλυσας τὸ φρούριον, καὶ τὴν ὑ-
περοχάσιμον, μετὰ πάντων Μαρτύρων, δόξαν
αἰωνίζουσαν, ἐκληρώσω παμμάκαρ. Ἄλλ' ὑ-
πὲρ πάντων πρέσβευε Χριστῆ, τῶν σέ τιμῶν-
των, τρισμάκαρ Εἰρήναρχε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ τῶν ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων, κα-
ταλλαγὴ πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πταιόντων,
Υπεραγία Δέσποινα περισώζε ἡμᾶς, πάσης
περιστάσεως, καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ φρι-
κτῆς κολάσεως καὶ παθῶν ἀτιμίας, τοὺς ἀδι-
στάκτω πίστει σε αἰεὶ, προσκαλουμένους, Παρ-
Σένη πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ Σταυρῷ παρισταμένη Παρθένε, τῇ
τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἀνεβῶς, ὀδυνη-
ρῶς στενάζουσα, δακρύνουσα Σερμῶς· Οἶμοι,

ὦ γλυκύτατε! πῶς ἀνδρῶν παρανόμων, φέρεις τὰ λακτίσματα, καὶ τὰς τρωσεις τῶν ἤλων, καὶ τῶν κακούργων θάνατον σαφῶς, σῶσαι τὸ γένος, βροτῶν προμηθούμενος;

Ῥδὴ δ' Χριστὸς μου δύναμις.

Φωτὶ τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος, δι' ἐντεῦξως Δείας, τυφλοῖς τὸ φῶς, Πάτερ ἐχορήγησας, τὸν σὸν Δεσπότην καὶ Θεὸν, μιμησάμενος θεόπνευστε.

Εφαίνου πόρρωθεν, τοῖς θαλαττεύουσι, κυβερνῶν τοὺτους μάκαρ πρὸς γαληνὸν, ὄρωμεν Δεία χάριτι, προσκαλουμένους σου πιστῶς, Πάτερ Στέφανε τὸ ὄνομα.

Προσφρονόμενος, καθάπερ σφάγιον, ἱερὸν προσπνεύχτης τῷ διὰ σέ, τεθυμένω Στέφανε, καὶ πρωτοτόκων ἐν σκηναῖς, ἀνεπαύσω εὐφραίνόμενος.

Σεπτῶ σου ὀφθαλμοῦ, ὁ πρὶν ἡμῆς, ὑγιᾶς ὅλος ἄφθνη καταπλαγείς, Μάρτυς τὴν δοξασάν σοι, χάριν ἐξ ὕψους θαφιλῶς, εἰς ἀνθρώπων περιποίησιν. **Θεοτοκίον.**

Εἰ σοι Πανάμωμος, τῆς σωτηρίας μου, τὰς ἐλπίδας ἐθέμην, ἐπὶ τὴν σὴν, σκέπην καταπέφευγα· γενοῦ μοι Κόρη βοηθός, τῶν δεινῶν ἐξαιρουμένη με.

Τοῦ Μαρτύρου. Ὁ αὐτός.

Νομίμως ἐδράμας, νομίμως ἤβλησας, καὶ νομίμως ἐστέφθης τῷ τοῦ Θεοῦ, νόμῳ κρατυόμενος, καὶ ἀπαράτρωτον αὐτόν, συντηρῶν μακαριώτατε.

Μὴ στέγνω ἐνδοξῆ, τῇ πλάνῃ γήχασθαι, τῇ θεογενεσίᾳ ὡς βουεχίης, χαιρῶν προσκεχώρηκας, φῶς νοερόν ἀναλαβῶν, καὶ φωστήρ ἀποδεικνυμένος.

Ουδὼς ἐκρυσθε, βυθὸς δεξάμενος, σέ παύλως Μάρτυς, ἐπεγνωκῶς, Δείων πασημάτων σε, παναληθέστατον Χριστοῦ, ὄντα Μάρτυρα Εἰρήναρχε.

Προσφρονόμενος, καὶ προθυόμενος, καὶ ξεόμενος ἅμα καὶ τῷ πυρὶ, πάντοθεν φλεγόμενος, οὐκ ἐξηρησάσθε Χριστῶν, Ἀλλοφόροι ἀζύμνητοι. **Θεοτοκίον.**

Παρθένος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύησιν, ὡς περ ἥς πρὸ τοῦ τόκου· ὅτι Θεὸν, Λόγον ἀπεκύησας, τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς, μεσιτεία σου Πανάμωμος.

Ῥδὴ ε' Τῷ Δείῳ φέγγει σου ἀγαθῆ.

Μαρτυρικαῖς ἔστεφε τιμαῖς, τοὺς ἀσκητικούς σου ἀληθῶς, καίματους Ὅσιε Στέ-

φανε, ὁ ἀγνωθῆτης μόνος Θεὸς ἡμῶν, κατὰ τῶν παλαμναίων ἐνδυναμώσας σε.

Αγωνιζόμενος εὐκλεῶς, δῆμον συμμαρτύρων ταῖς εἰρηκαῖς, προσομιλῶν Μάρτυς εὐρηκας· σέ γὰρ ὡς ἀστερες ἄδυτον ἥλιον, κυκλοῦντες ἐπὶ πλεῖον καταλαμπρύνοντο.

Ρήμασι Δείοις τοὺς ἱεροῦς, Ὁμολογητὰς καὶ μιμητὰς, Δείων παθῶν μακαρίζομεν, τοὺς τριακοσίους καὶ τεσσαράκοντα, καὶ ὄσω τοὺς ἀθῆους καταπαλαίσαντας.

Τριχῶν ἀφαιρέσιν παικτικῶς, ἄτων ἐκκοπήν τε καὶ χειρῶν, μελῶν τε Δείων κατάφλεξιν, ὑπὲρ τῆς εἰκόνης Χριστοῦ ὑπήνεγκεν, ὁ δῆμος τῶν Ὁσίων ὁ εὐκλεέστατος.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία ἡ τὸν Θεόν, μόνη ἐπὶ γῆς αἰς ἀληθείας, τὸν υπεράγιον τέξασσα, τοὺς σέ Θεοτόκον αἰεὶ κηρύττοντας, ἀγίασον καὶ σῶσον τῇ μεσιτεία σου.

Τοῦ Μαρτύρου. Ὁ αὐτός.

Ρομφαία τέτραται ὁ ἐχθρὸς, τῆς ὑπομονῆς τῆς κρατεράς, τοῦ γενναίφρονος Μαρτύρου, καὶ ταῖς τούτου πτέρυαις καθυποτέτακται, καὶ γέλως καθοράται καὶ κατασχύνεται.

Οπὺς σου ἔστη προφητικῶς, Μάρτυς ἐν εὐθύτητι σοφῆ, ἀπεριτρεπτῶ φρονήματι, καθυποσκελίζων τὸν πολυμήχανον, ταῖς τρίβοις μαρτυρίου καλλωπιζόμενος.

Σὺ τὴν κακίαν τῶν δικιωτῶν, ἄκακος ἀέριος ὄφθεις, Μάρτυς ἀπώσω Εἰρήναρχε, καὶ τῇ τελειώσει σου τῇ δι' αἵματος, στεφανίους ἀφθαρσίας κατεστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν μυστικῶς, ὁ τῶν Προφητῶν θεολαμπῆς, χορὸς Παρθένε Θεοθυμπε, Δείου τοκετοῦ σου βάθος ἀπόρρητον, συμβολοῖς ἱεροῖς σέ προδιεχάραξεν.

Ῥδὴ ς' Τοῦ βίου τὴν θαλασσαν.

Ρημάτων σου δύναμις, ὁ κακίας εὐρετής, ὑπενεγκεῖν οὐκ ἴσχυσεν ὅθεν δεσμοῖς σε Στέφανε καὶ ποιναῖς, θανάτῳ βιαίῳ τε, ἄμοτάτως ὁ πλάνος παραδεδάχεν.

Ος ἄρτος ὀπώμενος, τῷ πυρὶ καὶ ἐκ ποδῶν, ἀνηλεῶς κρεμάμενος, ἀλοκαυτώθης Παῦλε καὶ τῷ Θεῷ, θυσία προσήνεξαι, συναυλίας Μαρτύρων ἀξιούμενος.

Νομίμως ἐνήβησας, συγκλεισθέντες καὶ πνιγμῶν, τὸν βίον καταλύσαντες, ἐν τῇ

Εφέσα, Ὅσιον Μονασταί, ὀκτώ καὶ τριάκοντα, οὓς ἐν πίστει καὶ πόθῳ μακαρισώμεν.

Στερρώς τῷ δικάζοντι, ἀντετάξω καὶ πληγαίς, καταξαναίβεις τὸ σῶμά σου, θανατωθήναι εἶλον διὰ Χριστόν, τὸν μόνον ἀθάνατον, ἀξιάγαστε Πέτρε μεγαλώνυμμε.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην πανύμνητον, τὴν καλὴν ἐν γυναιξί, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχευτήριαν, Χριστιανῶν τὸ τεῖχος τὸ ἀράραγές, τὴν ἄχραντον Δείποιναν, ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ μακαρισώμεν.

Τὸ Ἐπίγραμμα.

Επέθης τοῖς ὕδασι, κυβερνώμενος χειρὶ, ζωαρχικῆ Εἰσήραρχε, καὶ διεσώθης τοῖς τοῖς τῶν δικτῶν, βυθίσας σεβάσματα, προσευχῆ ἐπιμονῶν ἱερώτατε.

Μικρῶν ἀντανούμεναι, τὰ μεγάλα ἐαυτάς, τοῖς αἰκισμοῖς ἐξέδωκαν, αἱ ἱεραὶ Γυναικες τὸν περιεστῆν, τῆς Ἐύας ἐν πνεύματι, θανατώσασαι ὅσιν τὸν ἀρχέκικλον.

Οὐ Παῖδες οἱ ἄγιοι, ἱερεῖα καλοῦσά, καὶ προσφοραὶ ἀλόκληροι, τῷ τυθέντι ὡς Σύμα ἀληθινῶ, Ἀμνῶ προσπνεύχησαν, εἰς ὁμήν ἐνώδιās ἀγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον.

Γδοῦ νῦν σεσάρκαται, ἐξ αἱμάτων σου ἀγγῶν, Παρβενουκτω Κύριος, καὶ τοῖς βροτοῖς ἐνοῦται δέχα τροπῆς, δι' ἄφατον ἔλεος, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν ἐργαζόμενος.

Ὁ Εἰμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑφουμένην καὶ θορῶν, τῶν περσορῶν τῷ κλυδῶνι, τῷ εὐδίᾳ λιμένι σου προσδραμῶν, βῶθ σοι Ἀνάγαγς, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κωνσταντίνος, Ἦχος δ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, εορτὴν εὐφροσύνην, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ καὶ πιστῶς, ἀνευφημοῦσα κραυγάζει σοι· Στέφανε θεε, Ὅσιῶν τὸ καύχημα. **Ὁ Οἶκος.**

Εἰς πᾶσαν γῆν ὡς ἀληθῶς, διέδραμεν ὁ φθόγγος τῶν σῶν κατορθωμάτων, σοφῆ Ὅσιομάρτυς, ὧν περ εἰργάσω θανατωσῶς· ὁ δὲν δυσωπῶ σε, παρρησίαν πρὸς Θεὸν ὡς κερκτῆμένος Ὅσιε, ἰκέτευε τοῦ δοθῆναι μοι λόγον ἐπίστατον, τοῦ ἀνευφημηθῆσαι τοὺς ἀγῶνας, οὓς ὑπέστῃς ἐξ ὀρατῶν ἐχθρῶν καὶ νοσημένων· ὅς πρὶν ἀσκητικῶς καθεῖλαις, ἀπάσας τὰς κινήσεις τῆς σαρκὸς ἀπονεκρώσας, ἀληθῆσαι δὲ νῦν τὸν τύραννον ἐτροπώσας, Ὅσιῶν τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΠ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Στεφάνου τοῦ Νέου.

Στίχοι.

Πληγεῖς, Νέε Στέφανε, τὴν κάραν ξύλα,
Εὐρες προπόντας οὐχὶ γεράσκου στέφος.

Εἰκάδι ὀδοσάτῃ Στεφάνοιο Νέου κρατὰ θρασῶσαν.

Ος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, τοῦ καὶ Ἀρτεμίου καλουμένου, πατριάρχου τῶν ἐν ἀγίοις Γερμανῶν, γέννημα καὶ θρόνον τῆς βασιλείας τῶν πόλεων, καὶ Χριστιανῶν γένεον υἱός, Ἰωάννου καὶ Ἀννης. Οὗτος ἐξ ἀγαθῶν οὐσῶν τοῖς γράμμασιν ἐσχολάζε, καὶ κατ' ἐκαστὴν μετὰ τῆς μητρὸς τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ παρηόρευε, τῇ νηφείᾳ καὶ τῇ σκληραγωγίᾳ ἐαυτὸν ἐκδούς· ὅθεν καὶ τὸ ἀγγελικὸν περιτίθεται σχῆμα, τῷ ἐκκαιδεκάτῳ χρόνῳ τῆς ηλικίας αὐτοῦ. Εὐθὺς οὖν ἐπὶ πλεον τοῖς πνευματικῶς ἀγῶνας ἐαυτὸν ἐπιτίθει, πάσας τὰς τοῦ σώματος περικόπτων ὁρμάς. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ ὁ Θεσπέσιος, Ἰωάννης, ὁ τούτου καθηρούμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο, καὶ ὁ μακαρίος Στέφανος τὴν ἐπιστάσιαν τούτου ἐγχειρίζεται, ἐν τῷ περιουσίῳ βουθῷ τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου, διανύων τὸν ἀσκητικὸν διαυλον.

Ἐπεὶ δὲ ὁ τῶν ζιζανίων σπορεύς, πόλεμον ἄσπονδον ἤγειρεν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μὴ προσκυνεῖν τὰς ἀγίας καὶ σεπτάς Εἰκόνας. Λέων δὲ ἦν ὄργανον τούτου, ὁ ἐξ Ἰσουλίας ὀρμώμενος· αἰὶν αὐτὸς μὲν τῆς παρούσης ζωῆς ἀπερρόαρη, ὑπὸ τοῦ μακαρίου Γερμανοῦ ἀποκρουσθεῖς, καὶ διελεγχθεῖς ἱκανῶς. Τὸ δὲ ἐκείνου σκαϊότατον γέννημα, Κωνσταντίνος, φημί, ὁ Κεκορῶνμος, μεζίζονα ὄσινά κατειργάσατο, πορθῶν καὶ καταστρέφων τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸς ἱεράς Βιόνας πυρὶ κατακαίων, καὶ τοὺς Μοναχοὺς ἐξορία καὶ διαφόροις βασάνοις ὑποβάλλων. Οὗτος μαθῶν καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὡς προσκυνεῖ τὰς ἀγίας Εἰκόνας, καὶ αἰρετικὸν αὐτὸν ἀποκαλεῖ, μὴ πειθαρχῶν αὐτῷ, μηδὲ υπογράφει ἀνέχεται τῇ αἰρέσει, ἀποστείλας ἐκράτησεν αὐτόν. Καὶ μετὰ μυριάς αἰκίας, κατέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, τῇ λεγομένῃ Πραιτώριον, ἐν ᾧ ἐφρουρούντο καὶ ἕτεροι Μοναχοὶ λογάδες, ἐν

διαφόρων τόπων δι' αὐτὸ τοῦτο συναβρισθέντες, τὸν ἀριθμὸν τεσσαράκοντα δύο καὶ ἄλλοι, οἱ περὶ Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν, ἐκ διαφόρων χωρῶν, τὸν ἀριθμὸν τριακόσιοι, οἱ μὲν ῥίνας, οἱ δὲ ἄλλα, ἄλλοι ὄμματα ἀφρημένοι, καὶ χεῖρας, καὶ γενειάδας· οὗς εὐρών ὁ μακάριος Στέφανος, ἠσπάζετο, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ὑπέλειπε, πᾶσαν μοναχικὴν καταστάσιν καὶ ἀκολουθίαν ἐν τῷ Πραιτωρίῳ διατελών.

Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς, καὶ ὅτι τὸ Πραιτωρίον Μοναστήριον γέγονε διὰ τοῦ Στεφάνου, πληροῦντος ἤδη ἐνδεκαμηνιαίου χρόνου ὑπὸ τῆς εἰς τὸ Πραιτωρίον τούτου καλεῖσθαι, ἐκβάλλεται τῆς φυλακῆς, καὶ εἰς γῆν ῥίπτεται, λίθοις βαλλόμενος, καὶ ζύλοις τυπόμενος. Εἰς δὲ τις τῶν φρονῶντων λαβόμενος ζύλου, καὶ κρούσας κατὰ τῆς μήνιγκος, ἀνέειλε τὸν Ἅγιον, τῆς ἀμίας αὐτοῦ διαδόραϊσης κεφαλῆς ἐκ τοῦ κρούσματος, καὶ τὴν τιμίαν αὐτοῦ φυγὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν ὁμίων ἔσυρον αὐτὸν ἐπὶ τῆς λεωφόρου, γυμνὸν καὶ νεκρὸν τὸ σῶμα· αἵτε χεῖρες καὶ πόδες αὐτοῦ, λίθοις προσκοινοῦντες, συντριβόντο, καὶ οἱ δάκτυλοι σὺν τοῖς ὀνυξίν ἀπεσπῶντο, ἕως καὶ τις τῶν τοῦ ἀλάστορος Σεραφευτῶν, λίθον μέγιστον ἀκούσας, τὴν γαστέρα τοῦ Ὁσίου διέρρηξε, καὶ αὐτίκα πᾶσαι αἱ τῶν σπλάγγων συνήσεις εἰς γῆν ἐξεχύθησαν. Καὶ κάπηλός τις δαλὸν ἐκ τοῦ πυρός ἀνελόμενος, καὶ κρούσας κατὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ εἰς δύο μέρη ταύτην διατείνων, τὸν ἐγκέφαλον ἐπὶ τὴν γῆν ἐξέριψε. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον παρὰ τῶν μιαρῶν ἐκείνων ἐν τῷ πελάγει ἐρρίφη· ὑπερὸν δὲ παρὰ εὐλαδῶν τιναν ἐτάφη, ἐν ᾧ ὡν κατάκειται τάφῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, συρόμενος κατὰ γῆς, διὰ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἐπλάσθη, γῆ με δὴ καὶ κτεινάτω Πλάστου γὰρ αὐτῆς Ἀνδρέας τιμῶ τυπούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Πέτρος, τυπόμενος ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, τελειοῦται.

Στίχ. Ἄν Εἰκόνων τύπτωσι τὸν Πέτρον χάριν, Ἐϋσωσιν αὐτὸν πέτρινον τῷ σαρκίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ Ἁγία Ἄννα, τυπόμενη πρὸς τὸ κατεπεῖν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τελειοῦται.

Στίχ. Μάστιξ Ἄννα εὐτόνος τετυμμένην, Ἐδειξε Χριστὸς εὐπρεπῶς ἐστεμμένην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν συμμαρτυροσάντων τῷ Ἁγίῳ Στεφάνῳ, ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων.

Στίχ. Τιμῶντας εἰκόνησιν σαρκίος σου, Δόγε, Θνήσκουσιν οἱ Ἅγιοι βίαιον μῆρον.

Πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν, Ὀρθόδοξοι ὄντες, ἀποταξάμενοι τῷ βίῳ, γέγοναν Μοναχοὶ· τοὺς τοιοῦτους δὲ ὁ παράνομος τιμωροσάμενος βασιλεὺς, τοῦ βίου ὑπεξήγαγε. Καὶ γὰρ ἓνα ἐξ αὐτῶν, Βασίλειον καλούμενον, ἐκκαλούμενος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πλάνην, καὶ μὴ πειθόμενον εὐρών, ἀλλὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων σέβασθαι εἰπόντα, λαξ κατὰ τῆς γαστρὸς αὐτὸν κρούσας, τὰ ἔγκυα ἐξέχεε, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Ἄλλος, ἐγκλεισθεὶς ἐν τῷ Σαυθενεῖῳ, ῥινοκοπηθεὶς, ἐν Χερσῶνι ἐξωρίσθη· καὶ μέλλων φονεῦσθαι, ἔφυγεν εἰς Καζαρίαν, ἐν ἣ καὶ Ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ ὑστερὸν ἐτελεύτησεν. Ἔτερος δὲ, Στεφανὸς τοῦνομα, εἰς Σουδοαῖν ἐξωρίσθη· καὶ πολλοὺς ἀφελήσας, τέλος εὖσε τοῦ βίου. Ὁμοίως δὲ καὶ Γρηγόριος σὺν ἄλλοις πολλοῖς ἐξωρισθέντες, ἐτελεύτησαν. Ἀλλὰ καὶ Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Λεγκαταρίων, ἐν Δαφνουσίᾳ ἐξωρισθεὶς, καὶ τυπόμενος σὺν γῶν τὸν βίον ἀπέλιπε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εἰρηναρχοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἑπτὰ Ἁγίων γυναικῶν.

Στίχ. Τὸν Εἰρηναρχον ἡ φονεύτρια σπάθη, Σῶ, Σῶτερ εἰρηναρχε, συντάττει μέρει.

Ἐδειξε νεκρῶς ἐν Σεβαστείᾳ πόλει
Γυναῖκας ἑπτὰ πανσεβάστους τὸ εἶφος.

Εἰρηναρχος ὁ Μάρτυς ἐγένετο ἀπὸ τῆς πόλεως Σεβαστείας. Νεὸς δὲ ὢν τὴν ἡλικίαν, δῆμιος τὴν τάξιν ὑπέρχε, καὶ τιμαρουμενῶν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, αὐτὸς ἐζυμῆσται ἐν ταῖς κολάσεσιν. Ἐταζομένων δὲ γυναικῶν Χριστιανῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, παρὰ Μαξίμου ἀρχόντος Σεβαστείας, φωτίζεται τὴν φυγὴν ὁ Εἰρηναρχος ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἔολεπε τὰς γυναῖκας ὑπὲρ Χριστοῦ ἀνδρίζομενας, καὶ καταισχυομένας τὸν τύραννον, διὰ τῶν παρ' αὐτῶν γενομένων θανάτων. Ὄθεν παρόρσια ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, καὶ ἑαυτὸν ἀνακηρυττων Χριστιανόν, πρῶτον μὲν τῇ τοῦ Ἀρχόντος ποσσταζει ἐν τῇ λίμνῃ ἀπρόβη. Ἐπειτα ἐκ τῆς λίμνης ζῶν ἐξελθὼν, εἰς κάμινον ἐμβάλλεται πυρός·

Καὶ ταύτης παραδόξως διασωθεῖς, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμεται σὺν Ἀκακίῳ τῷ Πρεσβυτέρῳ, τῷ τούτου βαπτίσαντι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾨδὴ ζ. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Εμνηύησόν σοι τὸ τέλος τὸ μακαριόν, πανουργικῶ βουλήματι· ὅθεν πλείονι, ἐπιδοῦς ἀσκήσει σεαυτὸν, ἐκ δόξης εἰς δόξαν προχωρεῖς, ἀποκτανθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Φερωνύμως τῷ Πρωτᾷθῳ συνδεδοῦσαι· καὶ γὰρ λιθολευστούμενος, καὶ συρόμενος, καὶ τυπτόμενος ἀηληδῶς, αἱμάτων ἐπλήρωσας τὴν γῆν, καὶ τὴν ψυχὴν σου τῷ Θεῷ, χαίρας παρέδωκας.

Εν πλατείαις Μάρτυς Στέφανε συρόμενος, ἀηληδῶς τῆς πόλεως, ἐξωμάλισας, μαρτυρίου τρίβον τοῖς πιστοῖς· ἐν ἣ ἐπιβαίνοντα στερόνως, πρὸς τὴν οὐράνιον σαφῶς, πόλιν κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Ιερώτατο Προφήται προσηλῶσαν, Ἀγνή ἐκφαντικώτατα, τὸ μυστήριον, τῆς σεπτῆς λογείας σου· καὶ νῦν, ἡμεῖς τὰς ἐκδόσεις τήλαυγῶς, κατανοοῦντες, εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Συμπαθείας τῆς πρὸς σάρκα διαζεύξας σου, τὸν νοῦν μακαριώτατε, φλογίζομενος, καὶ πυρὶ καίωμενος σσέ, τῶν Παίδων ἐβόας τὴν ᾠδὴν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεμακαρίσται τῶν παιδῶν Σείος ὄμιλος, καὶ γυναικῶν ἐπτάριθμος, χροῶς ἅγιος, τοὺς ξεσμούς, τὸ πῦρ, τοὺς αἰκισμούς, φερόντας ὑπομεινάντες ὁμοῦ, καὶ οὐρανίων ἀγαθῶν, καταξιοῦμενοι.

Απέλαύνοντα ἐκ μόνης σου προσκλήσεως, τῆς πονηρίας πνεύματα, ἐγνωκῶτα σε, Ἀθλητὴν ἀήττητον Χριστοῦ, Εἰρήναρχε μέλποντα Φερμῶς· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ραθυμῖα με κρατούμενον διέγειρον, πρὸς ἐργασίαν Ἀχραντε, Σείων πράξεων, ἐνισχύουσά με κατ' ἐχθρῶν αἰεὶ πολεμοῦντων με δεινῶς, καὶ ἐναντίας λογισμοῖς, δολοφονητῶν με.

ᾨδὴ η. Ἐκ φλογός τοῖς Ὅσιοις.

Μακικώτατοι ὡσπερ Θῆρες συνελάβου, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἄριον, παίοντες κτεινοντες,

καὶ μετὰ ἀνδρῶν, ἀνομούντων συνθάπτοντες, οἱ παρανομοῦντες εἰς αἰῶνας.

Απνῶς σου τὴν χάραν ἐχθρὸς συνέτριψεν, ἦν Θεός· ἐν υἱόστοις στέφει κατέστεψες, τῷ νικητικῷ, στεφανίτῃ πολυάθλῃ, κλέος τῶν Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν Ὁσίων.

Καρτερώς τῷ διώκῃ ἀντιταττόμενος, ὁ Θεόφρων Ἀνδρέας πληγαῖς συγκόπτεται, καὶ ἀηληδῶς θανατοῦται ὁ δίκαιος, μέλπων τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγιώτατος οἶκος ἦδη γενόμενος, τὸν ἐν πασίν ἁγίοις ἀναπαυόμενον, ἔσχες ἐν τῇ σῇ, ἐνοικούντῃ πολυάθλῃ, Στέφανε καρδίᾳ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ραντισμῷ Σείου λυθρῶν θεοχαρίτωτε, ἐκ πλεωρᾶς κενώοντος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, τὸν ἐκ πονηρᾶς ἀμαρτίας προσόντα μοι, ρύπον ὄυσωπῶ σε, ἀπόπλυνον Παρθένε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Τῶν αἱμάτων τῷ λυθρῷ ἐπίσκαζομενος, καὶ μαστίγῳ τῷ κάλλει καίλωπιζόμενος, τῷ νικητικῷ, παραστάς ὁ Εἰρήναρχε, νίκης τοῦ βραβεῖα, πρὸς τούτου ἐκομίσω.

Υψαίεις τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος, διωκτῶν ἐπληρμένην ὄφρον κατέαξας, καὶ εἰδωλικῶν, ἐταπεινώσας φρύαγμα, Μάρτυς ἀ-Φλοσφός, Εἰρήναρχε παμμύααρ.

Συμπαθείας με Σείας Μάρτυς ἀξίωσον, πειρασμῶν καὶ κινδύνων ἀπολυτρούμενος, πίστει σε Φερμῇ, τὸν τιμῶντα Εἰρήναρχε, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην, τὴν σὴν προσπεφυγῶτα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοδάδιτον· ἀπορήτων πραγμάτων χαῖρε φανερωσίς· ἀκουσμα φρικτῶν, ὄσθεωρῆτον ὄραμα· χαῖρε τῶν πεσόντων, ἀνάκλησις Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**κ φλογός τοῖς Ὅσιοις, ὅσοον ἐπήγασας,
• καὶ δικαίου θυσίαν, ὕδατι ἐφλεξας· ἅ-
• παντα γὰρ ὄρας, Χριστέ μόνῳ τῷ βούλευσθαι.
• Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾨδὴ θ. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ιδὼν ἀγάλλῃ Ἀγγέλων τάγματα, Πατριαρχῶν, Ὁσίων Προφητῶν Ἀποστόλων τε, καὶ Δικαίων ἀπάντων Θεόπνευστε· οἷς συμπεριπολεύω, μνήσθητι πρόστηθι, τῶν εἰλικρινῶς ἐπὶ τῆς γῆς, μακαρίζοντά σε.

Ως φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, ὡς οὐρανός, καταστέρες θανάτων λαμπρότη-

σι, καὶ στιγμάτων ἁγίων γεγένησαι, πάντων τὰς διανοίας, τῶν εὐφημούτων σε, Στέφανε λαμπρύνων ἀληθῶς, Μάρτυς πολυάβλε.

Στεφάνος ἀσκήσεως ἀγωνίσμασι, καταβαλῶν, τοῦ σκότους τὰς ἀρχάς Πάτερ πρότερον, ἐπ' ἐσχάτων ἀθλήσας φερότάτα, παντελεῖ ἀπωλεία, ταύτας παρέδωκε, Στέφανε Μαρτύρων καλλογή, Ὅσιων καύχημα.

Ησὴ περιδόξος μνήμη σήμερον, φωτιστικαῖς, ἀκτίσι χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, καταυγάζει τὰ τῆς γῆς πληράματα· ἦν ἐν ἀγαλλιάσει, νῦν ἑορτάζοντας, φώτισον ἁγίασον ἡμᾶς, Θεομακάριστε. **Θεοτοκίον.**

Φωτός δοχεῖον Θεοχαρίτωτε, τῶν ἱερῶν, Μαρτύρων ἀληθῶς τὸ κραταίωμα, καὶ Ὅσιων ἀπάντων τὸ καύχημα, σώσον ἡμᾶς κινδύνων, καὶ περιστάσεων, καὶ τῆς τῶν ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τοῦ Μαρτύρου. Ὁ αὐτός.

Αὐτὸ τὸ ἐσχάτον καὶ ἀκρότατον, τῶν ἐφετῶν, κατελήσας Σέφρον Εἰρήναρχε, καὶ μεθέξει Θεός ἐχρημάτισας, φάλλων σὺν Ἀσώματοις· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Τριάς ἡ παντοφύρας, καὶ παντοδύναμος.

Ρυθβεῖς παγίδων τῶν Σπρευνόντων σε, πρὸς καλιὰν, οὐράνιον κατέπασσας ἔνδοξε, καὶ Μαρτύρων συνήφθης στρατεύμασι, μετὰ τῶν σῶν συναλλων· ὄθεν γεραίρομεν, μνήμην τὴν ἡμῶν περιχαρῶς, πανηγυρίζοντες.

Ισχὺν καὶ κράτος Χριστὸν τίθεμενος, τὸ χαλεπὸν, βασάνων διεπέρασας πέλαγος, καὶ τοὺς ἀνω λιμένας κατέλαβες, ὄλος ἠραισμένος, ὄλος τοῦ Πνεύματος, ταῖς φωτοχυσίαις δαφιλῶς, περιχεόμενος. **Θεοτοκίον.**

Νοεῖν τὸ Ζῆμα τὸ ἀκατάληπτον, τοῦ τοκετοῦ, τοῦ σου Παρθενομήτορ μὴ σθένοντες, σιωπῇ τοῦτο μᾶλλον δοξάζομεν, καὶ σὲ δοξολογοῦμεν, τὴν παμμακάριστον μόνην, καὶ καλὴν ἐν γυναιξίν, ὦ Παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

- **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ, Ἀγγέλων ἀτενεῖσαι τὰ τάγματα
- διὰ σοῦ δὲ Πάναργε ὠράθη βροταῖς, Λόγος • σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς • ὑψαναῖς Στρατιαῖς, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Ὁσίου.

Ἐπεσκεψάτο ἡμᾶς.

Εχομίσω πρὸς Χοιροῦ, διπλοῦν τὸ στέφος Στέφανε, ἀσκήσας ὑπερβαλλόντως, καὶ

μαρτυρήσας, ὡς αὐτοῦ, εἰκόνα σεβαζόμενος, πάντων τε τῶν Ἁγίων· μεθ' ὧν ἡμῶν μνησθήτη.

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ, ὁμοιον.

Τοὺς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, μὴ προσκυνοῦντας Στέφανε, κατήσχυνας ὡς ἀθέτους, καὶ μαρτυρίου καλλοναῖς, καὶ στίγμασι κεκόσμησαι· διὰ τοῦτο πιστῶς σε, αἰεὶ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Δέσποινα ἀγνή, καὶ μόνη ἀπειρόγαμε, ἡ Βασίλις καὶ Κυρία, σὺ ἐδυσάπει τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα Λυτρωτὴν ἡμῶν, σώσαι κόσμον ἐκ πάντων, κακῶν τε καὶ θλίψεων.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου Ἰσχος γ.

Αφιερωθεὶς τῷ Θεῷ, ἐκ κοιλίας μητρικῆς, ὡς ἄλλος Σαμουὴλ, Ὅστιε Στέφανε, φερωνύμως στέφανος ἀνεδείχθης τῶν πιστῶν, εὐσεβείας βακτηρία ἢ ἐδραΐσμα, καὶ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος καθαρὸν οἰκητήριον. Αἰτήσαι ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαροῦμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πάσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ· πρόεβουε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρειῶν δούλων σε,

Ἡ Σταυροδοτοκίον.

Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.

Ρομφαία τὴν καρδίαν σου διήλθε Πάναργε, ἠνίκα τὸν Υἱόν σου, ἐπὶ Σταυροῦ προσέβλεψας, καὶ ἐβόας· Μὴ ἄτεκνόν με δείξης, Υἱέ μου, καὶ Θεέ μου, ὁ συντηρήσας με μετὰ τὸν Παρθένον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπολυταῖς.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Νοεμβρίου ΚΗ'. ἑορτάζεται καὶ αἱ ἐν Τιβεριουπόλει (τῶν Στραμυτῶν, ἡ Στραμύτση), ἐπὶ Ἰουλιανῶν τοῦ Παραδείτου, ἐν τῷ 361. ἀθλήσαντες δικαίπυτε Μάρτυρες, ὧν τὰ ὀνόματα εἰσὶ· Τιμόθεος καὶ Θεόδωρος Ἐπίσκοποι, Πέτρος, Ἰωάννης, Σίργιος, Οἰδώσιος καὶ Νικηφόρος Ἰερεῖς, Βασίλειος καὶ Θεοφῶς Διάκονοι, Ἰερόθεος, Διονύσιος, Χαρίτων, Σωκράτης, Κομιστὸς καὶ Εὐσείβιος Μοναχοί. Κατὰ δὲ τὸν τοῦ Νικοδήμου Ἐυναξαριστῆ, προστίθεται καὶ δικαίως ἔκτος, τὴν κλήσιν Ἐπιμάνιος.

Τῶν Μαρτύρων τούτων ὁ μὲν βίος συνειρηθῆναι ὑπὸ Θεοφύλακτου Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας. Ἡ δὲ ἑορτάσιμος αὐτῶν Ἀκολουθία, ποιηθείσα ὑπὸ τοῦ Τιβεριουπόλεως Μητροπολίτου Κωνσταντίνου τοῦ Καθάρτου, καὶ τυπωθεῖσα ἐν Μεσοπολὶ κατὰ τὸ 1741 ἔτος, μετατυπώθη ἔπειτα εἰς φυλάδα πάλιν χωριστῇ κατὰ τὸ 1830 ἔτος, ἐν Γαλιατῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δαπάνῃ τοῦ πρῶτον μὲν Τιβεριουπόλεως, ὑστέρων δὲ Ἀθηναίουπόλεως Μητροπολίτου, Γρηγορίου

τοῦ Βυζαντίου. Χάριν δὲ τῶν πρὸς τοὺς Μάρτυρας τοῦτους εὐλαβείᾳ φερομένων Χριστιανῶν, τίθεται ἐνταῦθα τὸ Ἀπολυτικὸν αὐτῶν καὶ τὸ Κοντάκιον, ὃν καὶ κινώσθησαν ὀλίγον τὸ πρῶτον.

Ἀπολυτικόν, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Μέγα καύχημα ἡ Τιβεριῦν, καὶ ὄχυρῶμα τοῦς Ἱεράρχας, Ἱεροεῖς τε καὶ Λευίτας κατέχουσα· τῶν γὰρ εἰδώλων τὴν πλάνην ἐλέγησας, τῶν ἀσεβοῦντων νικητὰ ἀνεδείχθησαν. Οὗτοι δαιμόνιοι, ἀποσοβούτες τὰς σάλαγγας, ῥῶσιν δωροῦνται πιστοῖς οἱ πεντεκαίδεκα.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ πεντεκαίδεκα Χριστοῦ Ἀληθοφόροι, τῆς Τιβεριῦν οἱ στερροὶ πολιοῦχοι, ὡς περ ἀστέρης σήμερον ἀνίσχουσι φαειροὶ, Τιμόθεος, Θεόδωρος, οἱ κλεινοὶ Ἱεράρχαι, Εὐσέβιος, Κομάσιος, καὶ ὁ Θεῖος Σακράτης, σὺν τῇ δεκάδι τῶν Συνοδικῶν, πάσι Σαυμάτων ἀκτίνας πυρσεύοντας.

Τῆ ΚΩ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παραράνου (†).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐλέησάς, Φαλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ εἰς ὑψίστου κληθείς.

Φωτοφανεῖς σαφῶς πεπυροσενμένως, παιμάκαρ Παραράνου, τοῦ Σείου Πνεύματος, σκότος βαθύτατον τέλειον, ἀπεβδελύξας, πολυθείας, καὶ νυτομόλησας, εὐθέτου λαβόμενος, καιροῦ πανόλθιε, πρὸς τὰ προκείμενα σκῆμματα, γενναιοσφρόνως· καὶ νικηφόρος ὄφθεις κατέβησας, τὸν ἀλάστορα καὶ πολέμιον, πάντων βροτῶν μεγαλύνων Χριστόν· ὃν ἰκέτευσάσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Διὰ τὸν πάντων Θεὸν καὶ Βασιλεῖα, δῆμον πολυαρέθμον κατασφατόμενον, κατανόησας Παραράμονε, τῷ Σείῳ ζῆλῳ, ὅπως ἐθέλχθης καὶ ἀνεδόσασ· Χριστοῦ δούλος γνήσιος, ὑπάρχω πάντοτε· γινώτε παράνομοι τύραννοι·

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει κατὰ τὴν σήμερον καὶ εἴταρον Ἀνατολίαν, ἐν τοῖς Ἀποδίπνοις Φαλλομεῖσι, τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου τοῦ ἐν τῇ Κίτιμει, τοῦ κατὰ τὴν κσ'. τοῦ παρόντος ἀνεκρημένου μόνον ἐν τῷ Συνοχῆριστῇ. Τοῦ Ὁρίου τοῦτου οἱ Κωνσταντῖνοι, πρὸς τὸ, Θαλάσσης τὸ ἐρυθραίου πέλαγος, μεμελεωμένως, ἀποσπῆξιζε στίχους· Ἀκάκιον τὸν ἀρίστην ἠγάσαν ἀγαθὸν ἄδω. Θεοφάνους.

καὶ ὡς ἀρνίον, ἄκακον θύεσθαι νῦν αὐτόκλητος, παρεγενόμεν· μὴ οὖν μέλετε· θύμα θεκτόν τῷ τυθέντῃ σαρκί, δι' ἐμὲ ἐκουσίας, τοῦ γενέσθαι κατεπείρομαι.

Τῇ ἐπιγραφῇ τιμῶμενος δεκάδι, τριπλῇ τε ὁ τιμίος, ἑκατοντάδι χορὸς, τῶν Ἀληθοφόρων πολύθεον, καθέλιε πλάνων, παρανομοῦντων διὰ τῆς πίστεως· μεθ' οὗ ἐστεφάνωσαι, ἀγωνισάμενος, γενναιοσφρόνως Παραράμονε, καὶ ταῖς χοροεῖσις, τῶν Ἀσωμάτων χρισίων ἡσίμησαι· μεθ' ὧν δυσώπει, πάσης θλίψεως, καὶ πολλῶν πειρασμῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς, τοὺς σὲ ἀνευρημοῦντας, καὶ γνήσιος μακαρίζοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Οὐκ ἀποκρίπτω ὁ ταλας τὰ θεατὰ μου, ὅτι πάντα κέκτημαι, ἃ περ μισεῖ ὁ Θεός, σάρκα μολύνουσα καὶ πνεῦμά μου, καὶ νῦν ἐννοιαῖς, καὶ ἀθεμίτοις ἔργοις καὶ λόγοις αἰσχροῖς· γλώσση κατακρίνων τε τοὺς ἀμαρτάνοντας, αὐτὸς τὰ χεῖρά ἐογάζομαι. Θεογεννητόρ, τοῦτων καὶ δίδου πάντων διόρθωσιν, ἵνα ἐκλύθῃς τῆς κακότητος μου, συνηθείας προσπέσω καὶ κλησώμαι, ἃ θεοῦ εἰργασάμην, τῆς ζωῆς μου τὸ ὑπόλοιπον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ καθάρωσα, ἐν ζῶντι κρεμάμενον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν ἐσθάτων κροεῖάσαντα, τὴν γῆν ἀσχετῶς, καὶ πάντων κτίσιν δημιουργήσαντα· καὶ γὰρ ἀναστήσομαι καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ Ἄδου βασιλεία, συντριψῶ σθένει, καὶ ἀφανίσω τοῦτου τὴν δύναμιν, καὶ τοὺς δεσμίους· ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὐσπλαγγχος, καὶ χαρίζομαι τοῦταις, βασιλείαν τὴν αἰώνιον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου.

Ἀπολυτικόν· Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχηρολογίαν, λέγομεν τοὺς Κανόνας τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Υμνεῖν σε τὴν σὴν νῦν δίδου, Μάρτυς, χάριν.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Υῶδ' ἃ Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραίου. Ἐμνοῦντας τὴν φωτοφόρον μνήμην σε, Μάρτυς Παραράμονε, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος.

τος ἀγγαίς, τὴν καρδίαν μὴ φώτισον, καὶ παρ-
κλιμένειν θείαις με, νομοθεσίαις ἐνδυνάμωσον.

Μαρτύρων περιφανῶς τὴν εὐκλειαν, μάκαρ
ἐπλούτησας, μαρτυρικῆς ἐμπρέφας καλ-
λοναῖς, καὶ ὠραίαις ἐν στίγμασιν, ὠραιωθεῖς
Παράμονε· ὄθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Ναμάτων ζωποίων τοῦ Πνεύματος, ὑπάρ-
χων ἐμπλεως, τοὺς ἀθείας καύσανι δει-
νῶ, ἐκτακέντας ἐδρόσισας, καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ
ἐνδοξε, τῆς ἀναπαύσεως ὠδήγησας.

Θεοτοκίον.

Εν χρόνῳ τὸν ἕξ χρόνου τέτοκας, βροτὸν
γενόμενον ὃν ἐκτενῶς ἐκέτευε Ἀγνή, ὡς
υἱόν σου καὶ Κύριον, τὰ τῆς ψυχῆς μου χρέ-
νια, πάθη ἰάσασθαι πανάμωμον.

Ὠδὴ γ΄. Ευφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τὴν ἔπαρσιν τοῦ ἐχθροῦ, ταπεινωθεῖς διὰ
Χριστὸν ἔβραυσας· καὶ τὰς αὐτοῦ φά-
λαγγας, ξίφει καρτερικῶς συνέκοπας.

Ηκρύωσας πόνηρον, κατὰ τῆς πίστεως ἡ-
μῶν βούλημα, καὶ καρτερῶς ἤλησας,
Μάρτυς ἀλλοφῶρε Παράμονε.

Νευρωσσαι θεικῆ, ὡς στρατιωτῆς δυνατὸς
ἡ χάριτι, καὶ γαλεπὰ βιάσανα, Μάρτυς
ὡς περ ὄναρ λελόγησι.

Θεοτοκίον.

Στερεώσον μου τὸν νοῦν, περιτρεπόμενον
πολλοῖς πάθεσι, Μητὴρ Θεοῦ πανάγαγε,
ὡπὼς κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Ὁ Εἰρμῶς.

• Ευφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• Χριστὲ κράζε· σὰ· Σὺ μου ἰσχυρὸς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ψαλμὸς δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο Μάρτυς Παράμονος, καρτερικῶς ἐνα-
θλῶν, τοῖς βίησιν τοῦ αἵματος, πολυ-
θείας πυρᾶν, ἐνθῆς κατέσβεσεν· ὄθεν τῶν ἰα-
μάτων, εὐληφῶς θείαν χάριν, δαίμονας ἀπε-
λαύνει, καὶ νοσήματα παῖει. Αὐτοῦ Χριστέ
πρεσβείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τὴν χάριν νῦν ἅπαντες, ἀνευφημήσωμεν,
Μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὡς δι' αὐτῆς τὴν
χαρὰν, τῷ κόσμῳ ἀγάσασαν· λύσιν τῆς ἀ-
μαρτίας, εὐραμένη ἡ φύσις, ἅπανα τῶν ἀν-
θρώπων, γηθόμενη κραυγάζει· Εὐχαῖς αὐτῆς
Κύριε, ρῦσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῶ ὡς ἑώρακας, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν,
Παρθένε πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε,

ἀνύμνεις θαυρούουσα, Δόξα βοῶσα Λόγε, τῇ
φοικτῇ σου βουλήσει· Θέλω γὰρ ἐνεκραΐης,
ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, ρύόμενος τὸν κόσμον, φθο-
ρᾶ· ὡς ὑπεράγαθος.

Ὠδὴ δ΄. Ευφραίνεται σε ἰδοῦσα.

Η καρδία σε ἀνορέα ὠχυρωμένη, ἢ παρ-
ρησία ἐνδοξε, πεπυρακτωμένη, βιάσανα
πολύπολα, νηπίων τοξείματα, Μάρτυς τοῦ
Χριστοῦ ἐλογίσαστο.

Νεκρωθέντας ταῖς προστάξεις τοῦ τυράν-
νου, τοὺς Ἀθλητὰς Θεάμενος, ζῆλον κα-
τ' ἐκείνους, ἐνθεον ἀνέλαβεν, ὁ Μάρτυς Παρά-
μονος, καὶ πρὸς τὸ παθεῖν νυτομόλησε.

Νεανικῶς σε τεινόμενον καὶ ταῖς λόγχοις,
ἀνηλεῶς νυτοόμενον, καὶ τὰς μεθοδίας,
τοῦ ἐχθροῦ τροποῦμενον, Χριστῶς ἐστεφάνω-
σεν, ὁ ἀγνωστός μακάριος.

Υπομονὴν ἐκπληττούμενος τῶν Μαρτύρων,
καὶ τὴν αὐτῶν τελείωσιν, ἐνδοξε θαυ-
μάζων, τούτοις ἐκοινώησας, τοῦ ζήλου τῆς
πίστεως, καὶ τῆς ὑπερτίμου ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντας τοὺς ἀνθρώπους τῇ παραβά-
σει, τῷ ζωφόρῳ τόκῳ σου, Παρθένε Μα-
ρία, πάντας ἀνεύωσας· διὸ σε δοξάζομεν, καὶ
θεοπρεπῶς μακαρίζομεν.

Ὠδὴ ε΄. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Δῶρον πολυτελές, σεαυτὸν προσενήνοχας,
τῷ Κτίστῃ σου ἐναθλήσας, καὶ τὴν πλά-
νην νικήσας, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ισχύματα σοφῆ, τῶν δαιμόνων καὶ ξοάνα,
Προσέτριψας ἐδρασμένον, λογισμὸν κερτη-
μένον, ἐν πέτρᾳ θείας πίστεως.

Δαιμόνων τὴν πληθύν, ἀνδρικῶς ἐτραυμά-
τισας, τῷ τραύματι τῆς σαρκὸς σου, Ἀ-
θλητὰ γενναίοφρον· διὸ σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ομότιμος Πατρί, ἐνυπάρχων καὶ Πνεύμα-
τι, ὁ Κύριος εἰς ἀγνῶν σου, ἐσαρκῶθη αἰ-
μάτων, Ἀγνή βροτὸς γενόμενος.

Ὠδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Υπτιος, ἐν καιρῷ τῶν ἀγῶνων οὐ γέγονας,
ἐγηγεμένος δὲ μάλλον, καὶ πρὸς θείαν
ἀθλησιν ρωμαλέος· διὰ τοῦτο, τῶν στεφάνων
τῆς δόξης ἐπέτυχες.

Μαρτύρων, οὐπηγύρει σεαυτὸν συγκατελε-
ξας, τελευθῆσαι προθύμως, πρὸ τῆς σῆς
αἰδέιμης μαρτυρίας καὶ σὺν τούτοις, σωτηρίου
παστάδος ἡγῶσαι.

Αὶ λόγχοι, μιμητὴν σε Χριστοῦ ἀπειργάσατο· αἱς τιτρασκόμενος Μάρτυς, πρὸς αὐτὸν ἀνέπτῃς στεφανηφόρος, θανατώσας, ὑπομονῆς τοὺς ἄφρονας ἕξεισι.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαί με, τῶν σκανδαλῶν τοῦ βίου Παναχραντε, τὸν ἐν νυκτὶ σκοτομήνης, λογισμῶν ἀτόπων κεκρατημένον, καὶ κακίᾳ, τοῦ δუსμενοῦς αἰεὶ σκοτιζόμενον.

Ὁ Εἰρμός.

- **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
- Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύ-
- θρου κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκῳ, ἐκ τῆς
- πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΘ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ἀληθείας τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παραμόνου, καὶ τῶν Ἁγίων τριακοσίων ἐβδομηκοντα συμμαρτύρων αὐτοῦ.

Στίχοι.

Ὁ Παράμονος νύττεται σοι, Χριστέ μου·
Γνοὺς γὰρ Θεὸν μόνον σε, σοὶ ἑνῆσκει μόνω.

Ἔφει κεφαλὰς ἀνδρῶν ἐπτάκις δέκα
Σὺν ἐξαπλῇ διδοῦσι πεντηκοντάδι.

Παράμονον ὃ ἐνάτη κτάνον εἰκάδι ἔρχεα
μαρὰ.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀκυλίνου ἀρχόντος. Πρόφασις δὲ αὐτοῖς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ τῆς τελειώσεως, αὕτη. Ἐν τόπῳ τῆς Βασιλείας, καλομένη Ἱερᾷ, πολλὴν καὶ πλουσία τυγχάνει θερμῶν ὑδάτων ἀνάσσει, παραδόξως τὰς νόσους ἰωμένη. Ἐνταῦθα διὰ σώματος θεραπείαν παραγεγόμενος ὁ τὴν τῆς Ἐώας ἀρχὴν διεπῶν Ἀκυλίνος, ἐπεσθαι αὐτῷ ἀπὸ Νικομηδείας τοὺς συνειλεγμένους Ἀθλητὰς δεσμίους παρεκλεύσατο. Γεγόμενος δὲ εἰς τὸ τῆς Ἰσίδος τέμενος, καὶ τὰς μυσαρὰς θυσίας ἐκτελέσας, τοὺς Ἁγίους θύειν τοῖς ἐιδώσις καὶ προσκυνεῖν προσέταττεν. Οὓς ἀπαναιωμένους τούτο ποιῆσαι, ἕξισιν ἀναιρεθῆναι πάντα προσέταξε. Καὶ οὕτως οἱ γενναῖοι, θυμαστοὶ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ γεγόνασι Μάρτυρες, τῇ αὐτοῦ Σείᾳ δυνάμει κραταιωθέντες, τὸν ἀοιμὸν ὄντες τριακόσιοι ἐβδομηκοντα.

Τούτους Θεασάμενος, εἶπᾶν· Μεγίστην φωνῇ μεγάλη ἐβόησεν, εἰπᾶν· Μεγίστην

ἀσέβειαν ὄρᾳ ὅτι ὁ μικρὸς οὗτος τοσούτους δικαίους, καὶ ταῦτα ξένους, ἀλόγῳ κατασφάττει τρόπῳ. Ὁ δὲ ἀκούσας, καὶ ὑπὸ μαρίας ἀναφλεγθεῖς, εὐθέως τοὺτον ἀναιρεῖσθαι προστάττει· ὁ περ οὐκ εἰδότα τὸν μακάριον, ἐν ᾧ τόπῳ βαδίζων διετέλει, κατασχόντες αὐτὸν οἱ ἀπεσταλμένοι, οὐκ ἠνέσχοτο ἐν παραχωρῆσαι ὄραν τὸν φόνον, ἀλλὰ πάντες, ἐπ' ὄψεσι τοῦ δικάζοντος, ταῖς ἰδίαις χερσὶ, καὶ τοῖς οἰκείοις ὄπλοις ἐκχέειν αἷμα ἀθῶον ἠλείοντο· οἱ μὲν λόγχοις βάλωντες, οἱ δὲ καλῶν οὐκ ἔξεσι, διὰ τε τῆς γλώττης καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Ἁγίου διελαύνοντες, ἐπ' ὄψεσι τοῦ τυράννου ἐτελείωσαν αὐτὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ τόπῳ, καὶ πρὸς τὰς οὐρανοὺς σπῆνας διεδίδασαν· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χώρῳ τῶν τριακοσίων ἐβδομηκοντα Μαρτύρων, καὶ ταῖς τούτων θήκαις συνταχθεῖς, κατετέθη.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φιλουμένου.

Στίχ. Φιλουμένου πειροῦσιν ἥλοις τοὺς πόδας,
Χριστὸν φιλοῦντος, καὶ Θεῷ φιλουμένου.

Φιλούμενος ὁ Μάρτυς ἦν ἐπὶ Λυρρηλιανῷ βασιλέως, ἐκ Λυκαονίας ὀρμύμενος, καὶ τὸν σίτον κομίζων ἐν τῇ τῶν Γαλατῶν χώρᾳ. Φίληκε οὖν τῷ Ἡγεμόνι Ἀγύρας διαβλήσεις, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, ἠλοῦται πρῶτον τοὺς πόδας σιδήροις, καὶ αἰκίζεται. Ἐἰτα ἀναρτηθεὶς σπαθίζεται, καὶ εἰς κλίβανον ἐκκαέντα ἐμβάλλεται. Ἐκ τούτων δὲ τῆ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἀβλαβῶς διαφυλαχθεὶς, ἠλοῦται αὐθὺς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας, καὶ ἐπὶ τριάκοντα σταδίους ἐλαύνεται, ἕως, λειποφυχθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐν Περσίδι· καὶ τῶν Ἁγίων ἕξ Μαρτύρων, οὓς διωκομένους, πέτρα ραγεῖσα ὑπεδέξατο αὐτούς.

Στίχ. Ἦνοιξε πέτραν εἰς ταφὴν ἕξ ἀνδράσιν,
Ὁ νεκρὸς εὐρῶν εἰς ταφὴν Χριστὸς πέτραν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Ὁ Ἅγιος Οὐρόβανος Ἐπίσκοπος Μακεδονίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ χερσὶν οὗτος ἐκπένων τῶν Ἀγγέλων,
Οὐρανὸς ἔστιν, οὐ βίος κατ' Ἀγγέλους.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Ὁ Ἅγιος Διονύσιος, Ἐπίσκοπος Κορίνθου, ἕξει πληγεὶς τελειοῦται.

Στίχ. Διούσιος εἰς τελῶν Μηπόλων,
 Ζίφρος μετελῶν, εἰς ἑσπτι καὶ Μαρτύρων.
 Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ὅσιος Παγκόσμιος ἐν εἰρή-
 νῃ τελειοῦται.

Στίχ. Σύμπας ὁ κόσμος οὐδὲν ἦν Παγκοσμῖω·
 Ἐδὲμ γὰρ ἦρα καὶ μόνης, ἦν λαμβάνει.
 Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ὅσιος Πιτυροῦ ἐν εἰρήνῃ
 τελειοῦται.

Στίχ. Τῇ σῇ θελίσει πρὸς σέ χωρεῖ, Χριστέ μου,
 Ὁ σὼν Πιτυροῦ ἐργάτης θελημάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Οὐαλλερῖ-
 νος ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. « Διὰ στέφος πάντιμον οἶσω καὶ ζίφος ·,
 Ὁ Μάρτυς ἐκραύγαζεν Οὐαλλερῖνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Φαῖδρος, ῥπτινης
 ζουσης καταγεθίσης αὐτῷ, τελειοῦται.

Στίχ. Πολλὸς πρὸς ἄλλα, πρὸς δὲ ῥπτινης
 ζῆσιν.

Στερῶς ἀβλοῦντα, Φαῖδρον ἐγνωμεν
 μόνον.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέη-
 σον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τῶν ἱαμάτων, καὶ τῶν θαυμαμάτων χάριν
 σοφέ, Μάρτυς, ἐκ Θεοῦ πλουτήσας περι-
 φανῶς, ἱατρεῦεις τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλο-
 γημένοις εἰ, ἐν τῷ κατὰ τῆς δόξης σου Κύριε.

Υψαλουμένων, κολαστηρίων οὐκ ἐφρόντι-
 σας, ὄλην, τὴν φροντίδα ἔχων ἐν οὐρα-
 νοῖς, καὶ κραυγάζων ἀξιάγαστε· Εὐλογημένοις
 εἰ, ἐν τῷ κατὰ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σὺ τῶν αἱμάτων, τῷ πυρὶ πᾶσαν ἐφλέξας,
 ὄλην, ἀθείας ἐνόσες πονηρᾶν, τῇ δὲ δρόσῳ
 τῶν θαυμάτων σου, τοὺς ἐν τῷ καισάνῳ, τῶν
 δυσχερῶν δροσίξεις Παράμωνε. **Θεοτοκίον.**

Χαῖρε ἡ μόνη, χάραν ἀνθρώποις κησάσα·
 Χαῖρε, οὐρανὲ καὶ θρόνε Χερουβικῆ, καὶ
 περίδοξον παλάτιον, τοῦ Βασιλεύοντος, τῶν
 αἰῶνων πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ η. Χεῖρας ἐκπέτασας Δανιὴλ.

Αγρυπνῶν σε φύλακα πιστῶν, κατεπλου-
 τήσανεν, κατακοιμίζοντα, δαιμόνων φά-
 σματα πάντοθεν, καὶ σαρκὸς ἄγρια κύματα,
 καὶ καταγιγῆδας λογισμῶν, Μάρτυς πολυάθλης,
 τῶν βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν
 Κύριον.

Ρεῖθρος σῶν αἱμάτων ἱερῶν, πορσύραν ἔ-
 βαφας, σαυτῷ παλαιώσιν, μηδῶλις μελ-
 λουσαι δέχεσθαι, καὶ λαμπρῶς φραιζόμενος,
 Novembre. 28

τὰ ἐπουράνια οἰκίς, βοῶν μακάριε· Εὐλο-
 γεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Γερεῖον ὡσπερ καθαρὸν, καὶ θῦμα ἁμωμον,
 καὶ καλλιέσθημα, ὀλοκαυτούμενον ἀνθραξίν,
 ἱεράς Μάρτυς ἀθλήσεως, τῷ ἀθλοθέτῃ σου Χρι-
 στῷ, προσήχης μέλπων σοφέ· Εὐλογεῖτε, πάντα
 τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. **Θεοτοκίον.**

Νόμου σε σκιαὶ καὶ Προφητῶν, προδιεχά-
 ραζαν, σεπτα κηρύγματα, ἀρρήτως μέλ-
 λουσαι ἔσσεσαι, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν λοχεύτριαν,
 Θεοχαρίτωτε Ἀγνή· ὦ πάντες μέλπομεν· Εὐ-
 λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**εῖρας ἐκπέτασας Δανιὴλ, λεόντων χά-
 • σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε πυρὸς δὲ
 • δύναμιν ἔσβεσεν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
 • εὐσεβείας ἔρασταί, Παιδὲς κραυγάζοντες Εὐ-
 • λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ. Λίθος ἀχειροτόμητος.

Γδε φωτανγοῦς Ἀθλοφόρου, φωτοφανῆς ἔλαμ-
 ψε μνήμη, πάντων τῶν πιστῶν τὰς καρ-
 δίας, φωταγαγοῦσα τῷ Θεῷ Πνεύματι· περι-
 χαρῶς χορευσωμεν, τούτον ἐν πίστει μακαρι-
 ζόντες.

Ως τῇ ἐπακτύλῳ δεκάδι, καὶ τῇ τριπλῇ
 ἐκατοντάδι, ἀκαταγωνίστων Μαρτύρων,
 συναγελάζων, μεθ' ὧν τὸ σῶμά σου, Μάρτυς
 Χριστοῦ κατάκειται, σὺν τούτοις πρέσβευε
 σωθῆναι ἡμᾶς.

Στάδιον ἀνύσαντες πόνων, πολυειδῶν μεμ-
 στωμένοι, ἢ μετὰ Χριστοῦ τοῦ τόνκοσμον,
 νενικηκότος λαμπρῶς νικήσαντες, στεφανηφό-
 ροι Μάρτυρες, τοὺς οὐρανούς περιπολεῖτε.

Ηγῶν ἐλομίσω· νῦν δὲ ποταμούς ἀνα-
 βλύξεις, ἡμῖν θαυμάτων τοῖς σὲ γεραίρουσι,
 καὶ εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζουσι
 Παράμωνε. **Θεοτοκίον.**

Φώτισον φυγῆς μου τὰς κόρας, ἀμαυρωθεί-
 σας ἀβλεψία, τῆς φθοροποιοῦ ἁμαρτίας,
 Θεογεννητορ πάναγνε Δέσποινα· σὺ γὰρ πι-
 στῶν βοήθεια, καὶ φωτισμός· ὑπάρχεις ἀχραντε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Λ**ίθος ἀχειροτόμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξείτου
 • σου Παρβένε, ἀισργωνιαῖος ἐτμήθη,
 • Χριστὸς, συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ
 • ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

**Καὶ ἡ λαοπὴ τοῦ Ὁρθοῦ Ἀκολουθία
 κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.**

Τῆ Α. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου
Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προομιαιὸν, Στιχολογοῦμεν τὴν α.
Στάσιν τοῦ α. Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξά, ἰστώμεν Στίχ. 5.
καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τὰ παρόντα
τρια, δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος δ'. Ο εἰς ὑψίστου κληθείς.

Ὁ τῷ Προδρόμῳ φωτὶ μεμορφωμένος, ὅτε
τὸ ἀπαύρασμα τὸ ἐνυπόστατον, τῆς πα-
τρικῆς δόξης ἔφαεν, ἀνθρώπων γένος, δι' εὐ-
σπλαγγίαν σώσαι βουλομένους, τότε πρώτος
ἐνόησε, τούτῳ προσέδραμες, κατανασθεῖς τὴν
διάνοιαν, τελειοτάτῃ, μαρμαρυγῇ αὐτοῦ τῆς
Θεότητος· ὅθεν καὶ κήρυξ καὶ Ἀπόστολος,
χορηματίζεις Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἐκέ-
τευσεν σώσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τῆς Προδρομοῦ φωνῆς ἐνηχημένος, ὅτε ὁ
πανάγιος Λόγος σεσαρκάτω, ζωὴν ἡμῖν
παρεχώρησεν, καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐπὶ γῆς εὐαγ-
γελιζόμενος, τότε τούτῳ πάνσοφῃ, κατηκολού-
θησας, καὶ σεαυτὸν ἀκροθίνιον, καὶ παναγίαν,
ὡς ἀπαρχὴν αὐτῷ καθιέρωσας· ὃν καὶ ἐπέ-
γνωσ καὶ ἐμῖνυσας, τῷ συγγόνῳ τῷ σπ̄ τὸν
Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἐκέτευσεν σώσαι, καὶ φωτίσαι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τῷ ἐκ στείρας βλαστήσαντι φοιτήτας,
ὅτε ὁ Παρθέσιος τόκος ἀνέτειλε, τῆς εὐ-
σεβείας Διδάσκαλος, καὶ σωφροσύνης, ὑποδει-
κνῶν τὴν καθαρότητα, τότε σὺ Ξερμότατος,
τῆς ἀρετῆς ἐραστής, Ἀνδρέα μάκαρ γεγέννησαι,
τὰς ἀνάδασεις, ἐν σῇ καρδίᾳ διατιθέμενος· καὶ
ἀπὸ δόξης πρὸς τὴν ἀφραστον, ἤρθης δόξαν
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἐκέτευσεν σώσαι,
καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν (*).

Δόξα, Ἦχος δ'. Ανατολίου.

Τὴν τῶν ἰγθύων ἄγραν, καταλιπὼν Ἀπό-
στολε, ἀνθρώπους σαγηνεύεις, καλὰ μω

(* Τὸ Χειροτόκον ἔχει προσέτι καὶ ἄλλα τρία Προσόμοια, πρὸς τὸ, Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυριον ἐπέτης ὁμοῦς τοῦ Ἀναγνώστη, ὅς· Ἀπόστολε, ὅτε Καθίσματα ἔχει, ὅτε Κανὼν διέττον· ἀλλ' οὐδὲ μετὰ τὰ Δοξαστικά ἔχει Καὶ ἄλλο, Προσεύχων τὸν Χριστογεννητὸν, ἀλλὰ Θεοτοκίῳ ἀκούῃ, ἢ Σεμνοβουλοῦσιν. Τὰ δὲ ἐν ταῖς Ἰδιαιμέλις τῆς Αἰτῆς γὰρ ἐπὶ τοῦ Αἰετός, καὶ μετ' αὐτοῦ μόλις σημειοῖ Δοξολογία Μεγάλη.

τοῦ κηρύγματος, χαλῶν ὡσπερ ἄμιστρον, τῆς εὐσεβείας τὸ δέλεαρ, καὶ ἀνάγων ἐκ τοῦ βου-
δοῦ τῆς πλάνης, τὰ ἔθνη ἅπαντα. Ἀνδρέα
Ἀπόστολε, τοῦ Κορυφαίου ὁμαίμων, καὶ τῆς
οἰκουμένης ὠρηγῆτά διαπρύσις, πρεσβεῦων μὴ
ἐλλίπης ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ
εὐφημούντων πανεύφημε, τὴν αἰσεβαστον μνη-
μην σου.

Καὶ νῦν, Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡσαία χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξι· προ-
φήτευσον τῇ Κορῇ Μαριάμ, βάτον πυρὶ
καίσεισαι, καὶ μὴ καταφλέγεσθαι, τῇ αἴγλῃ
τῆς Θεότητος. Βηθλεεμ εὐτρεπίζου· ἄνοιγε πύ-
λην ἡ Ἐδέμ· καὶ Μάγοι προεῦθεσε, ἰοεὶν τὴν
σωτηρίαν, ἐν φάτῃ σαργαζοῦμενον, ὃν Ἀστὴρ
ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαιοῦ, ζωοδότῃ Κυ-
ριον, τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰσοδος. Τὸ, Φῶς ἰλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώ-
σματα.

Καθολικῆς α. Ἐπιστολῆς Πέτρου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Πέτρος Ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλε-
κτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Κερ.
Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας, Α. 1.
κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρὸς, ἐν ἁγιασμῷ
Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ βαντισμὸν αἵμα-
τος Ἰησοῦ Χριστοῦ· Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
πληθυνθεῖν. Ἀγαπητοί, περὶ τῆς σωτηρίας τῶν
ψυχῶν ἡμῶν ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν Προ-
φῆται, οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύ-
σαντες· ἐρευνῶντες εἰς τίνα, ἢ ποῖον καιρὸν
ἐδήλου· τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ, προμαρ-
τυρούμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα, καὶ τὰς
μετὰ ταῦτα δόξας. Οἱ ἀπεκαλύφθη, ὅτι οὐχ
ἑαυτοῖς, ἡμῖν δὲ δικνύουσι αὐτὰ, ἀ νῦν ἀνηγγέ-
λη ὑμῖν, διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύ-
ματι Ἁγίῳ, ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρανοῦ, εἰς ἃ
ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύβηαι. Διὸ ἀναζω-
σάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νή-
φοντες, τελείως ἐπίστατε ἐπὶ τὴν φερομένην
ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὡς
τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματίζομενοι ταῖς
πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις· ἀλ-
λά, κατὰ τὸν κλησάντα ὑμᾶς Ἄγιον, καὶ αὐ-
τοῦ ἁγίου ἐν πάτῃ ἀνιστροφῇ γενθῆτε. Διότι
γεγραπται· Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι.
Καὶ εἰ Πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπα-
λήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν
φῶς τοῦ τῆς παροιίας ὑμῶν χρόνον ἀνα-

στράφητε· εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ, ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς τῆς πατροπαράδοτου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι, ὡς ἀίμου ἀμώμου καὶ ἀσίλου, Χριστοῦ· προσεγγισμένου μὲν πρό καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς, τοὺς δι' αὐτοῦ πιστευόντας εἰς Θεόν, τὸν ἐγένειρατα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὥς τε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν. Τὰν φυγὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος, εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καρδίας καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενώσ' ἀνάγε· ἐνημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλ' ἀφάρτου, διὰ λόγου Θεοῦ ζῶντος καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα. Δύτι πάσα σὰρξ, ἢ χόρτος, καὶ πάσα δόξα ἀνθρώπου, ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε. Τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα· τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ῥῆμα, τὸ εὐαγγελισθῆν ἐἰς ἡμᾶς. Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν, καὶ πάντα δόλον, καὶ ὑποκρίσεις, καὶ φθόνους, καὶ πάσας καταλαλιὰς, ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν καὶ ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ ἀνέξηθῆτε εἰς σωτηρίαν, εἰπερ ἐγένυσασθε ὅτι χριστὸς ὁ Κύριος. Πρὸς οὖν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδοκιμαζόμενον, παρὰ δὲ Θεοῦ ἐλεκτόν, ἔντιμον, καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομηθήσε, οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνεγείναι πνευματικῆς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ καὶ περιέχει ἐν τῇ Γραφῇ· Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον ἀκρογωνιαίον, ἐλεκτόν, ἔντιμον· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτόν, οὐ μὴ καταίσχυθη.

Καθολικῆς ἀ' Ἐπιστολῆς Πέτρου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κριτ. Β' 21. **Α**γαπητοί, Χριστὸς ὑπὲρ ὑμῶν ἔπαθεν, ὑμῖν ὑπομιμνήσκων ὑπογραμμῶν, ἵνα ἐπακολούθησατε τοῖς ἴχνυσιν αὐτοῦ. Ὅς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ὅς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπέιλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρινόντι δικαίως. Ὅς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὐ τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἰάθητε. Ἦτε γάρ ὡς πρόσδατα πλανώμενα· ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον

τῶν ψυχῶν ὑμῶν. Ὁμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα, καὶ εἴ τις τινες ἀπειθῶσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθῶσιν, ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἀγνῆν ἀναστροφὴν ὑμῶν. Ὡν ἔστω οὐχ ὁ ἐξῶθεν ἐμπλοικῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμου, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἀνθρώπου, ἐν τῷ ἀφάρτῳ τοῦ πράξεαι καὶ ἡσυχίαν πνεύματος, ὅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής. Οὕτω γάρ ποτε καὶ αἱ ἅγαι γυναῖκες, αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεόν, ἐκόσμου ἐαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν· ὡς Σάρρα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραάμ, Κύριον αὐτὸν καλοῦσα, ἥς ἐγενήθη τέκνα, ἀγαθοποιῶσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πρόσην. Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικοῦντες κατὰ γυναικιν, ὡς ἀσθενετέρῳ σκευεῖ τῷ γυναικεῖῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐγκλιθεῖν τὰς προσευχὰς ὑμῶν. Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπάσις, φιλάδελφοι, εὐσπλαγχοί, φιλόφρονες· μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας· τουναντίον δὲ, εὐλογοῦντες, εἰδότες, ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

Καθολικῆς ἀ' Ἐπιστολῆς Πέτρου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κριτ. Δ' 1. **Α**γαπητοί, Χριστοῦ παθόντος ὑπὲρ ὑμῶν ἐν σαρκί, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔνοιαν ὁμολήσατε· ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκί, πέπαυται ἁμαρτίας, εἰς τὸ μκῆτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίας, ἀλλὰ Σελήματα Θεοῦ, τὸν ἐπιλοποῦν ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον. Ἀρκετός γάρ ἡμῖν ὁ παρεληλυθὺς χρόνος τοῦ βίου, τὸ Σελήμα τῶν ἐθνῶν κατεργασσάσθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίας, οἰνοφλυγίας, κόμοις, πότοις, καὶ ἀβεμίτοις εἰδωλοατρείαις. Ἐν ᾧ ξενίζονται, μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάγχην, βλασφημοῦντες. Ὅ ἀποδοκίμασι λόγον τῷ εἰσίμῳ ἐχοντι κρίνειν ζῶντας καὶ νεκρούς· εἰς τοῦτο γάρ κ' νεκροὶς εὐηγγελισθῆ, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκί, ζῶσι δὲ κατὰ Θεόν πνεύματι. Πάντων δὲ τὸ τέλος ἡγάγε. Σωφρονήσατε οὖν, ἢ νῆφατε εἰς προσευχὰς. Πρὸ πάντων δὲ, τὴν εἰς ἑαυτοῦς ἀγάπην ἐκτελεῖτε· ὅτι ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους, ἄνευ γογγυσμῶν. Ἐκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα,

εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ. Εἴτις λαλεῖ, ἢς λόγια Θεοῦ· εἴτις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος, ἢς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζηται ὁ Θεός διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐξίν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

*Εἰς τὴν Λατίν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα,
Ἦχος α΄. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.*

Ο Πρωτόκλητος Μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ πάθους, συμμορφωμένος σε Κύριε, Ἀνδρέας ὁ Ἀπόστολος, τοὺς ἐν βυθῷ τῆς ἀρνοίας πλανωμένους ποτέ, τῷ ἀγκίστρῳ τοῦ Σταυροῦ σου ἀνεκλύσας, προσήγαγέ σοι. Ταῖς πρεσβεύαις αὐτοῦ υπεράγαθῃ, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρηνεύσον, καὶ σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Υμνήσωμεν οἱ πιστοὶ, Πέτρου τὸν σύγγονον, Ἀνδρέαν τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν· οὗτος γὰρ τὴν θάλασσαν, δικτύους ἐρευνήσας ποτέ, ἰχθύας ἐζώρησε· νῦν δὲ τὴν οἰκουμένην, τῷ καλάμῳ σαγηνεύει τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὰ ἔθνη ἐκ πλάνης ἐπιστρέφει τῷ Βαπτίσματι· καὶ Χριστῷ παριστάμενος, αἰτεῖται τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Τὸ πῦρ τὸ νοερόν, τὸ φωτίζον διανοίας, καὶ φλογίζον ἀμαρτίας, ἔσθον λαβὼν ἐν καρδίᾳ, ὁ Ἀπόστολος Χριστοῦ καὶ Μαθητὴς, λαμβάνει μὲν ταῖς μυστικαῖς ἀκτίσι τῶν διδαχῶν, ἐν ταῖς τῶν ἔθνῶν ἀφωτιστοῖς καρδίαις· φλέγει δὲ πάλιν, τὰς φουγανῶδεις τῶν ἀσεβῶν μυθουργίας· τὸ πῦρ γὰρ τοῦ Πνεύματος, τοιαύτην ἔχει τὴν ἐνέργειαν. Ὁ Σῶμα ξένον καὶ φοβερόν· ἢ πηλοῦς γλάσσο, ἢ πηλίνη φύσις, τὸ σῶμα τὸ χυκτόν, τὴν νοεράν καὶ αἴλου ὑποδέξατο γνώσιν. Ἄλλ' ὡ μύστα τῶν ἀόρητων, καὶ θεωρῶ τῶν οὐρανίων, ἰκέτευε καταναγασθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ΄.

Τὸν ποθούμενον Θεόν, ἐν σαρκὶ κατιδὼν ἐπι γῆς βαδίζοντα, θεῶτα Πρωτόκλητε, τῷ μὲν οὐαίμονι ἐβόας ἀγαλλόμενος· εὐρήκαμεν ὁ Σίμων τὸν ποθούμενον· τῷ δὲ Σωτῆρι σαυτικῶς ἐκραύγαζες· Ὃν τρόπον ἐπιποθεῖ ἢ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἢ ψυχὴ μου, πρὸς σὲ Χριστέ ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ πόθῳ ποθὼν προσθεῖς, διὰ σταυροῦ διαβαίνεις, πρὸς ὃν ἐπόθησας, ὡς ἀληθῆς Μεσσητῆς, καὶ σοφὸς μιμητὴς γενόμενος, τοῦ δια

Σταυροῦ αὐτοῦ πάθους· διὸ καὶ τῆς δόξης κοινωνὸς αὐτῷ γενόμενος, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου· οἱ δὲ Ἀνατολίου.

Τὸν κήρυκα τῆς Πίστεως, καὶ ὑπρέτην τοῦ Λόγου, Ἀνδρέαν εὐρημήσωμεν· οὗτος γὰρ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀλιεύει, ἀντὶ καλάμου, τὸν Σταυρὸν ἐν ταῖς χερσὶ διακρατῶν· καὶ ὡς σπαρτίον χαλῶν τῆν δύναμιν, ἐπανάγει τὰς ψυχὰς, ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἔχθρου, καὶ προσκομίζει τῷ Θεῷ θάρον εὐπόσοεκτον. Ἄει τοῦτον πιστοὶ, σὺν τῇ χορείᾳ τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εὐρημήσωμεν, ἵνα πρεσβεύῃ αὐτῷ, ὅπως ἔλεος γενήσεται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι.

*Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια,
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.*

Χαίροις ὁ λογικὸς οὐρανός, δόξαν Θεοῦ διαπαντός διηγούμενος· ὁ πρῶτος, Χριστῷ καλοῦντι· κλυθουκώσας θερυῶς, καὶ ἀμέσως τούτῳ συγγεγόμενος· ὑφ' οὗ πυρσευόμενος, καθωράθησ φῶς δεύτερον, καὶ τοὺς ἐν σκότει, ἀστραπαῖς σου ἐφώτισας, ἀγαθότητα, τὴν αὐτοῦ ἐκμιμούμενος. Ὅθεν τὴν παναγίαν σου, τελοῦμεν πανήγυριν, καὶ τῶν λειψάνων τῆν Σῆκην, περιχρῶς ἀσπαζόμεθα· ἐξ ἧς ἀναβλύσεις, σωτηρίας τοῖς αἰτούσι, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Πρῶτον τῶν ὀρεκτῶν εὐρηκῶς, δι' εὐσπλαγχνίαν, τὴν ἡμῶν περιεκείμενον, Ἀνδρέα, θεῶρον φύσιν, συνανεκράθησ αὐτῷ, διακίρυφ πόθῳ τῷ συναίμονι, βοῶν· Ὃν ἐκήρυξαν, οἱ Προφῆται ἐν Πνεύματι, εὐρομεν· δεῦρο, ταῖς αὐτοῦ ὠραϊότησι, καταβέλζομεν, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν· ὅπως φωταγωγούμενοι, αὐτοῦ ταῖς λαμπρότησι, νύκτα τῆς πλάνης καὶ σκότους, τῆς ἀγνωσίας διώξομεν, Χριστὸν εὐλογοῦντες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν.

Εἴη τὰ μὴ εἰδῶτα Θεόν, ὡς ἐκ βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας ἐζώρησας, σαγήνη, τῶν σῶν λογίων, καὶ συνταράσσεις σαφῶς, ἀλυμρὰς θαλάσσας, ἵππος ἀριστος, ὄφεις τοῦ Δεσπόζοντος, τῆς θαλάσσης αἰδίμε· καὶ σπηδόνια, ἀθείας ἐξήρανας, ἄλας τιμον, ἐμβαλὼν τὴν

σφίαν σου ἦν περ καὶ κατεπλάγηνας, Ἀπόστολε ἔνδοξε, τῆς μωρανήσεως σοφίας, οἱ ἀναιδῶς ἀνεχόμενοι, Χριστὸν μὴ εἰδότες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος γ΄. Γερμανοῦ.

Τὸν συναίμιονα Πέτρον, καὶ Χριστοῦ Μαθητῆν, τῶν ἰχθύων ἀγρευτὴν, καὶ ἀλιέα τῶν ἀνθρώπων, ἐν ὕμνοις τιμήσαμεν, Ἀνδρέαν τὸν Ἀπόστολον· τοῦ γὰρ Ἰησοῦ τὰ διδάγματα, πάντας ἐξεπαίδευσε τοῖς δόγμασι· καὶ ὡς δέλεαρ ἰχθύσι, τὰς σάρκας τοῖς ἀνόμοις παρέδωκε, καὶ τούτους εἰσαγίνευσεν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, παράσχου τῷ λαῷ σου εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Ἦχος δ΄ αὐτός.

Ιωσήφ, εἶπέ ἡμῖν, πῶς ἐκ τῶν Ἀγίων, ἦν παράλαβες Κόρην, ἔγκλον φέρεις ἐν Βηθελέμ; Ἐγὼ, φησί, τοὺς Προφήτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεὶς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν γεννήσει, ἡ Μαρία ἀνευρημένης· οὐ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἤξουσιν, σὺν δώροις τιμίοις λατρεύοντες. Ὁ σαρκωθείς δι ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄.

Ως τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητον, καὶ τοῦ Κορωναίου ἀτάδεκρον, τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων Ἀνδρέα ἱκέτευε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίου. Καὶ Ἀπολυτί.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν Α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως Σείον Μαθητῆν, καὶ Πρωτόκλητον πάντων, Χριστοῦ τῶν Μαθητῶν, εὐφημοῦμέν σε πόθω, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· Ῥῦσαι ποιμνην σου, ἦν ἐκ Θεοῦ ἐπιστευσθῆς, πάσης Ἐλιφείως, καὶ ἀναγκῶν καὶ σκανδάλων, καὶ πάσης κακώσεως.

Δόξα. Πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τὰς χεῖράς σου σεμνῇ, νῦν ἔκτεινας οἰκτωρ, βοήθειαν ἡμῖν, ἐξ Ἁγίου παράσχου, καὶ δίδου ἀκίνδυνον, τὴν ζωὴν διανύσασθαι, τοὺς δοξάζοντας, τὸν σὸν παῖδιον Τύκον, καὶ σὲ Δέσποινα, ἐπιγραφομένους Κόρη, ἐλπίδα καὶ καύχημα.

Μετὰ τὴν Β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος γ΄. Θεῖας πίστεως.

Πρῶτον εὐρέ σε, Χριστὸς μολούonta (*), μὴ σπὴν ἄριστον, Ἀνδρέα μάκαρ, καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ τοιμᾶς διαγγέλλοντα, τῇ οἰκουμένῃ καθάπερ ὑπόπτερον, καταφατίζοντα ἐθνῶν τὰ συστήματα. Αὐτὸν ὡς Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸν μέγα ἔλεος.

Δόξα. Πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναργε, Θεοκυήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους υπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γούνη γενόμενον, ρεμπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάβαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθεοῖς ναύμασι, παρέχουσα σεμνῇ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. α΄. Τὸ συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες ἀνευφημήσωμεν, ὡς αὐτόπτην τοῦ Λόγου καὶ Σείον κηρυκτα, καὶ ἐθνῶν πνευματικῶν, σαγηνευτὴν ἀληθῶς· ὅτι προσήγαγεν ἡμᾶς, εἰς ἐπίγνωσιν Χριστοῦ, Ἀνδρέας ὁ Ψηφύροσ· καὶ νῦν πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, εἰς τὸ σῶθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας Παρθένε ἄχροANTE, ἀνευδιόστατος ἐγκύτων σκέπη υπάραχτα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τὸ Α΄ Ἀγτίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν, τοῦ τεταρτου Ἦχου. Προκείμενον, Ἦχος πλ. δ΄.

Εἰς πάντα τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στιχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον,

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν Σάλασσαν.

Ζήτη Κυριακῇ β΄.

Ὁ Ν. Δόξα. Τ αῖς τοῦ Ἀποστόλου.

Καὶ νῦν. Τ αῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος α΄.

Ὁ Πρωτόκλητος μαθητῆς.

Ζήτη εἰς τὴν Αἴτην.

(* Ἐγνώριστο ποτόντων κληρούται, ἀπὸ ἰστίων ἀκατήληλον. Τινὲς δεικνύσαντες αὐτὸ εἰς τὸ κληθέντα· ἀλλὰ οὐδὲν ἀντίκειται καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν, καὶ εἰς τὰ ἐν τῷ ποτῷ Τροπαιοῦ τῆς γ΄ Ὀδοῦ λεγόμενα· Προσέδραμε δὲ ψῆς οὐ κληθεῖς... ἀλλ' αὐθαίετος. Ὅθεν μεταποίησεν ἡ λέξις εἰς τὸ μολούonta· σὺ δὲ ἐβίβουε τὸ κρείττον.

Μετά τούτου λέγονται οί Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου οἱ δύο.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὤδη α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

Ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υἱοφλάῳ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ· ὅτι δεδόξαται.

Ὡς μόνη τὸν ἄχρονον, Ἰὼν ἐν χρόνῳ, τεκοῦσα σαρκὶ ἀγνή, Παναγία ἀχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθίας σου ψυχῆς, πάθη θεραπεύσον.

Τὰ τραύματα Πάναγνε, τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πάρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότῳσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀφάνισον ὡς συμπαθῆς, ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κηρύσσα, τὸν Λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσα, καὶ βασιάνων Ἀχραντε, τῶν αἰωνίων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ἡμῶν, τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοός μου Πανάμωμε, τὰς ἀμαρτώσεις φωτῖ σου ἀπέλασον, ἡ τὸ φῶς κηρύσσα· καὶ δώρησάι μοι ἀγαθῆ, τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σοῦ, ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὤδη α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιούχου δεξιά.

Τὴν θελωμένην σου ψυχὴν, τῶν ἐνοιῶν τε καὶ λόγων ἐκλάβαρν, τῇ εὐσκηνωσάσῃ σοι κηρύξῃ Χριστοῦ, Ἀνδρέα θεῖα χάριτι, ὅπως καθαρῶς σοι, προσάξω ἕμνον ἐπάξιον.

Τίμιος ὁ Πρόδρομος Χριστοῦ, τῶν ἑαυτοῦ Μαθητῶν ἀποθνήσκων, ὁ ἐκ στεριουούσης σε βλαστός, τῷ ἐκ Παρθένου φύντι Χριστῷ, τῷ δεδόξασμένῳ, Ἀνδρέα χαίρων προσήγαγεν.

Ερωτῆ καὶ πόθῳ ἀλληλεῖ, τῆς ἀρετῆς τῶν βαθμιδῶν ἀρέσμενος, καὶ τὰς ἀνάβασεις αἰε μελετῶν, ἐξ ἀμύδρας δυνάμεως, πρὸς τὴν ἀκρατότην, Ἀνδρέα δύναιμι ἐφθάσας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ τῆς χάριτος πηγὴ. Χαῖρε ἡ κλίμαξ καὶ πύλη οὐράνιος. Χαῖρε ἡ λυχνία, καὶ σταμνος χρυσοῦ, καὶ ὄρος ἀλατόμητον, ἡ τὸν ζωοδότην, Χριστὸν τῷ κόσμῳ κηρύσσα.

Κανὼν δεύτερος τοῦ Ἀποστόλου.

Ὤδη α΄. Ἦχος α΄. Ὁ διὰ στυλοῦ πυρός.

Τῷ καλῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνέλων, Ἀνδρέα πολυμήντε, σὺ ἐξάγρησας λαοῦς, ὡς ἐπηγγείλατο Χριστός,

ὁ σαγηνεύειν διδάξας σε, ἀνθρώπους ὡς ἰχθύας ζωγρεῖν.

Ὁ τῆς Πίστews στυλός, ἡ ἔδρα τῶν δογματῶν τοῦ Χριστοῦ, Ἀνδρέας ὁ θεόπνευστος, πάντας σήμερον καλεῖ, τῆς γῆς τὰ πέρατα, ἑορτὴν ἐτήσιον συστήσασθαι· συνῆλθωμεν οὖν πάντες πιστοί.

Τὸ θαλάσσιον κύτος, δικτύους ἐρευνῶν, τῇ τέχνῃ αἰεὺς, σκηγήν τῇ τοῦ Πνεύματος, ἔθνη φύλα καὶ λαοὺς, ζωγρεῖς ἐν Πνεύματι, καὶ τὸν ἀνω βυθὸν πολυθαύμαστε, σαφῶς ἀνακαλύπτεις ἡμῖν.

Μυστοπόλε αὐτόπτα καὶ ῥήτορ, τῆς ἀπόρητου γνώσεως Χριστοῦ, ὁ δεξάμενος ἁγῶν Πνεῦμα Ἅγιον, λαλοῦν ἐν γλώσσαις καθήμενος, τῷ πυρὶ διαιροῦν τὰ χαρίσματα, ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς. Δόξα.

Προανάρχου Τριᾶδος Μονάδα, ὑπερουσίως Πίστις προσκυνῶ, οὐ τέμνω τὴν Θεότητά· ἐστὶ γὰρ ἐνοσιδή, ἀπλῆ ἀμέριστος· συναπτῶ δὲ αὐτὴν, οὐσιότητι προσώπων, καὶ πιστῶς διαισθῶ. Καὶ νῦν.

Βρεφουργεῖται Θεός ἐκ Παρθένου, καὶ νεργεῖ τοὺς φθαρέντας ἐξ Ἀδάμ, καὶ λυεῖ τὸ μεσότοιχον, καὶ τῆς ἔχθρας τὸν φραγμὸν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, κατάρων εὐλογεῖ τῆς Προμήτορος, ἐξ ἀχράντου Μητρός προελθῶν.

Καταδασία· Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε.

Ὤδη γ΄. Ὁ Εἰρμός.

Στερωθῆτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θελήμα σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὑδασι, τὴν γῆν παντοδύναμε.

Τῆς στεριουούσης διανοίας μου, ἀκαρπῖαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαι με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄψεως, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκηρύσσα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν Ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὄλως δέδοικα· σπεῦσον σῶσον πρό τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν οἰκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σε, ὁ καρπὸς Παρθένου πανύμνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ ἔυλου Σταυροῦ αὐτοῦ, ἀφθαρτίσας κατεστήσατο, κοινωνούς θεῖας χάριτος.

Κανὼν πρώτος τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Προσεέραμες διέφι οὐκ ἠλθείς, Ἄνδρέα, ἀλλ' αὐθάρατος, τῆ τῆς ζωῆς πηγῆ ὡσπερ ἔλαφος· καὶ πᾶσι ταύτης ἐρώων ἐκήρυξας, καὶ πῶν ἐπότισας, ἀφθαρσίας νόματα, κεκηκῶτα τῇ διέφι τὰ πέρατα.

Επέγνας τῆς φύσεως, Δεσμους, Ἄνδρέα ἀξιάγαστε, καὶ κρινῶνόν τόν σύγγονον εἴληπας, βῶν. Εὐλόηκαμεν τὸν ποθούμενον· καὶ ὀδοποιήσαντι, τῆς σαρκὸς τὴν γέννησιν, καθηγήσω τὴν γνώσιν τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τοῦ λόγου ἐκ βυθοῦ, ἀπάτης ἐσαγήνευσας, τοὺς λογικούς ἰχθύας Ἀπόστολε, καὶ τῇ τραπέζῃ Χριστοῦ σφάνιον, καθαρὸν προσήγαγε, λαμπρυνθέντα χάριτι, τὸ φανέντος σαρκὸς ὁμοιωματα. **Θεοτοκίον.**

Θεὸν συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, Παρθένε διὰ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ἐμεινας ἀπλεκτος· ἐπεὶ σε βᾶτος τῷ νομοσέτῃ Μωσεῖ, φλεγομένην ἄκανστα, σαφῶς προσημύνησε, τὴν τὸ πῦρ δεξάμενην τὸ ἀστέκτον.

Κανὼν δεῦτερος. Στερωθήτω ἡ καρδία μου.

Λόγω καλοῦντι· Δεῦρ' ὀπίσω μου, τῷ Χριστῷ εὐθύς ἠκολούθησες, σὺν τῷ Ἄνδρῃ καὶ Κηφᾷ, τὸν γενέτην ἑάσαντες, καὶ τὸ σκάφος καὶ τὰ δίκτυα, ὡς πίστεως πρόβολοι.

Τὰ εἰδωλεῖα μετεποίησας, εἰς ναοὺς Θεοῦ πανσεβάσιμις, καθιερώσας ἐν αὐτοῖς, τοὺς υἱοὺς τοῦ Βαπτίσματος, οὓς ἡ χάρις ἀνεκαίνιτε, δι' ὕδατος Πνεύματι.

Τὸν μαργαρίτην τὸν πολῦτιμον, μυστικῶς τῷ κόσμῳ προσεῖρηκας, τῷ τῆς καρδίας σου ἀγρῷ, κεκρυμμένον Ἀπόστολε, ὃν τῇ πίστει ἐθησαύρισαν, τὰ ἔθνη εὐράμενα.

Ως Ψησαυρὸν τὸ Εὐαγγέλιον, ἐν χερσὶ λαβῶν πολυμίμητε, πᾶσαν ἐπλοῦτισας τὴν γῆν, τοῦ ἐνθεοῦ κηρύγματος· διὸ σου τὰ μνημόσυνα, τιμᾶ σὺν ταῖς ἄλλοις σου.

Δόξα.

Τὴν ἐν Τριάδι μίαν δύναμιν, ὀρθοδόξως πάντες μνήσωμεν, ἀναρχον ἀκτιστον Θεοῦ, ἁμοσίσιον σύνθρονον, τρισυπόστατον τρισήλιον, αὐτὴν ἀναμείλουτες. **Καὶ νῦν.**

Πᾶσα μὲν μήτηρ γόνον τίκτουσα, παρβενεὺεν ἐτι οὐ δύναται· σὺ δὲ τελοῦσα τὸν Χριστόν, Μητροπαρθέτως πέφικας, γαλουχοῦσα τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἀγνήν διαμνησοῦσα.

Καταδασία: Τῷ πρό τῶν αἰώνων.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ως πρωτοκλήτον πάντων τῶν Μαθητῶν, καὶ αὐτόπτην τοῦ Λόγου καὶ ὑπουργόν, Ἄνδρέα Ἀπόστολε, κατὰ χρέος τιμῶμέν σε· τῷ γὰρ Ἀμνῷ τῷ αἵροντι, τοῦ κόσμου τὰ πταισματα, ἀδίστακτα πόθω, θερμῶς ἠκολούθησας· ὅθεν καὶ τοῦ πάθους, κοινῶς ἀνεδείχθης, σαρκὶ ὑπομείναντος, ἐκουσίως τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο βλαδμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφῆσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἐτερον ὁμοιον.

Τὴν εἰδῶλιν τὰ θράση καταβαλῶν, τοῦ Σωτῆρος τὰ πάθη ἐπιποθῶν, Ἄνδρέα μακάριε, ἀνεδείχθης Ἀπόστολε, οὐρανῶν πᾶσι, πηγάζων τὰ θάματα, καὶ ἐθνῶν ἐγένου, παμμακάρο Διδάσκαλος· ἔθε σου τὴν μνήμην, ἐπαξίως τιμῶντες, ἐν ὕμνοις δοξάζομεν, καὶ πιστῶς μεγαλύνομεν, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφῆσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφύροστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμπε, γλαμύς ἀλουροβόρchos, τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραππρόνον ἄρουμα, λυχνία πολύφωτε. Χαῖρε Θεοτάξε, δωδεκάετιχη πόλις, καὶ πύλη χρυσηλατε, καὶ παστάς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, Θεοδόσιμpton σπήνωμα. Χαῖρε ἐνδοξε Νύμφη ἠλιοστάλατε. Χαῖρε μόνη φυχῆς μου εὐπρέπεια.

Ῥοθὶ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν Πνεύματι προσδέπων, Προφήτα Ἀββακοῦμ, τὴν τοῦ Λόγου σαρκωσιν, ἐκλήρυττες βοῶν· Ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνοσθήσῃ, ἐν τῷ παρῆναι τὸν καιρὸν ἀναδείχθῃ· **Δόξα** τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Παρθένε Παναγία, ἀμολύντε σπητῇ, μολυνθέντα πταισμάσι, καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρῶν σου ρανίσι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας, ἵνα κράζω· **Δόξα** σοι Ἄγνη Θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος, εἰδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκήσαντος, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν· αὐτὸν δυσαπεί, ἀμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου, ἀποκαθάρα, ὅπως οἴκος γνωρισθῶμεν, καὶ μεταικητήριον Πνεύματος.

Ελέησον με μόνη, ἐλέους ἢ πηγὴν, Θεοτόκε τέσσασα, καὶ λύσον τὴν δευνήν, τὴν τῆς φυγῆς μου νόσον καὶ πάρωσιν τῆς καρδίας, σαρκῶν ρείθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, Ζεῖαν ὄρωμένην προσβείαις σου.

Νόησας ὁ Προφήτης, ἐν Πνεύματι Θεοῦ, Ὁρος σε προέγραψε, κατὰ σκίον Ἀγνὴ· τοὺς γὰρ φλογμῶν τῶν ἐγκλημάτων ἐκτακέντας, ἀποκαθαίρεις μεσιτείαις σου Παρθένη, μόνη τῶν βροτῶν ἡ ἀνόρθωσις.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁρος σε τῇ χάριτι τῇ Ζεῖα.

Η Ζεῖα ἐξαναλατικῆ τε τοῦ χείρονος, τοῦ παντουροῦ καὶ φωταυροῦς, Πνεύματος δυνάμεις ἐν σοί, Ἀνδρέα οἰκίσασα, Σοπροεπῶς πυρίνης γλώττης ἐν σχήματι, τῶν ἀπορρήτων ἀνέδειξε Κήρυκα.

Οὐχ ὄπλα πρὸς ἀμυναν, ἀνείλετο σάρκινα, καὶ πρὸς καθαίρειν δεινῶν, ὄχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ, Ἀνδρέας ὁ πάντιμος, ἀλλὰ Χριστῷ φοραζόμενος προσεσηύχεν, αἰχμαλωτίσας τὰ ἐθνη ὑπὸ κράτος.

Τοὺς πόθω τελουντάς σου, τὴν μὴνῃ ἐν ἄσμασιν, ἐκ τῆς ἀφθόου ὄρωσας, τοῦ Διδασκάλου σου Χριστοῦ, Ἀνδρέα πανόλιβι, πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσως νάματα, ἀναπιμπλῶν μὴ ἐλλήπις προσβείαις σου. **Θεοτόκην.**

Υμνοῦμεν τὸ μέγα, κ' φοικτόν σου μυσήριον, ὑπερκοσμίους γὰρ λαβῶν, ταξιαρχίας ἐπὶ σέ, ὅ ὧν καταβέβηκεν, ὡς ὑετός ὁ ἐπὶ πόλον Πανύμνητε, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Κανὼν δευτέρος. Ἐν πνεύματι προσέλεπον.

Τὰ δίκτυά σου ῥίθια, καὶ ἀρας τὸν σταυρόν, ὄρωμα ἡκολούθησας, καλοῦντι τῷ Χριστῷ· καὶ τὴν σαγήνην τοῦ Πνεύματος ὑφαπλάσας, ἀντὶ ἰχθύων τοὺς ἀνθρώπους σαγηνεύεις. Δόξα τῷ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τὸ Πνεύματος τὴν φλόγα, τῇ γλώσσῃ προσλαβῶν, γέγονας Ἀπόστολε, Σεῖοληπτος ἀνὴρ, τῶν ουρανίων τὰ κάλλη περιπολεύων, καὶ τὰ ἐν τούτοις νοητὰ καταμανθάνων, κάλλη καὶ ἡμῖν ἐκκαλύπτων αὐτὰ.

Τὴν ἔρημον διψῶσαν, ἐπότισας σοφέ, τοῖς ἐνθεοῖς λόγοις σου, καὶ ἐδειξας αὐτὴν, πολυγοῦσαν τὰ τέχνα τῆς Ἐκκλησίας, καρποφοροῦσα τῷ κηρύγματι τὸν σπόρον. Δόξα τῷ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τὸ ἀφραστόν σου κάλλος, Ἀνδρέας προιδῶν, Ἰησοῦ τὸν σύγγονον, ἐφώνησε λαμπρῶς·

Πέτρε ὁμαίμον, εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, τὸν ἐν τῷ νόμῳ καὶ Προφηταῖς κηρυχθέντα· δεῦρο κολληθῶμεν τῇ ὄντας ζωῇ.

Δόξα.

Τριάδα ἐν Μοναδί, ὑμνήσωμεν πιστοί, ἐν μιᾷ Θεότητι, Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Θεῖον οὐσίαν μίαν καὶ φύσιν, ἀδιαίρετως ἀχωρίστως ἀμερίστως· εἰς γὰρ ἐν Τριάδι προσώπων Θεός. **Καὶ νῦν.**

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀφράστως ἐν γαστρὶ, συλλαβοῦσα τέτοκας, ἀφθόως ὡς Υἱόν· καὶ ἡ Τριάς μὲν προσθήκη ὄλος οὐκ ἔσχεν, ἡ δὲ ἀργεῖα ὡσπερ ἦν καὶ πρὸ τοῦ τόκου, σώα Θεομητορ διέμεινε.

Καταβασία. Ράδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

Ὠδὴ 1. Ὁ Εἰρηός.

Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱέ τοῦ Θεοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου, Θεόν οὐ γινώσκουμεν· τὸ ὄνομά σου ὀνομάζουμε, ὅτι Θεός ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὴν κῆρας τῆς καρδίας μου, διανοῖσον Ἀγνή, βλέπειν με τρανῶς, τὴν Ζεῖαν λαμπρότητα, καὶ τὴν σὴν δόξαν τὴν ἀνεκρραστον, ὅπως ἐλέους τύχω, καὶ αἰωνίου δόξης.

Εν δῶ ταῖς Ζηλήσεσι, τὸν ἕνα τῆς σεπτῆς, τέτοκας Τριάδος, Πανάχροαντε φέροντα, μίαν τὴν ὑπόστασιν· ὃν ἐκτενῶς δυσώπει, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι.

Πανάχροαντε ὡς τέσσασα, Σωτῆρα καὶ Θεόν, προσέβουε ἐκ πάσης με Ἐλιψέας, καὶ νοσημάτων καὶ κακώσεως, σῶον συντηρηθῆναι, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἐπέχεις, Παρθένη ὑπὲρ νοῦν, σώζεσθαι τοὺς πιστεῖ σοι κράζοντας· Καίρε Παρθένη ποναμώμητε, εὐλογημένη μόνη, τοῦ κόσμου προστασία.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁ φατίσας τῇ ἐλλάμφει.

Απειλήσας ὃν ἐπόθεις, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, ἐν ἀφθάρτοις σὺν αὐτῷ καταλύσας σκηνώμασι, καὶ τῶν πόνων δράγματα, τῶν σῶν δρεφάμενος ἀξίως· ἔθεν σε ὕμνοι δοξάζομεν.

Επόθησα τὸν Δεσπότην, καὶ τοῦτον ἐδίωξας, τοῖς ἔχνεσι τοῖς αὐτοῦ πρὸς ζωὴν ποθηγόμενος, καὶ τὰ τοῦτον πάθη, ἀψευδῶς, ὑπέροπτε Ἀνδρέα, μέχρι θανάτου μιμούμενος.

Εντεινᾶς σε δυνατόν, ὡσπερ βέλος μακάριε, ἐπαφῆκεν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον· ὁ Κύριος, τραυματίζων δαίμονας, καὶ δυσσε-

βεία τοὺς ἀνθρώπους, τραυματισθέντας ἰάμενος.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται οὐρανῶν, αἱ Δυναμίεις ὁρῶσαι σε, ἀγάλονται σὺν αὐτοῖς, τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῇ γὰρ τόκῳ ἦναι τῷ σῶ, Παρθένε Θεοτόκε, σὲ ἐπάζεις δόξαζοντα.

Κανὼν δεῦτερος.

Καταύγασον ἡμῶν τὸν νοῦν ὁ Θεός.

Πολύσας τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ Μαθητὰ, ἐπορίσω τῷ σταυρῷ σου, τὴν ἀκήρατον βασιλείαν· ἦν ὁ πάντας ἐλύσας Σταυρῷ τοὺς Θεομύστας, κληροδοτήσαι ὑμῖν, τοῖς Θεολογοῖς αὐτοῦ.

Εζήτησας Χριστὸν τὴν ὄντως ζωὴν, καὶ ζήτησας πρώτος εὐρές· καὶ εὐρῶν μυθικῶς ἐδράξω, καὶ ἔλαβες αὐτὴν ἐν αὐτῷ τῷ δεδωκότι, καὶ γέγονας Σπασαυρός, ζωῆς ἀκαταλύτου.

Τὰ ῥήματα τῶν σῶν ἐνθῶν βροντῶν, διηγήθη ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπ' ἀκρῶν εἰς ἄκρα γῆς ἦλθεν· ἐκύλωσεν γὰρ ὡσπερ τροχός, καὶ ἐφανάν σου αἱ ἀστραπαί, ὡς φησὶ Δαυὶδ τῇ οἰκουμένῃ.

Μνησθέντες ἡμῶν Χριστοῦ Μαθητὰ, τῶν τελούντων σου τὴν μνήμη, καὶ τιμῶντων τὰ λείψανά σου· δεήθητι ἅσι ἐκτενῶς περὶ τῆς Ποίμνης, ἧς γέγονας ἀπ' ἀρχῆς, φυλάξαι καὶ σωτηρία. Δόξα.

Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Θεοῦ, ἀδιαιρέτων Τριάδα, τρισυπόστατον Βασιλείαν, δοξάζωμεν συμφῶνως πιστοί, ἀκαταπαύστως Θεολογίας, αὐτὴν πιστῶς ὑμολογοῦντες.

Καὶ νῦν.

Εγέννησας τὸ φῶς, μὴ γνοῦσα τὸ πῶς, ἢ ὀλόφωτος λυχνία, τοῦ ἡλίου λαμπαδηφόρε, καὶ γέγονας αὐλοῦ φωτὸς καινῶν δοχείων, πηγάζον πάση τῇ γῇ, Θεογνωσίας ἀγίας.

Καταβασία. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- **Τ**ὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμνόμενος βοῶ·
- Τὴν ζωὴν μου ἀγαθὲ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σώσον με, Σωτῆρ τοῦ κόσμου, κράζοντα· Δόξα σοι.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἀμαρτίαις δυσωπᾶ, σὲ τὴν ὄντως ἀγαθὴν, καὶ ἀμόλυτον σκηνῆν, ἀπόπλυον, παντοῖου ρύπου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενεὸν, Θαλαττεύοντι ἅσι, ἐν πελάγει τῶν θειῶν, τῶν τοῦ βίου πει-

ρασμῶν· καὶ σώσον με, πρὸς σωτηρίας, ὄρμον ἰθύνασα.

Τρικυμῖαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι· βοήθησον μοι, Ἁγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖα σοι ἅσι, ἐποίησατο Χριστός· ὄνικέτευσαι αἰεὶ, μεγαλῦναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλούσια, αὐτοῦ ἔλεη, Θεοχαρίτως.

Κανὼν πρώτος τοῦ Ἀποστόλου.

Ἐκύλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη.

Τὴν Θαλάσσαν τοῦ βίου περαιούμενος, ἐν σκιάει τῷ τοῦ σώματος, τὸν τὰ συμπαντα διέπεινοντα Χριστὸν, εὐρές κυβερνήτην παμμακάριτε, καὶ πρὸς αὐτὸν μάκαρ Ἄνδρέα, χαίρων προσήνεξαι.

Τὰ πνεύματα τῷ λόγῳ φυγαδεύονται, αἱ νόσοι δραπετεύονται, ψυχικῶν τε παθημάτων ὁ ἐσμός, πόρρω τῶν νοσηλῶν ἀπελάνονται, τῇ ἐκ Θεοῦ σοι δεδομένη, Ἄνδρέα χάριτι.

Ὡς κύμα γαλήνῳ πρᾶεῖν πνεύματι, κινούμενον μακάριε, ἀπεξήρανας Θαλάσσης πονηράς, τῆς πολυθῆιαις Θεοῖς βεβύμασι, καὶ ποταμούςς Θεογνωσίας, πᾶσιν ἐξεβύμας.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τοῦ γένους οἱ Προπάτορες, τὴν Ἐδέμ ἀπολαβόντες διὰ σοῦ, ἦν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν· σὺ γάρ Ἄγνη, καὶ πρό τοῦ τόκου καὶ μετὰ γένουσι.

Κανὼν δεῦτερος. Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Ὁ ἐκ τῆς Βηθσαϊδά, καταγόμενος ἡμᾶς, ἐορτάσαι συγκαλεῖ, τὴν πανήγυριν αὐτοῦ, προθεῖς ἡμῖν, τὰς ἀριστείας, τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ.

Ὁ τῇ τέχνῃ ἀλιεὺς, καὶ τῇ πίστει μαθητῆς, ὡς βυθὸν διερευνῶν, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τὸ ἀγκιστρον, χαλᾶ τοῦ λόγου, καὶ σαγηνεύει ἡμᾶς.

Τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἐν καρδίᾳ σου τὸ πῦρ, περιφύρων Μαθητὰ, κατεβόας τῶν ἐθνῶν· Ἦ φλόξ ἡμῶν, ἐσβέσθη ὄντως, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Ὁ ἐτῷ ἄλατι τὸν νοῦν, ἀρτυθέντες τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὀφάνια ἡμῶν, κατεγλύκακεν ἡμῖν, τὰ δόγματα, τῆς οὐρανοῦ, καὶ ἀκράτου τροφῆς. Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, προσκυνήσωμεν πιστοί, τρισυπό-

στατον φύσιν, ἀμέριστον, βοῶντες· Δόξα, τῷ
ἐν Τριάδι Θεῷ.

Καὶ νῦν.

Εὐδοκία τοῦ Πατρὸς, ἐσαρκώθη ὁ Υἱός, διὰ
Πνεύματος Θεοῦ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἄγνη,
καὶ ἔσωσε, τὴν πρὶν εἰκόνα, Θεοκυήτορ σαφῶς.

Καταβασία· Σπλάγγων Ἰωάν.

Κοντάκιον, Ψῆχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν τῆς ἀνδρείας ἐπαύμιον Ψηγόρον, καὶ
Μαθητῶν τὸν Πρωτόκλητον τοῦ Σωτῆρος,
Πέτρου τὸν σύγγονον εὐφημήσαμεν· ὅτι ὡς
παλαί τούτῳ, καὶ νῦν ἡμῖν ἐκέκραγεν· Εὐρή-
καμεν δευτέ τον ποθούμενον.

Ὁ Οἶκος.

Αΰθην μὲν Δαυὶδ ἀναστῆλεις ἀμαρτωλῶν,
ὡς ἐμέ, διηγεῖσθαι Θεοῦ εὐλόγως τὰ δι-
καιώματα· ὁμοῦ πρὸς πίστιν διδάσκει πάλιν,
καὶ ἐν δάκρυσι πλείστοις ἐξαγορεύει· Σήμερον
γὰρ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐάν ἀκούσπτε, καρδίας
μὴ σκληρυνήπτε, ὡς ποτὲ Ἰσραὴλ παρεπίκρα-
νε· Ἐπάσει οὖν τῷ ἐξῆς Ψαλμῷ· Τῷ Κυρίῳ
ἢ σύμπασι γῆ ἄσατε· Εὐρήκαμεν δευτέ τον
ποθούμενον.

Συναξάριον.

Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐν-
δόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου, Ἀνδρέου
τοῦ Πρωτοκλήτου.

Στίχοι.

Ἀντίστροφον σταυρώσιν Ἀνδρέας φέρει,
Φανεῖς ἀληθῶς οὐ σκιδῶδες ἀντίπους.

Σταυρὸν κακκεφαλῆς τριακοστῇ Ἀνδρέας
ἔτλη.

Ος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Βηθσαϊδᾶ, υἱὸς μὲν
Ἰωάνᾳ τινος Ἑβραίου, ἀδελφός δὲ Πέτρου
τοῦ Ἀποστόλου, καὶ Κορνηλαίου τῶν Μαθητῶν
τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος πρότερον τῷ Προδρόμῳ
καὶ Βαπτιστῇ Ἰωάννῃ μαθητεύεται· ἔπειτα
τό, Ἴδε ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, παρὰ τοῦ
Διδασκάλου ἀκούσας, δακτυλοδεικτούτσος τὸν
Ἰησοῦν, καταλιπὼν αὐτόν, ἠκολούθησε τῷ Χρι-
στῷ. Καὶ τῷ Πέτρῳ τὸ, Εὐρήκαμεν Ἰη-
σοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, εἰπὼν, ἐπισπά-
σατο πρὸς τὸν τοῦ Χριστοῦ ἔρωτα. Καὶ ἕτερα
πολλά ἐστίν ἐν τῇ Σοεπνεύστῳ Γραφῇ κείμε-
να περὶ αὐτοῦ. Οὗτος τοίνυν οὕτῳ τῷ Χριστῷ
ἠκολούθησε.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀνάληψιν αὐτοῦ, ἄλλῳ μὲν
Ἀποστόλῳ ἄλλη τις ἐκκληρώθη χώρα· τῷ Πρω-

τοκλήτῳ δὲ ἢ τε Βηθουῶν, καὶ ὁ Εὐξείνιος Πόν-
τος, τῆς Προποντιδὸς τὰ μέρη, σὺν Χαλκηδόνι
καὶ Βυζαντίῳ καὶ Θράκη καὶ Μακεδονίᾳ, καὶ
τὰ ἕως Ἰστροῦ φθάνοντα, Θεσσαλίᾳ τε καὶ
Ἑλλάδι, καὶ τὰ μέρη Ἀχαιῶν· ἀλλὰ καὶ Ἀ-
μινός, καὶ Τραπεζοῦς, καὶ Ἡράκλεια, καὶ
Ἀμαφρις. Ταύτας δὲ, οὐχ ὡσπερ ὁ λόγος διέρ-
χεται, οὕτῳ κακείνος διήλθεν, ἀλλ' ἐν ἐκάστῃ
πόλει πολλὰ τὰ ἀντιπίπτοντα ὑποστάς, πολ-
λαῖς τε πραγμάτων δυσχερείαις ἀμικληκῶς, εἰ
καὶ ῥοπή Χριστοῦ καὶ βιηθείᾳ πάντων ἐκρά-
τει· ἐξ ἧν μιάς πόλεως ἐπιμνησθεῖς, τὰς λοι-
πὰς τοῖς εἰδούσιν ἔστω.

Οὗτος τῇ Συναξίῳ ἐπιδημήσας, καὶ τὸν
λόγον καταγγείλας, πολλαῖς ἔλψεσι καθυ-
ποβάλλεται· κατὰ γῆς γὰρ αὐτόν ἐξορίπτον,
καὶ χειρῶν καὶ ποδῶν λαβόμενοι εἰλην, καὶ
τοῖς ὄσοσιν ἐπάραττον, καὶ ἔθλοισ ἐπαίον,
καὶ λίθοις ἔβαλλον, καὶ μακρῶν τῆς πόλεως
ἀπερρίπτον, ὅτε καὶ τὸν ὄακτυλον ὁδοῦσιν
ἐκοῦσαν. Ἀλλ' αὐτὸς αὐθὶς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος
καὶ Διδασκάλου ἄστος καὶ ὑγιής ἀπὸ τῶν
πληγῶν ἔρανη. Ἐκείθεν τε ἀναστάς, ἤμισε
πλείστας πόλεις καὶ χώρας, τὴν τε Νεοκαισιά-
ρειαν, τὰ Σαυῶατα, Ἀλανούς (ἢ Ἀγανούς)
Ἀβαρῶν, Ζήκχους, Βοσπορίους, καὶ Χερ-
σωνίτας.

Εἶτα διαπλεύσας εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ
στάχυν Ἐπίσκοπον χειροτονήσας, καὶ τὰς
λοιπὰς χώρας διελθὼν, πρὸς τὴν περιφανῆ
Πελοπόννησον ἔρχεται. Καὶ ξενισθεῖς παρὰ
Σωσίῳ, χαλεπὸς ἀσθενοῦντι, ἰάσατο αὐτόν.
Καὶ παραυτίκα, πᾶσα ἡ πόλις ἐκείνη τῶν
Πατρῶν προσήλθε τῷ Χριστῷ· ὅτε καὶ ἡ Ἀν-
θυπάτου γυνὴ Μαξιμίλλα τῶν χαλεπῶν λυ-
θεῖσα τῆς νόσου δεσμῶν, καὶ ταχέως τυχεύ-
σα Θεραπείας, ἐπίστευσε. Καὶ Στρατοκλῆς ὁ
σοφώτατος, ὁ τοῦ Ἀνθυπάτου Αἰγεάτου αὐ-
τάδελφος, καὶ ἕτεροι πολλοὶ, νόσους ἔχοντες
ποικίλας, ὑγιώθησαν διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν
χειρῶν τοῦ Ἀποστόλου.

Διὰ ταῦτα, μανίᾳ περιπεσὼν ὁ Αἰγεάτης,
καὶ σταυρῷ προσηλώσας τὸν Ἀπόστολον, τῆς
παρουσίας ζωῆς ἐξιστᾶ. Αὐτὸς δὲ ἀπὸ τινος
μετῴρος κρημνοῦ, εἰς γῆν ἑαυτόν καταβεβλη-
κῶς, συντριβῆ. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου τὸ λείψα-
νον, μετὰ πολὺν χρόνον, μετετέθη ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου,
τῇ τούτῳ κελεύσει, παρὰ Ἀρτεμίου τοῦ Μάρ-

τυρος· καὶ κατετίθη μετὰ Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου ἐν τῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων περιβλήπτῳ Τεμένει.

Ἑπόμνημα εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν τὸν Πρωτόκλητον.

Αρτι τοῦ παιδὸς Ζαχαρίου, Ἰωάννου φημι τοῦ πάντων, τὰς ἐρήμους ἀπολιπόντος, καὶ πρὸς τὰς ἐν ἁστέι καταλήθοντος διατριβάς (ἐκάλει γὰρ τὴν φωνὴν ὁ Λόγος, καὶ τὸν λύχνον τὸ φῶς, ἥδη τῷ κόσμῳ φανέν, καὶ φωτίζειν ἐπειγόμενον τὰ ἔσχιτισμένα· ὑφ' οὗ καὶ βαπτίζεσθαι ἐμελλε τὸ ὑπὲρ ἡμῶν Βάπτισμα ὁ καὶ αὐτοῦ τοῦ φωτὸς καθαρώτερος) ἐπεὶ καὶ μαθηταὶ αὐτῷ ἦσαν συνεργοὶ καὶ διάκονοι τοῦ τῶν πολλῶν Βαπτίσματος καὶ τῆς μετανοίας, εἰς τῶν μαθητῶν τούτων καὶ Ἀνδρέας ἦν, ἀνὴρ τὰ τε ἄλλα σεμνὸς καὶ αἰδέσιμος, καὶ τῷ βᾶθει τοῦ φρονήματος τὴν ἐν βᾶθει τοῦ γράμματος ἀνιγενῶν ἀληθειαν, καὶ τὰς ὑπὸ παραπέτασματι τῷ λόγῳ κεκρυμμένας προφῆσεις ὑπὲρ Χριστοῦ Σπρῦν, καὶ τῷ δηλουμένῳ δι' αὐτῶν προστιθέμενος.

Τούτῳ δὴ τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις τῶν μαθητῶν, βουλόμενος ὁ Ἰωάννης μερίζων τῶν ἐαυτοῦ καὶ ὑψηλοτέρως ἐνδείων τὰς περὶ Χριστοῦ ὑπολήψεις, δὴ τῶν αὐτοῦ μαθητῶν ἀπολεξάμενος, ὡν ἕτερος Ἀνδρέας ἐτύγγανε, μετ' ἐαυτοῦ τε ἔχων, καὶ τῷ Ἰησοῦ ἐμβλέψας περιπατοῦντι, Ἴδε ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, λέγει. Ἀμέλει, καὶ ἀκολουθῶσιν ἐκεῖνοι παρατυκίκα Χριστῷ, καὶ ὅπου μένει διαπυλθῶνται. Ἐπιστρωθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀκολουθῶντας αὐτοὺς θεασάμενος, Τίνα ζητεῖτε; λέγει. Οἱ δὲ, Ραββί, φασίν, (ὁ λέγεται, Διδάσκαλε) ποῦ μένεις; Ὁ δὲ Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε. Ἦλθον οὖν, φασίν ὁ Ευαγγελιστῆς, καὶ εἶδον ποῦ μένει, καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀνδρέας τοίνυν τῷ ζητούμενῳ περιτυχῶν, καὶ παρ' αὐτῷ μείνας, καὶ μαθῶν ἅπερ ἔμαθ', τὸν Σπασυρόν οὐ κατέσχε παρ' ἐαυτῷ, οὐδὲ ὑπέμεινε, εἰμὴ καὶ τῷ ἀδελφῷ κοινώσεται· ἀλλ' ἐπείγεται καὶ τρέχει ταχέως, μεταδώσων αὐτῷ τὴν ἀγαθὴν, ὡν πελοῦστικε. Πέτρος δὲ οὗτος ἦν· οὗτος γὰρ Ἀνδρέᾳ σύγγονος· καὶ Βηθσαϊδᾶ πατρὶς ἀμοφοτέρων, κώμη ταπεινὴ μὲν πρώην καὶ ἄσημος, ἀπὸ δὲ τούτων καὶ λίαν ἐπίσημος καὶ περιφανής. Καὶ γεννήτορες πενία συζῶντες, καὶ ταῖς ἐαυτῶν χερσίν,

ἀποστολικῶς εἰπεῖν, τὸ ζῆν πορίζομενοι. Τούτων εὐρηκῶς, τῆς συνήθους αἰετίας ἐχόμενον καὶ τῶν δικτύων ὡς εἶχεν ἐπιμελούμενον, Εὐρήκαμεν, φησί, τὸν Μεσσίαν, (ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύομενος, Χριστός). Τοῦτο φυγῆς ἦν, ἀδιουσίης τὴν παρουσίαν ἐκείνου, καὶ τὴν ἀφίεν ἀνάγειν προσδοκῶντας· τί γὰρ βούλεται ἡ τοῦ ἀόρου προσήκη; τὸ γὰρ, τὸν Μεσσίαν, εἰπεῖν, δεικνύοντος ἦν τοῦ Ἀνδρέου, ὡς ἕνα πάντως Χριστὸν προσδοκῶντες, οὐδὲν κοινὸν πρὸς τοὺς ἄλλους ἔχοντα. Τί δὲ ὁ Πέτρος; Θεμὸς κἀνταῦθα καὶ ταχὺς δεικνύται, καὶ τῷ ἀδελφῷ καταπειθῆς γίνεται. Καὶ αὐτὸν τῆς χειρὸς Ἀνδρέας λαβόμενος, πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἄγει. Οὐ καὶ αὐτὸς τῆς γνώμης ἀποδεξάμενος, καὶ ἐμβλέψας, Σὺ εἰ Σίμων, φησὶν, ὁ υἱὸς Ἰωανᾶ, σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, (ὁ ἐρμηνεύεται, Πέτρος) εἶχε μὲν οὕτω ταῦτα, καὶ τῷ ἀδελφῷ ἐμυσταγωγεί τὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς οὖν Ἰωάννης τῷ δεσκατηρῷ καθείρητο, καὶ οἷα Προφῆτης, μᾶλλον δὲ καὶ Προφῆτου περισσότερος, προδιέγνω ἑαυτὸν μὲν ὅσον οὐκ ὑπὲρ Ἡρώδα διαχειρισθῆσόμενον, τοὺς ἑαυτοῦ δὲ μαθητὰς τῇ νομικῇ σιᾷ καὶ τῷ ζῳφῳ παρανομήνους, ἵνα μὴ τοῦτο γένηται, μηδὲ ἐξ ἀνθρώπων αὐτοῦ γενομένου, ταῖς ταπεινίαις καὶ ἐτι περὶ Χριστοῦ ὑπολήψων οἱ μαθηταὶ καταμείνωσι, τί ποιεῖ; δὴ τούτων πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐκπέμφας, Σὺ εἰ ὁ ἐρχόμενος, εἶπεν, ἡ ἕτερον προσδοκῶμεν; Τί οὖν ὁ τῶν γνώσεων Κύριος; οὗτε κρυπτεῖ τὸ πᾶν, οὔτε τὴν ἰδίαν αὐτὸς ἐκκαλύπτει Θεότητα· ἀλλὰ τοῖς πράγμασιν ἐπιτρέψας, ἀφίησιν ἐκείνους σκοπεῖν, ὡς ὁ ταῦτα ποιῶν, αὐτὰς ἀν εἶη ὁ καὶ ἐλευθεσθαι μέλλον. Φησὶ γὰρ Ἀπελθόντες εἰπάτε Ἰωάννη, ὅτι τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται, χωλοὶ περιπατοῦσι, πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, καὶ μακάριος, ὃς ἂν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί. Οὔτε οὖν Ἰωάννης, εἰς ἐρώτησιν ἐκπέμτων τοὺς μαθητὰς, ἡγγόσι τὸν ἐρωτῶμενον, ἀλλ' ἐκείνους μᾶλλον ἐσπευδὲ μαρτυρεῖν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ Θεότητα διδάχθηται. Οὔτε μὲν ὁ Χριστὸς, ἀποστέλλων ἐκείνους, Ἰωάννην ἐβούλετο βεβαιῶν· ἐγίνωσκε γὰρ ἐκεῖνον, ὑφ' οὐπερ δὴ καὶ αὐτὸς ἐγινώσκετο· ἀλλὰ πιστοῦν ἤθελε τοῦ πεμφθέντος, ἐτι χαμαὶ βαίνοντος, καὶ πολλὰ

τῶ μέσω τὴν Ἰωάννου δόξαν υπερτιθέντας τῆς Ἰησοῦ· ὅτι ὁ μὲν ἐκ παραδόξου συλλήψεως, ἀρχιερατικοῦ γένους, καὶ τῆς ἐρημίας ἀναφαινόμενος· ὁ πᾶς τε ὄγλος συρόμεν αὐτῷ ἦν, καὶ ὡς μεγάλῳ προστιθέμενος. Ὁ δὲ πένης, καὶ ἐκ πενήτων, καὶ ἀσημῶς, ὅσον γούρν τὸ ὀρώμενον, καὶ μηδὲ μαθητᾶς ἔτι περὶ αὐτὸν ἔχων. Ἐπεὶ οὖν Ἰωάννην εἶχε τὸ δεσποτικόν, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, Ἰησοῦς μεταβάς ἐκείθεν, ἢ τὰ Σεία διδάσκει λόγια, εἰς τὴν λίμνην Γεννησαρέτ ἀφικνεῖται. Καὶ ἐπειδὴ πλοιοῖς ἐπιβάντας Ἀνδρέας τε καὶ Πέτρος, τὰ ἐαυτῶν κατήρτιζον δίχτυα, ταῖς τῆς λίμνης ἀκταῖς ὁ Θεάνθρωπος ἐπιστάς, οὕτως καταλιπόντας αὐτὸν ἀνεΐδισεν, οὔτε ῥῆμα σκληρὸν προῆκε, καθιεσθαι αὐτῶν δυναμένον, ἀλλὰ πράξια καὶ ἡμέρῳ φωνῆ, Δεῦτε, ἔφη, ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων· οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίχτυα, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Πάντως ὁ ἴσως ἦν εἰπεῖν, καὶ πάντα καταλιπόντας. Τί γὰρ ἐκείνοις πλεῖον εἰς ὑπαρξίν, ἢ τὰ δίχτυα; Εὐθέως οὖν ἀκολουθήσαν φησὶν, οὐδὲν ἀναβαλομένους, ἀλλὰ τὸ Φερμον καὶ ζῆν τῆς ψυχῆς ἐπιειξάντας. Ἐτι γὰρ τὴν μήμην τῶν αὐτῶ Σαυμάτων, καὶ τῶν Ἰωάννη μαρτυρῶν ἐμαρτημένον εἶχον τῆ διανοίᾳ. Ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ Πέτρου τῶς ἀναμεινάτω· τὸ δὲ γυν ἔχον, Ἀνδρέας προκίεσθαι τοῖς φιλοθείοις ὑμῖν εἰς ἀερόασιν.

Οὗτος τοίνυν μικρὰ, ἢ οὐδὲν τοῦ γένους, καὶ ὅσα τῆς κάτω φροντίδας περιφορᾶς, ἐγχετο τοῦ Διδασκάλου, συνέπειστο, διαγωγῶν ἠκούσας, διηκόνει, πάντα ἢν αὐτῷ, καὶ πρῶτος καὶ μόνος ἐπιτεθείς προσαποσώζομενος. Ἦδει μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ τε τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων καὶ τῶν Προφητικῶν ἀληθῶς εὐευστόμενον. Ἐπεὶ δὲ καὶ πρῶταῖς σωματῶν εἶδε, καὶ ἀνίστα πάθη θεραπευόμενα, χαλῶς μὲν ἀλλομένους ἐξ ἐπιτάγματος, τυφλοῦς δὲ τοῦ λυπηροῦ σκότους ἐκλυομένους, καὶ τὰς ἡλίου φίλας αὐγὰς καθαρῶς βλέποντας, πνεύματά τε λόγῳ φυγαδεύόμενα, καὶ νεκροῦς ῥᾶν τοῦ ὑπνοῦ τὸν θάνατον ἀποτιθεμένους, τ' ἄλλα τε τῶν παραδόξων αὐτοῦ Σαυμάτων, τῷ Σείῳ κελεύσματι ἐνεργούμενα, ἐκ τούτων οἷα γενοαγωγούμενος, πρὸς τὸ Σείον ὕψος ἀνεβίβαζετο. Διελθόντες γὰρ, νουνεχῆς ἂν, ὡς εἰ καὶ τοῖσι τῶν Προφητῶν, καὶ τῶν παλαιοῦ Δικαίων ἡμεῖς, καὶ τέρατα κατεπράχθη, ἀλλ' οὐ δε-

σποτικῶς, ἐκετικῶς δὲ μᾶλλον καὶ δι' εὐχῆς τὰ πάντα κατάρθουν. Ὁ δὲ τὸ, Σοὶ λέγω, καὶ τὸ, Θεῶ, καὶ τ' ἄλλα δὴ τὰ δεσποτικά κατὰ πολλὴν προβαλλόμενος αὐθεντίαν, ἴση τοῦ λέγειν εὐκολίᾳ, τὰ μείζονα τερατουργεῖ καὶ Σειότερα. Ἐπιβάλλει μόνον ὄφθαλμοῦ ἔσραυ-Σειση χειρὶ, καὶ λύει παρατυκὰ πάθους δεσμά. Ἐπιτάσσει λεγεῶν πνευμάτων, καὶ οἷα καπνὸς ἐκλείπει, καὶ οὐδαμῶς φέρει τὴν ἐπιτιμῆσιν. Ἰστησιν ἀνέμων πνοαῖς· πεζεύει τὴν ὑγρὰν ὡς ἔσραυ· ἐξ ὀλίγων ἄρτων μυριάδας ἐμπίπλησι πάντα, ὅσα Θεῷ προσῆγον, ἀκολουθῶς ποιεῖ ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος, καὶ Θεὸς ἀφευθῆς, καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Οὗτος ὁ ἱερός Ἀνδρέας τὰ μεγάλα τε καὶ Θεοπροεπὴ διδάσκεται, καὶ τὸ εἰς ἀδιαιρέτως τοῦ Διδασκάλου κλίεσθαι, παρ' ὅλον αὐτῷ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς συγγινόμενος.

Ἐπει δὲ τὰς πόλεις ἀριεῖς ὁ Σωτὴρ, πολλὰς περὶ τῶν ἐρημῶν, περὶ δὲ αὐτῷ πλήθος ἀνθρώπων, ἀπὸ τε τῶν Σαυμάτων καὶ τῆς ἐκείνου γνάπτης ἡδῶς ἐκλυόμενοι (ἐρημία δὲ ἦν καὶ τροφῆς ἀπορία, καὶ ἡ γαστήρ οὐκ ἐσπένδετο) ὁ ἀγαθὸς τότε τῆς ἐρημίας ὄρων, Σαῦμα παλαιὸν ἐκαινίζεν ἐν ἐσθμῶ πραχθῆν, καὶ μαρτυρα παλιν ἐποιεῖτο τὴν ἐρημίαν, καὶ τοὺς μαθητᾶς ἐστιώτορας προεβάλλετο, καὶ πρὸς εὐαγλίαν σχέδιον παρεκάλει τὸ πλῆθος. Ταῖς μὲν ἄλλοις τῶν μαθητῶν ἀπορίαν τὸ γενομενον, καὶ Σόρυθον ὡς εἰκὸς ἐποιεῖ, τὴν ἐνδεῖαν ἐπισταμένους, καὶ τί βουλήται τῷ Χριστῷ ἢ τοῦ λαοῦ πρόσκλητος, διηπόρουν. Ἀνδρέας δὲ, ἐλευθεριώτερον τι ποιῶν, καὶ φανερῶς διελέγγων τῶν ἀναγκαιῶν τὴν ὀλιγοτητα, ἔλαβε δίδου· τῷ Σωτῆρι τοῦ Σαύματος τὰς προφάσεις· φησὶ γὰρ· Οὐκ εἰσίν, εἰμ ἢ πέντε ἄρτοι, καὶ ὀλίγα ἰχθύδια. Τί οὖν ἐκείνους; Φέρετέ μοι αὐτὰ ὧδε· καὶ γέγονεν ἡ τῆς ἐνδείας ὁμολογία, περισυῖα τῶν ἀγαθῶν καὶ πλήρωσις. Ἐξέστι δὲ καὶ ἄλλο σκοπεῖν, τὸ τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τὸν Διδάσκαλον οἰκτιροῦν καὶ προσφιλῆς· καὶ ὁπόσης μὲν αὐτὸς ἀπέλαβεν τῆς παρ' ἐκείνου ροπῆς, ὅσον δὲ οὗτος παλιν τὸ πρὸς αὐτὸν τῆς ἀγάπης ἔτρεπε πῶρ· ὑπ' οὐ καὶ θανάτου παντὸς κατετολμα, καὶ ἀνδρείαν καὶ εὐτολμον εἶχε τὴν ψυχὴν ὁ Ἀνδρέας. Δεῖσαν γὰρ ποτε τῶν κατ' ἐκείνου καιροῦ τινὰς Ἑλλήνων, περὶ τὴν τοῦ Πάσχα ἑορτήν, εἰς Ἱερουσόλυμα ἀναβῆναι, τὸν

ναόν τε ιδεῖν, καὶ τὴν εἰωθῆσαν ἀποδοῦναι προσκύνησιν, (ἐπειδὴ καὶ οὗτοι τὸν Ἰουδαϊσμόν ἠροστίασαν) φήμη δὴ τὰς ἐκείνων κατέπληττε περὶ Ἰησοῦ ἀκούας, ὡς εἶπὸ τὰ κατὰ τὸν Δάξανρον Σαῦμα ἐνεργηκώς, ὡς ἀπαντηθεῖν παρὰ τοῦ ὄχλου μετὰ βαίω, ἄλλοις τε πολλοῖς σημείοις εἰς ἔννοιαν αὐτοῦ ἐμβόλλει Θεότητος. Καὶ εἰς ἔρωτα τῆς αὐτοῦ Σέας μεταστάντες, προσίασι Φιλίππων, οἱ αὐτοῦ τυχεῖν ἀξιοῦντες τῆς πρὸς τὸν Διδάσκαλον ὁμιλίας. Ὁ δὲ οὐκ ἄλλως τοῦτο ποιεῖ, ἕως ἐκοινώσατο πρῶτον Ἀνδρέα, τὸ πρεσβεία τῷ Πρωτοκλήτῳ διδούς, καὶ εἰδώς ὅπως εἶγε πρὸς τὸν Διδάσκαλον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ ὑπὲρ ἡμῶν παθῶν Κύριος, καὶ Σταυρῷ καὶ τάφῳ προσμιλήσας, δυνάμει τε Θεότητος ἐξανεστή τῷ τάφῳ, καὶ τοὺς Μαθητὰς πάλιν καὶ φίλους πρὸς εαυτὸν συνηγάγετο, παρέπεμπε τε πάντα τὰ ἔθνη παιδαγωγικῶς μαθητεύοντας, μετὰ τὴν ἐξ ὕψους πεμφθησομένην τοῦ ἀγαθοῦ Πνεύματος πανοπλίαν, ταύτην καὶ Ἀνδρέας καθολπισθεὶς, πρὸς τὸν τοῦ Εὐαγγελίου δρόμον παρεσκέαζέτο. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις τῶν μαθητῶν, ἄλλαι μοῖραι τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἐθνῶν ἀπεκλήρουντο, καὶ ἀφορίζοντο. Ἀνδρέα δὲ τίς; ὡς μεγάλη τις καὶ φιλοτιμίως ἐγγχειρισθεῖσα ἦτε γὰρ Βιβυθῶν ἀπασα χώρα, καὶ Πόντος ὁ Εὐξείνιος, τῆς Προποντιδος τὰ μέρη ἐκείατα, ἄγχι καὶ τοῦ Ἀστακόνου Κόλπου τείνοντα, καὶ παράπλου τοῦ ἐκεῖθεν διήκοντος. Ἀριθμεῖ σὺν τούτοις καὶ Χαλκηδόνα τὴν περιάνυμον, καὶ τὸ Βυζάντιον αὐτὸ, καὶ τὰ τὴν Θράκην δὲ καὶ Μακεδονίαν νεμρόμενα γένη, καὶ τὰ ἕως τοῦ Ἰστροῦ φθάνοντα. Καὶ Θεσσαλία δὲ, καὶ Ἑλλάς καὶ τὰ μέχρις Ἀχαΐας αὐτῆς ἐκτείνοντα, τῆς ἐκείνου γλώσσης καρπὸς καὶ φυτὰ πρὸς εὐσεβείαν. Τούτων οὖν τῶν χωρῶν καὶ τόπων, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς πόλεων, ὁ Πρωτοκλήτος τὸν κληρὸν ἐγγχειρισθεὶς, οὐ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος ἀποβέβησεν ἠδελύθη τε τὸ πρόθυμον, καὶ ἀκνήτος τὴν ἐγγχειρῆσιν, ἀλλὰ πίστεως πλήρης τε ὢν, καὶ τοῦ τοῦ Διδασκαλοῦ πόθον ᾠδίνων, ἤπτετο τοῦ κηρύγματος, μαθητὰς ἐπαγγόμενος, ὅσας δὴ τὴν ἀργῆν ἱκανοὺς ἔχειν ᾤετο πρὸς τὸ κήρυγμα, ὡς κατ' ὀλίγον καὶ ἑτέρων αὐτῶ προστεθησομένων. Πολλοὶ μὲν οὖν αἱ κατὰ πᾶν ἔθνος αὐτοῦ ἀποδημία, πλείους δὲ τούτων αἱ κατὰ πόλεις καὶ κώμας, ἐν αἷς τὰ περὶ Χριστοῦ δόγμα-

τα κατασείρας, τὸν τῆς εὐσεβείας στάχυν ἐθέρισε.

Καὶ πρῶτα μὲν Ἀμιμνός αὐτὸν ὑπεδέχετο, ἐν ἡ συγκροῦς εὐρηκώς, τοὺς μὲν τὰ Ἑλλήνων, τοὺς δὲ καὶ τὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ σέβοντας· καὶ τοὺς μὲν τῆς τοιαύτης δόξης καὶ τῆς Ἱερουσαλῆαν ἀντεχομένους, φιλοξενία δὲ καὶ ἀπλότητι, καὶ τῷ τοῦ ἤθους ἐλευθερίῳ σφόδρα σεμνυνομένου, ἐπιξενούται τιμὴ τῶν τὰ Ἰουδαϊκὰ σεβόμενων ἀνδρῶν· ἐσκόπετε, πῶς ἂν αὐτῷ εἰπὴ πλῆθος τοσοῦτον, θαλάσση πλάνης βεβυθισμένον, τῷ ἑαυτοῦ δικτύῳ περιλαθεῖν. Συναγωγῆς οὖν ἐωθινῆς γεγυνοῦσας, καὶ τοῦ Ἀνδρέου μετὰ πάντων εἰσελθόντος, ἐπυνθάνοντο, τίς τε εἶπ, καὶ πόθεν, καὶ ὁποῖον ἦκει διαγγέλλων τὸ κήρυγμα. Ὁ δὲ δημογροῖας ἀφάμενος διηγείτο καλῶς περὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅσα περὶ αὐτοῦ Προφῆται μὲν προηγόρευσαν, Νόμος δὲ ὑπέφηνε, καὶ διὰ πάντων ἐτρανοῦ, ὅτι αὐτὸς ἐστίν, ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἠηλυθῆς, αὐτὸν παραγαγὼν τὸν Πρόδρομον Μάρτυρα, καὶ ὅσα περὶ αὐτῶ ἐκείνου μεμυσταγόγηκε. Ταῦτά τε, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ἐκείνας εἰπὼν, καὶ τὴν ἀψευδῆ πίστιν ταῖς αὐτῶν ἐγγράφας ψυχαῖς, καὶ εἰσω τῶν ἰδίων ἤδη δικτύων ἔμενος, οὕτως ἀλιεύς ἀνθρώπων, κατὰ τὸν τοῦ Διδασκαλοῦ λόγον, ἐφάνη. Εἶτα καὶ λουτρῷ μὲν τοῦ Ζεῖου Βαπτίσματος τὸν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ῥύπον ἀποκαθαίρει· ὅσοι δὲ καὶ νόσοις πονηρῶς εἶχον τὰ σώματα, ἢ πνεύμασι χαλεποῖς προσεπάλοιον, τῆς ἐκατέρωθεν αὐτοῦς ἀπῆλαττε βλάβης. Ἐντεῦθεν ναοὺς τε ἱεροὺς ἀνεγείρας, καὶ ἀπὸ τῶν ἤδη πεπιστευκότων ἱερέας προχειρισάμενος, ἔξεισι μὲν ἐκεῖθεν, πρὸς δὲ τὴν Τραπεζοῦντα παραθαλασσιδίον οὖσαν πόλιν γίνεται, ἔτι δὲ καὶ τὴν οὐ μακρὰν αὐτῆς ἀπέχουσαν Λαζικήν. Καὶ αὐτοῖς ὁμοίως τὸ πιστεῦθεν τάλαντον καταθέμενος τῆς διδασκαλίας, καὶ πολλὰ πλήθη προσαγαγὼν τῷ Χριστῷ, ἐκεῖθεν ἀπαίρει πρὸς Ἱερουσαλὴμ ἔργων, τὴν εορτὴν τοῦ Πάσχα ἐπιτελέσων, ἵνα Παῦλῳ τε ὁμιλήσῃ τῷ Ζεῖῳ, καὶ Πέτρῳ τῷ ἀδελφῷ συγγενῆται.

Καίκεθον ἅμα Ἰωάννη τῷ Θεολόγῳ καὶ Εὐαγγελιστῇ, πρὸς Ἐφῆσον ἀφικνεῖται· ἐνθα καὶ νυκτερινῆς τυχῶν ὄψεως, πρὸς τὴν Βιβυθῶν αὐτῷ κελουούσης ἐπανελεύθῃ, πισθεῖς, τὴν Νικαεῖαν καταλαμβάνει, οὕτω τότε τειχίρη καὶ ἀσφαλῆ οὖσαν· χρόνιος γὰρ ὑπερὸν παρὰ

Τραϊανού φασὶ Καίσαρος περιδολοῖς αὐτὴν καὶ πύργοις ὀχυρωσθῆναι. Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀγγι-
 Συρον αὐτῆς λίμνην, οὕτως ἔχουσιν τῶ τη-
 κάδῃ μεγέθει, ἀλλὰ βραχέϊαν οὖσαν καὶ εὐπε-
 ρίγραπτον, καὶ πολὺ Νικαέων ἀκωκισμένην.
 Κατὰ ταύτην ἐπιστάς τὴν πόλιν, ἐπεὶ καὶ αὐ-
 τοὶ κατὰσχετοὶ ἦσαν Ἑλληνησμῶ τε καὶ Ἰου-
 δαϊσμῶ, οὐχ ὅσος τῶν ἐκείνων λόγῳ μεταβα-
 λειν πρὸς εὐσέβειαν, τοῖς ἔργοις ἐπιχειρεῖ· καὶ
 ἅ μάλιστα τὰς τῶν παχυτέρων πειθεῖ ψυχὰς,
 ἐνήργει τὰ θαύματα, ὅτε μὲν ἀφωνίας χαλινὰ
 λύων, ὅτε δὲ δαίμονας ἐλεύων, καὶ παλῶν
 ἄλλων καὶ νόσων ἀμιασῶν ἰατροῦ γινόμενος.
 Νῦν μὲν τοὺς εὐφωλευμένους ἐκείσε δράκοντας,
 τῇ σιδηρᾷ ράβδῳ ἢ ἐπεφέροτο, ἢ κατὰ τὸ ἀ-
 κρον Σταυρὸς ἐπεπέγγει, καταβάλλων καὶ θα-
 νατῶν· νῦν δὲ Ἀρροδίτης καὶ Ἀρτεμίδος τῶν
 αἰσχίστων τὰ μιὰ κατὰ κατὰ ἀγάλματα, καὶ
 τὰ ἐν αὐτοῖς ἐνοικοῦντα πνεύματα τὴν φυγὴν
 ἀγαπῶν, τῇ ἐπιλήσει μόνῃ Χριστοῦ, ποιού-
 μενος, εἰς ναὶα μετὰ ταῦτα βάσιμον τὸν ἐκεί-
 σε γῶρον τοῖς βουλευμένοις. Ἐνεσθῆν ἡ τῶν
 ἑλληνικῶν καθαιρέσις ἑορτῶν, καὶ ἡ τῶν χρι-
 στιανῶν συναθροισζομένων ἐνδοξος μισθιπό-
 δοσία· δαιμονῶντες γὰρ, καὶ πνεύμασι πονη-
 ροῖς ἐξοιστρούμενοι, σαρκῶν τε ἤπτοντο τῶν
 ἰδίων, καὶ ταῦτα ἐσθιοντες κατενυθραίνοντο,
 ἀξίας παρ' αὐτῶν, ὡς περ ἔφημεν, λαμβάνοντες
 ἀντιδόσεις, οὐς θεραπεύειν συνελθούσασιν· οὐ
 μὴν ἐκείνου τὸ παρορᾶν ἦν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ
 τῆς διπλῆς ἀπαιτίας κατελεήσας, διπλὴν πα-
 ρέσχε τὴν ἴασιν, ὡς τε Θεογνωσίας ἐπιλάμ-
 φτας αὐτοῖς, καὶ τὸν κατ' αὐτῶν πολυδάκρυον
 στήσας πόλεμον αὐτὰ τε τῶν εἰδύλων τε-
 μένην εἰς ἱερῶν μεταποιήσας, καὶ Ἱερεῖς
 πάλιν ἐν τούτοις καταστησάμενος. Διςτῆν
 δὲ δλον ἐκείσε διαγαγῶν, ἐκ Νικαίας πρὸς
 τὴν Νικομήδειαν παραγίνεται, καὶ αὐτὴν δε-
 σιδαμονεσάτην οὖσαν, πλάνη τε ἀσβεβίας
 προσέχουσαν, καὶ φευδὸς τὴν ἐλπίδα Σεμέ-
 νην. Ἐκείθεν δὲ πρὸς τὴν Καλκηδῶνα, καὶ
 ἀπ' αὐτῆς παραπλεύσας τὴν Προποντιδα, καὶ
 τὰς τοῦ Εὐξείνου Πόντου παραμειβῶν ἀκτὰς,
 Ἡράκλειαν ἰστορεῖ. Κεῖθεν μέτεσι πρὸς
 Ἀμάστριδα. Ταῦτας δὲ, οὐχ ὡς περ ὁ λόγος ρα-
 δίας διέρχεται, οὕτω κακείνος διήρχετο, ἀλλ'
 ἐν ἐκάστῃ πολλὰ τὰ ἀντιπίπτοντα ὑποστάς,
 πολλαῖς δὲ πραγμάτων δυσχερεῖαις ἀμιληκῶς,
 εἰ καὶ ροπῇ Χριστοῦ καὶ βοήθειᾳ πάντων ἐ-

κράτει· ὅς καὶ ὑπῆρχεν αὐτῷ, τὸ ἔργον τῶν
 χειρῶν κατευθύνων, καὶ στόμα διδοῦς καὶ
 σοφίαν, τοῖς τῶν Ἑλλήνων σοφοῦς καταισχύ-
 νουσαν.

Εἶτα μεταβὰς ἐκείθεν, τῇ Σινωπέων ἐπιφαί-
 τῃ, ἢ φασὶ λόγοι παλαιοὶ αὐτὸν τὸν Πρωτό-
 κλητον μετὰ τοῦ συγγόνου χρόνον οὐ μικρὸν
 διητριβῆαι μαρτύριον δὲ, καὶ γὰρ εἰσι καὶ
 νῦν, αἱ τούτων καθέδραι τοῖς βουλευμένοις ὀ-
 ραίμεναι, λίθου πεποιημέναι λευκοῦ, αἰς κα-
 θεζόμενοι, τὸ γλυκὺ νόμα τῆς διδασκαλίας
 προσέχον. Καὶ εἰκῶν δὲ Ἀνδρέου παρ' αὐτοῖς
 σώζεται πρῶτον, ἀπόδειξις ἐναργής· οὐ
 καὶ φέροι τύπον αὐτῆς δυναμείας, ὅτι περ οὐ
 ζῶν ἀπλῆς καὶ φεγγόμενος, ἀλλὰ καὶ γρα-
 φῆ μόνῃ καὶ ἐκάστην Ἀνδρέας θαυματουργεῖ.
 Λόγος δὲ ὅτι τὸν Ἀπόστολον Μαθίαν παρὰ
 Σινωπέσι τῷ δεσμητηρίῳ καθειρομένον εὐροί,
 τῷ θαυρικῶ τε σημείῳ τὴν φυλακὴν διανοι-
 ξαντα, καὶ τοῖς ἄλλοις αἰς δεσμηταῖς ἐκείθεν
 ἐξαγαγεῖν. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σειος Ἀνδρέας,
 Σινωπεῖς δὲ, Ἰουδαῖοι μὲν τὸ σέβας ὑπῆρχον,
 αἱ δὲ καὶ ἀγνοοῦσας ψυχὰς, μισθῆ μόνῃ
 καὶ ὅθει τὸ μὴ Σῆρας εἶναι πιστευόμενοι. Οἱ
 καὶ τὸν Ἀπόστολον θαυμάζουσι, καὶ οἷα δὴ
 καθαιρέτην τῆς οἰκίας δόξης μισήσαντες, ὅτι
 τε τὸ δεσμητηριον εὐχῆ διανοίας, ἐκείθεν ἐξ-
 ἀγαγοὶ τοὺς καθειρομένους, εἰς ἐν γενόμενοι
 σύστημα, τὴν μὲν οἰκίαν ἐπιπρᾶν ἐπεχειρῶν,
 ἐν ἡ περ αὐτὸς ἐπιξενωθεὶς ἐτύγχανεν, ἐκείνον
 δὲ συλλαβόμενοι, κατὰ γῆς ἔρριπτον. Καὶ οἱ
 μὲν ποδῶν, οἱ δὲ καὶ χειρῶν λαβόμενοι, ἐλ-
 κῶν τε καὶ δέσπων, καὶ φανεροὶ ἦσαν, ὑπὸ
 τῆς ἐκμαινουσῆς αὐτοῦ, ὀριμύμενοι λύσσης,
 καὶ αὐτοῖς ὁδοῦσιν ἐφιέμενοι τῶν ἀγίων ἐκεί-
 νων σαρκῶν ἀνασθῆναι. Οἱ μὲν οὖν ζύλοις ἐ-
 πικιοι, οἱ δὲ λίλοις ἐβάλλον, Ἰουδαῖοι πάντως
 καὶ αὐτοὶ ὄντες, τὸν μιμητὴν Χριστοῦ, τοῦ
 πρώτου ὑπ' ἐκείνων ἀμαρθεβέντος, ἕως ἡμίθανῆ
 θέμενοι, ὡς περ τῶν θνησιμάτων, μακρὰν
 τῆς πόλεως ἀπερρίπτον. Ἄλλ' ἐγγυς ἡ παρά-
 κλησις. Ἐπιφανεῖς γὰρ ὁ Διδάτακλος, ἐθάρ-
 ρυνέ τε καὶ ἀνεκτάτο μάλα φιλανθρώπως τὸν
 Μαθητὴν, καὶ τοῦ ἐν χειρὶ κηρύγματος ἐπι-
 μελεῖσθαι παρεκλεύετο. Ἐπεὶ δὲ καὶ συρόμενος
 ὑπὸ τῶν ἀνεμόν, ἕνα τῶν δακτύλων ἐτυχεν
 ἐκκοπεῖς, ὑγιᾶ καὶ τοῦτον ὁ ἐπιφανὴς ἀπε-
 δείκνυτο. Ἐβασίσις οὖν καὶ αὐτῆς εἰς τὴν πό-
 λιν ἄρτιος, ὑγιᾶ, μηδὲ τούτου τινὸς τῶν πλῆ-

γῶν ὑποφαινομένου. Ὁν οἱ αἰκισάμενοι θρασάμενοι, καὶ τοῦτο μὲν τὴν καρτερίαν θραυμάσαντες, τοῦτο δέ, καὶ τὸ τῆς θεραπείας ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐκπλαγέντες, μεταβάλλονται τῆς θηριωδίας, κατανύσσονται τὴν καρδίαν, καὶ τὴν ἐκείνου διδαχὴν εὐπειθῶς δέχονται. Ὅς καὶ αὐτοὺς τῷ Χριστῷ προσάγει, ψυχὰς τε αὐτῶν ἰασάμενος, καὶ τῶν κακῶς ἐχόντων τὰ σώματα, τὰ μὲν λόγῳ, τὰ δὲ τῆ τῶν χειρῶν ἐπιθέσει. Οὕτω πολλάκις τὸν κακῶς παθόντα μακροθύμως διενεγκεῖν, τιμωρίας πάσης τοὺς δεδρακότας ἐπλήξεν ἰσχυρότερον, ἀοσιῆς θραυμάτι τὰς ψυχὰς αὐτῶν καταιδέσαντα, καὶ τοὺς παθοῦσι δούλας ἀτεχνῶς ποιησάμενον. Ἐπειτα φόνον τις ὑποστάς, ἀγγέλλεται τῷ μεγάλῳ, ὑπερὸ ὃ μὲν φονεύς ἀφανῆς, ἡ μήτηρ δὲ μητρικῶς πάσχουσα, καὶ ἰσχυρῶς τὸν παῖδα δούρουμένη. Ὁ δὲ σπλαγγίζεται μὲν ὡς φιλόνηρος, καὶ τῷ τόπῳ εὐθύς ἐπίσταται. Ἐνεοργεῖ δὲ, ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ζῶντα διδάσκει τὸν υἱὸν τῆς μητρὸς. Οὕτως ἐλάβον γυναικες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν ὃ τοὺς ἰδόντας πρὸς πλείονα πίστιν ἐνάγει, καὶ πείθει τῷ θείῳ τελειωθέντας Βαπτίσματι, λαβὴν ἱερὸν γενέσθαι Χριστοῦ, καὶ τῆς αὐτοῦ ποιμνῆς ἀληθῶς ἀξίον.

Ὅν κἀνταῦθα τοὺς δοκιμωτέρους Ἱερέας χειροτονήσας, ἔξισιν ἐκείθεν, καὶ τῇ Ἀμυσσοῦ πάλιν πρόσσει, παρ' ὧν εἰς Τραπεζουσίους τὸ δευτέρον παραπέμπεται. Ὅν ὀλίγων τινῶν φησὶ Θεογονίας πεφωτισμένων, τὸ πλῆθος ὑπὸ νύκτα τῆς ἀπιστίας πλανώμενον ἦν. Οἷς ἐπιμείνας, τὰ περὶ Πίστεως τε διδάξας, καὶ βίου τοῦ καλῶς ἐχόντος, μεταδίδωκε πρὸς τὴν Νεοκαισάρειαν. Κακῆ ὁμοίως τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον κηρύξας, πρὸς Σαμώσαστα πάλιν μεταχαρεῖ ἦν ἀνόσος τότε κατὰκου, οὐ μόνον τὴν χειρὶ τὰ εἰδῶλα πλάνην νοσοῦντες, ἀλλὰ καὶ τῇ περὶ τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν δόξῃ δυσθεράπευτοι τὴν ψυχὴν ὄντες, ἃ τε συλλογισμῶν πλεκτάναις αὐτοὶ τε ἄμαχοι εἶναι, καὶ οὐς ἀνβουλήθειεν εὐκόλως θηρᾶν οἴομενοι. Ἄλλ' οὗτος διὰ τῆς μαρίας τοῦ κηρύγματος, τὰς ἐκείνων πλοκάς ὡς ἄμματα τινὰ διακόψας, παῖδας ἔδειξε τοὺς τῷ δοκεῖν ἀλήπτους καὶ μετεώρας, μακρὰν τε τῆς ἀληθείας αὐτοὺς ὑποπλανωμένους, καὶ πολλὰ τοὺς αὐτῶν Θεοῦ, ἐκείνων ὄντας ἀθλιωτέρους. Οἱ τὸ πρὸς ἀλλήλους ἐναυτιῶς ἔχριν ταῖς γνώμαις καὶ τοῖς θελήμα-

σι καὶ ἀλλήλων εἰσὶ πόλεμοι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ φθαρτικοὶ ἀλλήλων ἀκριβῶς δεικνύνται. Οὕτω καὶ λόγῳ τὴν τῶν φιλοσόφων ὄφρυν ὁ ἀλιεύς κατασπάσας, καὶ ταῖς ἀπὸ τῶν σημείων ἐνεργείαις τὰς ἐκείνων πείσας ψυχὰς, καὶ μεταγαγῶν πρὸς εὐσεβείαν, πάλιν πρὸς Ἱερουσαλήμ ἀφικνεῖται. Κακῆ τὰ συνήθη ἐπιτελέσας, εἶτα καὶ πρὸς τὰς οὐκω δεξαμένους τὸν λόγον τῆς ἀληθείας πόλεις ὑπέστρεψε. Καὶ ἐπειδὴ Μαθθίας τε, καὶ Θαδδαῖος, καὶ τινες ἄλλοι τῶν Μαθητῶν αὐτῷ συνείποντο, Θαδδαῖος μὲν ἔγνω προσμένειν τῇ Ἐδεσσηνῶν πόλει, Μαθθίας δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ εὐαγγελικὸν διαγγέλλει κήρυγμα.

Αὐτὸς δὲ Ἀνδρέας τῆς Ἀλανῶν χώρας ἐπιβάς, καὶ τὸ τῆς χάριτος ἐκεῖ διασαλπίας Εὐαγγέλιον, μεταδίδωκε πρὸς Ἀβασσοῦς, καὶ τὴν ἐκείθεν Σεβαστοπόλιν εἰσιῶν, εὐδασκέ τε καὶ εἰσπηγεῖτο τὸ τοῦ Χριστοῦ μυστήριον, ὡς πολλοὺς αὐτῶν ἔργον γενέσθαι τῆς Ἀνδρέου γλάττης, καὶ τὴν Θεογονίαν ἀσπάσασθαι. Ἀλλ' οὐδὲ τῆς τῶν Ζηκῶν τε καὶ Βοσπορηῶν ἡμέλης σωτηρίας ἀλλὰ καὶ τούτοις ἐπισημῆσας, τῶν μὲν τὸ ἀπειθῆς μισήσας καὶ ἄγριον, ἀναχωρεῖν ἔγνω, ἃ τε ἀπαράδεκτος εὐρῶν τοῦ θείου σπόρου, καὶ μηδὲ ἀξίους τῆς εὐσεβείας ὑπάσχοντας. Βοσπορηῶν δὲ τὸ εὐπειθῆς ἐπαίνεσας, καὶ δοκίμως εἰς ὑποδοχὴν τοῦ θείου λόγου νενομίκε, ἡ τὴν εὐσεβείαν αὐτοῖς εἰσηγήσατο. Παρ' οἷς καὶ εἰκόνας Ἁγίων, ἀρχετύπων μεμορφωμέναι κηρῶν, τέχνην οὐ μιμητὴν, καὶ σοφίαν ὅσῃν δηλοῦσαι χειρῶν, τέχνην ἠπτομένην ἠλέγχοντο. Οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ λάονακες ἐν μυχῇ γῆς ἀποκεκρυμμένοι δυοῖν Ἀποστόλων ὁμωνυμῶν ἐδείκνυντο· τὴν μὲν γὰρ Σίμωνος εἶναι τοῦ Ζηλωτοῦ· τὴν δὲ τοῦ Κανανίτου Σίμωνος αἱ ἐπιγραφαὶ διεσάφον. Ὁ μὲν οὖν μικρὸν ἐν Βοσπόρῳ παραμείνας, πρὸς Χερσῶνα πόλιν ἐφοῖτα, ἐπίσημόν τε οὖσαν καὶ πολυάνθρωπον, καὶ πρὸς μὲν τὴν ὑγιᾶ πίστιν οὐκ εὐπαγῆ, πρὸς δὲ τὰς συνήθεις αἱρέσεις εὐπαραδέκτας ἔχουσαν. Ὅθεν καὶ αὐτοὺς ὑπελθῶν εὐφρόνας, ἡ τὸν εὐθὺν τῆς Πίστεως λόγον εὐλύτατα διαγγέλλας, διαπόντους περαιωθεῖς, αὐτὴς κατὰ Σινῶπην γίνεται· καὶ τὸ ἦν προφητευθεὶν αὐτῷ νεότονον, τοὺς ἄρτι φημί τὸν λόγον τῆς Πίστεως παραδεξαμένους, ἐδρασιότερους πάλιν καταστήσας πρὸς Θεοσεβείαν, Φιλόλογόν τε αὐτοῖς προχειρισάμενος Ἐπίσκοπον,

αὐτὸς ἀπέλθων ἐπλεῖ πρὸς τὸ Βυζάντιον, πολίχνιον ἔτι ὄν, καὶ οὐκ ὡς τοσούτων μεγαλειότητα ἢ πολυανθρωπίαν εὐτυχητός. Ἐν ᾧ κατὰ τὰς, Στάχυν μὲν, ἕνα τῶν Ἑβδομήκοντα, Ἐπίσκοπον ἐκέισε χειροτονεῖ πολλοὺς δὲ τῶν τῆς πόλεως κατηγήσας, καὶ τέχνα φωτὸς τῆ τῆς πίστεως παράδοχῃ ποιησάμενος, ἱερὸν Ἰεμενος τῆ τοῦ Θεοῦ Λόγου Μητρὶ πρὸς τὸ ἀκροπόλει τοῦ ἁστρος ἀνεγείρει, φύλακα ταύτην καὶ πολιούχον τῆς εὐσύτερον Ὁρθοδόξου Βασιλείας καταστήσάμενος. Εἶτα ἐκέλευεν ἀπάρας, πρὸς Ἡρακλείαν τὴν τῆς Θράκης ἐχώρει. Ὀλίγον οὖν κἄν ταύτῃ προσμείνας, τὸ ἱερὸν κήρυγμα καταγγέλλει, πρὸς τὰς γείτονας πόλεις καὶ κώμας διηγεῖ, ἕως καὶ πρὸς αὐτὴν ἐπέστη τὴν Μακεδονίαν, κηρύττων μὲν τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον, Οἴκους δὲ θεῖους οἰκοδομῶν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον Θεοῦ οἴκους κατασκευάζων, καὶ ψυχαῖς πεινώσας τὸν τῶν Ἀγγέλων διακείμεν ἄρτον, τὸ τῆς εὐσεβείας ἀπαλοῦ κήρυγμα.

Εἶτα διὰ πάσης Θεσσαλίας καὶ Ἑλλάδος περιουδύσας, φθάνει καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν περιφανῆ Πελοπόννησον ἣν εἰσιῶν, πρὸς μίαν τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων ἐπιξενουτὰ ἀνδρὶ, Πάτραι τῆ πόλε, Σάϊας τῆ ξενίζοντι ὄνομα. Οὗτος, ἀδελφωστία κάτοχος ὢν, κλητήριον εὐρίσκει ταύτης τοῦ ξενισθέντος τὴν εἰσοδόν. Παραπολαύουσι δὲ καὶ ἑτέραν αἱ Πάτραι θαυμάτων, τῆ ἐπιφοιτῆσαι τοῦ Κήρυκος. Κατὰ γὰρ μέσην τὴν πόλιν, δούλος τις τῶν ἡμετέρων ἐπὶ κοπρίας κείμενος, καὶ ὅλας νόσου δαπάνημα γεγόνως, καὶ τὰς τοῦ ἔην ἐκπίπτας ἀπρημένους, ταχέως τυγγάνει τῆς παρ' αὐτοῦ θεραπεΐας· εἶδει γὰρ μὴδὲ τούτου ἔρημον ἀρεῖναι προνοίας τὸν τοῦ Χριστοῦ κήρυκα, μαθητῶν ὄντα πάντως ἐκείνου, παρ' ᾧ οὔτε δούλος, οὔτε ἐλεύθερος ἀπλῶς κρίνεται· καὶ ὅς ἀδελφὸν καλεῖν οἶδε καὶ τὸν ἐλάχιστον, καὶ ἴδιον εἶναι τὸ εἰς ἐκείνον γινόμενον ὁμολογεῖ. Ἐκείνος οὖν τῇ ἰδίᾳ δεσποίνῃ σημαίνει τὸν ἱατρὸν· καὶ ἐπεὶ καὶ ταύτην μετ' οὐ πολὺ νόσος ἐλάμβανεν, ἥς ἱατροὶ καὶ τέχνη φανερώς ἠτῶντο, τῶν ἄλλων ἀμελήσασα πάντων, μετακλιεῖται τὸν ἀληθῆ καὶ ἀμισθὸν ἱατρὸν, τὸν θεῖον ρημὶ Ἀπόστολον. Ὁς τῷ οἴκῳ αὐτῆς ἐπιστάς, ἐκείνην μὲν οὐκ εἰς ἀναβολάς, ἀλλ' εὐθέως τῶν χαλεπῶν τῆς νόσου κλίει δεσμῶν· τὸν δὲ γε Ἀνθρώπαιον, συζυγον αὐτῆς ὄντα, ἢ ὅσον οὐκ ἔαυτὸν μαχαίρα δια-

χειρίσασθαι μέλλοντα, εἰ ταύτην τεθνηκυῖαν ἴδοι, τῆς σφαγῆς τε ἀπῆλλαξε, καὶ σωφρονεῖν παρεσκευάσας, χαρᾶς ἀντὶ λύπης αἰτιώτατος αὐτῷ καταστάς. Ἐπεὶ δὲ τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ ζῶσαν ἑώρα, τὴν δὲ ψυχὴν νεκρᾶν εἶχεν ἐκείνος, τῆ πολλῇ περὶ τὰ εἰδῶλα μανία, οὐκ ἠγάπα εἰς τῆς πίστεως ζῶσαν ἰδεῖν, ἀλλὰ μικροῦς μᾶλλον καὶ ἀναξίους περὶ τὸν θεραπεύσαντα λογισμοῖς διακείμενος, ἐβούλετο μισθὸς αὐτῷ παρασχεῖν τῆς ἰστέως. Ὁ δὲ, οὐδὲ ἄκροις ὡς παρεδέχετο· ἀπέδθημα γὰρ αὐτῷ εἶδοιμι γρομητῶν ὄνιον τοῦ Πνεύματος ποιῆσαι τὴν θύραν, τὸ τοῦ Διαβόλου καὶ εἰπῶν καὶ δράσας ὁ θεῖος Ἀπόστολος, τὸ, Δωρεᾶν ἐλάθετε, δωρεᾶν δότε.

Ἐκέλευεν μὲν οὖν ἀπέστη· τὴν δὲ πόλιν πᾶσαν περιουῶν, ὅρα ἐν τινὶ τῶν στοῶν ἄνθρωπα παρ' αὐτοῦ, νόσῳ μὲν γρομῆ κατεκλιμμενον, μηδεμιᾶς δὲ παρὰ τινος ἀξιουμμενον θεραπεΐας. Οὐπερ οἶκτον λαβῶν, οἶα τινα κενὴν καὶ ἀλεξίκακον ἐπαρῶν, τὸ τοῦ Χριστοῦ καλεῖ ὄνομα, καὶ εὐθὺς χεῖρα ὀρέξει· καὶ τῆς κλίνης ἐγείρας, τὸ ἐπ' ἰσῆς κλίνητον βαδίζειν ἐποίησι. Οὐ ταῦτα δὲ μόνον Ἀνδρέας Πατροῦσιν ἐπιβάτηρα, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τὰ ὄμματα τυφλωτῶντα διανοῖξει, καὶ φῶς ἀφωτίτοις δίδωσι. Καὶ τινα λεπρὸν τῷ τῆς πόλεως λιμῆνι παρορριμμενον, καὶ κατὰ τὸν ἰῶβ, ἐπὶ κοπρίας κείμενον, βρούοντα δὲ καὶ ὀδυρότα τοῖς ἔλεσι θεασάμενος, χεῖρα δούς, ἐξάνιστησιν εἶτα τῇ ἐκ γειτόνων ἀποσμηζῆς Σαλασση, μᾶλλον δὲ τῷ θεῷ ἀνακαίνισας Βαπτίσματι, καθάϊρει τοῦ νοσήματος, καὶ τὴν προτέρων ἀποδίδουτι εὐεξίαν, ὡς ἐπιστρέψαι τὴν σάρκα αὐτοῦ, τὸ τῆς θεῖας φῶναι Γραφῆς, καλιᾶτερ παιδαρίου μικροῦ, ὡπερ ἐπὶ τοῦ Νεσιμᾶν ἐκείνου τοῦ παλαιοῦ ἔλεγεν. Ὁς καὶ αὐτίκα τῷ Ἀποστόλῳ συνεπέτω, διαγγέλλων ἀπὸ τῆς θεῖας καὶ πρὸ τῆς γλώττης τὸν ἰασάμενον, καὶ διακρύσιος κήρυξ τῶν τοῦ Χριστοῦ θαυμάτων γινόμενος. Οὕτω Πατρεῖς τῶν Ἀποστολικῶν ἀπάναντο τεραστῶν· οὕτως Ἀνδρέας τὸν ἐν πάσῃ τῇ Ἀγχαίᾳ λαόν, τὸν μὲν τῷ λόγῳ, τὸν δὲ θαύμασι καὶ σημείοις ἐπισπασάμενος, καὶ παίμνην Χριστοῦ καὶ λαὸν ἄρτον ἐκτέλεσας, ἔχαίρει τε καὶ ἐγεγῆθει τῷ κατορθώματι. Ἐντυθῆεν τὰς εἰδωλικὰς στήλας ἢ τὰ τεμῆνη τὸ πιστεύσαν πλῆθος κατέαξέ τε, καὶ εἰς γῆν καταβέβηκε, δικαία ὕβρει ἀλογον τιμὴν ἀμειβόμενον. Ἄλλα

καὶ αὐτὰς τὰς Ἑλληνικὰς βίβλους, πίστεως παρεχούσας πληροφορίαν, τῷ πυρὶ παραδεδωκεν. Εἶτα καὶ τὸν αἴτιον αὐτοῖς ἀγαθῶν τοιούτων γενόμενον, οἷς εἶχον ἐθέλοντες θεραπεύειν, ἐξ τῶν οἰκείων χρημάτων, ἕκαστος καθόσον οἷός τῃν, ἀπέμιουραν τῷ Ἀποστόλῳ παρεῖχεν· ὁ δὲ ταῦτα μὲν οὐδαμῶς, οὐδὲ γὰρ ἐδέετο· τὴν γνώμην δὲ προσέειπεν, ἐκείνα πενομένοις ἐκέλευε καὶ λιμώττουσι χορηγεῖν, τὰ δὲ εἰς κατασκευὴν ἱεροῦ Ναοῦ ἐπέτρεπεν ἀναλίσκειν. Ὅς καὶ πολλῶν τῷ τάχει νεουργηθεῖς, εἰς συναξιν ἦν τῶν ἄρτι πεπιστευκότων. Ἐν αὐτῇ καὶ αὐτὸς Ἰουδαίαν ἀναφέρων πνευματικὰς, ἐξ αὐτῶν τε εἰς μυσταγωγὸς καὶ ἱεράς ἀπολεξάμενος καὶ ἀπαρτίας Θεοῦ Ἐκκλησίαν ὁλόκληρον, τῶν συνήθων εἶχετο πρὸς αὐτοὺς διδασκῶν, ποτὲ μὲν ἀπὸ τῆς Παλαιᾶς παράγων Γραφῆς, καὶ σαφηνίζων αὐτοῖς τὰ περὶ Χριστοῦ, ποτὲ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Νέας προστιθείς Διαθήκης, καὶ ὅπως ἐν αὐτῇ τὴν ἔκδοσιν ἔσχον τὰ τῶν Προφητῶν προκλήματα, καὶ δεικνύς τὴν Νέαν συμπθεγγόμενῃ τῇ Παλαιᾷ, καὶ Θεοῦ ἕνα τὸν αὐτὴν τε κακείνῃ νομοθετήσαντα. Ἐν τούτῳ δὲ, ὁ μὲν Ἀνθύπατος πρὸς Ῥώμην ἀπέηκε, ὧν τε ἐνεχειρίσθη τὸν λόγον ὑπέβλεψεν Καίσαρι, καὶ τῶν εἰς τὸ ἐξῆς ληφόμενος τὴν διάταξιν· ὁ δὲ γὰρ αὐτῶν ἀδελφὸς ἐκείνῃ Στρατοκλῆς, ἄρτι ἐξ Ἀθηνῶν ἀνακομισθεὶς, συμφορᾷ περιέπεσεν οὐ μετρία, τὸν ευνοῦστατον αὐτῶν θεραπεύοντων δαίμονι κάτοχον εὐρηκῶς. Τοῦτον οὖν Θεασάμενος ἠθύμει, ἡσυχάλει, ἐδυσφόρει, φέρειν οὐκ εἶχε τὰς ἐκ τῆς λύπης πληγὰς. Μαξιμίλλα δὲ ἢ τοῦ Ἀνθυπάτου γαμετῆ, οὕτω διακείμενον ὄρωσα, τὰ περὶ τοῦ Ἀποστόλου τε εἰσηγεῖτο, καὶ οὕτω χρυσταῖς ἀνελάμβανε ταῖς ἐλπίσιν, ἄνδρα λέγουσα εἶναι θαυμάτων πολλῶν αὐτοῦργον, καὶ οὐ πρὸς νόσον ἴασιν χαλεπῶν αὐταρκεῖς καὶ ῥῆμα φίλον· χωρὶς δὲ τῶν ἄλλων, ἀρχοῦν εἶναι τῶν εἰρημένων μαρτύριον τούτου· ἐμὲ γὰρ οὕτω παρ' ἐλπίδα πᾶσαν καὶ τέχνης δύναμιν, θανάτου τε ἐρρύσατο, καὶ τὸ ὑγιαίνειν εὐχερῶς ἔδωκός μοι· ὅθεν εὐέλπιν εἶναι σε τὴν ἀρετὴν βούλομαι· οὐδὲν γὰρ τὸ καλῶν, ἄνδρα ὃν ἐγὼ ἐγνωκα καὶ τὴν σὴν ἰάσασθαι συμφορὰν. Οὕτω λεγούσης, ἐπέβητο Στρατοκλῆς· καὶ γὰρ ἦν οὐκ ἐκ τοῦ βούλῃσθαι μόνον ταχῶς πείσασθαι, ἀλλὰ καὶ ψυχῇ ἔχων ἐπιτηδείαν εὐσεβείας σπέρματα καταδέξασθαι. Μετεκαλεῖτο τοίνυν Ἀνδρέας, καὶ Χριστοῦ ἐ-

πίκλῃσιν ἦν, καὶ εὐθύς ἔλυτο ὁ πάσχων τε τοῦ δαιμονίου, καὶ δεισδαίμονίας ὁ Στρατοκλῆς. Καὶ παραχρῆμα Βάπτισμα, καὶ παρ' ὅλου οἴκου προσαγωγῇ τῷ Χριστῷ· μετ' ὧν καὶ Μαξιμίλλα τῷ Ζεῖῳ προσελθοῦσα Λουτρῶν συζῆμα καὶ Στρατοκλῆϊ, τῷ Ἀποστόλῳ προσήδρευον, καὶ κοινῇ τῶν Ζείων ἀπήλαυον διδάσων.

Τί τὸ μετὰ ταῦτα; ἐπάνεισιν ἐκ Ῥώμης ὁ Ἀνθύπατος, καὶ οἰκοὶ καταλαβὼν, πρόσσει τῇ αὐτοῦ γαμετῇ. Μαξιμίλλα δὲ οὐκ εἶχεν ὡς περ τὸ πρότερον· ἐκείνη γὰρ ἤδη Χριστῷ νυμφευθεῖσα, τοῦ Χριστοῦ τὸν εἰδότης ἀπωθεῖτο τὴν ὀμίλιαν, τοῦς μισοῦντάς σε, μετὰ τοῦ Δαυὶδ λέγουσα, ἐμίσησα, Κύριε, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἐξετηκόμην· τοῦ μὲν τοι ἀπωθεῖσθαι τὸ πρόσχημα, νόσου τέως προσποιήσας ἦν, ἦν μετ' ὀλίγον ἐλέγχαντος τοῦ καιροῦ, τὴν αἰτίαν ἐκείνος τοῦ μίσους ἤρωτα. Ἐπεὶ δὲ τις αὐτῷ ἀπήγγειλεν, ὡς ὁ ἐνταῦθα παρῶν ξένος αἴτιος εἴη σοι τῆς μετὰ βλάβης ταύτης, καὶ ὡς τῶν ἐκείνου λόγων ἔπραξα ἀφῆσαν Μαξιμίλλα καὶ Στρατοκλῆς, καὶ τῷ αὐτοῦ Θεῷ πεπιστεύκασιν, τὸ πατριον ἐξωμοσάμενοι σέβας· τούτων ἀκούσας Ἀνθύπατος, παντοῖος ἦν ἀπὸ τῆς ὀργῆς, καὶ τὸν ὀδόντα, σὺς τρόπον, ἔθηκεν κατὰ τοῦ Ἁγίου· πλὴν ἀλλὰ πρότερον σιωπῆν ἐνεγκῶν, ἀπειροῦτο τῆς αὐτοῦ γαμετῆς, τί μὲν οὐ λέγων, τί δὲ οὐ ποιῶν, ὡς τε ταύτην ἐπαγαγέσθαι, καὶ πείσαι Ἀνθυπάτου τοὺς ὀφθαλμοὺς προσβάλλειν ἡμέρας; Ἐπεὶ δὲ κενὴν ψάλλειν ἐώκει, καὶ εἰς ὅσα λέγειν μὴ ἀκουούσης, τὸν θυμὸν ὄλον ἀνάπτει κατὰ τοῦ Κήρυκος. Καὶ νῦν μὲν εἰρηκτῇ δίδασιν ὑπὸ φρουροῖς, καὶ σφραγίσιν ἀσφαλῶς τηρούμενον, ἕως ἂν ἐπὶ σχολῆς σκέψηται, πᾶς ἀνελεῖν μέλλων αὐτὸν χρόσαιοτο. Ἦ' ὅν δὲ βαθείας νυκτὸς οὐσης, ὁ Στρατοκλῆς σὺν Μαξιμίλλῃ, καὶ τισιν ἄλλοις τῶν πιστευσάντων, τῇ θύρᾳ τῆς φυλακῆς ἐπιστάντες, κόπτουσι πᾶν κύψας, ὡς γρηγοροῦντι μόνῳ αἰσθήσιν παρασχέειν. Ὁ δὲ (καὶ γὰρ ἦν προσευχῇ σχολάζων) σπνείς τὴν ἔλευσιν, τῷ τοῦ Σταυροῦ σημείῳ παραδόξως τὰς θύρας ἀνοίγει. Εἶτα τὸ γεγονός· τοῖς φρουροῖς ἐς γνώσιν ἔλθον, φόβος εὐπίπτει παύς. Καὶ ὅς ἀμελεῖν ἐκέλευε καὶ θαρβῆναι, οὐδὲν προσδοκίμον ποτηρὸν ἔχοντας, Στρατοκλῆς δὲ σὺν Μαξιμίλλῃ καὶ τοῖς ἄλλοις, προπίπτουσι τε καὶ θεριῶς

αίτουσι τῷ Ἀποστόλῳ, ἐπιρρώσαι αὐτοὺς τὴν εὐσεβείαν. Ὁ δὲ πολλά τε εἰπὼν καὶ διδάξας, καὶ τοῦτο μὲν πρὸς Θεοσεβείαν, τοῦτο δὲ καὶ πρὸς ἐπιμέλειαν βίου κατάρτισας αὐτοῦ, καὶ τῶν Ἀγίων μεταδοῦς Μυστηρίων, ἐπανιέναι πάλιν ἐκέλευσε· καὶ οἱ μὲν ἔξιεσαν· ὁ δὲ τὰς Θύρας τῆς φυλακῆς, ὅπως εἶχον αὐταῖς ἀποκαθίστησι σφραγίσται.

Ὁ μὲν τοῦ Ἀνθύπατος, ἐπεὶ ὥσπερ εἶρηται, τῆς γυναικὸς ἀπέγνω τὴν οὐμίλιαν, τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς οὐ φέρων θυμοῦ, πρόφασιν ἔχων καὶ τὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ σέβας, τὸν διὰ σταυροῦ θάνατον καταφριζέται τοῦ Ἀγίου. Τὸ δὲ παιὰς δόξης, ποίου πλούτου, ποίας τρυφῆς, οὐ μάλλον εὐφρανὸν τὸν Ἀπόστολον, ὅτι τὸν αὐτὸν θάνατον ἐμελλεν ὑπέκειν τῷ Δεσπότη, καὶ συμμορφουθεῖαι τοῖς ἐκείνου παθήμασι· Καὶ διὰ τοῦτο καὶ φωναῖς αὐτὸν εὐχαριστηρίοις ἠμειβετο, χάριν υμολογῶν δόξης τῆς οὐμοιώσεως, καὶ ὅτι τὸν τοῦ Εὐαγγελίου δρόμον εἰς πέρας ἤγαγε, καὶ ἐπὶ τὴν πίστιν ἀκαταίτητον τερτίρηκε τῷ Δεσπότη. Ἀμελεῖ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπιδῶν τὸν σταυρον, πολλοῖς ἐτίμα τοῖς ἔγκωμιόις, σωτηρίας αἰτίων ἀνθρώποις, θανάτου θάνατον, ἔχθρῶν κατὰπτωσιν, πιστῶν φυλακῆς, γένους ἀνθρώπων εἰς οὐρανούς ἀνύψωσιν, καὶ ἄλλα ὅσα ἐκείνου ἀποκαλῶν. Πρὸς τοῦτοις εὐκαταφρόνητον ἠγεῖσθαι τὸν θάνατον, καὶ χαίρειν παρῆνε, ὅτι δι' αὐτοῦ Χριστῷ συναπτομέθα τῷ ὑπὲρ ἡμῶν θάνατον ἐλομένη, μεταβαίνοντες ἀπὸ τῶν φθαρτῶν πρὸς τὰ ἀθάρατα, καὶ μυρίων ἐκεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀξιόλομοι. Ἐκεῖ πολλοὶ οὖν τῷ σταυρῷ τοῦ Ἀποστόλου ἐγκρατεροῦντος, ὁ μὲν Στρατοκλῆς ἐπέερατο καταγαγεῖν αὐτόν, τὸ ἀπάνθρωπον τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγαίου διὰ μίσους ποιούμενος· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἤρειε ὁ μυρίων ἐκεῖνος σταυρῶν ἄξιος, ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, τὸ τῶν πεπιστευκότων διδάσκων πλήθος, ἀκίβδηλον τὴν εἰς τὸν Χριστὸν φυλάττειν ὁμολογίαν. Πάντων οὖν πρὸς αὐτὸν συρρέοντων κατὰ ἕναν ἅμα καὶ ἀκοὴν τῆς μακαρίας ἐκείνης μορφῆς τε καὶ φωνῆς, καὶ ζημίαν οὐ φορητὴν ἠγουμένων, τὸ μὴ ἐπιθανάτιόν τι ῥῆμα λαβεῖν, ὡς τε ἀπομνημόνευμα τοῦτο ἔχων καὶ παραμυθίον ἕκαστος τῆς ὄλης ζωῆς, ὁ Ἀνθύπατος δεῖται, μὴ τε καὶ νεωτερισθεῖν παρά τοῦ ὄχλου, προσέειπεν ἀπολύσων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὁ δὲ οὐκ ἠνείχετο, ἀλλ' ἤξιον μάλλον, εἴτις γε

δύναμις, ἑαυτὸν ἀπολύσαι τῶν κατέχοντων τῆς ἀγνοίας δεσμῶν, καὶ Χριστῷ συναψαίε διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν πίστεως· εἶδ' οὖν, ὅσον οὕτω προσδοκῶν τὸν οἰκτιστόν ὑποστήσεται θάνατον, ὁ δὴ καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου λόγον κατὰ πόδας ἀτήντα. Ὁ μὲν γὰρ θεῖος Ἀπόστολος, ἐπὶ πολλὸν οὕτω τὸν χρόνον τῷ σταυρῷ προσανηρημένος, τῷ Θεῷ παραδίδησι τὴν ψυχὴν, τῶν ἐσχάτων ἠδὴ τῆς ἠλικίας ἀπότμενος, μαστορικῶν τέλει, Ἀποστολικὸν δρόμον ἐπισφραγίσας. Ὁ δὲ γε Θεομισθῆς Ἀνθύπατος, μακρὰ κάτοχος γεγονώς, καὶ ὑπὸ τῶν Θεραπευμένων ὑπ' αὐτοῦ δαιμόνων ἁγίας ἀπολαμβάνων τὰς ἀντιλήψεις, ἀπὸ τινος μεταωροτάτου κρηνοῦ ἐπυτον εἰς γῆν καταβδελιχώς, ὡσεὶ πάχος γῆς ἐβόραγῃ, καὶ τὰ ἐσθὰ αὐτοῦ παρά τὸν Ἄδην, κατὰ τὰ ἰσοχά λογία θάνατι, διεσκαρπίσθη.

Ἄλλα τὸ ἀποστολικὸν ἐκείνο καὶ μακάριον σῶμα, Μαξιμίλλα καὶ Στρατοκλῆς τοῦ σταυροῦ καθελόντες, καὶ ὅσια πάντα ἐπ' αὐτῷ δρασάιντες, θάπτουσιν ἐντίμης Πατρειῆς φρουρὸν, πατρικὴν στοργὴν διασῶζοντα. Στρατοκλῆς δὲ, τῆς τοῦ ἀδελφοῦ ὑπαρέχειας οὐδ' ὀτιοῦν μετασχέιν θελήσας, πένησι διανέμει πάντα, ἀνόσιον εἶναι κρίνας ἐλαίῳ ἀμαρτωλοῦ λιπανθῆναι τὴν κεφαλὴν· καὶ οὐ περ ἐκείνος τῶν τοῦ πνεύματος οὐ μετεῖχε καρῶν, τούτου τῶν σωματικῶν αὐτοῖς κοινωνῆσαι. Ἡ δὲ Μαξιμίλλα, τῷ τάφῳ παραμένουσα τοῦ Ἀποστόλου, τὸ λοιπὸν ἐξεδίωξε τῆς ζωῆς τῆς φθειρομένης, μετ' ἣν ἔτυχε τῆς ἀφάρτου καὶ κρείττους. Αὕτη καὶ μετὰ Στρατοκλέους πένησι τὰ ὄντα διανεμαίμενον, μικροῦν παραχωροῦντες ἐκείνῳ, ἐπεὶ τῶν μεζόνων ἑαυτοῦς ἤξιον, καὶ Ἐπισκοπὴν οἰκοδομοῦσιν, αὐτοῦ τοῦ Στρατοκλέους· εἰς Ἐπισκοπὴν ἦδη παρά τοῦ Ἀποστόλου προχειρισθέντος, φροντιστηρίᾳ τε ἐκ βάρων αὐτῶν δειμαμένων, τὰ μὲν εἰς ἀνδρῶν, τὰ δὲ καὶ εἰς γυναικῶν οἰκισιν, οὕτω Θεοφιλῶς τὸ εἶς τοῦ βίου διανύσαντες, εἶτα καὶ πρὸς τὴν αἰωνίαν ζωὴν μετετάξαντο. Ἄλλα προστιθέσθω ἔτι καὶ τοῦτο περὶ τοῦ ἀποστολικοῦ σώματος. Εἶχον μὲν γὰρ ἐκείνο Πατρεις ἐπὶ πολλῷ τιμώμενον, καὶ πολλὰς θανάτων δωρεὰς τῆς ξενοδοχίας αὐτοῦς ἀμειβόμενον. Ἐπεὶ δὲ ὁ τοῦ πρώτου Χριστιανῶν εὐσεβῶς βασιλεύσαντος Κωνσταντῶν παῖς, ἐπαμειβῶ ληφθεὶς ἔρωτι, μετακομίζεν αὐτὸ πρὸς τὴν

Βασιλίδα ταύτην τῶν πόλεων σπουδῆν ἔθετο, πληροῖ τοῦτο, ἀνδρὶ λιαν ἐπιτηδείῳ πῆν ὑπερρεσιαν πιστεύσας. Ἀρτέμιος οὗτος ἦν, ὁ Σαυμαστός ἐν Μάρτυσι καὶ γενναῖος· καλὴ γὰρ οὕτως καὶ φίλη διακονία, ἦν ἀν' Ἀποστόλους καὶ Μάρτυσι διακονήσας Μάρτυρος. Ὑπ' αὐτοῦ τοίνυν πρὸς τήνδε τὴν Βασιλίδα Πόλιν μετακομίζεται τοῦ σοφοῦ, καὶ σὺν ἑτέροις ἀποστολικῶς σκηνώμασι κατατίθεται, Λουκᾶ, Φημί, τοῦ Θείου, καὶ Τιμοθέου, ὃν μὲν ἐξ Ἑλλάδος, ὃν δὲ ἐξ Ἐφρασίων, αὐτῶν ἐρωτῶν ἀνελομένων τοῦ Κωνσταντίου, ἵνα τοὺς ὑπὲρ ἐνὸς κηρύγματος καὶ σφαγῆς ἀγωνισαμένους, εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ὑποδέχοιτο τάφος. Κεῖνται τοιγαροῦν ἐν τῇ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ἐπωνυμίᾳ Ναῶ, οὐκ ἐν γωνίᾳ, οὐκ ἐν παραθύρῳ, οὐκ ἐκτὸς ἐν τινὶ χωρίῳ, ἀλλὰ μέσον αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, καλοὶ καλῶν λαχόντες τὴν κατοικίαν. Καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλον, ὡν τὰ πνεύματα αἰὼς ὁ ἐνδοτάτος ἔχει Θεοῦ, τῆς παρ' αὐτοῦ πρώτης ἡξιωμένα τιμῆς, οἱ καὶ ἡμῖν ἀμαρτίων λύσι, καὶ τὴν μετὰ Χριστοῦ διαπρεσβύουσαν βασιλείαν. Ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ τῷ ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φρουρυτίου, Ἐπισκόπου Ἰνδίας.

Στίχ. Φρουρυόμενος χάριτι ἁπλῆς Τριάδος,

Φρουμέντιος δέδειχε προσόν τὴν πλάνην.

Εν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου Βασιλέως, Τύριος τις φιλόσοφος ἀπῆλθεν σιτορήσων τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν, λαβῶν δύο νεανίσκους ἀδελφούς. Ἐν δὲ τῷ υποστρέφειν αὐτὸν σὺν αὐτοῖς, προσορμισαντες λιμῆν τινὴ διὰ χρεῖαν ὕδατος, βραδερaris περιέπεσον· καὶ οὐς μὲν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ οἱ βάρβαροι πρὸς θάλασσαν κατηκόντισαν, οὐδὲ κατέσφραξαν, ἐξ ὧν καὶ ὁ Τύριος, ρόνου παρανάλωμα γεγενώς· τοὺς δὲ περιλειφθέντας, μεθ' ὧν καὶ οἱ νεανίσκοι, δεσμησαντες, προσήγαγον τῷ βασιλεὶ τῆς Ἰνδίας. Τούτων ὁ μὲν Αἰδέσιος, ὁ δὲ Φρουμέντιος ὠνομάζοντο.

Ὁ γούν βασιλεὺς, τοὺς νεανίσκους ἰδὼν εὐφωῶς ἔχοντας, πρὸς ὃν κατὰ νοῦν εἶχε σκοπὸν, τῶν βασιλείων ἐπιμελητὰς καὶ οἰκονόμους προῦβαλετο. Εἶβ' ὑπετερον, τοῦ νιού τοῦ βασιλέως, μετὰ τὴν τελευταίην τοῦ πατρὸς, τῆς

βασιλείας ἐπιλαβομένου, πλείονος ἔτι τῆς τιμῆς ἀξιωνθέντες οἱ νεανίσκοι παρ' αὐτοῦ, τῶν ἐκείσε ἐμπόρων ἀφικνουμένων, θάρρουντες παρεκλεύοντο αὐτοὺς, κατὰ τὸ τῶν Ῥωμαίων ἔθος συναθροίζεσθαι, καὶ θείας ἐπιτελεῖν Δειτυουργίας. Χρόνων δέ τινων διεληθῶν, τῷ βασιλεὶ προσίασι, καὶ τῆς εὐνοίας ἀπαυτοῦντες μισθον, τὴν πρὸς τὴν ἐνερχαμένην ἐξελιπάρουν ἐπάνοδον. Τούτου δὲ τυχόντες, εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀφίκοντο γῆν· Καὶ ὁ μὲν Αἰδέσιος τὴν Τύρον κατέλαβε, τοὺς γεννήτορας καὶ τὰ οἰκεία ἐπιστητῶν. Φρουμέντιος δὲ τὴν περὶ τὰ θεία σπουδῆν τῆς τῶν γεννητῶρων προετίμηκε θείας. Καὶ τὴν Ἀλεξάνδρου καταλαβὼν πόλιν, τῷ τῆς Ἐκκλησίας δεδωκότι Προέδρῳ, ὡς Ἰνδοὶ λιαν ποθοῦσι τὸ τῆς εὐσεβείας δέξασθαι φῶς. Πρὸς ὃν ὁ μακάριος Ἀθανάσιος (οὗτος γὰρ ἦν ὁ τὴν Ἐκκλησίαν τότε τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ τὴν Ἱερὸν κοσμήων), Καὶ τίς σου ἡμῖν κρείττω, εἶπεν, τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποσκευάσαι τῷ ἔθνους, καὶ τοῦ Θεοῦ κηρύγματος ἀντεπέσσαι τὴν αἴγλην; Καὶ ταῦτα εἰπὼν, καὶ πῶς ἀρχιερατικῆς αὐτῷ μεταδοῦς χάριτος, εἰς τὴν τοῦ ἔθνους ἐξέτεμψε γεωργίαν.

Ὁ δὲ καὶ τὴν πατρίδα καταλιπὼν, καὶ τοὺς γονεῖς ἀφείς, καὶ τοῦ μεγίστου πειλάγου ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καταφρονήσας, κατέλαβε τὸ ἀγεώργητον ἔθνος. Ἐγεώργησε δὲ προθύμως, ἔχων συνεργόν τὴν Θεοδότου χάριν. Ἀποστολικῆς γὰρ κληρημένος διδασκαλικαῖς καὶ θαυματουργαῖς, οὐ μόνον τοὺς δαιμονῶντας ἐθεράπευε, καὶ πᾶν ὀτιοῦν νόσημα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀντιλέγουσι, καὶ μὴ ταχέως τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα δεχομένοις, ὃν μὲν δαίμονι ἐδίδου, κατὰ τὸν λέγοντα Ἀπόστολον Παράδοτε αὐτὸν τῷ Σατανᾷ, εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκὸς, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῆ· ὃν δὲ ἤρῳν-ἔποιε· ἄλλου δὲ τὸ φῶς εἰς ἀβελήϊαν μετέβαλλεν. Οἱ δὲ εὐθέως προσπίπτοντες, καὶ τῆς ἰάσεως ἀπολαμβάνοντες, ἐπίστευον τῷ Χριστῷ. Αἱ καθ' ἑκάστην δὲ γινόμεναι θαυματουργαῖαι, μαρτυροῦσι περὶ αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ὡς πανπληθεὶ ἅπαν τὸ ἔθνος πρὸς Θεογνωσίαν διήλασαν. Διὸ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ μόνος, σὺν Θεῷ, πάσαν τὴν τῶν Ἰνδῶν βαπτίσας χώραν, καὶ Γερσεὶ ἐξ αὐτῶν χειροτονήσας, καὶ Νεοὺς διαφόρους ἐγείρας, καὶ εἰδωλεία καταστρέψας,

καὶ τὰ ἕξανα πάντα συντρίψας, ἅπαν τὸ ἔθνος εἰς Θεογονώσιαν μετέβαλεν.

Ἐθαύμαζον δὲ ἅπαντες, καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, λέγοντες· Οὐκ ὀλίγους χρόνους σὺν ἡμῖν ὦν διαβιβάσας, οὐδὲν τι ἐκ τῶν παρὰ σοῦ Σαυμασιῶν ποτὲ ἐποίησας· καὶ νῦν πόθεν σοι, παμφίλτατε, ἢ τοιαυτὴ χάρις ἐδόθη, δι' ὀλίγου καὶ ταῦτα καιροῦ; Οὐκ ἔμην, ἀπεκρίνατο, τὸ δῶρον, ὃ τιμωτάτοι τοῦ Χριστοῦ φίλοι, ἀλλὰ τῆς Γερουσίας, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἰδὼν γὰρ τὴν ἀγαθὴν ὑμῶν γνώμην, ἔασας διὰ τοῦτο πατριδα καὶ συγγένειαν, κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνὴν, κατέλαβον τὴν Ἀλεξάνδρειαν· καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὰ περὶ ὑμῶν ἀναδιδάξας, καὶ χρισματι γὰρ χρισθεὶς παρ' αὐτοῦ, καὶ ἀποστολικῶν χαρισμάτων λαμπρυνθεὶς, τῆ πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐντεύξει, πρὸς ὑμᾶς ἀπεστάλην. Ὑμῶν δὲ πιστῶς ἐμὲ δεξαμένων, ἢ τῆς Γερουσίας χάρις, μᾶλλον δὲ τοῦ Θεοῦ, ἐνεργεῖ, ὡς ὁρατε, δι' ἐμοῦ. Οὗτος ἐπὶ χρόνους οὐκ ὀλίγους ζήσας Θεοσεβῶς ἐν αὐτοῖς, καὶ τὰς τοῦ Θεοῦ ἐντολάς διδάξας, καὶ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐργασίαν παραδόξως μεταρρῶθιμίσας, κατὰ τὸ δυνατόν ἐκάστω, ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Οὐ τὸ τίμιον λείψανον παντοδαπὰς τὰς ἰάσεις τοῖς προσιοῦσι παρέχει, εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς τῶν σάν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ. Ὁ Εἰρμός.

- Τους ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σατήρ, οὐχ
- ἤφατο, οὐδὲ κερυνώχλησε τὸ πῦρ τό-
- τε οἱ τρεῖς ὡς ἕξ ἐνὸς στόματος, ὕμνου καὶ
- εὐλόγων λέγοντες· Κυλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν
- Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν μιλῶσιον ἄχραντε ψυχὴν, ἀγίασον, πάντοτε τοῦ δούλου σου Ἀγνή, ἢ τοῦ νοῦς δεινὰς αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πάρωσιν, καὶ τῶν δαιμόνων ὄραμα, τάχος ἀφάνισον.

Νεκρωμένον πάθει σαρκὸς, Πανάμωμε, ζώωσον τὸν νοῦν μου καὶ Θεῶ, τὰ ἀρεστά ἐπιτελεῖν ἐνίσχυσόν με· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω αἰεὶ, τὴν ἀγαθότητά σου.

Νεκρωσόν μου Δέσποινα ἀγνή, τὰ τῆς σαρκός, πάθη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς, ῥύπον δεινὸν ἐναποσμήγυσσα Παρθένη, καὶ λογοθεσίου με, τῶν αὐράτων ἐχθρῶν, ῥῦσαι καὶ σώσον με.

Σοὶ Παναγία ἄχραντε ἀγνή, οἱ δούλοι σου, πάντοτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς, προσπίπτομεν συντετριμμένη διανοία, δυσωποῦντες λύτρωσιν, ἀμαρτημάτων εὐρεῖν, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου.

Σὲ νοπήν, Θεοτότε καμίνον.

Ἡ ἀψευδὸς, ἐμφανῶς πεπληρωται, ἐπαγγελία σου Χριστέ· τῷ γὰρ σάλω ὁ φοιτητής, σοῦ ὁ ἐνβέλτατος, λόγῳ ἐυδριμώμενος, πρὸς Ἰλαρὰν γαλήνην μετέβαλεν, Ὁ αἰνετός ἀναμείλων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Τῷ νοπή, τῆς Σιών Ἀπόστολε, προσέθηκαι ὄρει κελυθθεῖς, σωτηρίου τε εἰληφῶς, χαίρων τὸ ποτήριον, ἕως ποθμευόμενος, διὰ Σανάτου πρὸς ζεῖον ζῶν, εἶνα Χριστός τῶν ἀπίστων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Σὺ γηγενής, πεφυκῶς Ἀπόστολε, ὑπερφῶς τερατουργεῖς· δι' ἀγάπης γὰρ συγκραθεῖς, τοῦτα ἠκολούθησας, Χριστῷ τῷ σε ἀγαπήσαντι, Ὁ αἰνετός ἀναμείλων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτακίον.

Χαίρε σεμνή, τοῦ Ἀδάμ τὸ κώδιον, ἐξ οὗ προήθηεν ὁ Ποιμὴν, ἐνδυσάμενος ἀληθῶς, ὁ ὑπερφυόμενος, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἀνέπλασεν, ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Κανὼν δευτέρος.

Τους ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου.

Τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸ πῦρ, σπασάμενος, ἀναθεν Ἀπόστολε Χριστοῦ, γλώσσαις καιναῖς, αἰς μηδαμοῦ ἐφθέγγω, τοῖς τοῦ κόσμου πέρασιν, διεκλειύσθης λαλεῖν τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ.

Υπερεκλήθητε πάντα λογισμόν, τὸ κήρυγμα, ὃ περ ἐσαλπύσατε τῇ γῆ, μύσται Χριστοῦ, καὶ θεωροὶ τῶν ἄνω· ὅτι μοι δοξάσατε, τὰς μυριάδας τῆς γῆς κατωπίσατε.

Εθαυμάσθητε Δέσποτα Χριστέ· ἢ χάρις σου, ἐν τοῖς Θεοσοφίαις Μαθηταῖς· ὅτι μικροὶ καὶ ἰδιώται ὄντες, πᾶσαν γῆν διέδραμον, ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς εἰς περάτων αὐτῆς.

Τὸ διδάξαν οὕτω σε λαλεῖν, Ἀπόστολε; τί τὸ καταλάμβαν σου τὸν νοῦν, βλέπειν τρανῶς, τῆς ἀπρσίτου δόξης, τὴν ἀγνήν τὴν λάμπυσαν, τῆς ἀληθείας τὸ φῶς ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν; Δόξα.

Τριαδικῶς ὑμνήσωμεν πιστοὶ, δοξάζοντες, Ἄναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, Πνεῦμα ἐν-

Ζῆς, μοναδικὴν οὐσίαν μίαν· ἦν τρισὼς ὑμῶν-
σωμεν· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰς τοὺς αἰώ-
νας· Ἀμήν.

Καὶ νῦν.

Ὡς τῆς Τριάδος ἓνα σε Χριστέ, δοξάζομεν·
ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, δίχα τροπῆς,
ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μὴ ἐκστάς τῆς
φύσεως, τῆς πατρικῆς Ἰησοῦ, εἰ καὶ ἠνώθης
ἡμῖν.

Καταβασία. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Ὤδῃ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ὁ**ν φρίττουσιν Ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρα-
• τιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε
• Ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί,
• καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σαρκιῶται ὁ ἄσαρκος, ἐκ τοῦ Θεοπρεπῶς·
ὄν αἰτῆσαι Πάναργες, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς,
ψυχῆς θανατώσαι, καὶ ζωῶσαι αὐτήν, νεκρω-
θεῖσαν πάλαι, κακίστη ἁμαρτία.

Ἰᾶσω τὸ σύντριμμα, Ἀδάμ τοῦ χαικού, Σω-
τήρα κησάσα, Πανάργαντε Θεόν· αὐτὸν
ἐκδυσῶπει, τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θε-
ραπειῶσαι, ἀνίατα νοσοῦσης.

Ανάστησον κείμενον, εἰς βᾶθῃ με κακῶν·
τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχ-
θροῦς· τραβήντα ἀτάποις, ἠδοναῖς τὴν ψυχὴν,
Ἀγνή μὴ παρίδης, ἀλλ' οἰκτεῖρον καὶ σώσον.

Ἰάτρευσον ἄχραντε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρ-
διάς, κησάσα, τὸν πάντων ἱατρὸν· καὶ
τῆς τῶν Δικαίων, δεῖξον μέτοχον, Παρθένε με-
ρίδος, Χριστὸν ἐκδυσωποῦσα.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου.

Ἐν καμίνω Παῖδες.

Φωτοφόρος καὶ εὐφραντικῆ, ἀκτίνας ἱαμά-
των, Ἀνδρέα Χριστοῦ Ἀπόστολε, ἐκλάμ-
πουσα ἡμῖν, ἡ ἐνθεος μνήμη σου, τοῖς βοῶσι·
Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ανθρωπίνης φύσεως λαχῶν, τοὺς ταύτης
ὑπερέβης, Θεσμών καὶ πρὸς τὴν Ἀγ-
γέλων, μεταβέβηκας σκηνῆν, Ἀνδρέα Ἀπόστο-
λε, καὶ κραυγάζεις· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου,
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πᾶν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ἐξ ὕψους Πνεύματος Θεοῦ, πνοή σε προσε-
κρυεῖσασα, ῥήτορα θεητόρα, ἀναδείκνυ-
σι Θεμόν, βοῶντα Ἀπόστολε, τῷ Χριστῷ σου·
Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φεγγολόλος ὡς περ ἀστραπῆ, εἰς φῶς ἐ-
δῶν ἐξήλθες, τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας,
ἐκιδῶν καὶ πιστοῦς, φωτίζων κραυγάζον-
τας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπώρας καὶ ὑπερφωῶς, ἐξ ἀστραπῆς,
τῆς θείας, τεκοῦσαν τὸν Μαργαρίτην,
τὸν πολῦτιμον Χριστὸν, ὑμνήσωμεν ἅπαντες
ἐκδῶντα· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Κανὼν δεῦτερος. Τὸν ἐν Σινᾷ τὴν βᾶτον.

Τῆ τέχνη τῆς ἀλείας, ἐκ θαλάσσης ἠγρευ-
σας ἰχθύας πάνσοφ· νῦν δὲ πῆσται,
ανθρώπων σαγηνεῖς Χριστῷ, ἐκ πλάνης τοῦ
ἐχθροῦ· βυθὸς γὰρ ἦν ἡ πλάνη ποτὲ, βυθίζων
τὰ ἔθνη, τῆ ζάλη τῆς ἀγνοίας.

Τὸν νοπτόν τοῦ βίου, ἀκυμαντὸς ἐπλευσας
βυθὸν Ἀπόστολε, διακετάσας, τὸ ἰστίον
τοῦ Πνευματικοῦ, τῆ πίστει τοῦ Χριστοῦ· διὸ
καὶ εἰς λυμένα ζωπῆ, κατήντησας χαίρων, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ νοπτοῦ Ἥλιου, ἐπὶ ζύλου δύναντος αὐ-
τεξουσίῃ βουλή, ὁ τοῦ ἡλίου, φωστήρ
συναναλῶσαι ζῆτων, καὶ δύναι εἰς Χριστόν, ἐν
ζύλω ἐκρεμάσθη σταυροῦ, Ἀνδρέας ὁ μέγας,
λαμπτήρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡψηπε τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ, ἔταν ἐν
θρόνω, κάθηται Κριτής σὺν ὑμῖν, τοῖς Δώδεκα
κρίναι, ὡς ἡ ἐπαγγελία φησί, γένοισθε τότε
ἡμῖν, φιλανθρωπίας τεῖχος.

Δόξα.

Τρισσοφῆ Μονάδα, καὶ Τριάδα σύνθρονον
δοξολογήσωμεν, οὐ διακίρουντες, ἐνοῦντες
δὲ αὐτὴν συμφωῶς, ὡς μίαν ἀληθῶς, οὐσίαν
ἠνωμένην, ἐν προσώποις τρισίν, οὐ συναλοι-
φομένην.

Καὶ νῦν.

Τὸν τῆς Τριάδος ἓνα, συλλαβοῦσα τέτοιας
σεσαρκωμένον ἐκ σου, καινοτομοῦντα,
τοὺς νόμους τοὺς τῆς φύσεως, τῷ τόκῳ σου
Ἀγνή. Αὐτὸν ὑπερ ἡμῶν ὡς Θεοῦ, ἀεὶ δυσω-
ποῦσα, μὴ παύση Θεοτόκε.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφωῶς.

Ὤδῃ Σ. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἧ ὁ πάντων
• Δεσπότης, ὡς μετὸς ἐξ οὐρανοῦ, ἐπ
• πόκον κατήλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γ

• νόμονος ἄνθρωπος, ὁ ἀναρχος, μεγαλύνωμεν
• πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀγνή.
Φ λαμαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ δια-
γω, καὶ τὸ κριτήριον Ἄγνη, τὸ ἀδέκατον
τρέμω, ἐν ᾧ με τήρῃσον ταῖς σαῖς, ἀγίαις δεή-
σασσι, Θεοῦνυμφε, αἰατάκριτον ὅπως, ὡς προσά-
τει μακαρίζω σε αἰεί.

Φ ραίτην τὸ βῆμα Παρθένη, καὶ τὸ ἀλάθητον
ὄμμα, τοῦ σου Υἱοῦ, πράξεις αἰσγρὰς
ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας· καὶ διὰ τοῦτο σοὶ βρωῶ·
Πανεύσπλαγγχε Δέσποινα βοήθει μοι, καὶ τῆς
τότε ἀνάγκης, ἐξέλω με καὶ διάσωσον Ἄγνη.

Ω ἡ φοβερὰ ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως Κόρη!
ὡς ἡ ἀπόφρασις φρικτὴ! ὡς δεινὴ ἡ αἰ-
σχυνὴ! τίς ὑποστήσεται λοιπόν; Πανάχραντε
Δέσποινα ἐπέσον, τὴν ἀλλήλων ψυχὴν μου, καὶ
πρὸ τέλους δός μοι ἄψευσι Ἄγνη.

Φ ὡς ἡ τεκούσα τὸ Ζεῖον, ἐσχοτισμένον με-
πάσαις, ταῖς προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ,
καὶ κακίαις ἀπάσαις, καὶ παροργίζοντα Θεόν,
Πανάμωμε φώτισον, ὀδηγούσα πρὸς καλὰς ἐο-
ργασίας, ὡς αἰτία οὐσά πάντων τῶν καλῶν.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου.

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχεῖαι σου.

Ο ἰα φοιτητὴς παύριτος, τοῦ τῷ Σταυρῷ
βουλήσει προσομιλήσαντος, τῷ Δεσποτῇ
σου μέχρι θανάτου ἐπόμενος, ἀνεληλυθας χαί-
ρων εἰς ὕψος σταυροῦ, στελλόμενος πορείαν,
πρὸς οὐρανόθεν μακάρι Ἀπόστολε.

Π ὦν τῆς Ἑδέμ σοὶ ἠνοικταί, καὶ προσετέ-
θη κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος, καὶ ἐδόξαντο
τῶν οὐρανῶν τὰ σηνώματα, καὶ παρέστηκας
χαίρων Ἀπόστολε, Χριστῷ τῷ ζωοδότῃ, ὑπὲρ
τοῦ κόσμου πρέσβυς ἀριστος.

Ι σοὶς ἐδοξάσθησθε πάσαι, τοῦ Διδασκαλοῦ μα-
καρ Ἀνδρέα πάνσοφε· διὰ γὰρ σταυροῦ τὸ
Ζεῖον τέλος ἀπέληκας, καὶ μετέξει Θεὸς ἐγρη-
μάτισας· διὸ σε δυσωποῦμεν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ
ἐκέλευε.

Χ αῖροις ξυνοῖς πανάριτος, ἐν οὐρανοῖς
λαχούσα νῦν τὸ πολίτευμα· ἐποπεύεις
τε, τῶν μνητῶν τὴν προαίρεσιν, ἐαυτῶν ἐκτι-
εῶσαν τὴν δύναμιν, καὶ Ζεῖων χαρισμάτων,
καταρλαῖοις τῇ λαμπρότητι. **Θεοτοκίον.**

Ρ ῖζος ἐκ Δαυὶδ ἐβλάστησας, προσπηκίης
Παρθένη καὶ Ζεοπάτορος· ἀλλὰ καὶ Δαυ-
ὶδ ὡς ἀληθῆς σὺ ἐδόξασας, ὡς τεκούσα τὸν
σοφητεῦόμενον, τὸν Κύριον τῆς δόξης· ὃν ἐ-
κείως μεγαλύνωμεν.

Κανὼν δεύτερος. Τὴν φωτοφόρον νεφελὴν.

Ο τὴν σαγήνην ἀπλώσας, τῆς μυστικῆς
Ζεωρίας, καὶ ὡς ἰχθύας ἐν αὐτῇ σαγη-
νεύσας τὰ κάλλη, τῶν οὐρανόθεν ἐνοιοῦν, ἐκέ-
τευε Ἄγνε, τὴν Ἄγιαν Τριάδα, τοῦ πηγάζαι
καὶ ἡμῶν τὸν ἰλασμόν.

Ε υχαριστοῦμεν τὰ ἔθνη, τὰ διὰ σοῦ φωτι-
σθέντα, καὶ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς, διὰ
σοῦ ἀναχθέντα· τῆς γὰρ λατρείας τοῦ ἐγῆρου,
ἐκστάντες γεγόναμεν συμμετοχοὶ, τῶν Ἁγίων
Ἀγγέλων, τοῦ Κυρίου τε τῆς δόξης κοινωνοί.

Τ ῶν ἀπορρήτων αὐτόπται, καὶ ὑπηρεταί
τοῦ Λόγου, μυσταχοροὶ καὶ Ζεωροί, τῶν
ἀνεξιχνιάστων, συμπληρωμοὺς καὶ ἡμᾶς, γε-
νέσθαι δεήθητε Ἀπόστολοι, τῆς Χριστοῦ βασι-
λείας, καὶ μετόχους τῆς Θεότητος αὐτοῦ.

Δ εοῖσιν καὶ ἴσιν λαβόντες, παρὰ Χριστοῦ
ἐξουσίαν, λύσατε πάντας τῶν δεσμῶν,
τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, ὅτε ἐλευσεται Χρι-
στός, καὶ πάντες καθήσεται οἱ Δούδεκα, ἐπὶ
θρόνοις τοσούτοις; κρίναι πάσας, τὰς φυλάς
τοῦ Ἰσραὴλ. **Δόξα.**

Τ ῆν τρισυπόστατον Φύσιν, καὶ ἀδιαίρετον
δόξαν, τὴν ἐν Θεότητι μᾶζ, ὑμνομένην
ἀπαύστως, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, Τριάδα
ἀχώριστον δοξάσωμεν, σὺν Υἱῷ τὸν Πατέρα,
καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνούντες εὐσεβῶς.

Καὶ νῦν.

Υ πὸ τὴν σὴν εὐσπλαγγίαν, τοὺς κατα-
ψεύγοντας πίστει, καὶ προσκυνούντας
εὐσεβῶς, τὸν Υἱὸν σου Παρθένη, Θεογεννητορ
ὡς Θεόν, τοῦ κόσμου καὶ Κύριον ἐκέλευε, ἐκ-
φοβῶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, καὶ παν-
τοῖαν περισσῶν.

Καταδασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλῆριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Ο Λόγος ὁ προάναρχος, εὐσηκῶς σε παμ-
μάκαρ, Πρωτόκλητον ἀνεδείξε, πάντων
τῶν Ἀποστόλων, Ἀνδρέα πανασιδίμ· καὶ τοῖς
τούτου ἴχθεσιν, ἐπόμενος ἀνεδείχθη, ὀδηγὸς
πλανωμένων, πρὸς οὐράνιον αὐτοῦς, ἀνάγκων
Ζεῖαν πορείαν.

Ἐτσρον. Γυναῖκες ἀκουσίθητε.

Τ οῦ Πέτρου τὸν συναίμονα, τὸν Μαθητῶν
τὸν πρῶτιστον, αὐτόπτην καὶ ὑπηρετήν,
γενόμενον τὸν τοῦ Λόγου, Ἀνδρέαν τὸν Ἀπό-
στολον, ἐνόδωξας εὐσημῶσας· τὰ ἔθνη γὰρ
ἐφατίσε, καὶ σταυρωθεὶς τελειοῦται, ὡς Μα-
θητῆς τοῦ Δεσπότη.

Θεοτοκίον, ὁμιον.

Θεὸν ὃν περ ἐγέννησας, Παρθένε πανακώ-
μυτε, ἰκέτευε ὑπὲρ πάντων, τῶν εὐσε-
βῶς σε τιμῶντων, σὺν τῇ κλεινῇ Ἀποστόλῃ,
τυχεῖν Θείας ἐλλόμφεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ
στασεως, τῶν ἐκλεκτῶν καὶ Ἁγίων· ὅσα γὰρ
Σελεῖς ἰσχύεις.

*Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἰσθᾶμεν Στίχους δ'· καὶ ψαλ-
λομεν Στιχηρὰ προσόμοια,*

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Βηθσαϊδὰ νῦν ἀγάλλου· ἐν σοὶ γὰρ ἦθη-
σαν, ἐκ μυστικῆς λιβάδος, εὐωδέστατα
κείνα, Πέτρος καὶ Ἀνδρέας, κόσμῳ παντὶ, τὸ
τῆς Πίστεως κήρυγμα, εὐωδιάζοντες χαριεὶ
τοῦ Χριστοῦ, οἱ καὶ τὰ πάθη ἐμιμήσαντο.

Ανδρέα χαίρει καὶ σίριτα, ὅτι εἰδὼ σα-
φῶς, ἐν τῇ τοῦ Λόγου λάμπει, τὸν Ἥλιον
τῆς δόξης, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν καὶ κρα-
τῶν, ἐν τῇ πίστει ἐκήρυξας· τοῦτον δυσώπει
ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει ἀνυ-
μούντων σε.

Ομυστολέκτης τῆς Θείας, οἰκονομίας Χρι-
στοῦ, ὁ ἐκλεχθεὶς ἐν πρώτοις, μαθη-
τεῦσαι τῷ Λόγῳ, Ἀνδρέας ὁ Θεόπηγος, εἰδὼς
φησὶ, τὸν συναίμανον Πέτρον ἰδῶν· Εὐρήκαμεν
τὸν Μεσσίαν, ὃν ἡ Γραφή, καὶ οἱ Προφῆται
προεκήρυξαν.

Ητῶν Πατρῶν σε πόλις, Ποιμένα κέκτη-
ται, καὶ πολιούχον Θεῖον, καὶ κινδύνων
παντοίων, ρύστην καὶ φρουρὸν σε, Ἀνδρέα
σοφῆ, εὐχαρίστως τιμῶσα σε. Ἄλλ' ἐκλυσά-

πει ἀπαύστως ὑπὲρ αὐτῆς, διασώζεσθαι ἀ-
λαΐθην.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν κήρυκα τῆς Πίστεως, καὶ ὑπρέτην
τοῦ Λόγου, Ἀνδρέαν εὐφημήσωμεν· οὗτος
γὰρ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀμείπει,
ἀντὶ καλάμου τὸν σταυρὸν, ἐν ταῖς χερσὶ δια-
κρατῶν· καὶ ὡς σπαρτίον χαλῶν τὴν δύνα-
μιν, ἐπανάγει τὰς ψυχὰς, ἀπὸ τῆς πλάνης
τοῦ ἐχθροῦ, καὶ προσκομίζει τῷ Θεῷ δῶρον
εὐπρόσδεκτον· Ἀεὶ τοῦτον πιστοὶ, σὺν τῇ χο-
ρείᾳ τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εὐφημήσωμεν,
ἵνα πρεσβεύῃ αὐτῶ, ὅπως ἴλιως γενήσεται
ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν, Ἦχος ὁ αὐτός.

Υπόδεξαι Βηθλεέμ, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρό-
πολιν· φῶς γὰρ τὸ ἀδυτον, ἐπὶ σέ γεν-
νῆσαι ἤκει· Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ·
ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς· Μάγοι ἐκ
Περσίδος, τὸ τρισσουλὸν δῶρον προσκομίσατε·
Παιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν Τρισάγιον ὕμνον
μελωδήσατε· Πᾶσα πνοή, αἰνεσάτω τὸν παν-
τουργέτην.

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπολυτίκις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

**Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀπο-
στόλου, ἡ γ'· καὶ σ'. Ὠδὴ.**

Κωνωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ
φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἴκου-
μένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Τ Ε Α Ο Σ .

Εὔξεινος Λέσχη
Ποντίων Νάουσας
Εθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀργυρούπολης

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ
ΠΟΝΤΙΩΝ ΝΑΟΥΣΑΣ
Εθνική Βιβλιοθήκη Αργυρούπολης

579

5
υ
κ
ΓΕ
κω
α
P
5
co
26

Εὔξεινος Λέσχη
Ποντίων Νάουσας
Εθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀργυρούπολης

Εὐξείνος Λέσχη
Ποντίων Νεοσώας
Εθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀργυρούπολης

